时光如梭

论文

Mục lục

Chương 1+1: Mở Đầu

Chương 1+2

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

https://thuviensach.vn

Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60

https://thuviensach.vn

Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81: Ngoại Truyện

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 1+1: Mở Đầu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Thanh minh thời tiết vũ phân phân, Lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn. Tá vấn tửu gia hà xứ hữu? Mục đồng… mục đồng…”

Một thằng bé ngồi dưới hiên nhà gãi đầu gãi tai, hàng mày bé xíu cau lại, bĩu môi nhìn từng chuỗi hạt mưa đập xuống nền đá xanh, nở bung thành nhưng đóa hoa bọt nước đẹp mê ly, thế là lại quên mất câu cuối.

“Mục đồng dao chỉ Hạnh Hoa thôn.” Một giọng nói dịu dàng như đóa hoa đào nở rộ đi kèm với vẻ trêu ghẹo vẳng đến tai cậu bé.

Cu cậu ngẩng đầu nhìn lên. Có một chị gái quen mắt cầm ô cười tươi tắn, mắt sáng ngời như những vì sao trên trời đang nhìn cậu ta.

“Nhớ chưa?”

“Ơ, nhớ rồi ạ.” Cu cậu gật đầu, ra chiều đã nhớ.

Từ Lai nhoẻn cười gật gù: “Đừng để sang năm sau em vẫn không nhớ được câu này đấy.”

“Nhất định em nhớ được mà.” Thằng bé tức khí, đứng dậy chống nạnh gào lên.

“Ừ, ừ, được rồi.” Từ Lai càng cười vui vẻ hơn, vẫy tay chào cậu bé, “Bái bai nhé.”

https://thuviensach.vn

Nói xong, cô gái tiếp tục đi về phía trước trên con đường lát đá xanh. Qua màn mưa, bóng người cầm chiếc ô đen càng đi càng xa. Cậu bé nhìn theo bóng lưng mảnh mai đang ngày một nhỏ dần, khuôn mặt lộ rõ vẻ ngây ngô, không hiểu ra sao mà năm nào chị gái này cũng đến vậy nhỉ?

À, không phải, còn cả anh lính hay cho cu cậu kẹo nữa…

Trước sau tuổi vẫn còn nhỏ nên không nghĩ ra được, thằng bé giận dỗi gãi đầu, quay vào nhà.

…

Mưa tháng Tư lúc nào cũng êm dịu. Xa xa, màn mưa bụi bay che mờ bóng núi xanh biếc xanh. Một đứa trẻ sống nơi núi rừng chưa rõ sự đời làm sao biết được trên ngọn núi này có những vị anh hùng đặc biệt đang yên giấc ngủ say.

Lá quốc kỳ thấm ướt mưa phấp phới bay trong gió một màu đỏ rực rỡ và thiêng liêng.

Từ Lai đi đến dưới chân cột cờ, chăm chú ngước nhìn lên, từng bước từng bước, đạp qua những vũng nước mưa, tiếp tục đi về phía trước.

Trong nơi này là nghĩa trang và đài tưởng niệm các chú chó anh hùng. Toàn bộ các chú chó nghiệp vụ đã hy sinh của Du Giang đều được chôn cất tại đây.

Màu xanh phủ khắp cả ngọn núi sẽ mãi mãi bao bọc những liệt sĩ nằm đây, đời đời lưu danh.

Từ Lai leo từng bậc từng bậc, vừa đi vừa phóng mắt ngắm nhìn hai bên lối đi lên, từng hàng bia mộ xếp ngay hàng thẳng lối như những người chiến sĩ trấn thủ biên thùy, cương trực và nghiêm trang.

https://thuviensach.vn

Cô đi đến trước một tấm bia mộ. Một chú chó béc-giê Đức dũng mãnh đang há mõm, thè lưỡi, ngồi trong tấm ảnh lẳng lặng nhìn cô. Dưới tấm ảnh có khắc dòng chữ chú chó anh hùng Truy Phong. Trên bệ đá là một bó cỏ đuôi chó bị ướt mưa khiến nó trông càng có sức sống hơn.

Từ Lai giật mình, lập tức xoay người, quay lại phía bậc thang, phóng mắt nhìn xuống dưới chân núi.

Trong màn mưa, có một người qua đường cao to cường tráng, bóng lưng như ẩn như hiện, mặc chiếc áo màu xanh ô liu rất hút mắt. Cô đang định đuổi theo thì người áo xanh ấy đã lên một chiếc xe việt dã màu đen, trong nháy mắt, chiếc xe mất hút như sương như khói trong màn mưa.

Hết cách, Từ Lai quay lại chỗ cũ, ngồi xổm xuống vuốt ve mặt bia, cái ô kẹp ở cổ, những ngón tay mảnh khảnh cầm bó cỏ đuôi chó lên tết lại.

“Truy Phong, mày nói xem, sao năm nào chị cũng chậm chân hơn anh ấy vậy.” Từ Lai mỉm cười, những ngón tay đan thoăn thoắt.

Bó cỏ đuôi chó được tết lại thành một vòng hoa, Từ Lai để nó lại chỗ cũ, cầm ô đứng dậy, mắt nhìn xuống tấm bia, Truy Phong trong ảnh vẫn đang nhìn cô chăm chú y hệt như ngày xa nhau năm ấy.

Chớp mắt mới đó đã mười năm rồi!

Hôm ấy, trời cũng mưa phùn rả rích như hôm nay, cứ mưa mãi không ngừng, sắc trời âm u khiến người ta không khỏi nghĩ rằng lại sắp sửa có một đợt dư chấn động đất nữa tới. Tuy nhiên, giữa đống gạch đá, vật liệu xây dựng đổ nát của thành phố, hết tốp này đến tốp khác các chiến sĩ bộ đội ứng cứu, cảnh sát phòng cháy chữa cháy, đội ngũ y bác sĩ và các nhóm tình nguyện viên, sau nhiều ngày đêm liên tục thực hiện công tác tìm kiếm cứu nạn, đang trên đường trở về.

https://thuviensach.vn

Trong màn mưa bụi, Từ Lai chạy về phía tốp người mặc đồ màu da cam, liếc nhìn một cái là thấy ngay người cao nhất, bắt mắt nhất trong đội.

Cô ngẩng đầu đứng trước mặt anh, nhoẻn miệng cười tươi rói, khuôn mặt xinh xắn vẫn còn non nớt ôm ấp một chút chờ mong.

“Em còn có chuyện muốn nói.” Những hạt mưa bụi lấm tấm đậu trên mái tóc mềm như nhung của người em gái nhỏ như thể được rắc một lớp đường óng ánh, lung linh.

Cận Thời Xuyên đứng lại xem: “Em nói đi.”

“Anh có thể dẫn em đi cùng không?” Đôi con ngươi to tròn của cô run run, rõ ràng muốn thể hiện chuyện rất nhẹ nhàng, sao cũng được nhưng vẫn không giấu nổi sự căng thẳng cực kỳ.

“Không thể.” Anh đáp không chút do dự.

Đôi mắt Từ Lai cay cay, không khỏi rũ xuống rồi lại lập tức giương mắt lên nhìn anh.

“Cận đại ca, chúng ta ước hẹn đi!”

Cận Thời Xuyên “ừ” một tiếng qua lỗ mũi không lớn không nhỏ.

Từ Lai liếc nhìn Truy Phong ngoan ngoãn ngồi xổm bên chân anh, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào huấn luyện viên, cô bỗng như có được một dũng khí khổng lồ: “Mười năm sau, em đến tìm anh, anh phải chờ em đó.”

Sau lưng có người gọi Cận Thời Xuyên, anh không thể nán lại thêm nữa, nhìn cô em gái cười mà không nói, ra lệnh bằng tay cho Truy Phong đứng dậy. Truy Phong lập tức đứng lên nhìn Từ Lai một cái rồi ngoay ngoảy cái đuôi bám theo Cận Thời Xuyên rời đi.

https://thuviensach.vn

Từ Lai cứng đầu hét thật to với bóng lưng của Cận Thời Xuyên: “Em nói được là làm được.”

Cận Thời Xuyên ngoái đầu lại đáp: “Cố gắng học tập, phấn đấu mỗi ngày.”

Hồi tưởng đến đây, Từ Lai bỗng dưng bật cười thành tiếng, có lẽ cô đã không còn là con bé con năm đó anh dặn cố gắng học tập, phấn đấu mỗi ngày nữa rồi.

Thời gian không níu người, năm tháng chẳng giữ tình.

Chừng mười năm rồi, cô trở lại thành phố này, đi thực hiện một lời ước hẹn ngày niên thiếu.

Chú thích:

*”Thanh minh thời tiết vũ phân phân…” là bài thơ “Thanh minh” của Đỗ Mục. Dịch nghĩa là:

“Tiết thanh minh mưa rơi lất phất

Người đi trên đường buồn tan nát cả tấm lòng

Ướm hỏi nơi nào có quán rượu

Trẻ chăn trâu chỉ xóm Hoa Hạnh ở đằng xa”

Bản dịch thơ của Phí Minh Tâm:

“Thanh minh lất phất mưa từng cơn

Lữ khách buồn tênh nát cả hồn

Ướm hỏi nơi đâu có quán rượu

https://thuviensach.vn

Mục đồng chỉ đến Hạnh Hoa thôn.”

Nguồn:thivien

*con đường lát đá:

*chó becgie Đức:

*cỏ đuôi chó:

*áo màu xanh ô liu: hình chỉ mang tính minh họa vì tác giả không nói rõ là áo kiểu gì.

*xe việt dã: là những loại xe có khả năng chinh phục những địa hình hiểm trở, gồ ghề nhờ hệ thống dẫn động 4 bánh, hộp số phụ cho phép xe đi chậm trên những địa hình khó, gầm xe cao, độ bám đường và khả năng cân bằng trên mặt đường dốc tốt. Những dòng xe việt dã đẳng cấp có thể kể đến như Hummer H2, LandRover Range Rover, Mercedes-Benz GL450, v.v… Trong hình là một chiếc Hummer H2 đen.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 1+2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tháng Bảy, mặt trời chói chang như lửa. Giữa trưa, không khí nóng hệt lò thiêu, từng làn hơi nóng hầm hập càn quét thành phố Du Giang nằm ở miền Nam. Đô thị phồn hoa bị bao vây bởi cái nóng ngùn ngụt như thiêu như đốt đến nỗi người dân khổ sở phải than trời, chửi bới cho hạ hỏa.

Từ Lai mới từ siêu thị ra thì thấy rất nhiều người đang đổ xô chạy về phía giao lộ trước cửa. Có một người chạy chầm chậm ngang qua cô, vừa di chuyển vừa gọi điện thoại nói: “Quái quỷ thật, trời đúng là nóng có một không hai rồi, nghe nói đằng trước có một cái xe đang dừng chờ đèn đỏ thì tự bốc cháy, đợi tí tao trực tiếp cho mày coi!”

Lúc cậu thanh niên liếc qua Từ Lai, cặp mắt lập tức phát sáng, kề mặt vào điện thoại gửi một tin nhắn thoại: “Chao ôi, tao kể mày nghe, tao vừa thấy một mỹ nhân đấy, nhìn lướt qua còn tưởng là gặp ngôi sao cơ!”

Lập tức điện thoại cậu ta nhận được một tin nhắn thoại đáp lại: “Thôi đi, có đẹp đến vậy không? Nói suông thì ai tin.”

Cậu thanh niên lập tức trả lời: “Không lừa mày đâu, đẹp thật đấy, cô em đi sửa mặt nhà mày chỉ có mà hít khói nhé.”

“Đệt, Lâm Lâm nhà tao chỉ đi bấm mắt hai mí thôi mà, mày đừng có động tí là lôi ra nói thế chứ?” Người kia lập tức đốp lại, giọng cáu kỉnh, “Nói không chừng cái em mày mới thấy là đi sửa mặt về đấy.”

https://thuviensach.vn

“Ôi trời, thằng cha kia bốc cháy rồi…”

Trong tiếng la hét hỗn loạn, một cô gái đội mũ lưỡi trai xông vào giữa đám người, vừa chạy vừa lấy nước trong túi đồ ra, quẳng cái túi to xuống đất, vặn nắp rưới lên đùi người đàn ông.

“Tránh ra, để tôi.” Một người đàn ông khác xách bình chữa cháy chạy đến, vừa kéo chốt an toàn vừa hét lên.

Từ Lai lập tức giơ tay ngăn lại, giọng nói trong vắt cấp tốc mà điềm tĩnh: “Không được dùng bình chữa cháy, tưới nước hoặc trùm quần áo lên đều được.”

Người đàn ông sững người, thấy cô gái này không có vẻ gì là nói chơi bèn bỏ bình chữa cháy xuống lại hỗ trợ, cộng thêm vài người dân nhiệt tình lại giúp khiêng người chủ xe bị bỏng rời xa chỗ cháy. Trong lúc cảnh sát giao thông còn chưa tới, rất nhiều người lấy điện thoại ra quay chụp, bấm phím tanh tách…

Cái đặc sắc của người Trung Quốc là hễ thấy chỗ nào có chuyện là liền tụ tập đứng lại xem.

Một cậu thanh niên giống cái người vừa rồi nói với bạn sẽ trực tiếp hiện trường vụ cháy đang quay rất tích cực. Cậu ta còn đặc biệt chú ý quay người phụ nữ đội mũ lưỡi trai đang chỉ huy mọi người lùi lại cố gắng giữ khoảng cách ít nhất là 150m, nhìn thoáng qua chỗ chiếc xe tự bốc cháy rồi xoay lưng chạy đến chỗ an toàn.

Cậu thanh niên giật mình, ồ, chẳng phải là người đẹp mới thấy ở cửa siêu thị đó sao? Như này nhìn bao ngầu luôn!

Chụp được rồi.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, bóng xe đỏ rực, một trước một sau, hiện ra trên con đường đang nóng bốc khói. Tiếng còi hụ chói tai của xe cảnh sát vang tới tận trời cao, làm mấy con chim đang đậu trên chạc cây gần đó hóng mát giật mình bay mất, tiếng chim kêu ríu rít như bực bội lại như là chúng đang gọi nhau bay đi chỗ khác yên tĩnh hơn. Tiếng ve kêu rả rích cũng bị chìm đi giữa những tiếng ồn trên đường.

Cảnh sát giao thông đến hiện trường đầu tiên, căng dây cảnh giới. Thình lình, lốp chiếc xe việt dã nằm trong khu vực chăng dây cảnh giới nổ "bục bục", những người dân đứng vây quanh xem bất giác lùi ra xa, mặc kệ có bị người ta thấy rồi trêu hay không.

Từ Lai đứng phía ngoài dây cảnh giới, tay cầm một chai nước, nghiêng đầu nhìn chủ xe ngồi xiêu vẹo dưới gốc cây, tiện tay đưa nước cho anh ta: "Anh không biết là không được mở nắp ca-pô à?"

"Giờ thì biết rồi." Người chủ xe trông rất thê lương. Anh ta vặn nắp chai nước ra tu liền một mạch như sắp chết khát đến nơi, uống được hơn nửa chai mới dừng lại nói, "Cảm ơn."

Lúc xe mới bắt đầu bốc khói thì chẳng nghĩ được nhiều, cứ tưởng chẳng có gì nên anh ta mới cầm bình chữa cháy đi mở ngay nắp ca-pô lên, thế là ngọn lửa bỗng chốc cháy lan ra khắp nơi, không thể khống chế nổi nữa.

"Nếu lúc đó anh chỉ mở hé một khe nhỏ thôi rồi dùng bình chữa cháy phun vào trong sau đó mới từ từ mở hẳn lên thì xe anh vẫn còn, anh cũng đã không bị thương rồi."

Còn giờ, Từ Lai phóng mắt nhìn lại đằng kia, ngọn lửa cháy hừng hực nuốt trọn cả chiếc xe, đám cháy nếu đã kéo dài hơn ba phút, chẳng những không được tiếp tục tự mình cứu hỏa mà còn nhất định phải bỏ xe chạy lấy người, bằng không, không chỉ mất xe mà mất luôn cả mạng không chừng.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, thực tế là vẫn có rất nhiều người ôm tâm lý may mắn, cảm thấy mình có thể tự dập lửa được, đến cùng rước họa vào thân.

“Hiểu biết rõ thế, không phải cô là lính phòng cháy đấy chứ?” Nói đến đây chủ xe mới ngẩng đầu lên, nãy vẫn chưa nhìn kỹ người phụ nữ đã cứu mình, giờ trấn tĩnh nhìn lại, gương mặt dưới vành mũ lưỡi trai đó thật đẹp chết đi được.

Từ Lai lắc đầu, nhếch môi cười.

Chủ xe thấy cô cười một cái, đến vết thương trên chân cũng quên đau, tim đập rộn ràng, xuôi theo mặt nhìn xuống chiếc áo phông rộng che hết dáng người, có điều, dưới chiếc quần soóc kia là cặp chân thon dài thẳng tắp cực kỳ trắng.

“Xe cứu thương đến rồi.” Từ Lai biết thừa gã đàn ông này đang nhìn mình, lạnh lùng nói một câu rồi bỏ đi.

“Chao ôi…” Người chủ xe còn đang muốn xin số của em gái mà!

Nhân viên cấp cứu khiêng chủ xe đặt lên cáng đưa vào xe chạy đến bệnh viện. Xe cứu hỏa đỗ ở đường cho xe chữa cháy, những người lính cứu hỏa được huấn luyện nghiêm chỉnh nhảy từ trên xe xuống trải vòi chữa cháy.

Lục Phương Kỳ đến hiện trường sớm hơn, nắm rõ tình hình, lập tức chạy đến chỗ người đàn ông mới nhảy xuống từ xe cứu hỏa mặc trang phục chữa cháy màu xanh tím than rất là bắt mắt, tóm tắt tình hình cho anh ta biết: “Xe ô tô tự bốc cháy, chủ xe tự dập lửa bị cháy lan sang chân nói có một người dân hỗ trợ cứu người, ồ, chính là cô gái đứng đằng kia.”

Cặp mày kiếm mắt sáng của Cận Thời Xuyên ẩn dưới mũ bảo hộ, vừa xuống xe đã nhận thấy chiếc xe tự bốc cháy nằm cách trạm xăng dầu không xa, tiềm ẩn nguy cơ cháy nổ lan rộng, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

https://thuviensach.vn

“Dùng súng phun nước, sơ tán quần chúng, chú ý an toàn.” Cận Thời Xuyên chuyển mắt nhìn về phía điểm bốc cháy ra lệnh.

“Rõ.”

Nhận được khẩu lệnh, các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy lập tức dùng súng phun nước áp lực cao phun về hướng điểm cháy, nhanh chóng, lửa đã được khống chế, khói đen mịt mù, phần chưa cháy hết trơ ra.

Cận Thời Xuyên ngoảnh đầu nhìn về phía những người dân đứng xem. Con ngươi đen dừng lại nhìn một người con gái đội mũ lưỡi trai đứng ngoài dây cảnh giới cách đó không xa, dường như là tình cờ, cô gái cũng nhìn lại về phía anh, ánh mặt trời gay gắt phản quang trên chiếc mũ, cho dù bốn mắt nhìn nhau thì cũng chẳng ai có thể nhìn thấy gương mặt đối phương.

Lửa bị dập tắt, chiếc xe việt dã kia đã bị cháy chỉ còn trơ vỏ, đã hỏng cả, xem chừng người chủ xe kia mà nhìn thấy cái xe của mình thì chắc khóc ngất trong phòng cấp cứu mất nhỉ?

Lục Phương Kỳ hô to gọi mọi người thu quân, nhiệm vụ hoàn thành, giờ mới tươi cười như ngày thường, hề hề nhìn Cận Thời Xuyên trêu: “Ơ kìa, không phải ông bận đi xem mắt cơ mà?”

Đầu Cận Thời Xuyên ở trong mũ bảo hộ gần như đã chảy nước, anh cởi mũ ra, lấy tay vuốt nước trên quả tóc ngắn một cái, đôi mắt đen láy, sáng ngời quét nhìn Lục Phương Kỳ một vòng, nửa cười nửa không: “Cái này mà ông cũng biết nữa hả? Đổi nghề làm paparazi rồi à?”

“Tình cờ nghe thủ trưởng nói chuyện với ông.” Lục Phương Kỳ giơ tay lên thề, “Chỉ là tình cờ thôi, thật đấy, hơn nữa tôi không có nhiều lời buôn lại đâu.”

Lục Phương Kỳ vừa dứt lời, mấy người khác thu dọn xong đi tới, đàn anh Lưu Húc lại hỏi: “Đội trưởng, cậu xem mắt hỏng rồi à, lát về không sợ

https://thuviensach.vn

thủ trưởng bắt cậu viết kiểm điểm chứ?”

Cận Thời Xuyên không nói gì, chỉ chuyển mắt nhìn sang Lục Phương Kỳ. Cái nhìn sắc lẹm đó khiến sống lưng anh chàng lạnh toát, mẹ kiếp, sao mà trời nóng thế này nhỉ, khiến anh ta lạnh rùng cả mình rồi. Lục Phương Kỳ vội vã xua tay cầu hòa: “Quả thực không phải tôi nói đâu, thật đấy…”

Ngoài trời đang nóng hầm hập, những người túm tụm lại xem có chuyện gì bắt đầu giải tán, còn sót lại mấy cô gái trẻ đứng che ô bên vệ đường, công khai nhìn chằm chằm về phía các anh lính cứu hỏa đang chuẩn bị lên xe.

Cận Thời Xuyên mở cửa xe ghế trước, nhẹ nhàng bật người lên, ngồi vào xe, đang chuẩn bị đóng cửa thì nghe Lục Phương Kỳ vừa mới lên xe lại bắt đầu nói: “Nhìn kìa, mấy cô gái kia đều đang dán mắt nhìn ông đấy, có muốn xuống cho người ta cái chữ ký không?”

Lưu Húc cười sằng sặc: “Nào có chuyện, người ta bảo thế nào nhỉ? À, nhớ rồi, đội trưởng của chúng ta rành rành có thể dựa vào nhan sắc, lại cứ một mực muốn dựa vào thực lực.”

Một người khác phụ họa: “Cho nên mới nói đội trưởng vốn không cần phải đi xem mắt làm gì, chỉ cần vẫy tay ới mấy cô em đứng bên đường kia một cái, một giây sau là có người đứng cạnh anh ấy rồi.”

“Gì mà quan tâm tôi thế hả? Chà, hiếm được hôm đẹp trời thế này, lát về huấn luyện tiếp nhé.”

Cận Thời Xuyên đóng cửa xe lại, cởi áo chữa cháy, nói một câu nhẹ bẫng đủ khiến cả xe nín lặng nhìn nhau.

Hiếm được hôm “đẹp trời” sắp chết người rồi!

https://thuviensach.vn

Hai người ngồi cạnh đưa mắt nháy nháy với Lục Phương Kỳ, cậu ta là chính trị viên, lời nói có trọng lượng hơn nhiều.

Lục Phương Kỳ hiểu ý gật đầu, vỗ ghế ngồi trước, cười bảo: “Không phải hôm nay ông nghỉ phép à? Giờ vẫn còn sớm, chưa biết chừng cô nàng kia vẫn còn đang đợi ông đấy.”

Lục Phương Kỳ vừa dứt lời liền bị cái áo chữa cháy đập thẳng vào mặt, cậu ta gạt áo ra liền thấy Cận Thời Xuyên mặc chiếc áo phông rằn ri cười ý tứ sâu xa nhìn mình bảo: “Hay là ông đi đi?”

“Chửa dám đâu, thủ trưởng đánh em chết mất.” Lục Phương Kỳ cười khì khì.

Cả xe đều bật cười, đám đàn ông đi lính đều khá vui tính.

Đúng lúc này, một nữ phóng viên đến gần muốn phỏng vấn họ. Lục Phương Kỳ thấy người đẹp, vội vàng mở cửa xe nhảy xuống, còn cố ý chỉnh trang lại bộ quần áo chữa cháy đang mặc, cười với cô nàng: “Đồng chí nhà báo, cô hỏi đi.”

Nữ phóng viên đưa ra vài câu hỏi, Lục Phương Kỳ đều đáp rất rõ ràng, rành mạch. Cô nàng đánh mắt nhìn một lượt các chiến sĩ trên xe, không khỏi hỏi: “Có thể để đội trưởng của các anh xuống nói mấy lời được không?”

Lục Phương Kỳ nhìn thấy nữ nhà báo vừa nói đến đội trưởng là đỏ mặt, hay lắm, xem ra là mình tự đa tình rồi, thế này rõ là đến vì đội trưởng nhà mình mà. Anh cười với nữ nhà báo: “Vậy cô chờ chút.”

Sau khi Lục Phương Kỳ giải thích tình hình cho Cận Thời Xuyên nghe, cửa xe trước mở ra, một người đàn ông nhảy xuống, vóc người cao ráo đi tới, bóng của anh gần như có thể che khuất người nữ phóng viên.

https://thuviensach.vn

Nữ phóng viên nở một nụ cười mà mình tự cho là đẹp nhìn người đội trưởng anh tuấn, chưa kịp nói đã bị cướp lời: “Ngại quá, đồng chí nhà báo, chúng tôi phải trở về đơn vị bây giờ đây, nếu như tin tức không đủ, cô có thể phỏng vấn người dân vừa nãy đã tích cực làm việc nghĩa.”

Nói xong, Cận Thời Xuyên gật đầu khách khí một cái rồi xoay lưng đi, nghe thấy cô nhà báo sau lưng lẩm bẩm một mình có vẻ hơi bị thất vọng: “Cơ mà cô gái kia cũng không chịu nhận phỏng vấn.”

Cận Thời Xuyên không quay đầu lại, lên xe ra lệnh cho xe đi.

Xe quay đầu, chạy bon bon về phía trước, đi xuyên qua những người đứng xem bên đường, anh liếc mắt nhìn vu vơ qua gương chiếu hậu. Trong tấm gương sáng choang, hàng cây long não chạy lùi về xa, dưới một gốc cây vừa đi qua, một cô gái đội mũ lưỡi trai hình như đang nhìn về phía anh.

Lục Phương Kỳ vỗ ghế hỏi: “Nhìn cái gì thế?”

Cận Thời Xuyên thôi nhìn, chuyển mắt về đằng trước: “Tôi đang nhìn trời hôm nay thật đẹp, xem lát về có nên chạy 3000m hâm nóng người không.”

Lưu Húc méo miệng cười nhìn Lục Phương Kỳ chằm chằm: “Chính trị viên à, xin cậu nói ít đi một câu được chứ?”

Cận Thời Xuyên chống khuỷu tay phải lên cửa sổ xe, mắt lại chuyển sang nhìn gương chiếu hậu, nói sao vẫn cứ thấy cái người đó nhìn hơi quen quen.

…

Từ Lai đứng dưới tàng cây nhìn chiếc xe cứu hỏa biến mất ở ngã rẽ cuối đường, ngẩng đầu nheo mắt nhìn trời đang buổi ban trưa, bỗng dưng cười một tiếng.

https://thuviensach.vn

Nếu cô không nhìn nhầm, người ngồi ở ghế lái phụ kia chính là Cận Thời Xuyên.

Chú thích:

*Đường cho xe chữa cháy: Với các công trình lớn vài chục tầng, block chung cư, khu công nghiệp thì đường cho xe chữa cháy là điều bắt buộc phải làm về an toàn cháy nổ. Xem quy định kỹ thuật chi tiết tạilink.

*quần áo chữa cháy màu xanh tím than:

*áo phông rằn ri:

*Cây long não:hay còn gọi là rã hương là một loại cây thân gỗ, lớn và thường xanh, có thể cao tới 20–30 m. Long não có nguồn gốc ở khu vực Đông Á, bao gồm Đài Loan, miền nam Nhật Bản, đông nam Trung Quốc và Đông Dương, tại đây người ta trồng nó để sản xuất dầu long não. (Nguồn: Wikipedia).

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khoa cấp cứu Bệnh viện Quân y thành phố Du Giang.

Tô An Hi vừa liếc nhìn là nhận ra ngay Từ Lai, lập tức nhoẻn cười chỉ lên cổ tay. Từ Lai hiểu ý, gật đầu, ngồi trên ghế chờ ở sảnh cấp cứu, với tay đội lại mũ lưỡi trai cho chắc, đôi mắt khuất dưới vành mũ chăm chú chơi game trên điện thoại.

Weibo gửi thông báo cập nhật tin tức, cô lỡ tay một cái, giao diện game bị đóng, giao diện weibo được mở.

Weibo load xong liền thấy ngay tag #người_đẹp_bình_tĩnh_cứu_hỏa, nhìn lại thì còn là hot search, nhìn kỹ hơn, cảnh trong video trông thật quen.

Từ Lai lập tức bật video xem, cái này chẳng phải là cảnh quay xe hơi tự bốc cháy khi nãy sao? Mặc dù cô đã kéo thấp mũ nhưng vẫn bị quay thấy mặt.

Thế mà lại bị đăng lên mạng rồi. Từ Lai tiện tay kéo xuống xem bình luận, thật là dở khóc dở cười.

Lưu manh thối: Oa oa, đây là chương trình thực tế hay là chuyện có thật thế, người đẹp ngầu ghê.

https://thuviensach.vn

Tao không béo:@Tao cực gầy, Cực Gầy ơi, mày xem người đẹp nhà người ta đi, rồi lại nhìn lại mày đi [hình ảnh]

LLYYTT: Tay chủ xe được cứu kia phen này chắc ám ảnh lắm đây, mẹ kiếp, còn không bằng đàn bà.

Hi hi ha ha: @LLYYTTbạn kỳ thị phụ nữ hay là như nào đây, là nam hay nữ đấy?

Ngang qua thế giới của em: Quả là hữu sắc hữu dũng, chị gái ơi, bụng em có lửa đốt, xin hãy đến dập tắt đi ❤ ❤

Thánh nổ đệ nhất thiên hạ: Du Giang đúng không? Người đẹp ơi, vé máy bay, đã mua! [hình ảnh]

Cún shiba lông đen: Ôi đệt, tôi đang thấy gì đây? Người đẹp này không phải là cái người tình nguyện viên hero gì đó người Mỹ sao @hero cứu hộ

>>Chó mực rất đen: Phải phải phải, tôi từng xem video về mấy con chó bọn họ quay, không sai đâu, cứ tưởng là Hoa kiều chứ, hóa ra là người Du Giang, làm ơn cho xin tên weibo của chị gái @hero đi!

Từ Lai không xem tiếp nữa, tắt weibo, tiếp tục chơi game.

Cô có weibo triệu người theo dõi, là blogger đi đầu đăng những video đầy xúc động về việc cứu trợ chó hoang. Về sau ngày càng có nhiều người làm theo nên không đăng nữa. Tính từ lần đăng gần đây nhất đến giờ đã khoảng một năm, bài đó nói về chú chó cứu hộ tại khu vực thiên tai bị kiệt sức vì tham gia tìm kiếm người bị nạn.

Tuy nhiên, có nằm mơ cô cũng không ngờ sau khi weibo của cô được tiết lộ, cô sẽ trở thành một hot blogger, tất nhiên đây là chuyện ngày sau.

https://thuviensach.vn

Bả vai bị vỗ nhẹ một cái, Tô An Hi gật đầu gọi cô: “Đi.”

“Đi thôi.” Từ Lai đứng dậy xoa xoa gáy.

“Đợi đã.” Tô An Hi kéo tay Từ Lai, “Sao thế này, đỏ lên rồi.”

Từ Lai cũng nhìn thử rồi đáp: “Bị phải lửa, không nổi bọng nước, chẳng sao đâu.”

Tô An Hi trợn mắt nhìn Từ Lai, kéo tay cô đi bôi thuốc, vừa làm vừa bảo: “Anh hùng thật, vừa về đến nơi đã gây chú ý rồi, trông thế mà giỏi.”

“Xem video rồi à?” Nói vậy thì chắc xem rồi.

Tô An Hi vứt miếng bông đi, cái tay nhéo nhéo khuôn mặt mềm mịn của Từ Lai mấy cái: “Tình cờ thấy một bệnh nhân đang xem, liếc qua một cái là nhận ra ngay cái khuôn mặt bé nhỏ xinh đẹp này của bà.”

Từ Lai gạt tay đối phương ra: “Có đi hay không đây?”

“Đi chứ, về nhà thay quần áo trước đã nhé.”

Chẳng mấy chốc đã về đến khu tập thể quân đội. Từ Lai để Tô An Hi dừng xe rồi mới nói: “Tôi ở đây chờ bà.”

Tô An Hi hiện đã mặc quần áo bình thường thở dài bó tay, nhìn Từ Lai: “Bà không về thăm nhà một tẹo à?”

“Lúc nào phải về thì tự nhiên sẽ về thôi.” Từ Lai nói xong thì mở cửa chui ra khỏi xe, thuận tay đóng luôn lại.

…

Tô An Hi chọn một nhà hàng tư gia tên là “Hồi”, nghĩa là quay về. Thứ nhất là Từ Lai ở nước ngoài hiếm khi được ăn món ăn quê nhà, thứ hai

https://thuviensach.vn

là tẩy trần cho cô nàng. Vậy nên không hề do dự khi quyết định chọn nhà hàng này.

Quán 'Hồi' hễ mở cửa thì lúc nào cũng có khách ghé đến chật nhà, không nhờ Tô An Hi quen chủ quán, dặn người ta giữ chỗ trước cho thì đến vào giờ này nhất định phải xếp hàng.

Đậu xe trong bãi gửi, hai người vào thang máy đi thẳng lên tầng năm.

Trong thang máy sáng choang, hai người đẹp sóng vai nhau đứng đối diện cửa kính trong suốt, chiều cao xấp xỉ nhau, còn dáng vóc ấy à, Tô An Hi mặc một chiếc little black dress ngực nở eo thon, Từ Lai mặc áo phông rộng thùng thình và quần soóc ngắn khoe đôi chân dài thẳng tắp trắng muốt, có thể gọi là một cặp giò đốt mắt.

Nếu chỉ xét riêng tướng mạo thì Tô An Hi thuộc kiểu đẹp kiêu sa, lạnh lùng còn Từ Lai là kiểu xinh xắn, trẻ trung, dịu dàng.

Hai người là bạn học cấp ba, ở chung một khu tập thể, Tô An Hi lớn hơn Từ Lai một tuổi. Sau khi Từ Lai ra nước ngoài thì Tô An Hi cũng vào học trường quân đội. Mặc dù hiếm khi có dịp gặp nhau được một lần nhưng hễ gặp thì chẳng bao giờ cảm thấy ngượng ngùng, xa cách, là những người bạn thân thật sự!

"Này, sao bà lại chọn về vào thời điểm này thế?" Trong lúc chờ món ăn mang lên, Tô An Hi hỏi chuyện.

Con bé này mỗi năm chỉ về hai lần, một lần vào Tết Nguyên đán, một lần vào Thanh minh, mỗi lần về chỉ ở lại một ngày. Lần này về vào lúc này chẳng hóa là mặt trời mọc đằng tây hay sao?

Từ Lai nhấp một ngụm trà rồi đặt chén xuống, tay chống cằm, cười một tiếng: "Không đi nữa."

https://thuviensach.vn

Tô An Hi vốn cũng đang uống nước, nghe xong suýt thì bị sặc, rút vội mấy tờ khăn giấy lau miệng, đôi mắt mở to đầy ngạc nhiên và mừng rỡ: “Tôi không nghe lầm chứ? Bà không đi nữa hả?”

“Ừ, tôi đã chấp nhận thư mời của Đại học Du Giang rồi.” Từ Lai khẽ gật một cái, nhìn Tô An Hi cười tươi.

“Gì thế?” Giọng Tô An Hi nâng thêm mấy đề-xi-ben, “Bà từ bỏ công việc ở viện nghiên cứu bên Mỹ để chạy về đây làm giáo viên hả? Bộ điên rồi à?”

Ngón trỏ nhỏ nhắn của Từ Lai hững hờ miết quanh miệng chén một vòng, nước trà màu xanh nhạt sóng sánh trong veo, bỗng dưng lại nhớ tới cái người ngồi trong xe cứu hỏa, cô khoan thai ngẩng đầu lên, nói nhẹ như không: “Thì bà cứ coi như là tôi điên đi.”

Tô An Hi tỉnh táo quan sát nụ cười vui vẻ treo bên khóe môi Từ Lai thật cẩn thận, đan hai tay vào nhau đặt trên bàn rồi hỏi dò: “Bà có chuyện gì giấu tôi phải không?”

“Bà đoán đi.” Từ Lai ngước mắt, dựa vào lưng ghế, nhìn về phía Tô An Hi.

“Đoán cái con khỉ.” Tô An Hi lườm Từ Lai một cái, con nhóc này bề ngoài thì có vẻ là một người đẹp thân thiện, cởi mở, cơ mà một khi chọc đúng chỗ thì mới biết mặt.

Nó mà đã không muốn nói thì bạn có cạy miệng, nó cũng không hé ra nửa chữ đâu.

Từ Lai cười bâng quơ một tiếng đáp lại Tô An Hi, thấy phục vụ đi đến bèn thủng thẳng bảo: “Món ăn đến rồi.”

https://thuviensach.vn

Ăn cơm xong, Từ Lai định về luôn nhưng Tô An Hi nhất quyết không chịu, bắt phải đi tăng hai.

“Mai bác sĩ Tô không phải đi làm hả?” Từ Lai bị lôi cổ lên xe, phì cười hỏi Tô An Hi đang lái xe.

“Thế bà có đi hay không đây?” Tô An Hi liếc xéo sang uy hiếp.

“Nếu không phải anh trai tôi…” Từ Lai ngưng lại, quay sang nhìn Tô An Hi, thấy nụ cười của cô nàng vụt tắt, lập tức đổi giọng ngay, “Có, có, có, thưa chị.”

Hơn tám giờ, người ở Jiukeshu vẫn chưa thể gọi là đông, quỷ quái yêu ma còn chưa ra khỏi động. Tô An Hi dẫn Từ Lai đến một quán bar khá là đặc biệt theo phong cách retro hoài cổ nhưng cũng không kém phần hiện đại, tầng hai là một cái sân hình bán nguyệt có không ít người ngồi, dưới tầng một có đủ cả bàn ngồi theo nhóm lẫn ghế chân cao ngồi lẻ kết hợp hài hòa với tầng hai.

Một anh chàng đẹp trai mặc sơ mi giản dị tới gần, đánh mắt nhìn Từ Lai rồi quay sang nói với Tô An Hi: “An Hi dẫn bạn đến à?”

“Từ Lai.” Tô An Hi mỉm cười giới thiệu hai người với nhau, “Mạc Bỉnh Dương.”

“Xin chào.”

“Xin chào.”

Hai người chào nhau xong, Mạc Bỉnh Dương phóng khoáng chỉ tay lên cầu thang: “Hai người lên trước đi, tôi sẽ sắp xếp.”

Hai người lên tầng hai ngồi, chỉ một lát sau phục vụ đã mang rượu, hoa quả và mấy món ăn nhẹ lên. Từ Lai liếc nhìn Tô An Hi: “Tay họ Mạc

https://thuviensach.vn

này trông chẳng giống chủ quán bar gì cả nhỉ?”

“Tiểu Lai Lai à, bà có thể đừng đem cách quan sát, đánh giá động vật đi áp dụng cho con người không?” Tô An Hi bó tay phì cười.

“Con người thực ra cũng giống động vật thôi.”

“Biết bà là chuyên gia rồi, gớm!” Tô An Hi liếc xéo Từ Lai.

Chỉ ít phút sau, Mạc Bỉnh Dương đã quay lên. Hỏi ra mới biết lần đầu tiên hai người gặp nhau là do Tô An Hi uống say bí tỉ ở quán, chẳng còn biết trời trăng gì, khóc lên khóc xuống, lại còn không mang tiền. Sau này, Tô An Hi thường hay đến đây hơn nên mới ngày càng thân thiết.

Từ Lai nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Tô An Hi, dường như đã đoán ra được điều gì.

…

Mười một giờ đêm, sân khấu tiệc đêm thác loạn muôn màu muôn vẻ của chốn phồn hoa đô hội ở đây mới vừa mở màn thì tiếng còi hụ đinh tai nhức óc rú lên, xé tan những kiều diễm và say mê đang lẩn mình trong bóng đêm.

Một club giải trí ở Jiukeshu bị cháy, lửa cháy rất mạnh và nhanh chóng lan rộng ra xung quanh.

Cảnh sát giao thông, công an, cảnh sát chữa cháy lần lượt tiếp cận hiện trường, cả con đường Jiukeshu hỗn loạn, mọi người hối hả lao ra ngoài như những con ruồi mất đầu, dây cảnh giới được chăng, cảnh sát chữa cháy, cảnh sát giao thông và công an tích cực sơ tán mọi người khỏi khu vực cháy.

https://thuviensach.vn

Từ Lai và Tô An Hi được sơ tán ra khu vực phía ngoài dây cảnh giới, cách địa điểm bị cháy một con đường.

“Chao ôi, nghe nói là cảnh sát ập vào kiểm tra ma túy, kết quả chưa kịp bắt người thì đã cháy.”

“Chẳng trách vừa rồi tôi thấy có chó nghiệp vụ chống ma túy, chắc chắn là lũ cắn thuốc châm lửa hòng tranh thủ lúc hỗn loạn để bỏ trốn.”

“Nói thừa, chứ chẳng lẽ người ta dắt chó nghiệp vụ chống ma túy đến đây chơi à.”

“…”

Mặc dù hai người họ châu đầu ghé tai lại bàn tán nhưng Từ Lai đứng gần đó vẫn nghe được. Tô An Hi đứng bên cạnh nghe điện thoại xong thì quay sang bảo: “Cần khám gấp, tôi phải về bệnh viện đây.”

Từ Lai gật đầu: “Ừ, uống rượu không được lái xe.”

Tô An Hi cười bó tay: “Tôi chỉ uống có một chén thôi.”

“Một hớp cũng không được.” Về mặt này, Từ Lai hết sức nghiêm khắc.

Tô An Hi bắt taxi đi rồi, Từ Lai vốn cũng định về luôn, thế mà còn chưa kịp quay lưng đi đã liếc thấy hai chiếc xe cứu hỏa nữa tới, từ phía một trong hai chiếc xe, một người đàn ông cao ráo mặc quần áo chữa cháy màu xanh tím than nhảy xuống tiến về phía các đồng chí cảnh sát chữa cháy khác.

Khắp xung quanh con đường Jiukeshu này, bốn phương tám hướng đều dầy đặc các tòa nhà san sát nhau, liền với tòa nhà đang cháy là nhà dân, club, quán rượu có nhiều vật phẩm dễ bắt lửa và các đường ống khí đốt.

https://thuviensach.vn

Nếu không nhanh chóng khống chế đám cháy, lỡ như dẫn đến phát nổ thì hậu quả không chỉ giới hạn ở con phố này nữa.

Các cảnh sát chữa cháy khẩn trương sử dụng súng phun nước áp lực cao nhằm tạm thời khống chế điểm cháy. Cận Thời Xuyên, Lục Phương Kỳ và trung đội trưởng Hình Lượng – trưởng đội cảnh sát phòng cháy chữa cháy khu vực bị nạn – cùng chăm chú nhìn lên góc tòa nhà mới được phun nước dập lửa, sắc mặt hết sức lo lắng.

“Có khói trắng.” Cận Thời Xuyên nói, đội trưởng Hình đứng bên gật đầu, rõ ràng cũng đã phát hiện ra.

“Vẫn chưa xác định được điểm bắt đầu của đám cháy, lửa cháy mạnh quá, lỡ như phát nổ thì hậu quả khôn lường.” Lục Phương Kỳ nhận định.

Cái nhìn của Cận Thời Xuyên sâu thăm thẳm, còn huyền bí hơn cả màn đêm, anh cất giọng nói trầm ấm, sang sảng, rất vang của mình: “Chúng tôi chia nhóm nhỏ tiếp cận ngôi nhà. Phía đội trưởng Hình chịu trách nhiệm phun súng nước yểm hộ.”

“Hay là để nhóm chúng tôi vào, các anh yểm hộ được không?” Đội trưởng Hình mở lời, đây là địa bàn họ quản lý, nếu chỉ ở ngoài phun súng nước yểm hộ, bị truyền ra ngoài thì thật mất mặt.

“Đội trưởng Hình không yên tâm à?” Cận Thời Xuyên nói thản nhiên nhưng lại có khí thế o ép người khác.

Đội trưởng Hình xua tay bật cười: “Đội trưởng Cận là cấp trên chỉ huy, sao tôi lại không yên tâm chứ?”

“Vậy quyết định thế đi.” Cận Thời Xuyên vỗ vai đội trưởng Hình, hô to gọi: “Lưu Húc.”

“Có.” Lưu Húc lập tức chạy lại.

https://thuviensach.vn

“Đeo mặt nạ phòng độc, cầm theo bình chữa cháy, gọi một nhóm vào đó với tôi.”

Cận Thời Xuyên vừa dứt lời, đội trưởng Hình liền hỏi: “Anh cũng vào à?”

“Có vấn đề gì à?”

Đội trưởng Hình quan sát dáng vẻ ung dung của Cận Thời Xuyên, thế là tự nhiên bật cười. Hai người họ chưa từng hợp tác lần nào nhưng ba chữ Cận Thời Xuyên thì nổi tiếng khắp trung đoàn, mọi người đều bảo cậu ta là một con dao sắc, biết cách để đạt được tốc độ tối đa, thiệt hại tối thiểu, không ngạo mạn, nghe nói cấp trên đã sắp xếp cho cậu ta thi thăng quân hàm trước thời hạn rồi, thế mà cậu ta vẫn cứ vậy, nhiệt tình sôi sùng sục xông pha ở tuyến đầu.

Cái người này, vừa là kẻ có tài, mà cũng là một kẻ khác người.

Cận Thời Xuyên thấy đội trưởng Hình thể hiện vẻ do dự lồ lộ trên mặt thì nhếch môi cười, chuyển con mắt, giọng vang như chuông đồng: “Tiếp cận đám cháy.”

“Rõ.” Một vài chiến sĩ phòng cháy chữa cháy cõng trang bị dập lửa, đứng nghiêm, khí thế dũng mãnh chìm dần vào trong màn khói bốc mù mịt.

Lục Phương Kỳ đứng sóng vai cùng đội trưởng Hình bảo: “Tính cậu ta là thế đấy, đội trưởng Hình chớ để bụng làm gì!”

Chỉ ít phút sau, thình lình mọi người nghe thấy một tiếng nổ tung, mặt đất cũng rung cả lên. Cặp lông mày của Lục Phương Kỳ nhíu chặt, hét vào bộ đàm: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Chờ một chút mới nghe thấy tiếng cười nhè nhẹ của Cận Thời Xuyên ở đầu bên kia: “Căng thẳng gì thế? Chẳng có chuyện gì hết.”

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, điểm cháy cũng bị dập tắt. Cả quảng trường Jiukeshu nồng nặc mùi khét lẹt gay mũi, làn khói đen sì rúc vào bầu trời đêm, không nhìn ra nổi đâu là trời đêm đâu là khói.

Nhóm Cận Thời Xuyên đi từ trong ra, người bám đầy bụi đen. Nguyên một dàn các anh chàng cao ráo, phong độ nối nhau nhịp bước, giống y như cảnh quay từ đám cháy bước ra trong phim. Người thanh niên đi đầu cao to, oai vệ, bước đi như gió, dù cho mặt mày lem luốc bẩn vẫn không vùi lấp nổi độ ngầu ngút trời của anh ta.

Rất đông người đứng xem xung quanh đều vỗ tay tán dương những chiến sĩ anh dũng không chùn bước trước nguy nan.

Từ Lai mỉm cười, cái nhìn chưa lúc nào rời khỏi gã đàn ông đi từ trong đám cháy ra kia, đôi mắt sáng tựa vì sao.

Cô quay lưng lại nhìn. Ngay sau lưng có một cửa hàng tiện lợi đang mở. Từ Lai đi về phía đó.

Hết báo động, mọi người thu quân.

Lục Phương Kỳ đang nói chuyện với Cận Thời Xuyên thì nhác thấy một cô gái đi về phía này. Anh ta huých cùi chỏ vào người Cận Thời Xuyên trêu: “Ông đi đến đâu cũng có người ân cần thăm hỏi đến đó nhỉ, mẹ kiếp, thật đáng ghét.”

Từ Lai đi đến đứng trước mặt Cận Thời Xuyên đưa chai nước cho anh, mỉm cười chào một tiếng: “Cận đại ca, uống nước này.”

Lục Phương Kỳ nhìn hai người như thể gặp phải ma, thế này có vẻ không giống như đến bắt chuyện. Anh ta hồ nghi hỏi: “Hai người quen nhau hả?”

“Quen.”

https://thuviensach.vn

“Không quen.”

Hai người đồng thanh trả lời, Lục Phương Kỳ choáng toàn tập.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Gặp lại nhau, vốn dĩ có thể là như này…

Lai Lai: Không quen hả? Ok, anh giỏi.

Đội trưởng Cận: Đừng trách tôi, mười năm trước em vừa mới dậy thì mà phải không?

Tiểu Lộ: Mười lăm tuổi là mới dậy thì hả? Này, cứ Forever Alone mãi đi nhé.

Lai Lai: Tiểu Lộ, bọn mình đi thôi!

Chú thích:

*nhà hàng tư gia私房菜 là một kiểu nhà hàng do gia đình tự mở không cần được cấp phép đăng kí kinh doanh, không có thực đơn cố định mà tùy theo đầu bếp, không quảng cáo công khai mà hoàn toàn dựa vào phương thức truyền miệng, thường có quy mô nhỏ, món ăn có hương vị truyền thống độc đáo, khiến thực khách có cảm giác như đến làm khách tại gia đình để thưởng thức bữa ăn. Đọc thêm tạibaidu.

*Little black dress (LBD) là một chiếc đầm đen đơn giản thường ngắn trên đầu gối và mang ý nghĩa của một cách mạng thời trang cho nữ giới được đi đầu bởi nhà mốt Coco Chanel. Tạp chí bazaar Việt Nam đã viết một bài rất có tính truyền cảm hứng về LBD. Đọc thêm ởlink.Ngoài ra nó còn có 1 bài viết hệ thống trênwikipedia.

https://thuviensach.vn

*Tên khu Jiukeshu九棵樹 nghĩa là chín gốc cây

*Phong cách retro trong thiết kế nội thất: bắt nguồn từ Bắc Âu vào những năm 50 và đã mang đến sự thay đổi trên toàn thế giới. Những tư tưởng hiện đại cấp tiến đã làm thay đổi phong cách thiết kế.Phong cách retro biểu hiện cho sự chân thành, đơn giản, nhưng hiện đại và quyến rũ trong cuộc sống hiện đại. Có thể nói rằng, retro là một phong cách mang tính chất hoài cổ nhưng cũng không kém phần hiện đại.Những món nội thất là sự kết tinh của những điều đơn giản và đẹp một cách rất đặc trưng, nó mang trong mình những nét đẹp tinh túy của thời gian và hơi thở của thời đại ngày nay. Đọc thêm tạilink.

*bàn ngồi theo nhóm và ghế chân cao: bàn ngồi theo nhóm (卡座) ở đây cụ thể muốn nhắc đến kiểu bàn xếp 2 chiếc sô pha đối diện nhau qua một chiếc bàn và đấu lưng với một chiếc sô pha khác (như hình). Ghế chân cao có thể là loại một chân hoặc 3, 4 chân, tùy, nhưng chắc chắn là chân nó rất cao (xem thử vài hình minh họa).

*Diễn biến của một đám cháy lớn: Mọi người có thể tham khảo bài tường thuật diễn biến vụ cháy quán karaoke trên đường Trần Thánh Tông, Hà Nội tháng 11 năm 2016 làm chết 13 người để biết chính xác những gì xảy ra và tổ chức công tác chữa cháy, cứu nạn, cứu hộ. Vụ này khá tương tự về vị trí, quy mô vụ cháy kể trong truyện.Link.

https://thuviensach.vn

*Ngoài lề một chút về mấy cái cấp bậc: Trung đội trưởng thì bé hơn Đại đội trưởng và chỉ có quy mô từ cấp đại đội trở lên mới có Chính ủy viên. Từ Trung đoàn trở lên chức danh này gọi là Chính ủy.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biển khói mù mịt tản đi, ánh trăng sáng soi tỏ bốn phương trời sao lấp lánh, trên con đường vốn là chốn phồn hoa nhất của thành phố lỗng lẫy đèn hoa, đám đông bắt đầu giải tán. Vắng bóng những tài tử giai nhân và các chuỗi đèn mờ nhấp nháy, bỗng nhiên quang cảnh của Jiukeshu trở nên khác biệt có một không hai.

Còn chiếc xe cứu hỏa màu đỏ nằm dưới cột đèn đường mờ vàng thì càng trở nên đốt mắt.

Bên cạnh xe, một cô nàng xinh đẹp cột tóc đuôi ngựa cầm chai nước khoáng trong tay vẫn chưa chịu bỏ xuống. Chai nước khoáng trong suốt đó vắt mình nối giữa hai người nhưng chẳng có ai chịu nhận nó.

Lục Phương Kỳ nhỏ hơn Cận Thời Xuyên hai tuổi. Nếu hỏi cuộc đời này anh ta chịu phục ai nhất, vậy thì ngoài ông anh đây không ai có thể hơn được. Sau này vào học Học viện lực lượng cảnh sát vũ trang nhân dân rồi về làm lính phòng cháy chữa cháy, tất cả đều bởi chịu ảnh hưởng của Cận Thời Xuyên.

Từ ngồi ghế nhà trường đến vào quân đội, rồi đội phòng cháy chữa cháy, mặc dù trong những ngày tháng gian khó ấy cũng có vài năm anh không biết nhưng lực hấp dẫn của anh Xuyên thì Lục Phương Kỳ chưa từng hoài nghi.

https://thuviensach.vn

Đưa nước đã là gì, tiểu thư nhà giầu đưa xe đưa nhà ít cũng phải xếp một hàng, còn kiểu mượn danh nghĩa đi thăm hỏi các chiến sĩ trong đội để đến tìm anh Xuyên thật không biết bao nhiêu mà kể, chưa nói đến các lãnh đạo trong trung đoàn còn có ý muốn tiêu dùng nội bộ, chẳng liên quan gì đến anh ta mà lại cứ bắt anh ta phải đi nói chuyện với tên đầu sỏ gây chuyện, người ta thì lại dửng dưng như chẳng có chuyện gì khiến anh ta tức cũng chẳng làm gì được, bức bối mãi.

Tuy nhiên cô gái trước mắt này ăn mặc quần áo bình thường, cười rất tự tin, khác xa với những cô gái đến chủ động làm quen trước đây, chẳng lẽ là thực sự quen thật chăng?

Cho nên, hiện giờ anh ta thực sự rất mù mờ, rối tinh rối mù lên không biết thật sự là quen hay không quen, hay là cố tình ra vẻ như thế?

Trong khi Lục Phương Kỳ đứng bên còn đang bận xoắn não, hai người kia đứng đối diện nhìn nhau, một người cực kỳ tươi tắn, người kia bình tĩnh, tiết chế.

“Cô quen tôi hả?” Cận Thời Xuyên hỏi rất bình thường, có chút ngông nghênh.

Từ Lai méo mặt, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Nghĩa là anh không nhớ em hả?”

Cận Thời Xuyên bật cười trước biểu cảm khuôn mặt của đối phương, khóe môi cong lên hỏi: “Cô có biết một năm chúng tôi gặp biết bao nhiêu người không? Không nhớ được một ai đó cũng bình thường thôi.”

Lục Phương Kỳ lắc đầu ngao ngán, ôi chao, nói với chả năng, đúng là Cận Thời Xuyên, số phận FA suốt kiếp gần như đã định.

“Em đâu có giống.” Từ Lai dường như không hề biết lúng túng là gì, giọng nói không dịu dàng như vừa nãy nữa, nói năng cũng tùy ý hơn. Cô

https://thuviensach.vn

nhét chai nước vào tay Cận Thời Xuyên, phe phẩy bàn tay, lẩm bẩm: “Lạnh cóng cả tay.”

Cận Thời Xuyên cúi đầu nhìn chai nước khoáng trong tay, từng giọt nước trượt xuống dọc theo vỏ chai làm ướt cả lòng bàn tay, cảm giác lành lạnh khiến cả người dễ chịu.

Anh nhìn lại đối phương, thấy người ta rất đỗi tự nhiên, cũng đành thôi, giơ chai nước lạnh trong tay lên nói: “Cảm ơn.”

Sau đó, anh xoay người đi, vừa đi vừa hô to: “Thu quân.”

“Cận Thời Xuyên.” Từ Lai hét thật to về phía bóng lưng cao lớn, chất giọng trong trẻo được màn đêm biến tính thành ba chữ sang sảng, mạnh mẽ.

Cô vẫn chưa nói vào chuyện chính cơ mà.

Đám đàn ông người ngợm bẩn thỉu đang vội vàng thu dọn mọi thứ ngẩng hết đầu lên nhìn, vừa ù ù cạc cạc vừa tò mò.

Lục Phương Kỳ thấy thế, chạy lên nói với Từ Lai: “Em gái chớ nóng, bọn tôi phải về đơn vị rồi.”

Từ Lai nhìn sang Lục Phương Kỳ, cố ý mếu máo, giọng nói rầu rĩ, nước mắt rưng rưng: “Em có tức đâu.”

Lục Phương Kỳ trước nay vẫn luôn đối xử với con gái rất lịch thiệp, còn Cận Thời Xuyên thì chớ trông anh ta ngày thường nghiêm khắc với mọi người, ngoài lạnh lùng trong ấm áp, suy nghĩ chu đáo là thế nhưng mà đối với đám con gái thì quả thực là ngoài lạnh lùng, trong băng giá, chẳng khác gì đường về kỷ băng hà. Vậy nên lần nào chuyện giải quyết hậu quả, giảng hòa đôi bên kiểu này đều đè lên đầu anh ta, ai bảo họ là anh em nối khố cơ chứ?

https://thuviensach.vn

Nhìn cô gái trước mắt này nhoẳng cái đã rưng rưng, mà chớp mắt vài cái nữa thì chắc chảy được nước mắt thật luôn không chừng, lỡ mà nói năng không cẩn thận người ta lại quay ra chửi bọn họ bắt nạt người khác, thế thì đúng là mất cả chì lẫn chài, anh ta bèn vội dỗ: "Ôi chao ôi, em đừng vậy mà, anh đi gọi anh ta cho em nhé."

"Cám ơn ạ." Từ Lai nhìn Lục Phương Kỳ cực kỳ chân thành.

Lục Phương Kỳ chạy tới đá lông nheo với Cận Thời Xuyên: "Con gái nhà người ta da mặt mỏng, có hiểu lầm gì thì đi nói cho rõ ràng đi, tôi thấy sắp khóc rồi kia kìa."

"Tôi đâu có quen biết cô ta." Cận Thời Xuyên phì cười vì câu nói của Lục Phương Kỳ, chủ động đi đưa nước cho trai mà còn bảo là da mặt mỏng hả? Trò hề.

"Thôi đi." Lục Phương Kỳ bó tay, "Người ta đã gọi cả họ lẫn tên nhà ông ra rồi mà còn không quen gì nữa?"

"Tôi thật sự không quen."

"Vậy thì từ chối cho dứt khoát vào, khỏi phiền phức về sau." Lục Phương Kỳ nói xong còn đẩy Cận Thời Xuyên một cái. Cận Thời Xuyên quay lại trừng mắt xong rồi vẫn đi qua đó.

Cận Thời Xuyên đi đến chỗ Từ Lai, cúi đầu nhìn xuống, khóc cái con khỉ ấy mà khóc, rõ ràng là đang cười đắc ý đấy chứ.

"Đùa đấy hả?" Cận Thời Xuyên hơi cau mày.

Từ Lai cười nhếch mép, lập tức bảo: "Hỏi hai câu, trả lời cho thật, em sẽ không đùa nữa, bằng không…"

"Bằng không làm sao?"

https://thuviensach.vn

“Bằng không hả?” Từ Lai khiêu khích, “Anh đi đâu em theo đó, dù sao em cũng chẳng sao cả.”

“Hỏi đi.” Cận Thời Xuyên liếc nhìn Từ Lai một cái, dứt khoát đáp luôn.

Từ Lai gật nhẹ đầu, giọng nói nghiêm chỉnh: “Kết hôn chưa?”

Cận Thời Xuyên hừ nhẹ một tiếng: “Cô hỏi làm gì?”

“Câu hỏi thứ nhất.” Từ Lai thản nhiên bảo.

“Rồi.” Cận Thời Xuyên nói xong còn chêm thêm một câu, “Xem ra cô không cần hỏi câu thứ hai nữa rồi.”

Định lừa nhau à? Anh đây thấy nhiều rồi, nếu như anh đáp là không có thì câu hỏi thứ hai chắc chắn là đã có bạn gái chưa.

Ai ngờ câu hỏi thứ hai cô gái này đưa ra khiến anh hoàn toàn bất ngờ, không kịp trở tay, bất giác trở nên nôn nóng.

Từ Lai lắc đầu, thò tay lấy ví tiền, móc bên trong ra một tấm hình nhỏ đưa cho Cận Thời Xuyên xem: “Câu hỏi thứ hai, còn nhớ nó không?”

Cận Thời Xuyên vốn không định cầm xem, kết quả là chỉ liếc sơ qua một cái đã đưa tay định giật lấy ảnh nhưng Từ Lai nhanh tay hơn, nhét ảnh vào túi quần ở mông. Anh đành phải thu tay lại.

“Ảnh này ở đâu ra?” Anh hỏi, không, là chất vấn.

Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua nhưng chắc chắn anh không đời nào nhầm được.

Trong tấm hình là một chú cún béc-giê Đức, dáng vẻ uy phong lẫm liệt, vừa dễ thương lại thật ngầu, là hình hồi nhỏ của Truy Phong, ngày xưa

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên vẫn luôn nhét trong ví nhưng đã làm mất lâu lắm rồi. Đó là tấm hình thuở nhỏ duy nhất của Truy Phong.

"Ừ, vậy giờ chúng ta quay trở lại câu hỏi đầu." Từ Lai nhẹ nhàng cười một tiếng.

Cận Thời Xuyên nhìn chằm chằm Từ Lai: "Chưa kết hôn, không có bạn gái, hài lòng chưa?"

Từ Lai gật đầu, nụ cười càng rạng rỡ hơn: "Hài lòng."

Cận Thời Xuyên chìa tay ra: "Đưa ảnh đây."

Giờ gió đã đổi chiều, Từ Lai chẳng việc gì phải vội.

Cô thò tay lấy điện thoại ra, mở màn hình rồi đưa cho Cận Thời Xuyên: "Cho em số của anh, em sẽ đưa ảnh."

Cận Thời Xuyên lạnh mặt liếc nhìn Từ Lai, cầm điện thoại, nhanh chóng nhập một dãy số rồi trả lại, giọng nói điềm đạm và nghiêm khắc: "Kiên nhẫn của tôi có hạn thôi."

Từ Lai lưu số lại rồi hỏi: "Chừng nào anh được nghỉ?"

"Cô còn muốn thế nào nữa hả?"

"Hãy còn ảnh của anh đấy nhé!" Từ Lai tự đắc, "Làm sao em biết số anh cho em có phải là thật không."

Lưu Húc thu dọn xong, chạy qua chỗ Lục Phương Kỳ hỏi: "Chính trị viên, đội trưởng làm sao thế?"

Lục Phương Kỳ mặc dù không nghe thấy họ đang nói gì nhưng nhìn vẻ mặt tươi roi rói của cô gái, chỉ trong chốc lát đã trao đổi điện thoại, không khỏi bội phục, được lắm, cô gái này cũng có chút bản lĩnh đấy.

https://thuviensach.vn

“Không có gì đâu, tôi có dự cảm…” Lục Phương Kỳ chống nạnh cười khềnh khệch mấy tiếng.

Lưu Húc ù ù cạc cạc: “Dự cảm gì?”

Lục Phương Kỳ thấy Cận Thời Xuyên đã bắt đầu quay lại, đi về phía này thì phì cười: “Xem ra đội trưởng của chúng ta phen này ngã rồi.”

“Đội trưởng bị thương hả? Tôi đi xem sao.” Lưu Húc giật mình, nói cái là định đi luôn.

Lục Phương Kỳ vội vàng giữ Lưu Húc lại, dở khóc dở cười, tay này chắc chắn là lúc chui từ bụng mẹ ra đã nối nhầm dây thần kinh tình cảm rồi, đã nói rõ đến thế mà còn hiểu sai được, like!

“Không phải bị thương, đừng có làm bừa.” Lục Phương Kỳ đẩy Lưu Húc lên xe, “Lên xe, lên xe nào, lắm chuyện.”

Lưu Húc không hiểu là có chuyện gì, nhìn Lục Phương Kỳ rồi lại nhìn đội trưởng đang cách đó không xa, anh ta có lắm chuyện gì đâu chứ.

Ở bên kia, hai người bốn mắt nhìn nhau, một cặp mắt đen láy, sâu thăm thẳm, cặp mắt kia trong suốt, đầy sức sống. Cận Thời Xuyên nói bằng giọng cảnh cảo: “Cô đừng có mà quá đáng.”

“Vậy tốt nhất là anh không lừa em.” Từ Lai hoàn toàn không sợ vẻ mặt đe nẹt của Cận Thời Xuyên, đáp rất trôi chảy.

Cận Thời Xuyên không nói được gì nữa, lườm khuôn mặt đầy vẻ đắc ý của cô nàng một cái rồi quay người thủng thẳng bỏ đi.

Sau lưng là giọng nói vui vẻ không quá lớn tiếng của một người: “Chờ điện thoại của anh đấy.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên bỗng dưng dừng chân, liếm đầu răng nanh một cái rồi nhảy lên xe cứu hỏa, ngồi vào ghế trước.

Lục Phương Kỳ tò mò hỏi: “Ái chà, sao rồi?”

“Lái xe đi.” Cận Thời Xuyên ra lệnh.

Lục Phương Kỳ thầm cười một tiếng, lần này phản ứng không giống ngày thường rồi!

Từ Lai nhìn về phía chiếc xe cứu hỏa đang rời đi, thò tay lấy tấm hình nhét ở mông quần ra hôn một cái: “Truy Phong, cảm ơn mày.”

…

Đêm đã khuya, Từ Lai ngồi ở cửa sổ lồi gọi điện thoại, giọng nói ở đầu bên kia rất vui vẻ: “Em mưu ma chước quỷ đánh vào yếu điểm của người ta thế có vui không?”

Từ Lai nghĩ đến dáng vẻ của Cận Thời Xuyên khi đó bất giác cong môi cười: “Ai bắt anh ấy bảo không quen em.”

“Mười năm rồi đó, không nhận ra cũng bình thường thôi mà!”

“Thế sao em nhìn một cái là nhận ra anh ấy ngay.”

“Đó là vì em lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm nhớ người ta mười năm.” Đối phương bật cười thành tiếng.

Đôi mắt Từ Lai nhìn xuyên qua cửa sổ về phía ngọn đèn hải đăng đang chiếu sáng ở xa xa: “Đúng nhỉ, thoắt cái đã mười năm rồi sao.”

Nói chuyện điện thoại xong, cô mở danh bạ tìm số của Cận Thời Xuyên, gửi một tin nhắn, chỉ tám chữ đơn giản: cố gắng học tập, phấn đấu mỗi ngày.

https://thuviensach.vn

Bên kia, ban đêm, Cận Thời Xuyên tập chạy về, tắm rửa xong, trước khi tắt đèn thì cầm điện thoại lên kiểm tra. Có một cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn đều của cùng một số.

186××××5597: Cố gắng học tập, phấn đấu mỗi ngày.

“Đồ bệnh.” Cận Thời Xuyên quẳng di động xuống bàn, tắt đèn đi ngủ.

Tác giả có lời muốn nói:

Khi em gái Lai Lai xảo trá chơi xỏ đội trưởng Cận~~

Đội trưởng Cận:Cô học cái trò mèo này ở nước ngoài hả?

Lai Lai:Đủ để đối phó với anh là ngon rồi.

Truy Phong:Tôi đã hy sinh rồi, các người còn đem tôi ra viết, ẳng ẳng ẳng…

Chương này phải viết đi viết lại rất nhiều lần, nhiều lắm lắm đó, mọi người có thích màn hội ngộ này không?

Chú thích:

*Học viện lực lượng cảnh sát vũ trang nhân dân Trung Quốc (中国人民武装警察部队学院 编辑 – Chinese People’s Armed Police Force Academy) là trường công an duy nhất tại Trung Quốc có đào tạo lực lượng công an biên phòng, cảnh sát phòng cháy chữa cháy.

*cửa sổ lồi (bay window):

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Cận Thời Xuyên đi họp trên trung đoàn, tan họp cái là định đánh bài chuồn ngay. Dẫu sao cũng đã được Lục Phương Kỳ tiêm cho một mũi dự phòng trước khi đi, chuyện lần trước xem mắt bị hỏng, lần này trung đội trưởng nhất định sẽ túm gáy lại tính sổ.

Lúc ấy, Cận Thời Xuyên không nói gì, tự đánh xe đi. Có điều những lời Lục Phương Kỳ nói thì liên tục quẩn quanh trong đầu anh, lời nói khó nghe là lời thật, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách. Ngờ đâu còn chưa kịp đứng dậy đã bị cặp mắt tinh tường của trung đoàn trưởng tia thấy.

“Cận Thời Xuyên, đến phòng tôi.” Nói xong trung đội trưởng cứ thế đi trước.

“Rõ.” Cận Thời Xuyên đáp mà chẳng hề quýnh lên.

Chu Chí Hào, một đồng chí từng cùng đại đội với Cận Thời Xuyên, năm ngoái mới được điều sang làm phòng cháy, thấy anh đang định chuồn rồi lại làm ra vẻ không hề hoảng hốt là đại khái đoán được ngay, thầm cười trộm một tiếng.

Anh ta cầm tài liệu đi qua chỗ Cận Thời Xuyên nói bằng giọng hơi có vẻ hả hê: “Lại đắc tội trung đoàn trưởng hả?”

Cận Thời Xuyên thấy Chu Chí Hào cười phớ lớ bèn cầm xấp tài liệu đập vào người anh ta: “Đừng đùa với tôi, biến!”

https://thuviensach.vn

Chu Chí Hào nhìn theo bóng lưng Cận Thời Xuyên không khỏi hoài niệm những tháng ngày từng chiến đấu kề vai sát cánh với nhau.

Trong phòng của trung đoàn trưởng.

Có tiếng gõ cửa rồi Cận Thời Xuyên hô to, rõ, dứt khoát: “Báo cáo.”

“Vào đi.”

Cận Thời Xuyên mở cửa vào phòng, đóng cửa lại, nghiêm trang chào đồng chí trung đoàn trưởng đang ngồi sau bàn làm việc: “Trung đoàn trưởng.”

Văn Khánh Quốc năm mươi tuổi, thích vận động, cơ thể khỏe mạnh, rất có phong độ, ngẩng đầu nhìn Cận Thời Xuyên rồi hỏi anh ta: “Không có gì nói với tôi hả?”

“Báo cáo, không có.” Cận Thời Xuyên lập tức trả lời.

Văn Khánh Quốc lấy tay đập bàn: “Dám nói không có với tôi à?”

Cận Thời Xuyên biết không trốn được, đành nhìn về phía Văn Khánh Quốc nói: “Hôm ấy có tình huống khẩn cấp nên không đi được ạ.”

“Vớ vẩn.” Văn Khánh Quốc trừng mắt, chỉ tay vào Cận Thời Xuyên cao to lừng lững đứng trước mặt, “Một cái xe tự bốc cháy mà cần cậu phải đích thân dẫn đội hả, cái thằng này, rõ ràng là cậu muốn trốn gặp con gái nhà người ta.”

“Gần điểm cháy có trạm xăng dầu, cái này có ghi trong báo cáo ạ.”

“Đừng có hòng lừa tôi, tôi cũng có cơ sở ở đây đấy, tình huống có nghiêm trọng không tôi lại không biết sao? Thằng oắt con nhà cậu rõ ràng cố ý.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên đứng nghiêm, người ta đã định tội mình rồi, còn phản bác làm gì nữa, sự thật cũng đúng là đã nghĩ như vậy, cho nên chỉ có thể đứng im thin thít nhìn Văn Khánh Quốc, để mặc ông thích nói gì thì nói.

Văn Khánh Quốc thấy Cận Thời Xuyên như vậy thì dở khóc dở cười, thằng bé này chuyên gia xài chiêu im lặng là vàng này với ông. Văn Khánh Quốc thở dài: "Sắp xếp cho cậu thi sát hạch thì cậu trì hoãn, giới thiệu đối tượng cho cậu thì cậu chuồn mất. Thời Xuyên, hôm nay cậu đứng đây nói thẳng ra cho tôi nghe xem, rốt cuộc thì cậu muốn thế nào hả?"

"Cháu không muốn cởi bỏ cảnhphục, một ngày làm lính chữa cháy, cả đời là lính chữa cháy, hoặc đến tuổi bị bắt phải về hưu hoặc là nằm lại nơi cứu hộ." Cận Thời Xuyên đáp rất nhẹ nhàng nhưng nội dung thì nặng nề, dừng một chút rồi mới nói tiếp, "Tạm thời cháu không có ý định thay đổi chức vụ, còn về chuyện tìm đối tượng, cháu không muốn hại con gái nhà người ta đâu ạ."

Lính chữa cháy cực kỳ khó lấy vợ vì họ chẳng thể nào cho nửa kia một cuộc sống an ổn, bầu bạn sớm tối, càng không thể đảm bảo sẽ đầu bạc răng long, suốt đời suốt kiếp.

"Nghĩa vụ của người lính là gì?" Văn Khánh Quốc hỏi.

"Tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh cấp trên ạ." Cận Thời Xuyên đáp.

Văn Khánh Quốc gật đầu, cái cây non tốt thế này sao có thể để nó mọc ở vệ đường, những đứa tố chất kém hơn thằng bé mà cầu vai còn đã nhiều hơn nó một vạch rồi, người lính giỏi nằm trong tay ông sao có thể để chịu cảnh thua kém những người khác.

"Cậu biết thế là tốt, bữa sau bố trí cho cậu thi sát hạch lần nữa, cứ thử chống đối tôi nữa xem."

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên thở dài đầu hàng, nói thế thì bảo anh còn nói gì được nữa, có nói cũng vô ích.

Văn Khánh Quốc phẩy tay: “Được rồi, về đi.”

Cận Thời Xuyên đứng nghiêm chỉnh chào theo quân lễ rồi mở cửa ra về.

Khi cánh cửa một lần nữa được đóng lại, Văn Khánh Quốc lắc đầu, có gia thế tốt như vậy, người lính tốt như vậy, thế mà hết lần này đến lần khác cứng đầu cứng cổ đòi ở lại đội chữa cháy cho kỳ được, lỡ như có một ngày thì ông biết ăn nói thế nào với người ta chứ? Cứ nghĩ đến là thấy mệt cả óc.

Cận Thời Xuyên đánh xe ra để quay về đội, mới ra được đến cổng của trung đoàn thì tin báo tin nhắn điện thoại vang lên. Anh liếc nhìn qua dãy số người gửi, kể từ sau hôm cô ta gửi cho anh cái tin nhắn kỳ quặc kêu cố gắng học tập, phấn đấu mỗi ngày thì không liên lạc gì nữa, không ngờ hôm nay lại bắt đầu.

Trong lúc chờ hết đèn đỏ, anh mở tin nhắn ra xem, vẫn cụt ngủn giống lần trước.

186xxxx5597: Khi nào được nghỉ?

Cận Thời Xuyên ngẫm nghĩ một chút rồi dứt khoát bấm gọi lại.

Từ Lai qua thành phố bên cạnh chơi mấy hôm, hôm nay vừa về liền đến trung tâm chó tìm kiếm cứu hộ LT. LT là một tổ chức cứu trợ khẩn cấp tư nhân phi lợi nhuận ở Trung Quốc, phân bố khắp mấy chục tỉnh và khu tự trị trên cả nước. Trung tâm ở Du Giang cũng khá có tiếng, có điều tình nguyện viên ở đây đều vướng công việc chính của mình, dẫu sao thì chỗ này cũng đâu có khả năng chi trả đồng nào.

https://thuviensach.vn

Đội trưởng Lão Phan thấy Từ Lai đang ở sân huấn luyện vui vẻ chơi với Bình An nên không quấy rầy mà đi thẳng vào trong nhà.

Từ Lai huấn luyện Bình An một lượt rồi thưởng cho nó chơi bóng còn mình thì lấy điện thoại ra xem, đột nhiên nhớ ra Cận Thời Xuyên vẫn chưa trả lời tin nhắn hôm bữa của mình, mấy hôm nay bận cũng quên béng mất. Thế là cô hí hoáy với chiếc điện thoại, gửi cho anh một tin nhắn hỏi xem khi nào được nghỉ.

Chẳng bao lâu sau thì được gọi lại. Từ Lai vừa nhìn thấy màn hình báo cuộc gọi đến liền cười tươi như hoa, xoa đầu Bình An đi nhặt bóng về cho cô rồi lại thuận tay móc quả bóng nó đang ngậm ném vèo đi. Bình An lập tức cong đuôi đuổi theo.

“Giờ có rảnh không?” Điện thoại vừa thông, giọng nói trầm trầm quyến rũ của anh liền vang lên, có điều rất bình tĩnh.

Từ Lai cảm thấy giọng nói dễ nghe này rất hay, vấn đề là tại sao lại cảm thấy nó miễn cưỡng thế nhỉ?

Chẳng liên quan đến cô! Từ Lai cười, đáp ngay: “Có! Có rảnh ạ!”

Cận Thời Xuyên nghe kiểu gì cũng thấy giọng nói này rất vui vẻ, anh húng hắng giọng rồi bảo: “Giờ tôi có thời gian gặp cô này.”

“Ồ.”

“Ồ cái gì, có gặp không?” Cận Thời Xuyên bất giác chẳng hiểu tại sao mình lại thấy hơi bực bội nữa.

“Gặp chứ!” Giọng nói của Từ Lai trong trẻo, nhẹ nhàng như đám mây trắng trên kia đang bồng bềnh trôi giữa bầu trời xanh, mềm mại vô tận.

“Gặp ở đâu?”

https://thuviensach.vn

“Trung tâm chó tìm kiếm cứu hộ LT.”

“Biết rồi.” Cận Thời Xuyên nói xong là cúp điện thoại luôn.

Từ Lai nghe thấy âm báo tút tút, bất giác bật cười, hồi đó Cận đại ca không lạnh lùng thế này.

“Bình An, quay về.” Từ Lai gọi Bình An đang chơi vui vẻ một tiếng, nhóc con lập tức liền chạy về phía cô.

Từ Lai ngồi khoanh chân, chỉ một ngón tay ra lệnh cho Bình An vừa chạy tới: “Ngồi.”

Bình An thè lè lưỡi ra ngoài, ngoan ngoãn ngồi xuống bãi cỏ, trông giống y như đúc dáng vẻ Truy Phong năm xưa.

Từ Lai vươn tay vuốt bộ lông màu nắng của Bình An, cười rồi bảo: “Tí nữa sẽ giới thiệu với mày chủ nhân tương lai của mày nhé.”

Bình An sủa gâu gâu mấy tiếng, đôi mắt đen láy sáng ngời chăm chú nhìn Từ Lai.

“Sao? Không vui à?” Từ Lai nhìn là biết ngay tâm trạng của nó, tay từ vuốt chuyển thành vỗ nhẹ, “Yên tâm, mày nhất định sẽ thích anh ấy.”

Cận Thời Xuyên lái xe đến cổng trung tâm. Cửa chính có ba-ri-e chặn, bảo vệ gác cổng vừa trông thấy Cận Thời Xuyên liền vội ấn nút mở thanh chắn rồi tươi cười chào hỏi: “Lâu lắm mới thấy đội trưởng Cận tới!”

“Cảm ơn anh Vương.” Nói xong anh liền lái xe vào thẳng.

Đỗ xe cẩn thận xong, Cận Thời Xuyên vừa xuống xe liền gặp ngay Lão Phan đang đứng ở đầu thềm nhà văn phòng. Anh cười một cái chào hỏi rồi đi về phía đó.

https://thuviensach.vn

“Sao ông lại tới đây?” Lão Phan từng là đồng chí chiến hữu với Cận Thời Xuyên, sau khi giải ngũ thì tham gia trung tâm cứu trợ LT. Sau khi Cận Thời Xuyên cũng quay về Du Giang thì bữa nào được nghỉ, rảnh rỗi là lại qua tìm Lão Phan uống mấy chén.

“Gặp một người.” Cận Thời Xuyên cười nhạt.

Lão Phan thấy Cận Thời Xuyên mặc đồng phục thẳng thớm trông tuấn tú, phong độ thì đập đập lên cánh tay anh: “Bảo tôi nói xem bộ quần áo nào đẹp nhất, thì nhất định là bộ đồng phục này, còn nếu hỏi tôi ai là người mặc cảnh phục chuẩn nhất thì đây sẽ đáp ngay là ông.”

“Không nỡ thế sao còn xin nghỉ?”

“Còn cách nào khác nữa đâu, vợ con quan trọng hơn hết mà.” Lão Phan vừa nhắc đến bà xã là khuôn mặt lập tức rạng ngời hạnh phúc, nhìn Cận Thời Xuyên hỏi, “Ông đấy, đẹp trai nhất nhì thế này, sao còn chưa thấy tính toán gì việc cả đời hả?”

Cận Thời Xuyên chẳng còn gì để nói nữa rồi, hôm nay làm sao mà gặp ai cũng thấy hỏi chuyện này thế chứ, anh lắc đầu: “Vội gì.”

“Sắp ba mươi rồi, tìm dần đi thôi.” Lão Phan biết Cận Thời Xuyên khá rõ, thằng cha này giờ trông thì chững chạc vậy chứ năm đó lúc mới vào doanh trại là diện đầu bò đầu bướu hạng nhất. Quân ngũ đúng là một cái lò luyện khổng lồ, tôi luyện cậu ta tốt đến nhường này.

Cận Thời Xuyên chỉ cười suông, không đáp được.

Lão Phan cũng tự biết mình chẳng nói nổi thằng cha này đâu mà, bỗng dưng nhớ ra cậu ta bảo đến đây gặp một người, thế là hỏi một lèo: “Ông bảo là đi gặp một người nhỉ? Ở đây hả? Ai thế?”

https://thuviensach.vn

“Một cô gái.” Cận Thời Xuyên lập tức nhận được cái nhìn đầy ẩn ý của Lão Phan.

“Ái chà, mới vừa bảo ông nên đi tìm đi, thì ra là đã hẹn hò rồi hả? Được lắm! Hại tôi mất công lo thừa, có điều nghĩ sao mà lại hẹn ở chỗ này? Cô bé kia là tình nguyện viên à?” Lão Phan tiếp tục khai thác.

Cận Thời Xuyên cũng không biết giải thích thế nào, chỉ có thể nói: “Không phải, đừng hiểu lầm, là chuyện nghiêm chỉnh đấy, người ta hẹn tôi đến, tôi cũng đang không biết sao lại hẹn ở chỗ này nữa.”

Lão Phan hỏi lại ngay: “Ai thế?”

“Tôi không biết tên cô ta.”

“Hôm nay nhóm bọn tôi chỉ có một cô gái thôi, đang ở sân huấn luyện đấy, tôi dẫn ông đi xem xem có đúng không.” Lão Phan thực không tài nào hiểu nổi, hẹn người mà lại không biết tên, làm với chả ăn.

Ra đến sân huấn luyện, nhìn từ xa có thể trông thấy một người một chó đang nằm trên bãi cỏ, trông rất tùy tiện. Lão Phan vừa chỉ tay vừa nói cho Cận Thời Xuyên biết: “Em ấy là Từ Lai, huấn luyện viên huấn luyện chó có tiếng ở Mỹ, hơn nữa hình như còn là chuyên gia nghiên cứu giống chó gì đó nữa kia, tóm lại là một cô gái tuổi trẻ tài cao. Hơn nữa, ông không tưởng tượng nổi đâu, em ấy còn từng trải qua thảm họa động đất ở Dương Xuyên cách đây chục năm, là một trong những người sống sót đấy.”

“Từ… Lai?” Cận Thời Xuyên nhẩm lại tên cô, bỗng nhiên bật cười, mọi chuyện cũng dần dần sáng tỏ hẳn.

…

“Em gái à, em đừng sợ, bọn anh nhất định sẽ cứu em ra.”

https://thuviensach.vn

“Vâng, em không sợ, em không sợ đâu ạ.”

“Ừ, thế em tên là gì?”

“Em là Từ Lai, “từ lai” trong “thanh phong từ lai” ạ.”

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Động đất Dương Xuyên là từ mà không một ai từng trải qua nó nghe thấy mà không biến sắc. Những ngôi nhà đang khang trang chỉ sau vài phút ngắn ngủi lập tức trở thành bình địa, những con người đang sống yên vui bỗng chốc phải trải qua sinh ly tử biệt, thiên tai, nhân họa ùn ùn kéo đến, những người đã chết có khi chết mà còn chưa kịp biết chuyện gì xảy ra, để lại nỗi đau xót khôn nguôi cho người ở lại, chỉ trách trời cao sao có thể tàn nhẫn như thế.

Hồi đó, khi Cận Thời Xuyên cùng đại đội phòng cháy chữa cháy đến được hiện trường, cả đám đàn ông cao to lực lưỡng, mình đồng da sắt nhìn cảnh tượng trước mắt cũng không chịu được, vành mắt đỏ hoe, quả đấm siết chặt.

Thảm! Thật thảm quá!

Bộ chỉ huy lập tức ra lệnh tiến hành nhiệm vụ tìm kiếm cứu nạn, dùng chó tìm kiếm cứu hộ rà soát trong đống đổ nát để phát hiện người còn sống.

Cận Thời Xuyên và chú chó tìm kiếm cứu hộ Truy Phong làm việc không biết mệt mỏi trên đống đổ nát, bất chấp vô số lần dư chấn và sụt lún, đánh hơi từng người từng người sống sót.

Sau hai ngày một đêm, Truy Phong ngồi dưới một đống đổ nát sủa rất lâu, người ở dưới đó chính là Từ Lai.

Cận Thời Xuyên và các đồng đội vội chạy qua, nâng đá tảng và bê tông lên. Đây là một tòa nhà dạy học đã bị sụp đổ toàn bộ. Sau khi dọn dẹp

https://thuviensach.vn

bớt chướng ngại vật thì trông thấy có một người, là một bé gái người dính đầy bụi xi măng và vết máu loang lổ, không nhìn ra mặt mũi, sức khỏe có vẻ đã rất yếu, duy chỉ có cặp mắt trong trẻo nhìn họ là tràn trề hy vọng, giống như cái nhìn vào ngày thấy bão tuyết ngừng rơi.

Tuy nhiên, tình hình lúc ấy không thể cứ thế kéo người ra luôn vì có thể sẽ tác động làm các tổn thương sẵn có nặng thêm. Bác sĩ thuộc tổ y tế cứu nạn nhanh chóng truyền dịch cho cô bé trước, treo ngược bình dịch lên xong liền vội đi chẩn trị cho một nạn nhân bị thương khác, đưa bình treo cho Cận Thời Xuyên cầm.

Cận Thời Xuyên ngồi hờ trên tảng đá không dám cựa người, tay phải giơ chơi vơi giữa không trung, cúi xuống trò chuyện, động viên cô bé.

“Em gái, em đừng sợ, bọn anh nhất định sẽ cứu em ra.”

“Vâng, em không sợ, em không sợ đâu ạ.”

“Ừ, thế em tên là gì?”

“Em là Từ Lai, “từ lai” trong “thanh phong từ lai” ạ.”

“Anh là Cận Thời Xuyên, em có thể gọi anh là Cận đại ca, chú chó mới nãy tìm được em kia tên là Truy Phong, là chó tìm kiếm cứu hộ của anh.”

“Truy Phong ạ?” Hơi thở Từ Lai mong manh, “Nhất định nó chạy nhanh như gió ấy anh nhỉ?”

Cận Thời Xuyên gật đầu: “Chờ em ra ngoài được, anh sẽ bảo Truy Phong chạy cho em xem.”

Từ Lai gật đầu, nước mắt không kiềm được lại trào ra: “Cận đại ca, em sợ em không chịu được nữa rồi, em mệt quá.”

https://thuviensach.vn

“Từ Lai, em làm được mà, ráng chịu chút nhé.” Cận Thời Xuyên đưa tay trái ra nắm tay Từ Lai. Tay cô bé thật là lạnh còn tay anh thì ấm áp, mạnh mẽ. Anh nắm thật chặt, truyền sức mạnh cho cô: “Anh ở với em, anh không đi, em cũng phải kiên cường đấy.”

Đó là lần đầu tiên Từ Lai nghiêm túc quan sát anh. Anh mặc đồng phục cứu hộ màu cam từ đầu đến chân, môi mỏng mím nhẹ, mũi thì thẳng tắp, còn cặp mắt kia là cặp mắt sáng ngời nhất mà Từ Lai từng thấy, mày kiếm mắt sáng, trắng đen rõ ràng, góc cong của mí trên rất ưa nhìn, hốc mắt mềm và sâu.

Anh liên tục nói chuyện với cô, chỉ sợ cô ngủ mất rồi không tỉnh lại được nữa.

Vì vị trí Từ Lai bị vùi lấp không thể dùng máy móc đào bới nên chỉ có thể dùng sức người, hơn ba tiếng đồng hồ sau, Từ Lai mới được cứu ra. Cận Thời Xuyên ôm Từ Lai sắp hấp hối chạy đến khu vực chữa trị. Sau khi được bác sĩ kiểm tra, rất may là gân cốt không bị tổn thương nhưng bị thiếu nước thời gian dài và gánh nặng tâm lý nên sức khỏe rất yếu, cần phải hồi phục dần dần.

…

Từ Lai nằm trên bãi cỏ, gác tay phải lên trán, mí mắt khép hờ lại thư giãn. Bỗng nhiên có bóng cái gì đó ngăn mất ánh sáng mặt trời, phủ lên người Từ Lai, bên tai có tiếng Bình An sột soạt đứng dậy.

“Bình An, ngồi.” Từ Lai ra lệnh. Bình An ngoan ngoãn ngồi xuống tại chỗ ngoe nguẩy đuôi, cực kỳ nghe lời.

Từ Lai bỏ tay xuống, mở mắt ra, vừa khéo nhìn thẳng vào cặp mắt đen láy đối diện, bốn mắt nhìn nhau, không ai chịu tránh đi trước. Chẳng biết sau bao lâu, hai người cùng bật cười, khuôn mặt rạng rỡ, ý tứ sâu xa.

https://thuviensach.vn

“Sao lại nhìn em cười?” Từ Lai đứng dậy phủi phủi hai tay, ngước lên nhìn Cận Thời Xuyên. Anh ấy thật là cao, cho dù mình cũng đã cao một mét sáu bảy thì vẫn chỉ mới đứng đến cằm anh.

“Anh có cười à?” Cận Thời Xuyên lập tức nghiêm mặt như thể đôi môi cong cong vừa nãy chỉ là ảo giác của Từ Lai.

Từ Lai gật đầu, nói cực kỳ thản nhiên: “Đã cười rồi.”

Cận Thời Xuyên liếc mắt nhìn chú chó béc-giê đang ngồi bên cạnh quan sát hai người họ, hừ nhẹ một tiếng: “Từ Lai, cái con bé này, vẫn nhỏ vậy nhỉ.”

Bên tai nghe thấy tiếng cười của Từ Lai: “Sao? Cuối cùng cũng nhớ ra em rồi hả?”

Cận Thời Xuyên cong môi cười: “Em nói sớm ra em là ai là xong, gì mà phải lắm chuyện như vậy.”

“Ai bắt anh bảo là không quen em cơ.” Từ Lai chắp tay sau lưng, nghiêng đầu chăm chú nhìn Cận Thời Xuyên, “Em thay đổi nhiều lắm hả?”

“Cũng tàm tạm.”

Cận Thời Xuyên nhớ lại Từ Lai của hồi đó, nói thật ra thì khuôn mặt cụ thể rất mơ hồ, cùng lắm chỉ có thể nhớ ra cô bé để tóc ngắn như con trai lại còn bị dính đầy bụi và máu che hết mặt mũi, cho dù sau này cô bé có rửa mặt sạch sẽ rồi thì anh vẫn luôn khắc sâu ấn tượng khi nằm dưới đống đổ nát, điều anh nhớ rõ nhất là đôi mắt trong veo này của em ấy, cho nên mấy hôm trước thoáng thấy cô, anh đã cảm thấy trông thật quen.

Mười năm, ngày tháng không phải là ít ỏi, đủ để xóa mờ rất nhiều những kỷ niệm khắc ghi.

https://thuviensach.vn

Chính anh cũng không ngờ, khi gặp lại con bé này, những đoạn hồi ức đứt đoạn ấy lại quay về, những cảnh có cô bé dần dần hiện ra, thật là lạ.

“Vậy giờ em có đẹp không?” Từ Lai lại hỏi tới.

“…”

“Không đáp thì là đẹp rồi.” Từ Lai hếch mũi lên mặt.

Cận Thời Xuyên tròn mắt, hả, thế mà cũng nói được à?

“Tên nó là gì?” Anh nhìn về phía Bình An, kỳ thực vừa nãy nhìn thấy cậu chàng này nhỏm người đứng dậy anh còn tưởng rằng nhìn thấy Truy Phong.”

Từ Lai trả lời: “Nó là Bình An, giống Truy Phong phải không?”

Cận Thời Xuyên chăm chú nhìn Bình An, Bình An cũng nhìn Cận Thời Xuyên, anh không thể không thừa nhận, giống, quả thực rất giống, nhất là đôi mắt, thần thái ấy, thật giống Truy Phong y như đúc.

“Chó của em à?” Anh hỏi.

“Đúng rồi.” Từ Lai gật đầu, hỏi dò, “Thích không?”

Cận Thời Xuyên liếc xéo Từ Lai một cái, buồn cười bảo: “Chó của em, em còn hỏi anh có thích không hả?” Sở thích thật là đặc biệt.

Từ Lai mím môi, “ừ” một tiếng: “Cũng phải, có muốn luyện tập chút không?”

“Không muốn.” Anh không muốn sờ vào chó, bất cứ cái gì liên quan đến chó đều không muốn thấy.

https://thuviensach.vn

“Còn cần ảnh của Truy Phong nữa không?” Từ Lai chẳng vội đánh trống rút lui trước sự cự tuyệt của Cận Thời Xuyên, ngược lại còn lùi một bước để tiến hai bước.

“Con bé này, giờ học được cả cách uy hiếp người khác rồi hả?” Cái con nhóc bé tẹo này chẳng biết mười năm qua đã học được những thứ quái quỷ gì nữa.

“Thế sao có thể gọi là uy hiếp chứ?” Từ Lai nhún vai bác bỏ, cố ý nhấn giọng gọi, “Cận đại ca.”

Cận Thời Xuyên bó tay nhìn chằm chằm Từ Lai, cô nàng hếch nhẹ cái cằm về phía Bình An, dùng ánh mắt để ra hiệu.

“Một lần cuối cùng, xong là phải trả ảnh lại cho anh ngay đấy!”

“Vâng.”

Thế là, Cận Thời Xuyên quay mặt nhìn Bình An, thử vài câu lệnh thông thường, ra dấu bằng tay kết hợp khẩu lệnh, ngồi, nằm, đứng, sủa, v.v…. không ngờ Bình An rất phối hợp làm theo.

Từ Lai đứng bên cười dịu dàng quan sát Cận Thời Xuyên ra dấu tay chuẩn xác và dáng vẻ hết sức nghiêm túc của anh.

Mười năm trước, anh vẫn còn như một thiếu niên, trông giống một ông anh hàng xóm, anh nắm tay cô, dặn đi dặn lại cô phải kiên cường, ráng mà chịu, giọng nói dịu dàng và cái nhìn tin tưởng ấy đã truyền cho cô vô vàn sức mạnh.

Mười năm sau, anh trông không còn trẻ trung nữa, ngũ quan trên gương mặt trở nên sắc cạnh hơn, từng nét từng nét đều rất hài hòa, thân hình cao ráo, lưng hùm vai gấu, mấy người mẫu, tiểu thịt tươi kia thì đã là gì?

https://thuviensach.vn

Đây mới là chuẩn men này.

Cận Thời Xuyên bảo Bình An ngồi yên, Bình An liền ngồi tại chỗ bất động. Anh chuyển mắt nhìn Từ Lai, thấy cô nhìn mình cười ngu ngơ bèn hỏi: “Đẹp không?”

“Đẹp.” Từ Lai cười toe, đôi mắt giảo hoạt sáng lên, lập tức nói lái ý đi, “Em nói… anh đấy.”

“Xùy.” Cận Thời Xuyên cảm thấy mình vừa mới tự đào hố chôn mình, anh lườm Từ Lai một cái, “Mười năm qua em chỉ học được chút ít này thôi hả?” Đùa bỡn, trêu chọc đàn ông ấy?

Từ Lai lắc đầu: “Đương nhiên không chỉ chút ít này rồi.”

Nói xong cô tháo đồng hồ bấm giờ đeo trên cổ xuống, nói với Cận Thời Xuyên: “Cận đại ca, em sợ là anh không thể tưởng tưởng được, anh có muốn biết không?”

Cận Thời Xuyên ung dung nhìn Từ Lai, đáp cực rõ ràng: “Không muốn.”

Từ Lai biết ngay anh sẽ bảo vậy mà, Cận Thời Xuyên chính là kiểu đàn ông khó nắn gân thế đấy, dù là mười năm trước hay là mười năm sau đều thế cả.

Cô nhét chiếc đồng hồ bấm giờ vào tay Cận Thời Xuyên: “Vậy bấm giờ giúp em nhé.”

Nói xong, Từ Lai dùng ngón tay ra lệnh cho Bình An, một người một chó đi về phía sân huấn luyện vượt chướng ngại vật, cô quay lại nhìn Cận Thời Xuyên vẫn đứng tại chỗ, cười tươi rói: “Em bắt đầu đây.”

Cận Thời Xuyên không đáp gì nhưng vẫn luôn nhìn về phía cô.

https://thuviensach.vn

Từ Lai nhếch môi cười, ra lệnh một cái, Cận Thời Xuyên bất giác liền ấn nút.

Sau đó anh trông thấy chú chó béc-giê mới chỉ khoảng chưa đến một tuổi chui qua vòng, qua cầu thăng bằng, nhảy qua địa hình cách quãng, thang gấp mười mét dựng thẳng, leo lên rồi dừng lại, mỗi động tác đều làm rất chuẩn xác, như một mũi tên đã rời nỏ không quay đầu lại, không chút chần chừ.

Tự dưng anh cứ thế nhìn đến xuất thần, những hình ảnh trong đầu biến thành cảnh tượng lúc anh huấn luyện Truy Phong, nhảy rồi chạy, từng màn một, giống như một thước phim điện ảnh chiếu ngay trước mắt.

Cho đến khi Từ Lai đi đến trước mặt Cận Thời Xuyên huơ huơ tay, anh mới hoàn hồn, nhìn thấy trước mắt có một gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp, anh thuận tay trả đồng hồ cho cô: “Này, ảnh của anh, anh còn phải về đội.”

Anh vừa nói xong thì bỗng nhiên Từ Lai vỗ một cái khiến anh không kịp đề phòng, tay trượt qua vai.

Cận Thời Xuyên lập tức lùi về sau, sợ cô lại tiếp cận, đưa tay ấn bả vai Từ Lai, cách lớp vải áo mỏng, anh có thể mường tượng được làn da mềm mại như không có xương kia, anh lập tức thả tay xuống, yết hầu bất giác trượt lên trượt xuống.

“Sợ gì thế?” Từ Lai thấy hết toàn bộ phản ứng mới rồi của Cận Thời Xuyên, thầm cười trong bụng, nhìn ra phía sau anh bảo: “Giúp anh đuổi côn trùng thôi mà.”

Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai cười gian manh, nghiến răng nghiến lợi đe: “Bạo gan nhỉ!”

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Nắng chiều vấn vít, rặng núi tím biếc, cỏ xanh được nắng nhuộm thành sắc vàng óng ánh, trong luồng sáng, đám bụi phủ lên ký ức của thời gian trôi nổi lặng thầm, trời không nóng lắm, thậm chí đã bắt đầu se lạnh.

Thứ nắng chiều le lói ấy chiếu thẳng lên người đôi trai gái, dát lên họ một lớp vàng. Hai người cách nhau một khoảng, mỗi người đều có tâm sự riêng.

Thực ra, Cận Thời Xuyên là kiểu con trai mạnh mẽ, tự cao, kiêu ngạo chứ không phải tuýp người dịu dàng, sau khi được cứu thoát khỏi hiểm cảnh, Từ Lai mới hiểu ra, anh chẳng hề cùng đứng chung hàng ngũ với hội những chàng trai ấm áp.

Dù vậy, tại thời khắc đấu tranh giữa sống chết kia, sự ấm áp và lời cổ vũ của anh, giống như ánh mặt trời chiếu nắng lên mình cây cỏ dại Từ Lai nhỏ bé đã cận kề cái chết. Thứ tình cảm bác ái anh mang trong mình, đối với cô gái trẻ đang nằm gần hấp hối trong đống đổ nát, lại là thứ tình cảm lưu giữ ngàn năm vượt cả không gian và thời gian.

Từ Lai đứng yên, tóc trên đỉnh đầu được dát vàng, thấy rõ đến từng sợi, đôi mắt cô tươi tắn, cười rực rỡ và trong sáng: “Đây đúng là làm ơn mắc oán.”

“Em là con gái, không được tùy tiện đụng chạm lên người đàn ông, hiểu chưa?” Cận Thời Xuyên lúc nào cũng quá… đứng đắn.

https://thuviensach.vn

“Hiểu rồi.” Từ Lai gật đầu, hoàn toàn khác với vẻ nghịch ngợm mới rồi, trông hệt như một học trò ngoan ngoãn, cần cù, chịu khó học tập, nghe lời thầy cô dạy bảo.

Chỉ có cô mới tự hiểu mình, cô không phải người tùy tiện, nếu có, thì chỉ ở trước mặt người đàn ông này thôi.

Nếu là người khác, nhất định đừng hòng.

Còn với Cận Thời Xuyên, cô vẫn là em gái ngày trước anh cứu, một con bé con, con nhóc 15 tuổi đáng thương và kiên cường như trong ký ức, một người mà anh sẽ chẳng nghĩ đến thứ tình cảm đặc biệt kia.

Tuy nhiên, đã mười năm trôi qua, có lẽ anh đã quên mất rằng em gái năm xưa ấy nay đã lớn, trở thành một cô nàng xinh đẹp như hoa rồi.

“Ảnh.”

Cận Thời Xuyên giơ tay ra trước mắt Từ Lai, bàn tay anh rất lớn, ngón tay lại dài, khớp xương nổi rõ, có đầy các vết chai trên bàn tay, quả thực rất đàn ông.

Từ Lai đi lấy túi, đưa trả ảnh cho Cận Thời Xuyên và bảo: “Em có đi thăm Truy Phong, năm nào cũng đi.”

Tay cầm ảnh của Cận Thời Xuyên khựng lại giây lát rồi cẩn thận cất tấm ảnh đi, không nói gì cả.

“Bình An cực kỳ giống Truy Phong anh nhỉ?” Từ Lai phóng mắt nhìn ra phía Bình An đang nghịch bóng ở góc sân rồi hỏi Cận Thời Xuyên.

“Ừ.” Cận Thời Xuyên không phủ nhận, “Giống nhưng không phải.”

Truy Phong là Truy Phong, Bình An là Bình An, giống nhưng mãi mãi không phải là một.

https://thuviensach.vn

Đề tài dường như có xu hướng trở nên nặng nề hơn, Từ Lai thở dài trong lòng, ngoài mặt vẫn mỉm cười, giọng nói cố làm ra vẻ thoải mái: "Cũng không còn sớm nữa, không phải anh bảo phải về đơn vị à? Về đi."

"Còn em đi đâu?" Cận Thời Xuyên hỏi Từ Lai.

Từ Lai ngoái đầu nhìn về phía Cận Thời Xuyên: "Tiểu khu Nam Thành."

"Đi bằng gì?"

"Bắt taxi."

Cận Thời Xuyên nhìn Từ Lai: "Thu dọn đi, anh chở."

"Vâng!" Từ Lai thấy ấm cả lòng, anh cũng chỉ giỏi cứng miệng thôi, vẫn là người tốt.

Đeo dây dắt chó cho Bình An rồi hai người đi chào tạm biệt Lão Phan, thế là bị anh ấy giữ lại tán dóc mấy câu, cuối cùng hai người một chó dắt nhau ra bãi đỗ xe trong cái nhìn nghiền ngẫm đầy hứng thú của Lão Phan.

Lên xe, lái xe rời khỏi trung tâm, anh Vương bảo vệ thấy Từ Lai ngồi bên ghế lái phụ, vừa ấn nút mở ba-ri-e vừa cười nói: "Thì ra đối tượng của đội trưởng Cận là cô Từ à?"

"Không phải đâu, anh Vương, tôi về nhé." Cận Thời Xuyên chỉ nói ngắn gọn có vậy rồi đánh xe đi thẳng.

Từ Lai thầm chậc chậc trong dạ.

Bình An rất biết ý ngồi ở phía sau nhìn ra ngoài cửa sổ lè lưỡi, còn hai người ngồi trước thì lại gần như rơi vào một cái bể im lặng đến lạ.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên nổi tiếng là người kiệm lời, những lúc anh nói nhiều nhất là trong khi huấn luyện và làm việc, còn Từ Lai thực ra cũng không phải người hay nói, phần lớn thời gian cô đều chỉ lắng nghe đối phương nói rồi cô sẽ đáp lại thật ngắn gọn.

Có thể khiến cô chủ động nói nhiều e là chỉ có gã đàn ông đang lái xe đây thôi. Cô liếc nhìn Cận Thời Xuyên rồi hỏi: "Anh quen đội trưởng Phan của trung tâm à?"

"Ừ."

"Chưa từng nghe anh ấy nhắc." Từ Lai cười.

"Không phải em ở nước ngoài à?" Cận Thời Xuyên vẫn nhìn thẳng đường đi, "Sao lại làm ở LT?"

Từ Lai nghe cái liền bật cười: "Anh hỏi thăm về em à?"

Cận Thời Xuyên liếc qua nhìn Từ Lai, không rõ có thái độ gì: "Lão Phan nói, chứ không em nghĩ làm sao mà anh nhận ra em hả?"

"Thì ra là vậy."

Nụ cười của Từ Lai dần tắt, thì ra là vì lão Phan nói cho anh biết nên anh mới nhớ ra, một chút hụt hẫng nứt ra trong lòng cô như khe nước chảy.

"Có khỏe không?" Cận Thời Xuyên chẳng biết vì sao mình lại hỏi nhưng cảm thấy hỏi ra rất tự nhiên.

Từ Lai hơi bị bất ngờ quay sang nhìn Cận Thời Xuyên, đầu gật gù: "Ổn, anh thì sao?"

"Tạm." Cận Thời Xuyên đáp đại.

https://thuviensach.vn

Lại tiếp tục im lặng thêm một lát, Từ Lai bỗng nhiên gọi to: “Cận đại ca ơi.”

“Ơi?”

“Anh có còn nhớ hồi đó lúc anh sắp đi anh đã nói gì với em không?” Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên, đôi mắt trong veo kia chứa đầy chờ mong.

“Nói gì?” Cận Thời Xuyên hỏi nhạt phếch.

Từ Lai chỉ cười, chuyển mắt ra nhìn cảnh phía ngoài cửa sổ, quả nhiên là không nhớ.

Cận Thời Xuyên thấy cô bé bên cạnh không nói câu nào thì tiếp tục tập trung lái xe. Con bé bây giờ vẫn có chút gì đó hơi giống con bé ngày xưa.

Hồi đó, cô bé này… bình thản, cái bình thản khiến con người ta đau lòng nhưng bất lực.

Thật ra, hầu hết những chuyện liên quan đến cô bé này anh đều còn nhớ, bởi vì thực sự rất ấn tượng.

Hôm đó, Từ Lai liên tục bảo với Cận Thời Xuyên đi cứu mẹ của em ấy, mẹ của em ấy cũng đang ở trong trường. Sau khi được cứu ra, thấy Cận Thời Xuyên định bỏ đi chỗ khác, em ấy lại tiếp tục nói với bác sĩ và y tá, cuối cùng thể lực không trụ nổi nữa nên ngất đi.

Ngày hôm sau, người ta đào được dưới đống đổ nát ấy một xác chết. Cơ thể người phụ nữ đó đang trong tư thế ngồi xổm, lưng quay ra ngoài, đang vòng tay ôm thứ gì đó, thi thể người chết đã cứng, sau khi đào hết lên mới biết thì ra cô ấy đang che chở hai đứa bé ở trong lòng nhưng vì thiếu dưỡng khí quá lâu nên đều đã chết cả.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ này chính là mẹ của Từ Lai.

Sau khi xác định được đó là mẹ của Từ Lai, Cận Thời Xuyên không dám tới gặp Từ Lai bở, bởi vì anh biết rõ nếu mình đi gặp, con bé nhất định sẽ hỏi xem đã tìm được mẹ mình chưa, anh không biết mình phải đáp thế nào nữa.

Dù sao đó cũng là lần đầu tiên anh tham gia một hoạt động cứu nạn quy mô lớn như vậy, lần đầu tiên lắng nghe những tiếng kêu than dậy trời đất ở khắp mọi nơi, hồi ấy anh mới chỉ mười tám tuổi, suốt ngày ở trong quân doanh, chưa từng phải nếm trải cảnh này.

Cho dù có trốn tránh thế nào, cuối cùng em gái ấy vẫn biết được sự thật, mẹ con bé vì cứu mấy đứa trẻ mà đã bị đè chết ngay tại chỗ. Khi nghe tin, em ấy đã khóc đến ngất đi.

Về sau, Từ Lai đổi tính, trở nên ít nói, lặng lẽ như một cái bóng. Cận Thời Xuyên hay tranh thủ lúc được nghỉ bảo Truy Phong chơi với con bé, kể cho con bé nghe chuyện về Truy Phong, còn đưa cả ảnh cho xem, có lẽ anh đã làm mất tấm ảnh đúng lúc đó nhỉ? Anh cũng không chắc nữa.

Sau nữa, nghe nói con bé được người nhà tới đón còn bọn anh thì vẫn phải tiếp tục đi cứu nạn, anh cũng chẳng nghĩ gì, cứ thế vô tư đi mà chẳng chào hỏi gì.

Cho đến hôm nhiệm vụ cứu nạn chấm dứt, bọn anh được gọi về đội thì Từ Lai bỗng xuất hiện.

…

Cận Thời Xuyên dừng xe ở cổng tiểu khu Nam Thành: “Đến rồi.”

Từ Lai quay sang nhìn anh, cười một tiếng: “Vậy em về đây.”

https://thuviensach.vn

“Ừ.” Cận Thời Xuyên nhìn lại Từ Lai, sao anh lại nghe ra có một chút lưu luyến không nỡ rời vậy nhỉ?

Từ Lai tháo dây an toàn, mở cửa xe ra rồi bất ngờ quay ngược người lại, đối diện với người con trai ngồi ở ghế lái, khiến Cận Thời Xuyên đang ngoái đầu nhìn Bình An ở ghế sau bị giật mình.

“Sao thế?” Cận Thời Xuyên hỏi to.

Từ Lai cứ thế ngồi ngay ngắn ở ghế phụ quan sát Cận Thời Xuyên, vẫn thấy hơi không cam lòng, cho nên cực kỳ nghiêm túc hỏi anh: “Anh thật sự không nhớ năm đó anh nói gì với em à?”

“Không nhớ.”

Đôi mắt sâu thẳm của Cận Thời Xuyên thản nhiên nhìn lại Từ Lai, giọng nói cũng y hệt như cái nhìn, mọi thứ đều bình thường, không giống nói dối.

“Ờm.”

Từ Lai nhảy xuống xe, bám vào cửa xe, khom lưng phẩy tay chào Cận Thời Xuyên.

“Đi đường cẩn thận.” Cô nói.

Huyệt Cận Thời Xuyên giần giật, mở cửa ghế lái xuống xe, đi vòng qua phía Từ Lai, mở cửa sau xe, Bình An lập tức đứng dậy, anh dắt dây gọi: “Bình An, xuống.”

Bình An ngoan ngoãn xuống xe, dáng vẻ cực kỳ nghe lời đó!

“Thế mà cũng quên được à?” Cận Thời Xuyên bình thường đã quen thói huấn luyện người khác, mở miệng ra là giống như đang dạy dỗ.

https://thuviensach.vn

Từ Lai nhận lấy sợi dây, nhìn về phía người đàn ông cao to này: “Bình An rất khôn, có vẻ nó thích anh đấy.”

Cận Thời Xuyên cúi xuống liếc nhìn qua Bình An, vừa khéo mắt đối mắt với cu cậu. Anh tự đóng cửa sau xe lại rồi nói với Từ Lai: “Tư chất của Bình An rất khá, huấn luyện nó thật tốt vào nhé.”

“Tất nhiên em sẽ làm vậy rồi.” Từ Lai cười, gật đầu.

Vì cô chọn nó cho anh mà.

Cận Thời Xuyên gật đầu, quành qua đầu xe, mở cửa lên xe, thắt dây an toàn, động tác liền mạch, trông thật ưa nhìn.

“Đi đây.” Cận Thời Xuyên nhìn Từ Lai.

“Bái bái.” Từ Lai khom lưng vẫy tay chào.

Cận Thời Xuyên khởi động, lái xe đi, qua gương chiếu hậu vẫn thấy một người một chó đứng tại chỗ.

Trong cái chạng vạng tranh sáng tranh tối, cô gái ấy mỉm cười, vẫy tay chào anh.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Từ Lai trông theo cho đến khi chiếc xe việt dã màu đen biến mất hẳn khỏi tầm mắt rồi mới dắt Bình An đi vào trong tiểu khu Nam Thành.

Tiểu khu Nam Thành coi như là một trong số ít các khu nhà ở Du Giang có thang máy sạch sẽ, khoảng cách giữa hai tòa nhà rộng, mỗi tầng chỉ có hai căn hộ, rất là thoải mái.

Tiểu khu được xanh hóa nên có cảnh quan mát mẻ, cái sân cỏ to trên khu đất trống là điều thú vị nhất của nơi này, rất phù hợp với những người nuôi chó, đây cũng là nguyên nhân sâu xa khiến Từ Lai quyết định mua căn hộ ở đây.

Cách đây ba năm, Từ Lai mua nó ngay trong phiên mở bán lần đầu, việc sửa sang sau này thì nhờ Tô An Hi trông coi giúp, bị Tô An Hi cằn nhằn không ít lần, có điều mình ở thế yếu, đành để cho cô nàng thích nói gì thì nói, đánh không đánh trả, mắng không mắng lại.

Từ Lai ở trên tầng ba, vừa về đến nhà liền tháo dây cho Bình An để nó tự đi tìm chỗ uống nước.

Từ Lai đặt bữa ăn muộn của Bình An xuống sàn nhà, cu cậu ngồi ngay ngắn, nhìn chằm chằm muốn thủng cả cái bát nhưng chưa có lệnh nó vẫn chưa được ăn!

Đôi mắt cậu chàng trông mong nhìn đồ ăn một cái rồi lại nhìn Từ Lai cái nữa, dáng vẻ đó trông thật hài hước.

https://thuviensach.vn

Từ Lai bật cười, ra lệnh: “Bình An, ăn đi.”

Lập tức cu cậu ăn cuống lên như thể ma đói, đúng là một bữa ăn ngon lành!

Từ Lai cũng chưa ăn, định lấy điện thoại đi gọi đồ ăn ở ngoài, nào đâu mới sờ đến điện thoại liền có cuộc gọi đến. Cô nhìn thấy người gọi thì lập tức cười toe, đưa tay chọn nghe máy.

…

Cận Thời Xuyên đưa Từ Lai về nhà xong liền quay về đội, cất xe cẩn thận rồi về ký túc xá thay quần áo thể dục, vừa mở cửa ra chuẩn bị đi thì gặp ngay Lục Phương Kỳ đang định gõ cửa.

“Sao giờ mới về?” Lục Phương Kỳ tình cờ trông thấy xe của Cận Thời Xuyên nên mới biết là người đã về.

Cận Thời Xuyên bước ra ngoài, đóng cửa lại: “Làm chút chuyện.”

Lục Phương Kỳ đi theo anh, cười hề hề, nói năng đầy mờ ám: “Chuyện gì thế? Xem mắt à?”

Cận Thời Xuyên chỉnh lại chiếc mũ lưỡi trai mềm, quẹo xuống dưới tầng: “Trong đầu ông ngoài con gái với xem mắt thì còn gì nữa không?”

“Còn ông nữa đấy!” Lục Phương Kỳ đáp chẳng cần suy nghĩ.

“Cút đi.” Cận Thời Xuyên trợn mắt xua đuổi Lục Phương Kỳ, đi về phía nhà ăn.

Lục Phương Kỳ cười ha hả: “Thôi được rồi, không đùa nữa, hôm nay đi họp, trung đoàn trưởng có tìm ông nói chuyện không?”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên quát lên một tiếng, không nói đến những chuyện chưa bị hỏi: “Có.”

“Lại cằn nhằn ông hả?” Lục Phương Kỳ ra vẻ biết rõ mười mươi.

“Nói đi nói lại vẫn là mấy chuyện đó, làm như không nói thì sẽ thiệt thòi gì ghê lắm ấy.”

“Thật ra thủ trưởng cũng chỉ muốn tốt cho ông thôi mà, nước chảy xuống chỗ trũng, người tìm lên chỗ cao, ông phải thuận theo tự nhiên chứ, không thể cứ bướng bỉnh làm ngược lại thì mới được, phải không hả?” Lục Phương Kỳ cảm thán như một ông cụ non, quay mặt lại nhìn, ơ kìa, người bên cạnh đâu rồi?

Cận Thời Xuyên đã vội bỏ đi từ trước, đến được cửa nhà ăn rồi, làm gì có chuyện thong dong đứng nghe gã Lục Phương Kỳ thuyết giáo.

Lục Phương Kỳ lắc đầu ngao ngán, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm.

Trăng sáng thật là sáng! Sao nhiều ơi là nhiều!

“Ông trời ơi, mau mau thu phục cái tên Cận Thời Xuyên, trừ hại cho dân đi!” Lục Phương Kỳ ngẩng đầu nói với trời rồi hào hứng, phấn chấn chạy đến nhà ăn.

…

Từ Lai lo liệu cho Bình An xong mới ra khỏi nhà, vừa rồi thư ký Đường gọi điện tới, bảo cô về nhà.

Xuống xe, Từ Lai đi vào cổng khu tập thể quân đội, người lính gác trẻ tuổi không biết cô là ai nên không cho vào, đang định gọi điện thoại cho thư ký Đường thì sau lưng có ánh đèn pha chiếu, người đàn ông ngồi ở ghế

https://thuviensach.vn

lái mặc quân phục thường ngày, trông thấy cô mới đầu còn có vẻ không thể tin nổi, phải nhìn kỹ lại rồi mới chuyển sang mặt mày rạng rỡ.

“Chà, về rồi đấy à!” Giọng nói người này rất vui vẻ.

Từ Lai hơi khom lưng xuống nhìn, đầu gật gật: “Về vài hôm rồi ạ.”

Tần Thụy nhìn đi nhìn lại Từ Lai: “Lên xe đi.”

Từ Lai gật nhẹ một cái, đi vòng qua xe, ngồi vào ghế trước, đóng cửa lại, quay sang cười tươi với Tần Thụy.

Lính gác chào nghiêm theo quân lễ với Tần Thụy, Tần Thụy cũng giơ tay phải lên chào lại rồi bỏ xuống, nói với cậu lính: “Đây là con gái của thủ trưởng Từ, lần sau đừng chặn lại nữa nhé!”

“Rõ.” Người lính gác nhìn sang Từ Lai, một cô gái xinh đẹp thế này, gặp một lần là nhớ.

Chiếc xe tiếp tục đi vào, Tần Thụy hỏi chuyện Từ Lai: “Nhóc con thế này là không phải rồi, về mà chẳng báo với mọi người một tiếng, lát về anh phải tìm Tô An Hi tính sổ thôi.”

Từ Lai cười khúc khích, nhìn sang Tần Thụy: “Vừa về đã đi Quảng Thành một chuyến, nay mới quay lại Du Giang. Tìm An Hi tính sổ á? Anh Tần Thụy dám à?”

Tần Thụy bị chặn họng, con nhóc này đừng có nói thẳng toẹt ra thế chứ.

Trong khu tập thể của họ có hai nữ thần, một đứa vừa tốt nghiệp cấp ba một cái là liền đi Mỹ, bặt vô âm tín, một đứa thì được chiều chuộng từ bé đến lớn, tính cách quái đản, ai dám vuốt râu hai con hùm này chứ!

https://thuviensach.vn

“Phải rồi, sao em lại về dịp này thế?” Tần Thụy đánh trống lảng, dầu gì năm nào cũng phải năm hết Tết đến mọi người mới thấy Từ Lai về, ngày thường đâu có gặp.

“Yêu nước, trở về đền ơn Tổ quốc ạ!” Từ Lai nói xong quay ra nhìn Tần Thụy.

Tần Thụy nghe cái liền vui mừng: “Được, câu này anh thích!”

“Anh thì sao? Nghỉ phép à?” Từ Lai hỏi ngược lại Tần Thụy.

“Huấn luyện một tháng.” Tần Thụy cười.

Từ Lai nghe cái hiểu ngay, huấn luyện cũng giống như thi sát hạch, xong là sẽ được thăng chức, nâng quân hàm.

“Chúc mừng anh nhé.” Từ Lai nhìn về phía Tần Thụy, “Sau này có phải nên gọi anh là thủ trưởng không hả?”

“Hầy.” Tần Thụy cho xe dừng hẳn rồi mới ngoảnh sang nói với Từ Lai, “Con nhóc này lâu lắm không gặp, trình độ mồm mép tiến bộ không nhỏ nhỉ.”

Hai người cùng xuống xe, Từ Lai đi về phía Tần Thụy: “Cũng tàm tạm, dù sao cũng phải dựa vào nó để kiếm cơm mà.”

“Số điện thoại vẫn không đổi chứ?” Tần Thụy hỏi Từ Lai.

Từ Lai gật đầu: “Không đổi.”

Tần Thụy ừ một tiếng, bộ quân phục thường dùng màu xanh dưới ánh đèn càng tăng thêm vẻ cứng cỏi cho anh, thật ra người trong khu tập thể này ra ngoài xã hội ai cũng là trung tâm chú ý, chẳng qua là xem ai hơn ai thôi.

https://thuviensach.vn

“Về đi.” Tần Thụy dừng lời một chút, “Giữ liên lạc.”

“Vâng.” Từ Lai cười với Tần Thụy rồi quay lưng đi.

Tần Thụy đứng tựa vào xe, vào group báo tin: Lai Lai về rồi.

20:40

Hàn Phóng: Thật?

Hoắc Nham Tông: Người đâu rồi?

Tần Thụy: Thế các anh em có muốn gặp không?

Hoắc Nham Tông: Có

Hàn Phóng: Gặp chứ!

Tần Thụy: @ Từ ÚcAnh Úc, em gái anh về rồi, bố khỉ, anh cũng phải phản ứng chút gì đi chứ?

20: 45

Từ Úc: Biết rồi

…

Từ Lai còn chưa kịp vào nhà thì điện thoại đã đổ chuông.

“Anh.” Từ Lai vừa bắt máy liền gọi ngay một tiếng.

Giọng đàn ông ở đầu bên kia sang sảng, chắc nịch, như ngọn đèn đường soi sáng cho bạn trong đêm tối: “Về nhà rồi à?”

“Sao anh biết?” Từ Lai thoáng ngừng lời, “À, anh Tần Thụy ạ?”

https://thuviensach.vn

“Ừ, cậu ta báo tin trong group.” Bên phía Từ Úc hình như có tiếng gió thổi nhưng không quá lớn.

Từ Lai ngồi hẳn xuống bậc thềm, thở dài: “Lắm chuyện.”

Từ Úc khẽ cười một tiếng: “Khi nào thì về Mỹ?”

“Dạ, không về lại nữa.” Từ Lai dừng một chút, “Anh, anh có về không?”

“Không về được, em đó, đừng chọc cha tức đấy, rõ chưa?”

Nói đến chuyện này, giọng Từ Lai ỉu xìu ra: “Rõ rồi ạ.”

“Thôi nhé, rảnh nói chuyện tiếp.”

“Dạ, anh chú ý an toàn nhé.”

“Biết rồi.”

Từ Lai cúp máy, đứng lên, vỗ vỗ mông, quay người lại, nhấn chuông cửa.

Thư ký Đường ra mở cửa: “Về rồi à, mau vào đi.”

Từ Lai gật đầu đi vào theo, vừa đi vừa nghe thư ký Đường bảo: “Thủ trưởng đang ở trong phòng sách, để chú đi gọi.”

“Vâng.” Từ Lai vào phòng khách, ngồi xuống ghế sô pha, nhìn qua gian phòng chẳng có chút hơi người ở, lòng không khỏi buồn phiền.

Cầu thang vang lên tiếng bước chân, Từ Lai quay ra nhìn người đàn ông mặc quân phục từ đầu đến chân, tuổi đã ngũ tuần nhưng gân cốt vẫn cường tráng như xưa, đôi mắt sáng trông rất có sinh khí, đây là phong thái điển hình của quân nhân.

https://thuviensach.vn

Từ Lai đứng dậy, hững hờ nói một tiếng: “Cha ạ.”

Từ Thừa Vận gật đầu: “Ăn cơm đi.”

Từ Lai đi theo vào phòng ăn, giờ mới phát hiện ra thức ăn đã được dọn sẵn trên bàn từ trước. Thím Lý từ phòng bếp đi ra.

“Thím Lý ạ.” Từ Lai chào một tiếng.

“Lai Lai lại đẹp ra rồi.” Thím Lý tươi cười bảo.

Từ Thừa Vận nhìn về phía thím Lý, nói với bà: “Không còn sớm nữa, thím Lý về trước đi.”

Thím Lý gật đầu, vừa cởi tạp dề vừa thở hắt ra: “Chao ôi.”

Từ Lai ở Mỹ còn Từ Úc ở biên giới, ở nhà chỉ còn mỗi một mình Từ Thừa Vận cho nên ông hầu như ở lại doanh trại, thỉnh thoảng về một lần gọi thím Lý đến quét dọn, vệ sinh và nấu cơm.

Hai cha con ngồi bên bàn ăn, lặng lẽ dùng cơm, bầu không khí rất nặng nề.

“Về rồi sao không về nhà?” Từ Thừa Vận nói mà không nhìn Từ Lai, vẫn tập trung ăn cơm.

“Có chuyện.” Từ Lai nói gọn lỏn, xem ra là đã có người mật báo trước rồi.

“Chuyện gì?”

“Chuyện công việc, không phiền cha nhọc lòng lo nghĩ đâu.”

Từ Thừa Vận nhìn thẳng vào Từ Lai: “Lần này ở được lâu không?”

https://thuviensach.vn

“Con xin nghỉ công việc ở viện nghiên cứu bên Mỹ rồi, tháng Chín con sẽ đến Đại học Du Giang báo danh.” Từ Lai bình tĩnh nói nhanh gọn, giống như báo cáo công việc với lãnh đạo.

“Thế thì về nhà mà ở.”

“Không cần.” Từ Lai bỏ bát xuống, “Con có nhà rồi.”

Từ Thừa Vận chỉ muốn ném quách bát cơm đi, tay phải bóp chiếc đũa suýt thì gãy đôi, ông cố nhẫn nhịn không cáu gắt, gằn giọng từng tiếng: “Nói “con có nhà” là ý gì hả, đây chính là nhà con, con còn muốn đi đâu nữa?”

Từ Lai ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Từ Thừa Vận, những giận hờn cất giấu trong đó, Từ Lai đều nhìn thấu hết, thực ra hai cha con họ có đôi mắt rất giống nhau.

“Cha ạ, anh bảo con đừng làm cha không vui.” Từ Lai đứng dậy, “Con ăn no rồi, con về đây.”

Nói xong Từ Lai nhìn sang thư ký Đường đứng cạnh bên, bồi thêm một câu: “Mỗi tuần con sẽ về ăn cơm với cha một lần, coi như tận đạo hiếu, con đi đây.”

Từ Lai ra phòng khách, cầm túi, mở cửa đi thẳng, trong giây phút đóng cửa lại còn kịp nghe thấy tiếng bát đũa đập xuống nền nhà, cực kỳ vang, cô đứng ở cửa nhếch mép cười.

“Ôi chao, xem xem con cái nhà ai về thế này?”

Từ Lai mới đi đến ngã rẽ đầu đường liền gặp ba người đàn ông đứng sừng sững dưới ánh đèn, mỗi người đều cầm điếu thuốc trong tay, nhìn cô mỉm cười.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gió đêm nổi lên nhè nhẹ, mái tóc dài đen nhánh suôn mượt của người con gái nhẹ rung. Gió thổi rồi lại ngừng, làn tóc lả tả rơi về chỗ cũ, có vài sợi tóc bị rối trông lại càng đẹp hơn.

Khuôn mặt xinh xắn dưới ánh đèn bừng sáng, nụ cười khẽ như ẩn như hiện kia khiến tất cả những kẻ tự xưng là đàn ông đều phải động lòng, kể cả ba ông anh từ nhỏ đã cùng lớn lên bên nhau này.

Kỳ thực, hình tượng gái đẹp trong lòng phần lớn cánh đàn ông thời còn trẻ đều là những cô gái có mái tóc dài tung bay dịu dàng say lòng người, mặc một chiếc váy phiêu bồng, thanh khiết, đáng yêu.

Còn bà cô này của bọn họ thì cắt tóc ngắn lạc loài, quần áo rộng thùng thình, không thích ăn diện, chỉ chăm chăm học.

Cho nên, ngày xưa, Từ Lai được đám yêu ma quỷ quái ở khu tập thể này phong là nữ thần, nữ… thần… học.

Hồi đi học, Từ Lai rất có thiên phú đường sách vở, cho nên hễ nhắc đến Từ Lai, phản ứng trước nhất của mọi người luôn là: À, là cái đứa con nhà thủ trưởng Từ học cực kỳ giỏi.

Mãi sau này, khi cô đi Mỹ rồi hai năm sau mới về nước lần đầu tiên, đứng trong khu tập thể, mọi người đi qua đã chẳng ai dám nhận là quen

https://thuviensach.vn

biết.

Khoảnh khắc đó, tất cả mọi người đều hận không thể tự chọc vào hai mắt, vì cớ làm sao mà trước đây không phát hiện ra cô nàng này đẹp, đúng là mắt mù, nữ… thần… học này đúng là nữ thần hàng thật không phải giả!

Từ Lai đi đến trước mặt ba người, cười nhẹ nhàng: “Ngọn gió nào thổi cả ba anh đến đây thế?”

“Đương nhiên là… “thanh phong từ lai” rồi.” Hoắc Nham Tông mặc quần tây áo sơ mi đứng giữa lập tức đáp, mỉm cười với Từ Lai, mồm mép tép nhảy, trong ba người thì anh ta là tên có mặt mũi nổi bật nhất, phong thái cao quý nhất.

“Anh Nham Tông.” Từ Lai gọi một tiếng.

“Anh thì sao?” Hàn Phóng mặc áo phông quần âu trông rất lưu manh tỏ vẻ bất mãn.

“Anh Hàn Phóng.” Từ Lai nhìn về phía Hàn Phóng gọi một tiếng, lập tức đảo mắt nhìn một lượt ba gã đàn ông tay đều đang lượn lờ đốm thuốc hỏi, “Không chào đón em hả?”

Hàn Phóng cười khì khì, bản năng nghề nghiệp, nghe cái là hiểu ngay ý của Từ Lai, ba cái điếu thuốc thường là để thắp cúng người chết thay cho hương.

Anh ta lập tức “à à” rồi nhìn hai người kia: “Bọn anh bây giờ nói chuyện là cứ phải phì phèo thế đấy.”

Hoắc Nham Tông búng búng tàn thuốc: “Đi thôi, đã đặt xong chỗ rồi.”

Từ Lai lắc đầu: “Để hôm khác.”

https://thuviensach.vn

“Hôm khác là thế nào, các anh của em mới nghe tin em về là lập tức chạy đến đây gặp ngay, không lãng phí một phút nào, giờ không cần anh trai nữa rồi hả?” Hàn Phóng trách.

Tần Thụy đã thay quân phục ra, cũng mặc áo sơ mi quần âu, dáng người cao ráo, anh cười ha ha rồi bảo: “Câu này của ông nhất định chớ để anh ruột người ta nghe thấy, coi chừng bị xẻo thịt đấy.”

“Dù sao cũng chẳng biết anh ta đang ở đâu, ông sợ gì.”

Từ Lai đứng xem mọi người đùa nhau, thực ra các anh đều biết chuyện nhà cô nhưng ngầm hiểu với nhau vậy thôi là đủ. Một đám đàn ông đứng cùng với một đứa con gái có thể tán phét mọi chuyện trên trời dưới bể, chỉ trừ chuyện nhà.

“Hôm nay bận thật ạ, để hôm nào em mời các anh ăn cơm nhé.” Từ Lai nghĩ tới Bình An còn đang ở nhà, vừa mới về đây, nó vẫn chưa quen, cô nên về sớm một chút.

“Không đi được thì giải tán đi vậy, hôm khác hẹn nhau.” Hoắc Nham Tông nói.

Hoắc Nham Tông là người lớn nhất trong nhóm, cũng là người trưởng thành nhất, năm đó ai cũng nghĩ anh sẽ bước tiếp trên con đường quân ngũ, đến chính anh cũng nói là muốn kế thừa sự nghiệp của cha, làm thủ trưởng trẻ tuổi nhất cơ mà.

Chẳng biết vì sao, đùng một cái thay đổi, lúc đấy thiếu chút nữa thì bị ông già nhà anh ta đánh chết, đồng thời cũng khiến bà mẹ vui tưởng chết được, công ty của gia tộc cuối cùng đã có người kế nghiệp rồi.

Thực tế đã khẳng định Hoắc Nham Tông quả nhiên có thể sống bằng cái nghiệp này. Giờ trong giới làm ăn có thể coi anh như là hùng bá một

https://thuviensach.vn

phương, có ai chưa từng nghe qua ba chữ Hoắc Nham Tông, có ai không dám nể mặt ba chữ này.

Tất nhiên, trừ mấy đứa này ra là dám đùa giỡn, nhưng cũng phải có chừng mực.

“Vậy đi, tôi về đây, tối nay làm ván cờ với ông cụ, đỡ bị mắng là coi vụ án còn quan trọng hơn người nhà.” Hàn Phóng nghĩ đã thế này rồi thì về nhà làm đứa con ngoan báo hiếu cũng hay.

“Hai người về đi.” Hoắc Nham Tông hất cằm với hai người kia rồi quay sang nói với Từ Lai, “Anh đưa em về.”

Chuyện thế là xong, giã hội, Từ Lai đi theo Hoắc Nham Tông đi lấy xe.

Chiếc Phaeton bật đèn pha đầu xe rồi từ từ lăn bánh, chạy êm ru ra đường.

Hoắc Nham Tông liếc Từ Lai hỏi: “Nghe nói lần này em về không định đi nữa hả?”

“Vâng.” Từ Lai gật đầu, “Đại học Du Giang hai năm nay vẫn liên lạc với em nên em nhận thư mời của họ rồi.”

“Về cũng tốt, tha hương một thân một mình ở nước ngoài có gì hay đâu.”

Từ Lai nhìn sang Hoắc Nham Tông cười hì hì: “Đúng thế, đứa con ngoan thì nên về báo đáp quê cha đất tổ phải không ạ?”

“Có giác ngộ đấy.” Cặp mắt sắc sảo, trầm tĩnh của Hoắc Nham Tông nhìn thoáng qua Từ Lai rồi anh nhếch môi cười.

https://thuviensach.vn

Từ Lai rất vui, không nói tiếp nữa, cô lấy đâu ra giác ngộ cao thế, chỉ mượn đại cái cớ thôi mà.

Xe cộ chạy nườm nượp, ánh đèn pha vùn vụt trôi qua.

Hoắc Nham Tông nhìn về phía Từ Lai, mặt mày xinh xắn, đôi mắt to khẽ chớp, hàng mi dày cong vút, ngồi im lặng không nói gì thì rất dịu dàng, có điều anh biết thừa cô có tính tình quật cường và kiên trì cỡ nào.

Từ Lai về đến tiểu khu Nam Thành, chào Hoắc Nham Tông rồi vội vã đi vào trong. Chiếc xe sang trọng dừng lại ven đường trong ánh hoàng hôn cho đến khi bóng người con gái đi mất hút mới từ từ lăn bánh.

Rửa mặt xong, Từ Lai nằm trên giường lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Cận Thời Xuyên.

Cận Thời Xuyên mới tắm rửa xong, mở điện thoại lên liền thấy tin nhắn đến.

Từ nha đầu: Cận đại ca ngủ chưa?

Anh lấy chiếc khăn bông đang vắt trên cổ đáp xuống lưng ghế, đáp lại hai chữ.

Từ Lai chờ một lúc lâu mới thấy hồi âm, lòng khấp khởi mừng, nhanh chóng mở ra xem.

Cận đại ca: Ngủ rồi

Từ nha đầu: Ồ, thì ra ngủ rồi vẫn có thể nhắn tin ạ?

Cận Thời Xuyên bất giác bật cười, quẳng di động xuống bàn, lấy thuốc lá và bật lửa đi ra cửa sổ đứng, rút một điếu ngậm lên miệng, một tay đưa lên chắn gió, tay kia bật bật lửa, ánh lửa đó tỏa sáng khuôn mặt tuấn tú góc cạnh của anh.

https://thuviensach.vn

Phút giây này trông anh không nghiêm chỉnh như ngày thường mà có phần tùy ý và lười biếng, chiếc áo phông dán trên người bám vào từng bó cơ, đôi chân dài dạng ra đứng thoải mái, bóng lưng cao to dưới ngọn đèn đầy gợi cảm.

Anh thuận tay thả chiếc bật lửa xuống bệ cửa sổ, nhả một vòng khói thuốc, quay đầu nhìn chiếc điện thoại đang nằm lặng lẽ trên bàn, cười trào phúng một tiếng.

Phải, anh không nên trả lời cái tin nhắn kia nữa.

Hút hết một điếu, Cận Thời Xuyên chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, cuối cùng vẫn không thể không mở điện thoại xem, đơn giản vì lại mới có một tin nhắn mới đến.

Mở ra xem xong liền thấy vui vẻ.

Từ nha đầu: Ngủ ngon, mơ đẹp.

Đính kèm là tấm hình chụp dáng vẻ ngốc nghếch lúc đang ngủ ngon lành của Bình An.

Chú thích:

*Phaeton: là một dòng xe hạng sang của hãng Volkswagen, tốc độ tối đa lên tới 250km/h tùy từng mẫu, đã ngừng sản xuất từ năm 2016.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Trời vào thu, đêm xuống là mưa, ngày lên lại trong xanh, thời tiết thay đổi nhanh như khuôn mặt em bé.

Khi mặt trời lên cao ngang đỉnh núi, các đội viên khỏe khoắn sung mãn của đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt đã sớm lên thao trường, bắt đầu một ngày huấn luyện.

Cận Thời Xuyên đứng thẳng cạnh đường chạy, mặt lạnh tanh, nghiêm nghị, quét một vòng quan sát mọi người cực kỳ thiếu kiên nhẫn.

“Đỗ Thành, cậu đi sau tản bộ đấy à?” Cận Thời Xuyên lớn tiếng quát một cậu chàng chạy cuối đội hình, còn bồi thêm một câu, “Có cần cho cậu thêm cái ô không?”

“Báo cáo, không cần.” Đỗ Thành vội ngẩng đầu nhìn Cận Thời Xuyên, đôi mắt sắc lẹm của anh khiến cậu chàng giật bắn mình, co giò cố chạy nhanh hơn.

Lục Phương Kỳ đi từ sau lưng lại, vừa hay nghe được, lắc đầu cười bảo: “Đội trưởng ma quỷ thật.”

“Thao trường đổ mồ hôi, chiến trường bớt đổ máu, yêu cầu nghiêm khắc cũng là vì tốt cho mọi người.” Cận Thời Xuyên quan sát đội ngũ mặc đồ rằn ri đằng kia không chớp mắt.

“Bạn đẹp bạn có quyền.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên trừng mắt liếc Lục Phương Kỳ: “Tôi phát hiện gần đây ông nói hơi bị nhiều đấy.”

Lục Phương Kỳ đang muốn nói chuyện thì điện thoại trên người Cận Thời Xuyên bất ngờ vang lên một tiếng, mặt mày lập tức tỏ rõ vẻ mờ ám.

“Ái chà chà, ngày nào sáng tối cũng đều đặn kêu một tiếng nhé, là em gái bữa đó đưa nước cho ông hả?” Lục Phương Kỳ cười toe toét, “Nói nghe chút xem nào.”

“Nói cái con khỉ.” Cận Thời Xuyên vòng tay gô cổ Lục Phương Kỳ chạy vào thao trường, gia nhập đội hình chạy bộ.

Lục Phương Kỳ thế mà đoán không hề sai, tin nhắn này chính xác do Từ Lai gửi.

Mấy ngày nay, Từ Lai chăm chỉ gửi tin nhắn cho Cận Thời Xuyên, cũng chẳng có nội dung gì phong phú, chỉ quanh quẩn “Chào buổi sáng”, “Buổi trưa vui vẻ” và “Ngủ ngon”.

Toàn bộ chúng Cận Thời Xuyên đều không trả lời. Vì bình thường nếu không đi tập luyện thì có nghĩa là phải đi làm nhiệm vụ, lấy đâu ra thì giờ nghịch điện thoại.

Thỉnh thoảng, buổi tối, trước khi đi ngủ thì đọc qua một lượt rồi đáp lại “Ừ” một cái xong quẳng điện thoại sang một bên đi ngủ, chẳng quan tâm xem có tin nhắn đến nữa không.

Giờ cũng vậy, Cận Thời Xuyên đang trên thao trường mồ hôi đổ ròng ròng vẫn còn dư sức quát các đội viên phải gia tăng tốc độ, dùng đầu ngón chân cũng đoán được tin nhắn con bé họ Từ kia gửi là “Chào buổi sáng”.

Mà sự thực đúng là như thế, tin nhắn vừa rồi đúng là Từ Lai gửi và nội dung cũng chính xác là “Chào buổi sáng”.

https://thuviensach.vn

…

Buổi chiều Tần Thụy gọi điện kêu Từ Lai đi ăn tối. Đến lúc đó Từ Lai mới nhớ ra mình còn nợ chưa trả vậy nên đồng ý ngay, nói là lần này phải để cô nàng mời.

Tần Thụy thầm cười trong bụng, sao có thể để đứa nhỏ nhất mời chứ, để Từ Úc biết thì hay.

Anh không lằng nhằng lý luận nhiều, cứ thản nhiên bảo Từ Lai: “Nhắn cho anh cái địa chỉ, đến giờ anh qua đón.”

“Vâng.” Từ Lai cúp máy rồi gửi ngay địa chỉ cho Tần Thụy.

Sáu giờ, Tần Thụy gần đến tiểu khu Nam Thành, gọi điện báo trước cho Từ Lai biết anh sắp đến rồi. Từ Lai cũng đã cho Bình An ăn xong, dặn cậu bé ngoan ngoãn trông nhà rồi đóng cửa ra ngoài.

Giờ tan tầm cao điểm, chiếc xe của Tần Thụy tách khỏi dòng xe, tấp vào lề đường, bấm còi gọi Từ Lai đang đứng nghịch điện thoại chăm chú.

Từ Lai nhìn lên, vẫy tay với Tần Thụy, mở cửa ghế trước chui vào, vừa thắt dây an toàn vừa hỏi: “Đi đâu ăn vậy ạ?”

Tần Thụy cho xe nhập lại vào dòng xe đang di chuyển rồi mới trả lời: “Ngõ số 6.”

“Các anh định ăn sạt nhà em đấy à?” Từ Lai cười méo xẹo.

Đừng nghe thấy cái tên “Ngõ số 6” quá bình thường mà lầm, chẳng ai ở Du Giang mà chưa từng nghe tiếng nó cả. Biết thì biết nhưng thực sự có rất ít người có thể vào đó ăn một bữa.

Chiếc xe đi vào một cái sân rộng, tất cả các xe đang đỗ ở đây đều là xe sang. Từ Lai xuống xe, đóng cửa, liếc nhìn bốn phía.

https://thuviensach.vn

Thật không thể tin được, cứ y như mở triển lãm siêu xe ấy.

Từ Lai ngẩng mặt nhìn lên, cuối bậc tam cấp là hai cánh cửa y như cửa cung trong Tử Cấm Thành, lan can trạm trổ, bậc thềm đá xanh, đèn lồng treo cao, một kiến trúc mang đầy màu sắc cổ xưa được bao bọc bởi những tòa nhà hiện đại.

“Mọi người đến cả rồi, đi vào đi.” Tần Thụy dẫn Từ Lai vào trong.

Bên trong lại có một cái sân nữa, nhỏ hơn chỗ đỗ xe bên ngoài một chút nhưng cảnh quan thì rất tuyệt.

Cây cầu nhỏ bắc ngang dòng suối, hàng rào nhọn hoắt, cổ thụ đổ bóng mát rượi, chiếc đu dây đưa tâm hồn con người ta lắng dịu lại.

Quản lý nhận ra Tần Thụy, bước đến chào hỏi: “Tần tiên sinh, Hoắc tiên sinh đã đến rồi, mời đi theo tôi.”

Hai người theo quản lý lên gác hai, Từ Lai từng nghe tiếng nơi này nhưng chưa thực tới bao giờ, lần này được dịp ngắm nhìn khối kiến trúc này, quả thực hết sức kinh ngạc.

Quản lý gõ gian phòng riêng tên là “Nhã cư” rồi đẩy cửa ra, nghiêng người mời hai người vào.

Trong gian phòng, Hoắc Nham Tông và Hàn Phóng đang ngồi trên ghế nói chuyện phiếm, thấy Từ Lai đến thì chào hỏi, mời ngồi, gọi quản lý đưa đồ ăn lên.

“Hỏi khí không phải, ai là người chọn chỗ này vậy ạ?” Từ Lai nhìn ba người đàn ông.

Hàn Phóng lập tức chỉ Hoắc Nham Tông: “Còn phải đoán nữa hả?”

https://thuviensach.vn

Từ Lai lắc lắc đầu: “Mục nát, thật là mục nát, xa hoa, quá mức xa hoa!”

Hoắc Nham Tông nhìn Từ Lai, cười cười, nói với cô: “Mùi vị món ăn chỗ này không tệ lắm đâu, em sẽ thích cho mà xem.”

“Anh Nham Tông, em chỉ là người làm công ăn lương thôi.” Từ Lai hạ quyết tâm, “Không bao nổi chỗ này đâu ạ!”

Ba gã đàn ông nhìn nhau rồi bật cười.

Tần Thụy bảo: “Nãy trên đường đi còn bảo với tôi là bọn mình muốn ăn sạt nhà người ta đấy.”

Hàn Phóng cũng cười: “Có Hoắc tổng của chúng ta, em sợ gì chứ.”

Hoắc Nham Tông trừng mắt với Hàn Phóng, cũng thấy rất vui vẻ: “Lai Lai, ai đã bắt em trả tiền đâu nào?”

“Vậy thì không hay lắm.” Từ Lai khẽ mỉm cười, “Dù sao cũng là em mời cơm mà!”

“Em chủ trì anh chủ chi, được chứ hả?” Hoắc Nham Tông dịu dàng hỏi.

Từ Lai tươi cười ra mặt: “Quá được ạ.”

Món ăn được đưa lên, Từ Lai cầm đũa nếm thử, mùi vị đúng là tuyệt thật, mỗi một món ăn đều có đặc sắc riêng, khó trách cái người lắm tiền, xảo quyệt, kén ăn ngồi kia lại trở thành khách quen của chỗ này.

Ăn một bữa cơm, ba tiếng đồng hồ thoắt cái trôi qua, Hoắc Nham Tông ký hóa đơn thanh toán, Từ Lai xem đồng hồ, đã hơn chín giờ.

“Qua chỗ tôi ngồi chút chứ hả?” Hoắc Nham Tông nhìn ba người hỏi.

https://thuviensach.vn

Mai là thứ bảy, Tần Thụy không cần đến trường quân đội, Hàn Phóng gần đây không vướng vụ án nào, giờ làm việc cũng có thể du di được, vậy nên mọi người đều đổ dồn nhìn Từ Lai.

Từ Lai gật đầu: “Được ạ.”

Tần Thụy không uống rượu nên tất cả lên xe anh ấy ngồi. Đang đi nửa đường thì bị ngăn lại, phía trước có tiếng xe cảnh sát, xa hơn nữa hình như có ánh lửa, khói đen lơ lửng bốc lên không trung.

“Chắc là cháy rồi.” Hàn Phóng quan sát rồi nói với mọi người.

“Đổi đường khác đi.” Hoắc Nham Tông nói với Tần Thụy.

“Ơ kìa, Lai Lai!” Hàn Phóng gọi với theo Từ Lai đã mở cửa xuống xe.

Từ Lai đang nghĩ không biết có phải đội của Cận Thời Xuyên không thì thấy trên xe cứu hỏa có viết tên Đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt Du Giang thì biết chắc chắn là họ rồi. Có không ít người vây xung quanh xem, bên trong tiểu khu loáng thoáng có tiếng người chửi lộn.

Có một căn hộ của tiểu khu bị cháy, lửa đã được dập rồi nhưng chuyện vẫn chưa đến đó là xong. Có mấy gã đàn ông vây lính chữa cháy lại đánh chửi xối xả.

Cận Thời Xuyên và các anh em mới từ chỗ đám cháy ra thì thấy ngay cảnh này. Trước khi vào trong đám cháy cũng đã ầm ĩ rồi, Sa Hải, đội viên của đại đội được phân công giải thích với người dân còn anh và đội trưởng Triệu dẫn người vào đám cháy.

Chẳng hiểu sao giờ vẫn còn cãi cọ, anh vội vã đi qua đó.

“Làm gì thế?” Giọng anh hơi khàn, chắc có lẽ nãy hít phải khói trong đám cháy.

https://thuviensach.vn

Mấy gã đàn ông kia phớt lờ các chiến sĩ chữa cháy, không ngừng chửi bậy, dọa đánh.

“Mẹ kiếp, mấy thằng chó đẻ này mà cũng là cứu hỏa, cứu hỏa đếch gì chúng mày.”

“Lính chữa cháy hả, mẹ mày chứ, có tài cán gì mà cũng đòi làm lính chữa cháy? Bọn tao đóng tiền thuế nuôi một lũ phế vật rồi…”

“…”

Cận Thời Xuyên nghe xong liền nổi nóng, xông lên kéo mấy người lính chữa cháy đang đứng chịu trận ở đấy ra.

“Các anh nói gì hả?” Chiều cao 1m88 của anh có ưu thế vượt trội hơn hẳn, chỉ đứng không cũng đã có uy, hơn nữa hiện giờ anh lại còn đang nóng nảy, trông càng đáng sợ hơn.

Bốn gã đàn ông kia lập tức giật lùi về sau rồi lại sáp tới, gã to mồm nhất trong đám vừa nãy đã đả thương một chiến sĩ phòng cháy chữa cháy.

Gã ta nghển cổ lên, miệng nồng nặc hơi rượu, há miệng nhe nanh quát lên với Cận Thời Xuyên: “Ông mày bảo chúng bay là bọn chó đẻ, phế vật đấy, sao hả, giỏi thì đánh tao xem!”

Cận Thời Xuyên xiết chặt nắm đấm, từng bó cơ trên người căng lên, Lục Phương Kỳ thấy thế vội vàng giữ anh lại: “Không thể ra tay được đâu, nhịn đi!”

“Ha ha, sao? Không dám hả?” Gã đàn ông kia thấy tay lính chữa cháy này chỉ được cái to xác chứ không dám đánh thật nên càng thêm hăng, “Ông mày có thách mày cũng chẳng dám, một lũ nít ranh ăn hại.”

https://thuviensach.vn

“Mẹ kiếp, ông nói lại lần nữa xem!” Cận Thời Xuyên đanh mặt, nghiến răng gằn từng chữ.

“Mẹ kiếp, trăm lần tao cũng nói lại được, lũ chúng mày là bọn lính phế vật, dùng tiền của bọn tao nuôi lũ chó đẻ chúng mày thật phí cả của…”

Gã còn chưa nói xong đã bị Cận Thời Xuyên túm cổ áo lại, dáng vẻ này ngay cả Lục Phương Kỳ vẫn chưa từng thấy lần nào, là cáu tiết thật rồi.

“Nói! Có gan thì nói thêm một từ nữa đi!”

Rõ ràng gã đàn ông bị Cận Thời Xuyên dọa sợ, hơi rượu bay đi mất một phần nhưng đồng thời cũng ý thức được đội lính phòng cháy chữa cháy này không dám đánh người trước hàng trăm cặp mặt đang đổ dồn vào thế này nên mặc dù không hùng hổ như vừa nãy nữa nhưng vẫn to họng: “Sao? Muốn đánh tao à! Đánh đi! Hôm nay tao cứ chửi chết chúng mày đấy, để xem lũ vô dụng bọn mày đứa nào dám đánh tao!”

Lục Phương Kỳ vừa nghe liền nghĩ thế là hết. Ai dè, thình lình, một cái túi từ đâu bay tới, giáng thẳng vào đầu gã đàn ông kia. Cận Thời Xuyên lập tức thả tay ra, gã đàn ông ngã vật xuống đất.

Một giọng nói trong trẻo, lạnh lùng cất lên: “Lính chữa cháy không dám đánh ông, bà đây dám.”

Tác giả có lời muốn nói:

Lai Lai nhà chúng ta mỹ nhân cứu anh hùng kìa ~ ha ha ha ~ Vụ việc tệ hại lần này là chuyện có thật ngoài đời, chỉ có điều không có đội trưởng Cận và Lai Lai đầy khí phách nhà chúng ta thôi.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sợ nhất là khi bầu không khí đột nhiên yên tĩnh, thậm chí cả tiếng hít thở dường như cũng biến mất.

Hóa đá, sửng sốt, ngỡ ngàng, choáng váng, tất cả đều hiện rõ trên khuôn mặt những người đang ở đây, tình thế lật ngược quá nhanh, không kịp hiểu.

Gã đàn ông văng tục luôn mồm vừa nãy nằm sõng soài trên mặt đất ôm cái đầu vừa bị nện, nhìn thấy một đôi chân dài thẳng tắp đứng trước mặt mình, tiếp tục nhìn lên, là một cô gái trẻ có khuôn mặt xinh xắn, dửng dưng như chỉ là một người qua đường.

Ngẫm nghĩ thêm chút nữa mới thấy tức không chịu được, mẹ kiếp, vừa rồi gã bị cái con này đánh hả?

Từ Lai khom người nhặt cái túi xách trên mặt đất lên phủi bụi, thấy gã đàn ông được đồng bọn kéo đứng dậy thì cười lạnh một tiếng.

Bên tai có tiếng hỏi thăm hằm hừ của Cận Thời Xuyên: “Sao em lại ở đây?”

“Có duyên ghê!” Từ Lai đảo mắt liến láu nhìn sang Cận Thời Xuyên lập tức mỉm cười, thò tay lấy khăn ướt trong túi ra đưa cho anh, “Đội trưởng Cận vất vả rồi.”

https://thuviensach.vn

Trên mặt Cận Thời Xuyên có bám một ít bụi đen, song cặp mắt của anh còn đen hơn nữa, anh cứ cúi nhìn chằm chằm Từ Lai mãi rồi mới đưa tay ra nhận, sầm sì bảo: “Làm liều.”

Sau lưng một đám đội viên đứng xem, lòng thầm gào thét ớ đệt, ớ ớ đệt đệt, mới rồi còn giương cung bạt kiếm, sao loáng cái đã xoay ngoắt 180 độ rồi?

Các anh em cũng muốn có một em gái xinh như này đưa khăn giấy, khăn ướt, khăn gì cũng đều được hết.

Gã đàn ông đứng đối diện quan sát ả và tay lính liếc mắt đưa tình, tức không tả nổi, hất tay xông tới.

“Con đĩ, mẹ mày, vừa rồi mày đánh tao hả?” Gã đàn ông đến gần Từ Lai, khỉ thật, đầu gã vẫn còn hơi choáng.

Cận Thời Xuyên lặng lẽ kéo Từ Lai dịch ra sau, lại nghe con bé này thản nhiên đáp trả: “Mẹ mày, tao đánh mày đấy, thằng hèn.”

Gã đàn ông tức điên lên, thực ra sau một hồi sinh sự vừa rồi thì cũng đã tỉnh rượu tương đối, có điều lần đầu tiên trong đời bị một con đàn bà đánh trước mặt bao nhiêu người thế này, bảo gã có điên tiết không cơ chứ?

Càng nghĩ càng không thể cho qua được, gã vung tay lên định đánh, tay giơ lên đến giữa không trung thì bị một bàn tay lớn giữ chặt lại, một giọng đàn ông cảnh cáo: “Phụ nữ mà ông cũng dám đánh hả?”

“Mẹ, thả tay ông mày ra.” Cổ tay gã đàn ông bị Cận Thời Xuyên dùng sức xiết chặt run lên bần bật, gã đau quá gào lên, “Cảnh sát chữa cháy đánh người, ôi, cảnh sát chữa cháy đánh người kìa…”

Gã kêu lên như thế, đồng bọn với gã cũng kêu lên theo: “Cứu mạng, cảnh sát chữa cháy đánh người,…”

https://thuviensach.vn

Các chiến sĩ chữa cháy đứng đằng sau nóng ruột: “Ai đánh các ông, đừng có nói bừa…”

Thế là, hiện trường vốn đã yên tĩnh lại ầm ĩ trở lại.

Từ Lai lạnh lùng cười một tiếng, bọn cặn bã thì ngày nào cũng có nhưng hôm nay có đặc biệt nhiều.

Cô lấy điện thoại ra bật video quay ngược điện thoại lại cho ba gã đàn ông xem, trong video là cảnh vừa rồi họ chửi bới, gây gổ với cảnh sát chữa cháy, cả đoạn bọn họ uy hiếp, khiêu khích Cận Thời Xuyên đều đủ cả.

“Công khai nhục mạ, gây gỗ với chiến sĩ cảnh sát vũ trang phòng cháy chữa cháy, gây trở ngại công vụ, ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc thi hành nhiệm vụ của chiến sĩ phòng cháy chữa cháy, gây ra tổn thất lớn hơn về tài sản hoặc khiến nhân viên công vụ bị thương, cứ chờ bị tạm giữ hình sự đi.” Từ Lai nói rất êm tai, thấy khuôn mặt mấy gã đàn ông dại đi thì chêm thêm một câu, “Không thì ông cứ thử đánh tôi mà xem, tôi sẽ tố cáo ông thêm tội cố ý gây thương tích nữa.”

Cận Thời Xuyên buông tay gã đàn ông ra, lặng lẽ nhìn lướt qua khuôn mặt lạnh tanh của Từ Lai, khóe môi cong lên.

Gã kia vừa lắc lắc cổ tay cho đỡ đau vừa hung dữ nhìn Từ Lai: “Con đĩ con, vừa rồi mày đánh tao, tao cũng có thể tố cáo mày đấy.”

“Ồ, có ai trông thấy không?” Từ Lai hỏi mọi người.

“Không thấy.” Lục Phương Kỳ là người nói đầu tiên.

“Phải đấy, một cô gái nhỏ thế này sao mà đánh nổi một người đàn ông trưởng thành chứ?” Đội trưởng Triệu cũng mở miệng.

https://thuviensach.vn

Liền đó mọi người nối nhau phụ họa, kể cả đám đông người dân đứng vây xem cũng nói là không thấy, mặc dù họ không dám lại can nhưng đứng từ xa góp mấy lời bảo vệ chính nghĩa thì hoàn toàn có thể.

Thực ra tốc độ cái túi Từ Lai quẳng đến cũng khá là nhanh, cũng chẳng có mấy ai nhìn thấy rõ, cộng thêm tối trời nữa nên hầu hết chỉ thấy gã đàn ông bất thình lình ngã lăn xuống mặt đất, mà cho dù có trông thấy thật thì đã sao nào?

Gã đàn ông tức tái mào, mấy tên đồng bọn lại khuyên nhủ vài câu rồi vội vàng kéo gã đi.

“Cô gái này nói đều phải cả, giờ cái sai thuộc về chúng ta, không đi mau thì bị bỏ tù thật đấy.”

Có ai không biết chứ? Nãy là đâm lao nên phải theo lao thôi, mất mặt thì cũng mất rồi, chẳng lẽ còn muốn vào tù ra tội nữa?

“Con tạo xoay vần, mày cứ chờ đó cho tao.” Gã đàn ông chỉ tay uy hiếp Từ Lai.

Từ Lai cười thản nhiên: “Chờ thì chờ.”

Mấy gã đó mới quay người đi được mấy bước đã nghe thấy tiếng Cận Thời Xuyên bảo: “Các anh em, mau bao vây đám người đó lại, chờ các đồng chí cảnh sát đến.”

“Rõ.” Cả nhóm đàn ông lực lưỡng giọng vang như chuông đồng, nghiêm chỉnh bao vây mấy gã đàn ông lại y như tường đồng vách sắt.

Gã đàn ông cầm đầu quát: “Mẹ chúng mày, làm cái gì thế hả?”

Cận Thời Xuyên tiến lại gần, giọng nói đã trở về trạng thái bình tĩnh: “Mẹ ông không dạy ông làm người phải dám làm dám chịu sao?”

https://thuviensach.vn

“Mẹ ông không dạy ông làm người phải có giáo dục sao?” Từ Lai đến bên cạnh Cận Thời Xuyên ngắm nghía góc nghiêng hoàn hảo của anh, lén cười trong bụng.

Lục Phương Kỳ nhìn bóng lưng của hai người, thầm oán: Đệt, nữ thần! Đệt, quá xứng đôi với đội trưởng nhà mình!

Rất lâu sau này, khi Từ Lai và Cận Thời Xuyên đã ở bên nhau, sau khi Lục Phương Kỳ cũng nói lại một câu tương tự thế, Từ Lai không chút do dự đáp lại: Nhà anh cái gì hả? Đó là nhà tôi.

Khi công an tới, Hàn Phóng cũng đi theo, mấy gã kia bị công an tóm đi. Hàn Phóng nắm rõ tình hình vừa nãy phát sinh, sợ Từ Lai bị mấy thằng đó vu vạ lại nên vội vàng phải giải thích rõ mọi chuyện cho người quen bên phía cảnh sát biết.

Các đội viên đội phòng cháy chữa cháy bắt đầu thu dọn hiện trường. Từ Lai đi đến trước mặt Cận Thời Xuyên, cười với anh: “Em đưa khăn ướt cho anh không phải để trang trí.”

Cận Thời Xuyên móc gói khăn ướt trong túi ra, đáp lại cô một tiếng: “Lát về tắm rửa là xong.”

Từ Lai cầm lại gói khăn ướt, móc ra một chiếc, giơ tay lên, Cận Thời Xuyên vội ngửa đầu ra sau, bất đắc dĩ phải đưa tay ra cầm: “Để anh tự làm.”

“Thực ra, vừa nãy anh có định đánh gã kia không thế?” Từ Lai đưa thêm một cái khăn ướt mới cho Cận Thời Xuyên.

Cận Thời Xuyên lại cầm lấy chùi qua vài cái trên mặt, mặt cơ bản coi như đã lau sạch, gương mặt tuấn tú chứa đựng một vẻ không thể coi là vui: “Không.”

https://thuviensach.vn

Tình huống lúc đó quả thực nóng máu, có điều đã làm phòng cháy chữa cháy nhiều năm, có kiểu người nào chưa từng gặp, anh ra mặt chỉ là vì sợ mấy cậu lính kia không nhịn được lại đi động tay động chân thật, chứ không anh đã chẳng thèm để ý.

Xã hội hiện nay vẫn còn rất nhiều người thiếu hiểu biết về công tác phòng cháy chữa cháy, cũng không tôn trọng lính cứu hỏa, nếu mà bị mọi người thấy cảnh sát phòng cháy chữa cháy ra tay đánh người thì quả thực mọi chuyện sẽ đúng như lời gã đàn ông kia chửi.

Tuy nhiên, có nằm mơ anh cũng không ngờ được nửa đường lại có cái con bé này nhảy ra can thiệp, mà chính anh cũng chẳng biết tại sao mình lại chẳng gạt người ta ra.

“Em cũng biết là anh sẽ không đánh mà.” Từ Lai cười.

“Thế mà em còn xông vào à?” Cận Thời Xuyên lại nói giọng lên lớp người khác, “Lỡ như gã đó ra tay đánh người thì sao hả?”

Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên: “Không phải còn có anh ở đây sao? Hơn nữa thấy ông ta chửi anh như vậy, sao mà nhịn được chứ!”

Cận Thời Xuyên lắc đầu, bó tay. Lục Phương Kỳ lại gần cười mờ ám: “Xin phép quấy rầy một chút, thu dọn xong hết rồi đấy, đằng nào mai đội trưởng chẳng được nghỉ, lúc đó cả từ từ hàn huyên với chị dâu nhé.”

“Cút đi.” Cận Thời Xuyên giơ chân đạp, quay lại hằng giọng nói với Từ Lai: “Em đừng hiểu lầm, thằng đó thích nói đùa lắm.”

Một tiếng chị dâu kia khiến mặt Từ Lai nóng bừng bừng lan đến tận mang tai, may là trời tối, khó mà bị nhìn ra. Cô lắc đầu: “Không sao cả!”

Lục Phương Kỳ bị Cận Thời Xuyên đạp đi. Lưu Húc hỏi anh ta: “Chính trị viên ơi, thế đúng thật là đối tượng của đội trưởng hả?”

https://thuviensach.vn

“Ông đã từng thấy đội trưởng của chúng ta có kiên nhẫn nói chuyện với con gái bao giờ chưa?” Lục Phương Kỳ nói xong còn nháy mắt với Lưu Húc mấy cái ám hiệu rồi leo phắt lên xe.

Lưu Húc nhìn về phía Cận Thời, thầm nghĩ: Chị dâu vừa xinh đẹp lại dũng cảm, đội trưởng đi đâu nhặt được báu vật này thế? Thật hâm mộ!

Hàn Phóng xử lý xong chuyện của Từ Lai liền đi qua: “Lai Lai, đi thôi.”

Từ Lai gật đầu với Hàn Phóng: “Vâng.”

Cận Thời Xuyên nhìn Hàn Phóng, nói với Từ Lai: “Đi đi, anh cũng phải về đội đây.”

“Mai anh được nghỉ nhỉ?” Từ Lai hỏi.

“Ừ.”

“Em mời anh ăn cơm nhé!”

“Sao lại mời anh ăn cơm?”

“Vừa rồi không phải anh mới giúp em còn gì.”

Cận Thời Xuyên bó tay với Từ Lai: “Là em giúp bọn anh mà.”

Từ Lai gật đầu: “Vậy anh mời em ăn cơm.”

“Logic gì thế?”

“Logic của người bình thường.” Từ Lai cười, “Mai em gọi cho anh sau.”

“Xem sao đã.” Cận Thời Xuyên nhìn người đàn ông đứng phía sau Từ Lai rồi quay người đi về phía xe cứu hỏa.

https://thuviensach.vn

Hàn Phóng đến chỗ Từ Lai đứng, thấy cô vẫn cười tủm tìm nhìn theo xe cứu hỏa bèn hỏi: “Quen nhau à?”

Từ Lai gật gật đầu: “Dạ, quen.”

“Thế nên mới chen chân vào giúp hả?” Con bé này mới có mấy năm mà thay đổi nhiều quá.

“Ngứa mắt quá thôi.”

Hàn Phóng cười bó tay: “Em thật là, thôi, mọi người đang đợi đấy, đi nào.”

“Vâng, đi thôi.”

Từ Lai nói đi, song mắt vẫn còn nhìn dán vào trông Cận Thời Xuyên nhảy lên xe cứu hỏa rồi chiếc xe từ từ lăn bánh. Từ Lai bật cười trông thấy người ngồi ở ghế lái phụ đột nhiên thò tay ra.

Bàn tay của người ngồi ở ghế lái phụ nắm lại thành quyền, ngón tay cái bật thẳng lên trời.

Cận Thời Xuyên nghiêng nhẹ đầu liếc qua gương chiếu hậu, cô gái trong gương càng ngày càng nhỏ lại vẫn đang tươi cười nhìn theo anh.

Anh thu tay về, thản nhiên gác trên ô cửa xe, bất giác mỉm cười.

Chú thích:

Có ai thấy nửa câu đầu tiên của chương này hơi kỳ lạ không? Đã ai nhận ra nó là lời bài hát chưa? Xin thề, không phải do t chém. Lúc nhìn thấy nó, t còn giật mình nữa, chẳng có lẽ tác giả cũng nghe nhạc của Mayday như t… Hay t có thể tự sướng là nhạc của các chú già nhà t thật có sức ảnh hướng =))) Vì thế, t đã quyết định bê bản sub lời bài hát vào thay

https://thuviensach.vn

cho việc làm nó như bình thường. Bản quyền câu này của PearlFilan nhé các chế.

Nào thì ta cùng nghe nhạc ta đi đa ta đi đa a a a

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Lưu Húc ngồi ghế sau tình cờ nhìn thoáng qua gương thấy màn cười như có như không của đội trưởng, nhìn qua chính trị viên đang ngồi cạnh, sực nhớ tới lời chính trị viên nói trước khi lên xe, máu tò mò trào dâng, vèo một cái thò đầu lên chỗ khe hở giữa hàng ghế trước.

"Đội trưởng, nghe nói cô gái mới rồi kia là chị dâu thật à?"

Cận Thời Xuyên lập tức lật mặt, tỏ ra hờ hững, thong dong: "Ai nói?"

Lưu Húc liếc qua Lục Phương Kỳ, lập tức nở nụ cười: "Cái này làm gì có ai nói, tình hình khi nãy khiến các anh em đều cảm thấy vậy thôi."

Chút lén lút mắt la mày liếc vừa rồi của Lưu Húc bị Cận Thời Xuyên nhìn thấy hết qua gương chiếu hậu. Anh chẳng buồn giải thích, chỉ đáp hết sức bình thường: "Không phải."

Lưu Húc lại nhìn Lục Phương Kỳ, vừa hay Lục Phương Kỳ cũng nhìn lại anh ta, ánh mắt hai người lập tức chuyển hướng đổ dồn sang nhìn bản mặt anh tuấn ngời ngời của Cận Thời Xuyên, hai cái mặt thoắt cái liền ù ù cạc cạc.

Không phải? Không đời nào!

Bên kia, Từ Lai và Hàn Phóng trở lại xe, đường đã thông, Tần Thụy thấy hai người về liền hỏi: "Đi đâu thế?"

https://thuviensach.vn

Hàn Phóng hất mặt chỉ sang người ngồi bên cạnh: “Chưa biết à? Bà cô trẻ này của chúng ta đi ra tay tương trợ trước chuyện bất bình thay cho mấy anh lính cứu hỏa đấy.”

Hoắc Nham Tông quan sát Từ Lai ngồi ghế sau thông qua gương chiếu hậu, thấy khóe miệng cô mỉm cười cong cong, có vẻ rất vui, bèn hỏi: “Ồ, bất bình gì đấy?”

“Tôi chỉ xem được đoạn sau thôi, nghe nói là thế này…” Hàn Phóng kể lại toàn bộ chuyện mình chứng kiến cũng như nghe ngóng được một lượt, cuối cùng tổng kết, “Lai Lai của chúng ta lớn thật rồi, lưu manh, du côn cũng không thèm sợ.”

Tần Thụy mở máy, cho xe lăn bánh nhập vào dòng xe lưu thông, nghe Hàn Phóng kể xong cũng bật cười, giọng nói có vài phần tiếc rẻ: “Ái chà, biết thế tôi cũng đã đi xem rồi.”

Từ Lai nghe mọi người nói chuyện rôm rả, tay chống cửa sổ xe, quay mặt nhìn ra bên ngoài. Hai bên đường, cây xanh phủ bóng, ánh đèn rực rỡ, tâm hồn lơ lửng ngoài ô cửa.

Hàn Phóng liếc nhìn Từ Lai, trộm cười một tiếng, thật ra nhìn từ xa anh cũng đã nhận ra giữa con bé với tay lính cứu hỏa kia có gì đó rồi, dù không nhìn thấy vẻ mặt của cả hai nhưng với bản lĩnh nhìn người của anh cộng thêm tâm trạng khác thường hiện giờ của cô nàng, rốt cuộc anh vẫn phải đưa ra kết luận này.

Em gái nhỏ xem chừng đã biết yêu rồi.

Cuối cùng mọi người không đi tụ tập uống mấy chén với nhau nữa, họ đưa Từ Lai về nhà trước rồi ba người đàn ông lái xe đi.

Lúc này, Hoắc Nham Tông mới liếc nhìn gã ngồi ghế sau qua chiếc gương chiếu hậu: “Hàn Phóng, nãy ông còn có chuyện chưa nói phải

https://thuviensach.vn

không?”

Hàn Phóng viết hoa một chữ ĐỆT trong bụng, ngoài mặt thì cười toe toét: “Giám đốc Hoắc không hổ là người làm ăn lớn, không gì thoát được hỏa nhãn kim tinh của ông.”

Đáp lại như thế khiến tinh thần Tần Thụy lập tức tỉnh như sáo: “Gì? Gì? Còn cái gì nữa?”

Hàn Phóng dựa hẳn người vào chiếc ghế da thật, mắt nhìn thẳng hai người ngồi trước, cười bảo: “Tôi đoán không sai thì Lai Lai vừa ý một tay lính cứu hỏa rồi.”

“Không phải chứ? Ông dám chắc hả?” Tần Thụy trợn tròn mắt, ra điều không tưởng tượng nổi.

“Trực giác của cảnh sát hình sự.” Hàn Phóng gật đầu.

Hoắc Nham Tông ngó ra ngoài cửa sổ, không nói năng gì, bỗng nhiên anh nhớ lại, có một năm, sau khi Từ Lai trở về từ kiếp nạn sinh tử.

Hôm đó, nhóm mấy thằng đang chơi bóng rổ, Từ Lai và Tô An Hi đứng bên cạnh xem. Từ Lai hồi ấy trầm mặc, ít nói, khác xa cái kiểu gì cũng nói được của ngày xưa, tâm sự dường như cũng bị trận động đất ấy chôn vùi dưới đáy lòng.

Cô bé ngoan ngoãn ngồi một chỗ, lẳng lặng nhìn tấm ảnh nhỏ cầm chặt trong tay.

Hoắc Nham Tông được thay ra nghỉ, rủ Từ Lai đi tiệm tạp hóa mua nước với anh. Trên đường đi, anh đã hỏi Từ Lai: “Vừa rồi nhìn gì thế?”

Từ Lai móc trong túi áo ra tấm ảnh nhỏ đưa cho Hoắc Nham Tông, là hình chụp một con chó béc-giê còn nhỏ. Cô bé bảo: “Nó tên là Truy Phong,

https://thuviensach.vn

là chó của ân nhân cứu mạng của em.”

“Ân nhân cứu mạng?” Hoắc Nham Tông hỏi lại, đây là lần đầu tiên cô bé chủ động nhắc về vụ động đất ở Dương Xuyên kể từ sau khi trở về.

Cô bé gật đầu, đôi mắt đen láy ủ rũ bỗng nhiên sáng lên như có ánh đèn, giọng nói cũng thay đổi: “Vâng, là một cảnh sát phòng cháy chữa cháy.”

Hoắc Nham Tông ngưng dòng hồi tưởng, lông mày nhiu nhíu, lại là một tay cảnh sát phòng cháy chữa cháy nữa…

…

Từ Lai về nhà dắt Bình An đi tản bộ quanh tiểu khu rồi đi tắm rửa, vừa lau tóc vừa cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Cận Thời Xuyên.

Cận Thời Xuyên đã về đến nhà, vào phòng ngủ, cũng đang chuẩn bị đi tắm rửa, nghe âm báo tin nhắn, anh cầm lên xem một cái, quả nhiên là Từ Lai, vẫn y như trước đây.

Từ nha đầu: Ngủ ngon

Ngón tay Cận Thời Xuyên ấn vài cái rồi quẳng điện thoại xuống giường, cởi quần áo chui vào nhà tắm.

Từ Lai sấy khô tóc xong, quay lại phòng ngủ, nằm bò trên giường quờ điện thoại. Cô đã quen với việc Cận Thời Xuyên không trả lời lại, không ngờ màn hình sáng lên, tin nhắn đã ở ngay trước mắt.

Cận đại ca: Ngủ ngon

Bình An đã ngủ gà ngủ gật, mắt díu lại, sắp sửa chìm vào mộng đẹp.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, trong phòng ngủ có tiếng hét thất thanh. Cu cậu lập tức mở bừng mắt, đứng bật dậy, phóng vèo vào phòng ngủ, sau đó nhìn thấy Từ Lai cầm điện thoại cười ngu ngơ.

Tiếng lòng của Bình An: Gần đây thật rất không bình thường.

Từ Lai trông thấy Bình An sáp tới bên giường nhìn mình bèn nằm úp hẳn xuống mép giường, giơ điện thoại để trước mặt cho Bình An xem, không giấu được vui vẻ ở trong lòng: “Anh ấy nói ngủ ngon với chị này, anh ấy nói ngủ ngon với chị đó…”

Bình An nhìn điện thoại rồi nhìn Từ Lai, tiếng lòng là: Háo sắc.

Hôm sau

Hôm nay mặt trời vẫn tỏa sáng như mọi ngày, dù đã lập thu nhưng cái nóng vẫn chưa thấy giảm. Ngày nghỉ cuối tuần, đám dân văn phòng cuối cùng cũng được ngủ nướng một giấc thật đã.

Còn Từ Lai thì đã dậy sớm khi người ta còn đang say sưa, đọc tin tức về vụ việc tối qua.

Thì ra nguyên nhân vụ gây gổ đó là khi các chiến sĩ chữa cháy đang phân công nhiệm vụ cứu hỏa thì một anh chịu trách nhiệm chụp hình các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy bị người vây xem xung quanh chỉ trích, càng chửi càng to, cuối cùng thành sự việc uống rượu đánh người, hiện tại mấy gã này đang bị tạm giữ điều tra vì tội gây rối trật tự công cộng.

Từ Lai mỉm cười, trở về màn hình chính, gửi tin nhắn “Chào buổi sáng” cho Cận Thời Xuyên rồi đi rửa mặt.

Cận Thời Xuyên cũng dậy sớm theo thói quen, từ lúc trời còn tờ mờ sáng đã ra khỏi nhà, chạy mấy vòng quanh sân thể dục của khu tập thể, chạy đến lúc mặt trời lên cao, sắc trời sáng rõ mới thong thả đi về.

https://thuviensach.vn

Về đến nhà, Cận Khải Minh đã ngồi trong phòng khách đọc báo, uống trà. Diêm Nguyệt Hàm đích thân làm bữa sáng, một luồng nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, soi rõ cảnh tượng ấm áp, thoải mái của một gia đình.

“Cha ạ.” Cận Thời Xuyên vào phòng khách, ngồi xuống ghế sô pha.

Cận Khải Minh đặt tờ báo trong tay xuống, nhìn sang Cận Thời Xuyên. Khuôn mặt ông có ngũ quan sắc nét mặc dù đã có nếp nhăn nhưng vẫn đầy phong độ như xưa.

“Hôm nay nghỉ phép định làm gì?” Cận Khải Minh nói chuyện rành mạch, đâu ra đấy, cho dù nói chuyện với con trai mình thì vẫn không khác gì.

Cận Thời Xuyên xoa chóp mũi: “Không làm gì cả ạ.”

Cận Khải Minh “ừ” một tiếng với cậu con rồi bảo: “Vừa hay, hôm nay, gia đình bác Hứa của con sang chơi, con đừng đi đâu nữa, ở nhà hỗ trợ tiếp khách với cha.”

Cận Thời Xuyên đang định nói thì Diêm Nguyệt Hàm đã đi ra, vỗ bả vai dầy rộng của con trai rồi bảo: “Không được nói không, chẳng mấy khi về nhà mà cũng chẳng chịu ở nhà giúp mẹ, mẹ giận đấy!”

“Vâng ạ.” Cận Thời Xuyên nhìn mẹ, bất đắc dĩ phải cười một tiếng.

Diêm Nguyệt Hàm hài lòng gật đầu, cười bảo: “Người đầy mồ hôi, mau đi tắm đi còn xuống ăn sáng.”

“Dạ.” Cận Thời Xuyên đứng dậy cười với mẹ rồi chạy lên tầng trên.

Tắm rửa, thay quần áo xong, Cận Thời Xuyên đứng ngoài ban công, tiện tay tưới nước cho mấy chậu hoa. Nghe thấy điện thoại kêu một tiếng,

https://thuviensach.vn

anh bỏ bình tưới nước xuống đi kiểm tra điện thoại. Từ nha đầu đúng giờ gửi tin nhắn cho anh: “Chào buổi sáng.”

Khóe môi anh cong lên, đi ra ban công rồi mới nhắn lại: “Chào.”

Từ Lai đang dắt Bình An chạy thì điện thoại kêu lên, mở ra xem liền bật cười, lập tức nhắn lại ngay.

Cận Thời Xuyên nhận được tin nhắn: Từ nha đầu: Ăn cơm trưa không?

Anh ngồi luôn xuống chiếc ghế kê ở ban công, đôi chân dài duỗi thẳng, cả người đặt trong trạng thái lười biếng, trái ngược hoàn toàn với vẻ chỉn chu hằng ngày, có điều vẫn cảm thấy như thế rất phù hợp với con người anh.

Từ Lai nhận được tin nhắn: Cận đại ca: Buổi trưa không rảnh

Từ Lai dừng chạy, đang định nhắn lại thì lại có thêm tin nhắn mới: Cận đại ca: Cơm tối

“Thời Xuyên à, sao chưa xuống?” Diêm Nguyệt Hàm gõ cửa phòng ngủ của Cận Thời Xuyên, “Sao lại khóa cửa thế?”

Cận Thời Xuyên đứng dậy, đi vào phòng ngủ: “Thay quần áo, con xuống ngay đây.”

Điện thoại có tin nhắn đến: Từ nha đầu: Được thôi

Anh bật cười, nhét di động vào túi quần rồi xuống dưới nhà.

…

Buổi trưa, Từ Lai được Tô An Hi rủ đi ăn cơm. Hai người ăn xong, xuống bãi đỗ xe thì thấy cách đó không xa hình như có chuyện gì đấy xảy

https://thuviensach.vn

ra nên có vài người túm lại xem.

Từ Lai vốn không định đi xem, nào ngờ nhìn thoáng qua một cái đã tia thấy một chiếc xe việt dã màu đen.

Ừ, trông quen thật, xem biển số xe nào, không phải là xe của Cận Thời Xuyên đó hay sao?

Từ Lai lập tức chạy qua đó.

“Lai Lai.” Tô An Hi gọi giật theo không kịp, bèn cũng đi theo.

Từ Lai chạy tới nơi, vừa đúng lúc nhìn thấy một người đẹp mặc áo hoa li ti màu trắng ngó sen lo lắng kéo tay Cận Thời Xuyên, cực kỳ dịu dàng hỏi anh: “AnhThời Xuyên, không sao chứ ạ?”

Từ Lai đứng nguyên tại chỗ xem cảnh diễn của cặp trai thanh gái lịch, nụ cười cứng đờ trên mặt.

Cận Thời Xuyên đột nhiên cảm giác có một cặp mắt bỏng cháy nhìn về phía mình, anh ngoảnh đầu lại, vừa khéo đối diện với khuôn mặt lạnh tanh của Từ Lai.

“Ồ, xem ra quả thực là không rảnh.” Giọng nói này truyền tới tai Cận Thời Xuyên trong mềm mỏng có lên giọng, trong lên giọng có mỉa mai.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Một câu nói bằng giọng lạnh nhạt, mới nghe thì rất là bình thường, quả thực không đủ để khiến những người lạ chú ý, nhưng ẩn trong nó là sóng lớn mãnh liệt. Hứa Nghệ Ninh nhận ra hết, hơn nữa còn cực kỳ chú ý tới.

Bởi vì sau câu nói chẳng mặn chẳng nhạt đó, Cận Thời Xuyên rất là thản nhiên rút tay ra khỏi vòng tay đang khoác của cô còn mắt anh thì nhìn dán vào người phụ nữ vừa mới mở miệng ấy.

Trên phương diện tình cảm thì đàn ông quả thực vô tâm, còn đàn bà thì chỉ cần một cái ánh mắt, một câu nói mập mờ là có thể đọc vị được địch ta rõ ràng.

Rất hiển nhiên, Hứa Nghệ Ninh biết rõ người phụ nữ này là địch, hơn nữa còn là kình địch.

Từ Lai đi tới, không hề nhìn qua Hứa Nghệ Ninh, hướng thẳng cái nhìn vào gương mặt anh tuấn của Cận Thời Xuyên, ái chà chà, quả nhiên là kẻ đi gieo họa.

Cặp mắt của Từ Lai lập tức chuyển hướng xuống nhìn tay trái của anh, chỗ đó quá rõ ràng, khiến cô bất giác trở nên nóng ruột.

Trên cánh tay trái của Cận Thời Xuyên máu chảy loang lổ, anh dùng tay phải che lên, máu thấm ra qua các kẽ tay đỏ tươi.

https://thuviensach.vn

Lông mày Từ Lai cau chặt lại, giọng nói trở nên quan tâm: “Sao lại bị thương vậy?”

“Không có gì, vết thương nhỏ thôi.” Cận Thời Xuyên đáp nhẹ bẫng.

“Vị này là?” Hứa Nghệ Ninh nhìn Từ Lai, dịu dàng hỏi.

“An Hi, lại xem giúp chút đi.” Từ Lai phớt lờ Hứa Nghệ Ninh, quay đầu gọi Tô An Hi đang đứng xem trò vui, thế là cô nàng mới chịu lại.

Hai cô gái gái trấn giữ một trái một phải cạnh Cận Thời Xuyên, Hứa Nghệ Ninh bị gạt hẳn sang một bên, vì giữ gìn hình tượng trước mặt Cận Thời Xuyên nên cũng đành nhịn.

Tô An Hi kiểm tra sơ qua vết thương của Cận Thời Xuyên rồi nhanh chóng đi lấy hòm thuốc trong xe, sơ cứu rồi băng bó miệng vết thương và bảo: “Vết thương không nông đâu, phải khâu đấy.”

“Đúng vậy, vị tiên sinh này vừa rồi giúp truy đuổi mấy tên trộm xe, bị chúng đánh lén, cũng may là bảo vệ tới kịp, khống chế được bọn chúng, giờ đang nhốt tạm trong phòng bảo vệ, chờ công an đến.” Một người đàn ông chứng kiến toàn bộ sự việc kể lại sơ qua mọi chuyện.

Từ Lai buồn cười liếc qua người đàn ông kia, tiếp đó quét mắt một vòng nhìn những người khác rồi làm một câu: “Ồ, thì ra chỉ có vị tiên sinh này hăng hái làm việc nghĩa thôi hả? Hiểu rồi.”

Nói như thế thì ai cũng đều hiểu ẩn ý trong câu nói của cô gái này cả. Nói thật, thói đời ngày nay là vậy, ai dám hăng hái làm việc nghĩa chứ? Có đức cũng chẳng có gan đâu!

Vài ba người tụ lại hóng chuyện ngại ngùng tản vội đi.

https://thuviensach.vn

Tô An Hi thầm cười một tiếng, con bé này mỉa mai người khác ngày càng giỏi.

“Vết thương này cần phải đi bệnh viện, vừa hay tôi cũng phải về.”

Tô An Hi nói xong thì nhìn sang Từ Lai, rồi nhìn lại người đàn ông đẹp trai, giờ mà còn không biết đang có chuyện gì ở đây thì chắc mắt cô bị mù rồi.

Từ Lai gật đầu với Tô An Hi: “Vậy bà về trước đi, bọn tôi theo sau.”

“Ừ.” Tô An Hi xách hòm thuốc lên quay lại xe của mình.

Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên, tiện thể liếc qua Hứa Nghệ Ninh, cố ý đưa tay ra đỡ Cận Thời Xuyên: “Cận đại ca, đi thôi.”

Cận Thời Xuyên cúi nhìn Từ Lai, nói khẽ: “Diễn vừa thôi!”

“Ai bảo em diễn.” Từ Lai tức giận nhìn lên Cận Thời Xuyên.

Cận Thời Xuyên thấy tâm tình cô nàng vẫn tốt, miệng bất giác mỉm cười.

Sau khi hai người lên xe, Hứa Nghệ Ninh cũng bất chấp hình tượng gái ngoan, chạy lại ngồi phắt vào ghế sau: “Anh Thời Xuyên, em đi cùng với.”

Cận Thời Xuyên liếc nhìn qua gương chiếu hậu, hỏi Hứa Nghệ Ninh: “Không phải em còn có hẹn với bạn à?”

“Bạn bè đâu thể bằng anh được…” Hứa Nghệ Ninh lỡ miệng bật thốt ra rồi mới cảm thấy nói trắng trợn quá, bèn bổ sung thêm, “Anh bị thương nặng mà!”

Từ Lai lạnh lùng cười một tiếng rồi cho xe chạy.

https://thuviensach.vn

Đến bệnh viện, Từ Lai đưa thẳng người vào phòng khám nhanh. Tô An Hi cũng vừa đến, gọi Cận Thời Xuyên vào, để Từ Lai và Hứa Nghệ Ninh cùng chờ ở bên ngoài.

Cách một cánh cửa, bên trong, Tô An Hi vừa khâu vết thương cho Cận Thời Xuyên vừa hỏi: “Sao anh quen Từ Lai vậy?”

“Trước kia từng cứu cô ấy.”

Tô An Hi nghe cái ngớ người luôn, thế mà chưa từng kể với mình, giấu thật là kỹ.

“Từ Lai nhà bọn em ít khi sốt ruột vì một người lắm.”

“…”

Tô An Hi ngẩng đầu quan sát người đàn ông này. Mày kiếm mắt sáng, anh tuấn phi phàm, dáng vóc hảo hạng, đẹp như ma nơ canh, khi khâu vết thương cho anh ta còn thấy được cả độ đàn hồi rất tốt của làn da.

Đúng là chỗ nào chỗ nấy đều tốt cả, đến cả người ngắm trai đẹp đã quen như cô cũng được một phen sáng cả mắt.

Ngoài cửa, Từ Lai dựa vào vách tường, khoanh tay, thong thả chờ. Hứa Nghệ Ninh đeo một cái túi nhỏ, thỉnh thoảng lại nhìn Từ Lai một cái, ngập ngừng như có điều muốn nói.

“Muốn nói gì à?” Từ Lai nhìn Hứa Nghệ Ninh.

“Tên tôi là Hứa Nghệ Ninh, cô tên gì?” Lời dạo đầu của Hứa Nghệ Ninh rất… yếu ớt.

“Từ Lai.”

https://thuviensach.vn

Ngay từ khoảnh khắc Từ Lai xuất hiện, Hứa Nghệ Ninh đã nhận ra quan hệ giữa người phụ nữ này và Cận Thời Xuyên không tầm thường, chuông báo động đỏ reo lên.

Vì gia thế và vẻ ngoài của Cận Thời Xuyên mà con gái vây quanh anh lúc nào cũng đông như ong thấy mật, đuổi đi không hết.

Còn Hứa Nghệ Ninh từ nhỏ đã được nghe nói về sự ưu tú của con trai thủ trưởng Cận, chiến hữu của cha, lớn lên thì lại nghe người ta nói chàng thanh niên ưu tú này chạy đi làm lính cứu hỏa, cô ban đầu cũng khịt mũi coi thường, làm lính cứu hỏa? Thế thì giỏi đến đâu chứ?

Tuy vậy, tất cả đều thay đổi vào khoảnh khắc cô trông thấy Cận Thời Xuyên, khiến cô cảm thấy hối hận không kịp.

Năm ngoái cô đi cùng cha mẹ đi dự đám cưới con gái một người chiến hữu khác của cha, không ngờ Cận Thời Xuyên cũng có mặt. Cô lập tức trúng tiết sét ái tình với anh, toàn bộ hào nhoáng của lễ cưới cũng không sáng bằng một phần vạn của anh.

Từ giây phút đó, cô đã quyết định mình sẽ không bỏ qua người đàn ông này.

“Cô trưởng thành rất đẹp, có rất nhiều đàn ông theo đuổi nhỉ?” Hứa Nghệ Ninh ôn hòa nhìn về phía Từ Lai, “Bạn trai chắc ưu tú lắm phải không?”

“Tôi chưa có bạn trai.”

Quả nhiên, Hứa Nghệ Ninh lập tức cụp mắt.

“Ồ, vậy cô là bạn bè hay đồng nghiệp của anh Thời Xuyên vậy? Quen nhau khi nào thế?” Cô lại nhìn Từ Lai một lần nữa, cố ý bổ sung một câu, “Sao tôi chưa từng nghe anh Thời Xuyên nhắc tới nhỉ?”

https://thuviensach.vn

Từ Lai cong khóe môi, định chơi cô hả? Ờ, giả vờ ngây thơ thật quá kệch cỡm…

"…"

Hứa Nghệ Ninh thấy đối phương không đáp lại câu nào, cảm thấy chẳng vui vẻ gì, giống như đấm phải bị bông.

"Có điều anh Thời Xuyên là người tốt, nhiều bạn bè, quan hệ với đồng nghiệp cũng không tồi, chưa từng nghe anh ấy nhắc đến cũng là chuyện thường."

"Vậy hả?" Từ Lai cười giả bộ ngoài mặt.

"Đúng vậy, nhà tôi và nhà anh Thời Xuyên đều là gia đình gia giáo, con cái của những gia đình như nhà chúng tôi đều được dạy dỗ rất nghiêm, kết bạn với ai thì người nhà đều biết rõ. Vì công việc nên bạn bè của anh Thời Xuyên khá đa dạng nhưng cũng chỉ là hà hới bên ngoài thôi, tuyệt đối không chơi thân, dù sao gia đình đâu phải là nơi loại người nào cũng chứa."

Quân át chủ bài của Hứa Nghệ Ninh chính là gia thế. Người phụ nữ đứng trước mặt cô, xét về ngoại hình, quả thực cô không phải đối thủ, vóc dáng đẹp đến nỗi phụ nữ cũng phải ngoái đầu lại nhìn, điều này thì trong lòng cô ngầm thừa nhận.

Tuy nhiên, cô gái này, từ trên xuống dưới đều mặc đồ bình dân, đồng nghĩa với là về gia đình, không thể bì được với cô.

Từ Lai nhìn chằm chằm Hứa Nghệ Ninh, đôi mắt trong suốt bình tĩnh không hề có phản ứng trước lời lẽ của đối phương, cả người hết sức thư thái.

"Thanh mai trúc mã à?" Từ Lai hỏi bâng quơ.

https://thuviensach.vn

“Ừ, cô nói đúng.” Hứa Nghệ Ninh gật đầu, đôi môi rạng rỡ, đầy vẻ đắc ý.

Từ Lai bật cười: “Từ nhỏ đã cùng lớn lên, đến giờ vẫn chưa ở bên nhau, minh chứng rõ ràng cho điều gì đây?”

Nụ cười của Hứa Nghệ Ninh tắt ngóm, cảnh giác hỏi: “Ý cô là gì?”

“Hai người chẳng đi đến đâu cả.” Từ Lai khẽ mỉm cười, giống như vừa mới nói chuyện thời tiết tốt vậy.

Hứa Nghệ Ninh tức không nói nên lời, bóp cái túi nhỏ trong tay, không ngờ đối phương lại tiếp tục hỏi.

“Muốn biết quan hệ giữa tôi và Cận Thời Xuyên không?”

“…” Ánh mắt của Hứa Nghệ Ninh ngày càng trở nên cảnh giác.

Từ Lai đứng thẳng người, nhìn về phía Hứa Nghệ Ninh: “Là quan hệ lấy thân báo đáp.”

Cửa được mở từ bên trong, Cận Thời Xuyên đi ra, Hứa Nghệ Ninh vội lại hỏi han: “Anh Thời Xuyên à, không sao chứ ạ?”

“Không sao, không còn sớm nữa, em đi gặp bạn bè đi.” Cận Thời Xuyên thản nhiên bảo.

Hứa Nghệ Ninh nghe xong thì không còn cười nổi nữa, lén liếc qua Từ Lai cũng đang đứng bên, vì sao không bảo cô ta đi chứ?

Từ Lai phớt lờ đi ngang qua trước mặt Hứa Nghệ Ninh, tiến thẳng vào phòng khám hỏi: “Bác sĩ Tô, đóng phí ở đâu thế?”

Tô An Hi dở khóc dở cười nhìn Từ Lai, con bé này biết biến hình à?

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Sau khi Hứa Nghệ Ninh phải miễn cưỡng ra về, Từ Lai từ phòng Tô An Hi ra cũng không thèm để ý tới Cận Thời Xuyên, tuần tự đi làm thủ tục.

Thật ra, từ nhỏ đến lớn, Cận Thời Xuyên từng bị thương không ít lần. Anh chẳng hề thấy tình huống của mình có gì nghiêm trọng, có điều vì hôm nay chứng kiến Từ nha đầu thay đổi đủ các kiểu sắc mặt nên cuối cùng cũng biết điều bám theo cô.

Từ Lai nộp phí xong thì đi lấy thuốc, nghiêm túc như đang làm việc, giống như các nhân viên ở bệnh viện đang xử lý các chuyện ngày nào cũng thấy, dường như cái người xấu tính vừa này không phải là người phụ nữ trước mắt này.

Lấy được thuốc, Từ Lai đưa túi thuốc cho anh, mặt lạnh tanh, giọng cũng lạnh lùng, vô cảm: “Một ngày ba lượt, ngoài túi có ghi rõ rồi.”

Cận Thời Xuyên cầm lấy, giọng nói pha mấy phần trêu ghẹo: “Không phải mới vừa rất vênh váo, hung hăng sao, giờ ốm yếu thế?”

Từ Lai ngẩng đầu nhìn Cận Thời Xuyên, quả tóc đầu đinh rất đàn ông, lúc mặc quân trang trông nghiêm túc, đứng đắn, giờ mặc quần áo bình thường mới thấy rõ bản chất kiên cường của riêng anh.

Anh cúi đầu nhìn cô khiến trong lòng cô lan tràn một thứ tình cảm rất khó lý giải.

Thật ra, ngay từ đầu cô vẫn luôn tự lừa gạt mình.

https://thuviensach.vn

Thật ra, khi xưa anh vì thương hại nên mới quan tâm cô phải không?

Nhưng mà, trước đây, người đáng thương nhiều như thế, vì sao lại là cô?

…

Lúc đó, sức khỏe của Từ Lai đã bình phục kha khá, tuổi vẫn còn trẻ, nằm ít lâu là đã xuống giường đi lại được rồi.

Cũng chính vào lúc đó, cô đọc được tờ danh sách các nạn nhân, giấy trắng mực đen, tên mẹ cô được ghi rõ trên đó. Lúc ấy, cô chỉ có một thân một mình, khóc choáng váng rồi ngất xỉu.

Trời sập xuống có cảm giác thế nào? Có lẽ cũng không khác thế này…

Đến khi tỉnh lại, Cận Thời Xuyên đang ngồi canh bên giường, có lẽ vì mệt quá nên anh ngồi nhắm mắt lại vẫn ngủ được.

Bả vai anh có đeo băng, xem ra là bị thương, tay cô đang nắm chặt lấy tay anh, cô thấy rõ, trên mu bàn tay anh in hằn đầy dấu tay của cô.

Từ Lai buông tay anh ra, lỡ làm hơi mạnh tay khiến Cận Thời Xuyên tỉnh giấc.

Trong đôi mắt mới mở ra của anh hiện rõ sự mệt mỏi, nhưng anh vẫn ngồi thẳng người dậy, chăm chú nhìn cô, cuối cùng nặng nề nói một câu: “Xin lỗi.”

Tiếng xin lỗi ấy, cả hai người họ đều hiểu rõ ý nghĩa của nó. Đôi mắt của người em gái dâng đầy lệ, tiếng khóc xé ruột xé gan. Những người bị thương đang nằm đó, nhân viên cứu hộ và các chiến sĩ đi ra đi vào đều cực kỳ buồn thương. Nỗi đau này, nếu bạn chưa từng trải qua, có lẽ cả đời này bạn cũng không thể bị nó làm cảm động lây được.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày liền, Từ Lai luôn ở trong trạng thái sống dở chết dở, không ăn không uống, ngày ngày ngồi trên tảng đá bên ngoài khu vực khám chữa bệnh nhìn trời nhìn đất. Cô nghĩ rất nhiều chuyện, thậm chí đã từng nghĩ tới… cái chết.

Một con béc-giê hoạt bát, lanh lợi ngậm một hộp sữa đem đến cho Từ Lai. Từ Lai thấy nó mặc chiếc áo có chữ tìm kiếm cứu nạn đứng ngay trước mặt.

Truy Phong nhả hộp sữa thả xuống đùi Từ Lai, sủa lên mấy tiếng rồi người và chó cứ thế nhìn nhau.

“Truy Phong bảo em uống sữa đi đấy.”

Bên tai là một giọng nói tươi sáng, trước mắt là một đôi giầy màu đen bám đầy bùn, đối lập với chiếc quần màu cam ở phía trên.

Từ Lai biết là Cận Thời Xuyên nhưng không nhìn anh, cũng không cầm hộp sữa, giọng mỏng và khàn, nói như một con rô bốt.

“Anh không nên cứu em, chết thật hay, chết là xong hết mọi chuyện.”

“Em nói nhăng nói cuội gì thế?” Giọng nói bực bội của cậu thanh niên vang lên, “Em có biết câu này của em vô liêm sỉ cỡ nào không!”

“…”

Cận Thời Xuyên tiếp tục nói. Khi đó, anh còn đang đi học, trong giai đoạn dậy thì, chưa trưởng thành như hiện giờ. Khi đó, vẻ ngoài của anh tuấn tú, khôi ngô, giọng nói chưa trầm ấm giống hiện tại mà tương đối trong.

“Hôm qua, bọn anh đào được thi thể một đứa trẻ ở khu vực trường học, tay cậu bé nắm chặt một cây bút và quyển vở, trên mặt giấy nhuộm

https://thuviensach.vn

đầy máu, cậu bé viết đi viết lại dòng chữ "Tôi không muốn chết, cứu tôi với", anh nghĩ cậu bé đã phải dùng cạn hết hơi sức còn lại trong người để viết nó, một quyển vở, cậu bé viết hết cả quyển vở, tay cậu bé toàn là máu."

"Hôm trước, bọn anh đang cứu nạn ở khu vực gần bệnh viện thì gặp dư chấn. Một bé gái vì cứu một bà lão, đẩy bà cụ ra còn mình ngã xuống, bị cả bức tường đè lên, lúc bọn anh đào được cô bé lên, toàn thân em ấy là máu, đến phút hấp hối rồi vẫn cố gắng mỉm cười, hỏi xem bà cụ kia có sao không."

Từ Lai cúi đầu, gục mặt xuống, nước mắt rơi lộp bộp lên đùi.

Bên tai là giọng nói nghẹn ngào của anh thanh niên: "Sáng hôm nay, có một tòa nhà chung cư đã đổ sụp toàn bộ, giờ vàng 72 tiếng để cứu người đã qua, dù là máy tìm kiếm sự sống hay chó tìm kiếm cứu nạn cũng đều không phát hiện được dấu hiệu sống nào. Một con chó ngồi bên đống đổ nát ấy suốt ba ngày ba đêm, không ai tìm ra cách tiếp cận, em đã thấy chó khóc bao giờ chưa?"

"…"

"Tròng mắt của con chó vàng đó đỏ rực, nó khóc đỏ cả mắt."

Từ Lai nhìn Truy Phong, Truy Phong vẫn đang ngoan ngoãn ngồi trước mặt cô. Cô chưa từng thấy chó khóc, từ trước đến giờ chưa từng thấy.

Cận Thời Xuyên ngồi xổm xuống nhìn Từ Lai, hai mắt anh cũng đỏ bừng, anh nói tiếp: "Truy Phong hễ đánh hơi được dấu hiệu sống là nó sẽ phát điên lên dùng móng đào bới, đào đến chảy cả máu cũng không chịu dừng lại."

Từ Lai bất giác nhìn xuống bàn chân của Truy Phong, mấy chiếc móng nhỏ cực kỳ bẩn thỉu nhưng miệng vết thương vẫn rất rõ ràng.

https://thuviensach.vn

“Tất cả mọi người đều đang liều mình ham muốn được sống sót, còn em, lại muốn chết…” Cận Thời Xuyên đột nhiên quát lên, “Nhìn anh này.”

Từ Lai ngước mắt nhìn Cận Thời Xuyên, nước mắt đã nhòe nhoẹt.

“Mẹ của em là một cô giáo tốt. Cô đã dùng thân mình để bảo vệ các học trò, cô sẵn sàng hy sinh tính mạng của bản thân để cứu vớt sinh mệnh của người khác. Em là con gái của cô, em lại không biết yêu quý tính mạng của mình. Em cảm thấy mẹ em có thể yên nghỉ được không?”

Từ Lai lắc đầu, Cận Thời Xuyên nói đúng, chuyện đã qua, cô có thể thay đổi được chăng? Cô có thể quay về đêm trước hôm xảy ra động đất chăng? Hoặc lạ, cô có thể trở về sớm hơn nữa?

Không thể, hết thảy đều không thể thay đổi.

“Truy Phong cho em đấy, uống đi.” Cận Thời Xuyên cầm hộp sữa lên đưa cho Từ Lai.

Từ Lai rơm rớm nước mắt, đưa tay ra nhận, uống cả sữa và nước mắt vào trong bụng.

Từ sau hôm đó, Truy Phong hễ làm xong nhiệm vụ liền quay về chơi với Từ Lai trong chốc lát. Cận Thời Xuyên chỉ đến để gọi Truy Phong đi, anh ác lắm, không nói chuyện với cô.

Rồi sau đó không bao lâu, cha Từ Lai đến đón cô, cô lại lén trốn đi.

Truy Phong tìm được cô núp trong góc đằng sau đống đổ nát của trường. Cận Thời Xuyên không biết cô đang trốn cha mình, còn tưởng là cô lại phát bệnh nên kéo cô đến một chỗ an toàn, cũng không hỏi vì sao cô ở đây, chỉ ngồi cùng với cô một lát.

https://thuviensach.vn

Sau khi im lặng đủ lâu, Từ Lai hỏi Cận Thời Xuyên: “Cận đại ca, anh có bạn gái chưa?”

“Hỏi cái này là sao?”

“Tự nhiên muốn hỏi.”

“Chưa.”

“Anh định khi nào thì kết hôn?”

“Chưa tính.”

“Tại sao?”

“Đã nhìn quen cảnh thiên tai nhân họa, sinh ly tử biệt rồi, không muốn áp đặt chúng lên người thân, anh với Truy Phong là đủ rồi.” Cận Thời Xuyên cười nhạt nhìn Truy Phong. Truy Phong sủa một tiếng đáp lại anh.

Từ Lai cười: “Truy Phong hồi nhỏ chắc đáng yêu lắm anh nhỉ?”

Cận Thời Xuyên móc trong túi quần đồng phục cứu hộ ra một tấm ảnh đưa cho Từ Lai xem: “Truy Phong hồi nhỏ đấy.”

Từ Lai cầm lấy xem: “Ngầu ghê, dễ thương thật.”

“Ừ.” Cận Thời Xuyên chỉ gật đầu suông rồi đứng dậy, nhìn về phía Từ Lai, “Đi thôi.”

Nói xong, anh quay gót đi trước. Từ Lai nói với bóng lưng cao lớn của anh: “Nếu sau này em lớn rồi, chúng ta còn có thể gặp lại, anh vẫn chưa kết hôn, em gả cho anh nhé!”

Cận Thời Xuyên xoay người lại, ánh mặt trời chiếu thẳng lên người anh, mạ một lớp hào quang vàng chói, anh đứng ngược sáng nên không

https://thuviensach.vn

trông rõ mặt, chỉ nghe thấy một tiếng không nặng không nhẹ: “Ừ!”

…

Nhớ lại rất nhiều chuyện chỉ mất vài giây.

Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên, hỏi ngược lại anh: “Em có hả?”

Cận Thời Xuyên đưa tay xoa xoa đỉnh đầu của cô rồi bảo: “Đi thôi.”

“Đi đâu ạ?” Từ Lai đứng đực tại chỗ, vừa rồi cô có để lộ manh mối gì không nhỉ, ý gì thế chứ?

“Không phải là đi ăn cơm à?”

Cận Thời Xuyên xoay người, ánh mặt trời chiếu vào đại sảnh, vừa hay phủ lên người anh, sáng rỡ chói mắt, cũng như năm đó.

Người ấy, lại đẹp hơn rồi.

Từ Lai vui vẻ đi ngang qua đại sảnh. Thật đúng là đẹp mắt, con gái đi qua ai cũng nhìn anh cả.

Cô đi tới cướp lại túi thuốc Cận Thời Xuyên đang cầm trong tay.

“Sao lại thế này, không biết tay mình đang bị thương à!” Giọng nói không lớn, vừa đủ để người khác nghe thấy.

Cận Thời Xuyên bị cái con bé biến đổi nhanh như chớp này chọc cười, chẳng biết ai mới vừa rồi là người đã nhét đồ vào tay anh…

Ánh nắng rất đẹp, tâm tình dường như cũng rạng rỡ theo.

Tác giả có lời muốn nói:

https://thuviensach.vn

Những hồi ức nặng nề về các nạn nhân kể trên, có một số là chuyện có thực, nhiều người thân trong gia đình và bạn bè tôi đã trải qua thảm họa đó, cho đến bây giờ, khi nhắc lại nó vẫn thấy rất đau lòng. Vì sai khác về thời gian nên tôi không để tên thật.

Nhưng mọi người hãy yên tâm đi, chương này có chút cảm động nên mạch truyện tương đối chậm, những điều thú vị hơn vẫn còn ở phía sau ~

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai người sóng vai đi bên nhau. Từ Lai thỉnh thoảng liếc nhìn Cận Thời Xuyên một cái, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Cận Thời Xuyên chuyển con mắt tình cờ chạm phải cái nhìn lén của Từ Lai, bèn mở miệng hỏi trước: “Trên mặt anh có gì à?”

Từ Lai lắc đầu: “Không ạ!”

“Vậy em nhìn anh suốt làm gì?” Không phải anh sợ bị người khác nhìn mà cứ nhìn mãi vậy đương nhiên sẽ thấy rất mất tự nhiên.

“Biết rõ còn cố hỏi.” Từ Lai nhớ lại những ánh mắt hau háu nhìn anh lúc ở đại sảnh bệnh viện, ngang nhiên đáp.

Cận Thời Xuyên húng hắng giọng, dừng chân lại, nhìn Từ Lai: “Có phải em sống ở nước ngoài lâu quá nên tính cách cũng Tây hóa rồi không?” Cái con bé hồi đó và cô gái hiện tại khác xa nhau một trời một vực.

Từ Lai cũng ngước mắt lên nhìn Cận Thời Xuyên: “Tính cách em rất Tây hóa hả?”

“Biết rõ còn cố hỏi.”

Từ Lai rất hứng thú nhìn Cận Thời Xuyên, đang định đáp lại thì nghe thấy có người la lên: “Đằng kia có người nhảy lầu, mau lại xem đi!”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên đưa mắt nhìn Từ Lai rồi biến sắc, lập tức chạy theo hướng đám đông đang đổ dồn tới. Từ Lai cũng theo sát phía sau, thấy bóng người đằng trước di chuyển nhanh như điện xẹt, cô càng cố phải chạy nhanh hơn.

Lúc Từ Lai đến được hiện trường, dưới chân tòa nhà khoa chỉnh hình đã có khá đông người vây xem, mọi người đều đang ngẩng đầu nhìn bóng một người ngồi ở cửa sổ tầng chín.

Người ta châu đầu lại với nhau để bàn tán, mắt vẫn dán vào quan sát động tĩnh phía trên, chỉ sợ trong chớp mắt là có người rơi xuống.

Cô phóng mắt quan sát tứ phía, cuối cùng cũng tìm ra Cận Thời Xuyên. Từ Lai chạy lại nói với anh: “Anh đang được nghỉ, quan trọng là tay còn bị thương, đợi người đến, anh đừng sốt ruột!”

Cận Thời Xuyên đứng yên tại chỗ, nhanh chóng quan sát một lượt hiện trường, nghe Từ Lai nói mới cúi xuống nhìn cô đáp lại một câu: “Còn học cả quản lý con người đấy à?”

“Đó không phải là vì nghĩ cho anh… Gì đây?”

Từ Lai chưa kịp nói hết câu thì Cận Thời Xuyên đã nhét chìa khóa xe của anh cho Từ Lai cầm rồi bảo: “Trên xe anh có dây thừng thoát hiểm, em đi lấy nó giúp anh, anh lên sân thượng chờ em.”

Từ Lai thấy Cận Thời Xuyên nói rất nghiêm túc, còn liên tục liếc nhìn lên tầng trên, biết là mình không thể khuyên nổi anh nên đành nhanh chóng chạy về phía nhà xe.

Từ Lai xách dây thừng thoát hiểm chạy thẳng về phía đại sảnh của tòa nhà khoa chỉnh hình, bên tai vang lên tiếng còi hụ của xe cảnh sát, trong lòng cô thấy yên tâm hơn phần nào, cứu binh đến rồi.

https://thuviensach.vn

Vừa lên đến sân thượng, Từ Lai thấy Cận Thời Xuyên đang nhoài người ra ngoài nóc nhà nhìn từ trên xuống, chắc là đang tìm kiếm vị trí mục tiêu. Anh ngẩng đầu lên thấy Từ Lai đứng như trời trồng tại chỗ thì bật người một cái nhảy tới.

"Đứng đực ra đó làm gì thế?" Cận Thời Xuyên đưa tay xách cuộn dây thừng Từ Lai đang cầm, thuần thục cột nó vào người.

Từ Lai giữ sợi dây thừng lại, nhìn Cận Thời Xuyên: "Bên phòng cháy chữa cháy và cảnh sát đã đến cả rồi, anh đang bị thương."

Động tác tay của Cận Thời Xuyên vẫn không ngừng lại, cột dây rồi siết chặt lại, xong xuôi mới nhìn Từ Lai, nói nhẹ bẫng: "Sứ mệnh của người lính cứu hỏa là chỉ cần không chết thì còn cứu được ai là phải cứu người đó, hiểu chưa?"

Hiểu cái con khỉ.

Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai vẫn dài mặt ra, khẽ lắc đầu cười một tiếng, buộc cố định cơ thể xong, điều chỉnh một chút, di chuyển đến địa điểm đã xác định ban nãy.

"Ớ? Đội trưởng?" Sau lưng vang lên một giọng đàn ông, tiếp đó là tiếng bước chân chạy gấp gáp.

Từ Lai quay đầu nhìn lại, vài cái bóng màu cam đang chạy về phía họ, trong đó có một người hình như đã từng gặp, hơi có ấn tượng, người này cũng đang nhìn lại cô, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, như là đã nhớ ra được gì đó.

Cận Thời Xuyên vẫy tay quát gọi Lưu Húc: "Nhìn gì nữa, lại đây hỗ trợ."

Lưu Húc thôi nhìn Từ Lai, cất tiếng gọi: "Các anh em, làm việc thôi."

https://thuviensach.vn

Bộ đàm của Lưu Húc phát ra giọng nói nghiêm nghị của Lục Phương Kỳ: “Lão Lưu, ai đang ở trên đó? Mọi người đang làm gì vậy?”

Cận Thời Xuyên đã chuẩn bị sẵn sàng, nghe thấy tiếng liền nhìn xuống dưới, đệm hơi đã được trải xong. Anh chỉ nhìn qua một cái là thấy ngay Lục Phương Kỳ, không nói câu nào, lập tức thả người xuống.

“Báo cáo chính trị viên, là đội trưởng.” Lưu Húc đáp vội.

Lục Phương Kỳ lập tức ngẩng đầu lên nhìn. Trên nóc tòa nhà cao trên mười tầng, người đàn ông thân thủ tráng kiện đang từ từ tụt xuống, động tác gọn gàng, không cần nhìn mặt cũng biết là ai.

Có điều, không phải đang ngày nghỉ à, sao lại đến bệnh viện?

Cận Thời Xuyên hạ xuống đến vị trí tầng mười thì dừng lại chờ đợi. Từ đây, có thể nghe thấy tiếng khuyên bảo ở tầng dưới lẫn vào tiếng khóc.

Từ Lai thấy Cận Thời Xuyên đi xuống cũng vội quay ngược lại, đi thang máy xuống thẳng tầng 9, phòng bệnh có đông người vây quanh nhất định là mục tiêu.

Cô bước vào phòng thì thấy cảnh một em gái đang ngồi khóc trên cửa sổ, cha mẹ em không ngừng khuyên em xuống nhưng có vẻ như không hề có tác dụng gì.

“Mọi người cưa tay con thì con còn sống làm gì nữa, không thể tiếp tục chơi đàn chẳng bằng chết quách đi.”

Nhờ vậy Từ Lai mới để ý đến cánh tay phải đang quấn băng nẹp của em ấy buông thõng bên người.

“Con gái à, con nghe mẹ bảo đi, chúng ta không phẫu thuật nữa được chứ, con xuống trước đi, con xuống trước đi đã.” Bà mẹ khóc, nước mắt

https://thuviensach.vn

đầm đìa.

Em gái vẫn kiên quyết lắc đầu: “Lúc đầu mọi người cũng bảo sẽ không cưa tay nhưng mới nãy con còn thấy mẹ ký giấy cho phép phẫu thuật mà, mọi người lừa con, mọi người lừa con!”

Em gái càng nói càng kích động, tay trái đang vịn khung cửa sổ cũng buông hẳn ra, tình thế càng thêm nguy hiểm.

“Em à, vừa rồi anh cũng đã nói với em rất nhiều rồi, thực ra tay em vẫn còn phải xem xét, không hẳn là không giữ được nữa.” Bác sĩ nói.

“Đồ lừa đảo, anh là đồ lừa đảo.” Em gái vẫn tiếp tục kích động, nói đi nói lại vẫn như vậy, “Tôi chẳng tin ai hết nữa, không thể chơi đàn tôi sống còn có ý nghĩa gì, để tôi chết đi.”

Vừa nói cơ thể em ấy vừa nghiêng ra ngoài.

“Không được!” Tiếng hét hoảng sợ của bà mẹ vang khắp phòng bệnh.

Đúng lúc đó, một đôi chân đạp mạnh em gái ngược vào trong. Em gái mất thăng bằng, ngã hẳn vào trong phòng. Từ Lai nhanh mắt đón được em, theo quán tính, cả hai người đều té ngã trên nền nhà.

Người đan ông bên cửa sổ đứng dậy, tháo dây thừng, nhìn về phía hai người đang bị ngã, cau chặt mày.

Tốc độ màn diễn biến vừa rồi thật sự quá nhanh, lúc mọi người bắt đầu có phản ứng lại thì chỉ còn thấy em gái bị một người phụ nữ lạ ôm vào ngực.

Em gái nằm trong lòng Từ Lai tiếp tục quấy khóc đòi nhào ra nhưng bị giữ lại rất chặt.

https://thuviensach.vn

“Em gây chuyện đủ chưa?” Từ Lai chịu đau, để yên cho bị đánh vào đùi, hai tay giữ chặt bả vai em gái, ép em ấy nhìn mình, quát to khiến tất cả mọi người đều giật mình, kể cả đứa trẻ.

“Chị là ai? Ai cho chị cứu, chị tránh ra đi!” Cô bé không giãy ra được, thấy mặt bà chị này lạnh lùng, mắt sắc như dao găm, quả thực có vài phần sợ hãi.

Từ Lai cười lạnh lùng một tiếng: “Em tưởng chị muốn cứu em hả. Đây đang là bệnh viện, em chết vội làm gì, đừng có hại cả bệnh viện này bị liên lụy. Hơn nữa, chết do nhảy lầu, lúc rơi xuống, trầy da nát thịt, gãy chân gãy tay chưa nói làm gì, óc này, ruột này, nội tạng này đều sẽ bung bét hết, nếu em còn chưa chết ngay được thì cũng không dám nhìn mình đâu, cứ nằm thế chịu đau đớn ngoài sức tưởng tượng hành hạ rồi mới từ từ chết hẳn…”

Bé gái nghe xong, toàn thân nhũn ra, bất giác nuốt nước bọt, tỏ rõ vẻ không thể tin nổi, cộng thêm bà chị làm bộ hung dữ đang ngay trước mắt, thật giống như nghe kể truyện kinh dị.

“Chị nói dối.” Em gái rõ ràng đã sợ những vẫn còn cứng miệng.

“Em cứ thử mà xem, có điều đừng thử ở bệnh viện, tự hại mình cũng được nhưng đừng hại người vô tội.” Trán Từ Lai lấm tấm mồ hôi nhưng vẫn cố nhịn đau hù dọa tiếp.

Bà mẹ nghe xong, đang định lại gần thì bị Cận Thời Xuyên giữ lại, lắc đầu với mình, ý bảo bà đừng lên tiếng.

Từ Lai thấy em ấy không nói gì nữa thì tiếp tục dọa: “Còn nữa, những người tự sát như em ấy, coi tính mạng của mình như rơm rác, là không được lên thiên đường đâu, chỉ có thể xuống địa ngục thôi, hơn nữa là phải xuống 18 tầng địa ngục, ngày ngày bị cắt lưỡi này, bỏ vào lồng hấp này, bị trói trên cột sắt nung này, biển đao, núi băng, biển lửa, vạc dầu, còn rất

https://thuviensach.vn

nhiều kiểu trừng phạt khác mà em không nghĩ ra nổi đâu, một giây cũng sẽ không dừng lại, bắt em vĩnh viễn chịu tra tấn, đó chính là địa ngục đấy."

Cô bé nghe xong cứng đờ cả người, tay chân đơ đơ như tượng, sợ hãi ra mặt: "Chị… nói thật chứ?"

"Tất nhiên là thật rồi." Từ Lai gật đầu chắc nịch, vừa đấm vừa xoa, nói giọng thủ thỉ, "Vừa nãy bác sĩ đã bảo là tay em chưa chắc sẽ không giữ được mà, giờ không phải vẫn còn đang chữa trị hay sao, mà cho dù có không giữ được thì ngày nay khoa học kỹ thuật tân tiến như thế, tay chân giả làm hay lắm, không học đàn dương cầm thì vẫn còn nhiều nhạc cụ khác nữa để học mà. Em xem trên mạng đấy, có người tàn phế cả hai tay mà vẫn dùng chân đánh đàn dương cầm rất giỏi, sao em phải bi quan chứ, em vẫn còn trẻ, tuổi trẻ tươi đẹp biết bao. Em nhìn cha mẹ em đi, em nhẫn tâm để họ người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, nhẫn tâm cướp đi cô con gái duy nhất của cha mẹ sao?"

Cô bé cuối cùng cũng khóc nấc lên: "Cha, mẹ, con xin lỗi, con sai rồi."

"Con không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi." Cha mẹ cô bé ngồi xổm xuống bế cô bé từ tay Từ Lai, cả nhà ngồi ôm nhau.

"Cảm ơn, cảm ơn cháu."

Từ Lai lắc đầu, trán túa đầy mồ hôi, môi trắng bệch.

Cận Thời Xuyên vừa rồi đã cảm thấy Từ Lai không ổn rồi, giờ thì càng rõ là không ổn chút nào, vội lại gần hỏi: "Sao thế?"

"Chân, đau quá." Từ Lai này hổn hển.

Cận Thời Xuyên chẳng nói chẳng rằng, bế bổng Từ Lai lên đi gặp bác sĩ, nói đầy lo lắng: "Bác sĩ, mau khám xem cô ấy bị sao đi."

https://thuviensach.vn

Từ Lai được Cận Thời Xuyên ôm vào trong ngực, nhìn thấy anh lo lắng cho mình, dường như cũng không còn thấy đau nữa.

Chú thích:

*Cảnh giải cứu người có ý định tự tử:

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi Lục Phương Kỳ đuổi đến nơi thì vừa hay bắt gặp Cận Thời Xuyên đang bế bổng một cô gái. Nhờ cặp mắt sắc, anh liếc một cái liền thấy ngay trên mặt băng vải trên tay Cận Thời Xuyên có vết máu.

"Đội trưởng, mọi người bị sao vậy? Tay của anh… ôi chao ôi…"

Cận Thời Xuyên không thèm để ý đến Lục Phương Kỳ, đi theo y tá vào phòng khám.

Lục Phương Kỳ nhìn theo bỗng lại thấy vui mừng. Vừa rồi, cái mặt kia của Cận Thời Xuyên rõ ràng là lo lắng! Anh chắc chắn không nhìn nhầm, đúng là lo lắng, chắc là lo lắng cho cô gái trong lòng nhỉ?

Nghĩ đến đây, anh không kiềm được ngẩng đầu lên, trên đỉnh đầu là trần nhà trắng tinh, nhưng cũng không cản trở được việc anh cảm ơn ông trời đã sắp đặt số mệnh để hai người kia gặp nhau.

"Ông trời ơi, nhất định ông đã nghe thấy lời cầu nguyện của con rồi phải không? A-men!"

Đầu bị vỗ một cái, Lục Phương Kỳ cau mày quay người lại. Cận Thời Xuyên giấu tay vào túi: "Chưa về đi à, ở đấy khấn vái gì đấy?"

https://thuviensach.vn

Lục Phương Kỳ kêu “Ôi chao, lão đại, dù gì tôi cũng là chính trị viên, để cho tôi chút thể diện trước công chúng được không?”

“Ông cũng biết mình là chính trị viên à, ông có ra dáng chính trị viên chút nào không? Mấy thằng kia có coi ông là gì?” Cận Thời Xuyên nói bằng giọng tán gẫu thoải mái, không phải đang dạy dỗ người khác.

“Tôi thấy thế này hay mà, gần gũi nhân dân.” Lục Phương Kỳ hỏi đến vết thương trên tay Cận Thời Xuyên, “Này, tay ông làm sao đấy?”

“Đủ rồi đấy, thu quân, cút về đi, về mà viết báo cáo đi.” Cận Thời Xuyên nghiêm giọng ra lệnh.

“Rõ.” Lục Phương Kỳ hết nói nổi gã này, tay bị thương mà làm như trò đùa ấy, mới đầu anh ta cũng thấy lo lo, kết quả người bị thương lại không thèm để ý, anh ta thèm vào lo nữa, chưa kể, trong kia còn có một vị, có lo cũng chưa đến lượt anh ta đâu!

Lục Phương Kỳ đi vòng qua Cận Thời Xuyên rồi mới bồi thêm một câu sau lưng: “Không cản trở ông và chị dâu vui vẻ nữa nhé!”

Nhân lúc Cận Thời Xuyên còn chưa kịp xoay lại đạp mình, anh ta ù té chạy cho xa.

“Á!”

Giọng Từ Lai vọng ra từ trong phòng khám. Cận Thời Xuyên vội vã chạy vào. Bác sĩ bỏ chân Từ Lai xuống, ngẩng lên nhìn Cận Thời Xuyên, cười nói với anh: “Mắt cá chân của vợ anh bị trật khớp, đã nắn lại rồi, không phải lo.”

“Cô ấy không phải vợ tôi.” Cận Thời Xuyên vừa lại gần vừa giải thích.

https://thuviensach.vn

Chân Từ Lai đã bớt đau, cô nghe thấy Cận Thời Xuyên vội vàng giải thích thì không khỏi khịt mũi coi thường, chối nhanh vậy làm gì? Làm vợ anh thì anh mất mặt lắm à?

“Ồ, ngại quá, chân của bạn gái cậu cần phải chăm sóc cho tốt, hết sưng là không sao nữa.” Bác sĩ thấy vừa nãy hai người thân mật với nhau, đoán rằng nếu không phải vợ chồng thì chắc là người yêu rồi.

“Tôi không phải bạn gái anh ta.” Từ Lai trả đũa lại.

Bác sĩ dừng bút nhìn hai người, hàng ngàn chữ mẹ kiếp lướt qua đầu, thời nay làm bác sĩ thật không dễ, còn phải học thêm cả tâm lý học hành vi để tránh ghép đôi nhầm nữa.

“Khụ khụ.” Bác sĩ húng hắng giọng rồi viết tiếp, nói với người đàn ông đang đứng cạnh cô gái, “Tay của anh phải đi xem lại đi, vải băng dính máu, miệng vết thương nứt rồi đấy.”

Từ Lai lập tức nhìn sang Cận Thời Xuyên, miếng vải xô trắng đúng là đã loang lổ vết máu, vừa rồi sao cô lại không thấy chứ.

“Do ban nữa cứu người nên làm miệng vết thương bị nứt ra hả? Anh mau đi tìm bác sĩ khám thử đi.” Từ Lai đẩy tay Cận Thời Xuyên.

“Vội gì.”

“Thế gì mới vội, máu chảy thành dòng mới vội đúng không?”

“Không sao đâu.”

“Cận Thời Xuyên.” Từ Lai nghiêm mặt, “Đó là vết dao, sâu lắm đó.”

“Anh biết mà.”

Bác sĩ bối rối, quan hệ giữa hai người này thật là khó hiểu quá!

https://thuviensach.vn

Anh ta, một con chó độc thân hơn ba mươi mốt tuổi, bị hai người này ép ăn thức ăn cho chó!

“Đi lấy thuốc đi!” Bác sĩ đưa đơn cho Từ Lai, tươi cười rạng rỡ, anh ta nhịn, nhịn cho đôi nam nữ đẹp lóa mắt này đùa giỡn trước mặt anh ta.

Từ Lai mỉm cười với bác sĩ, cầm đơn thuốc rồi nói: “Cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ “sói cô độc” bị nụ cười của cô gái hạ gục tại chỗ, hận không thể đứng dậy nói với tay đàn ông đứng bên cạnh cô gái: Mau buông cô ấy ra, để đó cho tôi.

Có điều, nhìn dáng vóc cao to, nhìn vẻ ngoài tuấn tú, lại nhìn cặp mắt sắc bén, kiêu ngạo của tay kia, cuối cùng bác sĩ cảm thấy hay là thôi đi.

Từ Lai đứng dậy, Cận Thời Xuyên hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ, lập tức lại đỡ cô.

“Em tự đi được, anh mau đi xem tay sao đi.” Từ Lai nói hơi giận dỗi.

Cận Thời Xuyên cúi đầu nhìn cái mắt cá chân mảnh mai đã sưng to như chiếc bánh bao: “Chân em khập khà khập khiễng đi đến tối cũng không xuống được dưới tầng đâu.”

Từ Lai nhìn xuống chân mình rồi lại nhìn vết thương của Cận Thời Xuyên, sau đó vòng qua bên tay trái của anh: “Vậy đỡ bên này.”

“Ừ.” Cận Thời Xuyên đỡ Từ Lai từ từ đi ra ngoài.

“Chúng ta thế này giống “Thiên tàn Địa khuyết” nhỉ?”

“Vẫn còn lòng dạ đùa bỡn cơ à?”

“…”

https://thuviensach.vn

Bác sĩ ở trong phòng khám thấy hai người rõ ràng là lo lắng cho đối phương mà vẫn không chịu nhường nhau rồi lại nghe hai người nói chuyện nữa, quyết định lấy điện thoại gọi.

“Này, lần trước cậu bảo có một cô gái muốn giới thiệu với tôi phải không, tối nay tôi rảnh đấy.”

…

Từ Lai cầm thuốc, Cận Thời Xuyên đi băng bó cẩn thận lại xong thì đã gần sáu giờ, ông trời bỗng nhiên đổi sắc mặt, gió mạnh nổi lên cuồn cuộn, mây mưa ùn ùn kéo tới.

Cận Thời Xuyên đỡ Từ Lai lên xe, nói với cô: “Chắc là mưa to đấy, anh đưa em về nhà, cơm để bữa khác ăn.”

“Cũng được.” Từ Lai nghĩ tay chân họ hiện giờ đang què quặt cả rồi, quả thực không hợp ra ngoài ăn cơm, hơn nữa Bình An còn đang ở nhà.

“Dây an toàn.” Cận Thời Xuyên cứ tưởng con bé này phải lằng nhằng thêm gì đó nữa, không ngờ lại đồng ý nhanh đến vậy.

Từ Lai thắt dây an toàn xong, xe liền lăn bánh, chạy được nửa đường thì một tia chớp rạch ngang như một thanh kiếm thần chém rách bầu trời, sấm sét nổ đùng đoàng, ù tai điếc óc.

Cây cối ven đường ngả nghiêng, hận không thể mọc chân bỏ chạy, bầu trời đen sì như mặt quỷ, những tòa nhà cao tầng nằm lố nhố lẻ loi.

Những chiếc xe lao đi vù vù, mưa sầm sập trút xuống, hạt mưa to bằng hạt đậu điên cuồng ném lên mặt kính chắn gió.

Tiếp đó mưa xâu thành chuỗi trút xuống mui xe, độ ẩm không khí lập tức tăng cao.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên quan sát đường sá, mở radio nghe tin tức thời sự, Từ Lai cũng mở weibo đọc tin mới.

“Tia sét ban nãy đánh trúng một chiếc xe.”

Trong lúc chờ đèn đỏ, Từ Lai cho Cận Thời Xuyên xem clip trên điện thoại dài một phút quay từ cảnh tia sét trắng lao từ trên trời xuống, tiếp đó là tiếng con gái hét ầm lên.

Đèn xanh sáng lên, Cận Thời Xuyên tiếp tục cho xe chạy, vừa lái xe vừa hỏi: “Bình thường ở nhà em ăn gì?”

Từ Lai dời mắt khỏi điện thoại, nhìn Cận Thời Xuyên: “Ăn thức ăn ngoài ạ!”

“Em không nấu cơm à?”

“Thỉnh thoảng có nấu.” Tài nấu ăn của cô, ờm, just so so.

“Vậy tối nay em ăn gì?”

“Tiện gì ăn đó thôi.”

“Trong nhà có đồ ăn à?”

“Không có.” Từ hồi về, cô toàn gọi đồ ăn ở ngoài, không thì là ra ngoài ăn.

Cận Thời Xuyên liếc qua Từ Lai: “Lại gọi thức ăn ngoài hả?”

“Tất nhiên là không, mưa to thế này, shipper dễ bị tai nạn lắm.”

“Tư tưởng giác ngộ cao đấy.” Cận Thời Xuyên tấp xe vào chỗ chuyên đậu xe trên lề đường, tháo dây an toàn, chuẩn bị xuống xe.

Từ Lai vươn tay níu Cận Thời Xuyên lại: “Anh làm gì đấy?”

https://thuviensach.vn

“Đợi ở trên xe nhé.” Cận Thời Xuyên nói xong thì đóng cửa xe lại, lấy chiếc ô từ cốp sau ra, đi lên vỉa hè.

Từ Lai nhìn mãi cũng không đoán ra anh đi đâu, trời mưa to quá, cô chỉ có thể kiên nhẫn chờ.

Sau khoảng hai mươi phút, cửa ghế lái mở ra, Cận Thời Xuyên đưa cái túi trong tay cho Từ Lai, thu ô lại, ngồi xuống, đóng cửa xe.

Từ Lai không vội xem đồ trong tay mà nhìn chằm chằm Cận Thời Xuyên, tình trạng hiện tại của anh cũng coi như là nude bán thân nhỉ?

Mái tóc ngắn ngấm đầy nước mưa, mặt cũng ướt, áo phông ướt nhép, dán lên người, cơ ngực, cơ bụng, bắp tay đều thấy rõ.

Mẹ ơi, làm người ta chảy máu mũi mất thôi…

Cô đưa khăn giấy cho Cận Thời Xuyên: “Không phải anh có mang ô à?”

“Mưa to quá.” Cận Thời Xuyên cầm khăn giấy lau qua đầu và mặt, tiếp tục nói, “Mua ít đồ ăn cho em rồi đấy, về nhà tự nấu lên ăn tạm nhé.”

Giờ Từ Lai mới nhìn đến cái túi to trong tay mình, đồ bên trong túi ni lông không bị ướt, có ba cái hộp, hai mặn một chay.

Từ Lai nhìn sang người đàn ông ngồi bên ghế lái đang khởi động xe, rõ ràng là một tên mình đồng da sắt, hóa ra lại có tấm lòng ấm áp như vậy, rõ ràng đối xử với cô rất lạnh lùng, nhưng lúc nào cũng suy nghĩ cho cô.

“Cận Thời Xuyên.” Từ Lai gọi đầy đủ cả họ lẫn tên, giọng nói rất dịu dàng.

“Gì?”

https://thuviensach.vn

“Anh còn nhớ đúng không?”

“Nhớ cái gì?”

“Anh sẽ lấy em.”

Chú thích:

*chó độc thân (hay cẩu độc thân) là cách gọi vui chỉ dân F.A; thức ăn cho chó (hoặc gọi là cẩu lương) dùng để chỉ các màn tình củm; chúng đều là các từ lóng do các bạn trẻ Trung Quốc nghĩ ra.

*Thiên tàn Địa khuyết (天残地缺): là tên một bộ phim chưởng của Đài Loan sản xuất năm 1977. Nhân vật chính là 2 cao thủ, một người bị cụt hẳn 2 tay còn người kia thì bị què cả hai chân.

*Just so so: mình để nguyên văn tiếng Anh theo tác giả. Cụm từ này ít được dùng trong tiếng Anh của người nói tiếng Anh bản ngữ nhưng (không hiểu sao) nó được đưa vào trong sách giáo khoa Tiếng Anh ở Trung Quốc. Từ này thường được dùng như nghĩa là tàm tạm, không hay không dở.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Trong màn mưa tối mịt mùng, từng chiếc đèn pha lao qua như những con đom đóm, trời lại bổ thêm một tia sét nữa, đi kèm cùng tiếng sấm chớp, ánh sáng trắng bừng lên đúng lúc chiếu sáng khuôn mặt cặp nam nữ đang ngồi trong xe rồi lại lập tức chìm vào bóng tối.

Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên không rời mắt, cô đang đợi, đợi đáp án của anh. Cô cũng đang đánh cuộc, đánh cuộc thực ra anh vẫn luôn nhớ.

Im lặng rất lâu, Cận Thời Xuyên cuối cùng cũng cất giọng nói khe khẽ vang lên trong không gian kín bưng, khiến lòng người rung động.

Anh nói: “Vẫn nhớ.”

“Tất cả?” Từ Lai mừng khấp khởi trong lòng, lại hỏi tiếp.

“Ừ.”

Chiếc xe vẫn chạy băng băng trên đường nhựa, không nhanh hơn cũng không chậm đi, trên mặt kính có vệt nước, giống như ký ức cất giấu trong lòng mỗi người, một khi đã chảy qua, không thể nào không lưu lại chút gì đó.

Và anh, vẫn luôn nhớ cho đến tận bây giờ.

Đột nhiên nói trắng ra như thế, Từ Lai bối rối không biết nên nói gì tiếp.

https://thuviensach.vn

Lát sau, Từ Lai mới lên tiếng, giọng nói không lớn, ánh sáng không đủ nên không thấy được vẻ mặt đang căng thẳng của cô.

“Vậy nên, hiện tại, anh…”

“Em à.” Cận Thời Xuyên bất ngờ mở lời cắt ngang lời Từ Lai đang nói dở.

“Dạ?” Từ Lai cảm thấy thấp thỏm trong lòng.

“Lúc trước em đã phải chịu cú sốc lớn, người đúng lúc cứu em khi ấy là anh.” Cận Thời Xuyên thoáng ngập ngừng, “Cho nên em mới nảy sinh sự dựa dẫm vào anh, đó là lòng biết ơn, không phải là tình cảm, nếu lúc ấy là một người khác, em cũng sẽ nảy sinh ảo giác này, hiểu chứ?”

“…”

Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai không lên tiếng, bèn hỏi lại: “Em hiểu ý của anh rồi chứ?”

“Hiểu ạ.”

“Rất tốt.”

“Có điều,” Từ Lai ngừng lại đôi chút, “Nhưng mà em vẫn luôn hiểu rất rõ rằng nếu là một người khác thì không thể được, chỉ có thể là anh, anh có hiểu ý của em không?”

Từ Lai quả thực đã từng tự xem xét kỹ vấn đề này. Năm ấy cô chỉ mới có mười lăm, lại trải qua một kiếp nạn lớn như vậy, vào lúc đau khổ nhất, Cận Thời Xuyên đã đưa tay ra cho cô, kéo cô trở về từ ranh giới sinh tử, khi đó, anh đúng là một ân nhân.

Tuy nhiên, dần dần trưởng thành, xung quanh có không ít người theo đuổi, cô chưa từng có cảm giác động lòng như vậy với bất kỳ ai khác.

https://thuviensach.vn

Ngược lại, lúc nào cô cũng nghĩ cách để hỏi thăm tin tức về Cận Thời Xuyên, mỗi lần thấy xe cứu hỏa đi ngang, cô lại nghĩ đến anh, nhìn thấy những người lính chữa cháy không cùng màu da cũng nghĩ đến anh, nghe tin ở đâu đó có động đất, núi lở, hỏa hoạn, cô vẫn luôn nghĩ đến anh đầu tiên.

Cô biết Truy Phong đã hy sinh, bắt đầu học huấn luyện chó cũng là vì anh, dạy dỗ Bình An cũng là vì anh.

Nếu như nói tất cả những điều này đều là do cô cố chấp, vậy thì, sau khi trở về, gặp lại anh một lần nữa, cái cảm giác khiến tim đập nhanh này chắc chắn không phải là do cô tự tưởng tượng ra nữa.

"…" Lần này đến lượt Cận Thời Xuyên không đáp được.

Hơi lạnh phả ù ù bên trong xe, không khí im lặng khiến người ta cảm thấy bí bách, trong một chốc, cả hai đều không biết phải nói gì thêm nữa.

Chiếc xe đi vào tiểu khu Nam Thành, Cận Thời Xuyên xuất trình giấy tờ, bảo vệ nhìn vào bên trong xe, cười lịch sự nhìn chiếc xe việt dã màu đen biến mất trong màn mưa.

"Nhà nào vậy?" Cuối cùng Cận Thời Xuyên là người nói trước.

"Rẽ phải ở phía trước, nhà số 12." Từ Lai dùng tay chỉ.

Xe dừng bên ngoài nhà số 12, anh khẽ hắng giọng bảo: "Đến rồi."

Từ Lai gật đầu, bất giác mím môi, nhìn sang Cận Thời Xuyên: "Em, đi không tiện."

Cận Thời Xuyên hiểu ý của Từ Lai, anh cởi dây an toàn, cầm ô, mở cửa, đi vòng ra phía bên kia mở cửa xe, chìa tay ra: "Xuống thôi."

https://thuviensach.vn

Từ Lai bám lấy tay Cận Thời Xuyên, tay kia cầm theo túi chui ra ngoài, trọng tâm đứng không vững, nhào cả người vào trọng ngực đối phương, vành tai áp lên ngực anh. Trái tim nằm ngay dưới vòm ngực rắn chắc đang đập bùm bùm đầy mạnh mẽ.

"Định dựa bao lâu nữa thế?" Giọng anh gần ngay trên đỉnh đầu cô.

Từ Lai nhẹ cong môi, vịn vào tay Cận Thời Xuyên, đứng thẳng người dậy, ngẩng lên nhìn anh. Khuôn mặt anh ẩn trong bóng tối, không biết nó đang thế nào.

"Em có cố ý đâu, chân bị đau mà!" Giọng cô lại quay về vẻ trêu ghẹo vốn có.

Cận Thời Xuyên chẳng buồn để ý, vươn tay đóng cửa xe lại, dìu cô đi vào hiên nhà.

Anh đưa Từ Lai đến đầu hành lang, ánh đèn sáng chói mắt, Cận Thời Xuyên bỏ ô vào giỏ, tiếp tục đỡ cô đi lên tầng trên.

Từ Lai lêo cầu thang có phần vất vả. Người đàn ông thấy phiền bèn quay lưng lại đứng trước mặt Từ Lai.

"Gì vậy ạ?" Từ Lai chưa hiểu ra làm sao.

"Lên đi." Cận Thời Xuyên ngồi xổm xuống, hơi quay đầu lại bảo.

Từ Lai khom người áp lên, vòng hai tay ôm cổ anh, chiếc túi ni lông đung đưa đằng trước. Anh đứng dậy.

Ngực dán vào lưng, rõ ràng còn cách lớp vải vậy mà dường như hóa vô hình, bầu không khí trở nên khác thường, dường như ngày càng nóng hơn.

https://thuviensach.vn

“Tầng mấy?” Cận Thời Xuyên hỏi xong mới nhận thấy giọng mình hơi khàn, là tại cảm giác mềm mại ở trên lưng.

“Tầng ba.” Từ Lai đáp khẽ bên tai anh, giọng nói mềm mại như một sợi lông vũ lướt qua.

Cận Thời Xuyên bước nhanh hơn, lên đến được tầng ba, Từ Lai chỉ hướng đi cho anh.

“Anh có thể thả em xuống rồi.” Từ Lai hắng giọng một cái, có chút lúng túng.

Cận Thời Xuyên hạ Từ Lai xuống, đỡ cô. Cô lấy chìa khóa ra, liếc nhìn anh rồi lập tức cúi đầu mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Bình An đã ngồi chầu chực sẵn ở đó, đang định nhào lên thì lại trông thấy Cận Thời Xuyên đứng cạnh Từ Lai. Cu cậu tròn mắt nhìn một cái rồi mới vươn móng vuốt nhảy bổ về phía người Từ Lai.

Bình An sắp tròn một tuổi, cơ thể đã lớn, sức lực dồi dào, ngày thường Từ Lai vẫn thường xuyên bị Bình An xô ngã chứ nói chi là hôm nay chân đang bị thương.

“Bình An, ngồi yên.” Cận Thời Xuyên ra lệnh cả bằng tay, Bình An ngoan ngoãn ngồi xuống trước mặt hai người.

Cận Thời Xuyên buông Từ Lai ra, nói với cô: “Anh về đây.”

Nói xong anh định quay đi luôn, Từ Lai giữ tay anh lại. Anh quay đầu, chạm phải ánh mắt cô, nghe cô nói: “Đang mưa to, đợi nhỏ lại đã rồi cả đi, giờ đi đường không an toàn.”

“Không sao đâu.”

“Quần áo anh ướt cả rồi, tối thiểu thì cũng đi thay đi đã.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên dù muốn đi ngay nhưng vẫn đủng đỉnh nói với Từ Lai: “Em có biết ý nghĩa của việc một cô gái ở một mình mời mọc đàn ông vào nhà là gì không?”

Từ Lai gật đầu, nhìn xuống Bình An: “Em không tính là con gái ở một mình.”

“Từ Lai.” Cận Thời Xuyên nghiêm túc nhìn cô, đôi mắt tỏ rõ ý cảnh cáo.

“Anh sợ à?” Từ Lai phớt lờ hoàn toàn sự cảnh cáo của Cận Thời Xuyên.

“Anh có gì phải sợ.” Cận Thời Xuyên cười chế nhạo.

“Anh chột dạ đấy thôi.”

“Chột dạ gì?”

“Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng.” Từ Lai đi về phía Cận Thời Xuyên, quan sát anh, tiếp tục nói, “Anh sợ mình không nhịn được.”

Cận Thời Xuyên cụp mắt, cong môi cười: “Em à, khích tướng không ăn thua đâu.”

Từ Lai mỉm cười, gật nhẹ đầu một cái: “Vậy anh dạy em đi, anh thế nào mới ăn thua?”

“Thế nào cũng đều không ăn thua cả.” Cận Thời Xuyên đáp.

Đúng lúc này, điện thoại của anh đổ chuông, sau khi nghe máy, thái độ của anh lập tức thay đổi: “Rõ, được ạ.”

Cúp điện thoại, Cận Thời Xuyên nói với phía Từ Lai: “Anh đi đây.”

https://thuviensach.vn

“Xảy ra chuyện gì sao ạ?” Từ Lai hỏi han.

Cận Thời Xuyên gật đầu: “Huyện Phi Vân xảy ra sạt lở đất, anh phải quay về đội.”

Tim Từ Lai thắt lại, nhìn Cận Thời Xuyên, nghiêm túc nói: “Chú ý an toàn đấy, anh đang bị thương.”

“Anh biết rồi.”

“Mang Bình An theo đi, nó có kinh nghiệm.” Từ Lai nhìn về phía Bình An.

“Không được.” Cận Thời Xuyên từ chối, “Anh và Bình An chưa từng phối hợp với nhau, tuyệt đối không được.” Cận Thời Xuyên nói xong xoay người ra về.

“Cận đại ca.” Từ Lai đi theo gọi Cận Thời Xuyên lại.

Cận Thời Xuyên quay đầu nhìn Từ Lai: “Còn việc gì à?”

“Em quyết định theo đuổi anh.” Từ Lai nói câu này mà không đỏ mặt, không run tay, “Cho nên anh phải an toàn trở về cho em theo đuổi đó.”

“Em mới là người phải nghĩ cho kỹ đấy.”

Cận Thời Xuyên nói xong lập tức chạy xuống tầng dưới. Từ Lai đóng cửa lại, ra ban công nhìn theo chiếc xe sáng đèn pha rồi nhanh gọn quay đầu phóng đi.

…

Đất đá sạt lở ở huyện Phi Vân chôn vùi toàn bộ nhà cửa dưới chân núi, bỏ qua tổn thất về tài sản, thiệt hại về người rất nặng nề. Các chiến sĩ cảnh sát phòng cháy chữa cháy bất chấp nguy hiểm bám dây thừng băng qua

https://thuviensach.vn

dòng nước lũ đỏ gạch cuồn cuộn chảy, băng qua khúc sông dữ để cứu người, công tác cứu nạn cần phải khắc phục muôn vàn khó khăn, có thể cứu được ai thì cứu người đó, có thể giảm tổn thất thấp đến đâu thì cố đến đó.

Chờ đến hôm ông trời vui vẻ, may đen tan đi, trời xanh trở lại, nhiệm vụ cứu nạn cứu hộ của đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt thành phố Du Giang mới kết thúc.

Trên đường quay về thành phố, bên trong xe cứu hỏa, tất cả mọi người đều mệt mỏi khép mắt lại, tranh thủ nghỉ ngơi, chỉ mong được ngủ một giấc đã đời. Họ là đội cứu nạn cứu hộ đầu tiên tiếp cận được hiện trường, ngày đêm thực hiện công tác cứu nạn, không mệt mới là lạ.

Cận Thời Xuyên vừa trở về, tắm rửa, thay quần áo xong thì trên trung đoàn điện thoại xuống gọi anh lên.

Trong phòng làm việc của trung đoàn, Văn Khánh Quốc ngẩng đầu nhìn Cận Thời Xuyên đứng trước bàn, ông đưa tài liệu cầm trong tay cho anh xem.

“Đội chó tìm kiếm cứu nạn ạ?” Cận Thời Xuyên ngước mắt lên nhìn Văn Khánh Quốc.

Văn Khánh Quốc gật đầu: “Trung đoàn quyết định huấn luyện một đội “cảnh sát đặc biệt”, hoạt động tập trung như một đội lính, không phải là mỗi đại đội lẻ tẻ vài con chó tìm kiếm cứu nạn nữa. Chúng ta cần một đại đội quân tiên phong chó tìm kiếm cứu nạn. Vậy nên, qua xem xét, đánh giá, quyết định đặt ở đại đội đặc biệt của các cậu. Những người tham gia huấn luyện do cậu tự chọn đội viên trong đội, mọi thứ đều do cậu chịu trách nhiệm.”

“Trung đoàn trưởng, đồng chí chọn người khác đi.”

“Lý do.”

https://thuviensach.vn

“Không có lý do gì ạ.”

“Vậy thì phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện.” Văn Khánh Quốc thở dài nhìn Cận Thời Xuyên, “Thời Xuyên, năm đó, Truy Phong hoàn toàn là do cậu tự huấn luyện được, không có ai có thể thích hợp hơn cậu cả, đã nhiều năm như vậy rồi, nên quên đi.”

Cận Thời Xuyên xiết chặt tay thành nắm đấm, cuối cùng từ từ thả lỏng, nhìn Văn Khánh Quốc đáp: “Rõ.”

Văn Khánh Quốc hài lòng gật đầu, nói tiếp: “Phải rồi, lần này còn đặc biệt mời một vị chuyên gia đến hỗ trợ công tác huấn luyện cho cậu đấy.”

“Chuyên gia gì ạ?”

Bên ngoài có người gõ cửa. Văn Khánh Quốc mời người đó vào. Cận Thời Xuyên quay lại nhìn, khó tránh khỏi để lộ sự ngạc nhiên trên khuôn mặt.

Văn Khánh Quốc giới thiệu: “Vị này chính là chuyên gia nghiên cứu tâm lý và hành vi động vật mà sở mời đến đồng thời cũng là một thầy huấn luyện chó chuyên nghiệp, có kinh nghiệm vững chắc trong công tác huấn luyện chó cảnh sát và chó tìm kiếm cứu nạn ở Mỹ.”

“Xin chào, đội trưởng Cận, tên tôi là Từ Lai, hợp tác vui vẻ.” Từ Lai chìa tay bắt, thoải mái, tự tại.

Cận Thời Xuyên thôi nhìn, trở lại trạng thái bình thường, chìa tay bắt lại: “Xin chào, chuyên gia Từ, hợp tác vui vẻ.”

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Văn Khánh Quốc không biết hai kẻ khách khí với nhau trước mặt mình kỳ thực là có quen biết, thấy Cận Thời Xuyên không tránh né vị nữ chuyên gia này, trái tim thấp thỏm coi như được giải thoát.

Điện thoại đổ chuông. Văn Khánh Quốc ra dấu tay với hai người rồi nghe điện thoại.

Từ Lai mỉm cười cẩn thận quan sát Cận Thời Xuyên, chỉ là, không chịu buông tay.

Ngoài mặt, hai người vẫn hết sức bình thường, có điều hai bàn tay đang bắt tay nhau thì đang âm thầm giằng co.

Ở trước mặt Văn Khánh Quốc, Cận Thời Xuyên không thể tùy tiện quá, vết thương trên tay vẫn chưa lành, động tác không thể làm mạnh quá, bởi thế nên, lòng bàn tay anh bị bàn tay nhỏ bé, mềm mại của cái con bé này cào đến là ngứa ngáy.

Anh lén trừng mắt, nhìn tay rồi lại nhìn Từ Lai, ra hiệu: Buông tay ra.

Từ Lai lắc đầu, ý là: Không buông.

Trong lúc hai người còn bận anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, Văn Khánh Quốc cúp điện thoại, đứng dậy, gọi hai người: “Đi thôi, họp nào.”

Đúng lúc Văn Khánh Quốc ngẩng đầu lên, Từ Lai lập tức thả tay, mỉm cười nhìn đối phương, hết sức tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên chỉ tức nỗi không thể ném cô ra khỏi văn phòng. Hơn một tuần không gặp, trình độ trêu ghẹo người khác của cô đã tiến hóa rồi.

Trong phòng họp, các đội trưởng ngồi quanh bàn. Văn Khánh Quốc vẫy tay gọi Cận Thời Xuyên và Từ Lai vào chỗ ngồi rồi trình bày kế hoạch huấn luyện đặc biệt lần này.

“Thực ra, phía trung đoàn đã dự thảo kế hoạch này từ tháng trước, có điều vẫn còn phải cân nhắc việc lựa chọn người và chó. Tuần vừa qua xảy ra sự cố đất đá sạt lở ở huyện Phi Vân khiến trung đoàn càng thêm ý thức được tầm quan trọng của chó tìm kiếm cứu nạn. Kế hoạch này hiện tại rất cần kíp. Nay, thời cơ đã chín muồi, trung đoàn bổ nhiệm đồng chí Đại đội trưởng Cận Thời Xuyên làm huấn luyện viên, đặc biệt mời cô giáo Từ, chuyên gia huấn luyện chó tìm kiếm cứu nạn về làm cố vấn.”

Mọi người đồng loạt vỗ tay hoan nghênh.

“Như vậy, về nhiệm vụ chọn người tham gia công tác huấn luyện, mong các đội tích cực phối hợp.” Văn Khánh Quốc nhìn mọi người, thấy tất cả đều đã gật đầu thì nói tiếp, “Không biết các đồng chí có còn ý kiến gì khác không, xin mời phát biểu, chúng ta cùng nhau thảo luận.”

…

Sau khi cuộc họp kết thúc, Văn Khánh Quốc rời đi trước, không khi trong phòng họp bắt đầu trở nên sôi nổi.

Một đám đàn ông trưởng thành dường như rất có hứng thú với vị chuyên gia Từ Lai từ nước ngoài về này. Tất cả ở đây đều đã nghe nói từ trước rằng trung đoàn đang tiếp xúc với một chuyên gia động vật học. Lúc ấy còn tưởng là một ông cụ đeo kính gọng vàng cơ, ai ngờ lại là một em gái trẻ trung, một em gái cực kỳ xinh đẹp.

https://thuviensach.vn

Mấy đồng chí còn độc thân nhanh nhảu tìm cơ hội bắt chuyện với Từ Lai.

“Nghe nói cô giáo Từ đã nhiều lần tham gia hoạt động cứu viện quy mô lớn ở nước ngoài phải không?”

“Không sai.”

“Có thể nói cho chúng tôi biết công tác phòng cháy chữa cháy ở nước ngoài có gì khác chúng tôi không?”

“Về bản chất thì hầu như không có gì khác, nếu có thì có lẽ chỉ là vấn đề về chính sách, cụ thể thế nào thì tôi cũng không phải người trong nghề, không được rõ cho lắm.”

Cận Thời Xuyên nhìn mấy tay đội trưởng như nhiệt tình như hổ đói, thầm hừ một tiếng trong bụng.

Ha ha, làm phòng cháy chữa cháy nhiều năm như thế, chẳng lẽ không biết khác nhau thế nào?

Trò hề.

“Vậy huấn luyện chó thì sao? Nghe nói cô là thầy huấn luyện chó nổi tiếng, nhận được rất nhiều khen thưởng, huấn luyện chó có khó làm lắm không?”

“Thật ra, nếu muốn một chú chó phục tùng anh vô điều kiện, tin tưởng anh thì anh cũng nhất định phải tìm hiểu nó, chú ý đến nó, quan tâm đến cảm xúc của nó. Ngoài việc không biết nói năng, chó cũng giống như con người vậy.”

Từ Lai trả lời đầy đủ các vấn đề mọi người hỏi, biết gì nói nấy, luôn giữ nụ cười lịch sự.

https://thuviensach.vn

“Cô giáo Từ thật là giỏi, không kể đến vẻ ngoài trẻ trung, xinh đẹp, thì còn là một người đặc biệt dung dị, gần gũi, không ra vẻ chuyên gia.”

Cận Thời Xuyên nhìn tay đội trưởng mới vừa nói chuyện, chà, ngày thường chẳng thấy nịnh bợ lãnh đạo như vậy đi, gặp con gái một cái là liền nói năng trơn tuột.

Đội trưởng Cận, cây vạn tuế ngàn tuổi, lão độc thân vạn tuổi, một đóa hoa kiêu kỳ, đến lúc này vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của đóa hoa tươi giữa đồng nội xanh rì.

“Cô giáo Từ lúc nào thì rảnh, tôi có rất nhiều điều thắc mắc về lĩnh vực động vật học, có thể hỏi cô được không?” Một tay đội trưởng khác nói.

Cận Thời Xuyên ngừng tay đang lật tài liệu lại, liếc mắt nhìn đối phương một cái, lại hừ trong lòng một tiếng.

Mẹ kiếp, ông là lính phòng cháy chữa cháy, kế hoạch huấn luyện chó tìm kiếm cứu nạn lần này cũng không có tên ông, ông hỏi người ta kiến thức động vật học, định đổi nghề đi trông coi vườn bách thú chắc.

Cận Thời Xuyên cứ thế ngồi ở đó cầm tài liệu trong tay, ngoảnh mặt làm ngơ. Nếu có ai đó đưa cho anh một cái gương, anh nhất định sẽ thấy vẻ khinh thường trong đôi mắt mình. Tiếc là chẳng ai đưa gương cho anh, chính anh cũng không nhận ra tâm trạng mình đang tệ đến mức nào.

Từ Lai nhìn sang Cận Thời Xuyên, anh vẫn bình thản như thường, không tiếp lời, không nhìn người khác, cắm cúi đọc tài liệu.

“Có thể ạ.” Từ Lai cố ý nói to.

Cận Thời Xuyên lập tức ngẩng lên nhìn Từ Lai, đúng lúc thấy cái con bé này đang cười dịu dàng với người khác, anh đóng sập tập tài liệu lại, đứng dậy đi ra khỏi phòng họp.

https://thuviensach.vn

Từ Lai nhìn theo bóng lưng cao to vừa rời đi, nụ cười nhạt đi mấy phần, không còn tươi tỉnh như vừa rồi, trong lòng vương chút buồn thương.

Dáng vẻ ấy giống như là thật sự chẳng hề để ý.

Tay đội trưởng mới rồi được nhận lời hẹn, cười rộng ngoác đến tận mang tai, lập tức nói ngay: “Chọn ngày chẳng bằng gặp ngày, chi bằng hôm nay luôn đi, vừa hay tôi được nghỉ.”

Mấy đội trưởng khác còn phải quay về đơn vị liền mắng thầm trong bụng, cơ hội tốt như vậy lại bị nẫng mất, thật không thể cam lòng!

Đúng lúc mọi người đều cho rằng cô giáo Từ dễ tính sẽ gật đầu thì cô lại đủng đỉnh làm một câu: “Ngại quá, tôi không rảnh.”

Thế là lập tức có mấy anh chàng lén cười thầm trên nỗi đau của kẻ khác.

“Vậy…”

Từ Lai đứng dậy cắt ngang lời của tay đội trưởng, nói với mọi người còn đang ngồi: “Tôi còn có việc, xin phép đi trước. Nếu các đội trưởng còn thắc mắc gì, tôi sẽ nhờ đội trưởng Cận giải đáp cho mọi người. Tạm biệt nhé.”

Mọi người đưa mắt nhìn theo bóng lưng yểu điểu của Từ Lai, tròn mắt nhìn nhau. Sao bỗng dưng thái độ quay ngoắt một trăm tám mươi độ thế?

Có người làm một câu: “Không phải là thật ra cô giáo Từ vừa ý đội trưởng Cận đấy chứ?”

“Chao ôi, bình thường.”

“Thế thì cũng đành tâm phục khẩu phục thôi.”

https://thuviensach.vn

“Nhưng tôi nghe đồn lão Cận không có ý định yêu đương gì đâu!”

“Mẹ kiếp, chiếm được của hời rồi còn chê.”

“Ông dám so tài với lão Cận không?”

“So rồi, cả đời khó quên.”

“Thê thảm thế!”

“…”

Ai nói đi lính là lúc nào cũng nghiêm nghị, chuẩn mực chứ, thực ra họ vẫn là những con người rất thú vị đó.

Từ Lai đi ra từ phòng họp, ngó nghiêng một vòng trên hành lang không tìm thấy Cận Thời Xuyên nên gọi điện thẳng cho anh nhưng anh không nghe máy.

Cô vừa đi vừa gọi điện, loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông điện thoại kêu ở đâu đó. Từ Lai bỏ điện thoại xuống, lần theo tiếng nhạc, đi đến góc rẽ vào cầu thang bộ thì tắt tiếng, cô giơ điện thoại lên xem, cuộc gọi đã kết thúc.

Từ Lai mở cửa ra. Cận Thời Xuyên đang tựa người bên cửa sổ chỗ chiếu nghỉ hút thuốc, thấy cửa mở ra thì quay lại nhìn.

“Sao anh không nghe điện thoại?”

“Nói chuyện xong rồi à?”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cùng hỏi một lúc.

“Không rảnh.”

“Xong rồi ạ.”

https://thuviensach.vn

Lại cùng trả lời. Gương mặt tuấn tú của người đàn ông bình lặng, gương mặt xinh đẹp của người phụ nữ thản nhiên.

Từ Lai đi xuống chỗ anh, nhìn thấy tay phải của Cận Thời Xuyên vẫn còn quấn băng, từ lúc bắt tay ở chỗ trung đoàn trưởng đã thấy tay anh chưa khỏe, giờ lại còn núp vào đây hút thuốc nữa.

Ngón trỏ và ngón giữa của Cận Thời Xuyên kẹp điếu thuốc, thong dong đưa lên miệng, rít một hơi, từ từ nhả khói ra, khác hoàn toàn dáng vẻ nghiêm chỉnh thường ngày những cũng không có gì không ổn cả.

“Tìm anh có việc à?” Cận Thời Xuyên hỏi.

“Vết thương trên tay anh còn chưa khỏi.” Từ Lai không trả lời câu hỏi của Cận Thời Xuyên.

Cận Thời Xuyên chăm chú nhìn Từ Lai đi đến gần mình, lại đưa tay lên hút một hơi nữa, thế là điếu thuốc bị một bàn tay trắng nõn nho nhỏ cướp mất, dụi tắt rồi ném nó vào thùng rác.

“Thú vui duy nhất em cũng không chịu tha hả?” Cận Thời Xuyên đường hoàng nhìn lại Từ Lai, cười lạnh một tiếng.

Thực tế thì việc hút thuốc trong quân đội không bị quản chế nghiêm. Cả đám đực rựa bị huấn luyện suốt ngày, lại không có cuộc sống về đêm, chỉ có điếu thuốc này là có thể giải tỏa mọi phiền não và mệt mỏi.

Bọn đàn ông hồi còn trẻ đều cho rằng bước đầu tiên để trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất chính là biết hút thuốc. Cho nên thằng nào trong trường chẳng muốn thử hút xem sao, tất nhiên, bao gồm cả Cận Thời Xuyên. Có điều anh thấy hút thuốc không khoái lắm nên không hút nữa.

https://thuviensach.vn

Sau khi vào trường quân đội, huấn luyện cường độ cao, mệt mỏi quá thì hút một điếu giải tỏa áp lực, thấy cũng chẳng có vấn đề gì.

Vừa rồi cũng vậy, lúc rời khỏi phòng họp, chẳng hiểu sao lại thấy bực bội, thế là anh liền vòng vào chỗ này hút thuốc để giảm bớt cái cảm giác ức chế kỳ lạ trong lòng kia đi.

“Không phải là vì anh đang bị thương sao.” Từ Lai có cảm giác làm ơn mắc oán.

Cận Thời Xuyên nhìn Từ Lai, giọng nói vẫn như cũ: “Không giải đáp thắc mắc cho người khác lại đi quản việc của anh mới thấy vui à.”

Từ Lai nhìn xoáy vào đôi mắt đen nhánh của Cận Thời Xuyên, bỗng dưng bật cười thành tiếng.

“Ồ, em biết rồi.”

“…”

“Anh ghen hả?” Thì ra cũng không phải là dửng dưng!

Cận Thời Xuyên đứng thẳng người lên, cúi nhìn Từ Lai, vẻ mặt mông lung, lập tức bỏ xuống tầng dưới.

Thế nên, vừa rồi, cái cảm giác bực bội trong lòng chết tiệt kia là vì… ghen ư?

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Từ Lai thấy Cận Thời Xuyên bỏ mình lại thì bĩu môi rồi chạy nhanh mấy bước bắt kịp anh cùng đi xuống tầng.

"Cận đại ca."

"Gì?"

"Không ngờ là em phải không?" Từ Lai liếc nhìn Cận Thời Xuyên một cái, nụ cười tươi rói nở trên môi rồi cúi đầu nhìn đường, tiếp tục đi xuống.

Cận Thời Xuyên nhìn lại cô Từ Lai: "Em giấu kỹ đấy."

"Đó là vì anh trước giờ không hỏi em thôi." Từ Lai nói với một chút hờn dỗi.

"Chuyên gia nhỉ?" Cận Thời Xuyên dừng một chút, "Cái con bé này lớn thật rồi, thành chuyên gia rồi cơ đấy."

Từ Lai cười khe khẽ: "Em từng nói là em học được không ít chỉ sợ anh không tưởng tượng được thôi, chính anh bảo là không muốn biết còn gì, anh quên rồi à?"

"Ranh con." Cận Thời Xuyên phát hiện ra anh chẳng hiểu gì về Từ Lai của hiện tại cả, có lẽ anh vốn chưa từng hiểu nhiều về cô.

"Thực ra…" Từ Lai nghiêng đầu ngắm nghía góc nghiêng thần thánh của Cận Thời Xuyên, vẫn cố hỏi cho kỳ được, "Vừa rồi, lúc ở phòng họp,

https://thuviensach.vn

anh thấy không vui nên mới bỏ đi đúng không?”

Cận Thời Xuyên nhìn về phía Từ Lai, thình lình vươn tay giữ eo cô lại, kéo ngược về phía mình. Cái eo này thật là nhỏ.

Để Từ Lai đứng vững rồi anh mới buông tay ra trách móc: “Lớn tướng rồi, có đi cầu thang cũng bước hụt, chân em sao vậy?”

Từ Lai mới rồi bị hụt chân, người mất thăng bằng ngã về trước, may nhờ có đôi tay rắn rỏi và phản ứng nhanh nhạy của Cận Thời Xuyên, cô mới được giữ lại.

“Thế anh dìu em đi tiếp đi cho chắc.”

Cô nói xong liền thò tay móc vào cánh tay Cận Thời Xuyên cánh tay, kết quả bị Cận Thời Xuyên nhẹ nhàng gạt đi, nói bằng giọng cảnh cáo: “Em thử động tay động chân lần nữa xem.”

Thấy Từ Lai ngoan ngoãn cất tay đi, anh hài lòng tiếp tục đi xuống tầng, Từ nha đầu bám theo sau lưng, đi đứng cẩn thận.

Mặt trời đổ về Tây, chân mây nhuộm màu đỏ rực, một ngày nữa lại sắp sửa trôi qua.

Từ Lai đi theo Cận Thời Xuyên ra nhà xe. Có lẽ vì ngại có người nên cô cất cái bản mặt dầy khi ở trước mặt Cận Thời Xuyên đi, trở lại xinh đẹp, tự nhiên khiến ai ai cũng phải ngoái nhìn.

“Em làm cố vấn cho khóa huấn luyện đặc biệt lần này, để tiện phối hợp với công tác quản lý quân sự hóa của các anh, cũng là để hòa nhập với tập thể, trong thời gian huấn luyện, em sẽ chuyển đến ở trong doanh trại huấn luyện, không có vấn đề gì chứ?” Từ Lai vừa đi vừa hỏi.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên đánh mắt nhìn Từ Lai. Có thể có vấn đề gì, lúc họp đã nói rõ là cô giáo Từ, vị chuyên gia đặc biệt được mời đến, nếu có bất kỳ yêu cầu gì thì đều phải đáp ứng vô điều kiện. Anh mà nói không, quay lưng đi, con bé này sẽ đi tố cáo với cấp trên, kết quả cuối cùng sẽ vẫn như vậy, anh lại còn bị phiền thêm.

"Được thôi." Cận Thời Xuyên đứng lại nhìn Từ Lai, "Có điều ở đó toàn là đàn ông, đừng để đến lúc đó ở không quen lại gào lên đòi đi thì không dễ thế này nữa đâu đấy."

Từ Lai thấy Cận Thời Xuyên cười mình, bèn nói khe khẽ: "Nơi nào có anh, cho dù là núi đao biển lửa em cũng vẫn ở được."

Động tác mở cửa xe của Cận Thời Xuyên hơi khựng lại rồi anh nhanh chóng lên xe, đóng cửa lại. Từ Lai cũng tự nhiên mở cửa ghế phụ trước chui vào ngồi, thắt dây an toàn tử tế, như thể xe của mình.

"Ở trong doanh trại huấn luyện, nhớ cất hết cái kiểu nói năng tùy tiện của em lại đi nhé." Cận Thời Xuyên thắt dây an toàn, "Đó không phải chỗ để em chơi đâu."

"Đội trưởng Cận, đối với công việc, em nghiêm túc không thua bất kỳ ai." Từ Lai cười với anh, bổ sung thêm, "Dĩ nhiên đối với việc cưa anh, em cũng rất nghiêm túc."

Cận Thời Xuyên thấy cô nhìn mình tỏ ra đầy chân thành thì chỉ có thể bó tay lắc đầu, "Còn nhắc đến cưa cẩm gì nữa là anh cho em xuống xe luôn đấy."

Từ Lai vẫn cười đùa không sợ chết: "Không phải chứ, thì ra đội trưởng cũng biết là em đang trêu ghẹo anh hả?"

"Nói thêm câu nữa xem?" Cận Thời Xuyên lừ mắt liếc sang. Từ Lai đầu hàng, ngậm miệng lại.

https://thuviensach.vn

Xe chạy ra khỏi cổng chính của trung đoàn, Cận Thời Xuyên liếc qua Từ Lai ngồi kế bên không nói lời nào, bèn phải hỏi: “Đi đâu đây?”

“…” Từ Lai nhìn lại Cận Thời Xuyên, ngoan ngoãn làm động tác kéo khóa miệng.

Cận Thời Xuyên dở khóc dở cười: “Nói đi.”

Từ Lai nhoẻn cười: “Em về nhà.”

Sau khi đưa Từ Lai về nhà, Cận Thời Xuyên quay về đội. Vì lệnh huấn luyện đặc biệt bất ngờ này, anh phải rời khỏi đại đội một thời gian, có rất nhiều việc cần phải dặn dò.

Ngay tối đó, Cận Thời Xuyên bảo tiểu đội trưởng Lưu Húc tổ chức một cuộc họp ngắn với cả đội.

Trên sân thể dục, Lục Phương Kỳ chạy vài vòng xong vỗ vai Cận Thời Xuyên cười nói: “Ông cứ yên tâm đi, các anh em giao cho tôi thì ông cứ yên trí nhé.”

Cận Thời Xuyên đứng dưới ngọn đèn vàng ấm áp, cái bóng được kéo dài thật dài, toàn thân được bao bọc trong luồng sáng.

Anh nhìn Lục Phương Kỳ, nghiêm túc nói: “Đừng cậy mạnh, có chuyện gì thì nhớ tìm tiểu đoàn trưởng nhé.”

“Rồi, không có ông, đại đội đặc biệt chúng ta vẫn là đại đội quân tiên phong phòng cháy chữa cháy Du Giang nhé, các anh em ở đây chờ các cu cậu kia gia nhập.”

Đừng thấy thường ngày Lục Phương Kỳ nói chuyện bát nháo mà xem thường, vào những lúc mấu chốt vẫn là người rất có năng lực, rất giỏi.

Cận Thời Xuyên gật đầu, bổ sung thêm: “Cả các đội viên mới nữa.”

https://thuviensach.vn

Lục Phương Kỳ vỗ gáy, cười khì khì: “Phải nhỉ, mấy thằng nhóc này phải có huấn luyện viên đi kèm, đội chúng ta chọn ai đi thế?”

“Lưu Húc.” Cận Thời Xuyên nói ngay không cần suy nghĩ.

“Lưu Húc sắp giải ngũ rồi, bảo anh ấy đi huấn luyện chó hả?” Lục Phương Kỳ không hiểu dụng ý của Cận Thời Xuyên.

Cận Thời Xuyên thở dài: “Lưu Húc quá liều mạng, có lẽ vì sắp giải ngũ rồi nên mới càng liều mạng tợn. Nhà anh ấy còn có mẹ già chân không tiện đi lại, cần anh ấy chăm nom. Tôi sợ anh ấy gặp chuyện không may. Các anh em trong tay tôi quản lý, tôi chỉ hy vọng lúc đầu tôi nhận họ sao thì cũng đầy đủ, nguyên vẹn như vậy chào tạm biệt nhau, không thiếu một ai.”

Lục Phương Kỳ gật đầu tán thành. Thật ra, nói đến liều mạng, thì tay liều mạng nhất chính là anh ấy. Không lần nào phải vào trong đám cháy mà anh không tự mình dẫn đội đi. Hồi đầu, Lục Phương Kỳ không hiểu. Mãi sau mới ngẫm ra, anh Xuyên của anh ta là một người rất có tâm huyết, người đi tiên phòng vào đám cháy là anh ấy, người đi đoạn hậu sau cùng cũng chính là anh.

Anh ấy từng nói, làm công tác cứu nạn không thể dùng mạng đổi mạng được. Ai cũng là người, ai cũng có cha mẹ, anh em ruột thịt, hễ là người thân thích thì chẳng ai muốn người nhà mình đi làm lính phòng cháy chữa cháy cả. Cho nên, ít nhất, anh muốn đảm bảo các đội viên của anh được bình an.

“Anh ấy đồng ý không?” Lục Phương Kỳ hỏi.

Cận Thời Xuyên lắc đầu: “Vẫn chưa nói với anh ấy. Ông là chính trị viên, chuyện làm công tác tư tưởng này ông đi đi.”

https://thuviensach.vn

Lục Phương Kỳ lắc đầu bật cười: “Thấy cục xương khó gặm thì quẳng ngay cho tôi đấy hả?”

“Chứ không ông tưởng chính trị viên dễ làm lắm à.”

“…”

Ở nơi khác, Từ Lai về nhà ăn cơm với Từ Thừa Vận như đã hứa. Hai người ngồi chung một mâm, ai ăn cơm của người đó, im lặng như những nhà tu, nhưng chí ít là không cãi nhau, không đỏ mặt tía tai lên là tốt lắm rồi.

Từ Lai đặt bát cơm xuống, nói với Từ Thừa Vận: “Tiếp đây, trong vòng một tháng, con sẽ không về ăn cơm với cha đâu.”

Từ Thừa Vận ngẩng đầu lên nhìn: “Định làm gì à?”

“Trung đoàn phòng cháy chữa cháy thuê con làm cố vấn huấn luyện đặc biệt. Con ở trong doanh trại.” Từ Lai nói thẳng đơ như đọc thuộc lòng.

“Không phải con bảo đi dạy ở Đại học Du Giang à?” Từ Thừa Vận hỏi.

Từ Lai gật đầu, y như báo cáo công tác với lãnh đạo: “Đã thỏa thuận xong với thầy hiệu trưởng rồi. Xong đợt huấn luyện đặc biệt này con mới đi báo danh.”

Từ Thừa Vận biết chuyện mà Từ Lai đã quyết thì chẳng ai lay chuyển được, giống như trước đây con bé ra nước ngoài, không tiêu đến tiền của ông, sau khi về nước thì không thèm về nhà, ít khi cười nói vậy. Giờ dù ông có ý kiến thì con bé sẽ nghe chắc?

Cũng sẽ không nốt.

“Ừ, cha biết rồi.” Từ Thừa Vận đáp lại một câu.

https://thuviensach.vn

Từ Lai đứng dậy, cầm túi xách sau lưng, cúi xuống nhìn Từ Thừa Vận: “Cha à, con đi đây, tạm biệt cha.”

Từ Thừa Vận gật đầu, không mở lời giữ lại, vẫn tiếp tục ăn cơm. Ông biết chắc có nói cũng bằng thừa, chẳng bằng không nói cho xong.

…

Ba ngày sau, tại doanh trại huấn luyện đặc biệt chó tìm kiếm cứu nạn.

Trên thao trường, những người lính phòng cháy chữa cháy mặc quần áo huấn luyện đứng xếp thành một hàng như hàng cây bạch dương thẳng tắp, sừng sững.

Sau khi Lưu Húc tập hợp đội ngũ xong, Cận Thời Xuyên từ từ đi đến, cũng mặc bộ quần áo rằn ri dùng trong huấn luyện, đội mũ, cầm danh sách điểm danh trong tay.

Anh đứng lại, nhìn hàng ngũ một lượt rồi hô to: “Tất cả, nghiêm, nghỉ.”

Đều là những người được tuyển chọn từ các đại đội ra nên trên phương diện đội hình đội ngũ tất nhiên không có vấn đề.

“Chào mọi người, tôi là Cận Thời Xuyên, huấn luyện viên của các đồng chí. Tôi biết ở đây có những người không tự nguyện, không muốn đảm nhận công tác huấn luyện viên này, trong lòng có suy nghĩ riêng.” Cận Thời Xuyên đứng chân rộng bằng vai, hai tay chắp sau lưng, dáng vóc cao lớn, phong thái uy nghiêm, cặp mắt sắc bén nhìn từng người lính một, “Tuy nhiên, nếu cuối cùng đồng chí vẫn lựa chọn đứng ở đây, vậy thì từ giờ phút này, không được phép nói với tôi hai chữ “hối hận”, trong từ điển của tôi không có hai chữ này, rõ chưa?”

“Rõ.”

https://thuviensach.vn

“Đồng thời, đừng tưởng rằng huấn luyện chó là một việc dễ dàng. Ngược lại, độ khó của nó còn cao hơn huấn luyện phòng cháy chữa cháy bình thường rất nhiều. Vậy nên, một khi để tôi nhận thấy đồng chí không đạt thì sẽ lập tức đuổi về lại đơn vị cũ, rõ chưa?”

“Rõ.”

Cận Thời Xuyên xoa cằm: “Rất tốt. Giờ bắt đầu phân phối chó tìm kiếm cứu nạn. Hôm nay, nhiệm vụ huấn luyện đầu tiên là quét dọn chuồng chó.”

“Lưu Húc.”

“Có.”

“101.”

“Rõ.”

“Bàng Hâm.”

“Có.”

“102.”

“Rõ.”

“…”

Cận Thời Xuyên phân phối xong, gấp tờ danh sách trong tay lại, nói với mọi người: “Chó tìm kiếm cứu nạn của các đồng chí hiện tại không có ở chuồng chó, không cần phải nhìn. Lúc nào quét dọn chuồng chó đạt tiêu chuẩn thì lúc đó sẽ được gặp chó tìm kiếm cứu nạn của mình.”

https://thuviensach.vn

Trong đội có những người thích chó nên tâm trạng vui vẻ, cũng có những người không thích nên tỏ ra khó chịu, đến khi nghe thấy phải quét dọn chuồng chó thì tất cả mọi người đều ỉu xìu hết.

Cái khiến cả đám lính tráng héo rũ này phục hồi lại sức sống là một con chó béc-giê đi về phía họ cùng với một người đẹp.

Từ Lai dắt Bình An từ từ đi về phía đội ngũ trên thao trường.

Người có tinh thần, chó càng có tinh thần hơn.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Một giây trước, các vị huấn luyện viên mới nhập môn còn đang đau khổ như trái mướp đắng, một giây sau tinh thần đã lập tức sôi trào, tròng mắt sáng như đèn.

Con chó kia thật đẹp, cô gái kia càng đẹp hơn.

Là lúc nào mà trong doanh trại cũng có mỹ nhân thế này? Quả là đang nắng hạn lại gặp được mưa rào!

Hôm nay Từ Lai mặc áo phông cổ tròn ôm sát người. Cặp xương quai xanh có lồi có lõm, dưới cổ áo tròn là ngực lớn eo nhỏ, bên dưới mặc quần soóc bò bọc đôi chân thẳng tắp, trắng phát sáng, đi một đôi hài trắng cất bước nhẹ nhàng như gió thổi.

Sau khi đến gần, mái tóc đen tự nhiên đổ xuống như thác nước ở sau lưng, bay bay trong gió thoảng, khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan xinh xắn, khóe môi mỉm cười, làm tan chảy trái tim của các chàng lính.

Nữ thần từ đâu đến, hay là nữ ngôi sao nào đi nhầm chỗ chăng?

Lưu Húc quen Từ Lai, cảm thấy ấn tượng ngày hôm nay có phần không giống hai lần gặp trước, nhưng nghĩ một chốc vẫn không nói được là không giống ở đâu.

Trong kho ngôn ngữ nghèo nàn của anh ta chỉ có mấy chữ: xinh đẹp rạng ngời.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều đột ngột chuyển sang trạng thái ý chí chiến đấu sục sôi, dọn chuồng chó đã là gì? Ngủ ở chuồng chó luôn cũng được.

Duy chỉ có một người là thái dương dưới vành mũ lưỡi trai nổi gân xanh.

Cận Thời Xuyên mới đầu thấy ánh mắt của các anh em đều tập trung nhìn về một hướng khác thì cũng nhìn theo. Thật là không thể coi nổi, cái con bé này tới làm cố vấn hay là làm người mẫu đây?

Áo quá bó, quần quá ngắn, tóc thì để xõa, đi đường mà cũng làm dáng như vậy, muốn làm gì chứ?

Từ Lai đi đến trước mắt Cận Thời Xuyên thẹn thùng cười: “Xin lỗi đội trưởng Cận, tôi đến muộn.”

Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai cười ra bộ vô tội, ánh mắt vô tình chạm phải ngực cô, mẹ kiếp, có giỏi thì hạ cổ áo trễ thêm chút nữa đi, sợ người khác nhìn không đủ rõ à?

Anh hắng giọng rồi giới thiệu với mọi người: “Vị đây là Từ Lai, cố vấn đặc biệt do trung đoàn mới đến. Một tháng tới đây, cô giáo Từ sẽ cùng huấn luyện với chúng ta, chào mừng cô.”

Mọi người vỗ tay, đồng loạt đưa mắt nhìn Từ Lai. Cô giáo Từ cười nhẹ nhàng, lịch sự vỗ tay cùng mọi người rồi gật đầu chào: “Chào mọi người.”

Cận Thời Xuyên nhìn những cặp mắt hau háu kia, rất tự nhiên tiến lên một bước, dáng người cao lớn của anh chắn hẳn cả người cô lại, chỉ để lại trước mắt cô một tấm lưng cường tráng.

Anh đứng nghiêm, hô to: “Tiểu đội trưởng.”

https://thuviensach.vn

Lưu Húc hô: “Có.”

Cận Thời Xuyên: “Vị trí mục tiêu, chuồng chó, chạy bộ.”

“Rõ.” Lưu Húc bước ra khỏi hàng, đứng nghiêm, “Tất cả, bên trái, quay, chạy bộ, chạy…”

Đợi tiếng người chạy càng lúc càng xa, Cận Thời Xuyên mới quay lại nói với Từ Lai: “Em làm cái gì thế?”

“Làm công việc thôi.” Từ Lai nhìn lại Cận Thời Xuyên, “Còn có thể làm gì chứ?”

“Em đã bảo đảm gì với anh?”

Từ Lai đứng nghiêm, đưa tay phải lên chào kiểu lính: “Báo cáo đội trưởng Cận, nghiêm túc ạ.”

Cận Thời Xuyên nhìn đôi tay trắng noãn và cái eo con kiến, lòng thầm oán: Giỏi lắm, thế mà cũng dám mặc à? Không hổ là người từng ra nước ngoài.

“Quay về ký túc thay trang phục huấn luyện đi.” Anh chạm vào cổ tay để trần của cô, nói tiếp, “Đây là doanh trại, em xem em ăn mặc kiểu gì vậy.”

Từ Lai cúi đầu nhìn lại mình, cố ý hỏi: “Không phải là trang phục bình thường sao, có gì không đúng ạ?”

“Hừ.” Cận Thời Xuyên nhìn Từ Lai cảnh cáo, “Cái con bé này, đùa anh đấy à?”

“Anh đồng ý với em một chuyện đã.” Đôi mắt Từ Lai trở nên giảo hoạt.

https://thuviensach.vn

Cô đã biết trước sẽ bị Cận Thời Xuyên nói mà, lúc trước cô còn chọn một chiếc váy liền áo khoét lưng cơ, nhưng nó sẽ làm lộ vết sẹo sau lưng, khiến cô trông như gái bar nên đã đổi sang bộ đồ này.

"Nói đi." Cận Thời Xuyên đứng khoanh tay, cúi xuống nhìn Từ Lai.

Từ Lai chỉ xuống Bình An đang ngoan ngoãn ngồi dưới chân: "Từ hôm nay trở đi, Bình An là chó tìm kiếm cứu nạn của anh."

"Vớ vẩn." Cận Thời Xuyên nhìn Bình An, cu cậu thè lè lưỡi, ngước mắt nhìn ngược lên hai người họ.

"Anh là đội trưởng, lại là huấn luyện viên, phải có một con chó xứng tầm chứ. Bình An và anh có duyên nên em mới giao cho anh đấy." Từ Lai nói lý.

Cận Thời Xuyên dùng ngón tay trỏ đẩy vành mũ lưỡi trai lên, cặp mắt đen nhánh nhìn Từ Lai chằm chằm, giọng nói rất nghiêm nghị: "Không được."

Từ Lai gật đầu cười: "Anh nói đấy nhé."

"Anh nói thế đấy."

"Bình An." Từ Lai gọi, cu cậu lập tức đứng lên. Từ Lai liếc xéo Cận Thời Xuyên rồi ra lệnh cho Bình An: "Đi, chị dẫn mày đi xem chuồng chó của mày."

Bình An sủa lên mấy tiếng như muốn nói là đồng ý.

Cận Thời Xuyên trừng mắt nhìn Từ Lai.

Con bé này còn cố ý kéo thấp cái quần ngắn xuống, cái eo con kiến kia có thể nhìn thấy rõ mồn một; tiếp đó kéo cổ áo tròn thấp xuống, cào lại tóc, hất một cái, mùi hương hoa quyến rũ thoang thoảng.

https://thuviensach.vn

Cô cứ thế này đi qua đó thì mấy thằng kia còn tâm tình đâu mà quét dọn nữa chứ?

Ranh con này là do trời cao phái xuống để hành hạ anh phải không?

“Đợi chút.” Cận Thời Xuyên nhìn bóng lưng xinh đẹp của Từ Lai, hận không thể lấy cái bao bố trùm kín cô từ đầu đến chân.

Từ Lai cười mà không quay đầu lại. Mới đầu cô còn lo chiêu này không có tác dụng.

Giờ xem ra đích thực là một mũi tên trúng hai con chim.

Thật thông minh quá đi mất!

Cận Thời Xuyên đi lên chắn trước mặt Từ Lai, chìa tay ra, mặt lạnh tanh: “Đưa Bình An cho anh.”

Từ Lai cười: “Giao cho anh rồi thì nó là cho thuộc đại đội đặc biệt của các anh, là chó cảnh sát, thuộc sở hữu quốc gia đấy nhé.”

Cận Thời Xuyên nghiến răng nghiến lợi: “Không cần em phải nhắc đâu.”

“Vậy em đi thay quần áo đây.” Từ Lai đưa dây dắt cho cho Cận Thời Xuyên, vui vẻ chạy về ký túc.

Cận Thời Xuyên dắt Bình An đứng đó, lắc đầu bất đắc dĩ rồi lại bật cười.

Hôm qua, Từ Lai đã chuyển quần áo để thay và đồ vệ sinh cá nhân đến, phía trung đoàn còn chu đáo chuẩn bị cho cô bộ trang phục dùng trong huấn luyện.

https://thuviensach.vn

Cô đứng trong ký túc vừa thay quần áo vừa nghĩ lại dáng vẻ vừa rồi của Cận Thời Xuyên, càng nghĩ càng thấy buồn cười. Cô biết là muốn Cận Thời Xuyên đồng ý nhận Bình An không phải chuyện dễ cho nên mới nghĩ ra chiêu này dùng thử, không ngờ có tác dụng thật.

Hóa ra, anh cũng khá là dối lòng đó.

Từ Lai thay đồ xong, cột tóc đuôi ngựa, cầm mũ lưỡi trai đi đến chỗ chuồng chó.

Các huấn luyện viên đang còn cặm cụi dọn dẹp trong chuồng chó mình được phân công. Cận Thời Xuyên đứng một bên nhìn. Có người làm xong nhanh chạy ra báo cáo, Cận Thời Xuyên đứng ngoài cửa nhìn thoáng qua, thản nhiên đáp: “Chưa đạt.”

Lưu Húc là tiểu đội trưởng đội chó tìm kiếm cứu nạn này, luôn nghiêm túc, chuyên nghiệp trong công việc. Anh làm xong, Cận Thời Xuyên để cho anh giám sát.

Lúc Từ Lai lại đây chỉ nghe thấy tiếng xối nước ào ào liên tục. Cận Thời Xuyên đứng ở cửa chuồng chó, lặng thinh đánh giá tình trạng từng chuồng chó, mặt lạnh tanh.

Cận Thời Xuyên ngoái đầu nhìn thấy Từ Lai đang nhìn anh. Cô mặc trang phục huấn luyện đứng hiên ngang, trong lòng anh thấy rất hài lòng, tốt hơn nhiều mấy miếng vải rách vừa nãy.

“Thế nào?” Từ Lai đến đứng trước mặt Cận Thời Xuyên, đội chiếc mũ lưỡi trai lên.

“Tạm được.” Cận Thời Xuyên không nhìn lại Từ Lai, đạp lại được đúng hai chữ không mặn không nhạt.

https://thuviensach.vn

Từ Lai nhìn cái cằm đang căng lên của anh rồi thuận mắt nhìn theo tầm mắt anh nhìn về phía cửa chuồng chó, lòng thầm mắng Cận Thời Xuyên vịt chết còn cứng mỏ.

Ánh mặt trời ban trưa đổ xuống, tất cả mọi người đều đổ mồ hôi nhễ nhại. Cuối cùng các huấn luyện viên cũng dọn dẹp miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, chuẩn bị đi ăn cơm trưa.

Mọi người ngồi quây quần quanh bàn trong nhà ăn, tư thế ngay ngắn, chỉnh tề.

Cận Thời Xuyên và Từ Lai đến sau, ngồi sang một bàn khác ở bên cạnh. Lưu Húc phát khẩu lệnh ăn cơm, mọi người im lặng bắt đầu ăn. Đây chính là tác phong ăn không nói ngủ không nói.

Mọi người đều ăn rất nhanh, có lẽ là thói quen được rèn luyện trong quân ngũ, thời gian ăn uống có giới hạn, ăn chậm không đủ nó, đến huấn luyện buổi chiều cứ chờ đó mà đói bụng!

Từ Lai nhìn sang Cận Thời Xuyên, Anh ăn không chậm nhưng cũng không nhanh. Lúc ăn cơm, trông anh hiền hòa hơn, dường như ăn cũng là một thứ nghệ thuật.

Nghĩ lại thì, hình như cô và Cận Thời Xuyên vẫn chưa ngồi ăn cơm với nhau lần nào, hôm nay là lần đầu tiên.

Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai không động đũa, ngẩng đầu nhìn lên, chạm phải cái nhìn của cô, anh ngại ngùng tránh đi rồi bảo: “Giờ ăn cơm có giới hạn, em cũng không thể ngoại lệ được đâu.”

Từ Lai gật đầu, nói khe khẽ: “Bữa cơm anh nợ em lúc nào mới chịu mời đây!”

Cận Thời Xuyên bị sặc cơm, vẫn còn nhớ cơ à!

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ăn xong cơm là giờ nghỉ trưa. Lưu Húc và các đội viên quay về ký túc.

Từ Lai đi theo Cận Thời Xuyên chắp tay sau lưng giống như là tản bộ sau bữa cơm.

“Em đi theo anh làm gì?” Cận Thời Xuyên phát hiện mình đi đến đâu con bé này cũng đi theo tới đó, dứt khoát đứng luôn lại, “Giờ là thời gian nghỉ trưa.”

“Ăn no quá, đi tản bộ một chút.” Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên, mặt trời sau mười hai giờ trưa gay gắt, đôi mắt Từ Lai cong thành hình trăng lưỡi liềm, vẫn đẹp như thường.

Cận Thời Xuyên nhìn vóc người nhỏ bé của Từ Lai, thầm hừ trong lòng, vừa rồi ăn ít như mèo ấy.

“Vậy em cứ từ từ tản bộ đi nhé.” Cận Thời Xuyên bỏ đi.

Từ Lai nhìn bóng lưng thẳng tắp của người đàn ông, lén lút bám theo.

Cận Thời Xuyên trèo lên lưng núi, đứng thẳng người, phong thái đĩnh đạc, cây hòe già bên cạnh khẽ đưa theo gió, dịu dàng che đi ánh mặt trời.

https://thuviensach.vn

Anh phóng mắt nhìn ra xa. Những tòa nhà cao tầng đứng sừng sững chen vào nhau khác biệt hoàn toàn với phía bên này.

Anh rút bao thuốc lá ra, đập đập mấy cái trên tay, rút một điếu ngậm vào miệng, móc một bao diêm ra, rút một que diêm rồi đóng hộp lại.

Đầu diêm quẹt nhẹ lên vỏ bao, lửa bùng cháy. Anh khum tay lại, đầu diêm chạm vào đầu điếu thuốc, đốm lửa nhỏ được truyền lại cho nó.

Anh vẫy tay dập tắt que diêm rồi ném nó xuống núi.

Từ Lai đứng ở một chỗ không xa ngắm nhìn bóng lưng có phần cô quạnh của anh, thờ dài rồi quay người định đi.

“Ra đây.” Cận Thời Xuyên quát.

Từ Lai mím môi quay người lại, đi đến chỗ Cận Thời Xuyên. Trong phút bối rối không biết phải nói gì, cô cứ đứng lặng lẽ như vậy bên cạnh xem anh hút từng hơi thuốc.

“Sao em biết chuyện của Truy Phong vậy?” Cận Thời Xuyên nhả thêm một hơi thuốc rồi mới mở lời hỏi Từ Lai.

“Hỏi thăm ạ.”

Chuyện cũng tình cờ. Trước đây Từ Thừa Vận có một người bạn làm Tham mưu trung đoàn phòng cháy chữa cháy tại Du Giang, trong lúc ngồi hàn huyên với nhau có nhắc đến chú chó anh hùng Truy Phong đồng thời nhắc đến huấn luyện viên của Truy Phong, nghe nói khi đó Cận Thời Xuyên chịu đả kích rất lớn.

Cô muốn đi tìm anh nhưng người đã rời khỏi Du Giang.

Sau này, cô sợ Cận Thời Xuyên không có thời gian đi thăm Truy Phong nên thanh minh hằng năm đều trở về đi ra mộ, nhưng lần nào đi

https://thuviensach.vn

cũng thấy ở đó đã có một bó cỏ đuôi chó. Cô biết là anh đã đến thăm rồi.

Cận Thời Xuyên dập tắt điếu thuốc, không hỏi kỹ thêm, quay lại gọi: "Đi thôi."

Từ Lai gật đầu. Cô đoán ở nơi nay hẳn cất giữ rất nhiều kỷ niệm về Truy Phong, anh không nói thì cô sẽ không hỏi.

"Mặc dù người ta nói, sau khi ăn xong, hút một điếu thuốc, sướng tựa thần tiên, có điều bác sĩ thì bảo là sau khi ăn xong, hút một điếu thuốc, hại hơn bình thường gấp chục lần, nói chi vết thương của anh vẫn chưa khỏi hẳn."

"Lúc em không nói chuyện đáng yêu hơn đấy."

"Ồ, anh nói em đáng yêu hả?"

"Có hả?"

"Có ạ!"

"…"

Hai người lại bắt đầu một tràng đấu khẩu mới.

Buổi chiều, cả đội tập hợp, Cận Thời Xuyên và Từ Lai đứng trước mặt mọi người, bắt đầu nội dung huấn luyện buổi chiều.

Cận Thời Xuyên nhìn một lượt các huấn luyện viên mới đứng chỉnh tề rồi mới nói: "Có biết tại sao tôi bảo các đồng chí quét dọn chuồng chó không?"

"Báo cáo." Diệp Hoài Vĩ lên tiếng.

"Nói đi."

https://thuviensach.vn

“Vì muốn chúng tôi yêu ai yêu cả đường đi ạ.”

Có người cong khóe môi nhưng không ai dám cười thành tiếng.

Từ Lai không nhịn được, lẽn cúi đầu, vành mũ che khuất mặt, chỉ có thể thấy đôi vai cô rung rung.

” Yêu ai yêu cả đường đi, đồng chí cho là đang hẹn hò à.” Cận Thời Xuyên quét mắt nhìn một lượt, không ai dám lỗ mãng cười nữa.

“Báo cáo.” Bàng Hâm có ý kiến.

“Nói đi.”

“Chúng ta là huấn luyện viên, phải hiểu rõ hoàn cảnh sống của chó tìm kiếm cứu nạn ạ.”

Cận Thời Xuyên nhìn Bàng Hâm, coi như anh ta nói đúng: “Điều kiện sinh hoạt của chó tìm kiếm cứu nạn ảnh hưởng trực tiếp đến sức khỏe thể xác và tinh thần của nó. Các đồng chí làm huấn luyện viên, mỗi ngày bắt buộc phải quét dọn chuồng chó của mình. Sau này, không cần tôi nhắc lại nữa, mọi người phải tự giác, chủ động quét dọn chuồng chó hằng ngày.”

“Rõ.” Mọi người đồng thanh hô.

“Thế không phải là làm anh lính chăn nuôi à? Nói dễ nghe quá.” Có người lén làu bàu.

Cứ tưởng không bị ai nghe thấy, không ngờ sắc mặt Cận Thời Xuyên lập tức nghiêm lại: “Dương Dương, đồng chí vừa mới nói gì?”

“Báo cáo.” Dương Dương nhìn ngược lại Cận Thời Xuyên, cuối cùng vì cái nhìn quá sắc bén của đối phương mà giọng nói bé lại, “Không có gì ạ.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên đi đến trước mặt Dương Dương. Trong đội, Dương Dương so với các đội viên khác thì là người xuất chúng, đầu cao ngang đầu Cận Thời Xuyên, chỉ khác là vẻ ngoài thư sinh hơn hẳn.

Vì trùng tên với diễn viên Dương Dương nên hay được đùa là Dương Dương của ngành phòng cháy chữa cháy.

“Dương Dương, cao thủ máy tính, giải Ba cuộc thi ACM, là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của trung đoàn.” Cận Thời Xuyên nhìn chằm chằm Dương Dương, “Cậu, không phải do tôi chọn vào, cho nên, nếu cậu xem thường công tác huấn luyện viên, hoặc là cảm thấy người tài giỏi không được trọng dụng, tôi cho cậu một cơ hội, lập tức cút ngay cho tôi.”

Những người đứng ở đây hầu như đều từng được nghe danh đội trưởng Cận, người bị gọi là huấn luyện viên ma quỷ. Những lính mới từng được anh dẫn dắt đều phải trầy vi tróc vảy mới ở lại được đội, nhưng thực tế cũng chứng minh, những người lính dưới quyền Cận Thời Xuyên không có ai là người kém cỏi.

Các đội viên được chọn trở thành huấn luyện viên ở đây, mỗi người đến từ một đại đội khác nhau, đều là những tay lính mũi nhọn. Nên biết, có thể trở thành đội viên đại đội đặc biệt, không ưu tú thì nhất định không thể.

“Nói đi.” Cận Thời Xuyên to tiếng, rõ ràng không phải cáu giận nhưng những người đứng nghe vẫn căng thẳng, tim đập bùm bùm.

Đến cả Từ Lai đã quen nói cười trêu ghẹo Cận Thời Xuyên, giờ cũng không dám hó hé, nghiêm chỉnh đứng tại chỗ, xem như đã ý thức được thế nào là thật sự nghiêm túc.

“Báo cáo, tôi không đi.” Dương Dương đáp.

Cận Thời Xuyên nhìn cậu ta thêm một lần rồi quay sang nói với những người khác: “Còn ai muốn đi nữa không?”

https://thuviensach.vn

“Không ạ.” Cả tốp đàn ông đứng dưới cái nắng chói chang, ngẩng đầu ưỡn ngực đáp.

“Được, giờ đi chuồng chó.” Cận Thời Xuyên ra lệnh.

Mỗi chuồng chó đều được đánh số, dưới bảng số là thông tin tên, giới tính, tuổi, giống của con chó tìm kiếm cứu nạn đó. Có điều, sáng nay, các huấn luyện viên mới đều tập trung vào việc quét dọn cho nên hầu như đều bỏ qua điểm này.

Hiện giờ, tất cả mọi người đứng xếp hàng, quay lưng lại phía chuồng chó, đối mặt với Cận Thời Xuyên, bắt đầu học thuộc lòng.

“Ai trước?”

“Báo cáo, tôi trước.” Dương Dương mới bị mất mặt trước Cận Thời Xuyên nên giờ muốn gỡ lại.

Cận Thời Xuyên gật đầu: “Nói đi.”

“Tiểu Hổ, giống chó săn Labrador, 1 tuổi, chó đực.” Dương Dương có trí nhớ bẩm sinh rất tuyệt vời, gần như chỉ nhìn một lần là nhớ, huống chi lúc anh ta lại đây đã thấy trong chuồng chó có một con Labrador.

Cận Thời Xuyên gật đầu: “Chính xác.”

“Báo cáo đội trưởng, chó của tôi tên là Đa Đa, giống Newfoundland, một tuổi hai tháng, chó cái.” Lưu Húc là người thứ hai trả lời.

Cận Thời Xuyên gọi tên: “Vương Tuấn.”

Vương Tuấn giật mình, đứng nghiêm, trả lời: “Báo cáo đội trưởng, tôi không chú ý.”

https://thuviensach.vn

“Sau khi kết thúc buổi huấn luyện, cõng vật nặng, chạy mười ki lô mét, bao giờ chạy xong thì lúc đó mới được ăn cơm.”

“Rõ.”

“Tiếp, Giang Đường.”

“…”

Cuối cùng, trong mười hai người, chỉ có bốn người trả lời được đầy đủ, chính xác các thông tin, còn lại đều không đạt.

Học thuộc lòng xong, Cận Thời Xuyên phát dây dắt chó cho mọi người, yêu cầu dắt chó ra thao trường tập hợp, việc này cũng khá là rắc rối.

Chó béc-giê Malinois Bỉ hay chó béc-giê Côn Minh không thể so với những con Labrador, Golden Retriever dễ thương, chúng nó có sự dũng mãnh, hung hãn bẩm sinh. Cho nên một vài đồng chí bị phân cho giống chó này không khỏi càu nhàu điếc tai, những người khác đều mặc kệ anh ta.

Cũng có người cắm đầu lôi đi, hai bên co kéo với nhau, người còn trẻ con hơn chó.

Người thông minh thì biết dùng gì đó để dụ nó. Cuối cùng, nhờ sự giúp sức của Từ Lai, sau nửa giờ, mọi người đều đã đưa được chó của mình ra sân huấn luyện.

Cận Thời Xuyên và Bình An đứng trên bãi cỏ chờ, thỉnh thoảng lại xem đồng hồ, vẻ mặt rất khó đoán.

Cả đội tập hợp. Có con không chịu ngoan ngoãn đứng bên cạnh, muốn chạy đi, có con thì sán lại chỗ con kia, hít hít ngửi ngửi.

Chỉ có Bình An là ngồi ngay ngắn bên cạnh Cận Thời Xuyên, tỏ ra hết sức kiêu ngạo.

https://thuviensach.vn

Từ Lai càng nhìn càng buồn cười, Bình An bé bỏng ơi, mày là nhỏ tuổi nhất đó, đắc ý cái quỷ gì thế!

“Bài học đầu tiên là huấn luyện cơ bản: ngồi, nằm, đứng, giơ chân, gọi là huấn luyện tính phục tùng. Giờ tôi sẽ làm mẫu cho mọi người xem.”

Cận Thời Xuyên tháo dây đeo cổ cho Bình An, đi đến đứng đối diện với nó ra hiệu lệnh.

Từ Lai đứng một bên xem, khuôn mặt tươi cười, cho dù thế nào, cô mong rằng Bình An sẽ hóa giải được hết những vướng mắc trong lòng Cận Thời Xuyên.

Chú thích:

*cõng vật nặng chạy 10km: Đây là cái ba lô phải cõng này, đủ ác.

*ACM (ACM International Collegiate Programming Contest) là cuộc thi lập trình quốc tế lâu đời và danh giá nhất dành cho sinh viên các trường đại học và cao đẳng trên toàn cầu. Đây là một cơ hội cho sinh viên các trường đại học và cao đẳng thể hiện và rèn luyện các kỹ năng giải quyết vấn đề và lập trình. Nga đã 6 năm liên tiếp (2012-2017) có đội dành giải nhất cuộc thi này. Trung Quốc cũng từng 4 lần có đại diện vô địch (các năm 2002, 2005, 2010, 2011). Nguồn:Wikipedia.

*Các giống chó Labrador, Newfoundland, Malinois (hay béc-giê Mõm đen), Golden Retriever, chó Côn Minh: mọi người tự tìm thông tin chi tiết từng giống nhé. Chó Côn Minh là giống chó được sử dụng rộng rãi và phổ biến nhất trong quân đội và cảnh sát Trung Quốc hiện nay.

https://thuviensach.vn

Chó Côn Minh

Golden Retriever

Malinois

Malinois

Labrador

Newfoundland

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 21

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Huấn luyện chó không phải là chuyện một sớm một chiều, thành công dạy dỗ được một con chó tìm kiếm cứu nạn đạt tiêu chuẩn lại càng khó khăn hơn. Trên phương diện này, ngoài việc con chó có tài năng thì con người cũng cần phải có bản lĩnh.

Ví như giờ phút này, trên thao trường rộng lớn, một người một chó, mỗi cặp một chỗ, không biết là người đang huấn luyện chó hay là chó đang chơi đùa với người.

Tóm lại một câu, chỉ có chuyện bạn không nghĩ ra chứ không có chuyện gì không thể xảy ra.

Cận Thời Xuyên và Bình An tuy quen biết đã lâu nhưng vẫn chỉ là cộng sự mới cho nên cần phải tập luyện.

Từ Lai đứng xem mọi người thực hành, lúc cần thì đưa ra vài gợi ý, có người dần dần khá lên, có người lại vẫn rối tung rối mù.

Cô nhìn lại phía bên kia. Bóng lưng cao to của Cận Thời Xuyên cách đó không xa khiến người ta đặc biệt chú ý. Đàn ông lưng hùm vai gấu, áo xắn cao lên khuỷu tay, dưới ánh mặt trời, có thể mơ hồ mường tượng ra những đường cong ẩn giấu, có thể nói là cực kỳ gợi cảm.

https://thuviensach.vn

Bình An vẫn luôn tập trung nhìn người đàn ông. Anh ra dấu tay và khẩu lệnh gì, Bình An đều lập tức làm theo, phối hợp khá là ăn ý.

Từ Lai chỉnh lại vành mũ, cánh môi cong lên. Người đàn ông nghiêm túc và chú chó nghe lời, hình ảnh này quá đẹp, chẳng muốn chia sẻ với người khác chút nào.

Dầu lòng nghĩ như thế nhưng thực tế thì chẳng thể ngăn được cái nhìn của những người khác. Sau lưng đã bắt đầu có người bàn tán.

“Tôi cũng muốn có con chó béc-giê như của đội trưởng Cận.”

“Con chó béc-giê thuần chủng, oai phong như vậy, nói thật, đây là lần đầu tiên tôi thấy đấy.”

“Vừa rồi, lúc làm mẫu cho chúng ta xem, trông thông minh hết sảy.”

“Đâu giống của tôi… Ôi chao ôi, cụ ơi là cụ, cụ lại đi đâu thế?”

“…”

Từ Lai quay lại, nghiêm túc nói: “Việc phối hợp với nhau không phải là bẩm sinh. Giữa người với người cũng còn phải bắt đầu từ việc xây dựng lòng tin, huống chi là chó. Có thời gian nói xấu, không bằng đi chịu khó nghĩ xem làm sao trong thời gian ngắn nhất, gây dựng được sự tín nhiệm của chú chó với các anh, nghe theo khẩu lệnh của các anh.”

Mấy người và chó nghe xong bốn mắt nhìn nhau. Cứ tưởng cô giáo Từ xinh đẹp này tính tình hiền hòa. Không ngờ lúc dạy dỗ người khác cũng rất nghiêm, vừa nãy nhiều người đã bị cô nói, giờ lại tiếp tục nả súng nữa.

Một đội trưởng Cận đã đủ để hành hạ bọn họ đến chết, kết quả cô giáo Từ thiên sứ cũng là ác ma nốt. Một tháng tới đây chẳng thể nào dễ chịu rồi!

https://thuviensach.vn

“Còn nhìn gì nữa.” Từ Lai chỉ lên mặt đồng hồ đeo tay, “Năm phút nữa sẽ kiểm tra kết quả đấy.”

Mọi người vội vàng không dắt thì ôm chú chó của mình, tranh thủ huấn luyện.

Cận Thời Xuyên đi về phía này tập hợp cả đội.

Lần kiểm tra đầu tiên, tất cả đều thất bại. Cận Thời Xuyên cho các huấn luyện viên tiếp tục tập luyện thêm.

Mười phút sau, lần thứ hai, chó của Lưu Húc và Dương Dương về cơ bản đã biết phối hợp làm theo.

Cuối cùng, lần thứ ba, Giang Đường miễn cưỡng quá cửa.

Thảnh quả huấn luyện của buổi chiều hôm nay không được tốt lắm, cộng thêm tiết trời nóng bức, người và chó không thể tiếp tục vần nhau được nữa. Người còn có thể cố chứ chó thì không.

Cận Thời Xuyên gọi Lưu Húc tập hợp đội hình. Sau khi cả người và chó đứng vào hàng, Cận Thời Xuyên đi đến trước mặt mọi người.

“Tất cả quay về, tắm rửa cho chó của các đồng chí.” Cận Thời Xuyên nhìn mọi người một lượt rồi nói tiếp, “Một tiếng đồng hồ sau, tập hợp ở sân huấn luyện.”

“Rõ.” Mọi người đã bị hành hạ rã rời. Bọn chó này chắc chắn là do ông trời phái xuống làm khổ họ.

Cận Thời Xuyên tia con mắt sắc lạnh, nghiêm giọng: “Chưa nghe thấy.”

Mọi người rùng mình toàn thân, nhìn về phía Cận Thời Xuyên, hô to: “Rõ.”

https://thuviensach.vn

“Tiểu đội trưởng dẫn mọi người đi đi.”

“Rõ.”

…

Từ Lai thấy mọi người đi đã xa mới ngồi xổm xuống vuốt lông Bình An, cu cậu thè lè lưỡi ra chiều dễ chịu.

“Mệt hả?” Với Bình An, Từ Lai lúc nào cũng dịu dàng.

Cận Thời Xuyên đeo dây vào cổ Bình An, khom lưng gạt bàn tay đang vuốt ve Bình An của Từ Lai đi: “Tài sản của quốc gia, chỉ được nhìn, không được sờ.”

Từ Lai bật cười: “Nghĩa là, anh cũng là tài sản của quốc gia hả?”

“…”

“Em lúc nào mới có thể độc quyền chiếm hữu đây?”

Cận Thời Xuyên lườm Từ Lai một cái. Cái con bé này, lúc nghiêm chỉnh thì cũng khá đứng đắn, lúc không đứng đắn thì siêu không đứng đắn luôn, mở miệng là khiến người ta muốn đánh mà bất lực.

“Bình An, đi.”

“Đội trưởng Cận, anh làm bộ nghiêm trang như thế không hay lắm đâu!”

Từ Lai thấy Cận Thời Xuyên bơ mình thì vội vàng đuổi theo, sóng vai đi bên anh.

Người đàn ông mặc trang phục rằn ri dùng trong huấn luyện đi cạnh người phụ nữ, ở giữa là một con chó béc-giê rất ngầu, dưới ánh nắng vàng

https://thuviensach.vn

ruộm, trông đẹp như một bức tranh.

Trong chuồng chó, tiếng nước chảy róc rách. Mọi người đang tự tắm rửa cho chó của mình, tiếng nước hòa với tiếng nói, trông thật sinh động.

Cận Thời Xuyên dắt Bình An đi tắm. Từ Lai xem thử chó của những người khác. Cả đám trông lộn xộn, loạn xị ngầu đến nỗi khiến cô phải phì cười.

Tuy vậy, Từ Lai không hề xen vào. Xây dựng tình cảm là phải như vậy. Chó hiểu tính người. Nó biết bạn tốt với nó thì nó mới trung thành với bạn, phục tùng bạn. Không có con đường tắt nào hết, chỉ có trái tim một lòng yêu thương chú chó đó mới làm được.

Quay lại xem Cận Thời Xuyên và Bình An, Từ Lai càng cười vui vẻ hơn. Anh thật sự đối tốt với nó, vì anh hiểu về chó, tôn trọng loài chó và cũng rất yêu chó.

Một tiếng đồng hồ sau, các vị tân huấn luyện viên bị chó hành hạ chán chê sắp sửa chịu cảnh bị người hành hạ đến thảm.

Cận Thời Xuyên lạnh tanh ra lệnh: “Tất cả có mặt ở đây, chạy đường núi mười ki lô mét.”

Dương Dương bước ra khỏi hàng: “Báo cáo.”

“Nói đi.” Cận Thời Xuyên nhìn về phía Dương Dương, cái tên này thật giỏi sinh sự.

“Vì sao lại là tất cả ạ?”

Cận Thời Xuyên đáp nhẹ bẫng: “Chuồng chó cách sân huấn luyện chỉ hai phút đi bộ. Các đồng chí mất toi nửa giờ đồng hồ. Nếu đây là đi cứu người, người sống đã thành người chết rồi. Còn hỏi tại sao nữa không?”

https://thuviensach.vn

Dương Dương trong lòng không phục nhưng đội trưởng Cận nói có lý, biết làm sao bây giờ? Chịu thôi.

“Báo cáo, không có vấn đề.”

“Rất tốt.”

Vậy nên, đến giờ cơm tối, các vị tân huấn luyện viên, sau khi bị hành hạ chán chê, ăn cơm cực kỳ ngon miệng. Những tưởng huấn luyện chó là việc sử dụng đầu óc, ai dè không những phải đấu trí đấu dũng với một con chó, lại còn bị vị huấn luyện viên ma quỷ hành cho tơi bời khói lửa.

Ăn xong cơm tối, mọi người có nửa tiếng nghỉ ngơi, sau đó phải đi học nghiệp vụ.

Trong phòng học, Từ Lai đang chuẩn bị PPT thì điện thoại reo.

Cô nhìn liếc qua, là Hoắc Nham Tông.

“Anh Nham Tông ạ.”

Lúc Cận Thời Xuyên bước vào phòng, chỉ nghe thấy tiếng gọi anh nhẹ nhàng và hơi nũng nịu. Anh cứ thế đi thẳng vào, thản nhiên ngồi vào chỗ, đôi chân dài duỗi thẳng thoải mái, người dựa vào lưng ghế, mắt nhìn chăm chăm tài liệu trên mặt bàn.

Từ Lai thấy Cận Thời Xuyên ngồi ở dưới, sau đó cả đội đồng loạt vào phòng, cô nói nhanh với Hoắc Nham Tông: “Em phải lên lớp giờ đây, rảnh nói chuyện sau nhé, bái bai.”

“Cô giáo Từ dịu dàng thế, là bạn trai à?” Giang Đường nói một câu, tất cả đều nhìn dồn về phía Từ Lai.

Lưu Húc nhìn Từ Lai rồi nhìn Cận Thời Xuyên rồi lại nhìn Từ Lai, không phải bữa trước bảo đây là chị dâu hay sao? Mặc dù đội trưởng không

https://thuviensach.vn

thừa nhận nhưng ai tinh mắt mà chẳng nhìn ra cô giáo Từ tốt với đội trưởng chứ!

Sao lại đã có bạn trai? Chẳng lẽ đúng là do mình độc thân lâu quá nên sinh ra hoang tưởng?

Từ Lai liếc nhìn Cận Thời Xuyên, người đàn ông vẫn thản nhiên như thường. Cô xoay người lại mở máy chiếu.

Trong khoảnh khắc xoay người đi ấy, Cận Thời Xuyên ngẩng lên nhìn bóng lưng của cô, cặp mắt sắc bén, thâm trầm, không nhìn thấu được.

Đến giờ học, tất cả mọi người ngồi vào chỗ. Học tập nghiệp vụ không như huấn luyện bình thường, có thể thoải mái hơn một chút. Nói thật, trải qua một ngày thương tích đầy mình, mọi người khá là tự nguyện được thoải mái ngồi yên một chỗ xem cô giáo xinh đẹp giảng bài.

Từ Lai mở PPT lên, bắt đầu vào bài.

“Hôm nay, tất cả mọi người đã được làm quen với những chú chó tìm kiếm cứu nạn tương lai của mình. Trước khi chính thức bắt đầu học, chúng ta trò chuyện một chút nhé. Các bạn có cảm nghĩ gì đều có thể nói ra, không cần câu nệ, nói gì cũng được cả.”

Giang Đường lập tức giơ tay, Từ Lai ra hiệu cho anh nói.

“Em làm khổ tôi trăm ngàn lần, tôi vẫn yêu em như ngày đầu tiên.”

Mọi người cười rộ lên. Từ Lai gật đầu: “Đồng chí Giang Đường rất có thiên phú văn chương. Hy vọng sau này đồng chí có thể phát huy trong công tác huấn luyện chó, không ngừng cố gắng.”

Mọi người thấy cô giáo Từ nghiêm khắc của buổi chiều trở nên cởi mở, vui vẻ thì thoải mái hẳn ra, bầu không khí sôi nổi lên nhiều.

https://thuviensach.vn

Từ Lai mỉm cười, liếc nhìn qua Cận Thời Xuyên, thấy anh không cười, mặt lạnh tanh, hệt như bị ai chọc tức.

Cô tiếp tục: “Còn ai phát biểu cảm nghĩ nữa nào.”

Như dòng chảy được khơi thông, mọi người thấy Cận Thời Xuyên không ngăn cản bèn mạnh dạn tham gia phát biểu.

Từ Lai tổng kết: “Được rồi, hãy gác sự thất vọng của mọi người lại, chúng ta chính thức đi vào tìm hiểu những kiến thức về chó tìm kiếm cứu nạn.”

Trên màn chiếu bật sáng là một tấm hình minh họa.

Từ Lai giới thiệu: “Lịch sử chó tìm kiếm cứu nạn ở nước ta chỉ mới bắt đầu từ ngày 27 tháng 4 năm 2001 bằng sự kiện thành lập “Đội ứng cứu động đất tai họa khẩn cấp quốc gia Trung Quốc”. Đội tìm kiếm cứu nạn này ban đầu thành lập chỉ có một đội nhỏ gồm 13 chú chó tìm kiếm cứu nạn. Đội ngũ chó tìm kiếm cứu nạn chuyên nghiệp của ngành phòng cháy chữa cháy cứu nạn cứu hộ thành lập sau đó một năm, tức là năm 2002…”

Mọi người ngồi dưới nghiêm túc nghe. Họ là cảnh sát phòng cháy chữa cháy, đã từng tiếp xúc với chó tìm kiếm cứu nạn nhưng chưa từng được biết về lịch sử của đội chó này.

Từ Lai nói xong về lịch sử hình thành, phát triển đội chó tìm kiếm cứu nạn trong nước và ý nghĩa của nó thì chuyển sang slide mới.

“Việc huấn luyện chó tìm kiếm cứu nạn là công việc có hệ thống lâu dài, gian khổ và tỉ mỉ giữa người huấn luyện và chú chó được huấn luyện, đồng thời cũng là hoạt động tiêu tốn thể lực hàng đầu. Tin rằng hôm nay mọi người đều đã cảm nhận được. Năng lực nghiệp vụ và tố chất tổng hợp của huấn luyện viên, trình độ của chó tìm kiếm cứu nạn, khả năng học tập của chó được huấn luyện có ảnh hưởng quyết định đến hiệu quả thắng lợi

https://thuviensach.vn

của toàn bộ công tác huấn luyện, không phải chuyện chơi đùa, đây là một việc phải hết sức nghiêm túc.”

Nói đến đây, Từ Lai vô thức nhìn thoáng qua Cận Thời Xuyên. Đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn thẳng lên màn chiếu, vẫn là một khuôn mặt… không… cảm… xúc.

Cô tiếp tục: “Chính vì vậy, không phải bất kỳ con chó nào cũng có thể trở thành chó tìm kiếm cứu nạn. Nó nhất định phải đạt đủ các điều kiện và năng lực để sử dụng trong công tác phòng cháy chữa cháy. Có thể nói là, trong các loại chó nghiệp vụ thì chó tìm kiếm cứu nạn có yêu cầu cao nhất và cũng khắt khe nhất… Giờ chúng ta cùng xem xem vì sao chó tìm kiếm cứu nạn thường được chọn lựa từ một số giống chó này là chính. Về lý thuyết thì chỉ cần là giống không quá to hoặc quá nhỏ, có khả năng đánh hơi tốt, tính hiếu kỳ mạnh, chăm chỉ làm việc, sức chịu đựng cao, tính thích ứng mạnh thì trải qua quá trình huấn luyện chuyên nghiệp đều có thể trở thành chó tìm kiếm cứu nạn. Tuy nhiên, căn cứ vào hoàn cảnh cứu nạn cứu hộ khác nhau cũng sẽ nảy sinh những yêu cầu riêng đối với giống chó. Mọi người xem hình, đây là chó cứu nạn trong nước, ngoài bơi rất giỏi còn phải có thể lực tốt, do đó, phải chọn những giống chó có hình thể lớn ví dụ như giống Newfoundland.”

“Vùng núi động đất thì cần giống có thể lực giỏi và khả năng thích nghi với điều kiện làm việc ngoài trời trong thời tiết lạnh trên núi cao, ví dụ như béc-giê Đức, Malinois Bỉ, chó Côn Minh, chó săn Labrador, Golden Retriever. Ở tìm kiếm trong các công trình đổ nát, cần chó có thể hình nhỏ, khứu giác nhạy, tính linh hoạt cao, ví dụ như Springer Spaniel…”

Hết giờ học, Lưu Húc và mọi người đi rửa mặt trước giờ tắt đèn. Cận Thời Xuyên ra sau cùng, đứng lên bỏ lại một câu: “Đi kiểm tra chuồng chó.” Nói rồi đi thẳng.

https://thuviensach.vn

Từ Lai nhìn theo bóng lưng vừa rời đi, lòng thầm bồn chồn. Tối nay mặt khó đăm đăm vậy là vì chuyện gì nhỉ?

Chú thích:

*Springer Spaniel

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Tối nay không trăng, trời đen như mực chẳng biết có phải do mây…

Con đường nhỏ đi thẳng đến chuồng chó có trồng hai hàng cây ngô đồng, ánh đèn xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất thành những đốm nhỏ đẹp đẽ.

Ngoài tiếng bước chân không đều nhau của hai người thì không còn ai khác, không gian yên tĩnh đến kỳ lạ.

Từ Lai đi theo Cận Thời Xuyên suốt cả quãng đường dài. Lúc ăn cơm tối vẫn còn tốt, sao vừa lên lớp thì lại trở nên hờ hững như vậy?

Nếu như nói lòng dạ đàn bà như kim rơi đáy bể thì của người đàn ông này chắc chắn là rơi ở biển sâu.

“Có phải em đắc tội gì với anh không?” Từ Lai không chịu nổi, kéo cánh tay Cận Thời Xuyên, bắt anh dừng lại.

Cận Thời Xuyên cúi đầu nhìn cái tay bị cô giữ, dù đứng dưới bóng cây nhưng cảm giác kia…

Từ Lai chớp chớp mắt, xòe năm ngón buông tay anh ra. Cho dù không phải lần đầu tiên chạm vào tay anh nhưng mỗi lần chạm vào nó, cô đều thấy tim mình loạn nhịp. Đó chính là cảm giác mà mười năm trước đây hoàn toàn không có.

Chính là cái kiểu không thể diễn tả nổi và cực kỳ không muốn rời xa.

https://thuviensach.vn

“Em chẳng đắc tội gì anh cả.” Cận Thời Xuyên nói rồi tiếp tục đi thẳng.

Ôi…

Từ Lai đuổi theo: “Vậy sao anh không cười?”

“Có phải có bệnh đâu…” Cận Thời Xuyên nhìn thẳng phía trước, giọng nói trầm trầm, “Không buồn cười thì không cười.”

“Thật ra anh cười lên đẹp trai hơn hẳn lúc nghiêm nghị đó.” Từ Lai mặt dầy mày dạn nói với Cận Thời Xuyên, “Lúc anh không cười trông lạnh lùng lắm, em không thích.”

Cận Thời Xuyên cười lạnh lùng: “Mặt cha sinh mẹ đẻ nó thế đấy, ai cần em thích.”

Từ Lai nhận ra đêm nay mình nói câu nào cũng không xuôi, bất giác “khụ khụ” mấy tiếng, đang định nói tiếp thì bỗng nghe thấy tiếng “ộp ộp”. Lắng tai nghe kỹ, tiếng kêu hình như ở rất gần.

Toàn thân cô nổi gai ốc, quay đầu sang nhìn, một sinh vật sống cách cô một mét tung mình nhảy như định lao tới phía này.

“A a a…”

Tiếng hét muốn thủng màng nhỉ đâm thẳng vào tai Cận Thời Xuyên. Vậy vẫn chưa là gì, anh nhìn Từ Lai đang đánh đu trên người mình, chẳng còn biết phải nói gì nữa, thật là dở khóc dở cười!

Dưới tán cây cổ thụ, người con gái quàng chặt cổ người đàn ông khiến lưng người đàn ông cong xuống, hai chân người con gái kẹp trên eo người đàn ông, vì thể lực có hạn nên mấy giây sau liền từ từ tụt xuống.

https://thuviensach.vn

Cú rơi này giẫm thẳng xuống hai chân của người đàn ông, hai tay càng siết chặt hơn, lại định trèo lên.

Cận Thời Xuyên bị động tác bất thình lình làm sợ hết hồn, đợi đến khi tỉnh táo lại mới thấy tư thế của anh và Từ Lai đang hơi bị mờ ám. Mùi thơm dìu dịu của cô vờn quanh chóp mũi anh, thỉnh thoảng cô lại quay đầu lại nhìn, mấy sợi tóc mềm mại gãi lên mặt anh.

Điểm chết người nhất là cô dán anh rất chặt, còn cựa quậy không ngừng, cựa đến nỗi thân nhiệt cả người anh tăng lên.

Mẹ kiếp, còn cọ nữa là hỏng bét.

Cận Thời Xuyên kéo hai tay Từ Lai ra bằng một tay, tiện thể để quả bom nổ chậm này cách xa anh.

Ai ngờ Từ Lai lại nghe thấy tiếng "ộp ộp" tiếp, làm bộ định bổ nhào lên người Cận Thời Xuyên lần nữa. Anh đưa một tay ra ngăn chặn cô tiếp cận người mình.

"Từ Lai." Cận Thời Xuyên nghiêm giọng trách mắng, thấy giọng mình bị khàn, anh hắng giọng một cái rồi lại nói, "Em một vừa hai phải thôi nhé!"

Từ Lai thật sự không phải cố ý sàm sỡ Cận Thời Xuyên. Thường ngày, miệng lưỡi của cô cũng khá tốt, định bụng phản pháo lại nhưng mà giờ cô đang sợ.

"Không phải thế." Giọng Từ Lai run lập cập, "Tiếng… con ếch…"

Cận Thời Xuyên đã nhìn thấy từ trước, còn cố tình sửa lại lời cô: "Không phải ếch, là con chẫu chàng."

https://thuviensach.vn

“Hu hu hu…” Từ Lai mềm nhũn cả hai chân, nói như sắp khóc, “Còn ghê hơn.”

“Em sợ ba cái thứ này hả?” Cận Thời Xuyên cảm thấy Từ Lai không nói dối, là sợ thật.

Từ Lai gật đầu, nghẹn ngào, dáng vẻ nhỏ bé vừa nhìn là thương.

Cận Thời Xuyên thở dài, hạ tay xuống. Từ Lai lập tức áp tới, ôm chặt tay anh không chịu thả, đôi mắt đảo khắp xung quanh nhìn, chỉ sợ còn đang ở dưới chân.

“Đi thôi.” Cận Thời Xuyên định đi, lực giữ tay lại mạnh thêm, cái con bé này nuôi móng tay cấu muốn rách cả da. Anh nhìn Từ Lai hỏi: “Tay đã cho em rồi, em còn muốn sao nữa đây?”

“Chân… Chân nhũn ra rồi…”

“Không phải em muốn anh cõng em đấy chứ?”

“Bế cũng được.” Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên cực kỳ thành khẩn, “Cảm ơn anh.”

Cận Thời Xuyên tức quá hóa cười, chút bực bội vướng mắc trong lòng cả tối nay lập tức tan thành mây khói.

“Có tiến bộ.”

Nói xong, anh quay lưng lại, ngồi xổm xuống, đợi cô nằm lên lưng anh rồi thì đứng lên, xóc lại vị trí, sải bước đi về phía trước.

Hai tay Từ Lai ôm cổ Cận Thời Xuyên, trong lòng vui như hoa nở.

Cái cô không thấy được là, người đàn ông đang cõng cô, đôi môi cũng đang lơ đễnh cong lên, dịu dàng, ấm áp.

https://thuviensach.vn

Tối nay không trăng không sao có hề gì? Chỉ cần trong lòng có là đủ rồi!

Kiểm tra chuồng chó xong quay về, đi chưa được mấy bước thì trời đổ mưa như trút, gió mạnh quất tứ bề.

Hai người chạy về đứng dưới mái hiên của ký túc xá, dưới ánh đèn, mặc dù hai người đều bị ướt nhưng vẫn có cái hay.

Cái hay ở đây là gì?

Chính là quần áo bị dính nước mưa dán chặt lên người. Cận Thời Xuyên còn tạm nhưng Từ Lai thì không ổn, dáng người chỗ lồi chỗ lõm đều hiện lên lồ lộ.

“Mau đi tắm, thay quần áo đi, trời này dễ bị cảm lạnh lắm, em đang bị ho, đừng để nặng thêm.” Cận Thời Xuyên nói tắng tắng một tràng xong, thấy Từ Lai vẫn đứng ngây ra bèn lườm cô một cái, “Ngốc rồi à? Còn không đi đi.”

“À.” Từ Lai gật đầu, hé môi cười một tiếng rồi chạy lên tầng trên.

Cận Thời Xuyên chăm chú nhìn theo bóng lưng đi lên tầng kia, bỗng thấy con bé này đột nhiên nghe lời quá khiến anh có phần không quen nổi.

Anh lấy tay cào mớ tóc ngắn rồi cũng đi lên tầng trên.

…

Chuông tắt đèn kêu, cả ký túc xá chìm vào bóng tôi. Bên trong ký túc xá dành cho cán bộ, Từ Lai vừa tắm xong, thay quần áo sạch sẽ, đang lau tóc, vừa lau vừa hồi tưởng lại chuyện lúc tối, không nén được tiếng cười.

Có người gõ cửa, Từ Lai đứng lên ra mở. Thân hình cao to của Cận Thời Xuyên đứng chắn ngay trước cửa, anh chìa tay đưa cho cô một hộp

https://thuviensach.vn

thuốc: “Uống thuốc rồi đi ngủ sớm một chút.”

Từ Lai đưa tay ra nhận: “Cận đại ca, anh qua đây chỉ để đưa thuốc thôi hả?”

“Chứ không thì sao?” Cận Thời Xuyên buồn cười với Từ Lai, “Anh đến tìm em tán gẫu à?”

“Không phải là ý này.” Từ Lai nhìn đi nhìn lại Cận Thời Xuyên một hồi, lí nhí bảo, “Có phải anh bị cái gì rơi trúng đầu không?”

Cận Thời Xuyên búng trán Từ Lai một cái: “Cả ngày em nghĩ những gì trong đầu thế?”

Từ Lai lấy khăn bông lau tóc chà lên trán: “Anh đối xử với em lúc thì lửa lúc thì băng, em có hơi sợ rồi đấy.”

Nhờ Từ Lai nói, Cận Thời Xuyên giống như giờ cũng mới ý thức được vấn đề này. Anh cụp mắt xuống rồi lại nhìn lên, không có chút rung động nào trong đó.

“Cái con bé này, em thèm bị ngược đãi à.” Anh dừng một chút rồi tiếp tục, “Anh sợ em đổ bệnh sẽ ảnh hưởng đến việc huấn luyện, chứ em nghĩ sao vậy?”

“Em nghĩ tốt xấu gì anh cũng có một chút thích em chứ.” Từ Lai nói còn kết hợp ra dấu bằng động tác tay.

“Trong doanh trại…”

“Nghiêm túc, nghiêm túc chứ gì!” Từ Lai tiếp tục, “Em biết rồi mà, cho nên em cũng rất tận tâm tận lực mà.”

Cận Thời Xuyên gật đầu: “Biết là tốt, thôi, em lau khô tóc, uống thuốc rồi đi ngủ luôn đi, báo động tập hợp buổi tối em không cần dậy.”

https://thuviensach.vn

“Không hay lắm nhỉ?” Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên, “Anh thế này thì thiên vị trắng trợn quá.”

“Em là cố vấn được đặc biệt mời tới, không phải là lính của anh.”

“Ồ.” Từ Lai gật đầu, vẫy tay chào Cận Thời Xuyên, “Ngủ ngon.”

Cận Thời Xuyên “Ừ” một tiếng rồi quay lưng đi.

Từ Lai nhìn cái hộp trong tay cười khúc khích.

Người đàn ông này đúng là! Miệng cứng, ruột mềm.

Tiếng còi báo động tập hợp khẩn cấp rít lên. Cả đám lính đang nằm mơ ngủ, Lưu Húc đi gõ cửa lần lượt từng phòng: “Tập hợp khẩn cấp, còn nằm đó nữa à?”

Đến lúc đó mọi người mới chịu tin rằng không phải là mơ, tiếng kêu gào dậy lên!

“Dương Dương, mau, đánh tay tôi đi, tôi cảm thấy hình như là mơ.”

Dương Dương vừa xỏ giầy vừa la: “Huấn luyện tân binh à, tập hợp khẩn cấp gì nữa, mẹ kiếp.”

“Chọn làm lính thì đừng mơ có một đêm được ngủ yên, biết rồi còn gì.”

“Ôi, đừng kêu nữa, chuyện từ hồi đi lính đến giờ còn ít à?”

“Mau mau mau, khẩn trương lên…”

“…”

Mọi người vừa kêu gào vừa chạy đi tập hợp đúng thời gian hạn định.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên nghiêm chỉnh đứng trước mặt mọi người, thấy Từ Lai ra cũng không thèm nói gì.

Phải thôi, cái con bé này có lúc nào chịu nghe lời khuyên đâu, nói tới nói lui cũng quen rồi.

Anh nhìn mọi người một lượt xem như là hài lòng, họ đã không còn là tân binh nữa, những tật xấu nuông chiều từ bé đã được xóa sạch, ít nhất giờ phút này anh xem như là hài lòng.

“Cảnh sát phòng cháy chữa cháy chúng ta luôn luôn là lực lượng cứu viện trên tuyến đầu. Thời gian đối với chúng ta cũng như đối với nhân dân vùng gặp nạn chính là tính mạng. Tôi biết có vài người ở đây cảm thấy mình không còn là lính mới nữa, vì sao còn bị bắt phải làm điều này.” Cận Thời Xuyên quét mắt nhìn mọi người, giọng nói vang dội, “Tôi có thể đáp rõ ràng cho các đồng chí biết rằng, không vì gì cả, người lính coi phục tùng mệnh lệnh là nhiệm vụ của mình, rõ chưa?”

“Rõ.”

Giang Đường đánh mắt nhìn Dương Dương, đối phương vẫn nhìn thẳng phía trước, cậu ta cũng quay lại tiếp tục nhìn thẳng về phía Cận Thời Xuyên, thầm mắng mình số chó.

Đội trưởng Cận này bắc ống nhòm hay là cực thính tai, chẳng lẽ trong ký túc xá có camera theo dõi?

Sau khi giải tán, Cận Thời Xuyên nghe thấy Từ Lai che miệng ho mấy tiếng. Anh lại gần cô, nhẹ nhàng quắng lại một từ.

“Đáng đời.”

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Hôm sau, mặt trời vẫn lên như mọi ngày, không hề chịu ảnh hưởng bởi cơn mưa tối qua, nếu phải đi ra ngoài thì tuyệt đối phải đi cho nhanh, trời cao vẫn đang dịu dàng cười với mọi người ở dưới mặt đất đó.

Sáng sớm, các tân huấn luyện viên thức dậy, việc đầu tiên là đi thăm chuồng chó, dắt chó đi một lèo, cho đi đại tiện, tiểu tiện, chạy mấy vòng khởi động gân cốt rồi dắt về, dọn sạch chuồng chó rồi cho mấy cu cậu ăn sáng.

Những việc này đều là nhiệm vụ tối qua cô giáo Từ giao cho họ trên lớp. Bồi dưỡng tình cảm với một chú chó, bước đầu tiên chính là bắt đầu từ cuộc sống và ăn uống hàng ngày.

Sắp xếp xong xuôi cho mấy cu cậu thì mới đến lượt huấn luyện viên được ăn cơm.

Một ngày huấn luyện mới bắt đầu.

Buổi sáng vẫn tiếp tục huấn luyện cơ bản, tập lại các động tác của ngày hôm qua. Hôm nay mọi người có vẻ đã quen việc, mọi chuyện đã thuận buồm xuôi gió hơn hẳn, các ông tướng cũng rất nể tình.

Từ Lai khoanh tay đứng bên cạnh Cận Thời Xuyên chép miệng: “Xem ra họ đã hiểu được cách sống cùng một chú chó.”

“Giờ mới là bắt đầu thôi.” Cận Thời Xuyên quan sát các tân huấn luyện viên, “Có thể kiên trì đến cuối cùng, làm bài kiểm tra đạt tiêu chuẩn

https://thuviensach.vn

rồi mới nói được.”

“Bình An, lại đây.” Từ Lai cúi đầu gọi Bình An đang ngồi dưới bóng cây.

Bình An đang định chạy lại thì Cận Thời Xuyên bất ngờ quay lại nhìn: “Bình An, ngồi yên.”

Thế là Bình An ngoan ngoãn ngồi dưới gốc cây nhìn hai người họ.

Từ Lai ngẩng đầu lên nhìn Cận Thời Xuyên, Bình An mà cô đã thấy nó từ lúc lọt lòng, loáng cái đã phản bội rồi sao?

“Đừng nhìn anh như vậy.” Cận Thời Xuyên liếc nhìn Từ Lai, “Anh thay mặt Tổ quốc cảm ơn em đã bồi dưỡng cho bọn anh một chú chó tìm kiếm cứu nạn ưu tú như thế.”

“Em bỗng thấy hơi hối hận rồi.” Từ Lai trơ mắt nhìn Bình An.

“Chẳng biết hôm qua ai là người một mực đòi giao Bình An cho anh nhỉ, chỗ anh không bán thuốc hối hận đâu.”

“Em… hắt xì!” Từ Lai bịt mũi hắt hơi một cái.

Cận Thời Xuyên đã nghe Từ nha đầu hắt hơi suốt từ đầu buổi sáng đến giờ, giọng nói cũng hơi khò khè.

“Thuốc hôm qua anh đưa em có uống không đấy?” Anh hỏi.

Từ Lai gật đầu, đáp lại hơi chột dạ: “Có… tối qua uống rồi mà!”

Cận Thời Xuyên hiểu ngay ra vấn đề: “Nghĩa là sáng nay chưa uống hả?”

“Ờm…” Từ Lai không dám nhìn Cận Thời Xuyên.

https://thuviensach.vn

“Ờm cái gì mà ờm.” Cận Thời Xuyên gõ lên vành mũ của Từ Lai, nghiêm giọng ra lệnh, “Quay về uống thuốc.”

Từ Lai len lén trợn mắt lại Cận Thời Xuyên, vừa quay đi vừa lầu bầu: “Uống thì uống, làm gì mà căng?”

Cận Thời Xuyên đứng chống hông cười khổ: “Cái con quỷ này, chiều em quá rồi.”

Đến giờ nghỉ trưa, Từ Lai thấy mình không ổn lắm, cổ họng bị đau rát. Cô vội đi uống mấy viên thuốc rồi mới mặc quần áo huấn luyện, đội mũ tử tế rồi đi xuống dưới tầng.

Hôm nay, thời tiết như bị điên, cực kỳ khó chịu. Cận Thời Xuyên quyết định nội dung buổi chiều chuyển sang học trong phòng.

Đây chắc chắn là tin tức tốt nhất ngày hôm nay rồi. Tuy nhiên, câu tiếp theo Cận Thời Xuyên nói khiến mọi người lập tức héo rũ.

Anh nói: “Hôm nay ai kiểm tra nội dung huấn luyện không đạt thì phạt cõng 15 ki lô gam trèo thang.”

Ngày xưa, nội dung huấn luyện họ sợ nhất chính là món này, đến chết mất!

Có hình phạt này treo trên đầu, buổi huấn luyện chiều hôm nay mọi người làm cực kỳ nghiêm túc.

Nội dung huấn luyện hôm nay là dẫn dụ, ngăn chặn, khen thưởng.

Phần một là dẫn dụ. Huấn luyện viên sử dụng thức ăn, đồ vật, hành động của bản thân và các tác nhân khác dẫn dụ chó làm một động tác cụ thể để hình thành phản xạ có điều kiện với động tác đã huấn luyện.

https://thuviensach.vn

Phần hai là ngăn chặn, nghĩa là ngăn không cho có thực hiện hành vi không được phép. Huấn luyện viên hô to khẩu lệnh “Ngồi yên” để đe dọa đồng thời với động tác ngăn cản hành vi của chó. Thái độ của huấn luyện viên phải nghiêm túc, dứt khoát, đồng thời với việc ngăn chặn hành vi không được phép của chó, cũng cần phải đi kèm với khen thưởng để hóa giải trạng thái căng thẳng thần kinh cho chó.

Phần ba là khen thưởng. Tương tự như trên, dạy chó làm chính xác một động tác, lặp đi lặp lại thành phản xạ, tùy vào trạng thái tinh thần của chó mà chọn lựa loại huấn luyện ra hiệu bằng tay, khen thưởng bằng thức ăn, vuốt ve, phát đồ chơi, cho nghỉ, đi cùng với khẩu lệnh “Tốt”.

Tất nhiên tùy từng con mà có những nét tính cách khác biệt, cần phải sử dụng linh hoạt các phương pháp trên để tìm ra cách thích hợp nhất đối với chó của bạn.

Đây là những kiến thức Từ Lai đã trình bày trong buổi học ngày hôm qua. Hôm nay, Cận Thời Xuyên nói thêm một lần nữa, mọi người càng hiểu rõ hơn.

Tiếp đó, Bình An lại được làm mẫu. Mọi người xem rất chăm chú, chăm chú hơn hẳn trước đây. Bởi vì trong lòng ai cũng đều chung một suy nghĩ: không muốn bị phạt.

Đáng tiếc, lý tưởng thì đẹp đẽ còn thực tế lại phũ phàng. Buổi huấn luyện chiều hôm nay, tất cả đều không đạt. Chẳng con chó nào chống cự lại được sức hấp dẫn của đồ ăn.

Thế là, sau khi trả chó về chuồng, mọi người tập hợp lại dưới chân tòa nhà hình tháp. Cận Thời Xuyên cầm đồng hồ bấm giây đi cùng Từ Lai tới.

Không cần tập hợp đội hình đội ngũ, anh cứ thế đứng trước mặt mọi người nói luôn: “Không cao đâu, chỉ mười tầng thôi.”

https://thuviensach.vn

Mọi người tròn mắt há hốc miệng. Cõng 15 ki lô gam leo thang cao mười tầng nhà mà còn "chỉ" cái gì nữa?

Mẹ kiếp, ngược đãi quá.

Dương Dương đứng ra khỏi nhóm: "Báo cáo."

Cận Thời Xuyên nhìn về phía Dương Dương: "Nói đi."

"Nghe nói kỷ lục của đội trưởng Cận là 55 giây, đến giờ vẫn chưa có ai phá được."

"Cho nên sao?" Cận Thời Xuyên ung dung nhìn Dương Dương.

"Nếu như nhóm chúng tôi có một người có thể vượt qua anh, sau này có thể…"

Cận Thời Xuyên giơ tay ngăn lại: "Sau này các cậu muốn thế nào cũng được, chịu chưa?"

Cái tay Dương Dương giỏi sinh sự này là một người rất tự tin, anh ta gật đầu: "Nếu tôi thắng, tôi chỉ có một yêu cầu thôi."

"Đồng ý luôn." Cận Thời Xuyên không cần hỏi là gì đã đồng ý ngay.

Từ Lai vác cái cổ họng đau rát, cười nhạt nhìn Dương Dương. Thằng nhóc này đúng là vẫn chưa chịu thua, nhất định phải phân cao thấp đây!

Cận Thời Xuyên đưa đồng hồ bấm giây cho Từ Lai: "Để cho khách quan, cô giáo Từ làm trọng tài. Mọi người có ý kiến gì không?"

"Báo cáo, không có." Mọi người lắc đầu, tinh thần phấn chấn mãnh liệt, hoàn toàn không cảm thấy bị phạt mà có cảm giác đây là một cuộc tranh tài.

https://thuviensach.vn

Bắt đầu trèo thang, Từ Lai bấm đồng hồ, Lưu Húc ghi chép kết quả, mọi người cực kỳ hưng phấn, chỉ cần thắng thì cuộc sống sau này tha hồ sung sướng.

Thời gian trôi qua từng giây một, tất cả mọi người đều đã hoàn thành. Lưu Húc công bố kết quả. Người có thành tích tốt nhất là Dương Dương, 57 giây.

“Tốt lắm, trận đấu kết thúc.” Từ Lai thấy cũng không còn nhiều thời gian, dọn dẹp rồi đi ăn cơm là vừa.

Cứ tưởng thế là đã xong, nào ngờ Dương Dương bất ngờ nói: “Báo cáo, đội trưởng Cận vẫn chưa trèo.”

Từ Lai bắn ánh mắt cậu thật là đần về phía Dương Dương: “Thành tích của đội trưởng Cận sờ sờ ra đó, còn thi nữa làm gì?”

“Nhưng đó là thành tích trước đây của đội trưởng Cận. Ý tôi là thành tích bây giờ.” Dương Dương ngẩng đầu ưỡn ngực, gương mặt anh tuấn in rõ bốn chữ to: tôi không chịu thua.

“Đội trưởng Cận, anh thấy sao?” Từ Lai biết trong nhóm có những người không phục Cận Thời Xuyên, nhân đây áp chế tinh thần họ cũng hay.

Cận Thời Xuyên cười nhẹ tênh: “Vậy thì so.”

Đeo xong trang bị, chuẩn bị sẵn sàng, Từ Lai phát hiệu lệnh, Cận Thời Xuyên lao lên, tốc độ nhanh đến choáng váng, như thể không phải anh đang cõng ba lô 15 ki lô gam mà chỉ là một cái ba lô không.

Lưu Húc lắc đầu, nói với mọi người: “Các cậu thật là, chẳng biết ai cho các cậu dũng khí, giờ thì tự làm tự chịu rồi.”

https://thuviensach.vn

Mọi người ù ù cạc cạc nhìn Lưu Húc. Từ Lai cười nhạt một tiếng: “Chắc là Lương Tịnh Như cho rồi!”

Giờ thì đến lượt Lưu Húc ù ù cạc cạc, liên quan gì Lương Tịnh Như ở đây?

Đến cuối cùng, khi mọi người đều đã hiểu ra, tất cả đều mất hết cả tinh thần.

Đội trưởng Cận tự phá vỡ kỷ lục cũ của mình, lập thành tích mới nhanh hơn.

Cận Thời Xuyên đợi mọi người vỗ tay xong thì hô: “Nghiêm, nghỉ. Còn so nữa không?”

Tập thể quần chúng bị ăn phải dưa bở lắc đầu đều chằn chặn.

“Giải tán.”

“Dương Dương.” Từ Lai giữ cậu ta lại.

Dương Dương đi ngược lại qua chỗ Từ Lai, đánh mắt nhìn Cận Thời Xuyên rồi cười hỏi Từ Lai: “Cô giáo Từ có gì dạy bảo ạ.”

Cận Thời Xuyên đã sớm phát hiện cậu Dương Dương này hình như đặc biệt niềm nở, hễ là Từ Lai gọi thì lúc nào cậu ta cũng vui vẻ, đôi mắt sáng lên.

Tuy nhiên cậu chàng này ngày thường lại hay gây chuyện, thái độ đắc thắng.

“Tò mò hỏi một chút, nếu thắng thì cậu muốn đội trưởng Cận làm gì?” Từ Lai hỏi.

https://thuviensach.vn

Dương Dương nhìn Từ Lai và Cận Thời Xuyên, hai người đều đang nhìn cậu ta. Cậu ta cũng không ngượng gì, cảm thấy đâu phải là lời không thể nói.

“Tôi thấy Bình An rất tốt nên muốn đổi chó với đội trưởng Cận.”

Từ Lai rất hứng thú: “Cậu muốn Bình An hả?”

“Nói cho đúng thì đó vốn là chó của cô giáo Từ, cuối cùng lại rơi vào tay của đội trưởng Cận.” Dương Dương dường như có vẻ đang bất bình thay cho Từ Lai, không biết là đã hiểu lầm điều gì.

Cận Thời Xuyên trừng mắt: “Cái thằng này, gì cũng dám nói, đi ăn cơm đi.”

Dương Dương nhìn Từ Lai đang mỉm cười rồi lại nhìn Cận Thời Xuyên mặt khó đăm đăm, đáp “vâng” rồi quay người đi.

Thấy cậu chàng đáng yêu đã đi rồi, Từ Lai mới nhìn sang Cận Thời Xuyên: “Em cảm thấy anh ở trong lòng cậu Dương Dương kia đã bị coi là loại người cậy mạnh hiếp yếu, ăn cướp trắng trợn rồi.”

Cận Thời Xuyên lườm Từ Lai một cái: “Loại người gì cơ?”

Từ Lai phì cười.

Ôi chao, đau họng quá!

Tác giả có lời muốn nói:

Xuyên Ca: Loại người là ý gì hả?

Lai Lai: Là tổ hợp tính cách điển hình của nhân vật trong truyện ấy!

Xuyên Ca: Lão Lộ, trong truyện tôi là loại người gì?

https://thuviensach.vn

Lão Lộ: Ban đầu là độc đoán, chuyên quyền, chủ nghĩa đàn ông.

Xuyên Ca: Ban… đầu… hả?

Lão Lộ: Ờm.

Xuyên Ca: Vậy à? Giờ không phải nữa hả?

Lão Lộ: Bây giờ, kaka… là chúa ghen tuông.

Xuyên Ca xắn tay áo: Lão Lộ, chúng ta cần nói chuyện một chút.

Lão Lộ: He he, có duyên gặp lại sau nhé.

Chú thích:

*Bài “Dũng khí” do Lương Tịnh Như hát:

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Lúc Từ Lai phát hiện phen này mình dính chưởng thì đã quá muộn.

Hiện tại, cô đang lên lớp giảng bài cho các đồng chí huấn luyện viên, vừa nói vừa cố chịu cái cổ họng đau rát nhưng huyệt thái dương cứ đập liên hồi, cô cảm thấy đầu mình sắp đứt dây đàn đến nơi rồi.

Cô chống hai tay xuống cạnh bàn, cả người rã rời, lạnh toát mồ hồi. Cô biết là giờ chắc người mình đang nóng lắm.

Ở nước ngoài mấy năm, đã từng gặp phải tình huống kiểu này, bình thường cô sẽ không đi bệnh viện, chịu khó uống vài viên thuốc hạ sốt, kháng viêm, chui vào chăn ngủ một giấc cho toát hết mồ hôi ra là sẽ khỏi.

Kể ra thì cô cũng ít khi gặp chuyện này lắm.

Cận Thời Xuyên ngồi dưới lớp đã sớm phát hiện ra Từ Lai hơi là lạ. Cô liên tục hắng giọng khi nói, mắt lờ đờ không tập trung, thỉnh thoảng lại day thái dương, chắc trong người phải không thoái mái lắm mới vậy.

Cuối cùng, buổi học cực kỳ dày vò Từ Lai này cũng kết thúc. Cô miễn cưỡng cười với mọi người: “Hôm nay chỉ đến đây thôi, mọi người tan học được rồi.”

Lớp học tĩnh lặng lập tức ồn ào hẳn lên. Mọi người đứng dậy thu dọn máy tính và tài liệu của mình, chuẩn bị ra về.

https://thuviensach.vn

Từ Lai vẫn cố cầm cự đến cùng, định bụng sẽ quay về phòng uống thuốc rồi ngủ. Nào ngờ, mắt bỗng chốc hoa đi, trời đất quay cuồng, nhẹ buông tay, chân không vững, toàn thân đột nhiên không còn sức lực.

“Cô giáo Từ!”

Có tiếng ai đó kêu lên bên tai rồi có tiếng va chạm, cuối cùng, trước khi ngất hẳn, cô cảm giác rằng mình đã ngã nhưng không rơi xuống nền nhà, trong mơ màng, dường như có một khuôn mặt ngay trước mắt nhưng không tài nào nhìn rõ.

Sau đó thì không còn gì nữa.

“Lai Lai, lại đây với mẹ nào.”

“Con gái phải được mặc đẹp chứ, Lai Lai ướm thử cái váy này cho mẹ xem đi.”

“Hôm nay mẹ làm đồ ngon cho con ăn nhé? Thích không?”

“Lai Lai, mẹ phải đi đây, con với anh phải ngoan, nghe lời cha đấy, biết chưa?”

“Lai Lai? Sao con lại ở đây?”

“Mẹ ơi, đây là thiệp trái tim hôm nay con làm đấy, chúc mẹ Ngày của Mẹ vui vẻ.”

“Mẹ ơi, con không thích váy, con muốn làm một người lính siêu ngầu như cha cơ.”

“Món bánh chẻo mẹ làm là ngon nhất.”

“Tại sao mẹ phải đi ạ? Có phải Lai Lai đã làm sai gì không? Cha ơi, cha bảo mẹ ở lại đi, cha nói đi mà!”

https://thuviensach.vn

“Mẹ ơi, cuối cùng con cũng tìm được mẹ rồi.”

“…”

“Mẹ ơi, mẹ đừng đi…” Từ Lai nắm chặt tay Cận Thời Xuyên, nước mắt trào ra từ khóe mắt, miệng vẫn nói mê khe khẽ, “Mẹ ơi, mẹ dẫn Lai Lai đi cùng đi… Mẹ ơi, đừng bỏ con…”

“Mẹ mở mắt ra nhìn Lai Lai đi! Con là Lai Lai, con gái của mẹ đây! Tại sao? Tại sao? Mẹ nhìn con đi mà…”

Trong cơn mê, Từ Lai bỗng giật mình tỉnh dậy. Cảnh vật trước mắt mơ hồ, cô nhắm mắt lại rồi lại mở ra. Cái khăn màu trắng phau đặt trên mắt cô, thấm hết nước mắt đã chảy ra bị lấy đi.

Bốn bề đều là màu trắng. Trần nhà trắng. Tường trắng. Đầu óc cũng trắng xóa.

“Tỉnh rồi à?” Cận Thời Xuyên nhìn cô, biết cô đã mơ thấy gì, trông thấy khuôn mặt hoảng hốt của cô bèn hỏi han.

Từ Lai nhận ra mình đang ở bệnh viện. Cô nghiêng đầu nhìn Cận Thời Xuyên, vừa mở miệng nói là cổ lại đau, giọng khản đặc: “Sao em lại ở bệnh viện thế?”

Cận Thời Xuyên thở dài nhè nhẹ, không trả lời cô, giọng nói có vài phần trách mắng: “Em cũng gan thật đấy, sốt trên 39 độ mà còn dạy cố hết buổi, dạy học quan trọng hay mạng quan trọng hả?”

“Mạng quan trọng ạ.” Từ Lai nghiêm túc trả lời, hệt như đang trả lời câu hỏi của giáo viên.

Cận Thời Xuyên bó tay, trừng mắt với Từ Lai, tiếp tục lên lớp: “Em cũng biết là mạng quan trọng à, ngoan ngoãn uống đủ thuốc thì đã không

https://thuviensach.vn

đến nỗi lăn ra ngất phải đi viện rồi. Rảnh quá kiếm chuyện làm phải không?”

Từ Lai nhìn dáng điệu nói thao thao bất tuyệt của Cận Thời Xuyên, không nén nổi cười: “Chà, em có thể hiểu là anh đang lo lắng cho em không?”

“Buông.” Cận Thời Xuyên phát hiện Từ Lai có một tật xấu thích bấm tay người khác, mặc dù cô không để móng tay dài nhưng dù sao đó cũng là da là thịt nên vẫn biết đau chứ.

Nghe vậy Từ Lai mới giật mình nhìn xuống tay của hai người, dấu mong tay in trên đó thật không có gan nhìn.

“Cái này là do em hôn mê bất tỉnh nên mới không biết nặng nhẹ thôi.” Cô xoa xoa chỗ da tay bị rách của anh, cười nịnh nọt, “Vừa khéo đang ở bệnh viện, hay là anh đi bôi thuốc luôn đi.”

Cận Thời Xuyên nhẹ nhàng gạt tay Từ Lai ra, không sờ vào còn đỡ, đụng vào còn thấy đau hơn.

“Rồi, đừng nghịch nữa.”

“Thế anh mau quay về đi, em không sao cả đâu.” Từ Lai nghĩ không có Cận Thời Xuyên ở doanh trại, các đội viên chẳng hóa sẽ như chủ vắng nhà gà mọc đuôi tôm.

Cận Thời Xuyên hiểu ý Từ Lai, anh bảo: “Có Lưu Húc ở đó, yên tâm đi, mấy thằng đó không cựa quậy được gì đâu.”

“Anh có muốn ở đây cũng không được đâu, tẹo nữa y tá sẽ đuổi anh đi thôi.”

https://thuviensach.vn

“Anh biết.” Cận Thời Xuyên im lặng một chút rồi hỏi, “Có đói bụng không, anh đi mua đồ ăn vặt cho.”

Từ Lai chăm chú nhìn Cận Thời Xuyên. Con người là vậy, một hôm nào đó, đột nhiên người bạn thích hỏi han, ân cần vào đúng lúc bạn cần có người quan tâm nhất, quả thực, cảm giác lúc đó chắc chắn là chỉ hận không thể gả ngay cho anh ta thôi.

Có qua cơn hoạn nạn mới hiểu tận lòng nhau đâu phải là câu nói chơi, dù xã hội hiện đại này đã lãng quên rất nhiều thứ nhưng câu nói này vẫn luôn còn ở đó.

Cô muốn, rất muốn, ngay lúc này đây, nói thật rõ ràng với anh.

Cô không muồn, rất không muốn lại chỉ trêu ghẹo anh mấy câu rồi thôi.

Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai nghệt mặt ra bèn quơ quơ tay trước mặt cô: “Khó chịu chỗ nào, để anh đi gọi bác sĩ.”

Từ Lai cười hì hì, lắc lắc đầu, cười với Cận Thời Xuyên: “Không có chỗ nào khó chịu cả mà là quá dễ chịu đó.”

“Sốt hỏng đầu rồi à?” Cận Thời Xuyên đặt tay lên trán cô kiểm tra nhiệt độ, “Không sao cả thì ngơ ra cười cái gì thế?”

Từ Lai từ từ chống người ngồi dậy, Cận Thời Xuyên đỡ người giúp cô, điều chỉnh tư thế, cẩn thận chèn gối cho cô, sau đó nghe thấy Từ Lai kề tai anh nói: “Lần trước anh bảo em suy nghĩ cho kỹ…”

“Hả?” Mới rồi, bên tai Cận Thời Xuyên là hơi thở nhẹ nhàng và giọng nói khàn khàn của cô. Anh liếc mắt nhìn sang, hai người bốn mắt nhìn nhau, hơi thở gần kề, hai đôi môi sát trong gang tấc.

https://thuviensach.vn

Chỉ cần trong hai người có một người dũng cảm tiến lên một bước thì chắc chắn hai cặp môi mềm sẽ áp vào nhau.

Từ Lai cũng không ngờ rằng Cận Thời Xuyên sẽ bất ngờ quay đầu lại. Cô có thể nghe thấy tiếng tim đập loạn cào cào của mình và cả nhiệt độ toàn thân dường như lại tăng lên, lần này không phải là sốt mà là căng thẳng quá thì phải.

So ra thì Cận Thời Xuyên vẫn tỉnh táo hơn nhiều, ít nhất ngoài mặt anh vẫn giữ được bình tĩnh.

Anh đứng dậy, bất giác đưa tay lên xoa chóp mũi như đang giấu diếm sự lúng túng vừa qua, lập tức hỏi lại: “Em nói gì?”

“Em nói.” Từ Lai tiếp tục, “Lần trước anh bảo em suy nghĩ cho kỹ, thật ra vốn dĩ em chẳng cần nghĩ gì nữa hết.”

Cận Thời Xuyên sực hiểu ra, là đang nói cái lần con bé này dõng dạc tuyên bố muốn theo đuổi anh rồi anh giải thích rõ với cô bản chất của chuyện hồi đó.

Sau khi trở về, đến chính anh cũng cảm thấy kỳ lạ. Trước đây, một vài cô gái theo đuổi anh cũng đã từng nói lời giống vậy. Tuy nhiên, anh luôn luôn cự tuyệt thẳng thừng, gạt bỏ bất kỳ điều gì có thể khiến cho đối phương cảm thấy cô ấy có cơ hội chứ nhất quyết không nói cái kiểu suy nghĩ cho kỹ, lập lờ nước đôi.

Vậy mà anh đã nói câu này với Từ Lai.

Giờ hồi tưởng lại, có lẽ, vào lúc ấy, anh đã không chối bỏ cô gái này, về sau, được cô gái ấy nhắc nhở anh mới phát hiện ra vì cô mà mình biết ghen, còn hiện tại, anh biết không phải là mình hoàn toàn không có cảm giác gì với cô.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, anh vẫn còn băn khoăn, điều này anh biết rõ.

Từng có đâu chỉ một người hỏi anh: “Cứ một mình mãi thế, không định lấy vợ thật à?”

Anh đã từng nửa đùa nửa thật trả lời: “Lấy rồi đấy thôi, bộ quân phục này chính là vợ tôi.”

Mọi người bảo anh là đồ cứng đầu, thực ra không phải anh cứng đầu mà là vì anh nghĩ nhiều biết nhiều, có cái nhìn thông suốt.

Người đàn ông nào chẳng muốn lấy vợ sinh con, xây dựng tổ ấm hạnh phúc. Tuy nhiên, họ là lính, người phụ nữ làm hậu phương cho họ phải gánh vác một nỗi đắng cay, khổ cực hơn hẳn những gia đình bình thường.

Mọi chuyện vốn đều ổn. Sự xuất hiện của Từ Lai đã đảo lộn tất cả mọi thứ.

“Cái con bé này, thực ra em có biết anh bảo em suy nghĩ kỹ cái gì không đấy?” Cận Thời Xuyên hít sâu một hơi, ngồi xuống ghế, nhìn về phía Từ Lai.

Từ Lai gật đầu, nhìn lại anh: “Em rất chắc chắn mình không phải vì biết ơn, mà là, em thật sự thích anh, thích kiểu tình yêu ấy.”

Cận Thời Xuyên nhìn cô, vẻ mặt tự nhiên nhưng vẫn chứa đựng sự nghiêm túc.

Anh nói: “Cái anh muốn em nghĩ không chỉ có vậy.”

“Còn gì nữa ạ?”

Trong đôi mắt đen láy của Cận Thời Xuyên phản chiếu hình bóng gương mặt Từ Lai. Anh nói rõ từng tiếng một với cô: “Việc nhà việc nước không thể vẹn cả đôi đường.”

https://thuviensach.vn

Tác giả có lời muốn nói:

Thứ nhất, Lai Lai được thuê làm cố vấn vì cô ấy từng làm việc này ở nước ngoài và rất có tiếng tăm. Tuy nhiên, chuyên ngành của cô ấy là động vật học. Ở nước ngoài, công việc chính của cô ấy là nhà khoa học thuộc một viện nghiên cứu mà giờ đã từ chức và quay về nước rồi. Sau khi hoàn thành công việc tại đội phòng cháy chữa cháy, cô sẽ quay lại trường đại học làm giảng viên. Trong đời thực cũng có những trường hợp tương tự thế này, tức không phải là một nghề nghiệp chính mà chỉ coi như là một công việc làm thêm. Tuy nói thế nhưng nhờ sức mạnh ánh hào quang của nhân vật chính nên cũng có đôi chỗ tương đối hư cấu, tỏ vẻ trâu bò một chút. Suy cho cùng, đây chỉ là truyện nên chúng ta cũng đừng nên đào sâu nghiên cứu quá làm gì.

Hai là, về chuyện gia đình của Lai Lai, nó sẽ được bật mí dần dần trong truyện, cuối cùng tháo gỡ thế nào là dựa vào Xuyên Ca. Nếu nói rõ ngay từ giờ với mọi người thì mất cả thú vị. Các độc giả cũ của Lão Lộ hẳn đều biết tôi đây trâu bò thế nào mà, có thú vui tao nhã là để dành các vấn đề gia đình giải quyết sau cùng.

Hy vọng cả nhà đều cảm thấy vui vẻ ~ Xin cảm ơn!

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Việc nhà việc nước không thể vẹn cả đôi đường, những con chữ dễ hiểu biết bao nhưng hàm chứa trong nó là sức nặng ngàn cân của tính mệnh cùng với vô vàn đắng cay và kiên định.

Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai im lặng, trong lầm thầm cười giễu một tiếng, cái em ấy nghĩ là hiện tại còn cái anh suy tính lại là tương lai, ngay từ đầu đã khác biệt, sao có thể đến với nhau.

“Anh không phải là nửa kia của em đâu, nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Cận Thời Xuyên đứng dậy bình thản nói xong câu đó, quay người lại thấy y tá mang chai truyền dịch vào, anh gật đầu chào cô ấy rồi nghiêng người tránh.

Cô y tá trẻ đỏ ửng đôi gò má, giọng nói giả tạo: “Chào đồng chí, hết giờ thăm bệnh rồi, anh là người chăm bệnh nhân hay là…”

“Tôi đi giờ đây.” Giọng nói trầm ấm của Cận Thời Xuyên vang lên trong không gian yên tĩnh nghe như tiếng đàn xen-lô.

Cô y tá gật đầu lia lịa, không vội đổi chai truyền dịch cho Từ Lai mà nhìn chăm chăm anh lính đẹp trai, như thể sợ chỉ không nhìn một chút thì người ta sẽ biến mất ngay ấy.

Cận Thời Xuyên nhìn Từ Lai, em ấy cũng đang nhìn anh. Anh mỉm cười, trao cho cô một ánh mắt vỗ về rồi đi thẳng ra cửa.

Bất ngờ, sau lưng bỗng có một giọng nói khản đặc đưa vào tai Cận Thời Xuyên: “Là “lấy thân báo quốc, khó lòng hứa hẹn” à, nhưng anh

https://thuviensach.vn

không phải Thái Ngạc, em cũng đâu phải Tiểu Phụng Tiên.”

Cận Thời Xuyên dừng bước, không quay đầu lại, đôi chân dài sải một bước, người đã biến mất ngoài cửa.

Gió đêm nhè nhẹ ngoài cửa sổ lay động tấm rèm đung đưa, không gian yên lặng như tờ.

Cô y tá trẻ đứng trân trối trước giường bệnh, lúng túng không biết nói gì! Ngại quá! Biết làm sao đây!

Cô cảm thấy vừa rồi mình đúng là một cái bóng đèn cao áp. Dù làm việc ở bệnh viện, đã nhìn thấy cuộc sống muôn màu muôn vẻ, quen với cảnh sinh ly tử biệt, lòng người ấm lạnh, nhưng mà, tình huống kiểu này, đây là lần đầu tiên.

Đáng lẽ nên là anh lính đẹp trai nổi giận, em gái xinh xắn khóc lóc.

Thế mà hai người này lại quá bình tĩnh, như một mặt hồ yên ả không gợn sóng, càng như vậy càng khiến cô cảm thấy mình như một hòn đá nhỏ thình lình lao vào hồ nước, lúng túng chết đi được.

“Chị y tá định thay chai truyền ạ?” Từ Lai cắt đứt mớ suy nghĩ lộn xộn của cô y tá trẻ.

Cô y ta vội vàng đi thay chai truyền dịch, thấy khuôn mặt từ Lai trắng bệch, không có màu máu bèn hỏi: “Chuyện đó, cô không sao chứ?”

Từ Lai cười nhạt: “Tôi giống có chuyện gì à?”

“Ý tôi là tâm trạng cô ổn chứ?” Cô y tá trẻ sửa lại cách dùng từ.

“Tôi đâu yếu đuối đến vậy.”

Cô y tá gật đầu: “Vậy cô nghỉ ngơi đi.”

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn.” Từ Lai lịch sự nói.

Sau khi cửa được người ở ngoài đóng lại, Từ Lai cầm điện thoại để trên tủ đầu giường lên, nhập số điện thoại của Cận Thời Xuyên, soạn một tin nhắn viết đi viết lại mãi, cuối cùng không gửi.

Cô trả điện thoại về chỗ cũ, nằm xuống, tắt đèn, nhắm mắt, đi ngủ.

Trằn trọc trở mình suốt cả đêm, cô mơ màng biết là y tá tới rồi sau đó căn phòng lại tối thui.

Cho đến khi các vì sao lặn dần, trời tang tảng sáng, cô mới mệt mỏi chìm vào giấc ngủ say.

Ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ hắt vào phòng, bên cạnh có tiếng đàn ông nói chuyện. Từ Lai hé mắt, nghiêng đầu nhìn. Có bóng lưng một người đàn ông đứng bên cửa sổ gọi điện thoại.

Anh ta quay đầu lại thấy người bệnh nằm trên giường đang mở mắt, lập tức nở nụ cười tươi rói, nói với người ở đầu bên kia: “Chị dâu tỉnh rồi.”

“Muốn ăn đòn đấy à?” Cận Thời Xuyên đang trên thao trường, tay trái ngoắc vào dây đai lưng bộ đội, tay phải cầm điện thoại, lạnh lùng bảo: “Đừng gọi bừa.”

Lục Phương Kỳ cười: “Rồi, rồi, biết rồi.”

Lục Phương Kỳ cúp máy, nhìn cái điện thoại trong tay cười khổ. Không lo lắng thì hôm qua đã chẳng nửa đêm nửa hôm gọi điện bảo anh sáng nay đi mua bữa sáng đem đến bệnh viện, còn giả bộ cái gì nữa chứ.

“Xin chào, còn nhớ tôi không?” Lục Phương Kỳ cất di động vào túi quần, lại gần giường bệnh nhìn Từ Lai, quả thực là rất đẹp, chẳng trách anh Xuyên cũng phải đối xử khác hẳn.

https://thuviensach.vn

Từ Lai gật đầu: “Nếu tôi không nhớ nhầm thì anh là chính trị viên đại đội đặc biệt.”

Được người đẹp nhớ thật là vui, không uổng công anh ta dậy sớm đi ra mãi Ngô Hiên mua đồ ăn sáng.

“Tôi là Lục Phương Kỳ, anh em nối khố với anh Xuyên.” Lục Phương Kỳ tự giới thiệu.

“Ồ.” Hôm nay, tinh thần Từ Lai khá hơn nhiều. Cô ngồi dậy, hỏi Lục Phương Kỳ: “Cận đại ca bảo anh đến à?”

Lục Phương Kỳ vừa lấy hộp giữ nhiệt đựng cháo ra vừa đáp: “Đúng hôm tôi được nghỉ, anh Xuyên bảo tôi đến coi cô thế nào, có cần gì thì cứ nói với tôi.”

“Không cần gì cả, tôi biết Cận đại ca đang phải huấn luyện nên không rảnh.” Từ Lai bình thản nói.

“Sao cô biết?” Lục Phương Kỳ ngừng tay, nhìn sang Từ Lai.

Thật ra, vấn đề này anh ta thắc mắc đã lâu. Vì sao cô gái này nằm viện, anh Xuyên lại gọi điện cho anh ta? Nếu đoán là giữa anh Xuyên và cô gái này có gì gì đó thì kiểu gì rồi chẳng thế, anh ta gọi là chị dâu cũng đâu có gì sai phải không? Nhưng nghe ý anh Xuyên thì chuyện lại không như vậy, tại sao chứ? Chuyện này là sao đây?

Từ Lai vô tư nhìn Lục Phương Kỳ: “Anh ấy không nói cho anh biết là lần huấn luyện đặc biệt này, tôi cũng có tham gia à?”

Lục Phương Kỳ giật nảy mình, ù ù cạc cạc, lắc đầu: “Tôi chẳng biết gì cả.”

https://thuviensach.vn

“Ồ, thế à.” Từ Lai nói rất bình thường nhưng chẳng hiểu sao anh ta lại thấy có vẻ như là châm biếm nhỉ?

Lục Phương Kỳ đưa cháo cho Từ Lai, cười hỏi: “Vậy thực ra giữa cô và anh Xuyên có chuyện gì thế?”

Từ Lai nhận cháo, ăn một thìa rồi nói nhẹ bẫng: “Tôi đang theo đuổi anh ấy.”

“Cô thật là thẳng thắn.” Lục Phương Kỳ thiếu chút nữa là cắn phải lưỡi.

“Cũng chẳng có gì phải mất mặt cả, anh ấy cũng biết rồi.” Từ Lai tiếp tục ăn cháo, quả là đói.

“Vậy anh Xuyên bảo sao?”

“Bảo tôi suy nghĩ cho kỹ.” Từ Lai dừng ăn, nhìn sang Lục Phương Kỳ, hồi tưởng lại cảnh tượng tối qua anh nghiêm túc thế nào rồi bật cười, “Anh ấy bảo việc nước không thể vẹn cả đôi đường.”

Lục Phương Kỳ bật cười, cái câu này thật đậm chất Cận Thời Xuyên! Chỉ là, ờm, anh đánh hơi được mùi gì đó sai sai.

“Vậy cô nghĩ sao?” Lục Phương Kỳ hỏi.

“Tôi bảo với anh ấy tôi không phải là Tiểu Phụng Tiên, anh ấy không phải là Thái Ngạc, sao phải nghĩ nhiều!”

“Phục cô rồi.”

Lục Phương Kỳ không thể không thấy nể cô gái này. Mặc dù anh Xuyên nhà anh ta chẳng thiếu con gái theo đuổi nhưng em gái này là người duy nhất có thể khiến anh Xuyên quan tâm ngược lại.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, tính cách cô gái này cũng được ra phết, vụ này xem ra rất có khả năng đây.

“Tôi ủng hộ cô.” Lục Phương Kỳ đột nhiên hùng hồn nói, coi như là anh ta đã công nhận bà chị dâu này.

Giờ đến phiên Từ Lai nở nụ cười: “Vậy thì cám ơn anh.”

Lục Phương Kỳ càng ngày càng thích cô gái này. Nói sao nhỉ? Có lúc thấy cô nàng thanh thanh như hương cúc, có đôi khi lại thấy cô nàng nồng nàn như hoa hồng, quá xứng đôi với anh Xuyên của anh ta, càng nhìn càng thấy vừa ý.

“Nói cho cô biết một chuyện nhé.”

“Chuyện gì?”

“Anh Xuyên từ trước đến nay chưa từng để mắt đến cô gái nào đâu, càng chớ nói gì đến chủ độ quan tâm. Thế mà anh ấy đã nhờ tôi đến thăm cô đấy, có thể thấy rõ ràng địa vị của cô trong lòng anh ấy không hề tầm thường.”

“Thật à?”

“Tin tôi đi, không sai đâu.” Lục Phương Kỳ làm động tác tay cổ vũ, “Cố lên!”

“Mong được như anh bảo.”

“Không có gì, ấy, chị dâu, há cảo tôm này không tồi, nếm thử mà xem…”

“Khụ khụ khụ… Khụ khụ…”

https://thuviensach.vn

Lục Phương Kỳ vốn định ở lại chăm Từ Lai nhưng Từ Lai thấy chẳng mấy khi anh ta mới được một ngày nghỉ, sao có thể lãng phí ngồi ở đây nên nhất quyết bảo anh ta về, còn mình không sao rồi, sẽ đi làm thủ tục ra viện.

Anh ta không lay chuyển được Từ Lai, đành đưa cho cô số điện thoại, dặn có chuyện gì nhất định phải gọi. Từ Lai ra dấu bằng tay tỏ ý mình khỏe, thế là Lục Phương Kỳ mới chịu về.

Người về được một tẹo thì Từ Lai gọi điện thoại cho Tô An Hi, nhờ bà ấy mua cho mình một bộ đồ để thay. Thế mà đến là hay, có cả một đám người kéo đến.

Chỉ là một phòng bệnh bình thường, vậy mà y tá cứ lượn qua lượn lại suốt. Từ Lai nhìn ba người đàn ông ngồi trước giường, thầm than thở, đúng là tai họa!

“Tô An Hi, em hay nhỉ, người ở ngay trong bệnh viện của em mà em chẳng biết gì cả.” Hàn Phóng mở miệng trách.

Tô An Hi đáp khinh khỉnh: “Rảnh quá hết chuyện làm thì đi bắt trộm đi, đến đây làm gì?”

Hàn Phóng dở khóc dở cười: “Haiz, xem ra các anh em bình thường chiều em quá rồi, đồ xấu tính.”

Tần Thụy vỗ vai Hàn Phóng: “Hai con bé này đều là diện các ông không thể trêu vào đâu, ông nói bớt bớt đi mấy câu đi.”

“Rồi, tôi ra ngoài hút điếu thuốc.” Hàn Phóng cười với Từ Lai, vẫn là Lai Lai ngoan hơn.

Tô An Hi đưa cái túi đồ xa xỉ cho Từ Lai: “Bà gọi điện tới đúng lúc tôi đang ăn cơm với Hoắc Nham Tông và mọi người, đồ là do anh ấy mua ở trung tâm thương mại đấy, ghi sổ cho anh ấy nhé.”

https://thuviensach.vn

Từ Lai cười với ba người đàn ông rồi lấy đồ trong túi ra. Là một chiếc váy liền thân vai trần bằng ren màu vàng nhạt. Tô An Hi lấy tiếp một hộp giầy từ một cái túi khác ra, là giầy cao gót đồng màu với chiếc váy, rất ăn khớp.

Có điều nó lại đâm khó cho Từ Lai rồi, sao mặc cái này quay về doanh trại được đây?

“Tôi bảo bà mang cho tôi một bộ đồ bình thường, bà mua đồ cho tôi đi biểu diễn thời trang hay đi dự tiệc đấy hả?” Từ Lai chỉ có thể lên án Tô An Hi.

Tô An Hi cãi: “Đồ bình thường của bà toàn là áo phông quần soóc với áo phông quần dài. Chẳng mấy khi hôm nay có người trả tiền giúp, tất nhiên phải chọn cái đẹp nhất cho bà rồi.”

Từ Lai dở khóc dở cười nhìn sang Hoắc Nham Tông: “Anh Nham Tông, thế mà anh cũng chịu.”

“Chẳng có lý do gì không chịu cả.” Hoắc Nham Tông cười nhạt.

Từ Lai lại chuyển sang nhìn Tần Thụy. Tần Thụy vội nói: “Đừng hỏi anh, anh thấy quần áo phụ nữ các em thật là rắc rối, rõ ràng trông chúng đều giống nhau mà còn mua hết bộ này đến bộ khác.”

Từ Lai không còn gì để nói. Đây chính là gã đàn ông đực rựa điển hình.

“Em đi thay đồ.” Từ Lai không thể làm gì khác hơn là xách đồ vào nhà vệ sinh.

Trong túi còn có một chiếc túi con, cô lấy ra, là một chiếc áo ngực không dây ren trắng, cô thở dài, Tô An Hi, bà đúng là chị em cây khế.

https://thuviensach.vn

Cô thay xong đi ra thì trong phòng chỉ còn lại mỗi Hoắc Nham Tông. Anh chăm chú ngắm Từ Lai rồi một lát sau mới nở nụ cười: “Rất đẹp mắt.”

“Đồ quý thế này ai mặc chẳng đẹp ạ.” Từ Lai dừng lại rồi hỏi tiếp: “Mọi người đâu cả rồi?”

“Đi làm thủ tục ra viện cho em rồi.” Hoắc Nham Tông trả lời.

Từ Lai gật đầu, đi thu dọn đồ đạc. Hoắc Nham Tông kéo cô sang một bên, khom lưng giúp cô gấp quần áo.

Một người đàn ông đĩnh đạc đứng cạnh giường bệnh làm một công việc bình thường của phụ nữ, rất lạ lùng, cũng rất đẹp mắt.

“Về sau ai gả được cho anh Nham Tông nhất định sẽ rất hạnh phúc.” Từ Lai trêu.

Hoắc Nham Tông dừng tay rồi lại tiếp tục làm, ngoài miệng thì hỏi: “Hôm trước gọi điện em vẫn còn khỏe, sao mới đó đã phải vào viện rồi?”

“Chắc là không quen khí hậu ạ, năm nay em vẫn chưa bị sốt lần nào, lần này là lần đầu đó.”

“Logic kiểu gì thế.” Hoắc Nham Tông thu dọn xong xuôi, quay lại hỏi Từ Lai, “Lát nữa em về nhà chứ?”

Từ Lai lắc đầu: “Quay về doanh trại ạ.”

“Chỗ huấn luyện chó tìm kiếm cứu nạn lần trước em bảo đó hả?”

“Vâng, chỗ đó.”

“Vậy anh chở em về.”

“Em có thể nói không cần không?”

https://thuviensach.vn

“Em thấy thế nào?”

“Thôi được rồi.”

…

Dưới cái nắng ban trưa, tất cả mọi người đang tập luyện, mồ hôi đổ như mưa, bất ngờ, mọi người đồng loạt bị một cảnh tượng thu hút sự chú ý.

Cách đó không xa, một nam một nữ, nam mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, vóc người cao to, đẹp trai cỡ hễ từng gặp thì chắc chắn không thể quên được, đang nhìn sang cô gái đi bên cạnh.

Cô gái kia tình cờ là mục tiêu mà cả người lẫn chó đều nhìn chằm chằm. Một chiếc váy vai trần liền thân ôm sát, chân váy vừa đúng đến đầu gối, dưới làn váy là đôi chân dài trắng muốt, thẳng tắp rất hút mắt, đi một đôi giầy cao gót càng thêm phần thanh tao.

Khỉ thật, hoàng tử, công chúa ở đâu ra vậy?

Nhìn kỹ thêm một chút, có người không nhịn được buột miệng kêu lên: “Đó chẳng phải là Cô giáo Từ sao? Người đàn ông đi bên cạnh chắc là bạn trai nhỉ?”

Vẻ mặt Cận Thời Xuyên không chút thay đổi, thấy đôi nam nữ dường như còn vừa đi vừa nói nói cười cười. Anh lén cởi dây dắt xích cho Bình An.

“Bình An, lên.”

Tác giả có lời muốn nói:

Xuyên Ca của chúng ta thật… không hổ danh là… vua… ghen tuông!

https://thuviensach.vn

Truyện này không có nam nữ nham hiểm, đi theo hướng ấm áp. Anh Nham Tông cũng sẽ được Lão Lộ thiết kế cho gặp được một cô gái tốt!

Chú thích:

*Đàn xen-lô: là một nhạc cụ tương đối giống đàn vi-ô-lông nhưng to hơn và thường được trình diễn bằng cách nhạc công ngồi trên ghế, kẹp đàn giữa hai chân. Tiếng đàn xen-lô theo t thì trầm và vang hơn tiếng của vi-ô-lông.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Từ Lai vốn nghĩ rằng Hoắc Nham Tông đưa cô đến cổng đơn vị là được rồi. Ngờ đâu, đỗ xe xong, cô xuống xe, anh cũng xuống xe theo, bảo là muốn xem thử môi trường làm việc của cô.

Thế là có cảnh như mọi người đã thấy.

“Anh thấy rồi đấy, doanh trại ở đâu chẳng như nhau, đi về đi.” Từ Lai tích cực vận động.

Hoắc Nham Tông vẫn giữ dáng điệu thong dong vui vẻ, thỉnh thoảng lại nhìn Từ Lai một cái, không đáp lời cũng không định ra về, cứ thế đi theo cô ra đến tận thao trường, gặp tốp học viên đứng xem ở đằng xa.

Từ Lai phải mặc bộ đồ này vốn đã cảm thấy long trọng quá mức, doanh trại là nơi nghiêm túc, không phải dạ tiệc xã giao, cô quả thực thấy không quen, cộng thêm bên cạnh còn có một nhân vật nổi tiếng trong giới thượng lưu của Du Giang nên càng thêm phần thấp thỏm không yên.

Đang mải suy nghĩ thì một con béc-giê chạy tới, bổ nhào vào thẳng người Từ Lai. Từ Lai không chút đề phòng, chân đứng lảo đảo, ngửa người ra sau.

Hoắc Nham Tông nhanh tay ôm vòng eo nhỏ của Từ Lai lại, đỡ cô đứng cho vững.

Từ Lai cúi đầu nhìn xuống, hai cái dấu chân to in lên chiếc váy sáng màu.

https://thuviensach.vn

Bình An hoàn toàn không hề có cảm giác mình đã đi gây chuyện, lập tức chuyển hướng chú ý sang Hoắc Nham Tông, sủa không ngừng. Cu cậu từ một chú chó ngoan ngoãn, nghe lời, biến thành một con chó dữ, nhe nanh, trợn mắt, hung dữ ngùn ngụt.

“Bình An, ngồi yên.” Từ Lai ra dấu bằng tay kết hợp khẩu lệnh.

Điều khiến cô bất ngờ là Bình An hoàn toàn không thèm để ý, vẫn đứng sủa Hoắc Nham Tông mãi.

Từ Lai cảm thấy rất đỗi ngạc nhiên, cu cậu hôm nay làm sao thế? Không nghe khẩu lệnh à?

Hoắc Nham Tông sợ con béc-giê này sẽ làm Từ Lai bị thương nên kéo cô lùi ra sau, chẳng ngờ con chó lại càng sủa tợn hơn.

Mọi người túm tụm lại đứng xem, có người vẫn mù mờ nhưng cũng có người nhìn ra ẩn ý, lén lút thảo luận với nhau.

“Bình An bình thường rất biết nghe lời mà, hôm nay sao hung dữ vậy nhỉ?”

“Đúng thế, chẳng lẽ là vì hôm nay cô giáo Từ đẹp quá, mắt của Bình An gặp trục trặc, không nhận ra người?”

“Bình An là chó của cô giáo Từ, chó đực nhé.”

“Ý gì thế?”

“Một núi không thể có hai hổ, thằng oắt ghen đó mà, bà chủ có ông chủ, chẳng trách lại đem nó cho đội trưởng Cận, bây giờ nó mới hiểu ra, cô giáo Từ của chúng ta trước sau vẫn là tình yêu bất diệt!”

“Ồ, ý ông là bạn trai của cô giáo Từ bất hòa với Bình An hả, hiểu, hiểu rồi.”

https://thuviensach.vn

“Thế mà cũng không nhìn ra, thấy ngu chưa hả.”

“Ha ha ha, ngu, ừ, ngu…”

Mọi người đang tán phét càng ngày càng rôm rả thì Lưu Húc bất thình lình quát: “Chết cha, mọi người đừng nói nữa.”

Mọi người nhìn theo hướng nhìn của Lưu Húc. Đội trưởng Cận vác gương mặt lạnh lùng, dán hai mắt nhìn họ chằm chằm: “Thích nói chuyện đúng không? Đêm nay đừng có ngủ nữa, tất cả ra đây nói chuyện cả đêm đi.”

Mọi người lập tức co đầu rụt cổ, nghiêm túc dắt chó đi huấn luyện.

Cận Thời Xuyên chỉnh lại vành mũ, nện bước đi về phía Từ Lai và Hoắc Nham Thông. Mọi người lén lút quay lại nhìn, kiểu gì cũng cảm thấy mỗi bước đi của đội trưởng như muốn dẫm nát cả nền sân.

Bình An vẫn tích cực sủa, làm bộ như muốn chồm người tới. Từ Lai trừng mắt cảnh cáo Bình An, cu cậu mới chịu đứng yên sủa.

“Bình An, lại đây.” Cận Thời Xuyên đến gần, ra lệnh nhẹ tênh. Bình An quay mông chạy tới chỗ Cận Thời Xuyên, ngoan ngoãn ngồi xuống dưới chân.

Từ Lai tròn mắt nhìn cảnh này, hàng ngàn chữ “mẹ kiếp” vụt lướt qua đầu. Bình An thối, Bình An ngốc, chị mới là mẹ mày mà.

Bình An ngẩng đầu lên nhìn Cận Thời Xuyên, Cận Thời Xuyên cúi xuống nhìn Bình An, khen thật khẽ: “Làm tốt lắm.”

Anh ngẩng ngay đầu lên, nụ cười vừa rồi biến mất sạch bách. Anh dắt Bình An lại chỗ Từ Lai và Hoắc Nham Tông, quét qua khuôn mặt hai người và bàn tay gã đàn ông hết hai giây.

https://thuviensach.vn

“Doanh trại là nơi trọng địa, hai vị ôm ôm ấp ấp thế này không hay đâu.”

Đầu óc Từ Lai vẫn còn nằm ở chỗ Bình An. Tuy cô đã giao Bình An cho Cận Thời Xuyên nhưng nhìn biểu hiện vừa rồi của Bình An, cô vẫn thấy khổ tâm quá. Đứa con nuôi từ bé đến lớn thế mà đã chạy theo người khác mất rồi, khó chịu muốn khóc luôn.

Hoắc Nham Tông bị nhắc nhở, lập tức quan sát vị thượng úy lạnh lùng nghiêm nghị này, trong lòng thầm có vài suy tính.

Anh thả tay, cười nhạt một tiếng rồi nói: “Không có ý gì đâu, chỉ là có lòng tốt nhắc nhở, có lẽ chó của anh vẫn cần huấn luyện cẩn thận hơn chút nữa.”

Cận Thời Xuyên nhếch mép, thái độ không thể bị nói là không tốt: “Chó của tôi thời gian qua vẫn luôn rất nghe lời, chẳng biết hôm nay bị làm sao, đến chủ cũ cũng không nhận ra.”

Hai chữ “chủ cũ” được anh cố ý nhấn mạnh. Hoắc Nham Tông là người đã lăn lộn trong thương trường nhiều năm, đấu đá nhau đã nhiều, có cái gì nhìn mà không hiểu được chứ.

Anh suy ra ngay hành động của con chó béc-giê này hoàn toàn là do tay thượng úy trước mặt này sai bảo, quan sát thêm vẻ mặt của Từ Lai, anh càng củng cố thêm suy luận của mình.

“Lai Lai, giới thiệu chút đi.” Hoắc Nham Tông nói với Từ Lai.

Từ Lai giới thiệu: “Cận Thời Xuyên, đội trưởng đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt. Hoắc Nham Tông, ông anh tôi quen từ nhỏ.”

Hoắc Nham Tông chìa tay ra bắt: “Xin chào.” Ồ, là tên lính cứu hỏa kia.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên bắt lại: “Xin chào.” Ồ, là gã “anh Nham Tông” kia.

Cận Thời Xuyên thả tay, nhìn sang Từ Lai: “Nếu đã ra viện rồi thì đi thay trang phục huấn luyện đi.”

“Lai Lai mới đỡ sốt, không được phơi nắng.” Hoắc Nham Tông lập từ chối thay cho Từ Lai.

“Có gì to tát đâu, em không sao mà.” Từ Lai nói với Hoắc Nham Tông, “Anh Nham Tông đi về đi, anh cứ thế này là làm trễ việc của em đó.”

Hoắc Nham Tông thỏa hiệp, đưa túi giấy đang cầm cho Từ Lai: “Vậy thì đứng dưới gốc cây, đừng cố thể hiện nhé.”

Cận Thời Xuyên hừ cười: “Hoắc tiên sinh, đây là doanh trại, không phải nhà trẻ, mời anh về cho.”

Từ Lai cảm thấy giọng điệu của Cận Thời Xuyên có mùi rất cay nhưng bề ngoài anh vẫn luôn nghiêm túc, không biết thực hư thế nào.

Chỉ e là cô dẫn người ngoài vào doanh trại khiến Cận Thời Xuyên cảm thấy ảnh hưởng đến việc huấn luyện nên khó chịu.

Dù sao thì anh là người rất nghiêm túc trong công việc.

“Vậy anh về nhé.” Hoắc Nham Tông nói với Từ Lai, liếc qua Cận Thời Xuyên, anh ta đang nhìn về phía các học viên, ra vẻ tự nhiên, bàng quan.

“Em tiễn anh ra ngoài nhé.” Từ Lai cười với Hoắc Nham Tông, về nào, về nào.

“Ừ.” Hoắc Nham Tông gật đầu.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên đột nhiên nhìn sang: “Không phải cô giáo Từ không thể phơi nắng sao?”

“…” Ồ, thế là ý gì?

“Để tôi tiễn thay cô nhé.” Cận Thời Xuyên không hề nhìn Từ Lai, nói với Hoắc Nham Tông: “Hoắc tiên sinh, mời.”

Hoắc Nham Tông gật nhẹ đầu một cái, vẫn giữ nụ cười tự nhiên như thường, dường như trời có sập xuống thì anh cũng không hề nao núng. Phong thái này là chuyện người bình thường chẳng thể học theo được, nhất là khi đứng trước mặt một vị quân nhân cao lớn, nghiêm nghị.

“Vậy thì cảm ơn đội trưởng Cận.”

“Ừm.”

Thế là, sau cùng, người bị bỏ rơi lại tại chỗ là Từ Lai.

Cô ngoái nhìn theo hai bóng lưng hai tính cách bất đồng và cả thằng bé phản bội xấu xa kia nữa, lòng thầm đoán xem lát nữa Cận Thời Xuyên có mắng cô chuyện dẫn người ngoài vào không.

Dương Dương thấy đội trưởng đi đã xa bèn chạy đến hỏi: “Cô giáo Từ sao không nghỉ ngơi nhiều thêm chứ?”

“Không sao cả nên quay về thôi.”

Giang Đường cũng chạy tới: “Vị vừa rồi kia là bạn trai cô hả? Nhìn một cái là biết ngay người tài rồi.”

Từ Lai lắc đầu: “Không phải, đó là một người anh của tôi.”

Trái tim thấp thỏm của Dương Dương lập tức trở lại bình thường, cậu ta nói một câu đưa chuyện: “Tôi biết ngay mà, cô giáo Từ sao lại thích một

https://thuviensach.vn

cậu ấm tay trói gà không chặt chứ.”

“Thế chẳng lẽ thích cái loại như cậu hả?” Giang Đường đã sớm nhận ra Dương Dương có gì gì đó khác với cô giáo Từ rồi.

“Tất nhiên rồi.” Dương Dương ngẩng đầu ưỡn ngực, “Phong cách của cô giáo Từ phải đánh cặp với quân nhân mới là đẹp.”

“Chậc chậc chậc…”

Từ Lai xem hai người đấu khẩu, bật cười thành tiếng rồi gật đầu đồng tình: “Tôi cảm thấy Dương Dương nói có lý lắm, quân nhân có những phẩm chất mà người thường không có được, tôi rất thích.”

Dương Dương mừng ra mặt, mắt sáng rỡ: “Cô giáo Từ thích quân nhân thật à?”

“Đúng vậy!” Cái người cô thích mãi kia đúng là quân nhân đấy!

“Vậy cô thích kiểu quân nhân nào? Dương Dương được đà hỏi tới.

“Dù sao cũng không phải là kiểu như cậu đâu.” Giang Đường vỗ người Dương Dương, “Đi mau, đội trưởng Cận về rồi.”

Dương Dương quay lại nhìn, đúng thật, trước khi chạy đi còn cố nói với Từ Lai: “Hôm nay cô giáo Từ rất là đẹp đó.”

Từ Lai nhìn theo lưng Dương Dương rồi cúi xuống nhìn dấu bàn chân trên váy, khóc thay cho cả núi tiền.

Lúc Cận Thời Xuyên quay lại, Từ Lai vẫn còn đứng ở chỗ cũ. Anh đi về phía cô.

“Huênh hoang đủ rồi đấy, còn chưa đi thay đồ đi à?”

https://thuviensach.vn

Từ Lai mỉm cười hỏi Cận Thời Xuyên: “Em như thế này có đẹp không?”

“Xấu.” Cận Thời Xuyên đáp không chút nể mặt.

“Mắt anh cái kiểu gì vậy?” Từ Lai lườm Cận Thời Xuyên một cái, rõ ràng rất đẹp mà!

Cận Thời Xuyên cười lạnh: “Bình An còn chẳng dám nhìn.”

Nói đến Bình An, Từ Lai lại càng không vui: “Anh bảo hôm nay Bình An uống nhầm thuốc à nhỉ?”

“Cái này em phải hỏi Bình An ấy.” Cận Thời Xuyên nhìn về phía Bình An, Bình An bỗng dưng sủa lên mấy tiếng.

Từ Lai nhìn một lớn một nhỏ này, dở khóc dở cười: “Hai người các người… Ôi chao, em đi thay quần áo đây.”

Dưới bóng cây, Cận Thời Xuyên nhìn theo bóng lưng mảnh mai đi xa, nhớ tới cảnh nói chuyện vừa nãy Hoắc Nham Tông.

“Đội trưởng Cận cảm thấy Lai Lai của chúng tôi thế nào?”

“Về mặt nào?”

“Tất cả các mặt.”

“Tàm tạm.”

“Tôi thì lại cảm thấy rất tốt.”

“Vậy à?”

“Chẳng lẽ không đúng hả?”

https://thuviensach.vn

“Xem ra Hoắc tiên sinh không chỉ xem Từ Lai như em gái.”

“Đội trưởng Cận lẽ nào chỉ xem Lai Lai của chúng tôi như đồng nghiệp bình thường?”

“Từ Lai là người độc lập, không phải của các người đâu.”

“…”

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 27

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi Từ Lai quay về ký túc cởi hết bộ đồ xa xỉ ra, mặc lại quần áo huấn luyện, nhìn vết bẩn do Bình An làm, cô nhếch môi, ném chiếc váy và quần áo bẩn trong túi vào chậu, định tối về thì giặt.

Xuống dưới ký túc, cô gặp bác sĩ Lục trên đường đi, định bụng chỉ chào từ xa, nào ngờ bác sĩ Lục lại vẫy cô lại.

“Tiểu Từ, cháu chờ chút.”

Từ Lai đứng lại, không biết là có chuyện gì. Ngày thường cô đâu qua lại nhiều với chú ấy, tự dưng sao lại giữ cô lại.

Bác sĩ Lục tuổi ngoài 40, người hơi mập, béo trắng béo tròn, khi cười to đôi mắt nhắm tịt lại thành một đường thẳng.

Nghe mọi người bảo, chú ấy có tính nói nhiều, lần nào khám bệnh cho người ta cũng làm như đang giảng bài môn lâm sàng học vậy, khiến mấy cậu lính chán muốn chết mà không nói lại được câu nào.

“Bác sĩ Lục tìm cháu có chuyện gì ạ?” Từ Lai chờ chú đi đến chỗ mình rồi hỏi.

Bác sĩ Lục mỉm cười, gật đầu, dưới ánh mặt trời, đôi mắt quả nhiên híp lại. Chú đưa cho Từ Lai một cái đồng hồ đeo tay: “Sáng nay đội trưởng

https://thuviensach.vn

Cận qua chỗ chú bôi thuốc để quên, vừa hay gặp được cháu, cháu đưa trả giúp chú nhé.”

Từ Lai nhận chiếc đồng hồ, hỏi bác sĩ Lục: “Bôi thuốc ạ? Vết thương của đội trưởng Cận không phải sắp lành rồi sao ạ?”

Vết dao chém của Cận Thời Xuyên đáng ra phải khỏi từ lâu rồi nhưng vì lần trước đi cứu nạn nên chẳng những không lành được còn bị nặng thêm, mấy hôm nay đã thấy kết vảy rồi mà, sao giờ lại chưa khỏi?

“Vẫn chưa.” Bác sĩ Lục kể, “Sáng nay đội trưởng Cận qua chỗ chú xin thuốc, bảo miệng vết thương bị đau, kết quả chú xem qua thì đã mưng mủ rồi. Chú đoán chắc là lại mang vác gì đó rồi không xử lý kịp thời nên mới ra như vậy.”

“…” Mang vác à? Sao tối qua cô lại không chú ý đến tay anh nhỉ?

“Với cả trên tay cậu ta còn có mấy chỗ trông như dấu móng cào. Chú hỏi nó có phải do chó làm không thì nó bảo là do mèo cào… Ối chà, Tiểu Từ, cháu sốt hả? Sao mặt đỏ thế?”

Từ Lai lắc đầu, trong lòng êm như có một cọng lông vũ nhẹ nhàng rơi.

Cận Thời Xuyên, thì ra trong lòng anh em là một con mèo à?

“Cháu biết rồi ạ, cám ơn bác sĩ Lục ạ!”

“Chớ có khách sáo, chú đi trước đây, còn một đống báo cáo chưa viết xong.”

“Vâng ạ.”

Từ Lai đi ra thao trường. Cận Thời Xuyên đang cùng tập luyện với mọi người. Cô đang định đi qua nói chuyện với anh thì Cận Thời Xuyên đã nói trước: “Lại gốc cây đứng đi.”

https://thuviensach.vn

“Dạ?”

“Dạ cái gì, nói em đấy.” Cận Thời Xuyên nhìn lướt qua bộ quần áo huấn luyện của Từ Lai rồi quay lại nhìn các đội viên.

“Ồ.” Đã quan tâm lại còn giả đò.

Từ Lai đứng dưới gốc cây xem mọi người tập luyện hùng hục. Mặc dù mới huấn luyện được vài ngày nhưng cô có thể nhận thấy mỗi người mỗi chó ở đây đều đang tiến bộ từng ngày.

Từ những ngày đầu không thích làm huấn luyện viên, từ những ngày đầu chó chỉ biết trêu ngươi người, đến hôm nay người và chó đã biết phối hợp với nhau hoàn thành nhiệm vụ, cô đã có thể cảm nhận được tình yêu và lòng trung thành của chúng nó.

Mặt trời chẳng biết rúc vào lưng núi từ lúc nào, ca huấn luyện buổi chiều cuối cùng cũng kết thúc.

Cả đội tập hợp, Cận Thời Xuyên tổng kết thành tích huấn luyện ngày hôm nay, có người vui có người buồn.

Nói xong nội dung buổi chiều, Cận Thời Xuyên nói tiếp đến chuyện ngày hôm sau: “Ngày mai sẽ chuyển sang huấn luyện vượt địa hình có chướng ngại vật. Xét trên biểu hiện của các đồng chí ngày hôm nay, buổi học tối nay cả lớp nghỉ.”

“Báo cáo.” Giọng Giang Đường vang dội.

“Nói đi.”

“Không đi học thì chúng ta làm gì ạ?” Giang Đường rụt rè hỏi.

Đôi mắt sâu thẳm của Cận Thời Xuyên nhìn lướt qua mọi người, nhẹ nhàng nói ra ba từ: “Chơi bóng rổ.”

https://thuviensach.vn

Mọi người và cả Từ Lai đều dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Cận Thời Xuyên. Huấn luyện viên ma quỷ đã được đả thông tư tưởng hay là nhặt lại được lương tâm đây?

Cận Thời Xuyên buồn cười nhìn vẻ mặt của mọi người. Anh nghiêm mặt nói: “Nếu không đồng ý, vậy tối nay tập luyện tiếp.”

“Báo cáo, đồng ý.”

“Báo cáo, có chứ ạ, cực kỳ đồng ý.”

“Báo cáo… Đội trưởng Cận muôn năm…”

“…”

Từ Lai bật cười. Xem ra cả đội mấy ngày nay bị Cận Thời Xuyên dọa cho sợ xanh mắt mèo rồi, mới hơi tốt một chút đã cảm động rụng rời.

“Nào, Lưu Húc.” Cận Thời Xuyên nhìn về phía Lưu Húc.

“Có.”

“Dẫn cả đội về đi.”

“Rõ.”

Từ Lai bỏ mũ xuống, lấy trong túi ra chiếc đồng hồ đeo tay đưa cho Cận Thời Xuyên: “Bác sĩ Lục nhờ em đưa cho anh.”

“Cảm ơn.” Cận Thời Xuyên đưa tay ra nhận lại, lúc thu tay về, cổ tay bị Từ Lai giữ chặt.

“Bác sĩ Lục bảo miệng vết thương của anh bị nhiễm trùng mưng mủ, yên em xem nào.” Từ Lai vừa nói vừa xắn cao tay áo của Cận Thời Xuyên lên.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên để yên cho cô làm, anh nhìn xuống đỉnh đầu Từ nha đầu, cánh môi cong cong cười.

Từ Lai xắn tay áo lên nhưng chẳng nhìn thấy gì cả, bị băng gạc quấn lại cả rồi.

“Em nói cho anh biết nhé, vết thương bên ngoài này của anh thật ra…” Từ Lai vừa nói vừa ngẩng đầu lên nhìn Cận Thời Xuyên. Ánh mắt hai người chạm nhau, dường như bắn ra tia lửa điện.

Vì sao cô lại cảm thấy trong giây phút này, khuôn mặt anh cực kỳ dịu dàng nhỉ, khác hẳn vẻ nghiêm túc hay lạnh lùng của ngày thường.

“Vết thương bên ngoài của anh làm sao?” Cận Thời Xuyên không tránh né đôi mắt của Từ Lai mà còn nhìn lại cô.

Từ Lai bị nhìn nên hơi mất tự nhiên, đành cúi xuống nhìn cánh tay anh: “Tháo ra cho thoáng thì tốt hơn đấy, thời tiết này băng lại lâu khỏi lắm.”

“Vậy để anh bảo bác sĩ Lục bỏ ra.” Cận Thời Xuyên đáp.

Ôi, sao bỗng dưng nghe lời vậy?

“Lần sau đi thay thuốc đừng băng lại nữa.” Từ Lai cười với Cận Thời Xuyên, “À phải, miệng vết thương của anh sao lại nứt ra thế?”

Cận Thời Xuyên liếc nhìn vẻ mặt mù tịt của Từ Lai, nói với Bình An: “Nào, Bình An, đi tắm thôi.”

Từ Lai đuổi theo sát: “Đợi chút, tay anh không được để dính nước đâu!”

“Đâu có yếu đuối đến thế.”

https://thuviensach.vn

“Để em tắm cho Bình An đi.”

“…”

“Phải rồi, lúc anh tắm có phải cũng không chú ý miệng vết thương không?”

“Em đòi tắm cho Bình An rồi lại còn muốn tắm cho anh nữa hả?”

“…”

Vậy là cuối cùng, dưới sự đề nghị nhiệt tình của Từ Lai. Bình An được Từ Lai tắm cho, còn Cận Thời Xuyên thì độc lập chiến đấu.

Hình ảnh cô nàng chơi đùa cùng chú chó dưới vòi nước khiến trái tim anh ấm áp, tự nhiên cảm thấy thứ cảm giác này thật là tốt.

Ăn cơm tối xong, mọi người nhao nhao quay về ký túc đổi quân phục thành quần đùi áo ba lỗ. Cảnh tượng vui vẻ, hưng phấn bấy lâu nay chưa từng thấy có.

Có tiếng thổi còi, mọi người nhanh chóng xuống dưới sân tập hợp.

Lưu Húc trông vẻ phấn khởi của mọi người cũng vui thầm trong bụng, bình thường tập luyện vất vả quá, được chơi bóng rổ một cái đã vui đến thế này rồi.

Cả đám người cơ bắp vạm vỡ, xếp hàng chỉnh tề, chạy chầm chậm hướng về phía sân bóng rổ trong nhà.

Từ Lai, đồng chí nữ duy nhất, đứng xem cảnh lộ tay lộ chân của các đồng chí nam, cười vui vẻ khoái chí, thật là siêu đã mắt!

Cận Thời Xuyên liếc mắt thất vẻ mặt háo sắc của Từ Lai, hừ khẽ một tiếng rồi đi về phía mọi người.

https://thuviensach.vn

Từ Lai nghiêng đầu nhìn sang Cận Thời Xuyên. Anh cũng đã thay quần áo, bộ đồ áo phông rằn ri và quần đùi lửng không thể vùi dập được dáng vóc hoàn mỹ của anh.

Bình thường anh mặc quần áo dài trông có vẻ gầy gò, kết quả chỗ nào lộ ra cũng toàn là cơ bắp, không có vẻ nặng nề mà còn rất khỏe mạnh.

Đàn ông thích phụ nữ nhỏ nhắn, phụ nữ thích đàn ông cơ bắp!

Từ Lai đằng hắng giọng, thật muốn nhìn thử xem cơ bụng của anh có phải là chocolate abs hay không.

Cận Thời Xuyên đi qua trước mặt Từ Lai, lúc đi ngang, vui vẻ nói khẽ với cô: “Lau nước miếng đi kìa.”

Từ Lai giật mình vội đưa tay lên sờ miệng, nước miếng đâu ra chứ?

Ôi, cô vừa mới bị anh trêu đấy ư?

Vì có quá nhiều người mà ai cũng muốn ra sân nên cuối cùng, để cho công bằng, mọi người chơi rút thăm. Rút xong, nghe tiếng Giang Đường khóc lóc kể lể.

“Vì sao tôi lại là thành phần dự bị?”

Từ Lai lại vỗ vai an ủi Giang Đường, nói với anh ta: “Đi mua nước đi.”

Giang Đường giật mình nhìn Từ Lai như gặp quỷ: “Cô giáo Từ đục nước béo cò!”

“Nào, tôi đi với anh.” Từ Lai cười với Giang Đường khiến cậu chàng cảm thấy cho dù cô giáo Từ có là ác ma, anh ta cũng cam nguyện thần phục.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc Cận Thời Xuyên nhìn về phía cô. Từ Lai ra dấu uống nước rồi chỉ tay ra ngoài cửa, Cận Thời Xuyên gật đầu, nhìn Từ Lai và Giang Đường cùng đi ra khỏi sân bóng rổ.

Giang Đường được một mình một đường sánh vai đi với nữ thần, khỏi nói cũng biết là vui đến thế nào. Cho dù anh ta biết mình chỉ là chân bốc vác thì cũng tình nguyện! Vui thật!

“Đội trưởng Cận cũng muốn ra sân à?” Vừa nãy Từ Lai thấy Cận Thời Xuyên cũng khởi động.

“Đúng vậy, nghe nói ngày xưa đội trưởng Cận nếu không đi lính thì hoàn toàn có thể theo đuổi con đường bóng rổ chuyên nghiệp đấy.” Giang Đường có thể coi như là fan cuồng của Cận Thời Xuyên, thấy idol nhà mình cái gì cũng tốt cả.

“Tay anh ấy đang bị thương mà!”

Giang Đường vừa cười vừa nói với Từ Lai: “Lính chữa cháy bọn tôi bị thương là chuyện thường ngày ở huyện thôi. Chỉ cần chưa nằm liệt giường thì hễ có nhiệm vụ là đi hết. Vết thương nhỏ này với đội trưởng Cận có khác gì kiến cắn.”

Từ Lai tất nhiên là hiểu ý của Giang Đường. Nói thì thế nhưng đây đâu phải là làm nhiệm vụ, chỉ là chơi bóng rổ thôi mà!

“Phải rồi, anh có biết vết thương của đội trưởng Cận bị làm sao không? Rõ ràng đã sắp khỏi rồi mà, sao tự dưng lại bị nhiễm trùng mưng mủ thế?” Từ Lai thuận miệng hỏi.

Giang Đường hỏi lại ngay: “Cô giáo Từ không nhớ à?”

“Nhớ gì?”

https://thuviensach.vn

“Tối qua, hết buổi dạy, cô bị ngất ấy, lúc mọi người còn chưa kịp làm gì thì đội trưởng Cận đã chống bàn, bay người lên đón được cô đấy.” Vẻ mặt Giang Đường đầy sùng bái, “Cô không biết lúc đó đội trưởng Cận ngầu thế nào đâu. Chắc là bị rách lúc đó đấy.”

“Thì ra là vậy.”

Giang Đường vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Còn nữa, thật ra tối nay đội trưởng Cận cho mọi người được thoải mái một hôm chơi bóng rổ cũng là vì cô giáo Từ mới hạ sốt, sợ cô lên lớp vất vả đó.”

“Đội trưởng Cận nói thế à?”

“Không.” Giang Đường cười ha hả, “Nhưng Giang Đường này là người được điểm cao nhất môn tâm lý học đấy, tôi rất thích đọc truyện trinh thám, chút xíu này có gì không nhìn ra được.”

“Lợi hại thế.”

Giang Đường được khen một câu, mặt hếch lên, tiếp tục nói: “Thật ra ấy, đội trưởng Cận chính là kiểu người ngoài lạnh trong nóng. Anh ấy còn đặc biệt dặn dò bọn tôi, bất kể là tình huống gì cũng không được lên tầng hai dãy ký túc của cán bộ, nếu ai lên thì chính là làm trái với quân lệnh, sẽ bị phạt.”

Hồi đầu, Từ Lai còn lo lắng vì ký túc trong doanh trại đều không khép kín, rất sợ lúc tắm rửa có người xông vào, lần nào cũng chốt cửa rồi còn lấy gậy chống cho chắc ăn.

Hóa ra Cận Thời Xuyên đã ra cái lệnh này rồi!

“Vậy à?”

https://thuviensach.vn

“Đúng thế.” Giang Đường gật gù khẳng định, “Đội trưởng Cận thật sự rất tốt.”

“Tôi cũng cảm thấy thế!”

…

Nụ cười tươi rói của Từ Lai phút giây này còn rực rỡ hơn bầu trời đầy sao.

Chú thích:

*Chocolate abs:

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Màn đêm đen thăm thẳm, hàng ngàn vì sao trên trời cũng không đủ rọi sáng nhưng trong trái tim người con gái giờ phút này thì rực rỡ, lấp lánh sắc màu.

Hóa ra chẳng phải là một tảng đá vừa cứng đầu vừa xấu xa mà là một ngọn cỏ xanh không biết nói năng.

Giang Đường đi theo Từ Lai suốt cả quãng đường. Anh ta phát hiện tối nay nữ thần cười dịu dàng như nước, cực kỳ lộng lẫy.

Thế nên mười mấy chai nước trong tay anh ta nhẹ đến nỗi không giống như nước mà giống những cuộn bông mềm, nhẹ nhàng rơi xuống đáy lòng.

Lúc hai người trở lại sân bóng rổ thì trận đấu đã bắt đầu. Từ Lai và Giang Đường vội vàng ngồi xuống khán đài hỏi chuyện một cậu chàng cũng bắt phải thăm dự bị tên là Vương Tuấn: “Bắt đầu lâu chưa?”

Vương Tuấn trả lời: “Vừa mới bắt đầu được một tẹo, hơn một phút thôi.”

Từ Lai gật đầu, vậy thì tốt, không bị muộn.

Sau đó, ánh mắt cô tập trung vào cái người nổi bật nhất trên sàn đấu. Anh làm một động tác giả để vòng qua Dương Dương, chuyền bóng, Bàng Hâm đón được bóng, xoay người, bật nhảy, bóng vào rổ.

https://thuviensach.vn

Từ Lai vỗ tay như thể fan cuồng.

Cận Thời Xuyên xoay người rút về phòng thủ. Anh ngước mắt lên đúng lúc trông thấy Từ Lai cười như đứa ngốc, vỗ tay liên hồi. Cận Thời Xuyên cúi đầu lén cười một tiếng rồi tiếp tục trận đấu.

“Đội trưởng Cận lợi hại thật, hoàn toàn không có ai có thể qua được cửa của anh ấy. Ôi chao, trận này chẳng có gì phải phân vân cả, thua là cái chắc rồi.” Tiếng than thở của Vương Tuấn ngồi kế bên lọt vào tai Từ Lai.

Từ Lai hơi nhướng hàng mày, mắt vẫn dán chặt quan sát Cận Thời Xuyên, miệng nói nhẹ tênh: “Chứ không sao làm đội trưởng của các anh được chứ.”

Vương Tuấn, Giang Đường ngồi hai bên trái phải nhìn dồn về phía Từ Lai, sao lại thấy cô giáo Từ hơi bị kiêu ngạo kiểu gì ấy nhỉ?

Từ Lai lần lượt liếc cả hai người: “Xem bóng đi.”

“Ờm.” Hai người ăn ý ngoảnh mặt đi, tiếp tục xem trận đấu trên sân.

Thật ra Từ Lai chẳng có hứng thú gì với bóng rổ hay bóng đá cả. Ngày xưa, hồi còn đi học, hội con gái thích nhất là được xem bọn con trai chơi bóng còn cô thì thà ngồi làm thêm một đề nữa còn hơn.

Các ông anh trong khu tập thể rảnh ra cũng thích chơi bóng rổ. Mỗi lần bị gọi đi cùng, cô đều ngồi lì ở một góc nhìn bâng quơ.

Thời niên thiếu, việc học đối với cô là quan trọng nhất. Nếu như phải kể ra thứ quan trọng hơn việc học thì đó chính là đi tìm mẹ.

Nhưng sau này, khi tìm được mẹ rồi thì mẹ đã mất. Sau khi quay về, cô càng hăng say học tập hơn gấp bội. Cô là con nhà người ta trong mắt của

https://thuviensach.vn

mọi người, là con bé học rất giỏi nhà họ Từ mọi người vẫn gọi, nhưng chỉ có cô biết mình cố gắng học tập là vì điều gì…

Hôm nay, nhờ được xem Cận Thời Xuyên chơi bóng rổ, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao con trai thích chơi bóng rổ còn con gái lại thích xem con trai chơi bóng rổ.

Rất đẹp trai, rất ra dáng.

Cận Thời Xuyên lại tiên phong dẫn bóng lên một lần nữa. Cả đám đàn ông mồ hôi đầm đìa, nước da căng bóng.

Trận đấu vẫn đang tiếp tục. Lần này đối phương rõ ràng đã có chiến thuật mới một kèm một. Cận Thời Xuyên bị Dương Dương kèm rất chặt, đây có thể là lần duy nhất anh ta có thể bỏ qua thân phận mà đọ sức công bằng, hơn nữa không thể để mất mặt trước mặt nữ thần được.

Nghĩ đến đây, anh ta tranh thủ nhìn thoáng qua khán đài chỗ Từ Lai ngồi, chỉ một khắc thôi, Cận Thời Xuyên liền lợi dụng để lách lên, Dương Dương hăng hái đuổi theo.

Sau một hồi giằng co, cuối cùng vì Dương Dương không cẩn thận tay chân, Cận Thời Xuyên được hưởng phạt bóng.

Từ Lai nghe thấy Giang Đường nói: “Tối nay, Dương Dương uống nhầm thuốc à, sao liều mạng thế?”

Vương Tuấn cùng đội với Dương Dương trả lời: “Vinh quang của tập thể, đối thủ còn là đội trưởng Cận, tất nhiên phải liều mạng rồi.”

Giang Đường cười khà khà: “Thằng oắt Dương Dương này chắc là đem hết bất mãn với đội trưởng Cận lúc ngày thường xả hết ra trên sân bóng rổ, tranh thủ báo thù riêng đấy!”

https://thuviensach.vn

“Chớ có nói bừa, cho dù có đúng thế hay không, đây vẫn là trận đấu công bằng.” Ưu điểm lớn nhất của tên Vương Tuấn này chính là rất chính trực.

Từ Lai nhìn về phía Giang Đường: “Dương Dương có ý kiến với đội trưởng Cận à?”

“Dương Dương ấy à, có tài hoa có dung mạo có năng lực, thiên tài bẩm sinh, nào đâu gặp phải đội trưởng Cận trâu bò, con người có tính cạnh tranh, có người để so sánh thì mới nhiệt tình.” Giang Đường ra bộ ta đây hiểu biết, chậm rãi phán.

“Có thể lắm, Giang Đường.” Từ Lai vỗ vai Giang Đường một cái, “Rất có lý.”

Giang Đường gãi đầu, hơi hơi xấu hổ: “Ối dào, bình thường thôi!”

Từ Lai thấy Giang Đường tự tin hơn, lén cười trong bụng, ừ thì cho anh vênh váo đấy.

“Bắt đầu kìa.” Vương Tuấn nhắc nhở mọi người xem pha ném phạt ba điểm.

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn ra sân. Cận Thời Xuyên đang đứng tại vạch ba điểm, bình tĩnh dồi bóng.

Pha ném ăn ba điểm được Cận Thời Xuyên ném nhẹ nhàng như đi chơi, đáng ghét là bóng lại trúng rổ, có tức không cơ chứ.

Trọng tài thổi còi, trận đấu đã đi được một nửa, mọi người nghỉ ngơi giữa hiệp.

Mọi người chạy lại lấy nước uống, có người mới uống được mấy ngụm đã lấy nước tưới thẳng từ trên đỉnh đầu xuống, có người thì tưới lên

https://thuviensach.vn

mặt.

Cận Thời Xuyên từ từ lại gần, Từ Lai đứng dậy cầm theo một bình nước đi về phía anh, đang đi thì bị Dương Dương chặn lại.

“Cô giáo Từ, tôi vẫn chưa có nước.” Dương Dương thò tay cầm luôn chai nước trên tay Từ Lai, cười với cô, “Cảm ơn.”

“Ơ kìa, cậu…” Từ Lai thấy Dương Dương đã mở nắp uống hết quá nửa chai còn Cận Thời Xuyên đã được Giang Đường chạy đến đưa nước cho.

Dương Dương uống hết nước rồi mới hỏi Từ Lai: “Cô giáo Từ, vừa rồi thấy tôi chơi thế nào?”

Từ Lai đáp một câu lấy lệ: “À, không tồi.”

“Thật sao?”

“Ừ, thật.”

Từ Lai gật đầu với Dương Dương rồi lại nhìn Cận Thời Xuyên, lập tức hóa đá.

Cận Thời Xuyên hơi khom lưng, cúi đầu xuống, tay trái cầm gấu áo lên lau mặt, động tác rất tùy ý nhưng vẫn khiến cô thấy gợi cảm điên đảo.

Nước da màu đồng, thắt lưng lộ ngoài không khí, đường nhân ngư, chocolate abs, cơ ngực như ẩn như hiện, như bức tượng được gọt giũa đến từng đường nét, có thể gọi là một tác phẩm nghệ thuật.

Sau đó, anh thả tay, gấu áo rơi xuống, cảnh đẹp biến mất.

“Cô giáo Từ?” Dương Dương gọi một tiếng, giọng lo lắng, “Sao mặt cô đỏ thế, không phải lại sốt nữa đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

Từ Lai vội vàng che mặt lại, lắc lắc đầu: “Không, không phải đâu, có lẽ là hơi nóng một chút.”

Cô phe phẩy tay tự quạt gió cho mình.

“Ồ, cô mới vừa hạ sốt, phải chú ý sức khỏe đấy…”

“…”

Tiếng còi lại vang lên, trấn đấu lại tiếp tục. Mọi người nhìn qua điểm số, đội của Cận Thời Xuyên đã vươn lên dẫn trước, rất khó vượt qua!

Trong lúc đội của Dương Dương đang mất hết cả tinh thần thì bất ngờ có tin vui, đội trưởng Cận ra ngoài sân, vào sân thay cho anh là Giang Đường.

Từ Lai ngồi tại chỗ thấy Cận Thời Xuyên đi về phía mình, bỗng dưng nhớ lại cảnh vừa nãy, mặt lại đỏ bừng lên.

Cận Thời Xuyên ngồi xuống cạnh Từ Lai. Từ Lai bắt đầu ngắm anh, một đôi chân dài ngồi mở rộng đùi, khuỷu tay chống lên đầu gối, mắt chăm chú theo dõi trận đấu.

“Nhìn đủ chưa?” Mãi sau giọng nói trầm ấm, mê hoặc của Cận Thời Xuyên mới lọt đến tai Từ Lai.

Tại anh cả đấy, đẹp cho lắm vào.

Từ Lai lập tức chuyển mắt sang phía sàn đấu, ngại với Vương Tuấn còn ngồi bên nên không dám lên tiếng.

Cận Thời Xuyên liếc nhìn một bên mặt của Từ Lai, giờ phút này trông cực kỳ ấm áp, khiến lòng người dễ chịu, nhất là gò má đỏ ửng và vành tai nhỏ nhắn mượt mà.

https://thuviensach.vn

Anh dùng giọng nói chỉ vừa đủ hai người nghe hỏi: “Sao đỏ mặt?”

Từ Lai súy thì cắn phải lưỡi: “Nóng.”

Cận Thời Xuyên cười nhẹ một tiếng: “Lỗ tai cũng nóng à?”

“Không được à?” Từ Lai lườm Cận Thời Xuyên, tối nay chơi bóng rổ xong sao bỗng dưng lả lơi ghê vậy?

Vương Tuấn ngồi bên hỏi: “Cái gì không được cơ?”

Từ Lai bị hỏi khó: “Không có gì, xem tiếp đi.”

Trận đấu kết thúc, đội Dương Dương mặc dù đã nỗ lực hết sức để san bằng tỷ số nhưng hiệp trước bị dẫn quá xa nên cuối cùng vẫn thua với cách biệt hai điểm.

Có điều, nói thật, cuộc tranh tài này, mọi người đều đã được chơi rất sảng khoái, tinh thần cực kỳ vui vẻ.

Cận Thời Xuyên đứng dậy, gọi Lưu Húc tập hợp đội lại nghe công bố kết quả.

“Trước lúc thi đấu, ai là người nói muốn phạt?” Cận Thời Xuyên điềm nhiên nhìn mọi người.

“Báo cáo, là tôi.” Dương Dương giơ tay.

“Vậy phạt thế nào?” Cận Thời Xuyên dừng một chút, “Cá nhân hay tập thể?”

Dương Dương chấp nhận thua cuộc: “Báo cáo, là tôi muốn đánh cược, một mình tôi chịu phạt.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên nhìn sang những người khác: “Mọi người cảm thấy thế nào?”

“Báo cáo, chúng tôi cùng chịu phạt.”

Tiếp đó cả đội đồng thanh hô lại câu ấy, chắc chắc, vững vàng, không lùi bước.

“Được, vậy thì…” Cận Thời Xuyên nhìn về phía Từ Lai, “Cô giáo Từ chọn cách phạt nhé?”

Từ Lai bị gọi tên, giật mình nhìn sang phía Cận Thời Xuyên, thấy anh tỏ ra thản nhiên, lại nhìn về phía các đội viên, mọi người cũng đang nhìn cô.

“Hay là phạt chống đẩy nhé.” Từ Lai đề nghị.

Cận Thời Xuyên hỏi mọi người: “Có ý kiến gì không?”

“Báo cáo, không có.”

“Được.” Cận Thời Xuyên phát hiệu lệnh, “Chống đẩy một trăm lần, chuẩn bị.”

Từ Lai không ngờ mọi người lập tức nằm xuống chuẩn bị chống đẩy thật, ngạc nhiên nhìn sang Cận Thời Xuyên, thầm lắc đầu với anh. Anh phát hiệu lệnh: “Bắt đầu.”

“1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9…” Tiếng hô vang dội chỉnh tề theo nhịp lên xuống đều đặn của các đội viên, thật là hoành tráng!

Xong xuôi, mọi người quay về ký túc xá rửa mặt, đi ngủ.

Trên đường về, Từ Lai hỏi Cận Thời Xuyên: “Vừa rồi sao lại vậy?”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên nghiêng đầu nhìn về phía Từ Lai, cái con bé hay cười này đúng là mười vạn câu hỏi vì sao. Anh giải thích: “Giờ họ đã học được tinh thần đoàn kết rồi.”

Vừa nói cái Từ Lai liền hiểu ra. Từ hôm đầu tiên đến đây, mọi người chưa hề được ổn định, có khối người ngoài mặt hòa nhã nhưng trong bụng thì không.

“Thì ra anh sắp xếp trận bóng rổ này là có ý như vậy, em còn tưởng là vì…” Từ Lai vội vàng phanh lại, không nói tiếp nữa.

Cận Thời Xuyên rất có hứng thú muốn biết nửa câu cô chưa nói là gì.

“Em tưởng là gì?” Cận Thời Xuyên dừng chân nhìn Từ Lai, ra vẻ thách thức thử không nói thật xem.

Từ Lai đáp lại cái nhìn của Cận Thời Xuyên, giờ chỉ có hai người họ, cô không thèm sợ đâu.

Cô nói: “Tưởng là anh thương hoa tiếc ngọc, sợ em mệt mới…”

“Cũng có ý như thế.” Cận Thời Xuyên ngắt ngang câu Từ Lai định nói. Anh nói xong liền đi tiếp.

Từ Lai nhìn tấm lưng dày rộng của Cận Thời Xuyên, vui vẻ còn nồng hơn màn đêm.

Vậy nghĩ là, tảng băng này đã tan chảy rồi chăng?

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Từ Lai tròn mắt đứng ngây ra tại chỗ. Cận Thời Xuyên thấy cô không bắt kịp mình bèn xoay người lại nhìn. Dưới ánh đèn vàng, gương mặt xinh đẹp của cô nàng như tỏa sáng, xem chừng đang suy nghĩ điều gì đó.

"Này." Cận Thời Xuyên chỉ tay xuống dưới chân Từ Lai, giọng nói thản nhiên, "Ếch kìa."

Đôi mắt mơ màng của Từ Lai lập tức trở nên cảnh giác, lập tức lao đến chỗ Cận Thời Xuyên, ôm cánh tay chắc như sắt thép của anh, nhắm tịt mắt lại.

"Đâu? Ở đâu?"

Một lát sau, trên đỉnh đầu có tiếng cười khẽ. Từ Lai he hé mắt ra nhìn, làm gì có con ếch nào, đến tiếng gió thổi còn chẳng có.

Cô nghển cổ lên lườm Cận Thời Xuyên, nghiến răng nghiến lợi: "Anh dám trêu em hả?"

Cận Thời Xuyên gật đầu, đưa tay xoa đầu Từ Lai: "Ừ, đi thôi."

Từ Lai thả tay Cận Thời Xuyên ra cào lại tóc, cười hờn giận: "Tưởng em là Bình An đấy à?"

"Bình An nghe lời hơn em nhiều." Cận Thời Xuyên nói xong xoay người đi trước.

https://thuviensach.vn

“Cận đại ca, gần đây có phải anh cho Bình An uống thuốc mất trí nhớ không hả?”

“Gì?”

“Chứ không sao nó lại không nghe lệnh của em nữa?”

“Vậy em phải tự kiểm điểm lại mình thôi.”

“…” tell me why?

Về đến ký túc xá, Từ Lai đi tắm rửa trước rồi bê chậu quần áo đi giặt, kết quả là chai đựng nước giặt quần áo chưa đóng nắp, cô thò tay lên lấy, nhưng tay trơn nên cầm không chắc, làm rơi đổ kềnh ra sàn.

Cô cúi xuống nhặt, chống một tay vào bồn rửa, nào ngờ chống nhầm vào chậu quần áo, cái chậu rơi tiếp xuống đất kêu loảng xoảng.

Từ Lai xoa gáy, cúi người nhặt quần áo văng ra bỏ vào chậu, kiểm tra chai nước giặt, bị đổ hết sạch rồi.

Cô thở dài, cầm cái chai đi ra ngoài.

Cận Thời Xuyên vừa mới tắm xong liền nghe thấy tiếng động trên lầu, không biết là có chuyện gì xảy ra nên vắt khăn tắm lên vai, ở trần nửa người, chạy thẳng lên phòng Từ Lai.

Từ Lai đụng mặt Cận Thời Xuyên ở lối lên cầu thang dưới tầng một. Cô đứng trên bậc thang đầu tiên trên cầu thang, không đi nổi một bước.

Dưới ánh đèn sáng choang, làn da màu đồng của người đàn ông như phát sáng, trên rãnh cơ ngực còn vương vài giọt nước đang chảy xuôi xuống dưới cơ bụng.

https://thuviensach.vn

Cô nghiến răng thật chặt, cố nhịn không nuốt nước bọt, lập tức cúi gằm mặt, cả người dường như nóng bừng lên.

Cận Thời Xuyên không để ý một loạt phản ứng phong phú của Từ Lai, cũng không để ý hiện trạng dụ dỗ người khác phạm tội của mình bây giờ. Anh chỉ chú ý đến thứ Từ Lai đang cầm trên tay.

“Sao thế?” Anh hỏi.

Trong khoảnh khắc giọng nói trầm ấm của Cận Thời Xuyên vang lên, mặt Từ Lai lại nóng thêm chút nữa. Cô cảm thấy mình thật đáng thất vọng, không phải trước nay đối mặt với anh vẫn luôn rất bình tĩnh sao? Tại sao mới nhìn thấy cơ thể người ta là đã không chịu nổi rồi!

Từ Lai lắc lắc đầu, không dám nhìn Cận Thời Xuyên: “Không có gì.” Nói xong liền xoay lưng định chạy lên tầng trên.

Nào ngờ cô mới chỉ xoay lưng đi, cái chai trên tay đã bị cướp mất. Anh hỏi: “Nãy tiếng bình bịch trên tầng là cái này hả?”

“Vâng.” Từ Lai quay người lại gật đầu, ngoan ngoãn như một đứa trẻ mắc lỗi.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Cận Thời Xuyên ngẩng đầu lên nhìn Từ Lai, Từ Lai dừng ở bậc thang thứ ba trên cầu thang nhìn xuống Cận Thời Xuyên, cố gắng giữ bình tĩnh.

Oa, anh cám dỗ người khác thế kia, làm sao mà tỉnh táo đây? Làm sao mà… bình tĩnh chứ?

Thế là cô lại cúi đầu, lơ anh đi.

“Nói xem nào, cúi đầu thế là sao?” Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai không nói, còn tỏ vẻ ngọt ngào, dịu dàng như thế thì không tài nào hiểu nổi.

https://thuviensach.vn

Từ Lai thầm nghĩ, anh còn dám trách em cơ à, cô ngẩng đầu lên lườm anh: “Anh ăn mặc thế này, em không cúi đầu thì còn làm sao được hả?”

Không khí lập tức đông cứng đầy kỳ lạ.

Cận Thời Xuyên giờ mới nhận ra mình đang ở trần, anh hắng giọng rồi bảo: “Chờ anh một chút.”

Sau đó, Từ Lai đưa mắt nhìn Cận Thời Xuyên loáng cái bỏ đi. Cô vỗ nhẹ lên mặt mình, hai giọng nói trong lòng bắt đầu tranh cãi.

“Có phải là nude toàn bộ đâu, có gì hay ho mà phải thẹn?”

“Ai biết đâu, không kiểm soát được mà, tim cứ đập thình thịch thôi!”

“Hồi ở Mỹ còn gặp nhiều gã cường tráng hơn, lúc đó không phải vẫn dửng dưng đấy sao.”

“Nhưng đây là Cận Thời Xuyên mà, có phải những người kia đâu!”

“Ra dáng chút đi nào, mạnh mẽ lên.”

“Tôi… sẽ cố gắng…”

Trong lúc nội tâm Từ Lai đang giao chiến, Cận Thời Xuyên đã mặc xong áo phông và quay lại, thấy Từ Lai vẫn đứng đực ở chỗ cũ ngây như phỗng, đôi mắt anh trở nên vui vẻ hẳn. Có điều anh biết xấu hổ, chẳng lẽ anh không biết sao? Bị cô nhìn một cái, anh suýt thì không nói nổi.

“Xuống đây.” Cận Thời Xuyên nói với Từ Lai.

Từ Lai thấy anh đã mặc xong quần áo. Cô bước xuống, phải nghển cổ lên mới nhìn được vào mặt anh.

Sao mà cao thế chứ, ăn gì vậy?

https://thuviensach.vn

“Định lấy để giặt đồ nhưng chẳng may làm rơi mất.” Cô giải thích tình hình rồi lại nói thêm, “Đang tính xuống chỗ anh xin chút nước giặt quần áo.”

“Quần áo đâu?” Cận Thời Xuyên hỏi.

Từ Lai chỉ tay ra sau: “Trên tầng trên.”

“Lấy xuống đây.”

“Dạ?”

“Dạ cái gì? Nhanh lên.”

“Dạ.” Từ Lai ù ù cạc cạc chạy lên tầng trên.

Cái chậu được đưa xuống. Cận Thời Xuyên nhìn một cái liền thấy ngay chiếc váy kia. Anh đưa tay ra cầm cái chậu, mở miệng bảo: “Anh giặt giúp em, em lên đi.”

“Dạ?” Từ Lai tròn mắt, anh định giặt đồ giúp cô á? Nhưng mà, đợi đã! Từ Lai thò tay ra giật lại: “Không cần! Không cần!”

“Em mới hạ sốt, chưa khỏe đâu, còn đụng vào nước lạnh làm gì hả? Muốn đi viện tiếp à?” Cận Thời Xuyên không trả, Từ Lai cũng không giành lại được.

“Không phải thế.”

Từ Lai muốn khóc, cô quên béng mất trong chậu có những gì. Nãy đi lên mơ mơ màng màng, đầu toàn là hình ảnh giọt nước chảy trên làn da, đến làm sao đi xuống đây cũng chẳng nhớ.

“Thả tay ra.” Cận Thời Xuyên nhìn xuống cái tay vẫn giữ chặt mép chậu của Từ Lai.

https://thuviensach.vn

Từ Lai lắc đầu nguầy nguậy: “Trên tay anh cũng có vết thương, đâu có tiện đâu.”

Cận Thời Xuyên buồn cười nhìn Từ Lai chằm chằm: “Không sao hết, vừa hay anh cũng đang định đi giặt quần áo.”

“Anh cho em xin ít nước giặt là được rồi. Thầy cô từ bé đã dạy chúng ta phải tự làm lấy việc của mình mà.” Từ Lai ra sức co kéo cái chậu với một gã đàn ông.

Cận Thời Xuyên vốn không hề cảm thấy chuyện có gì to tát, có điều giờ thấy cái con bé này căng thẳng như thế liền hiểu ra, á à, đồ anh gì kia mua cho nên không chịu chứ gì? Hay là sợ anh giặt làm hỏng mất hả?

Nghĩ đoạn, anh càng không chịu buông tay, đọ khỏe à, thử xem…

Vậy là, cái chậu cuối cùng bị Cận Thời Xuyên giành được. Có lẽ vì lực hơi mạnh nên đống đồ bên trong chậu đồng loạt bay ra ngoài, vừa khéo có một món trong số đó rơi trúng lên đầu Lưu Húc.

Lưu Húc lấy món đồ trên đầu xuống. Màu trắng, hai bên nhô lên, nắn còn thấy mềm mềm, nhìn kỹ lại thì… mẹ kiếp, đêm hôm đứa nào lại ném cái vật nguy hiểm này vào đầu ông!

Cận Thời Xuyên giờ mới hiểu vì sao Từ nha đầu lại cứ cố chấp mãi, thật là hối hận!

Từ Lai tròn mắt đứng sững tại chỗ, hận không thể đào một cái lỗ mà chui vào, mất mặt quá!

Lưu Húc ngẩng đầu nhìn hai kẻ vừa diễn trò ngu ngốc. Đội trưởng Cận không phải là không chờ được đấy chứ? Đây dù sao vẫn là doanh trại mà! Dù sao vẫn có một đám chó độc thân ở đây đấy!

https://thuviensach.vn

Ba người trố mắt nhìn nhau. Cuối cùng, Cận Thời Xuyên tái mặt quát Lưu Húc: “Tắt đèn rồi còn không đi ngủ, ra đây làm gì?”

Lưu Húc oan quá oan!

“Đội trưởng, không phải cậu bảo tôi sau khi tắt đèn thì đến tìm cậu à?”

Sao câu này nghe mờ ám thế nhỉ?

Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn qua nhìn lại hai người họ đành phải nói: “Anh tìm anh ấy nói vài chuyện, em đừng có đoán mò lung tung!”

Từ Lai gật gật đầu, dung lượng não hiện tại của cô không đủ để xử lý.

Cô lại chỗ Lưu Húc lấy lại chiếc áo ngực ren màu trắng, xiết chặt nó trong tay, quay người đi thẳng về phía cầu thang, đi được một bậc lại ngoái đầu nói với Cận Thời Xuyên: “Em lên đây.”

“Ừ.” Cận Thời Xuyên đáp lại.

Từ Lai giả vờ bình tĩnh được đến chừng đó rồi bắt đầu leo cầu thang như đang bỏ chạy. Mất mặt quá, xấu hổ chết được.

Cận Thời Xuyên nhìn lướt qua bóng Từ Lai đi lên tầng trên, loáng cái đã biến mất ở khúc quanh, lặng lẽ cười, cúi xuống nhặt cái chậu rồi nhặt từng món đồ một bỏ vào đó.

Lưu Húc dè dặt hỏi: “Đội trưởng, vậy cậu có còn tìm tôi nữa không?”

Cận Thời Xuyên ngẩng đầu lên nhìn về phía Lưu Húc, vẻ mặt lai bình tĩnh như thường, giọng nói có phần ngang ngược, không cho phép chống đối: “Chuyện vừa rồi không được nói ra ngoài.”

https://thuviensach.vn

“Rõ.” Lưu Húc gật đầu. Anh ta đời nào lại đi nói cho người khác biết mình bị một cái áo ngực của đàn bà chụp lên đầu chứ, mất mặt quá.

“Nào, đi chạy mấy vòng đi.” Cận Thời Xuyên gọi Lưu Húc.

Lưu Húc chỉ vào cái chậu trên tay Cận Thời Xuyên: “Đội trưởng, cậu định bê cái chậu này chạy à?”

Cận Thời Xuyên nhìn thoáng qua chiếc váy trong chậu, đột nhiên vẻ mặt lúng túng mà đáng yêu của Từ nha đầu lại hiện lên trong đầu. Anh bật cười: “Chờ tôi một chút.”

Thế là, Lưu Húc trông thấy Cận Thời Xuyên chạy về phía ký túc xá, hơn nữa còn là mặt mày rạng rỡ, dịu dàng như nước chạy về phía ký túc xá.

Có phải anh ta đã phát hiện ra chuyện gì đó thú vị rồi không?

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 30

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đêm qua trời lại đổ mưa xối xả như trút nước. Sáng sớm thức dậy có thể ngửi thấy hương thơm trong lành của cỏ xanh và mùi những bức tường xi măng chưa khô.

Cho dù vậy, tinh thần của các đội viên hôm nay vẫn rất phấn chấn, có thể là vì trận bóng rổ tối qua, cũng có thể vì nội dung huấn luyện hôm nay.

Hôm nay, Từ Lai đã thấy khỏe lên nhiều, giọng nói nhẹ nhàng dễ chịu hẳn ra, mũi không còn nghẹt nữa nhưng lại bắt đầu ho khan.

Lúc ăn sáng, Cận Thời Xuyên cũng phát hiện ra hôm nay Từ Lai ho rất nhiều. Anh hỏi cô rất tự nhiên: “Uống thuốc chưa?”

“Lát nữa nhất định sẽ uống mà.” Từ Lai nói xong lại ho thêm một tiếng.

“Nhớ uống đúng giờ.” Cận Thời Xuyên dặn dò xong tiếp tục ăn bánh bao, không nói thêm câu nào nữa.

Từ Lai ngó đầu nhìn trộm Cận Thời Xuyên, nghĩ đến chuyện tối hôm qua, không khỏi lại ho thêm mấy tiếng, cúi đầu húp cháo.

…

https://thuviensach.vn

Hôm nay mọi người đổi chỗ huấn luyện, dắt cho ra khu vực sân vượt chướng ngại vật. Nơi này chính là chỗ mà họ đã cực kỳ muốn đến ngay từ ngày đầu tiên. Cuối cùng cũng đến được rồi.

Chỗ này vẫn là một sân cỏ to nhưng trên đó còn có bày lồng lưới mắt cáo, rào chắn cao 1 mét, cầu gỗ thăng bằng dài 6 mét, tường chắn cao 2 mét, vòng tròn, cầu thang 4 bậc, cầu đứt quãng, toàn là các trang bị phục vụ huấn luyện chó tìm kiếm cứu nạn. Cả đám đứng xem một vòng, nhiệt huyết sôi sùng sục.

Thật ra trong đại đội cũ của những người lính đang có mặt tại đây cũng có vài đại đội có chó tìm kiếm cứu nạn nên họ cũng từng được trông thấy dụng cụ huấn luyện nhưng không thể so được với quy mô đầy đủ như ở đây. Cũng dễ hiểu, bởi đây là doanh trại được thiết kế để huấn luyện chó tìm kiếm cứu nạn cho đại đội phòng cháy chữa cháy Du Giang. Quả nhiên đúng như bên trên đã nói là muốn xây dựng mội đội chó tìm kiếm cứu nạn chuyên nghiệp.

Các chiến sĩ rất hưng phấn nhưng lũ chó đứng cạnh hộ thì không vui vẻ như vậy.

Bởi vì, từ hôm nay trở đi, chúng phải đối diện với nỗi sợ hãi bẩm sinh của mình: sợ lửa và độ cao.

Lưu Húc tập hợp đội ngũ xong. Cận Thời Xuyên điểm danh, gọi đến tên người thì được đáp “có”, gọi đến tên chó thì được đáp lại là “gâu gâu”.

Từ Lai mỉm cười trước cảnh thân thiết giữa người và chó. Mấy ngày huấn luyện vừa qua đã đem lại hiệu quả rất tốt.

Cận Thời Xuyên gấp tờ danh sách lại, nói với mọi người: “Từ hôm nay mới xem như là thách thức thật sự. Những thứ này đối với mọi người có thể nói rất đơn giản, rất dễ làm nhưng đối với chó của các đồng chí thì có thể nói nó là nguy hiểm, là đau khổ, cũng là niềm kiêu hãnh. Chỉ cần

https://thuviensach.vn

những chú chó tham gia huấn luyện có thể hoàn thành được tất cả các bài học trong phần này thì các đồng chí và chó của mình đã thành công quá nửa trên con đường trở thành huấn luyện viên và chó tìm kiếm cứu nạn đạt tiêu chuẩn…”

Tất cả mọi người nghiêm túc lắng nghe Cận Thời Xuyên nói. Lời hôm nay anh nói không nghiêm khắc như hôm đầu tiên mà mang tâm thái bình tĩnh, là những câu nói từ tận đáy lòng, nói là dạy dỗ chẳng bằng gọi đây là trò chuyện.

Đây chính là đội trưởng Cận, đại đội trưởng đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt mà người người vừa ngưỡng mộ vừa sợ hãi.

Còn trong mắt Từ Lai, cô đã từng thấy muôn vàn vẻ mặt của anh. Dáng vẻ nghiêm túc, thành tâm ngày hôm nay khiến cô cảm thấy anh càng vĩ đại, càng cao lớn hơn.

Có điều, cô đánh mắt nhìn sang chỗ khác, vừa khéo thấy Lưu Húc nhìn mình. Rõ ràng đối phương đã nhìn cô, ánh mắt như hôm nay của cô có lẽ đã từng bị Lưu Húc trông thấy rất nhiều lần.

Nhất định là vì tối hôm qua. Không được, cô nhất định phải tìm cơ hội uy hiếp anh ta một chút.

“Cô giáo Từ…” Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai lại thất thần nên gọi.

“Dạ?” Từ Lai nhìn sang Cận Thời Xuyên.

Cận Thời Xuyên phát hiện gần đây con bé này rất thích “dạ” hỏi lại. Anh nhắc lại câu vừa nói: “Cô giảng cho mọi người biết một số khó khăn liên quan đến tâm lý của chó trong công tác huấn luyện và cách xử lý đi.”

Từ Lai gật đầu, đứng thẳng, quay mặt nhìn về phía mọi người: “Nói về bản năng bẩm sinh thì chó sợ lửa và sợ độ cao, thậm chí, cá biệt có một số

https://thuviensach.vn

con còn sợ nước. Tuy nhiên, để trở thành chó tìm kiếm cứu nạn, nhất định phải khắc phục được những vấn đề này. Hơn nữa, không được làm chó sợ. Đây là nhiệm vụ quan trọng nhất của các đồng chí huấn luyện viên trong quá trình huấn luyện…”

Hồi còn ở nước ngoài, Từ Lai cũng từng tham gia huấn luyện nhiều chó nghiệp vụ. Vượt qua được chướng ngại tâm lý của chó đúng là một cửa ải khó qua. Đây là nỗi sợ bẩm sinh của loài chó. Nếu như gặp thất bại, chó sẽ có tâm lý phản kháng, từ chối việc huấn luyện, nghiêm trọng hơn, sẽ tạo thành tổn thương vĩnh viễn trong tâm lý của chú chó đó.

Cho nên, cửa ải này không dễ mà qua được.

Sau khi Từ Lai giảng giải xong hết, Cận Thời Xuyên dắt Bình An đi làm mẫu.

Tất cả mọi người đứng ở rìa sân huấn luyện quan sát. Đội trưởng Cận đứng tại chỗ, Bình An siêu ngầu ngồi thẳng ngẩng đầu nhìn Cận Thời Xuyên chờ mệnh lệnh của anh. Cận Thời Xuyên ra hiệu bằng tay đồng thời hô khẩu lệnh. Bình An lao thoăn thoắt như mũi tên rời cung, vượt hết chướng ngại vật này đến chướng ngại vật khác, động tác dứt khoát, không do dự, hoàn toàn tin tưởng huấn luyện viên của nó.

Từ Lai lắng lặng đi lại chỗ Lưu Húc làm anh ta giật nảy mình kêu lên: “Cô giáo Từ.”

“Xin nhờ anh một chuyện.” Từ Lai nói nhỏ.

Lưu Húc không ngốc, anh ta lập tức thể hiện rõ lập trường: “Chuyện tối hôm qua tôi sẽ không hé răng nửa chữ, cô yên tâm đi.”

“Việc tiểu đội trưởng Lưu làm trước nay tôi đều rất tin tưởng.”

https://thuviensach.vn

Lưu Húc nhìn thoáng qua Từ Lai, đâu cần phải tâng bốc làm gì, người mất mặt là anh ta, anh ta có bị ngu đâu.

Bình An hoàn thành một vòng chạy, hếch mõm ưỡn ngực đi theo Cận Thời Xuyên. Kỳ thực, ai trong hai kẻ này cũng đều kiêu ngạo hết, không ai kém ai.

Những người khác đứng ngây ra xem, vài người còn ngứa ngáy tay chân, muốn được lên thử ngay.

Những gì có thể dạy đều đã nói hết, huấn luyện vượt chướng ngại vật không có con đường tắt nào cả. Để chú chó được huấn luyện vượt qua nỗi sợ hãi bẩm sinh hoàn toàn dựa vào độ tin tưởng của nó với huấn luyện viên.

Cận Thời Xuyên đi đến trước mặt mọi người: “Ai thử trước?”

“Báo cáo.” Chắc chắn không thể là ai khác ngoài Dương Dương, “Tôi thử trước.”

Vọng tưởng hay ảo tưởng luôn luôn bị thực tế đánh bại. Cho dù Dương Dương mặt nào cũng giỏi thì hôm nay cũng phải trượt chân vì gặp con đường trơn.

Cả đám đội viên buổi sáng ra khỏi cửa tinh thần phấn chấn, đến chiều đều đã héo rũ đi lấy phần cơm, kể cả lũ chó được huấn luyện cũng thế.

Huấn luyện suốt cả ngày, hiệu quả thì cực kỳ nhỏ bé. Vài cậu chàng vì muốn nâng cao thành tích mà bắt ép chó của mình tập luyện thêm bị Cận Thời Xuyên bắt được, nghiêm khắc yêu cầu dừng lại, thế là mới chịu thôi, dẫn chó về chuồng.

Từ Lai cũng thấy lo lắng. Trong ngày hôm nay cô đã trông thấy một vài đội viên nóng vội muốn chú chó mình huấn luyện hoàn thành tất cả chướng ngại vật chỉ trong một lần, nhưng càng ép thì lũ chó càng không

https://thuviensach.vn

dám thử. Rõ ràng đôi bên trước đó đã thành lập sự tin tưởng lẫn nhau nhưng dường như, vào hôm nay, nó đã tan biến trong nháy mắt, không còn lại chút gì.

Mấy ngày tiếp theo, tình hình tiến triển vẫn chậm chạp như vậy. Tất cả mọi người chìm vào một bầu không khí nặng nề, càng như vậy tình hình càng trở nên tệ hại hơn.

Tuy nhiên, cũng có vài chú chó đã có thể hoàn thành được bài tập, ví dụ như Đa Đa của Lưu Húc, Liệt Hỏa của Giang Đường…

Còn cặp đôi khiến Từ Lai ngạc nhiên là Dương Dương và Tiểu Hổ, dường như họ đã bị mắc kẹt ở một cái nút chết. Hôm đầu tiên, Tiểu Hổ đang nhảy vượt rào thì bị vấp, thế là liên tiếp mấy ngày sau đó, cứ đến đúng chỗ đấy là nó đi đường vòng để tránh, Dương Dương không làm gì được.

Tệ nhất là, sau buổi học tối nay, Cận Thời Xuyên nói mình có chút việc nên nhờ Từ Lai đi kiểm tra chuồng chó giúp. Trong quá trình kiểm tra, phát hiện Tiểu Hổ không có trong chuồng, cô đoán chắc chắn là cái cậu Dương Dương lại dắt Tiểu Hổ đi tập luyện thêm rồi. Vì vậy cô đi thẳng ra sân tập.

Vừa đến sân huấn luyện liền thấy dưới ngọn đèn sáng tù mù, Dương Dương đang kéo dây lôi Tiểu Hổ đi về phía chỗ vượt rào. Tiểu Hổ thì cố sống cố chết không chịu đi.

“Dương Dương.” Từ Lai vội vàng chạy tới, nghiêm giọng nói, “Cậu sẽ hại chết nó mất.”

Mấy ngày nay tâm trạng Dương Dương rất tồi tệ. Cậu ta nói với Từ Lai: “Các bài kiểm tra thể năng của Tiểu Hổ đều là ưu tú nhất, dựa vào cái gì mà lại thua Đa Đa với Liệt Hỏa chứ…”

https://thuviensach.vn

Từ Lai muốn nói chuyện nhưng cổ họng bị ngứa, không kiềm được bèn ho khù khụ. Dương Dương phớt lờ Từ Lai, tiếp tục kéo Tiểu Hổ đi.

Tiểu Hổ không làm gì được Dương Dương, bị ép phải nhảy lấy đà, ai ngờ vướng phải rào, Tiểu Hổ kêu ẳng lên mấy tiếng rồi ngã chổng vó xuống đất, cất tiếng rên.

Từ Lai thấy có chuyện lớn, vội vàng chạy đến kiểm tra. Tiểu Hổ nằm co mình trên thảm cỏ rên ư ử, dường như rất đau đớn.

Dương Dương rõ ràng cũng bị giật mình. Cậu ta vội lại kiểm tra, vừa sờ đến chân trước bên trái, Tiểu Hổ liền kêu to hơn, đáng thương hơn.

“Có thể là bị gãy xương rồi.” Từ Lai nói xong dừng một chút, giọng nói lạnh lùng, “Giờ cậu hài lòng rồi đấy.”

“Tôi… Tôi không biết sẽ…” Dương Dương hiện tại cũng rất ủ rũ, nhìn dáng vẻ đau đớn của Tiểu Hổ, chỉ hận người bị gãy chân không phải là mình.

Từ Lai quát: “Còn ngồi đó à, bế đến phòng bác sỹ thú y mau.”

Lúc Cận Thời Xuyên đến thì vừa đúng lúc thấy Từ Lai, Dương Dương và Tiểu Hổ chạy về hướng phòng khám thú y. Hàng mày của anh cau chặt lại, đuổi theo sát phía sau.

Bác sĩ Chu vốn đã đi ngủ lại bị gọi dậy. Dương Dương đặt Tiểu Hổ lên bàn khám.

Bác sĩ Chu khám xong hỏi: “Sao lại bị gãy xương?”

Dương Dương hiện tại giống như quả bóng hết hơi: “Xin lỗi, là lỗi của cháu.”

https://thuviensach.vn

Từ Lai cũng tức giận: “Tôi đã bảo cậu rồi mà, huấn luyện phải kết hợp giữa học và chơi, cậu xem cậu làm Tiểu Hổ ra nông nỗi nào rồi kìa?”

Bác sĩ Chu nghe vậy liền hiểu ra ngay: “Ôi, huấn luyện cả một ngày, cậu còn bắt nó tập luyện thêm hả? Người còn chẳng chịu nỗi nữa là chó.”

Ngay sau khi bác sĩ Chu nói xong câu đó, sau lưng ba người liền vang lên một giọng nói lạnh lùng khiến người ta sợ run cầm cập: “Dương Dương, cút ra đây.”

Chú thích:

*Cầu thăng bằng, rào chắn, tường chắn, cầu thang 4 bậc, vòng tròn, cầu đứt quãng:

Cầu thăng bằng, rào chắn, tường chắn

Cầu thang 4 bậc

Cầu thang 3 bậc

Vòng tròn (có thể tẩm xăng đốt)

Cầu đứt quãng

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Trong phòng bác sỹ thú y, bác sỹ Chu chụp X-quang cho Tiểu Hổ, vừa cầm phim chụp lên vừa liếc nhìn sang bên cạnh.

Dưới ánh sáng của đèn chân không, Tiểu Hổ nằm ngoan ngoãn trên bàn khám bệnh, một bàn tay trắng muốt, mảnh mai nhẹ nhàng vuốt đầu nó.

Khuôn mặt trắng ngần của Từ Lai dưới ánh đèn không biết là đang có biểu cảm gì. Đôi mắt trong veo, hàng mi dầy chớp chớp. Hiện cô đang lo lắng tới hai người ở bên ngoài.

Bác sĩ Chu thường ngày kiệm lời, ông và bác sĩ Lục là hai thái cực hoàn toàn khác nhau, ông là người hướng nội, biết lựa lời nói chuyện, hiểu lòng người, ví dụ như hiện tại.

“Yên tâm đi, chỗ gãy xương nhỏ thôi, không để lại di chứng đâu, khả năng bình phục của chó tốt hơn con người nhiều, nếu không có vấn đề gì thì chỉ một tháng là khỏe re.” Bác sĩ Chu thấy Từ Lai không nói năng gì, cũng không biết là đang cảm thấy thế nào nhưng chí ít thì ông nhận thấy trong lòng cô gái này đang lo lắng.

Từ Lai gật nhẹ đầu: “Không bị gì thì tốt, có điều sắp tới Tiểu Hổ không thể tham gia huấn luyện nữa.”

Bác sĩ Chu nghiêm túc nói: “Tất nhiên rồi, trong vòng một tháng không được thực hành huấn luyện kỹ thuật, nếu mà bị gãy lại lần nữa thì coi như xong.”

https://thuviensach.vn

“Cháu biết, cảm ơn bác sĩ Chu ạ.” Từ Lai khẽ mỉm cười với bác sĩ Chu.

Bác sĩ Chu cũng cười đáp lại. Cô gái này thật là đẹp, mặc dù chưa từng tiếp xúc nhưng nhìn thì biết, cô gái này rất hợp ý ông, chỉ tiếc thằng con mình mới học đến cấp hai, mà lớn hơn một chút thì muốn gạ cô gái này làm con dâu quá.

Ông lặng lẽ thở dài, chẳng biết thằng nhóc nhà nào có phúc lấy được một cô vợ tốt thế này.

Từ Lai nghe thấy tiếng bác sĩ Chu thở dài bèn hỏi thăm: “Bác sĩ Chu, không phải Tiểu Hổ có vấn đề gì chứ ạ?”

Bác sĩ Chu mỉm cười, lắc đầu: “Không có đâu, cứ yên tâm giao cho bác, cháu đi xem cậu huấn luyện viên của nó đi. Bác chưa từng thấy mặt Tiểu Cận sầm sì như vậy bao giờ.”

“Vậy Tiểu Hổ đành phiền bác sĩ Chu ạ.”

Từ Lai cũng lo lắng. Cô cũng chưa từng thấy Cận Thời Xuyên như vậy bao giờ. Ngay cả cái hôm bị mấy gã say rượu gây chuyện mắng anh đầy ác ý, anh cũng không hầm hầm khó chịu như hôm nay. Cái cậu Dương Dương kia lại là đồ thân lừa ưa nặng, thật chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

“Không thành vấn đề.” Bác sĩ Chu vẫy tay xua Từ Lai, “Mau đi đi!”

Từ Lai gật đầu rồi chạy ra ngoài.

Một tiếng sấm rền vang lên, Từ Lai ngẩng đầu nhìn trời, không trăng không sao, chỉ sợ trời lại muốn mưa rồi.

https://thuviensach.vn

Giữa những khối kiến trúc đen sì là ngọn đèn đường tối mù mù. Từ Lai đi về phía sân tập. Cô nhìn thấy có một bóng đen đang chạy phăm phăm trên đường băng và một tấm lưng cao to đứng ở rìa đường chạy.

Từ Lai thở phào nhẹ nhõm, đi về phía bóng lưng kia.

Cận Thời Xuyên nghe thấy đằng sau có tiếng người đến, quay đầu lại nhìn một cái rồi lại quay đi, đứng bất động tại chỗ.

“Tiểu Hổ bị gãy xương nhẹ thôi, không nghiêm trọng.” Từ Lai ngẩng đầu lên nhìn gương mặt Cận Thời Xuyên, nôn nóng nói rõ tình hình của Tiểu Hổ.

“…”

Từ Lai thấy Cận Thời Xuyên không nói gì, mắt vẫn nhìn chằm chằm Dương Dương đang chạy trên đường băng. Bầu không khí quá nặng nề, cô cố nói làm ra vẻ thoải mái: “Cái cậu Dương Dương này cũng thật là, em đã mắng cậu ấy rồi, mắng tợn lắm đó, cậu ấy cũng biết mình sai rồi, trời khuya rồi, anh cũng đừng…”

“Về ký túc xá đi ngủ đi.” Cận Thời Xuyên chuyển mắt nhìn thẳng vào Từ Lai, ngắt ngang câu nói của cô, giọng điệu ra lệnh.

Một tia chớp lóe lên xé rách bầu trời đêm. Từ Lai nhìn thấy rõ cặp mắt sâu thăm thẳm vô tận trên gương mặt điển trai của Cận Thời Xuyên.

Kiểu người đáng sợ nhất là anh ta không mừng không giận, bề ngoài không vui không buồn, bạn hầu như chẳng thể đoán được suy nghĩ thực sự của anh ta nhưng kiểu người này lại khiến tim bạn đập nhanh hơn và nỗi sợ hãi thì nhân lên.

Hiển nhiên, Cận Thời Xuyên chính là kiểu người như vậy.

https://thuviensach.vn

“Không phải thế, em vẫn chưa nói hết, ý em là…”

“Từ Lai.” Cận Thời Xuyên lên tiếng thêm lần nữa, anh nhìn về phía cô, giọng nói lạnh lùng, “Anh nói lại lần nữa, đi về nghỉ.”

Thực ra Từ Lai cũng hiểu, chuyện này mình chẳng thể can thiệp nổi, trường hợp của Dương Dương như thế này chính là không tuân quân lệnh. Nếu ở thời cổ đại, nói không chừng sẽ bị chém đầu.

Đây là vấn đề kỷ luật của người lính, cô không nên dính vào, càng không có quyền can thiệp.

“Vậy em về trước đây.” Từ Lai nhìn cậu lính vẫn đang chạy trên đường băng rồi tức giận quay lưng đi về.

“Chờ chút.”

Từ Lai không biết là có chuyện gì, quay sang nhìn Cận Thời Xuyên, thấy anh móc một hộp thuốc từ túi quần ra đưa cho Từ Lai: “Một ngày ba lần, nhớ uống đúng giờ.”

“Gì đây?” Từ Lai đưa tay ra nhận, lắc thử vài cái, mấy viên thuốc bên trong va vào nhau kêu lách cách.

“Thuốc chữa ho đặc hiệu.” Cận Thời Xuyên nói nhẹ tênh.

Trên khuôn mặt cô gái hiện lên nụ cười vui sướng: “Cái này là thuốc bào chế ạ? Cho nên nãy anh bảo có việc chính là việc này đấy à?”

“Ừ.” Cận Thời Xuyên thấy Từ nha đầu tươi cười rạng rỡ bèn nói thêm, “Thuốc tay bác sĩ này làm hiệu nghiệm lắm, em khỏi phải ngày nào cũng khù khụ, ảnh hưởng đến người khác.”

“Nói một câu quan tâm em khó lắm hả?” Đã quan tâm rồi còn thích kiếm cớ.

https://thuviensach.vn

“Về đi.” Cận Thời Xuyên ra lệnh, quay mặt đi, không nói chuyện với Từ Lai nữa.

Sau lưng vẳng đến giọng nói dịu dàng của cô nàng: “Em biết anh rất giận chuyện Dương Dương làm với Tiểu Hổ, em cũng biết mình không nên nhúng tay vào chuyện quản lý trong quân đội. Em chỉ nói đúng một câu thôi, đừng quên bước khuyên bảo, uốn nắn từng bước nhé đội trưởng Cận.”

Tiếng bước chân càng ngày càng xa, Cận Thời Xuyên quay đầu lại liếc nhìn theo bóng lưng thấp thoáng đó, vẻ hờ hững như vơi đi một chút.

Anh nhìn lại phía người đang ở trên đường chạy, vẻ mặt vẫn lãnh lùng như cũ.

Về Dương Dương thì Cận Thời Xuyên vẫn luôn muốn mài giũa tính tình của cậu chàng này. Những năm qua anh từng gặp không ít kẻ thích sinh sự nhưng Dương Dương quả là tay đứng đầu.

Đúng vậy, cậu ta là một người lính ưu tú trên tất cả các phương diện nhưng ở mặt nào cậu ta cũng đều có tật xấu. Lưu Húc luôn nói thật ra cái cậu Dương Dương này giống anh hồi trẻ, bướng bỉnh, nhiệt tình, không chịu thua. Anh đáp lại là, cho dù bướng bỉnh đến thế nào anh cũng phải trị cho bằng khỏi.

Thật ra trong khoảng thời gian qua, Dương Dương cũng đã thay đổi, không còn không coi ai ra gì như hôm mới tới nữa nên Cận Thời Xuyên cũng không quá để ý kỹ cậu ta nữa.

Mấy ngày huấn luyện vừa qua, anh nhận thấy cậu chàng này có phần nóng vội cho nên đã nhiều lần bảo Dương Dương cho Tiểu Hổ dừng lại nghỉ ngơi, nào ngờ cậu ta lại lén lút sau lưng anh, bắt Tiểu Hổ tập luyện thêm.

https://thuviensach.vn

Càng bất ngờ hơn là, anh chỉ đi vắng có một lát liền xảy ra chuyện ngay.

Lúc đứng ở cửa phòng bác sỹ thú y nghe người bên trong nói chuyện, quả thực anh đã tức điên lên. Khi ấy, trong đầu chỉ muốn đánh cho cậu ta một trận để cậu ta cũng bị giống Tiểu Hổ. Huấn luyện viên làm chó của mình bị gãy xương, cái thằng này thật là giỏi.

Lưu Húc nói không sai, bản chất thằng oắt này giống anh ngày xưa, làm việc bất kể hậu quả, quá để ý thắng thua. Anh hy vọng cậu ta không dẫm theo vết xe đổ của anh, gây nên chuyện khiến mình phải hối hận.

Thế nên anh mới nghiêm khắc gọi cậu ta ra, không hỏi câu nào hết, lôi ra sân tập cho cậu ta chạy đủ hai mươi vòng sân rồi nói sau.

Sấm sét đùng đoàng, cuối cùng mưa cũng trút xuống. Từ Lai đứng bên cửa sổ thấy mưa to dữ dội bèn cầm ô chạy ra sân tập. Quả nhiên người chạy vẫn còn đang chạy, người đứng vẫn đứng nguyên ở đó như một thân cây không biết xê dịch.

Cô thầm mắng trong bụng: Thằng ngốc anh, thằng ngốc em.

Thật ra từ hồi đi lính, ai cũng đã quen với chuyện tắm mưa, cơ bản cũng chẳng có gì to tát, nào ngờ lại có người đến đưa ô cho.

Lúc Cận Thời Xuyên cảm thấy nước mưa không trút xuống người mình nữa mới nhận ra Từ Lai đang cố gắng giơ cái ô thật cao.

Chiều cao của hai người chênh nhau kha khá. Từ Lai phải nhón chân lên để giữ ô nên khá là mệt, cô nói ngay khi anh quay lại: “Còn nhìn gì nữa, mau cầm đi, em không giữ nổi nữa đâu.”

Cận Thời Xuyên giơ tay lên cầm ô, kéo Từ Lai vào dưới tán ô, một bên vai anh vẫn bị mưa xối như trước nhưng anh mặc kệ, còn quay sang

https://thuviensach.vn

trách: “Em muốn chết à, bệnh khỏi rồi hả? Lại còn rảnh để ý người khác nữa.”

“Hung cái gì chứ, em ra đây đưa ô là sai hả?” Từ Lai tức giận phản pháo.

“Anh biết thừa em nghĩ gì ra.” Cận Thời Xuyên nhìn về phía Dương Dương, nói chắc nịch, “Hai mươi vòng, không chạy đủ thì ai đến nói đỡ kiểu gì cũng đừng hòng.”

“Em đâu có định đi nói đỡ đâu. Có điều thân thể của các anh là thuộc về quốc gia đấy nhé, làm bừa là hỏng mất đấy.” Từ Lai ngước mắt nhìn Cận Thời Xuyên. Sức khỏe là vốn quý của con người, anh biết quan tâm sức khỏe của cô vậy mà lại không biết đường tự quan tâm mình.

“Quan tâm vớ vẩn.” Cận Thời Xuyên không nhìn Từ Lai, giọng điệu lạnh nhạt.

Từ Lai lén liếc Cận Thời Xuyên một cái: “Vậy anh cứ coi như em ăn nó rửng mỡ đi quan tâm vớ vẩn đi. Mưa to lại còn khuya rồi nữa, muốn phạt thế nào thì để đến mai không được à?”

“Không được.”

“Cận Thời Xuyên, anh với Dương Dương đúng là cùng một loài, cứng đầu chết đi được.”

“Chuyện hôm nay chớ để ngày mai, cậu ta làm được thì cũng chịu được.”

“Cậu ấy biết sai rồi, lẽ nào không thể cho cậu ấy một cơ hội à?”

“Đủ rồi đấy.” Cận Thời Xuyên ngắt lời Từ Lai, “Anh đưa em về ký túc xá.”

https://thuviensach.vn

…

Đêm hôm đó, Từ Lai không biết cuối cùng Dương Dương có chạy xong hai mươi vòng không nhưng sáng hôm sau, lúc cô đi thăm Tiểu Hổ thì bất ngờ trông thấy Dương Dương ngồi trong phòng của bác sỹ thú y, tựa lưng vào tường ngủ quên mất, còn Tiểu Hổ thì đang nằm trong lồng bên cạnh cậu ta.

Cô biết lần này Dương Dương đã nhận thức được lỗi của mình rồi.

Thế nhưng Từ Lai không ngờ Cận Thời Xuyên lại báo cáo lên trung đoàn đề nghị trả Dương Dương về đơn vị cũ, xét thấy Dương Dương có nguyện vọng được ở bên làm bạn với Tiểu Hổ cho đến khi nó khỏi hẳn, Cận Thời Xuyên cũng ghi cả vào trong báo cáo xin phê duyệt.

Có điều trong khoảng thời gian này, Dương Dương không được phép vào sân tập, ngoài việc phụ trách chăm sóc Tiểu Hổ, tạm thời điều cậu ta sang ban cấp dưỡng.

Từ Lai rất bất ngờ trước kết quả này. Cô cho là Cận Thời Xuyên sẽ chỉ phạt Dương Dương viết kiểm điểm là xong chuyện, tuyệt đối không đoán được anh lại báo cáo lên cấp trên đòi trả người về đơn vị cũ.

Dương Dương là người tự kiêu cỡ nào chứ, điều đi rồi lại bị trả về, chuyện mất mặt như thế, cậu ta làm sao chịu được đây?

Từ Lai tìm Cận Thời Xuyên nói chuyện, tránh không nói những chuyện khác, chỉ nói chuyện giữ cậu ta lại làm huấn luyện viên, Dương Dương là một mầm non tốt, cho nên hy vọng anh nghiêm túc suy nghĩ thêm.

Thế mà thái độ của người ta cực kỳ cứng, còn bảo đây không phải là trường học, phạm lỗi thì cảnh cáo là xong, đây là doanh trại quân đội, phải áp dụng kỷ luật của người lính.

https://thuviensach.vn

Ý nói là chuyện đã quyết định, không thể thay đổi.

Sau đó, nội dung huấn luyện mỗi ngày vẫn tiếp tục thực hiện đều đặn như cũ. Chuyện Dương Dương và Tiểu Hổ coi như là đã gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh mọi người, huấn luyện cần có chừng mực, không thể sốt ruột.

Thỉnh thoảng Từ Lai có trông thấy Dương Dương đi ngang qua sân huấn luyện, không còn là cậu chàng ngạo nghễ ngày xưa, cậu ta có vẻ trầm tính hơn nhiều, thấy họ đang huấn luyện cũng không dừng lại xem mà quay lưng đi thẳng.

Đồng thời, mọi người cũng phát hiện một vấn đề khác. Đội trưởng Cận và cô giáo Từ trước đây hợp tác ăn ý với nhau, nay dường như có vẻ ngoài mặt thì hòa nhã nhưng trong lòng thì không. Mặc dù, nhìn qua thì hai người cũng không có thay đổi gì đặc biệt nhưng vẫn đủ khiến người ta cảm giác được chắc chắn là có vấn đề.

Ví dụ như, ngày xưa, lúc huấn luyện, cô giáo Từ sẽ cùng phối hợp với đội trưởng Cận, hiện tại thì mỗi người một chỗ, nói chuyện cũng không nhìn nhau, việc ai nấy làm.

Lại ví dụ như, hai người lâu nay vẫn luôn như hình với bóng còn giờ mỗi lúc có thời gian rảnh thì đều lẻ loi một mình.

Ví dụ nữa như, thỉnh thoảng đội trưởng Cận nói chuyện, cô giáo Từ sẽ cãi lại mấy câu, chưa đến mức gây gổ nhưng luôn làm ngược lại, còn đội trưởng Cận lại làm như chẳng hề gì hết.

Tóm lại, bầu không khí giữa hai người này không hài hòa. Theo góc nhìn của Lưu Húc thì e là hai người đang giận dỗi nhau, cụ thể là vì cái cậu Dương Dương kia, có đúng hay không thì còn cần phải nghiên cứu thêm.

https://thuviensach.vn

Từng ngày một cứ thế trôi qua. Bài kiểm tra vượt địa hình có chướng ngại vật, cơ bản mọi người đều đạt tiêu chuẩn, nhanh chóng chuyển sang nội dung huấn luyện tiếp theo.

Tiểu Hổ được Dương Dương chăm sóc cẩn thận, giờ đã có thể đi lại được.

Từ Lai tình cờ bắt gặp Dương Dương và Tiểu Hổ ở cách chỗ cô không xa, đang định qua đó thì trông thấy Cận Thời Xuyên đứng đối diện với Dương Dương, hai người hình như đang nói chuyện nhưng cô không trông rõ được vẻ mặt của họ, chỉ có thể quan sát thấy thỉnh thoảng Dương Dương lại gật đầu một cái.

Sau khi Cận Thời Xuyên đi, Từ Lai mới lại gần.

“Dương Dương.” Từ Lai gọi Dương Dương lại.

Dương Dương mỉm cười chào Từ Lai: “Cô giáo Từ à.”

“Tiểu Hổ sao rồi?” Từ Lai quan sát Tiểu Hổ, tình thần của cu cậu không tồi.

“Hồi phục rất nhanh, dạo này toàn đòi chạy, tôi không cho, thế mà nó nghe lời nhé.” Dương Dương vừa cười vừa nói.

Từ Lai phát hiện ra Dương Dương đã thay đổi hẳn rồi, cô bật cười: “Cậu thay đổi nhiều thật, biết yêu chó rồi đấy.”

Dương Dương ngại ngùng gãi gãi đầu: “Trước kia cho là mình rất có bản lĩnh, không gì không thể. Thực tế thì không phải, đến Tiểu Hổ còn không chăm được. May được đội trưởng Cận dạy bảo, tôi mới hiểu ra mối quan hệ giữa huấn luyện viên và chú chó của anh ta thực ra là thế nào.”

https://thuviensach.vn

“Đội trưởng Cận á?” Từ Lai nhìn về phía Dương Dương, tiếp tục hỏi, “Cậu không tức anh ấy à?”

“Hồi đầu thì có không phục, cũng tức vì anh ta chẳng nể mặt gì cả, nhưng đến giờ thì xem như tôi đã tỉnh ngộ rồi. Đội trưởng Cận làm thế đều là vì tốt cho tôi. Mặc dù cách làm của anh ấy không giống cách thông thường nhưng tôi thông minh thế này mà giờ còn không hiểu thì quá là ngu.”

Dương Dương hóa ra vẫn là Dương Dương, vẫn là một nam tử hán cầm lên được, bỏ xuống được.

“Cậu nói tôi hơi khó hiểu.” Từ Lai vốn tưởng Dương Dương phải hận Cận Thời Xuyên thấu xương cơ, không ngờ lại thế này.

Dương Dương nói với Từ Lai: “Nếu như đội trưởng Cận muốn đuổi tôi đi thật thì đã không cho tôi ở lại chăm Tiểu Hổ. Lúc mới đầu, tôi không hiểu sao anh ấy lại chuyển tôi sang nhà bếp. Giờ thì tôi hiểu rồi. Thật ra anh ấy muốn mài giũa tính khí cho tôi. Đó là một nơi rèn luyện con người rất tốt.” Dương Dương nở nụ cười đầy bất đắc dĩ, “Tôi nghe nói cô giáo Từ vì chuyện của tôi mà nảy sinh đôi chút hiểu lầm với đội trưởng Cận. Rất cảm ơn cô đã suy nghĩ cho tôi nhưng tôi cũng mong cô không hiểu lầm đội trưởng Cận nữa.”

“Này, vừa nãy đội trưởng Cận đã nói gì với cậu thế?” Từ Lai hỏi.

“Anh ấy hỏi tôi có còn muốn làm huấn luyện viên nữa không.” Dương Dương trả lời.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Đôi khi con người ta trở nên rất ngớ ngẩn. Là một người trong cuộc, Dương Dương còn có thể nhìn thấy rõ nỗi khổ tâm của Cận Thời Xuyên, vậy mà Từ Lai thì lại vẫn cho rằng Cận Thời Xuyên là một gã bảo thủ, máu lạnh, không để ý đến cảm giác của người khác.

Giờ đây, được một câu của Dương Dương thức tỉnh, Từ Lai bỗng nhiên nhận ra mấy ngày qua mình giận dỗi trẻ con thật vớ vẩn. Chẳng trách Cận Thời Xuyên thỉnh thoảng lại nhìn cô bằng anh mắt như nhìn một con ngốc, không biết chừng anh đã cười nhạo cô cả trăm lần ở trong lòng rồi ấy nhỉ?

Thế nhưng cô bỗng nhếch môi cười, ý tứ sâu xa.

Dương Dương thấy Từ Lai cười dịu dàng động lòng người bèn hỏi: "Cô giáo Từ cười gì thế?"

"Vui cho cậu thôi!" Từ Lai nhìn về phía Dương Dương, "Tôi tin cậu đã trả lời là muốn, phải vậy không?"

"Ừ." Dương Dương gật đầu. Ban đầu bị điều đến đây, anh ta chẳng tình nguyện chút nào nhưng dần dần anh mới phát hiện thực ra mình cũng rất thích hợp với công việc huấn luyện viên này. Dù không nói ra miệng nhưng trong lòng thì đã dự định sẽ làm một huấn luyện viên tốt của Tiểu Hổ rồi.

"Cố gắng lên, tôi đi đây." Từ Lai cười chào Dương Dương rồi quay lưng đi.

https://thuviensach.vn

Dương Dương nhìn theo bóng dáng Từ Lai rồi ngồi xổm xuống, xoa đầu Tiểu Hổ, vui vẻ bảo với nó: “Chúng ta về đi.”

…

Nội dung học lý thuyết đã hoàn thành. Sau khi ăn cơm tối xong, Cận Thời Xuyên dẫn các đội viên đi rèn luyện thể năng. Từ Lai rảnh rang bèn ra chỗ chuồng chó tìm Bình An trò chuyện.

“Thật ra nói câu xin lỗi thôi cũng đâu có gì phải xấu hổ phải không, nhưng mà cứ thấy anh ấy là chị lại không nói được.”

Từ Lai ngồi trên bậc cầu thang bên trong chuồng chó, tỏ vẻ khó xử với Bình An ngồi bên cạnh mình.

“Chao ôi.” Từ Lai chống đầu lên tay trái, tay phải thỉnh thoảng vuốt ve sống lưng của Bình An, tiếp tục nói chuyện với nó, “Mày nói xem sao trước đây chị hò hét theo đuổi anh ấy thì gì cũng dám nói, còn giờ, khi biết mình sai thì lại sợ nhỉ?”

“Bình An, mày chỉ cho chị một chiêu đi.”

“Hay là chị viết vào giấy, mày mang nó đưa cho anh ấy hộ chị nhé.”

“Mày nhìn vậy là ý gì hả, giờ anh ấy là chủ của mày nên mày không thèm coi chị mày ra gì nữa phải không?”

“Ông bà dạy rồi, uống nước nhớ nguồn, ăn quả nhớ kẻ trồng cây, chị chính là người trồng cây đây, là mẹ ruột của mày đó.” Từ Lai thấy Bình An được vuốt lông thoải mái, tiếp tục được đà nói thêm, “Vậy quyết định thế nhé, chị viết giấy treo lên cổ mày, mày chuyển nó cho chị…”

Nội tâm Bình An sụp đổ: Thấy tôi không biết nói nên bắt nạt đấy à? Hai người giận dỗi nhau sao lại kéo tôi vào hả? Anh em ơi, đồng bào ơi.

https://thuviensach.vn

Nó bỗng dưng sủa "gâu gâu" lên mấy tiếng, ngoe nguẩy cái đuôi liên tẳng.

Từ Lai thấy vậy liền vui vẻ, gãi nhè nhẹ cằm của Bình An, cười bảo: "Quả nhiên là con ruột, không uổng công chị nuôi mày."

Nhưng mà, nhưng mà, một giây sau, một giọng nói vang lên, Bình An lao đi.

"Em là loài gì vậy, còn biết sinh cả Bình An cơ à?"

Từ Lai hóa đá. Ở cửa chuồng chó có một cặp chân dài mặc quần rằn ri, nhìn thẳng lên trên, gương mặt tuấn tú của Cận Thời Xuyên được ánh sáng trong chuồng chó chiếu sáng, đôi mắt của anh đen láy, phẳng lặng như mặt nước.

"Anh… không phải anh… đang đi… đi huấn luyện à?" Khỉ thật, sao tự dưng lại nói lắp chứ?

Cận Thời Xuyên ngồi xổm xuống xoa đầu Bình An, thế là mặt đối mặt với Từ Lai: "Học chính trị."

Từ Lai gật đầu: "Ồ."

Sau khi im lặng được một lúc, Từ Lai mới ngập ngừng mở miệng: "Hôm nay em trông thấy anh nói chuyện với Dương Dương."

"Ừ." Cận Thời Xuyên vẫn ngồi nghịch với Bình An.

"Cậu ấy nói với em…"

"Từ Lai." Cận Thời Xuyên ngắt lời cô.

"Dạ?" Từ Lai nhìn lại anh, hai người bốn mắt nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên nhốt Bình An vào chuồng rồi đứng lên ngồi xuống cạnh Từ Lai. Hai cái bóng một lớn một nhỏ in trên nền nhà trông thật đẹp đôi.

“Muốn nghe kể truyện không?”

Từ Lai nghiêng đầu nhìn Cận Thời Xuyên, đối phương cũng chuyển mắt nhìn sang cô. Cô gật đầu như máy.

“Ngày xưa có một gã huấn luyện viên, bạn đồng hành của cậu ta là một con chó xuất sắc. Bọn họ kề vai chiến đấu, tham gia rất nhiều nhiệm vụ cứu viện. Chú chó kia còn giành được cả giải vô địch toàn quốc. Tất cả mọi người đều hâm mộ gã huấn luyện viên này vì có được một chú chó tìm kiếm cứu nạn anh dũng như vậy. Tuy nhiên, họ không biết chú chó tài ba này đã từng phải trải qua huấn luyện nghiêm khắc như thế nào, từng bị thương, từng làm những nhiệm vụ nặng nhọc suốt một thời gian dài. Sau này, trong một vụ cháy khu công nghiệp, hai chiến sĩ phòng cháy chữa cháy hy sinh, còn nó, vì cứu gã huấn luyện viên của mình nên cũng qua đời, được truy phong huân chương chó chiến công hạng nhất.”

Cận Thời Xuyên càng nói giọng càng trở nên nặng nề, pha lẫn đôi phần tự giễu: “Còn gã huấn luyện viên, mãi đến khi nhìn thấy nó không còn hơi thở mới biết hối hận, hối hận vì sao bấy lâu nay chỉ biết huấn luyện, nhiệm vụ, lập công, vì sao không chơi đùa với nó nhiều hơn, trò chuyện với nó, hay chỉ ngồi với nó nhiều hơn một lát cũng được. Nó vẫn chưa tới bốn tuổi, đang tuổi khỏe mạnh, chỉ tại vì gã là một huấn luyện viên vô trách nhiệm…”

“Là Truy Phong ạ.” Từ Lai không ngờ Cận Thời Xuyên sẽ kể cô nghe chuyện này nhưng ngay khi anh bắt đầu kể cô đã biết đó là Truy Phong, còn gã huấn luyện viên kia chính là anh.

https://thuviensach.vn

“Sau đó anh tốt nghiệp Học viện lực lượng cảnh sát vũ trang nhân dân thì được chọn vào ngay đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt. Anh huấn luyện lính, không huấn luyện chó, nhưng rồi trung đoàn thành lập đội chó tìm kiếm cứu nạn, cái ngày anh trốn tránh rồi vẫn đến. Cho nên anh yêu cầu nghiêm khắc, không phải là vì nhằm vào họ, mà là anh hy vọng họ vĩnh viễn không phải hối hận, em hiểu chứ?”

Từ Lai gật đầu, mắt rưng rưng, mũi cay cay. Những ký ức này đau khổ biết mấy với Cận Thời Xuyên nhưng anh có thể kể lại bình thản như thế chỉ vì muốn nói cho cô biết một chân lý. Mồ hôi hôm nay là vì không đổ máu ngày mai.

“Xin lỗi.” Từ Lai khịt mũi một cái, ngẩng đầu lên nhìn Cận Thời Xuyên, “Em thay mặt Từ Lai ngu ngốc, ngây thơ xin lỗi anh.”

“…”

Từ Lai thấy Cận Thời Xuyên không nói gì, cho là anh không chịu nên nói thêm: “Em thật lòng xin lỗi anh rồi, anh tha lỗi cho em đi.”

Cận Thời Xuyên nhìn Từ Lai, bật cười khẽ một tiếng: “Không phải em bảo sẽ viết giấy cho anh à?”

“Anh nghe trộm.” Từ Lai dở khóc dở cười.

“…”

Ồ, không nói gì chính là thừa nhận à?

Trái tim thấp thỏm không yên của Từ Lai vậy là ổn rồi. Cô tò mò hỏi Cận Thời Xuyên: “Vậy giờ anh đã quên được chưa?”

Cho tới nay, Từ Lai chỉ biết Truy Phong hy sinh trong khi làm nhiệm vụ nhưng không biết là vì cứu Cận Thời Xuyên, thì ra đây chính là nguyên

https://thuviensach.vn

nhân anh không huấn luyện chó nữa.

Tuy nhiên, giờ anh đã nhận Bình An, cũng đang gánh vác trách nhiệm của một huấn luyện viên, vậy là đã quên Truy Phong rồi ư?

Cận Thời Xuyên nhìn Từ Lai chăm chú, nhẹ đặt tay lên ngực trái, nhẹ nhàng nói: “Vĩnh viễn đặt nó ở chỗ này.”

Từ Lai nhìn chỗ bàn tay anh đặt lên, rất muốn hỏi cô có ở trong đó hay không.

Mãi sau này, khi Cận Thời Xuyên đè Từ Lai nằm dưới người mình, ngón tay Từ Lai vẽ vòng tròn trên ngực trái của anh, hỏi anh đã đặt cô ở đó từ lúc nào.

Anh thơm cô một cái rồi cười nhẹ, nói là xác định từ lúc ở doanh trại huấn luyện giận dỗi với cô vì chuyện của cái cậu Dương Dương, còn không xác định thì phải sớm hơn…

“Đương nhiên rồi.” Từ Lai cố làm ra vẻ thoải mái, “Truy Phong mãi mãi ở trong tim chúng ta.”

Cận Thời Xuyên nhìn Từ Lai đặt hai bàn tay lên trước ngực liền bật cười: “Đi thôi, định ngủ ở chuồng chó à?”

Từ Lai cũng nở nụ cười, đứng dậy theo Cận Thời Xuyên, nói với bóng lưng cao to của anh: “Vậy chúng ta bỏ qua chuyện Dương Dương nhé?”

Cận Thời Xuyên xoay người lại nhìn Từ Lai, đột nhiên bước tới gần từng bước từng bước một. Từ Lai bất giác bước lùi về sau, gót chân vấp phải bậc cầu thang, người ngã ngồi xuống.

Trong lúc cô vẫn còn ngơ ngác nhìn Cận Thời Xuyên, anh ngồi xổm xuống trước người cô, chống hai tay hai bên người cô trên bậc cầu thang,

https://thuviensach.vn

giam cô vào trong ngực, mắt nhìn thẳng vào mắt cô.

Từ Lai rụt cổ lại, hắng giọng hỏi: “Gì thế ạ?”

“Trong thời gian qua anh đã suy nghĩ rất nhiều.”

“…” Từ Lai mở to mắt nhìn chằm chằm Cận Thời Xuyên.

“Suy nghĩ thật cẩn thận một việc.” Anh tiếp tục.

“Ồ… Chuyện gì ạ?”

“Lời ngày trước em nói vẫn không đổi chứ?”

Cận Thời Xuyên nhìn thẳng vào đôi mắt Từ Lai, vẻ mặt cô có đôi chút hoang mang.

“Em… đã nói gì… ạ?”

Từ Lai như đang nằm mơ, người lính nghiêm trang thường ngày đã đi đâu đó mất rồi, giờ chỉ còn một người đàn ông giỏi trêu đùa người ta ở đây.

“Chuyện em muốn theo đuổi anh ấy.”

Tim Từ Lai lập tức đập bình bịch, mặt đỏ hồng. Chuyện tình cảm như thế sao qua miệng anh nghe lại nghiêm túc vậy?

Cô bắt đầu đơ đơ, tối nay có nhiều chuyện quá, não không xử lý kịp.

Thế nên, đáng lẽ phải phóng khoáng, dứt khoát nói “Tất nhiên không đổi” thì đến bên miệng lại biến thành câu:

“Có phải anh bị bệnh không?” Từ Lai đặt tay lên trán anh, chẳng lẽ trúng gió hay sao mà bỗng nhiên thay đổi vậy?

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên để yên cho bàn tay nhỏ nhắn mềm mại dán lên trán mình, cười tủm tỉm nhìn đối phương: “Đồng chí Từ Lai, mời đồng chí thẳng thắn trả lời câu hỏi của anh.”

Từ Lai gật đầu, giọng nói êm như tiếng mái chèo gạt nước: “Chắc là không đổi đâu.”

“Vậy thì,” Đôi mắt sắc sảo của Cận Thời Xuyên trông rất nghiêm túc, giọng nói cũng không chơi chơi như vừa nãy, cố gắng kiềm nén sự hồi hộp của bản thân, anh hỏi, “Sau khi kết thúc đợt huấn luyện, chúng ta hẹn hò đi!”

“Ý của anh là…”

“Chừng nào về, cho phép anh theo đuổi em nhé.”

Từ Lai bật cười: “Anh không cần theo đuổi em làm gì, anh biết là em thích anh mà.”

Cận Thời Xuyên đưa tay xoa đầu Từ Lai, đôi mắt dịu dàng, trái tim cũng thôi hồi hộp.

Anh nhìn cô, giọng nói trầm ấm, quyến rũ: “Đàn ông theo đuổi phụ nữ là chuyện hiển nhiên, sau này em cũng còn có cái mà khoe với con chứ, hiểu chưa?”

Từ Lai vừa nghe đến con, mặt đỏ bừng, lí nhí đáp: “Hiểu ạ.”

“Về thôi.”

Cận Thời Xuyên đứng dậy, thấy Từ Lai vẫn đang còn ngơ ngác, anh thầm cười trong bụng, chẳng lẽ mình vừa với dọa người ta à?

Trái tim Từ Lai như đang bay trên mây, mềm ngọt như kẹo, lơ lửng không hạ cánh xuống nổi. Hạnh phúc có phải đến bất ngờ quá không nhỉ?

https://thuviensach.vn

Cô đứng dậy nhìn Bình An, cu cậu đã ngủ rồi. Cô chầm chậm đi theo Cận Thời Xuyên ra khỏi chuồng chó, nhìn Cận Thời Xuyên khóa cửa lại.

Bình An nghe thấy tiếng động liền đòi chạy ra. Cận Thời Xuyên dỗ Bình An đi ngủ, nó liền ngoan ngoãn nằm xuống, cứ như thể vừa rồi là nó bị mộng du vậy.

Cách đó không xa có tiếng con gái: "Anh trêu em vui lắm phải không? Không phải anh bảo việc nhà việc nước không thể vẹn cả đôi đường sao?"

"Từ Lai."

"Gì?"

"Vô duyên!"

"Đội trưởng Cận, anh còn nói trong bộ đội phải nghiêm túc, nghiêm túc á…"

"…"

"Ấy, anh đừng đi nhanh vậy mà!"

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Đến đêm, Từ Lai nằm trên giường lăn qua lộn lại mãi không ngủ được, hễ nhắm mắt lại là gương mặt điển trai của Cận Thời Xuyên lại hiện lên. Ánh mắt dịu dàng, vẻ mặt nghiêm túc.

Bên tai là giọng nói trầm ấm của anh cứ lặp đi lặp lại mấy chữ "hẹn hò", "theo đuổi em", "con".

Cô ngồi dậy, xuống giường, lê dép ra đứng bên cửa sổ, nhìn bầu trời đen sì sì. Đêm nay đến cả vầng trăng cũng phải nấp mình vì ngượng ngùng.

Căn phòng tối om, tĩnh lặng, ẩn vào trong bóng đêm sâu thẳm vỗ về trái tim đang xao xuyến của cô.

Cùng không ngủ được còn có một người nữa, ở dưới tầng.

Giữa hành lang tối om, có một đốm lửa nhỏ sáng lập lòe, tô điểm thêm chút màu sắc cho màn đêm.

Cận Thời Xuyên đứng trước cửa phòng ký túc xá, ngón tay dài thư thả kẹp một điếu thuốc, bóng tối giấu đi hình dáng gương mặt anh, chỉ có đôi mắt đen hơn cả màn đêm là tỏa ra ánh sáng.

Anh hút một hơi thuốc, từ từ nhả khói ra, bất giác cười một tiếng. Đối với những người đi lính, một giấc ngủ là điều quý giá biết bao. Thế mà hôm nay, lần đầu tiên, anh mất ngủ.

https://thuviensach.vn

Ngước mắt nhìn bầu trời đêm mênh mông tối tăm vô tận, bỗng nhiên nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt xinh xắn của em lại hiện lên.

Tối nay vì sao lại nói ra những lời đó, đến chính anh cũng không biết rõ. Anh vốn định đợi kết thúc hẳn khóa huấn luyện xong rồi mới nói tới chuyện này, nhưng nghe em cứ Dương Dương thế này, Dương Dương thế kia, rồi bỗng dưng lại nhớ đến cái anh gì kia của em, thế là liền không muốn đợi nữa.

Thực sự thì chính xác đã động lòng với em lúc nào, ở đâu, anh cũng chẳng biết nữa. Trước đây, anh đã từng nghe lũ anh em chí cốt và các đồng chí chiến hữu tán gẫu chuyện này. Hầu hết họ đều giống như anh, chẳng biết từ khi nào đã đặt người ấy ở trong lòng.

Ngày nào cũng muốn gặp em, nghĩ cách đối tốt với em, không muốn để em chịu thiệt thòi, không chịu nổi khi thấy người đàn ông khác đến gần em…

Tóm lại, tình yêu là một thứ rất mông lung, vô hình. Khi bạn ý thức được sự tồn tại của nó thì bạn đã sớm yêu mất rồi.

Cận Thời Xuyên chưa từng yêu đương, cũng chưa từng động lòng với ai. Nếu chuyện tình cảm là một quyển sách, vậy quyển sách của anh chính là cuốn “Vô tự thiên thư”.

Từ nhỏ đến lớn, anh đi đến đâu cũng được đủ từ thiếu nữ cho đến phụ nữ yêu mến, còn anh thì luôn vững vàng như một đỉnh núi tuyết, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, nếu đến gần nhất định sẽ bị đóng băng chết cóng trong lớp tuyết trắng xóa ấy.

Đám anh em nối khố rất thích trêu chọc anh rằng không ngờ một thằng có vẻ ngoài mê hoặc người khác như thế lại là một vị hòa thượng tứ đại giai không.

https://thuviensach.vn

Mỗi lần như vậy, nếu anh không rảnh thì bỏ ngoài tai, ngược lại thì sẽ đáp trả bọn nó bằng một cái nhìn sắc lẹm.

Anh đã từng thẳng thắn xem xét vấn đề này. Anh không hề phân vân gì về thiên hướng tình dục của mình, gia đình thuận hòa, cha mẹ yêu thương, không có ám ảnh tâm lý lúc nhỏ, đến tuổi cưới vợ cũng không phản cảm gì chuyện này. Cái chính là chẳng có cảm giác gì cả.

Cho đến khi Từ Lai xuất hiện. Anh dường như liền hiểu ra không phải là chẳng thể có cảm giác.

Anh công nhận, trong lòng anh, Từ Lai không như những người khác. Anh biết rõ ý đồ của cô gái này với mình nhưng không đẩy cô ra xa như đã làm với những cô gái khác.

Có lúc anh đã từng đem tất cả đổ cho việc họ từng gặp nhau cách đây mười năm, họ từng cùng nhau trải qua hoạn nạn, xem như là quen biết nhau đã lâu.

Dần dần, một cách âm thầm, mọi thứ đều đã thay đổi…

Cô làm cho anh dần quen với cuộc sống có cô. Cô đánh người sinh sự vì anh, dáng vẻ đĩnh đạc đường hoàng, sáng trưa chiều mỗi ngày không ngừng nhắn tin cho anh, cô lo lắng khi thấy anh bị thương, cô bị trật khớp còn hùng hổ khuyên nhủ bé gái định tự sát.

Còn cả hôm ở trung đoàn, cô để đám vệ tinh bu quanh để chọc tức anh, cô vì muốn để Bình An đi với anh mà cố ý ăn mặc khiêu gợi, cô sợ ếch sợ nhái nên nhảy chồm lên người anh thật đáng yêu, cô bị sốt cao vẫn còn cố gắng giảng bài…

Có lẽ, từ lâu anh đã động lòng với cô, chỉ là anh vẫn còn những nỗi băn khoăn riêng.

https://thuviensach.vn

Thứ nhất, anh muốn xác định tình cảm Từ Lai dành cho anh là biết ơn hay là tình yêu.

Thứ hai, anh là một người lính, anh chẳng thể ở bên cô nhiều.

Bởi vậy, anh mới nói là việc nhà việc nước không thể vẹn cả đôi đường, muốn cô suy nghĩ cho thật kỹ, hiểu cho thật rõ.

Con người trước sau vẫn là một cơ thể bằng xương bằng thịt, bản chất của con người trước sau vẫn luôn có một mặt cảm tính, dù có muốn giả vờ thì sớm muộn vẫn sẽ bị trái tim bán đứng vì không khống chế nổi.

Vì chuyện của Dương Dương, Từ Lai trở mặt với anh, anh cảm thấy rất khó chịu. Tuy ngoài mặt không thể hiện gì nhưng sự chua xót trong lòng thì ngày một thêm mãnh liệt hơn, dữ dội hơn.

Thế là, trong quãng thời gian ấy, anh đã nghiêm túc suy nghĩ lại một lần. Nếu như trước đây anh chỉ nghi ngờ mình đã động lòng với Từ Lai thì hiện giờ anh có thể dám chắc trăm phần trăm rằng mình đã yêu em ấy từ lâu.

Chỉ là…

Cận Thời Xuyên hút một hơi thuốc, bật cười tự giễu. Năng lực tự kiểm soát bản thân, điều anh cho là niềm tự hào nhất của một người lính, đứng trước mặt em ấy, nó cứ tan chảy dần dần từng phút một, đến nỗi giờ chẳng còn đáng giá một xu.

Nếu đã xác định là cô thì có tan chảy cũng chẳng sao. Trừ phi cô không cần anh nữa, bằng không, dù có thế nào cũng đừng hòng anh buông tay.

Từ Lai hỏi anh không phải bảo là việc nhà việc nước không thể vẹn cả đôi đường sao.

https://thuviensach.vn

Thật ra anh rất muốn trả lời cô rằng: Vứt mẹ cái việc nhà việc nước không thể vẹn cả đôi đường đi, ông đây muốn lập gia đình với em, có được không đây?

Nhưng mà chỗ này là doanh trại, chuyện tình cảm để dành về rồi nói vậy.

…

Ngày hôm sau, khi chuông báo thức kêu, Từ Lai vác cặp mắt gấu trúc đi tập thể dục.

Bấy lâu nay, Từ Lai vẫn luôn giữ thói quen chạy bộ buổi sáng. Mỗi sáng sớm, các đội viên đều được thấy cô giáo Từ khỏe khoắn, mạnh mẽ, sánh vai chạy cùng họ trên đường chạy, rất có tinh thần.

“Hôm qua cô giáo Từ ngủ không ngon à? Bọng mắt hơi sưng lên rồi kìa!” Giang Đường rất giỏi quan sát người khác, thấy hôm nay Từ Lai hơi uể oải liền đoán ra ngay.

“À, hơi mất ngủ một chút.” Từ Lai ngẩng đầu lên liếc cái tên đầu sỏ cao ráo nhất hội đang chạy ở đằng trước một cái rồi cắm đầu cắm cổ chạy.

Giang Đường lại tiếp: “Da dẻ con gái quan trọng lắm, mặc dù cô giáo Từ có vẻ đẹp trời ban nhưng vẫn cần được chăm sóc…”

“Giang Đường.” Cận Thời Xuyên không biết đã chạy cạnh Giang Đường từ lúc nào.

Cậu ta quay sang nhìn thử: “Ối! Đội trưởng Cận, sao anh lại chạy từ đằng sau tới thế?”

Vẻ mặt Cận Thời Xuyên thản nhiên như không, đôi mắt nghiêm nghị, ra lệnh: “Chạy lên trước đi.”

https://thuviensach.vn

“Rõ.” Giang Đường mặc dù không vừa ý nhưng vốn đâu dám chống lại lệnh của đội trưởng Cận chứ.

Giang Đường nhanh chóng chạy lên trước. Cận Thời Xuyên lấp vào chỗ trống của Giang Đường, ngay cạnh người Từ Lai.

Từ Lai liếc qua Cận Thời Xuyên ở bên một cái. Anh ngẩng đầu ưỡn ngực, cánh môi cong cong, thì thầm nói với cô: “Cô giáo Từ, nhìn đằng trước đi.”

“…” Ha ha, Từ Lai dở khóc dở cười, lấy việc công làm việc tư mà còn giả bộ đứng đắn…

…

Từ Lai giới thiệu nội dung và cách thức huấn luyện ngày hôm nay.

Hôm nay sẽ huấn luyện kỹ năng tìm kiếm, hay còn gọi là huấn luyện tìm đồ vật. Vì mới bắt đầu nên các huấn luyện viên sẽ sử dụng món đồ mà chó của mình yêu thích nhất để thực hành huấn luyện. Đem giấu món đồ yêu thích ấy ở một chỗ ngoài tầm mắt, ví dụ như giẫm dưới chân, giấu trong lỗ hoặc cất ở trên cao, khi chó nóng lòng muốn lấy được món đồ thì hô khẩu lệnh “(tên chó), đào”, lặp lại liên tục cho đến khi tạo thành phản xạ có điều kiện cho chó.

Huấn luyện viên và chó của họ đã hình thành được sự ăn ý rất tốt, từ quan hệ xa lạ, không tín nhiệm đã chuyển biến thành phụ thuộc, tín nhiệm nên trong quá trình thực hành bài học này, cả người và chó đều có vẻ rất thuận buồm xuôi gió.

Cùng lúc đó, mọi người cũng chú ý tới một chuyện. Cô giáo Từ cười với đội trưởng Cận, giống như mây mù tan đi, trời xanh trở lại, mặt trời tỏa sáng.

https://thuviensach.vn

Giờ giải lao, mọi người tiếp tục được một phen trợn mắt há mồm nữa. Đội trưởng Cận và Cô giáo Từ đứng ở một góc nói nói cười cười với nhau.

Đó là đội trưởng Cận đấy nhé, là đội trưởng Cận luôn nghiêm túc, thận trọng đấy nhé. Sao hôm nay cười ấm như nắng vậy?

Giang Đường qua chỗ Lưu Húc hỏi dò: "Tiểu đội trưởng, chuyện của đại ca là thế nào thế?"

Từ hồi sáng, lúc chạy thể dục, thấy đội trưởng Cận chạy lại chỗ cô giáo Từ là đã thấy không bình thường rồi, hai người này mới đây còn khác xa thế này.

Sau đó, xâu chuỗi những chuyện trước đây và cảnh tượng đang ngay trước mắt, anh ta cảm thấy cái chuyện thú vị anh ta phát hiện ra hôm trước chắc là thật rồi.

Giang Đường thấy Lưu Húc cười hiền từ như một bà mẹ già thì bó tay: "Tiểu đội trưởng, hỏi anh, anh còn chưa trả lời mà! Gì mà cười bỉ ổi thế hả?"

Lưu Húc suýt thì chết vì sặc nước bọt, trợn mắt lườm Giang Đường: "Bỉ ổi hả? Cái thằng này, nói lại lần nữa xem…"

Sau này, khi mọi người đều đã biết cô giáo Từ là chị dâu, cả đám đều hóa đá. Không phải Từ Lai còn mới trêu Giang Đường là Holmes sao, sao khó hiểu vậy?

Giang Đường bị oan to, anh ta chỉ là một con chó độc thân, vốn không hề nghĩ đến chuyện đó mà! Không phải vẫn luôn là tình đồng chí hữu nghị hay sao? Thế nào mà lại thăng hoa đến cảnh giới cao vậy được?

Ở cạnh đó, thực ra Từ Lai và Cận Thời Xuyên chỉ đang trao đổi chuyện huấn luyện với nhau thôi. Tuy nhiên, có lẽ vì tâm thế nay đã khác

https://thuviensach.vn

xưa nên hai người cùng phát hiện cách họ nhìn đối phương ngày càng đặc biệt.

À, nói chính xác thì là ánh mắt Cận Thời Xuyên nhìn Từ Lai không còn như mọi ngày, trong cái nhìn chăm chú có hòa quyện thêm mấy phần dịu dàng.

Hai người trao đổi nội dung kiểm tra tiếp theo xong liền thông báo cho Lưu Húc và cả đội chuẩn bị.

Sau khi xong bài kiểm tra, nội dung huấn luyện hôm nay coi như đã hoàn thành. Cận Thời Xuyên tổng kết lại một lượt rồi cho mọi người giải tán.

Giờ mọi người không còn như hồi mới đầu, làm gì cũng đều nghiêm túc như đang trong kỳ huấn luyện tân binh. Sau khi được cho giải tán, các huấn luyện viên giờ sẽ cùng chó của mình hoạt động tự do.

Có thể dẫn chúng đi chơi bóng, có thể nằm trên thao trường ngắm trời ngắm đất, cũng có thể chạy vài vòng chơi đùa, đến giờ vào chuồng thì mới dắt chó về.

Hôm nay, được nhìn thấy các huấn luyện viên vui vẻ cùng với chó của mình, Từ Lai cũng thấy vui lây. Cảnh tượng kiểu này, nếu bạn không được tận mắt trông thấy, e là mãi mãi chẳng thể tưởng tượng ra nổi.

Những gã đàn ông mình đồng da sắt đem sự dịu dàng nhất của mình trao cho cộng sự trung thành nhất của họ, đồng thời là người anh em kề vai chiến đấu trong tương lai – chú chó tìm kiếm cứu hộ.

Chú thích:

*Vô tự thiên thư: là một quyển sách không có chữ, chỉ những người có duyên với nó mới thấy được nội dung trong đó. Trong phim “Hoàng tử

https://thuviensach.vn

Thiếu Lâm", nhờ nhặt và đọc được nó, hoàng thượng Khai Tâm đã tự rèn luyện trở thành một cao thủ võ nghệ.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 34

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Toàn bộ nội dung huấn luyện mấy ngày tiếp theo đều là tập luyện tìm kiếm ở hiện trường. Khả năng phân biệt các loại mùi của chó nhạy hơn con người cả triệu lần, thính lực gấp con người 18 lần, tầm quan sát rộng, có thể quan sát được ngay cả trong điều kiện ánh sáng yếu. Một chú chó tìm kiếm cứu nạn chuyên nghiệp lại càng cần phải được huấn luyện để phát huy tối đa những năng lực này.

Rất nhiều người sẽ đặt câu hỏi rằng đã có máy móc tìm kiếm tối tân vì sao còn cần phải sử dụng cách làm nguyên thủy là dùng chó tìm kiếm cứu nạn? Dạy dỗ được một con chó tìm kiếm cứu nạn vừa tốn công lại mất thời gian.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Chó tìm kiếm cứu nạn là vật sống, có khả năng linh hoạt, trong khi máy móc tìm kiếm thì chỉ là vật chết.

Sau những ngày huấn luyện xây dựng phản xạ có điều kiện đánh hơi đồ vật và lục soát hòm trống, hôm nay, cuối cùng mọi người cũng bước vào sân huấn luyện tìm kiếm trong khu vực đổ nát.

Trước mắt mọi người là một tòa nhà cũ nát đã sụp đổ một phần, bị bỏ hoang, đứng xiêu xiêu vẹo vẹo, trông rất nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Lịch sử của đống phế tích này đã rất lâu đời, là sân huấn luyện cho hầu hết các đời chó tìm kiếm cứu nạn ở Du Giang. Điều kiện bên ngoài ngôi nhà rất bất lợi, ngói rơi, gạch vỡ, đá tảng, hố sâu ngổn ngang khắp nơi.

Hành lang rắc rối phức tạp, tầng trên tầng dưới gạch đá lổn nhổn, muốn chó tìm kiếm cứu nạn tìm ra sinh vật sống trong thời gian hạn định là chuyện không hề dễ dàng.

Đây không còn là một cái sân huấn luyện trống trải như trước đây nữa. Nó là một sân bãi mô phỏng mà cả huấn luyện viên và chú chó tìm kiếm cứu nạn đều cảm thấy xa lạ, cũng là điều kiện thảm họa mà sau này mọi người ở đây đều có khả năng gặp phải.

Cận Thời Xuyên đứng trước mặt mọi người. Bình An ngồi ngay bên cạnh, cu cậu vẫn luôn giữ cái dáng vẻ kiêu ngạo, không biết sợ là gì ấy, điểm này thì giống y hệt gã huấn luyện viên của nó.

Tuy nhiên, nó quả thực có tư cách để kiêu ngạo, điểm này cũng giống với gã huấn luyện viên của nó.

Chỉ là Bình An thỉnh thoảng còn biết làm nũng, gã huấn luyện viên của nó thì không.

Cận Thời Xuyên kể lại các trường hợp cứu nạn cứu hộ thảm họa, đặc biệt là động đất, những năm gần đây, kết hợp với khung cảnh đổ nát trước mặt, để các đội viên nắm được trong quá trình huấn luyện tìm kiếm trong đống đổ nát, huấn luyện viên và chó được huấn luyện cần chú ý những điểm quan trọng nào.

Nói xong toàn bộ, Cận Thời Xuyên tổng kết: “Điều kiện tiên quyết phải bảo đảm trong khi sử dụng chó tìm kiếm cứu nạn để tìm kiếm sự sống là chúng tôi muốn cả người và chó đều được an toàn. Trong thảm họa thiên tai, có rất nhiều yếu tố nguy hiểm không thể khắc phục. Cho nên, cứu người tất nhiên quan trọng nhưng đảm bảo toàn bộ các đội viên an toàn mới

https://thuviensach.vn

là điều quan trọng nhất. Mọi người phải ghi nhớ một điều. Lính chữa cháy chúng ta mặc dù luôn luôn là đội tiên phong tuyến đầu trong công tác cứu nạn cứu hộ nhưng chúng ta không được phép lấy mạng mình để đổi mạng cho người khác. Cứu nạn cứu hộ một cách khoa học mới là điều đúng đắn. Hiểu cả chưa?"

"Hiểu ạ."

Trong lòng mỗi người như được những lời của đội trưởng Cận nhóm lên một ngọn lửa hừng hực, vừa cảm động vừa sục sôi.

Trong xã hội, có rất nhiều người vẫn giữ thái độ xem thường cảnh sát phòng cháy chữa cháy, cứu mèo cứu chó, chọc tổ ong, đến muộn là bị chửi, giúp người ta chữa cháy còn bị trách là làm cho cả nhà khói um lên, gặp thiên tai, đi cứu trợ nhà này trước nhà kia sau vì không đủ người còn bị người nhà họ đánh chửi.

Đều là những chàng trai tuổi đời mới mười mấy đôi mươi, họ là lính cứu hỏa, không phải thần thánh, đều có cha có mẹ, là một con người bình thường, vì sao không thể cảm thông với họ nhiều hơn một chút?

Chưa từng làm nghề cứu hỏa thì không cách nào cảm nhận được nỗi chua xót, đắng cay của cái nghề này. Ngày ngày đeo ba lô ba năm chục cân leo lên leo xuống tập luyện, dù mùa hè nóng nực hay mùa đông giá rét vẫn luôn phải mặc quần áo chống cháy nặng nề, đặc biệt là vào những ngày hè nắng như đổ lửa, nhiệt độ bên trong bộ đồ chống cháy có thể lên đến hơn 40 độ, các lính cứu hỏa bị cảm nắng vẫn vững vàng đi cứu viện.

Với đội viên đội chó tìm kiếm cứu nạn này, sau này, huấn luyện viên không chỉ phải huấn luyện chó, chăm sóc chó mà đồng thời còn phải tăng cường rèn luyện thể lực của bản thân.

Với những chú chó tìm kiếm cứu hộ, chúng cũng là chó nghiệp vụ. Cho nên, sau này không thể sống tự do, thoải mái, làm nũng chủ như những

https://thuviensach.vn

con thú cưng. Từ ngày trở thành chó tìm kiếm cứu nạn, chúng ngày ngày đều phải được huấn luyện nghiêm khắc, chống lại những nỗi sợ bản năng, gánh vác đủ loại nhiệm vụ khó khăn.

Cuộc đời của một con chó chỉ có hơn mười năm. Cuộc đời của một chú chó tìm kiếm cứu nạn sẽ càng ngắn ngủi hơn. Đại đa số chúng khi đến tuổi xuất ngũ đều sẽ có rất nhiều thương tật trên cơ thể.

Có bao nhiêu người biết được những điều nhỏ nhoi này? Bao nhiêu người hiểu?

Vì sao Cận Thời Xuyên luôn là người đi đầu dẫn đội?

Vì anh mong mỏi cống hiến hết sức mình được năm nào hay năm đó, tiếp tục làm một tên lính cứu hỏa, mạnh khỏe, bình an cho đến khi hết tuổi thì đĩnh đạc, đường hoàng giải ngũ.

Tuy nhiên, giờ anh còn phải lo lắng cho mấy thằng này nữa, trọng trách nặng nề, đường vẫn còn xa.

Thấy mấy cậu huấn luyện viên đang hăng tiết vịt, Từ Lai thầm cười trong bụng. Cận Thời Xuyên tiếp tục nói: “Được rồi, vậy chúng ta bắt đầu buổi huấn luyện hôm nay thôi.”

Bài tập huấn luyện của hôm nay là để chó được huấn luyện đi tìm huấn luyện viên của nó. Vì với những chú chó này thì người mà chúng quen nhất là huấn luyện viên của nó. Mới bắt đầu học không thể học ngay cái phức tạp được.

Từ Lai bấm đồng hồ. Bình An là con đầu tiên thực hành. Cận Thời Xuyên trốn vào sâu bên trong nhưng chẳng mất mấy thời gian đã được Bình An tìm thấy. Cu cậu ngồi cạnh tảng đá sủa không ngừng.

https://thuviensach.vn

Phiến đá được lật lên, Cận Thời Xuyên bật người dậy, ngồi xổm xuống khen ngợi Bình An. Bình An kiêu ngạo hếch mõm, cái đuôi ngoáy tít.

Tiếp theo, lần lượt từng đội viên một lên thực hành. Có một số con tạo ra không ít tình huống cười ra nước mắt nhưng sau cùng thì con nào cũng tìm được huấn luyện viên của mình, có điều là thành công vẫn chưa được đẹp mắt cho lắm.

Dẫu sao thì đây cũng là lần đầu tiên thực hành tìm kiếm ở địa hình trong đống đổ nát, có thể hoàn thành được nhiệm vụ thì có thể miễn cưỡng xem như là đạt.

Đến giờ cơm tối, mọi người mới gặp Dương Dương. Cái cậu Giang Đường ruột để ngoài da, lại thêm Liệt Hỏa của cậu ta hôm nay biểu hiện rất dũng cảm, mạnh mẽ nên tha hồ có chuyện cho cậu ta khoác lác với Dương Dương.

Nói một thôi một hồi xong, Giang Đường còn bồi thêm một câu: “Thật ra tôi thấy nếu Tiểu Hổ nhà cậu mà ở đó thì nhất định cũng sẽ nhanh chóng tìm được cậu thôi.”

Dương Dương vẫn còn đang đeo tạp dề trên người. Với tính khí trước đây của cậu ta mà nghe Giang Đường nói thế nhất định sẽ cáu bắn một trận nhưng giờ thì cậu ta chỉ cười nhạt, không lên tiếng.

Giang Đường cũng mới nhận ra mình lỡ miệng, vội vàng vỗ vai Dương Dương, lúng ta lúng túng nói: “Thế… tôi vào trước đây.”

Dương Dương gật đầu: “Ừ.”

Giang Đường chạy vào nhà ăn. Dương Dương vừa ngẩng đầu lên liền thấy Cận Thời Xuyên và Từ Lai, đợi hai người lại gần, cậu ta chào một câu: “Đội trưởng Cận, cô giáo Từ ạ.”

https://thuviensach.vn

Vừa rồi, Cận Thời Xuyên và Từ Lai đã thấy Giang Đường nói lỡ miệng với Dương Dương nhưng hai người đều ăn ý nhìn đi chỗ khác, không lại gần. Thực tế đã chứng minh cho suy nghĩ của hai người, Dương Dương thật sự đã chín chắn, chững chạc rồi.

"Ngày mai, cậu mang Tiểu Hổ quay về đội đi." Cận Thời Xuyên nói ngắn gọn, nhẹ tênh.

Từ Lai và Dương Dương đều giật mình tròn cả mắt nhìn lại anh. Dù bị hai cặp mắt ngạc nhiên nhìn mình chằm chằm, Cận Thời Xuyên vẫn thản nhiên như không, đôi mắt sắc sảo không hề dao động.

Thấy Dương Dương không phản hồi gì anh cũng không nói thêm nữa, vòng qua người cậu ta đi được mấy bước thì mới nghe thấy giọng nói vang dội pha lẫn niềm vui sướng của Dương vang lên sau lưng: "Rõ."

Từ Lai ngoái đầu nhìn Dương Dương, cu cậu Tiểu Hỏa siêu ngầu đang đứng thẳng người nhìn họ. Cô chuyển mắt sang quan sát Cận Thời Xuyên, khóe môi anh hình như đang cong lên!

Lúc ăn cơm, Từ Lai trò chuyện với Cận Thời Xuyên: "Chân Tiểu Hổ vẫn chưa khỏi hẳn, tuyệt đối không được huấn luyện."

Cận Thời Xuyên ngẩng đầu lên nhìn: "Anh bảo là quay về đội chứ đâu có nói cho phép tham gia huấn luyện."

Từ Lai lập tức hiểu ra. Cô lắc đầu cười khe khẽ, nói nhỏ với anh: "Tiểu Hổ và Dương Dương đều là loại hiếu thắng. Trong khi những chú chó cùng vào đội với nó đang chăm chỉ huấn luyện thì nó lại phải dưỡng thương, tình trạng này để lâu sẽ sinh ra ức chế tâm lý. Xem ra đội trưởng Cận cũng rất có hiểu biết về loài chó trên phương diện tâm lý học đấy!"

Từ Lai từng được giảng ở trên lớp về quá trình phát triển và thay đổi tâm lý của chó. Từ sau khi Tiểu Hổ bị thương, cô thường xuyên chú ý đến

https://thuviensach.vn

những thay đổi cả về thể chất lẫn tinh thần của nó. Không ngờ Cận Thời Xuyên cũng lẳng lặng theo dõi.

"Cô giáo Từ, ăn không nói, ngủ không nói." Niềm vui vẻ hiện lên trong đáy mắt Cận Thời Xuyên, anh đánh mắt nhìn sang bàn các đội viên đang ăn cơm rất nhanh, ý nhắc cô chú ý người khác, "Nghiêm túc! Nghiêm túc đi!"

Từ Lai suýt thì cười phì cả cơm, cuối cùng bị Cận Thời Xuyên cảnh cáo bằng mắt mới đành phải cố gắng nuốt vào.

Ôi, cái gã đàn ông đã nghiện còn ngại, thích giả vờ giả vịt này!

Thời điểm kết thúc đợt huấn luyện ngày càng gần. Hiệu quả huấn luyện cũng ngày càng rõ rệt. Dương Dương và Tiểu Hổ tuy không thể tham gia huấn luyện cùng mọi người nhưng đứng một bên xem cũng có thể gặt hái được rất nhiều kiến thức.

Tiểu Hổ nhìn những con chó khác nghiêm túc tập luyện, nó cũng tỏ vẻ đứng ngồi không yên, muốn được thử.

Những lúc như thế, Dương Dương sẽ xoa nhẹ đầu nó, nói cho nó biết là không được. Tiểu Hổ tuy tỏ vẻ khó chịu nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, ngồi xuống bên cạnh Dương Dương.

Từ Lai dùng cùi chỏ huých nhẹ cánh tay Cận Thời Xuyên, ý bảo anh xem Dương Dương và Tiểu Hổ kìa. Cận Thời Xuyên nhìn một cái, chẳng nói gì, môi hơi cong một tí rồi lại lập tức tỏ vẻ dửng dưng, nhìn đi chỗ khác, quan sát quá trình tập luyện của các chú chó tìm kiếm cứu nạn và huấn luyện viên.

Mặt trời lặn, mặt trăng lên, dải ngân hà lấp lánh, một ngày nữa lại trôi qua.

https://thuviensach.vn

Lúc quay về ký túc xá, Cận Thời Xuyên móc từ trong túi quần ra một vật gấp từ giấy đưa cho Từ Lai: “Cầm lấy này.”

“Gì thế?” Từ Lai vừa nói vừa đưa tay ra nhận, lúc nhìn lại thì giật mình, suýt chút nữa là vứt cả đi. Cô lườm Cận Thời Xuyên: “Sao lại gấp con ếch tặng em?”

Cận Thời Xuyên cười nhẹ nhàng một tiếng: “Liệu pháp tiếp xúc trong tâm lý học đấy, nhìn nhiều rồi thì sẽ không sợ nữa.”

“Cái này mà cũng biết.” Từ Lai nhìn con ếch giấy trong tay, cảm thấy nó thật đáng yêu.

“Tránh cho em lần nào cũng sàm sỡ anh.” Niềm vui vẻ ẩn trong đôi mắt Cận Thời Xuyên.

Từ Lai liếc anh một cái sắc lẹm: “Đội trưởng Cận, nghiêm túc của anh đi đâu mất rồi?”

Cận Thời Xuyên biết Từ Lai trêu anh nên thoải mái bật cười: “Rồi đấy, lên phòng đi.”

…

Từ Lai tắm xong quay về phòng chuẩn bị đi ngủ, thấy con ếch giấy nằm trên bàn, bất giác bật cười. Thì ra anh còn biết làm cả cái này à?

Chiếc điện thoại đặt trên bàn kêu lên một tiếng báo có tin nhắn mới. Từ Lai đọc xong liền vui ra mặt, muốn giấu cũng chẳng được.

Cận đại ca: Đêm thất tịch vui vẻ

Hóa ra hôm này là thất tịch à? Từ Lai thoăn thoắt soạn tin nhắn gửi đi.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên thấy màn hình điện thoại sáng lên liền mở ra đọc ngay.

Từ nha đầu: Anh cũng vui vẻ nhé

Cận Thời Xuyên bất giác nở nụ cười.

Đêm thất tịch, thật là một ngày đẹp đẽ và lãng mạn biết bao!

Chú thích:

*Con ếch giấy: có nhiều cách gấp con này lắm. Đây là kiểu ngày xưa dạy trong sách giáo khoa này.

*Liệu pháp tiếp xúc được sử dụng trong tâm lý học lâm sàng để giúp một người vượt qua nỗi sợ hãi hay rối loạn lo âu trên cơ sở việc hình thành phản xạ có điều kiện, thường được thực hiện theo một loạt các bước phân cấp, bắt đầu bằng việc tiếp xúc với một tình huống khiến bạn sợ hãi ở một mức độ tương đối thấp và dần tăng mức độ theo từng bước.

Ví dụ, “Đối với những người mắc chứng sợ chó, họ có thể bắt đầu phương pháp điều trị tiếp xúc bằng việc nhìn một chú chó nhỏ ở cách họ vài bước chân và cuối cùng tiến đến bước vuốt ve một con chó lớn”.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 35

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày nối ngày ghi lại tháng năm kề vai, tháng tiếp tháng viết nên một thời vàng son.

Tiếng hô hào sảng vang vọng bốn phương từ lúc mặt trời còn chưa đội đường chân trời nhô lên, đến khi ánh sáng rực rỡ xé toạc chân mây, những người lính vẫn miệt mài múa quyền trên thao trường.

Ngày huấn luyện cuối cùng được cả doanh trại chào đón bằng tâm trạng vừa hưng phấn vừa căng thẳng bắt đầu.

Hôm nay, không khí của khu huấn luyện cực kỳ rộn ràng. Các đội viên mặc trang phục huấn luyện đứng trên sân tinh thần phơi phới, nhóm chó tìm kiếm cứu nạn ngồi bên con nào con nấy ý chí chiến đấu sục sôi.

Trước mặt họ ngoài đội trưởng Cận, cô giáo Từ và Bình An còn có nhiều người mặc đồng phục bình thường của cảnh sát vũ trang đầu đã hai thứ tóc.

Không chỉ vậy, xung quanh họ còn đặt chỗ này một chiếc máy quay, chỗ kia một chiếc máy quay khác, có phóng viên báo quân đội đến đưa tin đứng kề bên.

Tất cả đã sẵn sàng. Văn Khánh Quốc nói với Cận Thời Xuyên: “Bắt đầu đi!”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên cũng đang trong trang phục huấn luyện, quay về phía Văn Khánh Quốc chào nghiêm chỉnh theo quân lễ, cảnh này theo ý của Từ Lai thì là cực kỳ oai hùng, phi phàm. Giọng anh trầm ấm, sang sảng đáp: "Báo cáo trung đoàn trưởng. Rõ."

Văn Khánh Quốc gật đầu. Cận Thời Xuyên bỏ tay xuống, tiến lên trước vài bước, mặt quay về phía các huấn luyện viên và những chú chó tìm kiếm cứu nạn sắp đạt tiêu chuẩn.

"Tất cả, nghiêm… nghỉ." Ánh mắt nghiêm khắc của Cận Thời Xuyên lướt qua từng người từng người một, nói rõ ràng từng chữ: "Buổi thi chính thức bắt đầu."

Trời xanh mây trắng tỏa sáng trên cao, cỏ xanh đường chạy đỏ đan xen nhau. Các huấn luyện viên phát hiệu lệnh, những chú chó tìm kiếm cứu nạn khí thế hoành tráng.

Ngồi, nằm, đứng yên, sủa, lồng lưới mắt cáo, hàng rào cao 1 mét, cầu thăng bằng dài 6 mét, tường chắn cao 2 mét, cầu thang 4 bậc, cầu đứt quãng, vòng tròn lửa, tìm kiếm bên ngoài và bên trong đống đổ nát, không nội dung nào có thể làm khó những chú chó anh dũng vô song của chúng ta, cho dù ngẫu nhiên có sai sót thì cũng sẽ ngay lập tức tuân theo hiệu lệnh của huấn luyện viên để sửa sai kịp thời, giữ vững phong độ.

Chúng nhanh mạnh chuẩn, như gió táp, như chớp giật, đến ngay cả máy quay cũng phải vất vả lắm mới bắt kịp ghi lại được những khoảnh khắc đặc sắc nhất.

Cận Thời Xuyên tay cầm đồng hồ, miệng ngậm còi, tỉnh táo quan sát những người lính và chó chính tay mình bồi dưỡng nên, dù ngoài mặt không thể hiện ra những trong lòng vẫn đang thầm mỉm cười.

Từ Lai giữ Bình An, cu cậu cũng rất ngứa ngáy muốn được thi thố tài năng nhưng biết sao được, đây không phải là đấu trường của nó, nó chỉ có

https://thuviensach.vn

thể nhìn các chiến hữu của mình, thầm hô cố lên.

Văn Khánh Quốc ngay từ đầu đã để mắt ngay đến chú chó béc-giê thuần chủng này, tranh thủ lúc rảnh rỗi bèn qua hỏi Từ Lai: "Tiểu Từ, con chó này là sao?"

Lúc ông đi tới vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh Cận Thời Xuyên và nó đứng cạnh nhau, khoảnh khắc ấy thực sự trông rất giống Truy Phong, ông thậm chí còn tưởng mình hoa mắt nhìn thấy Truy Phong sống lại.

"Đây là chó của đội trưởng Cận, tên là Bình An." Từ Lai vui vẻ trả lời Văn Khánh Quốc.

"Ồ?" Văn Khánh Quốc cũng đã đoán được con chó này chắc là của Cận Thời Xuyên nhưng nghe cô gái này nói thì có vẻ như còn có gì đó khác, ông bèn cố ý nói: "Nếu chú nhớ không nhầm thì chú không cấp chó tìm kiếm cứu nạn cho đội trưởng Cận cơ mà."

Từ Lai nghe cái liền biết ngay ý của trung đoàn trưởng, cô cũng không ngại gì mà nói thật: "Thật ra đây là chó cháu mang đến, đã được huấn luyện nghiêm khắc rồi, giờ nó là một thành viên của đội chó tìm kiếm cứu nạn của đội phòng cháy chữa cháy ạ."

"Thì ra là vậy à." Văn Khánh Quốc gật đầu, cúi xuống nhìn Bình An, ông mỉm cười: "Xem ra thật là có duyên, thế mà giống nhau như đúc luôn."

Từ Lai vẫn luôn giữ nụ cười lịch sự, tất nhiên rồi, chó này do cô chọn mà, trung đoàn trưởng làm sao mà biết được chứ.

"Phải rồi, nó tên là Bình An hả?" Văn Khánh Quốc hỏi.

"Vâng." Từ Lai gật nhẹ đầu, cúi xuống nhìn đúng lúc Bình An cũng nghếch lên nhìn cô. Từ Lai lén nháy mắt với nó rồi ngẩng lên nhìn Văn Khánh Quốc.

https://thuviensach.vn

Văn Khánh Quốc nở nụ cười: “Bình an vui vẻ, một đời an lành, tên rất hay.”

Kết thúc buổi thi. Tất cả huấn luyện viên và chó đều vượt qua bài kiểm tra. Từ nay họ đã chính thức trở thành một thành viên của đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt Du Giang.

Văn Khánh Quốc và vài vị đứng cạnh cùng xem tờ kết quả Cận Thời Xuyên nộp lên, gật đầu hài lòng. Văn Khánh Quốc đứng ra đại diện phát biểu với mọi người: “Đầu tiên, xin được chúc mừng các đồng chí chính thức gia nhập đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt, trong mắt tôi, biểu hiện của các đồng chí hôm nay cực kỳ xuất sắc…”

Nội dung bài phát biểu bao gồm khen ngợi và trọng tâm công tác chính trong tương lai. Đối với những vị tân huấn luyện viên và các chú chó tìm kiếm cứu hộ, tương lai trước mắt đang còn dài, không thể không để tâm lắng nghe.

Cuối cùng, trước khi đi, Văn Khánh Quốc gọi riêng Dương Dương ra. Vì Tiểu Hổ không theo kịp tiến độ nên không thể tham gia buổi thi ngày hôm nay. Sau này tất cả mọi người sẽ vào đại đội đặc biệt rồi, chỉ còn sót lại Dương Dương và Tiểu Hổ cũng là một vấn đề. Tuy đã tuyên bố giải tán nhưng mọi người vẫn nán lại chưa muốn đi.

Cận Thời Xuyên nhìn về phía mọi người, anh bảo: “Được rồi đấy, nên làm gì thì đi làm ngay đi, hai ngày nữa đến đại đội báo danh.”

“Rõ.”

Sau một tháng huấn luyện đặc biệt, các đội viên có hai ngày nghỉ phép. Chó được đưa về đại đội trước, ở đấy đã bố trí đầy đủ nhân viên chăm sóc.

https://thuviensach.vn

Có điều sắp phải xa chó của mình hai ngày, hơn nữa đây là lần đầu tiên nên tất cả mọi người không vội vã đi ngay mà còn nán lại dặn dò cẩn thận chú chó của mình. Chó là một loài vật rất hiểu tính người, bạn nói gì nó đều biết hết.

Từ Lai cũng không nỡ xa Bình An. Cô nhíu mày nhìn sang Cận Thời Xuyên: "Giờ em cực kỳ hối hận vì đã giao Bình An cho anh, hiện tại nó đã thuộc về quân đội rồi, chẳng thể mang đi được."

"Bình An trời sinh là để làm chó cảnh sát rồi, giờ không chịu cũng không được." Cận Thời Xuyên không trêu ghẹo mà tử tế nói cho cô biết sự thật, không thể giở trò trẻ con ở đây.

"Sau này muốn gặp Bình An cũng không dễ nữa rồi." Từ Lai ngồi xổm xuống gãi cổ Bình An. Cu cậu thoải mái ra mặt.

Cận Thời Xuyên cũng ngồi xổm xuống, thấy cô nàng thật sự không nỡ xa nhưng giờ cũng chẳng còn cách nào nữa, Bình An đã vào quân đội, có tên trong danh sách biên chế, trừ phi xuất ngũ, không thì không thể.

"Anh hứa với em, sau này nếu có nhớ Bình An thì đi tìm anh, anh sẽ dẫn em đi thăm nó." Cận Thời Xuyên dịu dàng nhìn Từ Lai, cánh môi khẽ cong lên.

Từ Lai thực lòng chỉ nói vậy thôi chứ cô nhận nuôi Bình An rồi huấn luyện nó chính là vì để nó thay Truy Phong làm bạn với anh mà, chỉ là giờ không nỡ chia tay, trong lòng thấy hơi buồn bã mà thôi.

"Nói lời giữ lời nhé." Từ Lai chìa bàn tay nhỏ bé về phía anh, "Ngoéo tay đi."

"Trẻ con, ngoéo tay gì." Cận Thời Xuyên mặc dù chê bai nhưng vẫn ngoan ngoãn ngoắc ngón tay anh với ngón tay bé xíu của cô.

https://thuviensach.vn

Ngoéo tay xong, Từ Lai nhẹ nhàng ôm cổ Bình An, thì thầm nói với nó: “Bình An bé bỏng, mày không được quên mẹ mày đâu đấy nhé!”

Cận Thời Xuyên chẳng mấy khi mới được nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng, nũng nịu của Từ Lai, cảm thấy rất hay ho.

Nhìn cô gái anh thích ôm cu cậu, trái tim anh bỗng được lấp đầy. Anh cực kỳ muốn được ôm lấy cả hai nhưng giờ thì chưa được.

“Được rồi, nó còn có cha nó chăm mà.” Cận Thời Xuyên nói tỉnh khô.

Từ Lai ngẩng ngay đầu lên nhìn Cận Thời Xuyên.

“Biểu thị công khai chủ quyền hay là trêu em đấy hả?”

Cận Thời Xuyên cười ngày càng tươi, anh chăm chú nhìn Từ Lai, yết hầu chuyển động lên xuống, giọng anh đầy vui vẻ: “Là ghẹo em!”

Mặt Từ Lai lập tức đỏ bừng.

…

Hôm nay phải rời doanh trại huấn luyện. Tất cả mọi người quay về ký túc xá thu dọn đồ đạc, đến giờ sẽ có xe đến đón mọi người quay về thành phố.

Từ Lai thu dọn xong xuôi mới nhận ra cái váy lần trước Cận Thời Xuyên cứ đòi giặt cho bằng được kia, đến giờ vẫn chưa trả cho cô. Thế là cô kéo toàn bộ hành lý xuống dưới tầng.

Vừa xuống đến tầng một thì gặp ngay Cận Thời Xuyên đang đóng cửa. Anh chỉ đeo một cái ba lô quân đội đơn giản, gọn nhẹ.

Cận Thời Xuyên nhìn sang cũng trông thấy Từ Lai. Anh đưa tay cầm va li trong tay cô rồi hỏi: “Tất cả đây rồi à?”

https://thuviensach.vn

“Vâng.” Từ Lai gật đầu, để mặc Cận Thời Xuyên xách đồ giúp mình, mở miệng hỏi, “Phải rồi, cái váy của em hình như vẫn còn đang ở chỗ anh.”

“Chất vải tệ quá, giặt hỏng mất rồi.” Cận Thời Xuyên đường hoàng đáp.

Từ Lai nhìn bóng lưng Cận Thời Xuyên đi như gió, cô cười méo xẹo, đồ của thương hiệu nổi tiếng quốc tế mà anh chỉ giặt một cái liền hỏng ngay hả? Đùa đấy à?

Cô chỉ nghĩ đến đó rồi vội đuổi theo cho kịp bước chân của Cận Thời Xuyên.

Mọi người đều đã thu dọn xong hành lý, vừa mới lên xe. Ở trên xe, Giang Đường và mọi người đang hỏi chuyện xem thủ trưởng đã nói gì với Dương Dương.

Dương Dương trả lời: “Bảo tôi mai qua trung đoàn một chuyến.”

“Không sao chứ?” Vương Tuấn hỏi.

“Không sao đâu.” Dương Dương tỏ vẻ thờ ơ, cười với tất cả mọi người.

Lưu Húc vỗ bả vai Dương Dương: “Nhất định là không sao rồi, chúng ta còn phải kề vai chiến đấu nữa cơ mà.”

“Tiểu đội trưởng nói đúng lắm.” Giang Đường gật đầu phụ họa.

Mọi người cũng gật đầu theo. Dương Dương bỗng nhiên thấy mắt nhòe đi. Bọn họ thực sự là một đại gia đình, thật là ấm áp và cảm động.

“Cảm ơn.”

“Ối dào, đừng có khóc chứ!”

https://thuviensach.vn

“Khóc con khỉ, ông đây là đàn ông.”

“Ha ha ha…”

Cận Thời Xuyên và Từ Lai còn chưa lên xe đã nghe thấy tiếng cười nối nhau. Sau đó, hai người họ phát hiện trên xe chỉ còn trống một chiếc ghế đôi, giống như là được mọi người đặc biệt để dành lại cho hai người vậy.

Từ Lai ngồi xuống trước, Cận Thời Xuyên ngồi xuống kế bên. Dáng người cao to của anh như một tấm bình phong bằng thịt che chở, bảo bọc cô, có cảm giác cực kỳ an toàn. Từ Lai nhoẻn miệng cười, lấy điện thoại ra, cắm tai nghe vào. Cùng lúc đó, chiếc xe cũng khởi động.

Mọi người quay lại nhìn cảnh vật đang lùi xa. Mặc dù chỉ có một tháng ngắn ngủi nhưng giống như có một số thứ đã bị vứt bỏ tại đây và cũng có một số thứ đã thu hoạch được tại đây. Cái loại cảm giác này thật sự kỳ diệu.

Cận Thời Xuyên cảm giác bên tai phải bị nhét thứ gì đó vào. Anh quay sang nhìn, Từ Lai nhét tai nghe cho anh, anh tự đưa tay ra cầm.

Hai người ngồi ở hàng ghế đầu lén lút làm gì mọi người đều không thể thấy được. Cô đặt ngón trỏ lên miệng, “suỵt” một tiếng rồi cúi đầu bấm điện thoại.

Anh liếc mắt nhìn những người khác. Hầu hết mọi người đều đã nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Trong xe cực kỳ yên tĩnh. Còn phải mất gần hai tiếng đồng hồ nữa mới vào được đến nội thành. Mọi người không có chuyện gì làm thì chẳng bằng đánh một giấc, tỉnh dậy đến nơi là vừa.

Cận Thời Xuyên nhét lại tai nghe vào tai, giai điệu dịu dàng, giọng nữ cuốn hút chậm rãi vang lên theo tiếng nhạc, du dương lay động lòng người.

https://thuviensach.vn

“When the rain is blowing in your face “

“And the whole world is on your case “

“I could offer you a warm embrace “

“To make you feel my love “

“…”

Bài hát phát được một nửa, Cận Thời Xuyên mới nghiêng đầu nhìn về phía Từ Lai. Em ấy đã nhắm mắt ngoan ngoãn ngủ. Lông mi dài và cong như quạt hương bồ khẽ rung rung.

Anh rụt rè để đầu cô tựa lên vai mình, cô cọ nhẹ một cái rồi thôi.

Anh lại không nhịn được cong môi cười rồi cũng nhắm mắt lại.

Bài hát trong tai nghe vẫn đang phát ngân nga hai câu cuối bài…

“To make you feel my love “

“To make you feel my love “

Chú thích:

*Bài hát “Make you feel my love” của Adele

*Quạt hương bồ:

*Thêm mấy hình ảnh về huấn luyện chó nghiệp vụ:

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Lúc Từ Lai thức giấc, đầu tiên là ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng quen thuộc, cả người vẫn còn đang mơ màng, chưa tỉnh hẳn.

Cô từ từ mở mắt, chớp chớp mấy cái rồi lập tức nhìn xuống, tim đập thình thịch.

Điều hòa trong xe lặng lẽ phả hơi lạnh, trên người cô được đắp một chiếc áo huấn luyện nhưng dưới chiếc áo ấy là…

Tim cô đập ngày càng nhanh như đánh trống.

Cô cảm nhận được hai tay mình đang ôm một cánh tay ấm áp, rắn chắc, lại còn đang mười… ngón… đan… nhau.

Cô ngẩng đầu lên nhìn. Người đàn ông vẫn đang nhắm mắt, hơi thở đều đều, hình như vẫn đang ngủ.

Mày kiếm nghiêm nghị, lông mi còn dài hơn cả con gái, mũi thẳng, môi mỏng, chiếc cằm cân xứng, từng khuy áo được cài cẩn thận, gọn gàng, đứng đắn.

Yết hầu trên chiếc cổ màu đồng bỗng chuyển động lên xuống trông cực kỳ gợi cảm.

Từ Lai nhìn đến xuất thần, lúc hoàn hồn lại thì hai gò má đã nóng bừng. Cô ngại ngùng đánh mắt nhìn đi chỗ khác, ngồi thẳng người lại, định rút luôn bàn tay ra.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc cô vừa thả tay thì người đàn ông siết chặt bàn tay cô lại. Cô tròn mắt nhìn Cận Thời Xuyên, vẫn đang ngủ, chẳng lẽ là đang nằm mơ?

Cô nhìn quanh tứ phía, thấy không ai chú ý đến họ nhưng xe đã vào trong thành phố rồi, lát nữa mọi người xuống xe kiểu gì cũng sẽ đi ngang qua hai người. Mặc dù đã được quần áo phủ lên không thấy gì được nhưng tóm lại là cô vẫn có tật giật mình!

Cô thử rút tay về thêm lần nữa, lần này bên tai lại có giọng đàn ông trầm ấm hơi khàn nói khẽ chỉ đủ cho hai người họ nghe.

“Đừng động.”

Từ Lai giật bắn mình, nhìn ngay lại Cận Thời Xuyên, vừa đúng lúc anh cũng mở mắt ra.

Ánh mắt chạm nhau. Con ngươi đen láy của anh không có chút mơ màng như mới tỉnh ngủ nào, nó sâu thẳm như một cái đầm nước lắng đọng qua năm tháng sâu không thấy đáy.

Từ Lai sợ người khác nghe thấy, thì thào nói với Cận Thời Xuyên: “Buông tay.”

Cận Thời Xuyên cười khẽ, cũng thì thào đáp: “Đây là do em chủ động đấy nhé.”

“Em ngủ mà.” Cô đâu có ngờ giờ mình đã đói khát đến mức nằm ngủ cũng sàm sỡ người khác được đâu.

“Không phải là em ngồi cạnh ai cũng đều thế cả đấy chứ?”

“Tất nhiên là không.” Từ Lai cất cao giọng. Nếu là bình thường thì cũng chẳng sao nhưng đây là ở trong xe yên tĩnh nên nó cực kỳ nổi bật.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên câu này đã đánh thức toàn bộ mọi người dù đang ngủ, không ngủ hay là đang mơ màng.

“Cô giáo Từ, có chuyện gì à?” Giang Đường ngồi ở ghế sau nhỏm người dậy hỏi.

Từ Lai giật mình rút ngay tay về, hai tai đỏ lựng. May mà từ chỗ Giang Đường nhìn sang thì không thấy được.

“Không có gì, tôi bảo là con đường này không phải mới làm.” Từ Lai lúng túng chết đi được, cô lườm Cận Thời Xuyên cháy mắt.

Giang Đường càng thấy khó hiểu: “Cô giáo Từ sao lại nói chuyện với đội trưởng Cận về con đường này thế?”

“Ngồi xuống đi.” Cận Thời Xuyên bảo Giang Đường.

Từ Lai ngồi thẳng người lên, gấp áo gọn gàng lại trả cho Cận Thời Xuyên. Cận Thời Xuyên cũng tiện tay trả tai nghe lại cho Từ Lai. Hai người cùng không nói gì, động tác rất ăn ý.

Cận Thời Xuyên nhét áo vào trong ba lô để dưới chân. Từ Lai cất tai nghe và điện thoại vào trong túi.

Lưu Húc ngồi ở dãy ghế bên kia thì đã nhìn thấy hết mọi chuyện trên đường đi, giờ thì có thể đưa ra kết luận cuối rồi: cây vạn tuế đã ra hoa.

Tuy nhiên, có chuyện mà Từ Lai và cả Lưu Húc vẫn cho là mình đã nhìn thấy hết đều không biết, đó là khi Cận Thời Xuyên đắp áo lên người cô thì tình cờ chạm vào bàn tay bé nhỏ mềm mại thế là anh liền len lén đặt nó vào lòng bàn tay mình, giấu dưới lớp áo, cảm thấy vừa lòng thỏa mãn.

Đến nơi, mọi người xuống xe, chào tạm biệt Cận Thời Xuyên và Từ Lai rồi mỗi người một ngả.

https://thuviensach.vn

Lưu Húc xuống sau cùng, cười hì hì lại trước mặt Từ Lai nói: “Cô giáo Từ, về sau muốn cũng khó mà gặp được cô rồi.”

“Không biết được, xã hội hiện đại có cái gì mà một cú điện thoại không thể giải quyết chứ.” Từ Lai mỉm cười với Lưu Húc.

Lưu Húc cảm thấy Từ Lai nói rất hay, anh ta gật gật đầu: “Cũng phải, nói không chừng sau này phải đổi cách xưng hô rồi.”

“Là gì?” Từ Lai tò mò nhìn khuôn mặt thẳng thắn, thật thà, phúc hậu của Lưu Húc.

“Gọi là chị dâu!” Lưu Húc cười khà khà, đánh mắt nhìn sang chỗ Cận Thời Xuyên đang đứng nói chuyện với mấy anh em ở gần đấy.

Từ Lai cũng nhìn theo Lưu Húc, hai tiếng chị dâu này khiến trong lòng cô rất vui vẻ nhưng ngoài mặt vẫn phải giữ vẻ bình tĩnh, nhịn cười bảo: “Đừng gọi lung tung!”

Lưu Húc đứng nghiêm, bật cười hô: “Rõ.”

Sau khi mọi người đều đã về hết, Cận Thời Xuyên bảo Từ Lai: “Giờ đưa em về nhé.”

“Vâng.”

Đang nói thì có tiếng còi xe hình như gọi họ. Cận Thời Xuyên kéo hành lý của Từ Lai: “Đi thôi.”

Từ Lai đi theo Cận Thời Xuyên đến cạnh chiếc xe. Lục Phương Kỳ từ chỗ ghế lái bước xuống, đi vòng qua trước đầu xe, vẫy tay chào họ, gương mặt tuấn tú cười rạng rỡ.

“Chị dâu.” Lục Phương Kỳ đã sớm về phe Từ Lai, thỉnh thoảng cũng có gửi tin nhắn cho cô. Có điều gọi riêng ở chỗ không có ai thì không sao,

https://thuviensach.vn

người trong cuộc còn đang ở đây thì…

Từ Lai đang bối rối không biết nên đáp thế nào thì Cận Thời Xuyên đóng cốp xe lại xong đi lên, nghiêm túc bảo: “Gọi linh tinh gì đấy.”

Lục Phương Kỳ trề môi nhìn sang hướng Từ Lai, ý là coi cái tính kìa, con đường phải đi vẫn còn dài.

Từ Lai dở khóc dở cười, liếc mắt nhìn Cận Thời Xuyên, nghe thấy anh nói tiếp nửa câu sau: “Vẫn chưa phải mà.”

Thế là Lục Phương Kỳ và Từ Lai, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, câu nói này thật cao thâm!

Sau khi lên xe, Lục Phương Kỳ tóm tắt lại cho Cận Thời Xuyên nghe các chuyện trong đội thời gian qua.

“Tuần trước, trời mưa to liên tục, nội thành bị ngập, phải đi thông tắc mệt lử, cơm còn chẳng buồn ăn…”

“Một bà cụ bị lạc đường ở trên núi nên nhóm lửa để gọi người tới cứu, thành ra đi cứu người còn phải dập cả một đám cháy to, may mà không có ai bị thương…”

“Đến cứu hỏa cho một nhà ở dưới quê, trưởng thôn uống rượu say vừa đánh vừa chửi, đến lúc tỉnh rượu thì lại quay ra xin lỗi rối rít…”

“…”

Lục Phương Kỳ biết Cận Thời Xuyên quan tâm mấy chuyện này nên chọn nói mấy chuyện chính, không tỏ thái độ cá nhân. Cận Thời Xuyên ngồi ở ghế lái phụ im lặng nghe, thỉnh thoảng đáp mấy câu. Từ Lai ngồi đằng sau nghe xong thì lại thở dài trong bụng. Những chuyện này họ đã

https://thuviensach.vn

nhìn mãi thành quen nhưng cô biết ai gặp phải chuyện này cũng đều không dễ chịu, là máu và mồ hôi đã tôi luyện nên họ như vậy.

Đến tiểu khu Nam Thành, Cận Thời Xuyên giúp Từ Lai lấy hành lý trong cốp sau xe ra đưa cho cô: "Nghỉ ngơi sớm đi."

Từ Lai gật đầu: "Vâng, anh cũng thế nhé. Lâu lắm mới được nghỉ một lần, phải nghỉ ngơi cho khỏe đấy."

Cận Thời Xuyên cười dịu dàng, hất cằm về phía cô: "Đi vào đi."

"Vâng." Từ Lai vẫy tay chào, "Bái bái."

Cận Thời Xuyên gật đầu, ý bảo cô vào đi, không ngờ cô nàng lại quay sang nghiêng đầu vẫy tay chào Lục Phương Kỳ đang ngồi trong xe. Anh liếc nhìn theo, thằng cha Lục Phương Kỳ có vẻ rất khoái chí.

Thấy Từ Lai đã vào nhà rồi, Cận Thời Xuyên mới đủng đỉnh mở cửa trước ra chui vào xe, đánh mắt nhìn Lục Phương Kỳ, nghiêm mặt bảo: "Nhìn đủ rồi thì lái xe đi đi."

Lục Phương Kỳ cười khì khì, liếc qua Cận Thời Xuyên rồi lái xe đi.

"Anh Xuyên động lòng rồi hả?" Ngay từ đầu anh ta đã nghi rồi, thêm câu vừa nãy nữa thì càng chắc chắn hơn.

Vẫn chưa phải hả? Thế thì cũng sắp rồi!

"Trước đây ông làm thế nào để theo đuổi con gái nhà người ta thế?" Cận Thời Xuyên cầm một điếu thuốc lá chỉ nghịch trên tay chứ không châm lửa.

Lục Phương Kỳ cười ha hả trong bụng, đánh mắt nhìn sang: "Đệt, đại ca ơi, từ trước đến nay tôi mới là người bị theo đuổi đấy chứ?"

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên cười nhếch mép: “Không khoác lác thì chết hả?”

“Thời nay nói thật mà chẳng ai tin.”

Lục Phương Kỳ cũng khổ tâm lắm, anh ta là người rất biết nói năng, vẻ ngoài cũng được, quả thực khiến người ta có cảm giác là kẻ đào hoa, mặc thêm bộ quân phục vào lại càng giống, công thêm con người thường thích tự thổi phồng những ký ức đẹp đẽ, cho nên anh ta khó mà tránh khỏi việc bị dán nhãn không chung thủy.

Sự thật là thằng cha này cũng giống như Cận Thời Xuyên, đều là loại chưa từng yêu đương.

“Bớt than thở đi.” Cận Thời Xuyên liếc nhìn Lục Phương Kỳ, “Nói cái gì có tính xây dựng chút xem.”

“Muốn theo đuổi chị dâu à?” Lục Phương Kỳ tuy không có kinh nghiệm nhưng nền tảng lý thuyết thì rất phong phú.

Cận Thời Xuyên nhàn nhạt đáp: “Ờ.”

Lục Phương Kỳ biết ngay mà, anh ta bật cười: “Người ta đã thích ông từ lâu rồi, ông còn theo đuổi cái gì chứ, cứ ăn luôn là xong.”

“Lục Phương Kỳ, muốn chết thì cứ nói nữa đi, không có gì hay thì ngậm miệng lại cho ông.”

Xe dừng lại chờ đèn đỏ, Lục Phương Kỳ quay sang nói với Cận Thời Xuyên: “Để theo đuổi con gái quanh đi quẩn lại chẳng phải chỉ có mấy thứ ăn cơm, xem phim, tặng hoa hay sao. Tóm lại đại ca chỉ cần nhớ, bất kể làm thế nào, điểm đến cuối cùng là chiếc giường là sẽ ổn hết.”

Cận Thời Xuyên gí nắm đấm vào đầu Lục Phương Kỳ quát: “Tôi cảnh cáo ông trước nhé, sau này hẹn hò với con gái nhà người ta, chưa lĩnh giấy

https://thuviensach.vn

mà đã lừa người ta lên giường thì ông đây sẽ là thằng đầu tiên xử ông đấy.”

“Đây là thời nào rồi chứ?” Lục Phương Kỳ xoa đầu, dở khóc dở cười, “Ông đúng là đồ bảo thủ.”

…

Từ Lai về đến căn nhà không còn Bình An ở đó, trong lòng cảm thấy trống vắng, thế là liền thay đồ, mặc một bộ quần áo thể thao đi ăn cơm, ăn cơm xong thì ra bờ sông chạy bộ.

Mới chạy được một lát, điện thoại liền đổ chuông, cô đeo tai nghe vào trả lời: “A lô?”

Cận Thời Xuyên ngồi trên sân thượng hút thuốc, nghe thấy tiếng cô thở mạnh, kích thích đến nỗi suýt thì đánh rơi điện thoại, tàn thuốc bị rung tay rơi xuống đất.

Đêm hôm khuya khoắt, cái con bé này làm gì thế?

“Em đang làm gì thế?” Đệt, sao giọng đã bị nghẹn rồi.

Từ Lai vốn không xem ai gọi đến đã nghe máy luôn, nhận ra giọng Cận Thời Xuyên cô mới dừng lại hít thở: “Đang chạy ạ!”

Cận Thời Xuyên hút một hơi thuốc rồi nhả ra, nghe thấy đầu bên kia có tiếng ồn, hình như còn có cả tiếng nhạc bèn hỏi: “Em chạy ở bên ngoài à?”

“Dạ, bờ sông.” Từ Lai dừng lại nhìn nhóm các cô các dì nhảy ở quảng trường bên bờ sông rất vui vẻ.

“Mấy giờ rồi, con gái có một mình mà cứ chạy bừa vậy hả?” Cận Thời Xuyên dường như đã quên mất Từ Lai cũng từng sống một mình hồi ở nước ngoài.

https://thuviensach.vn

Từ Lai giơ đồng hồ lên xem rồi trả lời: “Chưa đến chín giờ.”

“Thế em định khi nào mới về nhà?”

“Vâng, sắp rồi.”

“Sắp là lúc nào?”

“Giờ về ngay đây.”

“Về đến nhà thì gọi cho anh.”

“Biết rồi ạ.”

Từ Lai nhấn kết thúc cuộc gọi, nở nụ cười ngọt ngào. Còn chưa ở chung với nhau mà đã quản nghiêm thế cơ à? Đồ chủ nghĩa đàn ông.

Có điều, tại sao cô lại thấy vui thế nhỉ? Vì có người quản mình chăng?

Về tới nhà, Từ Lai liền gọi lại ngay cho Cận Thời Xuyên: “Em về đến nhà rồi thưa sếp.”

Cận Thời Xuyên phì cười: “Nghỉ ngơi sớm đi, mai anh đón em.”

“Dạ?” Từ Lai vừa mới mở tủ lạnh ra liền ngừng tay, “Đón em ạ?”

“Hẹn hò.” Cận Thời Xuyên dừng một chút, “Anh còn nợ em một bữa cơm.”

“À.” Từ Lai nở nụ cười, sực nhớ ra lời anh nói tối hôm ấy, “Vâng ạ!”

Cận Thời Xuyên cũng cười: “Chín giờ sáng mai nhé, có sớm không?”

Từ Lai lắc lắc đầu: “Không sớm, rất thích hợp.”

https://thuviensach.vn

“Ừ.” Giọng Cận Thời Xuyên giờ phút này dịu dàng như phát thanh viên radio đêm khuya, khiến người ta ngứa ngáy trong lòng, “Ngủ ngon.”

Giọng Từ Lai cũng êm ái như một sợi lông vũ đang rơi: “Ngủ ngon.”

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 37

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày hôm sau, cái nắng đầu thu đã thôi nóng bỏng như bàn tay mẹ hiền vuốt ve thành phố xinh đẹp này.

Con chim xanh nhún mình bay lên, gió mát nhè nhẹ lướt qua.

Hôm nay, Từ Lai thức dậy từ sớm, giờ đang ngồi trước bàn trang điểm chải chuốt.

Thực ra vì bản chất đã đẹp sẵn nên Từ Lai rất ít khi trang điểm, đợt ở doanh trại toàn để mặt mộc, mọi người nhìn cũng quen mắt rồi, chưa kể trước nay cô không phải là người thích trở nên xinh đẹp, có sao thì luôn thoải mái chấp nhận vậy.

Tuy nhiên, các cụ nói đúng, phụ nữ làm đẹp vì người mình thích. Hôm nay là lần hẹn hò đầu tiên. Cô muốn mình phải xinh đẹp nhất có thể.

Trang điểm xong, Từ Lai hài lòng ngắm mình trong gương rồi đứng dậy tiến về phía tủ quần áo chọn trang phục.

Áo phông và quần bò chiếm đến nửa tủ quần áo. Từ Lai lướt tay qua từng bộ đồ, hình ảnh người đẹp kiểu cách thanh mai trúc mã của Cận Thời Xuyên hiện ra trong đầu. Cô tiện tay lấy một chiếc váy liền thân ra khỏi tủ.

https://thuviensach.vn

Thay váy xong, Từ Lai đứng trước chiếc gương to, hết ngắm trái lại ngắm phải, thuận tay cột mái tóc dài để xõa hai bên ra sau gáy. Mái tóc dài gợn sóng khiến Từ Lai trông cực kỳ dịu dàng, rất hòa hợp với vẻ ngoài của cô.

Từ Lai đi giầy cao gót, xách túi, đóng cửa, xuống dưới nhà.

Ở dưới đại sảnh tầng trệt, Từ Lai gặp một con Labrador dẫn đường. Cô ngồi xổm xuống xoa nhẹ đầu chú chó rồi đứng dậy đỡ chủ của nó một tay.

“Chị Trương và Đậu Đậu đi chợ về rồi đấy ạ!”

Trương Quyên mỉm cười, gật đầu chào: “Tiểu Từ đấy à, em về lúc nào thế?”

Trương Quyên là hàng xóm ở tầng dưới của Từ Lai, ba lăm tuổi, bị tai nạn xe năm hai mươi bốn tuổi nên bị mù vĩnh viễn, bạn trai sắp cưới bỏ đi biệt tung, chị cũng hết niềm tin vào tình cảm, vẫn độc thân cho đến nay.

Một dịp tình cờ, chị đã có duyên gặp chú chó Labrador dẫn đường này rồi kể từ đó, mấy năm qua, toàn bộ cuộc sống của chị đều xoay quanh nó, hơn nữa Đậu Đậu thật sự rất ngoan ngoãn, còn ngoan hơn cả Bình An.

“Về từ hôm qua ạ.”

Mặc dù Trương Quyên không nhìn thấy gì nhưng rất là giỏi, sinh hoạt bình thường chị đều tự làm được hết, còn là một nhà văn nữa.

Từ Lai chuyển đến đây cái là đánh bạn với chị luôn. Hai người vẫn thường dắt chó đi dạo với nhau. Bình An cũng thích chơi với Đậu Đậu lắm.

“Phải rồi, Bình An đâu?” Chị Trương Quyên không nghe thấy tiếng của Bình An.

https://thuviensach.vn

Từ Lai thở dài: “Đi lính rồi ạ.”

“Hả?” Trương Quyên không hiểu ý của Từ Lai.

“Cũng làm chó nghiệp vụ giống Đậu Đậu ấy ạ.” Từ Lai dừng một chút rồi nói tiếp: “Giờ nó đang làm việc ở đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt.”

Trương Quyên hiểu ra bèn gật đầu, cười một tiếng: “À, chó tìm kiếm cứu hộ.”

Từ Lai cúi đầu ngắm Đậu Đậu, nhớ tới dáng đi khệnh khạng của Bình An, con bé này thật là ngoan.

Cô nhìn đồng hồ, nói với Trương Quyên: “Chị Trương, em còn có chuyện, đi trước đây, chị ở lại thong thả nhé!”

“Mau đi đi.”

…

Từ Lai đi ra cổng tiểu khu, Cận Thời Xuyên đã đỗ xe việt dã ở bên kia đường. Anh đứng tựa vào cửa xe, một tay đút túi quần, tay kia cầm điện thoại nói chuyện.

Hôm nay, anh mặc áo sơ mi sọc xanh giản dị, cổ áo màu xanh sẫm, tay áo xắn lên đến khuỷu tay theo thói quen, cánh tay rắn rỏi, cân đối.

Khuy ở cổ áo xanh sẫm để mở, tự do và cuốn hút. Chiếc quần âu màu đen được sơ vin đàng hoàng, làm bật lên tấm lưng hùm vai gấu, đôi chân dài săn chắc, đôi giầy màu trắng để lộ mắt cá chân.

Ai nói đàn ông đi lính không biết ăn mặc thời trang? Đây này, có khác gì người mẫu trang bìa đâu!

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên quay đầu nhìn ngó xung quanh rồi mắt cứ thế ghim chặt trên người một cô gái dịu dàng đứng bên kia đường mặc chiếc váy trắng liền thân không tay, khiến làn da trắng ngần của cô càng thêm nổi bật.

Cái eo nhỏ càng thêm mảnh mai, cảm giác chỉ vừa một nắm tay, chân váy dài đến đầu gối, bắp chân nhỏ thẳng tắp để trần, dưới chân đi một đôi cao gót nhỏ, khác hẳn với ngày thường, cũng khác hẳn với vẻ cố ý ăn mặc khiêu khích hôm nọ.

Hôm nay, cô nàng giống như một nàng tiên nữ, chỉ cần nhẹ mỉm cười đã dịu dàng đến nao lòng.

Hai người đều ngắm nhìn đối phương mà không nhận ra hôm nay cả hai không hẹn mà cũng ăn ý, bộ đồ từ đầu đến chân rất hợp nhau.

“Người anh em, nói một tiếng đi chứ!” Đầu bên kia điện thoại của Cận Thời Xuyên nói.

Cận Thời Xuyên nói vào trong điện thoại một câu “Cứ thế đã.” Rồi dứt khoát cúp luôn điện thoại, cất vào túi quần.

Từ Lai đã đến trước mặt Cận Thời Xuyên, nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi: “Đến lâu chưa?”

“Vừa mới đến thôi.” Cận Thời Xuyên nhếch môi cười, cúi đầu nhìn Từ Lai, “Rất đẹp.”

“Rất đẹp trai!” Từ Lai nhìn thẳng vào cặp mắt sâu thẳm của Cận Thời Xuyên, cố ý bắt chước nói theo giọng điệu của anh.

Cận Thời Xuyên liền bồi thêm một câu: “Con bé này, hôm nay chỉ có 20 độ thôi.”

Nhìn đi! Lính tráng thật vô duyên.

https://thuviensach.vn

Từ Lai nguýt dài một cái, mặc kệ anh, mở ghế trước ra ngồi vào rồi đóng cửa lại.

Cận Thời Xuyên lặng lẽ cười một tiếng, đưa tay xoa chóp mũi rồi cũng thuận tay mở cửa ngồi vào xe.

Đóng cửa xe, thắt dây an toàn xong xuôi, Cận Thời Xuyên liếc nhìn đôi chân kia một cái rồi lập tức nhìn thẳng về phía trước.

Anh đúng là đã đánh giá quá cao khả năng tự chủ của bản thân mà xem nhẹ bản năng nguyên thủy của đàn ông rồi. Sao con bé này lớn lên đẹp thế nhỉ?

“Ăn sáng chưa?” Cận Thời Xuyên vừa lái xe vừa hỏi.

“Uống sữa chua uống rồi.” Từ Lai trả lời.

Cận Thời Xuyên làm ra cái vẻ biết ngay mà rồi bảo luôn: “Đằng sau có cái hộp đấy, em tự lấy mà ăn.”

Từ Lai tháo dây an toàn ra, vươn người ra sau lấy đồ, tóc quét qua cánh tay Cận Thời Xuyên như khẽ cào vào lòng anh.

Từ Lai lấy được đồ, ngồi xuống, thắt lại dây an toàn rồi mới mở chiếc hộp ra, trong hộp là những chiếc bánh ngọt nhỏ rất xinh xắn.

Từ Lai chọn một cái vị sô cô la nếm thử. Bánh vừa vào miệng liền tan ngay, ngọt nhưng không hắc, thương hiệu của cửa hàng này quả là danh bất hư truyền.

“Anh ăn không? Thử một miếng nhé.” Từ Lai lấy một cái khác đưa lên miệng Cận Thời Xuyên.

“Đang lái xe đấy, đừng nghịch.” Cận Thời Xuyên mặc dù nói như thế nhưng vẫn cắn một miếng.

https://thuviensach.vn

Từ Lai thu tay về cười, tiếp tục ăn nốt cái vị sô cô la vừa nãy.

Cận Thời Xuyên thấy cô nàng ăn rất vui vẻ, cánh môi liền cong lên. Chiếc xe lao vùn vụt trên con đường ven biển, cuối cùng đỗ lại ở một bãi đỗ xe trên bãi biển.

“Ồ? Sao lại tới đây ạ?” Suốt đường đi, Từ Lai chỉ chăm chú ăn nên không nhận ra đã ra đến bờ biển.

“Ngon không?” Cận Thời Xuyên tháo dây an toàn, quay sang cười nhẹ nhàng với Từ Lai.

Từ Lai gật đầu, “Ngon ạ! Anh ăn nữa không?”

Cận Thời Xuyên liếc qua cái hộp, nhìn chăm chú vào Từ Lai và nói: “Có, anh muốn ăn vị sô cô la.”

Từ Lai cúi xuống kiểm tra, lắc đầu lấy làm tiếc: “Ngại quá, em ăn hết rồi, anh không còn phần đâu.”

“Chưa chắc.” Cận Thời Xuyên dựa vào gần Từ Lai.

Từ Lai vô thức lùi người về sau nhưng Cận Thời Xuyên đã đưa tay vòng ra sau gáy, giữ cổ cô lại. Từ Lai lập tức hóa đá.

Anh đưa ngón tay cái chạm vào khóe môi cô rồi tự nhiên đưa lên miệng liếm một cái.

“Ừm, quả thực không tồi.” Cận Thời Xuyên thả Từ Lai ra rồi phát biểu cảm giác sau khi ăn.

Từ Lai mở mắt tròn xoe, mặt đỏ tới tận mang tai.

Đây, đây, đây là… trêu ghẹo nơi công cộng hả?

https://thuviensach.vn

Trong khoảnh khắc cô còn đang ngơ ngác, cửa ghế trước đã bị mở ra. Cận Thời Xuyên đứng cạnh cửa xe nhìn Từ Lai: “Còn chưa muốn xuống à?”

“À.” Từ Lai tháo dây an toàn ra xuống xe.

Vì đang là buổi sáng nên trên bãi cát không có một ai. Cận Thời Xuyên và Từ Lai thả chậm bước trên bờ biển đầy thong dong, nhàn tản.

Có điều, Từ Lai đi giày cao gót nên đi trên cát lún xuống, bước thấp bước cao, rất khó đi.

Cận Thời Xuyên để ý thấy liền kéo cô ngồi xuống một cái ghế tựa trên bờ biển, rồi anh ngồi xổm xuống trước mặt, tháo giầy cho cô.

“Cận đại ca.” Từ Lai bối rối nhìn xuống đỉnh đầu anh gọi.

“Gì?” Cận Thời Xuyên ngẩng đầu lên nhìn Từ Lai.

“Mấy chiêu tán gái này của anh là ai dạy cho thế?”

Cận Thời Xuyên ngừng tay, nhìn Từ Lai hỏi: “Không thích à?”

Từ Lai dở khóc dở cười, không phải là không thích mà là bị giật mình đấy. Một người đẹp phóng khoáng như cô mà còn không chịu nổi đây.

“Không phải là không thích, mà là rất không giống Cận Thời Xuyên, đây không phải là phong cách của anh.”

Cận Thời Xuyên đặt chiếc giầy của Từ Lai mới cởi ra xuống rồi cười nhè nhẹ: “Xem ra lý luận và thực tiễn là hai việc khác xa nhau rồi.”

“Học trên mạng à?” Từ Lai hỏi.

https://thuviensach.vn

“Đọc đến nửa đêm đấy.” Trong giọng nói của Cận Thời Xuyên có vài phần bó tay.

“Phong cách quần áo cũng là đọc được hả?”

“Cái này thì không.”

Từ Lai vui vẻ nở nụ cười: “Cận đại ca, bỗng nhiên em thấy anh thật đáng yêu.”

Hừ, câu này thật không dễ nghe, bảo đàn ông đáng yêu hả? Tưởng anh là mấy con chó, con mèo à?

“Ngứa da phải không?” Cận Thời Xuyên giả bộ trợn mắt, “Ai đáng yêu?”

“Em đáng yêu.” Từ Lai cười khúc khích, “Em đáng yêu nhất.”

Cận Thời Xuyên phì cười, đưa tay nhéo nhéo cái cằm của cô nàng: “Theo đuổi một cô gái còn hao tâm tổn trí hơn bất kỳ bài thi nào.”

“Vậy còn theo đuổi nữa không?” Từ Lai đột nhiên dịu dàng nhìn Cận Thời Xuyên.

“Vậy em phải chạy nhanh lên.” Cái nhìn của Cận Thời Xuyên đầy chiều chuộng, giọng anh nói dịu êm.

Từ Lai đứng dậy, xách đôi giầy lên, nhìn về phía Cận Thời Xuyên: “Vậy em chạy đây.”

“1, 2…” Cận Thời Xuyên bắt đầu đếm.

Từ Lai bật cười ha ha rồi ù té chạy.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên nhìn ngắm bóng người màu trắng trên nền cát mịn, mái tóc đen tung bay trong gió.

Dịu dàng, rực rỡ, xinh đẹp, vui tươi.

Đằng sau em là biển cả mênh mông, xa xa là đỉnh núi xanh mịt mù, trên đầu là trời xanh mây trắng, dưới chân là mặt đất cát vàng.

Nước non ngàn dặm đẹp tươi và người con gái trong lòng đang ngay trước mặt.

Anh nghĩ, mình nguyện… bảo vệ một đời, bình an muôn kiếp.

Chú thích:

*Con chim xanh: thực ra tác giả tả là翠鸟 (thúy điểu) nghĩa là chim bói cá, loài có bộ lông màu xanh. Mình đoán là tác giả nhắc đến loài chim này cũng chỉ vì bộ lông của nó khiến ý văn đẹp hơn, chi tiết này cũng không quan trọng lắm nên mình đã tự ý đổi.

*Theo đuổi: hai người chơi chữ giữa theo đuổi và đuổi theo đấy.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 38

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm nay là cuối tuần, lại đã sắp đến giờ cơm trưa nên người trên bãi biển cũng ngày càng đông hơn, đâu đâu cũng thấy có người và xe.

Vì Từ Lai liên tục phá hoại nỗ lực của mình nên cuối cùng Cận Thời Xuyên đành vứt bỏ hoàn toàn kế hoạch cưa cẩm, quyết định chỉ chơi sao cho vui là được.

Cận Thời Xuyên nhanh chóng lái xe rời khỏi bãi biển, trên đường đi, anh hỏi Từ Lai: “Muốn ăn gì?”

“Gì cũng được, anh chọn đi.” Từ Lai đáp qua loa, mắt cứ nhìn mãi xuống chân. Vừa nãy chạy trên bờ biển rất vui vẻ nhưng chân thì bị dính đầy cát. Mặc dù đã rửa qua trước khi lên xe nhưng vẫn chưa sạch hết nên không được thoải mái lắm.

“Chân sao thế?” Cận Thời Xuyên tinh mắt, nhìn một cái là nhận ra ngay có vấn đề.

Từ Lai ngẩng đầu lên cười với Cận Thời Xuyên: “Không có gì, nãy rửa chưa hết cát, còn dính lại vài hạt, hơn gai chân.”

Cận Thời Xuyên đánh xe tấp vào làn dừng xe rồi tháo dây an toàn ra bảo với Từ Lai: “Chờ anh một chút.”

https://thuviensach.vn

Nói xong anh liền xuống xe, đi vào trong cửa hàng tiện lợi ở bên cạnh, chỉ một lát sau đã cầm một thứ có hình chữ nhật quay về, mở cửa ra chui lại vào xe rồi đóng cửa lại. Anh thuận tay rút một tờ khăn ướt trong gói đưa cho Từ Lai và bảo với cô: "Đưa giầy cho anh, em tự lau chân cho mình nhé."

"Không cần đâu, để em tự làm." Từ Lai vừa cười vừa xua tay.

Cận Thời Xuyên nghiêng đầu nhìn Từ Lai, giọng điệu có đôi phần uy hiếp: "Ở nơi công cộng, em muốn anh phải bổ nhào vào người em để cướp à?"

Từ Lai nhìn người đến người đi trên vỉa hè, xe dừng xe chạy trên đường. Vị đội trưởng đây là một gã nói được làm được, nếu mà xuống tay thật thì khéo người ta lại tưởng rằng ban ngày ban mặt, trong chiếc xe này đang có một chuyện không tiện miêu tả mất!

"Để em đưa." Từ Lai không thể làm gì khác, đành cúi người cởi giầy ra đưa cho người đàn ông ngồi ở ghế lái.

Cận Thời Xuyên đưa tay ra cầm, mở cửa xuống xe, đứng luôn ngay bên xe chùi sạch cát trong giầy cao gót cho cô, làm vừa nghiêm túc chuyên tâm vừa cẩn thận tỉ mỉ.

Sự có mặt của anh vốn đã đủ thu hút sự chú ý của mọi người, huống chi là thêm chuyện anh đang làm. Thế là mấy cô gái đi ngang qua, dừng lại nghỉ chân, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ, liền đứng luôn ở đó không đi nữa.

Từ Lai tập trung lau sạch chân mình, có cảm giác bị người qua đường nhìn nhưng ngẩng đầu lên thì không biết là ai.

Cận Thời Xuyên đứng cạnh cửa xe lau giầy cho cô. Trên vỉa hè có vài cô gái trẻ cứ dán cặp mắt háo sắc lên người anh mãi, còn châu đầu ghé tai thì thầm với người đi bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Cô hạ cửa sổ xe xuống, nghiêng đầu nhìn về phía mấy cô gái đang đứng, khẽ mỉm cười một cái, không nói câu nào. Cô gái đang đứng xem thẹn thùng cười chào lại rồi liền kéo lũ bạn đi.

Cận Thời Xuyên vào lại xe, đưa trả giầy cho Từ Lai: “Sạch rồi đấy.”

Từ Lai không đưa tay ra nhận lại mà còn cứ nhìn chằm chằm mặt anh mãi, chẳng biết nhìn để làm gì.

“Sao thế?”

“Anh không phát hiện ra mới rồi có mấy cô gái cứ nhìn anh mãi à?”

“Ngoài vị cô nương trắng trợn nhìn anh chằm chằm là em ra thì chẳng phát hiện ra ai khác nữa.” Cận Thời Xuyên đáp hết sức thản nhiên.

Từ Lai cười khúc khích, không nói tiếp nữa, đưa tay ra nhận lại giầy: “Đi thôi, đói quá.”

Cận Thời Xuyên vừa thắt dây an toàn vừa cười nhìn Từ Lai. Cô nàng này cứ thay đổi xoành xoạch, thật là tinh quái.

Quả thật là anh chẳng phát hiện ra mình bị cô gái nào khác nhìn.

Có một loại người mà ngay từ nhỏ đã là tâm điểm sự chú ý của đám đông. Vì đã quen được người khác quan sát nên bản thân tự động sinh ra khả năng bỏ qua những cái nhìn này.

Rõ ràng, Cận Thời Xuyên chính là một người như vậy.

…

Từ Lai biết với đàn ông đi lính thì ăn cơm quan trọng là phải chắc bụng nên chủ động đề nghị đi ăn quán cơm Trung Quốc. Tuy nhiên, Cận Thời Xuyên đã chuẩn bị sẵn địa điểm rồi.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên quanh năm ở đơn vị, được nghỉ cũng thích ở trong nhà, thỉnh thoảng mới được lũ bạn kéo đi tụ tập, quanh đi quẩn lại chỉ có mấy nhà hàng, chẳng biết vì các ông tướng này lười nhác hay là do chung tình với mấy chỗ đó nữa.

Thế là anh chẳng cần nghĩ ngợi gì đã lái xe đến ngay một nhà hàng món Trung mà mình tương đối quen, đỗ xe xong thì dẫn Từ Lai vào. Nhân viên phục vụ tiến lên tiếp đón và hỏi xem họ đi mấy người.

“Hai người.” Cận Thời Xuyên đáp.

Nhân viên phục vụ mỉm cười xin lỗi: “Ngại quá, hiện tại nhà hàng chỉ còn một phòng riêng.”

Từ Lai nghĩ bụng hai người thì ngồi một phòng riêng làm gì nên mới nói với Cận Thời Xuyên: “Hai người cần gì ngồi phòng riêng ạ, hay là mình đổi nhà hàng khác đi.”

Cận Thời Xuyên lại nói với nhân viên phục vụ: “Được thôi, phòng riêng đi.”

Nhân viên phục vụ mỉm cười, dẫn khách vào: “Mời hai vị đi lối này.”

Từ Lai đi theo hỏi Cận Thời Xuyên: “Nhà hàng này ngon lắm ạ? Sao cứ phải là chỗ này?”

“Không phải em đói à?” Cận Thời Xuyên liếc nhìn sang rồi nói khẽ với Từ Lai.

“Chứ không phải là do anh đói à?” Từ Lai trêu.

“Kiểu nói đùa này của em, anh không có ý kiến.”

“…” Kiểu nói hả? Cái câu này không phải cũng học được trên mạng đấy chứ?

https://thuviensach.vn

Mãi về sau Từ Lai mới hiểu. Đội trưởng của cô vốn chẳng cần học cách tán gái trên mạng, anh ấy bẩm sinh đã là cao thủ tán gái rồi, chẳng cần khó nhọc vẫn đủ khiến bạn bại dưới tay anh.

Phòng riêng quả thực rất lớn, có thể chứa được cỡ chục người. Đèn chùm thạch anh, bàn tròn lớn, ghế sô pha, đầy đủ mọi thứ, một chỗ tụ tập, mời khách tốt.

Sau khi ngồi xuống, nhân viên phục vụ đưa thực đơn lên. Từ Lai gọi hai món còn lại để Cận Thời Xuyên gọi. Còn cô thì liên tục nói được rồi, đủ rồi.

Cận Thời Xuyên hình như chẳng nghe vào tai, tiếp tục đọc tên món ăn cho nhân viên phục vụ đang mỉm cười ghi lại.

Cuối cùng, hai người gọi bảy món ăn một bát canh. Nhân viên phục vụ gật đầu, nói xin chờ rồi đi mất.

Từ Lai chống tay lên trán: “Không biết có khi lại tưởng anh là đồ nhà giầu khoe của đấy.”

“Yên tâm, anh ăn khỏe lắm, hết là cái chắc.” Cận Thời Xuyên không hề nói điêu, mấy người đi lính đặc biệt là lính cứu hỏa, bình thường tiêu tốn nhiều năng lượng nên sức ăn quả thực cao.

Từ Lai cười Cận Thời Xuyên: “Đội trưởng Cận, anh là lính, phải lấy lãng phí là chuyện đáng xấu hổ chứ.”

Cận Thời Xuyên đưa tay sờ vào chóp mũi hếch lên của cô, nhếch môi cười, giọng mờ ám: “Sớm chiều ở chung lâu như vậy mà còn chưa hiểu anh à?”

Câu nói này rất bình thường nhưng phối hợp với giọng điệu, động tác và vẻ mặt của anh, cộng thêm một căn phòng riêng chẳng có ai, màu sắc

https://thuviensach.vn

của câu nói bỗng nhiên thay đổi hẳn. Từ Lai bỗng có cảm giác mình sắp không chịu nổi.

Cô hắng giọng khe khẽ rồi bảo: “Em đi vệ sinh.”

“Ừ.”

Cận Thời Xuyên nhìn dáng vẻ chạy trối chết của Từ Lai liền bật cười. Anh lại càng thêm khẳng định cô nàng này chỉ là một con hổ giấy. Dáng vẻ chắc nịch khi nói muốn theo đuổi anh dạo trước nói không chừng chỉ là cố làm ra vẻ.

Nói cho cùng thì cũng chỉ mới khua môi múa mép thôi, còn chưa làm gì thật mà cô đã không chống đỡ được rồi.

Có điều, sao có thể đáng yêu đến thế chứ? Thế mà trước giờ anh không phát hiện ra cô nàng này có một mặt dễ thương như vậy đấy.

Từ Lai đi từ nhà vệ sinh ra thì chạm trán một người đàn ông cũng vừa bước ra từ nhà vệ sinh nam. Anh ta ngậm điếu thuốc nhìn cô một cái có vẻ như là đang quan sát.

Mặc dù chỉ ngậm điếu thuốc và không có mùi côn đồ nhưng cho dù vậy, chỉ với việc anh ta lơ đãng quan sát mình cũng đủ khiến trong lòng cô nảy sinh cảm giác khó chịu.

Cô bỏ đi trước, hướng về phía hành lang khu phòng riêng, mắt thoáng liếc thấy gã đàn ông kia cũng đi theo sau lưng. Ở chốn đông người lại còn có Cận Thời Xuyên ở đây, cô không sợ. Chỉ là thấy phản cảm trước một loạt hành động khó hiểu của gã đàn ông xa lạ mà thôi.

Hồi ở Mỹ, khi đi ra ngoài với bạn, cô cũng thường xuyên gặp phải loại chuyện kiểu này. Chỉ theo đuôi vẫn đang tốt chán, có kẻ còn động tay động chân. Đừng thấy cô có vẻ ngoài dịu dàng mà lầm tưởng, lúc cô đánh người

https://thuviensach.vn

thì ối kẻ phải ngạc nhiên rớt mắt kính, khiến người đứng xem phải lùi lại vài bước, ai nấy đều hiểu không nên chọc vào kiểu con gái này thì hơn.

Về đến cửa phòng riêng, Từ Lai đánh mắt nhìn về cuối hành lang, ồ, vẫn còn đi theo cô!

Từ Lai đanh mặt, đưa tay mở cửa bước vào phòng. Lúc trở tay đóng cửa, dùng lực không đủ mạnh nên cửa chưa kín hẳn, không may để lại một khe hở.

Cận Thời Xuyên ngồi tại chỗ hút thuốc, thấy vẻ mặt Từ Lai không ổn bèn dụi tắt điếu thuốc đứng dậy, đi lại chỗ cô hỏi: “Sao thế?”

“Không sao ạ, hình như gặp phải một tên háo sắc cứ đi theo em suốt.” Từ Lai nói nhẹ như không, không hề giống những cô nàng cần được bạn trai bảo vệ.

“Là sao? Không sợ bọn háo sắc à?”

“Không phải có anh ở đây rồi sao, có gì mà phải sợ.” Từ Lai cười với Cận Thời Xuyên, “Để nói sau đi, có khi là em hiểu lầm chưa biết chừng.”

Câu này khiến Cận Thời Xuyên rất bùi tai. Đàn ông bẩm sinh đã có khát vọng che chở cho phụ nữ, đây có thể coi là bản năng nguyên thủy, bất kể người đàn ông nào cũng có thứ cảm xúc này, không cần phải một lý do cụ thể.

“Cũng phải, trông em thế này thì người đàn ông nào cũng sẽ có suy nghĩ bậy bạ cả thôi, sau này đừng mặc váy ngắn quá nhé.” Đến anh còn có suy nghĩ bậy bạ nữa là những gã không đứng đắn.

“Anh là cáo mà lại còn lo cho gà à?” Từ Lai nguýt Cận Thời Xuyên một cái rồi bật cười.

https://thuviensach.vn

“…” Cận Thời Xuyên chỉ cười, không nói gì cả.

Đúng lúc này, cửa phòng riêng bị đẩy ra, đồng thời, ngoài cửa vang lên giọng nói giật mình của đàn ông.

“Bố khỉ, ông có đàn bà thật đấy à?”

Từ Lai xoay người lại nhìn. Ôi chao, là tay háo sắc khi nãy…

Chú thích:

*Đèn chùm thạch anh:

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Từ Lai cứ thế nhìn cảnh mấy gã đàn ông lạ mặt nghênh ngang sai người chuyển đồ ăn từ phòng riêng bên cạnh sang, tự nhiên vào ngồi cùng bàn với họ.

Gã "háo sắc" đi vào sau cùng chào cười Từ Lai rồi vẫy tay nhắc nhân viên phục vụ nhớ mang món vào phòng này.

Rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi ông anh "háo sắc" này bất thình lình mở cửa ra la toáng lên liền xoay người bỏ đi như một làn khói, để rồi chưa đến hai phút sau thì có cảnh tượng đã tả ở trên.

Từ Lai ù ù cạc cạc chẳng hiểu là có chuyện gì, chỉ có thể đánh mắt hỏi Cận Thời Xuyên đang đứng đực ra.

Trong mấy gã đàn ông mới ngồi vào bàn, có một người nhìn Từ Lai rồi hỏi Cận Thời Xuyên: "Cái thằng Xuyên này, bọn anh có phạt chú mày đứng đâu."

"Anh Xuyên, thằng thằn được khoan hồng, chống cự bị nghiêm trị!" Một gã khác nói đế vào.

Ông anh "háo sắc" ngậm điếu thuốc, uể oải dựa vào lưng ghế nhìn hai người chằm chằm nhưng không tát nước theo mưa.

Cận Thời Xuyên bật cười bó tay, khoác vai Từ Lai: "Qua ngồi đi."

https://thuviensach.vn

Giờ thì Từ Lai đã hiểu được sơ sơ, nghe giọng điệu thì xem ra mấy người này chắc đều là bạn của Cận Thời Xuyên.

Sau khi hai người ngồi vào chỗ, ba con người, sáu con mắt lập tức nhìn ngó Từ Lai, nói sao cũng vẫn có cảm giác như bị bắt gian tại trận vậy.

“Này, nhìn đủ chưa thế?” Cận Thời Xuyên tỏ ý không vui, dám trắng trợn nhìn người con gái của anh ngay trước mặt anh như thế, muốn chết à?

“Ngại quá, chị dâu, vừa rồi làm chị sợ rồi.” Ông anh “háo sắc” bỏ điếu thuốc xuống, cười khẽ rồi nói.

Từ Lai mỉm cười: “Không có gì, thiếu chút nữa tôi đã tưởng anh là người xấu đấy.”

Cận Thời Xuyên ngồi bên cạnh Từ Lai, tay trái khoác lên lưng ghế của cô, động tác này đã chỉ rõ cho mọi người ở đây thấy cô gái này thuộc sở hữu riêng của anh.

“Đây là Cố Nghiêu.” Cận Thời Xuyên giới thiệu người mà Từ Lai hiểu lầm là một gã “háo sắc”.

“Chào anh.”

Cận Thời Xuyên tiếp tục giới thiệu người ngồi bên cạnh: “Triệu Dư.”

Triệu Dư là người lớn tuổi nhất ở đây, coi như là đại ca, trưởng thành, chững chạc. Anh ta đưa tay ra bắt tay Từ Lai: “Chào em dâu.”

Từ Lai đưa tay ra bắt lại tay Triệu Dư: “Chào Triệu đại ca.”

Cận Thời Xuyên đưa tay kéo tay Từ Lai về, thản nhiên bảo: “Đàn ông đã có vợ rồi còn nắm tay một cô gái mà coi được à?”

https://thuviensach.vn

Triệu Dư bị thằng đệ nói cho dở khóc dở cười, anh ta trừng mắt nhìn Cận Thời Xuyên: “Đây là phép lịch sự xã giao của dân tộc, sao mà mày dám nói nó thành thứ bẩn thỉu thế hả.”

Cận Thời Xuyên phớt lờ Triệu Dư, giới thiệu người ngồi cạnh Triệu Dư: “Đây là Lục Nham Lỗi, cứ gọi anh ta là Thạch Đầu là được.”

Lục Nham Lỗi giơ tay chào: “Chào chị dâu.”

“Thạch Đầu, chào anh.”

Từ Lai bị mấy người này cứ luôn miệng gọi chị dâu quả thực thấy đồng ý không được mà không đồng ý cũng không được. Quan hệ giữa cô và Cận Thời Xuyên vẫn chưa xác định chắc chắn. Đây chính là cảm giác đâm lao phải theo lao.

“Từ Lai.” Cận Thời Xuyên nhìn lướt qua mọi người, “Đây là chị dâu, em dâu tương lai của mọi người, giờ thì đừng vội gọi linh tinh.”

Triệu Dư lập tức hào hứng: “Thế là thế nào, cái thằng này, không được bắt con gái người ta đi theo mình mà không danh không phận nhé!”

Cận Thời Xuyên dịu dàng nhìn thoáng qua Từ Lai rồi mới đáp một câu nhẹ tênh: “Còn đang theo đuổi mà!”

Từ Lai lập tức liếc sang nhìn Cận Thời Xuyên, vừa khéo chạm vào đôi mắt đang cười của anh. Cô thầm cười trong lòng, sao có thể nói hiên ngang lẫm liệt như thế trước mặt mọi người chứ?

“Chẳng trách.” Cố Nghiêu hăng hái nhìn Cận Thời Xuyên chằm chằm, câu này là nói với mọi người, “Sáng nay dám cúp điện thoại của tôi, biết ngay là có vấn đề mà, xem đi, vấn đề đây này.”

Mọi người ăn ý gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Vậy chị dâu tương lai ơi,” Thạch Đầu cười hỏi, “Tôi rất tò mò tảng băng nghìn năm của bọn tôi theo đuổi chị như thế nào đấy, hai người làm sao mà quen nhau vậy?”

Đây là nỗi tò mò chung của mọi người. Cận Thời Xuyên nổi tiếng trong nhóm là thằng không biết thương hoa tiếc ngọc, cuộc đời hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của phụ nữ.

Bọn họ cùng sống chung ở một khu tập thể, từ đời ông bà họ đã kết tình đồng chí trên cơ sở tình yêu nước nồng nàn rồi. Nếu nói về thằng kế thừa được cái nhiệt huyết ấy nhất thì phải kể đến Cận Thời Xuyên và Cố Nghiêu.

Cận Thời Xuyên ngay từ bé đã ước mơ lớn lên sẽ vào bộ đội còn Cố Nghiêu thì đến với nghiệp lính như một cái duyên.

Hai người này bằng tuổi, tất cả các mặt đều tương đương nhau nên khó tránh hay bị mọi người đem ra so sánh nhưng thay vì trở thành đối thủ cạnh tranh, có ai ngờ họ vẫn luôn là anh em thân thiết từ bé của nhau.

Chưa hết đâu, hai thằng này còn từng nói một câu giống y nhau thế này: “Bộ quân phục này chính là vợ tôi.”

Cố Nghiêu đến nay vẫn nói vợ anh ta là bộ quân phục.

Còn giờ bà vợ quân phục của Cận Thời Xuyên đã hóa thành người sống, hóa thành một cô gái trắng trẻo xinh đẹp, soi chỗ nào cũng ngon nên tất nhiên là mọi người phải vừa hưng phấn vừa tò mò rồi.

“Chúng em quen nhau từ cách đây mười năm ạ.” Từ Lai hoàn toàn không giấu giếm, thấy mọi người tỏ ra không thể tin nổi, cô nói tiếp, “Hơn nữa, ban đầu là em theo đuổi Cận Thời Xuyên trước!”

https://thuviensach.vn

Ba gã đàn ông tỏ rõ sự khâm phục trước cá tính thẳng thắn của Từ Lai. Không ngờ một cô gái có vẻ ngoài dịu dàng là thế mà lại có được tính tình phóng khoáng, có sao nói vậy.

Nào có cô gái nào đã được đàn ông bảo là anh ta theo đuổi cô ta trước rồi mà sau đó còn nói là mình từng chủ động theo đuổi đàn ông chứ?

Có điều, nghĩ đi nghĩ lại thì cũng phải thôi. Cận Thời Xuyên là đóa hoa kiêu kỳ, sao có thể chủ động theo đuổi con gái trước chứ. Tuy nhiên, nhìn dáng vẻ thằng cha này bảo vệ con gái nhà người ta như gà mẹ bảo vệ con thế kia thì quả thực thấy câu anh ta đang theo đuổi con gái nhà người ta đúng là sự thật.

Ôi chao, chẳng hiểu ra sao nữa, lời khai hai người này không khớp rồi!

Về sau tụ tập có thêm Lục Phương Kỳ, mọi người mới hiểu được trong hai khẩu cung mâu thuẫn này, ai là người nói dối.

Nhưng sự thật thì thường vẫn luôn tàn nhẫn như vậy đấy. Mọi người được một phen ăn no căng thức ăn cho chó chất lượng cao. Vì sao đời bọn họ không xuất hiện một cô nàng xinh đẹp lại cố chấp, đã thông minh còn chung tình như vậy chứ?

Quản lý đi cùng nhân viên phục vụ mang thức ăn lên. Thấy đồ ăn trên bàn vẫn còn nguyên, không ai động đũa, bèn rụt rè hỏi: “Giám đốc Triệu không hài lòng với món ăn hôm nay ạ?”

“Không phải, mọi người ra ngoài đi.”

Triệu Dư phẩy tay. Không phải là không hài lòng với món ăn mà sốc quá quên cả mục đích đến đây ăn cơm, đúng thế, đến cơn đói cũng quên béng luôn.

https://thuviensach.vn

“Nào mọi người, ăn cơm hay cuốn xéo đây, chọn một đi.” Cận Thời Xuyên mở miệng ra oai.

Mọi người cùng cười rồi cầm đũa lên: “Ăn cơm, ăn cơm chứ.”

Trong hội này, Triệu Dư bề ngoài là người chín chắn nhất nhưng thực tế lại là tay nói nhiều nhất. Ngồi ăn một bữa cơm, chỉ còn thiếu chuyện ngày xưa cả lũ đái ra quần là chưa kể.

Ngược lại, gã Cố Nghiêu bị Từ Lai nhầm là đồ “háo sắc” thì hầu như chỉ ngồi im ăn cơm, thỉnh thoảng bị nhắc tên thì nói được đôi ba câu.

Ví dụ, Triệu Dư nói: “Đừng thấy thằng Xuyên với Tiểu Nghiêu là con ngoan trò giỏi trong mắt người ngoài mà bị lừa. Thật ra hai thằng này là chúa ranh ma đấy, có khi bán em rồi mà em còn ngồi đếm tiền giúp nó nữa kia.”

Cố Nghiêu bật lại: “Đấy là vì mấy người ngu thôi.”

Lại ví dụ, Thạch Đầu nói: “Ngày xưa cứ tưởng là anh Xuyên với anh Nghiêu đều đi đặc công cả cơ. Anh Nghiêu còn tức tối đi tìm anh Xuyên choảng nhau nữa nhỉ.”

Cố Nghiêu đáp: “Chỉ có thằng đấy mới dám cho ông leo cây.”

Từ Lai tò mò hỏi: “Các anh đều là lính cả à?”

Cận Thời Xuyên bóc vỏ tôm cho Từ Lai rồi bỏ vào bát cô, vừa rút khăn giấy lau sạch tay vừa đáp: “Cố Nghiêu đi lục quân, lão Triệu là dân làm ăn, Thạch Đầu là phi công của đội cứu viện trên biển.”

Từ Lai gật đầu, ăn tôm ở trong bát. Mọi người thấy Cận Thời Xuyên chăm vợ tương lai như chăm con gái rượu, trong lòng thầm tặc lưỡi khinh bỉ, coi bọn họ là không khí chắc?

https://thuviensach.vn

“Phải rồi, em dâu tương lai hiện đang làm nghề gì vậy?” Triệu Dư hỏi.

Từ Lai đã dần trơ với cách gọi em dâu tương lai, chị dâu tương lai này rồi. Cô trả lời Triệu Dư: “Giảng viên đại học ạ.”

“Đọc sách dạy đời, một công việc tốt.”

“Đương nhiên là tốt.”

Cận Thời Xuyên thình lình nói một câu. Ba người kia đều giật mình, đã có khi nào được thấy một Cận Thời Xuyên kiểu này đâu. Đúng là có sống lâu mới thấy được nhiều.

Người ta là giảng viên đại học chứ có phải ông đâu, ông vênh váo cái khỉ gì?

Sau đó, mọi người mới biết chuyện Từ Lai từng ở nước ngoài, mới thực sự chân thành cảm thấy vui thay cho sự may mắn của Cận Thời Xuyên, thằng cha này đúng là nhặt được báu vật thật rồi.

Vậy nên Cận Thời Xuyên hiện giờ mới lả lơi hẳn ra, người ta lại còn ngang nhiên nói như đúng rồi với mọi người là: “Nói linh tinh, đây chính là báu vật vô giá ông đây đào được mười năm trước đấy.”

…

Bữa cơm này ăn thật là lâu. Thiếu Lục Phương Kỳ ở đây, Triệu Dư liền phát huy hết khả năng nói nhiều của mình, kể thao thao bất tuyệt chuyện ngày xưa của bọn họ.

Mặc dù những mẩu chuyện thời thơ ấu này cũng không khác chuyện của các ông anh của Từ Lai là bao nhưng vì đây là những câu chuyện của Cận Thời Xuyên từng trải qua với những người anh em nối khố của anh ấy,

https://thuviensach.vn

cô không có phần được xem nên giờ rất muốn biết, thành ra nghe cực kỳ chăm chú.

Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai thích thú ngồi nghe, không khỏi nhoẻn miệng cười, nét mặt ấm áp, sự yêu chiều ẩn sâu trong đáy mắt.

…

Về sau, trong giờ nghỉ giải lao khi đi cứu viện, Cố Nghiêu hỏi anh: "Giờ biết sợ chết rồi à?"

Anh nhả khói thuốc ra, đôi mắt vằn đầy tia máu, ngẩng đầu nhìn núi xanh trập trùng, cười một tiếng mệt mỏi và thờ ơ.

Giọng nói ấy rất nhẹ nhưng dường như đã tốn hết sức lực để nói ra.

Anh nói: "Cái mạng này là để dành cho cô ấy, tuyệt đối không thể vứt lung tung đâu đó được."

Chú thích:

*Thạch Đầu 石头: nghĩa là "đầu đá". Lúc đầu mình định để "Đầu Đá" thật đấy =)) nhưng sau thấy tên này chỉ anh em gọi nhau thì vui, Từ Lai cũng gọi nữa nên đành để kiểu hơi đứng đắn. Nguồn gốc của biệt danh này là do chữ "Nham" trong tên Lục Nham Lỗi 陆岩磊 có một nghĩa là thạch đá, đá, chữ "Lỗi" cũng có một nghĩa là nhiều đá, nhiều đá chồng chất, còn phân tích theo kiểu chiết tự thì trong hai chữ Nham và Lỗi này đều có bộ "Thạch".

*Lục quân:là một quân chủng trong quân đội hoạt động chủ yếu trên mặt đất, thường có số quân đông nhất, có trang bị và phương thức tác chiến đa dạng, phong phú. Là lực lượng chính quyết định kết cục của chiến tranh. Các binh chủng trực thuộc quân chủng Lục quân gồm: bộ binh, bộ binh cơ

https://thuviensach.vn

giới, pháo binh, tăng thiết giáp, đặc công, công binh, thông tin liên lạc, hóa học.

*Đội cứu viện trên biển: Năm 2015,Ủy ban Quốc gia Ứng phó sự cố, thiên tai và Tìm kiếm Cứu nạnnước ta đã bắt đầu xây dựng các Đội cứu trợ thiên tai và 5 trạm tìm kiếm cứu nạn trên biển theo đề án quy hoạch của chính phủ đến năm 2020.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 40

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong đám anh em nối khố của Cận Thời Xuyên, ngoài Triệu Dư làm ở ngoài còn có chút tự do về thời gian, những người khác lâu lâu mới được một hôm nghỉ, hơn nữa thằng này được nghỉ thì thằng kia lại không, đến bữa thằng kia được nghỉ thì thằng này lại không.

Lũ quỷ sứ một thời của khu tập thể đã từng ngày ngày quàng vai bá cổ đi với nhau, vô tư đánh rơi tuổi trẻ, nằm trên sân bóng rổ nói chuyện trên trời dưới biển, mặc sức tưởng tượng về tương lai.

Những người anh em đã cùng viết nên một thời thanh xuân rực rỡ khiến người ta hâm mộ nay đã sớm không còn trẻ trung và non nớt nữa.

Họ là thép đã tôi, là những đấng nam nhi mình đồng da sắt, mỗi người một nghề, đem hết sức vẫy vùng, hiến dâng bầu máu nóng.

Những điều từng dõng dạc tuyên bố thời niên thiếu, nay đều đã thực hiện được, nhưng cũng bởi vì vậy mà gặp nhau thì ít, xa nhau lại nhiều, rất khó tụ tập.

Hôm qua, Lục Phương Kỳ chở Cận Thời Xuyên về khu tập thể, tình cờ gặp Cố Nghiêu cũng vừa mới về, nghe nói thằng cha Thạch Đầu cũng được về nghỉ phép, thế là ăn tối xong mọi người hẹn nhau làm một trận bóng rổ.

https://thuviensach.vn

Sau một hồi đổ mồ hôi như tắm, mấy gã đàn ông hôm nay đã từng trẻ trung một thời vẫn ngồi tán phét với nhau, nói thiên nói địa một hồi thì nói đến chuyện lên kế hoạch cho ngày mai.

Lũ chó độc thân chọn chỗ xong xuôi, ông anh Triệu Dư đã lập gia đình được mấy năm dõng dạc tuyên bố anh em như thể tay chân, nhất định phải đi bằng được.

Đúng lúc tưởng thế là xong, Cận Thời Xuyên thình lình bật ra hai chữ ngắn gọn súc tích: không rảnh.

Sau một hồi bức cung chẳng moi ra được gì, cuối cùng mọi người kết án rằng thằng cha này nhất định có bí mật không thể để người khác biết.

Cố Nghiêu nhả một hơi khói thuốc,nhìn thoáng qua Cận Thời Xuyên một cái rồi chế nhạo bảo một câu: “Không phải là có đàn bà, mai muốn đi hẹn hò đấy chứ?”

Mấy gã khác lập tức lắc đầu bảo không đời nào, Cận Thời Xuyên mà có thì khác gì cái cây bằng sắt trổ được hoa, người mù nhìn thấy ánh sáng.

Ai mà ngờ một câu nói đùa vu vơ của Cố Nghiêu lại thành sự thật.

Lúc ở nhà vệ sinh, Cố Nghiêu ban đầu chỉ lơ đãng nhìn qua Từ Lai thôi, ai ngờ cái em gái này lại tỏ ra khinh bỉ bằng mắt.

Anh ta liền cảm thấy thú vị. Ông đây dù sao cũng là quân nhân có số có má, thế mà lại bị người ta nhìn như thể lưu manh.

Chớ nhìn vẻ ngoài hòa nhã của anh ta, thực tế tính tình trong xương cốt khá là ngang bướng. Em càng tỏ thái độ thì anh đây càng thích nhìn. Không ngờ em gái này lại là vợ của thằng cha Cận Thời Xuyên, thật là bất ngờ.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, buổi hẹn hò đẹp đẽ chỉ hai người biến thành buổi tụ tập năm người.

Vốn Cận Thời Xuyên không đồng ý đi tăng buổi chiều nhưng ba gã kia liền ra tay lôi kéo Từ Lai, mở miệng ra là chị dâu tương lai, em dâu tương lai, em nỡ nhẫn tâm để bọn anh ba thiếu một à?

Từ Lai nghĩ đây là các anh em chí cốt của Cận Thời Xuyên, lần đầu tiên gặp mặt mà không nể mặt người ta cũng không được hay cho lắm, hơn nữa cô còn đang muốn thể hiện mình là người hiểu chuyện, chu đáo nên đã gật đầu đồng ý.

Ba gã đàn ông tỏ vẻ đắc ý ra mặt nhìn sang Cận Thời Xuyên như muốn nói, xem vợ ông hiểu chuyện chưa kìa, đâu có đàn ông đàn ang mà lòng dạ hẹp hòi như ông chứ.

Vì chỉ đi hai xe, mọi người lại biết rõ tính nết Cận Thời Xuyên, chỉ cần không để mắt một chút là chưa biết chừng ông ta đã mang con gái nhà người ta chạy mất tông mất tích rồi, vậy nên cả đám bắt Cố Nghiêu phải ngồi xe Cận Thời Xuyên.

Ba người ngồi trong xe, không một ai lên tiếng. Cận Thời Xuyên chăm chú lái xe, mắt nhìn thẳng phía trước, không biết đang thấy thế nào. Từ Lai thỉnh thoảng ngó anh một cái, ngập ngừng như thể muốn nói rồi lại thôi.

Cố Nghiêu ngồi ở ghế sau cảm thấy mình quả là cái bóng đèn to lù lù, ngay chính anh ta cũng không chịu nổi, lại còn thỉnh thoảng trông thấy ánh mắt Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên, cuối cùng đành đầu hàng.

“Người anh em, ông tìm một chỗ nào đấy tấp được tấp vào đi.” Ông đây không xuống xe thì sẽ thành thành tội nhân thiên cổ.

“Sao đấy?” Cận Thời Xuyên hỏi.

https://thuviensach.vn

“Không sao hết, ăn no quá tức bụng, không muốn ngồi một chỗ đánh bài, tính đi bệnh viện khám không được hả?”

Từ Lai vừa nghe đã thấy buồn cười, ông anh này nói phét không đỏ mặt, giống y như nói thật ấy.

Cận Thời Xuyên đánh mắt nhìn Cố Nghiêu qua gương chiếu hậu: “Ông chắc chứ? Lát nữa cũng dám nói như vậy với lão Triệu và Thạch Đầu hả?”

Cố Nghiêu thầm cười trong bụng. Tao đây tạo cơ hội cho hai người bọn mày chạy trốn, mày lại còn sợ mọi người hỏi tội nữa à, mẹ mày chứ, thằng chết tiệt.

“Vậy thôi, hết đau rồi, đi đánh bài đi.”

Cố Nghiêu nhướng lông mày, môi cong lên, xe ngừng chạy.

Cận Thời Xuyên quay đầu lại bảo Cố Nghiêu: “Bệnh viện ở cách hai con phố.”

Cố Nghiêu liếc Cận Thời Xuyên một cái, cáo lỗi với Từ Lai rồi mở cửa xuống xe, gọn gàng, dứt khoát.

Từ Lai cúi đầu nghẹn cười, nhịn không được nữa, cười phá lên, cười muốn chảy cả nước mắt.

Cận Thời Xuyên đánh tay lái một cái, chiếc xe nhập lại vào dòng xe chạy. Anh cũng cười theo: “Hay lắm sao mà cười?”

“Buồn cười mà!” Từ Lai nhìn về phía Cận Thời Xuyên, “Mấy anh em nối khố của anh đều rất thú vị, đâu có cứng nhắc như anh đâu.”

“Vậy à?” Cận Thời Xuyên liếc xéo nhìn Từ Lai, nhìn đến nỗi khiến Từ Lai thấy run run.

https://thuviensach.vn

Mãi sau này, Từ Lai mới hiểu, gã đàn ông này không hề cứng nhắc chút nào, giống như người anh em chí cốt của anh nói đấy, chúa ranh ma, có thể ăn sạch người ta.

“Vậy chúng ta đi xem phim đi!” Từ Lai cảm thấy ánh mắt vừa rồi của Cận Thời Xuyên khá là nguy hiểm ngầm nên bèn đánh trống lảng.

“Ừ.”

…

Ngày cuối tuần, rạp chiếu phim đông đặc ngầu. Hai người đứng ở sảnh rạp chiếu phim, Cận Thời Xuyên hỏi Từ Lai muốn xem gì?

Từ Lai ngẩng đầu lên nghiêm túc chọn phim. Cô rất ít khi xem phim điện ảnh, không hứng thú với thế giới giải trí nên chẳng biết được mấy phim đang chiếu ở đây. Cô nghĩ Cận Thời Xuyên lại càng không biết hơn.

Cuối cùng, ánh mắt cô tập trung trên một tấm poster, tên phim chỉ đơn giản là MSF.

Hình nền poster một nửa là hình ngọn lửa, một nửa là bệnh viện MSF, nữ chính mặc áo phông đồng phục MSF, trên tay ôm một đứa trẻ da đen gầy gò, nam chính mặc áo đen quần đen, phong độ ngời ngời, cầm trên tay một khẩu súng.

Sau lưng các diễn viên chính là một hàng người, đội hình đông đảo. Dưới cùng viết một câu khẩu hiệu: “Sinh mệnh không biên giới, tình yêu không biên giới!”

Từ Lai trông thấy trong đội ngũ diễn viên có nhân vật người lính, đoán có lẽ Cận Thời Xuyên thích xem nên ngầm chọn bộ này.

https://thuviensach.vn

“Xem phim này đi.” Từ Lai nhìn về phía Cận Thời Xuyên, phát hiện anh đang quan sát bốn phía, nhìn về phía lối thoát hiểm.

Chắc đây là bản năng của người lính phòng cháy chữa cháy rồi. Hễ đến nơi công cộng, việc đầu tiên là tìm lối thoát hiểm và chỗ đặt trang thiết bị cứu hỏa.

“Gì?” Cận Thời Xuyên quay đầu lại nhìn theo tay Từ Lai chỉ, lập tức mỉm cười, gật đầu: “Anh đi mua vé.”

Từ Lai gật đầu, chỉ góc bên kia: “Vậy em đi mua đồ ăn.”

“Đợi lát nữa cùng đi luôn.” Cận Thời Xuyên kéo tay Từ Lai đi xếp hàng mua vé.

Từ Lai cúi đầu nhìn tay mình được tay người đàn ông nắm chặt, lén cười trong bụng rồi cựa tay, đổi thành mười ngón đan nhau.

Cận Thời Xuyên nắm chặt bàn tay, cũng lặng lẽ nở nụ cười.

Điều khiến Từ Lai không ngờ là sức nóng của bộ phim này, hầu như tất cả các ghế ngồi đều kín chỗ. Họ không mua vé trước trên mạng nên giờ chỉ có chọn vị trí ở bên rìa. Cận Thời Xuyên định chọn phòng VIP nhưng Từ Lai ngăn lại, bảo là xem ở chỗ có nhiều người thú vị hơn.

Cận Thời Xuyên nghe Từ Lai, chọn một chỗ ở bên rìa rồi đi mua đồ uống và bỏng ngô.

Có lẽ vì hôm nay hai người đi hẹn hò nên đã cố gắng ăn mặc đẹp lại thêm phong độ xuất chúng nên hai người không biết chứ, ngay từ khi họ xuất hiện ở cửa rạp chiếu phim liền đã thu hút ngay sự chú ý của người khác rồi.

https://thuviensach.vn

Lúc soát vé, Từ Lai để ý đến một cặp mẹ và con trai đứng trước họ. Cậu bé cứ chốc chốc lại ngoái đầu nhìn Từ Lai rồi quan sát Cận Thời Xuyên khá kỹ.

Mẹ cậu bé phát hiện con mình đang nhìn gì đó liền nhìn theo. Thì ra là nhìn một cô gái xinh đẹp. Chị vội cười bảo: “Ngại quá, thằng bé này thích con gái đẹp lắm.”

“Thật đáng yêu ghê!” Từ Lai cúi đầu hỏi cậu bé, “Em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Bốn tuổi rưỡi ạ.” Cậu bé hếch mặt lên, ra vẻ mình rất người lớn với Từ Lai, còn cố tình nhìn Cận Thời Xuyên một cái rồi tiếp tục, “Chị à, xin đừng bảo một người đàn ông là đáng yêu.”

Từ Lai phì cười, ngẩng lên nhìn Cận Thời Xuyên. Một tay anh cầm hộp bỏng, một tay cầm Coca, trông dẫu khá tức cười nhưng không hề ảnh hưởng đến phong độ của anh.

Cô gật đầu với thằng bé: “Phải, phải phải, không được bảo một người đàn ông đáng yêu.” Nói xong thì nhìn lên Cận Thời Xuyên, cười đầy ngụ ý với anh.

Đây chỉ là chút chuyện nhỏ này xen vào giữa lúc soát vé. Soát vé xong, Cận Thời Xuyên cúi đầu thì thầm theo kiểu đe dọa bên tai Từ Lai: “Cứ nói đáng yêu nữa đi, anh sẽ cho em biết anh không đáng yêu thế nào.”

Từ Lai bị hơi thở và giọng nói đàn ông làm cho đỏ bừng hai má. May là trong đây ánh sáng tối, màu đỏ của cô cũng được giấu đi.

Hai người tìm tới chỗ của mình ngồi xuống. Màn chiếu vẫn đang phát trailer. Chẳng mấy chốc, người đi xem đã ngồi kín khán phòng.

https://thuviensach.vn

Cậu bé vừa nãy và mẹ cu cậu cũng đi đến lối nhỏ bên rìa. Thằng bé nhận ra hai người họ trước tiên, nói một câu rất ra dáng: “Ồ, sao khéo vậy?”

Cận Thời Xuyên không tỏ vẻ gì, Từ Lai giật giật khóe môi, gật gật đầu: “Đúng vậy, khéo thật đấy.”

Mẹ cậu bé giờ mới nhận ra người con mình chào hỏi là cặp đôi đẹp ngời ngời hồi nãy, chị chào họ một tiếng khách sáo: “Là hai người à, lại gặp nhau rồi.”

Phim sắp bắt đầu, các đèn đều tối đi. Cậu bé và mẹ ngồi xuống cạnh chỗ của Từ Lai. Phim bắt đầu chiếu.

Bộ phim này quả thực rất hay. Nó được kể qua cái nhìn của nữ chính là một bác sĩ không biên giới, nam chính là một cao thủ đánh đấm rất giỏi. Trên chiến trường ở miền nam Xu-đăng, họ cùng trải qua bạo loạn, chiến tranh, bệnh dịch, bị lính đánh thuê truy sát, dùng nghệ thuật quay phim đặc biệt để tái hiện lại sự nguy nan trong quá trình bác sĩ không biên giới cứu chữa các bệnh nhân, tranh chấp với tử thần, đồng thời với đó là nỗi tự trách, tức giận khi không thể cứu được họ.

Giữa phim có sự xuất hiện của đội lực lượng gìn giữ hòa bình, một người lính trong số họ trở thành bạn bè với nam nữ chính nhưng cuối cùng lại hy sinh.

Xem đến đây, Từ Lai liếc nhìn sang phía Cận Thời Xuyên. Cô chủ động đưa tay nắm tay anh. Đôi mắt người đàn ông chuyển sang nhìn thẳng vào mắt cô, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên đùi anh rồi anh lại quay đi, tiếp tục xem phim.

Từ Lai nhìn sang cậu bé ngồi kế bên. Cậu nhóc ngay từ đầu đã không hề nghịch ngợm, ngồi xem rất chăm chú.

https://thuviensach.vn

Điều khiến cô bất ngờ là, cô thấy khuôn mặt hai mẹ con được ánh sáng hắt từ màn chiếu tới, khuôn mặt người mẹ đẫm nước mắt.

Chú thích:

*MSF: là tên viết tắt của tổ chức bác sĩ không biên giới,tiếng Pháp là Médecins sans frontières,là một tổ chức phi chính phủ quốc tế do một số bác sĩ người Pháp thành lập vào năm 1971 với mục đích nhân đạo. Tổ chức này đưa ra những cứu trợ y tế trong các trường hợp khẩn cấp như thiên tai, dịch bệnh, nạn đói hay chiến tranh… Bác sĩ không biên giới còn có những hoạt động dài hạn như cứu trợ sau các thiên tai, trong các cuộc xung đột kéo dài hay giúp đỡ những người lưu vong. MSF đã được trao giải Nobel Hòa bình vào năm 1999. Nguồn: Wikipedia.

Bản đồ các quốc gia có MSF đang thực hiện sứ mạng năm 2015

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Từ Lai vẫn luôn thấy rất lạ lùng vì khi các bà mẹ dẫn con đi xem phim thường đều chọn xem phim hoạt hình còn người mẹ này lại dẫn một đứa trẻ mới ba, bốn tuổi đầu đi xem một bộ phim sâu sắc và có phần bạo lực.

Càng lạ hơn nữa khi cậu bé này lại xem rất thích thú và tập trung, ánh mắt đầy hiếu kỳ và khao khát.

Điều lạ lùng nhất khiến cô không thể hiểu nổi là những giọt nước mắt của bà mẹ trẻ này. Từ Lai có thể cảm nhận được nỗi đau lòng không đến từ bộ phim mà là một nỗi đau xót phát ra từ tận trong tim chảy lên trên khuôn mặt.

Cô đưa khăn giấy qua cho mẹ cậu bé. Chị ấy ngạc nhiên nhìn Từ Lai một cái rồi nhận lấy, nói khẽ mà rõ ràng: “Cảm ơn.”

Những hình ảnh cuối phim rất đẹp mắt, cảnh phim được quay từ trên xuống, nam nữ chính đứng sóng vai bên nhau ngắm nhìn mặt đất châu Phi nóng giãy, dòng sông cuồn cuộn chảy ra biển, bầy thú hoang dã đứng nhởn nhơ, mặt trời xuống, trăng nhô lên.

Dưới ánh trăng sáng và bầu trời sao, mọi người với đủ các màu da cùng quây quần bên đống lửa, thoải mái nhảy múa hát ca, uống rượu đùa vui.

Ở đây không có chiến tranh, không có đói nghèo, không có bệnh tật, không có cái chết, chỉ có vui vẻ và cuộc đời tự do.

https://thuviensach.vn

Sau đó nam nữ chính nắm tay nhau cùng đi về phía đống lửa, cùng nhảy múa hoan ca cùng mọi người trong tiếng nói cười rộn rã.

Màn chiếu tối dần lại, có vài tiếng động nhỏ vang lên trong bóng tối rồi màn hình lại từ từ sáng lên, xuất hiện một nhóm các nhân viên cứu hộ mặc áo có chữ MSF. Đây là những tình nguyện viên và bác sĩ không biên giới trong đời thực, mỗi người nói mấy câu, phía dưới có phụ đề.

"Tôi tốt nghiệp trường y tá Caritas Medical Centre ở Hong Kong, đã phục vụ cho MSF được 20 năm…"

"Năm 1996, tôi tốt nghiệp Đại học Bách khoa Hong Kong, tham gia MSF từ năm 2000…"

"Tôi đến từ Bỉ, năm nay 57 tuổi, đam mê với công việc cứu trợ nhân đạo vẫn không hề thay đổi…"

"Có người hỏi tôi làm vậy vì điều gì? Tôi cũng không biết là vì điều gì nhưng khi nhìn thấy những điều này, tôi chỉ biết là mình không thể bỏ đi được, phải ở lại giúp đỡ họ…"

"…"

Cuối cùng, trên màn ảnh rộng xuất hiện một người con gái vô cùng xinh đẹp, hoàn toàn có thể sánh ngang với nữ chính của phim.

Cô gái nở nụ cười phóng khoáng, yêu đời: "Tôi tốt nghiệp Viện y học Vân Hoa, Đại học Rong Yue, biên kịch cho tôi nói thêm câu nữa đi, tôi hy vọng thế giới hòa bình…"

Âm thanh nhỏ dần lại, những tấm hình của các bác sĩ không biên giới và các tình nguyện viên cứu trợ nhân đạo xuất hiện, ghép thành chữ MSF.

Màn hình lại tối xuống, chỉ còn một màu đen.

https://thuviensach.vn

Dòng chữ to hiện lên trước mắt khán giả: Sinh mệnh không biên giới, tình yêu không biên giới, vì một thế giới hòa bình.

Đèn sáng lên, trong lòng Từ Lai vẫn thấy rất nặng nề. Cô nhìn sang Cận Thời Xuyên, thật ra các anh làm nghề cứu hỏa cũng giống vậy thôi, chỗ nào nguy hiểm, họ có mặt ở chỗ đó, quên mình, một lòng vì cứu người.

Cận Thời Xuyên nhìn mặt là đoán được ngay trong lòng Từ Lai đang nghĩ gì. Anh nắm bàn tay mềm mại của cô, muốn chọc cho cô vui: "Sớm biết em cảm tính thế này, chúng ta đáng lẽ nên đi xem phim hài."

"Cho hợp với không khí thôi chứ có việc gì đâu!" Từ Lai lắc đầu mỉm cười. Cô không muốn mình trở thành gánh nặng của anh. Anh dũng cảm nơi tuyến đầu còn cô sẽ là hậu phương vững chãi.

"Đi thôi!" Cận Thời Xuyên bảo.

Từ Lai gật đầu đứng dậy, quay người lại thấy mẹ cậu bé vẫn ngồi nguyên tại chỗ còn cậu bé thì chẳng biết đã ngủ từ lúc nào, rúc vào trong lòng mẹ.

"Đợi chút đã." Từ Lai thả tay Cận Thời Xuyên ra, quay lại chỗ mẹ cậu bé.

"Chị không sao chứ?" Cô hỏi.

Mẹ cậu bé lắc đầu, cố nặn ra một nụ cười: "Không sao, cảm ơn em."

Nói xong, người phụ nữ bế đứa bé đứng dậy nhưng đứng không chắc, suýt thì ngã, may có Từ Lai đưa tay ra giữ được, xem chừng chị ấy đau lòng lắm.

"Cận đại ca." Từ Lai nhìn về phía Cận Thời Xuyên.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên từ lối đi nhỏ quay lại, phán đoán sơ bộ tình hình rồi không cần nói nhiều, bế luôn lấy thằng bé. Từ Lai dìu mẹ thằng bé đứng dậy cùng đi ra ngoài.

Ra khỏi phòng chiếu phim, ba người lớn và một đứa trẻ đi tìm một chỗ nghỉ chân ngồi xuống. Cận Thời Xuyên cẩn thận đặt thằng bé xuống ghế sô pha rồi bảo đi mua đồ uống cho họ. Từ Lai mỉm cười gật đầu.

Sau khi Cận Thời Xuyên đi, mẹ cậu bé nhìn Từ Lai đầy hâm mộ: "Bạn trai em đối xử với em thật tốt."

Từ Lai cong môi cười, nhìn xuống cậu bé rồi dè dặt hỏi: "Cha cậu bé…"

"Hy sinh rồi." Câu nói rất nhẹ mà đầy đau khổ, "Lính gìn giữ hòa bình."

Một câu nói đã làm sáng tỏ mọi chuyện, giải thích toàn bộ mọi nỗi nghi hoặc.

Từ Lai vỗ nhẹ lên bàn tay đối phương tỏ ý an ủi: "Bạn trai em cũng là lính đấy, lính cứu hỏa. Em cũng lo anh ấy gặp nguy hiểm lắm nhưng biết làm sao được. Bọn họ đi bảo vệ đất đai, lãnh thổ, chúng ta sẽ bảo vệ tốt cái nhà này, để ít nhất lúc bọn họ làm nhiệm vụ chẳng cần phải lo lắng chuyện ở nhà." Cô dừng một chút, "Chị à, em thấy chị rất kiên cường đấy, dạy được một cậu con ngoan như vậy, thật là vĩ đại. Chồng chị ắt hẳn cũng sẽ tự hào vì chị lắm."

"Anh ấy mới là niềm tự hào của chị, anh hùng của chị."

Từ Lai gật gật đầu: "Đúng vậy, làm vợ lính thật không dễ nhỉ, ai bắt chúng ta lại yêu mấy ông lính chứ?"

https://thuviensach.vn

“Năm nay chị đến chỗ này mấy lần rồi, do dự không biết có nên xem phim này không, nhưng mà thằng bé đòi xem xem chỗ cha nó bảo vệ trông như thế nào nên cuối cùng chị quyết định dẫn cu cậu đi xem thử.” Người phụ nữ dịu dàng cười, “Khiến em chê cười rồi, có làm ảnh hưởng việc hẹn hò của các em không?”

“Không sao đâu.” Cận Thời Xuyên quay về, đặt đồ uống xuống, ngồi vào chỗ kế bên Từ Lai.

Mọi người nói chuyện với nhau thêm một lát, Từ Lai nhất quyết đòi đưa hai mẹ con về nhà, Cận Thời Xuyên cũng không có ý kiến gì.

Lúc xuống xe, thằng bé bị thức giấc, rất ngạc nhiên, thắc mắc sao chị gái xinh đẹp và cái chú mặt lạnh lùng lại đưa họ về. Mẹ thằng bé không đáp mà bế luôn cu cậu xuống xe rồi chào tạm biệt hai người.

“Em chào chị, cháu chào chú.”

Cận Thời Xuyên ngồi xổm người xuống xoa bộ tóc rối của thằng bé, tủm tỉm hỏi: “Sao anh lại là chú còn chị kia là chị?”

“Cháu vẫn gọi vậy mà, đàn ông gọi chú cho chững chạc còn con gái thì gọi chị cho trẻ. Chú hiểu chưa?” Cu cậu lên giọng dạy dỗ.

“Em tên gì?”

“Uyển Tử An.”

“Thích súng không?”

“Thực ra cháu thích xe cứu hỏa hơn, ngầu bá cháy.”

“Được rồi, gọi anh là anh đi, bữa sau anh dẫn đi xem.”

“Chú là lính cứu hỏa à?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy!”

“Chú không được lừa cháu.”

“Nam tử hán nhất ngôn cửu đỉnh.”

“Anh.”

“Ngoan.”

Từ Lai nghe hai kẻ một lớn một nhỏ nói chuyện, lén lút cười trộm.

Mẹ của Uyển Tử An mời hai người lên nhà ăn bữa cơm nhưng Từ Lai lịch sự từ chối. Đôi bên trao đổi số điện thoại, bảo là đã đồng ý với anh bạn nhỏ rồi thì nhất định phải làm.

Chiếc xe ô tô lăn bánh trên con đường nhựa. Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên cười, dám không sợ chết gọi anh: “Chú Cận ơi.”

“Từ Lai à.” Cận Thời Xuyên hoàn toàn không bị tiếng chú Cận làm phân tâm.

“Dạ?”

“Nãy em nói gì với mẹ của Uyển Tử An đấy?”

“Nói gì?”

Từ Lai và mẹ của Uyển Tử An nói với nhau nhiều chuyện lắm, sao mà nhớ được.

“Nói anh là gì của em hả?” Cận Thời Xuyên nhắc.

Từ Lai nhớ ra nhưng vẫn giả ngu: “Không biết!”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên dừng xe, tháo dây an toàn, nghiêng người sát lại phía Từ Lai, vẻ mặt bỗng dưng cực kỳ nghiêm túc.

Anh nói: “Ở bên một người lính không thể được như với người bình thường, không thể ở bên nhau mỗi ngày, chẳng mấy khi được nghỉ phép thì có nhiệm vụ cũng phải đi ngay, có lúc ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi được, lúc đi làm nhiệm vụ, có nguy hiểm hay không cũng không biết, giống như nãy xem trên phim ấy, nói không chừng có một ngày người không còn nữa, người phụ nữ làm hậu phương phải có bản lĩnh gánh vác, một mình chịu đựng rất nhiều chuyện. Em có chắc là mình muốn ở bên một gã không biết sống chết lúc nào, chẳng dám hứa hẹn bạch đầu giai lão với em không?”

Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên. Một gã ít nói như anh sao hôm nay có thể nói một hơi dài đến thế.

Cô biết anh chỉ đang cố phân tích một cách lý trí cho cô biết là làm người phụ nữ đứng sau lưng một người lính không thể tránh khỏi những áp lực nặng nề. Nhưng mà, cô yêu anh, vì ngày niên thiếu đã gặp phải một kẻ khiến người khác động lòng như thế nên từ đấy về sau, trong thế giới của cô chỉ còn có anh.

“Em chắc, chắc từ lâu rồi.” Trong đôi mắt trong veo của Từ Lai là một niềm kiên định lớn lao.

“Vậy, em đồng ý làm bạn gái anh, vợ tương lai của anh chứ?”

“Đồng ý.”

Cận Thời Xuyên cười toét miệng, vui vẻ như một đứa trẻ được cho kẹo. Anh giữ chặt tay Từ Lai và nói với cô: “Bắt đầu từ bây giờ, anh tuyệt đối sẽ không buông tay đâu.”

https://thuviensach.vn

Từ Lai nở nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, cô nắm bàn tay anh lại, mười ngón đan vào nhau, ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trong veo, rạng rỡ, lấp lánh, đầy ắp ngọt ngào.

“Em cũng vậy.”

Vừa dứt lời, Cận Thời Xuyên cúi ngay người xuống, môi Từ Lai bị chiếm giữ.

Hơi thở mát lành của đàn ông và mùi thuốc lá thoang thoảng ngập tràn trong hơi thở của cô, một thứ mùi dễ chịu khiến cô cảm thấy an tâm.

Một tay anh nắm chặt tay cô, tay kia kéo chiếc cằm lại gần mình hơn, dán chặt vào đôi môi của anh.

Ở nơi công cộng nên nụ hôn chỉ mới bắt đầu đã vội vã dừng lại ngay. Anh chầm chậm buông cô ra, chóp mũi cọ vào nhau, nhịp thở của hai người đều không bình thường.

Bàn tay anh xoa ngược từ chiếc cằm lên trên gò má nhuộm đỏ. Anh cười khẽ, giọng khàn khàn.

“Sao thơm vậy?”

Chú thích:

*Trường y tá Caritas Medical Centre ở Hong Kong:

Trường Bách khoa Hong Kong: The Hong Kong Polytechnic University.

Viện y học Vân Hoa Đại học Rong Yue: Đây là tên một trường không có thực, nhân vật nữ này là nữ chính trong một truyện khác cùng tác giả.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Cận Thời Xuyên đã muốn hôn Từ Lai từ lâu.

Lúc ở trong rạp chiếu phim, nghe thấy lời Từ nha đầu nói với mẹ của Uyển Tử An, anh đã muốn xông lên, bất chấp tất cả mà hôn cô một cái thật mạnh.

Cuối cùng, tự chủ chiến thắng, anh rốt cuộc vẫn nhịn.

Nhưng mà, vừa rồi, khi anh nói ra những lời kia, cô gần như đã đáp ngay không cần suy nghĩ, câu trả lời như là đương nhiên vậy, kiên định như vậy, khiến lòng anh mềm như một túi bông, chẳng khống chế nổi mình nữa, chỉ muốn hôn cô, trong đầu chỉ đầy ắp ý muốn hôn cô…

…

Cận Thời Xuyên buông Từ Lai ra, ngồi lại ngay ngắn, chỉnh lại áo sơ mi của mình, thắt dây an toàn, thấy Từ nha đầu đỏ đến tận tai thế là lại tiện tay vuốt tóc cô.

“Nụ hôn đầu tiên à?”

Mặt Từ Lai càng đỏ hơn, cô lườm Cận Thời Xuyên một cái. Vừa nãy căng thẳng quá, cứ mím chặt môi không biết đáp lại như thế nào, mới bắt đầu tìm được chút cảm giác thì anh lại buông ra mất rồi.

Lần hôn môi đầu tiên: thất bại.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên thấy dáng vẻ thẹn thùng của Từ Lai, anh khởi động xe rồi mới bảo: “Anh cũng vậy.”

“Dạ?” Nụ hôn đầu tiên á? Chẳng giống!

“Tất cả lần đầu tiên đều cho em hết, chịu không?”

Từ Lai tự làm mình bị sặc. Đều là lần đầu tiên, cô đúng là thất bại toàn tập.

Vào lúc đó, cô không biết một lần thất bại sẽ dẫn đến thất bại liên tiếp, cuối cùng là kết cục quỳ gối trên giường xin tha.

…

“Đừng nhìn anh như vậy.” Cận Thời Xuyên nghiêm túc lái xe, nhìn lướt qua Từ Lai ngồi bên.

“Sao bạn trai em lại đẹp thế nhỉ?” Từ Lai đã trở lại trạng thái bình thường, lại bắt đầu mặt dầy.

“Từ Lai, cứ khiêu khích anh nữa xem!”

Anh nghiến răng nghiến lợi nói. Chưa hôn lần nào còn đỡ, giờ thì mùi hương thơm thoang thoảng, cảm giác mềm mại của cánh môi kia cứ quanh quẩn mãi trong đầu anh, không xua đi được.

Anh lặng lẽ liếm môi một cái, muốn đè cô hôn thêm lần nữa quá, cứ hôn nữa hôn mãi…

Anh dường như đã mường tượng ra cảm giác ấm áp khi có vợ có con, cũng dường như đã hiểu ra vì sao đấng quân vương có thể trầm mê tửu sắc, chẳng màng triều chính.

https://thuviensach.vn

Mãi về sau, khi thực sự đã được trải nghiệm cảm giác ấy, anh mới thực sự tin, quả nhiên là muốn ngừng mà không được.

“Thôi được rồi.” Từ Lai cười khúc khích, cô biết thế nào là chừng mực mà, đâu thể tùy tiện vuốt râu hùm được.

“Vậy chúng ta đi ăn cái gì đó ngon ngon đi.” Cô đề nghị.

…

Sắp đến lúc hoàng hôn, ráng chiều đỏ hôm nay rất rực rỡ, lớp lớp mây đùn lên, khá đông người lấy điện thoại ra chụp lại đăng lên mạng.

Từ Lai đi giày cao gót lâu nên bị đau chân. Cận Thời Xuyên kéo cô vào trung tâm thương mại mua giầy, tiện thể mua luôn quần áo. Từ Lai cười bảo có phải anh đã muốn cô mặc quần từ lâu rồi không. Cận Thời Xuyên đáp nhẹ tênh cực kỳ hiên ngang lẫm liệt: “Quá hút mắt.”

Ra khỏi phòng thử đồ, Từ Lai mặc một chiếc áo sơ mi lụa màu trắng và một chiếc quần bò ôm sát ống chân nhỏ, vạt áo được sơ vin lại cẩn thận, khiến đôi chân cô càng trở nên dài, nhỏ, thẳng, như thể từ ngực trở xuống đều là chân.

Chân đi một đôi giầy màu trắng bé xinh, vừa thoải mái lại thời trang.

Nhân viên cửa hàng khen không tiếc lời. Từ Lai mặc bộ này đẹp y như người mẫu, rất xứng với phong độ của bạn trai, chẳng khác gì đồ đôi.

Nhờ một câu xứng, như đồ đôi, Cận Thời Xuyên không cần hỏi ý Từ Lai nữa, đi thanh toán thẳng luôn rồi ra ngoài.

Rời trung tâm thương mại, Từ Lai cứ cười Cận Thời Xuyên bị lừa đẹp mãi. Cận Thời Xuyên dắt tay Từ Lai, mỉm cười nhẹ nhàng, dẫn cô đến phố đồ ăn vặt mà cô thích.

https://thuviensach.vn

“À phải, sắp tối đến nơi rồi, sao không thấy anh Triệu và mọi người gọi cho anh vậy?” Từ Lai vừa sực nhớ ra.

Cận Thời Xuyên đáp tỉnh bơ: “Cho vào danh sách đen rồi.”

Quả nhiên rất là Cận Thời Xuyên, Từ Lai không nén nổi bật cười.

Ở một góc khác của thành phố, Triệu Dư và Thạch Đầu đang canh giữ trước cửa nhà Cận Thời Xuyên. Hôm nay không chặn được thằng đó đánh cho một trận thì thề không trở về.

…

Trên phố quà vặt có chi chít hàng quán, thơm cay ngào ngạt, Từ Lai đứng ăn rất vui vẻ, còn không ngừng đút cho Cận Thời Xuyên ăn cùng.

Cận Thời Xuyên chiều cô, cô đưa món gì đến miệng anh cũng ăn tuốt. Anh nắm tay cô đứng trong dòng người ngày càng đông, nhìn cô cười nghịch ngợm, cuộc đời còn đòi hỏi gì hơn nữa đây?

“Hồi còn ở nước ngoài, thứ làm em nhớ nhất chính là con phố bán quà vặt này đấy, nằm trên giường lướt weibo, càng xem càng chảy nước miếng, chỉ có thể đi pha mì tôm ăn tạm.” Từ Lai cầm xiên thịt nướng trong tay cười nói.

“Thì ra là một con mèo nhỏ háu ăn.” Cận Thời Xuyên sờ chóp mũi Từ Lai đầy yêu chiều.

“Thật ra em háu ăn từ bé rồi cơ. Ngày xưa mẹ em còn bảo ai mà cho em một viên kẹo, em nhất định…” Tự dưng nhắc đến mẹ, Từ Lai dừng lại một chút rồi mới tươi cười nói nốt, “Bảo là em nhất định sẽ đi theo người ta.”

https://thuviensach.vn

“Vẫn còn buồn à?” Cận Thời Xuyên không muốn cô lẩn tránh vấn đề, đôi khi phải mở rộng cửa lòng mới là lựa chọn tốt.

“Hoài niệm thôi ạ, trong trí nhớ của em,” Từ Lai nhìn sang Cận Thời Xuyên, “thật ra mẹ đã bỏ nhà đi từ lúc em lên mười. Em chẳng biết là có chuyện gì nữa. Hôm đó, em tan học về nhà, mọi thứ đều đã thay đổi hết rồi. Em muốn đi tìm mẹ nên rất cố gắng học hành. Em nghĩ nếu em trở nên giỏi giang thì mẹ sẽ về, nhưng không phải. Sau đó, có lần em thấy ảnh mẹ ở trên báo. Thì ra mẹ đi dạy học ở huyện Dương Xuyên. Em giấu cha và anh, lén đi tìm mẹ.”

Cận Thời Xuyên siết chặt tay Từ Lai: “Đã gặp chưa?”

Từ Lai lắc đầu: “Em mới vào trường được mấy phút thì có động đất, thành ra vẫn chưa gặp được.”

“…”

“Sau đó thì được anh cứu rồi biết là mẹ đã gặp nạn.” Từ Lai ngẩng đầu lên nhìn Cận Thời Xuyên, “Có một bữa em biến mất là vì cha em tìm được em, muốn đưa em về. Em lén chạy ra ngoài. Em biết là anh sắp phải đi rồi. Em sợ không còn được gặp lại nên muốn đi gặp anh ngay…”

Cận Thời Xuyên còn nhớ. Đó là hôm nhóm đầu tiên trong đội cứu viện bị gọi về. Cho dù bị thương hay mệt mỏi, họ nhất định phải quay về ngay.

Trong màn mưa bụi, em gái được anh cứu khi ấy lại hỏi anh có thể dẫn em ấy đi cùng không. Lúc ấy anh cảm thấy rất hoang đường, không cần nghĩ đã đáp ngay là không thể. Sau khi trả lời xong, anh nhìn thấy vẻ thất vọng rõ ràng trên khuôn mặt và sự chua xót trong đôi mắt của em ấy nhưng rồi đôi mắt ấy lại lập tức sáng lên. Em nói muốn ước hẹn với anh, mười năm nữa sẽ đi tìm anh, bảo anh đợi.

https://thuviensach.vn

Ngày đó, anh nghĩ con bé này coi anh là ân nhân cứu mạng lại vừa mới mất mẹ, không có ai dựa vào nên mới như vậy, anh không hề để tâm, chỉ dặn lại một câu cố gắng học tập, phấn đấu mỗi ngày.

Anh nào biết đâu, thực ra mấy năm đầu, thỉnh thoảng chính anh cũng từng tình cờ nghĩ đến em gái có đôi chút quật cường và có đôi chút khiến người ta đau lòng này, nghĩ xem không biết giờ em đang làm gì, còn ở Dương Xuyên hay đã đi nơi khác, dần già theo thời gian trôi đi, dường như anh cũng đã quên.

Không ngờ mười năm sau, em thật sự xuất hiện, mang đến cho anh Bình An và cả tình yêu.

Thật may mắn, may mắn vì anh vẫn đứng ở đây và vì em đã đi về phía anh.

Rất cảm ơn, cảm ơn vì anh vẫn đứng ở đây và vì em đã đi về phía anh.

Cận Thời Xuyên bất thình lình ôm lấy Từ Lai, ấp cô trong lòng mình, chống cằm lên đỉnh đầu cô, giọng nói trầm ấm, quyến rũ: “Thích anh đến vậy à?”

Một tay Từ Lai còn đang cầm xiên thịt để hờ ở bên, một tay kia ôm thắt lưng anh, cô gật gật đầu: “Thích ạ, cực kỳ thích.”

“Thích đến thế, sao giờ mới xuất hiện?”

“Muốn trở thành người xứng với anh.”

Cận Thời Xuyên nhẹ buông Từ Lai ra, cúi xuống nhìn cô: “Anh chỉ là một tên lính.”

Từ Lai lắc đầu dứt khoát: “Không, anh là người hùng của em.” Là người anh hùng giữa thời bình, hy sinh bản thân vì bình yên của nhân dân

https://thuviensach.vn

và thành phố.

Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt người đàn ông nóng bóng, thâm tình, đôi mắt người con gái dịu dàng, kiên định.

Phố phường náo nhiệt phồn hoa dường như một thước phim ngừng chuyển động, dừng lại ở ngay khoảnh khắc ấy.

Một giây sau, que thịt xiên trên tay người con gái rơi xuống nền đất, như hóa giải ma pháp của thầy phù thủy, dòng người ngừng chuyển động lại tấp nập trở lại.

Nhưng đôi nam nữ đứng ôm nhau mới rồi đã không còn thấy đâu nữa, như thể chưa từng xuất hiện ở đây.

Cận Thời Xuyên im lặng không nói một câu, kéo Từ Lai vào trong một con ngõ ở đằng sau. Ở đây ngay cả một ngọn đèn đường cũng không có. Ngoài con ngõ là đám đông ồn ã, trong ngõ nhỏ lại yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng tim hai con người đang đập.

Lưng Từ Lai vừa mới dựa vào bức tường, thân hình cao lớn của người đàn ông liền sáp tới, sau sống lưng là bức tường rắc chắc, trước mặt là cơ thể đàn ông rắn rỏi.

Ánh trăng sáng mông lung như bức mành che phủ lên cái góc hẻo lánh này của thành phố. Người đàn ông đưa một tay lên bảo vệ chiếc gáy của người con gái để nó không bị đập vào tường, tay kia giữ chặt bờ eo nhỏ nhắn, răng môi quấn quýt, ôm và hôn nồng nhiệt.

Ban đầu hai tay của Từ Lai đặt ở trước ngực Cận Thời Xuyên sau đó dần dần bị anh kéo xuống đặt ở ngang hông, thân thể hai người càng áp chặt vào nhau thêm.

https://thuviensach.vn

Đầu lưỡi anh liếm láp trên đôi môi vẫn còn vương vị thịt xiên nướng vừa ăn. Anh nhẹ buông môi cô ra, giọng nói khàn khàn: “Ngoan, mở miệng nào.”

“Dạ?” Âm thanh còn chưa dứt hẳn, môi người đàn ông đã áp lên.

Mạnh bạo chiếm thành cướp đất, thăm dò vào trong miệng cô, kéo chiếc lưỡi nhỏ bé ra cắn khẽ, mút mát, vờn quanh…

Từ Lai bị hôn đến tê dại cả người, chân mềm ra, khó thở, đôi mắt mông lung, gò má đỏ nhuận.

“Ứ ừ…” Thật sự là bị hụt hơi. Từ Lai ngẩng đầu, vỗ lên thắt lưng của Cận Thời Xuyên nũng nịu trách: “Hết cả hơi rồi.”

Cận Thời Xuyên cười nhè nhẹ, vùi đầu vào cần cổ của cô, siết chặt cơ thể mềm mại như không có xương vào lòng, hơi thở nóng bỏng phả lên làn da mềm mại, trắng ngần.

Người đàn ông hôn nhẹ lên chiếc xương quai xanh lấp ló của cô, xấu xa cắn nhẹ một cái, thấy cơ thể cô nàng run lên thì cười càng tươi hơn.

“Từ Lai.” Giọng anh khàn khàn.

“Dạ?” Giọng cô êm dịu như hồ nước trong vắt.

“Làm sao bây giờ?” Cận Thời Xuyên cất lên chất giọng trầm khàn gợi cảm.

“Dạ?” Giọng Từ Lai như chiếc vuốt nhỏ của con mèo cào anh.

Cận Thời Xuyên đè nén bản thân, hít thật sâu rồi thở dài nhè nhẹ, buông Từ Lai ra, đôi mắt đen láy rũ xuống, anh nói với cô: “Đi thôi.”

https://thuviensach.vn

Từ Lai không biết là có chuyện gì, mới rồi còn ôm còn hôn rất nồng nhiệt, giờ lại lạnh nhạt như thế.

Cô vừa bị kéo đi vừa hỏi: “Cái gì làm sao bây giờ ạ?”

“Đừng trêu anh nữa!” Trong tiếng cảnh cáo của anh là sự ngấm ngầm chịu đựng.

Từ Lai vừa nghe thấy giọng điệu của Cận Thời Xuyên, lập tức liền hiểu ra, mặt đỏ lên, lẳng lặng cười thầm.

Cận Thời Xuyên bất đắc dĩ xoa đầu Từ Lai.

Làm sao bây giờ? Ông đây muốn làm em, phải làm sao bây giờ…

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Chiếc xe việt dã màu đen dừng dưới chân tòa nhà số 12 thuộc tiểu khu Nam Thành phản quang sáng lên dưới ánh đèn tối mù mù.

Từ Lai vừa cởi dây an toàn vừa hỏi ý Cận Thời Xuyên: "Có muốn lên ngồi một chút không?"

Tay trái của Cận Thời Xuyên nắm hờ vô lăng, tay phải vuốt mái tóc dài của cô. Anh cười nhạt bảo: "Không nhớ trước đây anh từng nói với em là một cô gái độc thân không nên mời mọc đàn ông vào nhà à, mất trí nhớ rồi hả?"

"Vẫn nhớ chứ." Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên, nhớ lại những chuyện trước đây dường như mới chỉ ngày hôm qua. Tuy nhiên, lúc đó cô đang còn yêu đơn phương anh, còn giờ họ đã đôi bên tình nguyện rồi, "Có điều, anh là bạn trai em, đây là đặc quyền."

"Đặc quyền hả?" Cận Thời Xuyên nghe xong rất vui vẻ, anh thuận tay đưa từ trên mái tóc suôn mượt của cô xuống chiếc cằm, nắm hờ lại, mắt nhìn thẳng vào nhau, "Đặc quyền này em mà trao cho anh, sợ là anh sẽ phạm quy mất."

Từ Lai để mặc cho anh nắm cằm mình. Bàn tay anh rất đẹp, thon dài, mạnh mẽ, là hàng ngon trong mắt những người thích ngắm tay. Nhớ cách đây mười năm, khi anh chìa tay về phía cô, cô dường như đã trông thấy bàn tay của vị thần số mệnh, không chỉ đẹp mà còn khiến người ta cảm thấy hy vọng vô vàn.

https://thuviensach.vn

Cô ở nước ngoài nhiều năm, mặc dù không sống phóng đãng nhưng cũng không bảo thủ, truyền thống. Cô yêu anh đã nhiều năm như vậy, chỉ cần anh muốn, nhất định sẽ cho anh.

"Thật ra." Giọng nói Từ Lai dịu nhẹ, ngập ngừng một chút rồi mới nói tiếp, "Đàn ông có nhu cầu là chuyện bình thường, chúng ta cũng không còn mới mười bảy, mười tám nữa, thế… nếu không nhịn được thì… em… thấy cũng không sao."

Giọng cô càng nói càng nhỏ lại, vốn muốn tỏ ra thoải mái trước chuyện nam nữ nhưng dưới cái nhìn mạnh mẽ của anh, mặt đỏ, tim đập dồn dập, càng ngày càng căng thẳng, nói cũng không trôi chảy nổi.

Cận Thời Xuyên quả thực động lòng trước dáng vẻ của Từ Lai, phân vân không biết có nên không.

Sau cùng, anh sáp lại gần hôn lên môi cô rồi buông ra bảo: "Đi lên đi."

"Dạ?" Từ Lai tròn mắt nhìn. Cô cho rằng Cận Thời Xuyên sẽ hôn sâu hơn chứ, thế mà anh lại chỉ chuồn chuồn lướt nước một chút rồi buông cô ra, thật bất ngờ.

"Dù sao vẫn còn cả đời, chúng ta còn nhiều thời gian." Cận Thời Xuyên cười thầm, nhéo mặt Từ Lai nhè nhẹ mấy cái, làn da thật là đàn hồi.

Từ Lai nghe thấy hai tiếng "cả đời", trong lòng bỗng như được thứ gì đó lấp đầy.

Cô gật đầu, cười ngọt ngào: "Vậy em lên đây."

"Ừ." Cận Thời Xuyên thu tay về. Da cô mềm quá, thích chẳng nỡ buông chút nào mà lại không thể không buông ra.

"Về đến nhà thì gọi cho em nhé." Từ Lai nói.

https://thuviensach.vn

“Ừ.” Cận Thời Xuyên ngoan ngoãn gật đầu.

“Anh bị ngốc phải không?” Từ Lai tung đòn bất ngờ.

“Ừ.” Anh chẳng nghĩ gì liền ừ luôn, ừ xong mới tỉnh ra, trong mắt anh lóe lên vẻ nguy hiểm, lên giọng hỏi lại, “Hử?”

Từ Lai cười khúc khích, trước khi Cận Thời Xuyên phát tác liền mở cửa nhảy xuống xe, nhìn anh chàng đẹp trai trên ghế lái: “Đi đường cẩn thận.”

Cận Thời Xuyên liếc cô một cái, gật nhẹ đầu, bật cười bó tay. Từ Lai đóng cửa xe lại, vẫy tay chào anh. Cận Thời Xuyên khởi động xe chạy đi.

…

Một tiếng sau Từ Lai mới nhận được điện thoại của Cận Thời Xuyên. Cô hỏi anh: “Sao lâu thế mới về đến nhà?”

Đầu bên kia rất yên tĩnh, một tẹo sau liền có tiếng sủa “gâu gâu, gâu gâu…” không lớn nhưng nghe rất rõ, hình như là tiếng của Bình An.

“Bình An à?” Từ Lai không dám chắc nhưng đúng là rất giống, cô hỏi dò: “Anh về đội à?”

“Ừ.” Di động chắc là được mở loa ngoài, Từ Lai thấy không yên tĩnh như nãy nữa, nghe không được rõ.

“Không phải sáu giờ chiều mai mới phải về sao ạ? Sao lại về từ nay?” Từ Lai dừng một chút, bỗng giật mình, vội vàng hỏi: “Không phải là vì có nhiệm vụ gọi về khẩn cấp đấy chứ?”

Cận Thời Xuyên bật cười khi nghe thấy giọng nói căng thẳng của Từ Lai, anh đáp ngay: “Không có nhiệm vụ, không phải gọi về khẩn cấp.”

https://thuviensach.vn

Từ Lai thở phào nhẹ nhõm, bình tĩnh lại: “Vậy sao anh lại về?”

“Sợ Bình An nhớ em, tiện đường về xem thế nào.”

“Thế Bình An có nhớ em không?” Từ Lai lập tức phấn chấn, “Mau để Bình An nói chuyện với em đi.”

“Bình An.”

Từ Lai nghe thấy tiếng Cận Thời Xuyên gọi tên Bình An, bất giác nhớ lại dáng vẻ hăng hái của cu cậu lúc còn ở doanh trại huấn luyện. Cô thật sự rất nhớ nó.

Cận Thời Xuyên vẫy tay gọi Bình An đang chơi bóng lại. Cu cậu ngậm luôn quả bóng chạy đến.

Từ Lai tiếp tục nghe thấy Cận Thời Xuyên ra khẩu lệnh cho Bình An, chốc lát xong anh liền bảo với cô: “Đang ở cạnh anh rồi này, nói đi.”

“Bình An.” Từ Lai gọi.

Bình An ngồi ngay trước mặt Cận Thời Xuyên. Cận Thời Xuyên ngồi xổm trước mặt nó, đặt điện thoại ở giữa. Anh nghe thấy tiếng Từ Lai gọi Bình An, thầm cười trong bụng, gì mà kích động thế chứ.

Cu cậu nghe thấy tiếng gọi, lập tức ngồi thẳng dậy, ngoe nguẩy cái đuôi, mắt sáng lên, vừa sủa vừa ngó nghiêng bốn phía tìm Từ Lai nhưng ở đây ngoài Cận Thời Xuyên thì chẳng có ai nữa hết.

“Nó đang tìm em.” Cận Thời Xuyên trông dáng vẻ giật mình, ngơ ngác của Bình An, buồn cười không chịu được, hết ngó trái lại dòm phải, cuối cùng nhìn anh như muốn hỏi.

Từ Lai càng nghe càng muốn gặp Bình An hơn, vội vàng nói: “Báo cáo đội trưởng Cận.”

https://thuviensach.vn

“Nói đi.” Giọng Cận Thời Xuyên vui vẻ.

“Em cực lực đề nghị gọi video.” Từ Lai nói bằng giọng khao khát, “Xin anh đó, cho em nhìn Bình An một chút đi.”

Cô nói xong, đầu bên kia không có tiếng động gì nữa, mấy giây sau, cuộc gọi kết thúc.

Từ Lai đang định gọi lại thì có cuộc gọi video call tới. Cô bật cười vui vẻ, lập tức nghe máy.

Màn hình bên kia tối đen như mực, loáng thoáng có tiếng người đi đường, một lát sau thì có ánh sáng, không sáng lắm nhưng đủ để thấy được quang cảnh ở đầu kia, hình như là đang ngoài sân bóng rổ.

Bỗng nhiên, Từ Lai trông thấy một chiếc mũi đen ươn ướt, hơi hít hít như đang đánh hơi.

Cô cười khúc khích, hô: “Bình An, ngồi.”

Cái mũi đen lùi ra xa khỏi ống kính. Từ Lai giờ mới nhìn thấy Bình An ngồi ngoan ngoãn trên nền sân dưới ánh đèn nhìn cô, cái đuôi của nó ngoáy tít.

Điện thoại lại lắc lư, ánh sáng không được tốt, một gương mặt tuấn tú nhòe nhòe xuất hiện trên màn hình điện thoại. Anh nhếch môi cười, bảo: “Chờ chút, để anh cho nó nhìn thấy em.”

“Vâng ạ.” Từ Lai gật đầu nhiệt tình, nụ cười nở rộ trên khuôn mặt.

Cận Thời Xuyên cười bó tay trước điệu bộ của Từ Lai. Anh ngồi xổm xuống, vẫy tay gọi Bình An: “Bình An, lại đây.”

Từ Lai nhìn thấy một góc nghiêng của mặt Cận Thời Xuyên, để ý nhìn thì, chắc là anh đang ngồi ngay kề đèn đường, tuy không sáng lắm nhưng

https://thuviensach.vn

vẫn có thể nhìn thấy rõ những đường nét hoàn mỹ trên gương mặt anh và cả yết hầu nhô lên cực kỳ bắt mắt.

Thú thật, anh nhìn nhòe nhòe thế này đúng là gợi cảm siêu cấp.

Từ Lai đang mải mê ngắm tuyệt thế nhan sắc của Cận Thời Xuyên thì nghe thấy giọng nói ấm áp của anh: “Ngây người ra làm gì thế?”

“Đâu có đâu!” Từ Lai cười hì hì. Bình An trong điện thoại đang nhìn cô, dáng vẻ vừa tò mò lại vừa rất phấn khích.

“Bình An.”

“Gâu gâu… âu âu…”

Cu cậu xoay vòng quanh tại chỗ trước màn hình điện thoại, rên mấy tiếng “âu âu…” làm nũng. Cuối cùng, Cận Thời Xuyên ra khẩu lệnh, cậu chàng mới chịu yên, có điều cái đuôi vẫn ngoe nguẩy, quét bụi trên nền sân bay lên mù mịt.

Từ Lai nhìn Bình An, nở nụ cười dịu dàng: “Cận đại ca.”

Khuôn mặt Cận Thời Xuyên lại xuất hiện trên màn hình. Trong màn đêm yên tĩnh, tiếng gọi “Cận đại ca” dịu dàng của Từ nha đầu khiến anh giật nảy mình, có vẻ như cô còn định nói nữa.

Anh chỉ nhìn Từ Lai, không lên tiếng.

“Anh biết vì sao em lại thích chó béc-giê không?” Từ Lai hỏi.

“Vì Truy Phong.” Cận Thời Xuyên trả lời.

Từ Lai gật gật đầu, nói thêm: “Cũng không hoàn toàn.”

https://thuviensach.vn

“Ồ?” Cận Thời Xuyên tò mò nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn trên điện thoại, anh hỏi, “Còn vì gì nữa?”

“Ừm, là vì bề ngoài mạnh mẽ, oai phong, lạnh lùng với người lạ nhưng đứng trước mặt chủ lại đáng yêu, dễ thương, ngốc nghếch đấy!” Từ Lai dừng một chút, chăm chú nhìn Cận Thời Xuyên, mỉm cười, cố ý nói, “Giống y như anh.”

Cận Thời Xuyên bị câu đế thêm vào sau của Từ Lai làm cho dở khóc dở cười, nói anh ở trước mặt cô đáng yêu, dễ thương, ngốc nghếch hả? Con bé này xem ra cần phải dạy dỗ rồi.

“Từ Lai, em có tin giờ anh lập tức đến cho em xem xem anh có đáng yêu, có dễ thương không, so sánh kiểu gì thế.”

Từ Lai lắc lắc đầu: “Đội trưởng Cận, em không phải có ý đó.”

Cận Thời Xuyên từng bước ép sát: “Thế thì là ý gì?”

“Giống y như anh, em chỉ thích anh.” Từ Lai cười nịnh nọt, “Thích anh còn nhiều hơn thích Bình An.”

Cận Thời Xuyên cảm thấy hình như chuyện mình thắng Bình An cũng chẳng lấy gì làm hãnh diện hết! Thế tại sao trong lòng anh lại sướng điên lên vậy nhỉ?

Tự dưng anh nhận ra tiểu yêu tinh trước mặt đây thật là giỏi.

“Ừm, tư tưởng giác ngộ của đồng chí Từ Lai ngày càng cao.”

“Là nhờ đội trưởng Cận giỏi dạy.”

“…”

https://thuviensach.vn

Bình An bỗng dưng bị người ta quên mất, ngồi yên một bên nhìn Cận Thời Xuyên, nghe hai người nói chuyện.

Tiếng lòng của Bình An: Thứ thức ăn cho chó này tôi không ăn đâu

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Đại học Du Giang là đại học danh tiếng ở Du Giang và thậm chí nổi tiếng cả ở trong và ngoài nước, rất nhiều công ty chỉ cần nghe nói là sinh viên tốt nghiệp Đại học Du Giang là đã ưng ngay, luôn được ưu tiên tuyển dụng.

Từ Lai vốn phải đi báo danh từ đầu tháng nhưng vì chuyến huấn luyện chó tìm kiếm cứu nạn nên phải trì hoãn, đến giờ mới đi gặp mặt chính thức.

Ngồi trong phòng làm việc của hiệu trưởng nói chuyện với lãnh đạo một lát, Từ Lai đứng dậy bắt tay thầy hiệu trưởng, cam kết bắt đầu đi làm từ ngày mai, nói mấy câu khách sáo rồi ra về.

Tiết trời tháng Chín đang dần chuyển lạnh nhưng mặt trời buổi trưa vẫn lên rực rỡ, đứng dưới nắng một hồi là mồ hôi rịn ra ngay.

Từ Lai xem đồng hồ, đã sắp trưa rồi. Hôm qua Cận Thời Xuyên có hỏi hôm nay cô làm gì. Cô bảo là phải đến Đại học Du Giang báo danh. Anh liền dặn chừng nào xong thì gọi cho anh.

Điện thoại tút hai hồi rồi có người nghe máy. Giọng nói trầm ấm dễ nghe của Cận Thời Xuyên vang lên: “Xong việc rồi à?”

“Vâng.” Từ Lai vừa dạo bước trên lối đi nhỏ trong vườn trường vừa đáp, “Chính thức đi dạy từ mai.”

Cận Thời Xuyên đứng trong sân, tay kẹp điếu thuốc, nhìn ra góc cây ngô đồng rợp bóng trong khu tập thể, giọng nói đầy bất đắc dĩ: “Vốn định

https://thuviensach.vn

qua đó đón em nhưng mà giờ thì chắc không đi được.”

Từ Lai cho là đã xảy ra chuyện gì đó nên vội vàng hỏi lại ngay: “Sao vậy ạ?”

“Cũng không có gì, qua bỏ bọn Triệu Dư vào danh sách đen, nay mới sáng tinh mơ đã đến án ngữ ở nhà anh rồi.” Cận Thời Xuyên ngoái đầu lại nghe thấy tiếng chuyện gẫu ở trong phòng khách, thật không còn gì để nói, “Đang nói chuyện với cha mẹ anh.”

“Họ sẽ không nói chuyện của chúng mình ra cho cha mẹ anh biết chứ?” Bước chân Từ Lai hơi ngập ngừng, giọng nói có vẻ lo lắng.

Cận Thời Xuyên hừ nhẹ một tiếng, có vẻ không hài lòng: “Sao, sợ à? Chúng ta có gì phải lén lút hả?”

Từ Lai nghe giọng Cận Thời Xuyên nói như dỗi, cô chỉ biết lắc đầu, tiếp tục đi: “Không phải là sợ, chúng ta giờ chỉ mới bắt đầu, anh hiểu mà!”

“Con dâu xấu sớm muộn cũng phải gặp cha mẹ chồng.” Cận Thời Xuyên bật cười, “Nói gì vợ anh đẹp thế này, có gì đáng lo đâu chứ.”

Từ Lai phát hiện Cận Thời Xuyên thật là một tay giả vờ giả vịt siêu cấp. Ở trước mặt người ngoài thì lúc nào cũng nghiêm túc, đứng đắn, nhưng lúc chỉ có một mình thì hoàn toàn không, thích trêu ghẹo cô, giỏi dỗ ngon dỗ ngọt, lại còn rất gian trá, giảo hoạt nữa.

“Ai là vợ anh chứ, giờ mới là bạn gái thôi nhé, hơn nữa mới lên chức từ hôm qua.” Cô sửa lại.

“Được.” Cận Thời Xuyên càng cười vui vẻ hơn, giả giọng nghiêm túc hỏi, “Vậy xin hỏi quý cô bạn gái của anh, lúc nào rảnh quý cô chuyển sang chung một sổ hộ khẩu với anh nhé?”

https://thuviensach.vn

Từ Lai cong môi cười, đôi mắt trong veo sáng ngời, trong lòng ngọt ngào nhưng ngoài mặt lại giả vờ hờn dỗi: “Bận lắm, không rảnh.”

“Vậy anh chờ lúc nào em rảnh.”

“Được! Cứ chờ đi.”

Diêm Nguyệt Hàm đi từ phòng bếp ra, định đi gọi cậu con trai vào, khi ngang qua cửa sổ thì thấy thằng bé đang nói chuyện điện thoại nên không làm phiền, mang thắc mắc quay về phòng khách. Trên ghê sô pha của phòng khách có mấy gã đàn ông to lù lù đang ngồi nói chuyện với nhau.

Cận Khải Minh thấy Diêm Nguyệt Hàm quay lại bèn hỏi: “Bảo là đi gọi Thời Xuyên cơ mà? Con đâu rồi?”

“Đang gọi điện thoại.” Diêm Nguyệt Hàm hỏi thẳng bọn Triệu Dư, “Mấy đứa có biết dạo này Thời Xuyên đang làm gì không?”

Triệu Dư, Thạch Đầu, Cố Nghiêu đánh mắt nhìn nhau rồi lập tức lắc đầu như máy. Cái chuyện này, ngoài miệng thì bảo là phải lấy nó để uy hiếp Cận Thời Xuyên nhưng khi ở trước mặt người lớn thật thì vẫn phải giữ mồm giữ miệng.

Diêm Nguyệt Hàm tất nhiên không tin. Bình thường, cậu con bà mà được nghỉ là cứ ru rú trong nhà suốt, nếu không thì chỉ có đi ra ngoài với mấy thằng này.

Nhưng hôm qua mới sáng ra đã thấy ra ngoài, đến tối muộn mới thấy mò về.

Hơn nữa, hôm qua lúc bà về nhà có gặp Triệu Dư và Thạch Đầu trong khu tập thể, chứng tỏ hôm qua không phải có hẹn với chúng nó.

https://thuviensach.vn

Một người một xe, đi sớm về trễ, điện thoại còn không rời tay. Trực giác phụ nữ và của một người mẹ nói cho bà biết, thằng con trai nhà bà chắc chắn có vấn đề.

“Không phải là có đối tượng rồi chứ?” Diêm Nguyệt Hàm mừng ra mặt, khả năng này là có thể nhất.

Ba anh chàng lại nhìn nhau rồi trăm miệng một lời: “Không biết ạ.”

Cận Thời Xuyên nói chuyện điện thoại với Từ Lai xong, dụi tắt điếu thuốc, đi vào nhà. Vừa bước vào phòng khách, anh đã cảm thấy ngay bầu không khí hơi bị kỳ lạ. Mọi người đồng loạt nhìn về phía Cận Thời Xuyên, trên mặt thể hiện đủ kiểu biểu cảm.

Diêm Nguyệt Hàm huých cùi chỏ ra dấu cho Cận Khải Minh. Cận Khải Minh hỏi cậu con trai: “Gọi điện cho ai thế?”

Cận Thời Xuyên chẳng có gì phải sợ, anh đánh mắt nhìn ba thằng bạn, ba người lén lút lắc đầu, ý muốn nói bọn hộ tuyệt đối không bán đứng anh.

Anh thản nhiên nhếch môi cười, ngồi xuống một chỗ trống trên ghế sô pha, thành thật trả lời cha mẹ: “Một cô gái ạ.”

Cận Khải Minh vốn chỉ vì vợ tò mò nên mới tiện miệng hỏi thay. Ai ngờ thằng con nhà mình lại thẳng thắn như vậy, đúng là giống y chang ông lúc trẻ, không giấu diếm không dối trá, có gì nói nấy.

“Ồ?” Cận Khải Minh dừng một chút, “Con gái nhà ai, cha mẹ có quen không?”

Cận Thời Xuyên lắc đầu: “Tên là Từ Lai, cha mẹ không quen.”

Diêm Nguyệt Hàm vừa nghe cậu con nói thế lập tức liền hỏi liên tăng: “Chuyện từ khi nào vậy, không phải con bận đi huấn luyện suốt sao? Sao

https://thuviensach.vn

có thời gian mà hẹn hò? Bao lâu rồi? Bao nhiêu tuổi? Người ở đâu…”

Chắc có lẽ vì hết sức bất ngờ khi thấy thằng con mình như cây vạn tuế ra hoa, biết đường đi hẹn hò nên nhất thời bà có hơi kích động, hoàn toàn không để ai kịp trả lời.

Cận Thời Xuyên bất đắc dĩ phải nói: “Mẹ à… Mẹ… Cô giáo Diêm, bình tĩnh đi ạ.”

Bọn Triệu Dư được hiếm khi mới được thấy một dì Diêm như lúc này. Dù gì thì dì cũng là chuyên viên của đoàn văn công, trước nay luôn đoan trang, có phong cách, không ngờ mới nghe thằng con nhà mình có người yêu là đoan trang với phong cách gì đều bay biến hết sạch, lập tức biến hình thành một bà mẹ lắm chuyện.

Cận Khải Minh vỗ nhẹ lên bàn tay của Diêm Nguyệt Hàm nhẹ nhàng dỗ dành: “Mình hỏi như bắn súng liên thanh ấy, để cho con trai nó trả lời đã chứ.”

Diêm Nguyệt Hàm cũng thấy mình thể hiện hơi quá, đang còn bạn của con ở đây nữa, bà bèn dịu dàng cười một tiếng: “Được được được, mẹ không hỏi nữa, con trai nói đi mẹ xem nào.”

“Cần gì phải nói ạ, để bữa sau con mang người thật về cho cha mẹ xem.” Cận Thời Xuyên thoải mái đáp.

Cận Khải Minh hiểu tính của cậu con trai nhà mình, tự nhỏ đến lớn đều không làm gì khiến ông phải bận lòng, chuyện duy nhất hơi khó chấp nhận là nó chọn làm lính cứu hóa, nhưng cũng chẳng sao, đều là vì bảo vệ quốc gia cả nên ông cũng sớm thoải mái tư tưởng.

Diêm Nguyệt Hàm có vẻ vẫn còn muốn nói nữa. Cận Khải Minh ngăn bà lại, nói với Cận Thời Xuyên trước: “Nhà mình không cần môn đăng hộ đối gì, chỉ cần gia đình thanh bạch là được. Chuyện của thanh niên các con,

https://thuviensach.vn

cha mẹ không can thiệp. Có điều cái gì cần thì vẫn phải hỏi, cái gì nên nói thì vẫn phải nói, nhà họ Cận chúng ta không chấp nhận loại con gái bẩn thỉu đầu trộm đuôi cướp các kiểu, rõ chưa?"

Cận Thời Xuyên gật đầu, "Rõ."

Cận Khải Minh "Ờ" một tiếng, rồi dặn thêm một câu: "Lúc nào có rảnh thì dẫn về cho cha mẹ xem, tránh sau này gặp nhau mà chẳng nhận ra, thế thì thật mất mặt."

Được thôi, nói đi nói lại vẫn là ý đó, Cận Thời Xuyên đáp: "Rõ."

Ba anh chàng nhịn không nói nãy giờ cuối cùng cũng được dịp mở miệng. Triệu Dư kể với cha mẹ Cận Thời Xuyên: "Bọn cháu từng gặp cô gái đó rồi ạ, rất tốt, cực kỳ đẹp."

Thạch Đầu nắm bàn tay phải, ngón tay cái choãi ra hướng lên trên: "Là như thế này đấy ạ."

Cố Nghiêu thèm hút thuốc nhưng ngại có người lớn ở đây nên đành nhịn, cười hỏi dì Diêm Nguyệt Hàm: "Dì Diêm ơi, có thể ăn được cơm chưa ạ?"

Cận Thời Xuyên quét mắt nhìn mặt ba người rồi trêu chọc: "Các ông chẳng có chuyện gì cũng đến nhà tôi ăn chực, thói xấu này lúc nào mới sửa được hả?"

Ba anh chàng chỉ cười, không nói lại, đứa nào đứa nấy đều mặt dầy cả.

Diêm Nguyệt Hàm đứng dậy, liếc mấy thằng và bảo: "Ăn đồ dì nấu lại còn dám giấu diếm dì, không phải nãy bảo không biết sao?" Nói xong bà liền đi vào phòng bếp.

https://thuviensach.vn

Mấy gã đàn ông trong phòng khách nhìn dáng vẻ đoan trang, phóng khoáng, có phong cách của dì Diêm, mặt mỗi người cười một kiểu.

…

Từ Lai sau khi nói chuyện xong với Cận Thời Xuyên, nghĩ tới chuyện hôm nay chắc không gặp nhau được cũng có hơi tiếc nhưng cô tuyệt đối không phải là kiểu bạn gái dính như keo, cô rất độc lập tự chủ đấy. Vậy thì đi tìm Tô An Hi ăn cơm trưa thôi!

Tô An Hi đang ở bệnh viện, chỉ rảnh có một chút, bảo không ngại thì qua nhà ăn gặp nhau. Từ Lai đồng ý rồi đi về phía cổng trường.

Lúc tìm được Tô An Hi trong nhà ăn của bệnh viện, cô nàng đã lấy đồ ăn xong xuôi, đang cắm cúi ăn cơm. Từ Lai ngồi xuống chỗ ghế đối diện, cười hỏi: “Gì mà vội thế?”

“Thế để tôi hỏi lại bà, sao mà rảnh thế?” Tô An Hi vừa ăn vừa nói, vội đến nỗi không thèm để ý ăn uống cho giống con gái nữa.

“Từ mai tôi sẽ đi dạy ở Đại học Du Giang.” Từ Lai cũng bắt đầu ăn, mùi vị cũng được.

Tô An Hi gật đầu: “Bà chỉ phải giảng bài, mở miệng nói mấy câu là hết một tiết, vẫn rảnh như xưa.”

“So với bác sĩ Tô thì xem ra tôi nhàn thật.” Từ Lai cười nói.

“Em gái à.” Tô An Hi ăn xong, lấy giấy lau miệng rồi ngắm nghía Từ Lai, “Hôm nay trông bà rất lạ nhé!”

“Có hả?”

“Mặt mày hồng hào, còn rất lả lơi nữa.” Tô An Hi tổng kết, “Yêu rồi hả?”

https://thuviensach.vn

Từ Lai gật đầu, thừa nhận: “Ừ.”

Tô An Hi nghe xong vẫn thản nhiên như thường: “Ai đấy?”

“Ân nhân cứu mạng của tôi.”

“Gã lính cứu hỏa ấy hả?”

“Ừ.”

Tô An Hi gật gù. Hồi đó cũng đã từng nghe Từ Lai kể, có nhắc đến vị ân nhân cứu mạng của bà ấy, cứ tưởng chỉ là một kỷ niệm đẹp thời trẻ dại, không ngờ ân tình này lại biến thành tình yêu, nói chung thì cũng hợp tình hợp lý.

“Cái gã này chính là nguyên nhân thực sự khiến bà về nước phải không?”

“Xem như thế.”

“Chao ôi.” Tô An Hi khẽ lắc đầu, “Con gái lớn không thể giữ.”

Từ Lai dặn dò Tô An Hi: “Chuyện này tạm thời giữ bí mật đã nhé, bọn tôi mới bắt đầu thôi, chớ gặp bọn Hàn Phóng lại toang toác đưa chuyện.”

“Yên tâm đi, tôi cũng chẳng có cơ hội gặp bọn họ đâu.” Tô An Hi dừng một chút, nhìn về phía Từ Lai, “Cả bà nữa.”

“Sao thế?”

“Đi công tác, cụ thể thì là bí mật, tôi cũng không biết.” Tô An Hi cười xuề xòa.

“Đi bao lâu?” Từ Lai hỏi.

https://thuviensach.vn

Tô An Hi lắc đầu: “Công văn chi tiết vẫn chưa thấy có, chẳng biết nữa.”

“Ờm.” Từ Lai cũng có biết đến mấy cái nguyên tắc giữ bí mật gì đó, xem ra lần này e rằng có nguy hiểm, bèn dặn Tô An Hi, “Mọi sự đều phải cẩn thận, chú ý an toàn.”

“Biết rồi.” Tô An Hi cười khì khì, đứng dậy đi vội, “Bà cứ từ từ ăn nhé, tôi đi làm việc đây.”

Từ Lai gật đầu: “Bà mau đi đi!”

Tô An Hi bê khay cơm đi được mấy bước lại quay ngược về, cúi xuống nhìn Từ Lai, hỏi: “Hoắc Nham Tông biết chuyện bà với tay lính cứu hỏa chưa?”

“Chưa biết!” Hôm qua mới xác định quan hệ, cô chẳng nói cho ai biết hết, mới chỉ báo với cái người trước mặt này thôi.

“Thật ra…” Tô An Hi ngập ngừng, “Thôi, cậu hạnh phúc mới là điều quan trọng nhất, có dịp nhất định phải gặp vị anh hùng cứu hỏa kia của cậu mới được.”

Từ Lai bật cười: “Ừ!”

Tô An Hi đi trả khay cơm, nhìn Từ Lai ngồi ở đằng xa, trông không giống mọi ngày, dù vẫn là dáng vẻ thong dong tự tại ấy, nhưng cảm giác đã khác rồi. Bà ấy thật sự vui vẻ, không phải giả vờ mà ra.

Một cái chìa khóa mở một ổ khóa, xem ra ổ khóa của Từ Lai đã chờ được chiếc chìa khóa của nó rồi…

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 45

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày thứ Hai đen tối.

Từ khoảnh khắc tiếng chuông đồng hồ điểm, thời gian làm việc buổi sáng không ngừng than thở của đám dân văn phòng bắt đầu. Còn ở đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt Du Giang, người và chó lại đang trong trạng thái tinh thần phấn chấn.

Hôm qua, các huấn luyện viên đội chó tìm kiếm cứu nạn đã gặp gỡ các đội viên khác của đại đội. Hôm nay, sớm ra mọi người đã trông thấy nhóm các huấn luyện viên cùng chó của mình chạy trên thao trường đầy hăng hái.

Đặc biệt là được thấy đội trưởng Cận và chú chó béc-giê siêu ngầu đi bên cạnh, chỉ tiếc là mọi người chẳng thể chạy lại chơi đùa với nó.

Rời thao trường, các huấn luyện viên dắt chó của mình theo từng cặp quay về chuồng chó, các đội viên khác trong lúc chờ đến giờ ăn sáng cũng hiếu kỳ đi theo đến chuồng chó.

Cận Thời Xuyên không ngăn cản gì, dù sao mọi người vừa mới hợp thành một đội, vẫn chưa có thời gian dài tiếp xúc và cùng thực hiện nhiệm vụ với nhau.

Vậy nên độ ăn ý vẫn cần phải bồi dưỡng thêm. Chẳng mấy khi có thời gian và không gian, tạo điều kiện cho mọi người trao đổi nhiều với nhau

https://thuviensach.vn

hơn cũng là một chuyện tốt.

Tranh thủ ít phút rảnh rỗi, Cận Thời Xuyên dắt Bình An đến một khúc quanh đứng gọi điện cho Từ Lai.

Từ Lai đang ăn sáng ở một quán mì ngon nức tiếng, vừa mới gọi một bát mì gấp đôi lượng thịt bò thì điện thoại đổ chuông.

Cô lấy điện thoại ra xem, vừa thấy tên người gọi liền vui vẻ nghe máy ngay.

"Đội trưởng Cận, sáng sớm ra đã rảnh rỗi thế?" Từ Lai mở miệng ra liền trêu chọc.

Cận Thời Xuyên nghe thấy giọng nói trong trẻo của Từ Lai là trong lòng liền thoải mái, anh cười khẽ một tiếng rồi bảo: "Sợ em nhớ anh nên gọi điện cho em nghe giọng anh một chút."

Tay cầm đũa của Từ Lai khựng lại, thật khéo giả vờ, đáng sợ quá, nhưng mà cô lại thấy rất vui vẻ, nhịn cười bảo: "Đội trưởng Cận thật biết dối lòng."

"Ừ." Cận Thời Xuyên nhếch môi cười, nhàn nhã dạo bước, Bình An đi theo bên cạnh thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn anh một cái rồi hếch mõm, ưỡn ngực đi tiếp, nghe thấy ngay trên đầu nó là giọng nói của đàn ông, "Nhớ em."

"Ồ." Từ Lai lập tức đỏ mặt, trưng cầu ý kiến của anh, "Có muốn xem người thật không?"

Cận Thời Xuyên vừa ngẩng đầu lên đã thấy ngay Lục Phương Kỳ đang từ đằng xa đi tới, lập tức bỏ ngay ý định gọi video trong đầu: "Thôi."

Câu này Từ Lai rất không thích nghe, thôi là cái thể loại gì?

https://thuviensach.vn

“Không muốn thấy em à.” Giọng cô oán trách.

Cận Thời Xuyên thở dài, cười một tiếng, nói bằng giọng bất đắc dĩ: “Sợ nhịn không được.”

“Ờ, vậy thì thôi.” Từ Lai bắt đầu tưởng tượng lung tung, lập tức nói sang chuyện khác, “Anh đang làm gì thế?”

“Dắt Bình An đi tản bộ một vòng.”

“Bình An bé bỏng có ngoan không ạ?”

“Ngoan hơn em.”

“Em không ngoan chỗ nào?”

“Vâng, em ngoan nhất.” Cận Thời Xuyên phát hiện ra con bé này rất giỏi làm nũng với anh, cái giọng điệu hờn dỗi ấy là thứ khiến anh khó chống đỡ nổi nhất, lại còn không ý thức được, vô tình trêu ghẹo anh bao nhiêu lần mà chẳng biết gì.

Bát mì thịt bò của Từ Lai được bưng lên, cô nói một tiếng cảm ơn với người ta rồi quay lại nói với Cận Thời Xuyên: “Anh ăn sáng chưa?”

“Vẫn chưa, giờ đi ăn đây.” Cận Thời Xuyên dừng một chút rồi hỏi: “Em thì sao?”

“Đang ăn ạ, quán mì thịt bò này ngon lắm, đợi bữa nào anh được nghỉ, em dẫn anh đi ăn nhé!” Từ Lai chảy hết nước miếng nhìn bát mì thịt bò đủ sắc hương vị trước mặt.

Lục Phương Kỳ lại gần, Cận Thời Xuyên “ừ” khẽ một tiếng rồi nói với Từ Lai: “Được rồi, ngoan ngoãn ăn đi, rảnh anh lại gọi cho em nhé?”

https://thuviensach.vn

“Vâng, anh nữa đó, giờ anh là người có gia đình rồi, làm gì cũng phải chú ý an toàn, chăm sóc Bình An bé bỏng nhà chúng ta cho tốt nhé.” Từ Lai giả giọng bà chủ gia đình.

Cận Thời Xuyên vui ra mặt: “Rõ, đảm bảo phục tùng mệnh lệnh của lãnh đạo.”

“…”

Vừa cúp máy, Lục Phương Kỳ liền sán lại trước mặt Cận Thời Xuyên hỏi: “Tán phét với chị dâu phải không?”

“Ai là chị dâu ông? Tán phét gì? Nói cho thật.”

“Đừng giả bộ nữa.” Lục Phương Kỳ ra vẻ ta đây hiểu hết, cười mờ ám, “Thạch Đầu nói với tôi rồi, bắt kẻ thông dâm ngay tại chỗ, tốc độ đấy!”

Cận Thời Xuyên nghiêm mặt nhìn Lục Phương Kỳ: “Trong lúc hẹn hò.”

“Phải, phải, phải, trong lúc hẹn hò.” Lục Phương Kỳ thể hiện ra mặt vẻ tôi tin ông mới lạ đấy.

“Sao? Hâm mộ hả? Ghen tị hả? Hay là… tức?” Cận Thời Xuyên cười cực kỳ đắc ý, ra vẻ ông không có chứ gì.

Lục Phương Kỳ tặc lưỡi: “Quả nhiên tình yêu khiến người ta mù quáng, tình yêu khiến người ta say mê, tình yêu khiến người ta lẳng lơ!”

Cận Thời Xuyên lườm một cái cháy mắt, Lục Phương Kỳ lập tức đánh trống lảng: “Bình An, chơi bóng không?”

“Bình An, muốn mài răng không?” Cận Thời Xuyên nhìn Bình An, Bình An sủa gâu gâu lên mấy tiếng đáp lại.

https://thuviensach.vn

Lục Phương Kỳ lúng túng cười một tiếng, bước lùi ra sau, giữ khoảng cách an toàn: “Bình An này chắc chắn đã thành tinh. Đánh giá: hết.”

“Tránh ra.” Cận Thời Xuyên và Bình An đều không thèm tiếp chuyện Lục Phương Kỳ nữa, vòng qua anh ta đi về phía chuồng chó.

Lục Phương Kỳ bám theo sau lưng: “Ấy, tôi vẫn còn chưa nói chuyện chính sự mà?”

“…”

Từ Lai ăn sáng xong thì đạp xe đến Đại học Du Giang, xuống xe trước cổng trường rồi đạp thẳng vào trong. Hôm nay cô ăn mặc rất giản dị, áo sơ mi, quần bò, tóc đuôi ngựa, nhìn là thấy ngay sức sống thanh xuân căng tràn khiến đám học sinh đều đổ dồn vào nhìn.

Cô vẫn thản nhiên đi thẳng. Hôm nay có tiết, cô không muốn đi muộn, vừa hay thấy có xe đạp cho thuê nên lại quét mã mở một chiếc, ngồi lên đạp đi như gió.

“Người đẹp khoa nào đấy? Sao chưa từng thấy nhỉ?”

“Sinh viên đại học năm nhất chăng?”

“Tao chịu trách nhiệm đón tân sinh viên mà, đẹp cỡ này không có lý nào không nhớ, tao thực chẳng có chút ấn tượng nào hết.”

“Nghĩ làm cái khỉ gì, đã là người đẹp thì nhất định không thoát được đám buôn chuyện, săn ảnh trong trường mình đâu. Nhất định là không phải rồi!”

“…”

Đám sinh viên thấy Từ Lai và chiếc xe đạp đi ngang qua thì tranh thủ bàn tán mấy câu, nói xong lại đi tiếp, chẳng đứng lại làm gì.

https://thuviensach.vn

Từ Lai cất xe cẩn thận rồi đi về phía cầu thang nhà dạy học, tình cờ gặp một người ở chân cầu thang, người kia cũng tình cờ nhìn Từ Lai, hai người cùng giật mình.

“Chị Tang Thu.” Đây chẳng phải là mẹ của Uyển Tử An hay sao?

Tang Thu cười: “Lai Lai, sao em lại ở đây?”

“Em dạy ở đây, chị thì sao?”

“Chị cũng vậy.”

Hai người vừa gặp mặt đã trở nên thân thiết, còn thêm weibo của nhau, thỉnh thoảng vẫn nói chuyện với Uyển Tử An. Duyên phận có đôi khi thật kỳ diệu tuyệt vời đến lạ.

Từ Lai nhìn đồng hồ, nói với Tang Thu: “Em phải lên lớp giờ đây, dạy xong em đi tìm chị nhé.”

Tang Thu gật đầu: “Ừ, đi đi.”

Từ Lai cười chào Tang Thu rồi đi lên tầng. Cô là người không có nhiều bạn bè, toàn để tùy. Tang Thu và cô rất có duyên, cộng thêm cậu bạn nhỏ Uyển Tử An rất hiểu chuyện, thật là có cảm giác tiếc sao chẳng quen nhau sớm hơn.

Lúc đi hết cầu thang, lên đến lớp học, trong phòng đã có không ít sinh viên ngồi, vì phòng học rộng nên trông khá thoáng.

Trong khoảnh khắc Từ Lai bước vào lớp, trên gương mặt hầu hết các sinh viên xuất hiện đủ các loại biểu cảm: quái lạ, vui vẻ, ngạc nhiên, kích động, ngơ ngác, ù ù cạc cạc…

Có một sinh viên nữ bước từ cửa vào, không quá quyến rũ nhưng đủ khiến bạn phải chú ý ngay tới người đó ở giữa đám đông.

https://thuviensach.vn

Người rất cao, phải trên 1m70, ngũ quan xinh xắn, tóc ngắn nhuộm màu khói, mặc đồ thể thao, vóc dáng mảnh mai, có lồi có lõm, đeo ba lô lệch một vai, mặt lạnh lùng đi thẳng về phía bục giảng.

Bạn nữ nhìn thoáng qua Từ Lai, nói bằng giọng dửng dưng: “Bạn à, đây là chỗ của giảng viên.”

Từ Lai gật đầu: “Tôi biết.”

Đối phương xoa cằm, không nói thêm nữa, quay người đi xuống, chọn ngồi ở một chỗ gần lối đi, vẻ mặt thờ ơ, chẳng để ý đến ai.

Các sinh viên khác ngoái đầu lại nhìn, có người hâm mộ cũng có người khinh thường. Bạn nữ này được sinh viên trong trường gọi là người đẹp băng giá Bạch Hàn, người cũng như tên, vừa trắng trẻo vừa lạnh lùng.

Chuông vào lớp reo. Từ Lai nhìn xuống các sinh viên ngồi dưới, tự giới thiệu mình một cách ngắn gọn.

Cô nói: “Chào mọi người, tôi là Từ Lai. Giờ chúng ta sẽ điểm danh.”

Lập tức đám sinh viên nam ngồi dưới mắt sáng lên, vừa được thấy người đẹp băng giá lại tới thêm một giảng viên nữ thần, bỗng nhiên phát hiện ra chọn học môn sinh vật học thật là siêu hay ho.

Ngày hôm ấy, diễn đàn sinh viên Đại học Du Giang bùng nổ. Tất cả đều nói về Từ Lai, giảng viên xinh đẹp môn sinh vật học mới tới. Lần gần đây nhất có chuyện nóng trên diễn đàn như thế là khi Bạch Hàn được phong là người đẹp băng giá số một của Đại học Du Giang.

…

Một tuần sau, Dương Dương dẫn Tiểu Hổ đến báo danh ở đại đội đặc biệt vào lúc mọi người đang huấn luyện.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên dẫn Dương Dương ra sân huấn luyện. Mọi người thấy Dương Dương đến liền rất vui vẻ, tụi chó thấy Tiểu Hổ cũng rất mừng rỡ.

Ai nói chỉ có con người mới có tình đồng chí, anh em chó chúng tôi cũng có đấy nhé…

Cận Thời Xuyên đứng trước mặt mọi người, Dương Dương đứng cạnh anh. Anh nói với các đồng đội: “Kể từ hôm nay, Dương Dương chính thức gia nhập đại đội đặc biệt của chúng ta.”

Thật ra ban đầu mọi người thấy Dương Dương không được thi thì rất lo lắng, chỉ sợ cậu ta bị trả về đội cũ thật. Lưu Húc từng hỏi bóng gió Cận Thời Xuyên nhưng đội trưởng lại bảo là anh ấy cũng không nói chắc được, người quyết định cuối cùng không phải là anh.

Giờ đây, cái gã Dương Dương mà ban đầu mọi người chẳng hề chào đón rồi sau đó biến thành đồng chí chiến hữu hôm nay lại một lần nữa được làm đồng đội, mọi người bị xúc động đến nỗi mãi không ai nói được câu nào.

Cận Thời Xuyên nhìn dáng vẻ bối rối của mọi người, cười một tiếng rồi bảo: “Được rồi, mọi người ở đây có thể vỗ tay.”

Mọi người sực tỉnh ra, lập tức vỗ tay hoan nghênh.

“Dương Dương.” Cận Thời Xuyên gọi.

“Có.” Dương Dương đứng nghiêm, giọng nói vang rền.

“Tiểu Hổ.” Cận Thời Xuyên nhìn xuống chú chó Labrador đứng cạnh Dương Dương.

“Gâu gâu.” Tiểu Hổ hếch mõm lên sủa.

https://thuviensach.vn

“Vào hàng đi.”

“Rõ.”

Đúng lúc này, tiếng còi báo động rít lên đinh tai.

Cận Thời Xuyên vừa nghe thấy, lập tức chạy như tên bắn về phía ga ra.

Chú thích:

*Mì thịt bò hầm:

*Dịch vụ thuê xe đạp (共享单车) ở Trung Quốc qua ứng dụng trên điện thoại di động:mỗi chiếc xe đạp đều được tích hợp các bộ GPS định vị, giúp khách hàng tìm và mở khóa xe thông qua ứng dụng điện thoại đơn giản. Dịch vụ chủ yếu do hai hãng Mobike và Ofo cung cấp.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Nhìn từ trên cao, thành phố Du Giang mang dáng hình của một đô thị lộng lẫy mà khiêm nhường, khiêm nhường nhưng vẫn phồn hoa.

Xen giữa các tòa nhà cao tầng chằng chịt là những lầu gác cổ kính, tĩnh lặng, đây cây xanh đứng lặng, kia nước chảy êm đềm, là một thành phố nghỉ dưỡng lý tưởng cực kỳ hiện đại và đậm chất đô thị, một thành phố mà bạn đã đến rồi thì chẳng nỡ rời đi nữa.

Đại học Du Giang, một trong những trụ cột tiêu biểu của nét văn hóa đô thị hiện đại đang cực kỳ ồn ã, tiếng còi xe cảnh sát, xe đến xe đi.

Trên lối đi dành cho xe chữa cháy đến tòa nhà thí nghiệm có một con xe màu đỏ khổng lồ nằm im lìm, khá đông sinh viên và thầy cô đứng xem ở xung quanh. Tất cả đều đang ngẩng đầu lên nhìn cột khói đặc ngầu bốc lên từ tầng ba. Lớp cửa sổ dọc theo tường đã cháy thành màu đen.

Các lính cứu hỏa trải ống dẫn nước. Phóng viên, cảnh sát, nhân viên y tế đều đã có mặt đầy đủ, túc trực ở hiện trường sẵn sàng trước mọi tình huống.

Cận Thời Xuyên và Lục Phương Kỳ quan sát nóc tòa nhà thí nghiệm và đọc sơ đồ các phòng bên trong. Vị hiệu trưởng nhà trường vừa đến nói cho họ biết tầng hai có phòng thí nghiệm hóa học, ý là nếu để lửa lan xuống dưới tầng hai thì có thể sẽ tạo thành vấn đề lớn.

Lục Phương Kỳ gật đầu. Trong phòng thí nghiệm có rất nhiều chất dễ cháy nổ, nếu để lan xuống thì chắc chắn sẽ tan tành.

https://thuviensach.vn

Đằng sau tòa nhà thí nghiệm là sân bóng rổ rồi đến lưng dãy nhà ký túc xá. Trường học hiện đang có rất đông sinh viên, có nguy cơ dẫn đến thương vong.

Cận Thời Xuyên nghiêm mặt hỏi thầy hiệu trưởng: “Thầy chắc chắn trong phòng thí nghiệm không có người chứ?”

“Không có, mới sáng sớm, trong phòng thí nghiệm làm sao có người được.” Thầy hiệu trưởng cảm thấy cho dù có thì thấy cháy đã biết đường chạy ra cả rồi.

Đúng lúc này, Từ Lai cuống cuồng chạy tới nhưng bị ngăn bên ngoài dây cảnh giới, không thể lại gần hơn. Cô sốt ruột nhìn xung quanh liền thấy ngay một bóng lưng quen thuộc, cao to, thẳng tắp như cây bạch dương.

“Cận Thời Xuyên.” Từ Lai gọi to nhưng giữa tiếng người huyên náo và đủ loại âm thanh, tiếng hét bị chìm đi.

Thật may, người ở bên kia dường như có tâm ý tương thông, Cận Thời Xuyên quay đầu lại, nhận ngay ra Từ Lai đứng bên ngoài dây cảnh giới. Anh quay đầu lại ra lệnh cho các đội viên: “Khống chế thế lửa trước, dùng thang, dập tắt lửa từ bên ngoài.”

“Rõ.” Cậu đội viên lập tức vác súng phun nước, hai người leo lên thang, tiến về phía cửa sổ đang bốc cháy để dập lửa.

Trong lúc làm việc, Cận Thời Xuyên cực kỳ nghiêm túc, oai phong, trông rất cuốn hút.

Rất đông sinh viên nữ và cô giáo đã để mắt đến anh lính cứu hỏa cao to đẹp trai, mắt dán chặt lên người anh, cho dù chiếc mũ bảo hộ che kín hết mặt mũi nhưng cũng không hề làm giảm phong độ của anh.

https://thuviensach.vn

Anh đi từng bước một về phía Từ Lai. Hơn một tuần không gặp, cực kỳ nhớ, chỉ hận không thể xông tới ôm chặt lấy.

Nhưng giờ đang có hàng trăm cặp mắt quan sát, lại đang trong lúc làm việc, nỗi nhớ nhung kia nhất định phải giấu thật kỹ, áp chế cho chặt.

“Em tới làm gì?” Anh nói bằng giọng lãnh đạm.

“Mẹ của Uyển Tử An có thể vẫn còn đang trong phòng thí nghiệm.” Từ Lai vội vàng nói.

Cặp mắt của Cận Thời Xuyên nghiêm lại, anh vẫn nhớ mẹ cậu bé gặp ở rạp chiếu phim: “Em chắc chắn?”

Từ Lai lắc đầu: “Không chắc chắn, nhưng rất có khả năng, gần đây chị ấy ở trong phòng thí nghiệm suốt.”

Hôm qua Từ Lai ăn cơm ở nhà Tang Thu. Trong bữa cơm, Tang Thu từng nói là vì có hạng mục nghiên cứu khoa học nên gần đây rất vội, gần như ở trong phòng thí nghiệm suốt. Uyển Tử An còn trách móc nói gần đây mẹ toàn đi sớm về muộn, mình đáng thương như cọng cỏ dại. Ông bà ngoại còn cười cu cậu một tràng.

Sáng nay, Từ Lai vừa đến trường liền nghe nói phòng thí nghiệm bị cháy, gọi điện cho Tang Thu mãi không được, bèn vội vàng chạy lại đây xem.

Cận Thời Xuyên gật đầu, cẩn thận nhìn Từ Lai một cái thật kỹ, nói “anh biết rồi” rồi xoay người đi.

“Anh cẩn thận chút nhé.” Giọng nói của Từ Lai giữa biết bao thứ âm thanh ầm ĩ vẫn cực kỳ rõ ràng. Anh đã đi nhiều bước, ngoái đầu nhìn lại Từ Lai đứng giữa đám người, nắm bàn tay lại, choãi ngón tay cái chĩa lên trên, gật đầu một cái rồi đi thẳng.

https://thuviensach.vn

“Anh lính cứu hỏa kia vừa nhìn tao phải không? Còn like tao nữa, đáng yêu quá!”

“Đâu ra mà nhìn mày, rõ ràng là đang nhìn tao đấy chứ.”

“Hai bạn gì ơi, vừa rồi là người ta nói chuyện với cô giáo Từ đấy.”

Thế là ánh mắt tụi con gái lập tức xoáy về phía Từ Lai. Cô đang tập trung nhìn lên điểm phát hỏa trên tầng ba.

Cận Thời Xuyên vừa quay lại liền nói ngay cho Lục Phương Kỳ biết là có thể có giáo viên ở trong đó. Lục Phương Kỳ vừa rồi có trông thấy Từ Lai nói chuyện với Cận Thời Xuyên, anh ta gật đầu, cười một tiếng, hỏi thì thầm: “Chị dâu lo lắng cho ông hả?”

“Cô ấy nói trong phòng thí nghiệm có thể có người.” Cận Thời Xuyên không có hơi đâu để nói chuyện phiếm, mạng người quan trọng.

“Để tôi mang người vào, đỡ mất công chị dâu phải lo lắng, ngoảnh đi ngoảnh lại, khéo lại đá ông mất.”

Đừng thấy Lục Phương Kỳ bình thường cà lơ phất phơ mà nhầm, anh ta cũng là một tay rất được. Tuy vậy, lúc nào Cận Thời Xuyên cũng lo lắng, che chở cho anh ta. Thật ra là vì sợ lỡ có chuyện gì thì không có cách nào ăn nói trước sự nhờ cậy của nhà họ Lục.

Cận Thời Xuyên từ chối: “Không cần, để tôi đi.”

Lục Phương Kỳ đập vai Cận Thời Xuyên: “Dù sao tôi cũng là chính trị viên, nghe tôi một lần không được hả?”

“Được.” Cận Thời Xuyên phán đoán thế lửa ở đây không ác liệt, đành cho anh ta đi, “Đeo mặt nạ vào, chuẩn bị đi.”

https://thuviensach.vn

“Rõ, đội trưởng.” Lục Phương Kỳ cười một tiếng, quay đi phân công nhiệm vụ cho những đội viên khác.

Các đội viên phụ trách dập lửa từ bên ngoài thở phào, từ trên thang ra dấu tay OK cho Cận Thời Xuyên biết. Lục Phương Kỳ đeo mặt nạ vào, gật đầu với Cận Thời Xuyên rồi dẫn người vào.

Nửa giờ sau, các lính cứu hỏa lần lượt đi ra, dìu hai sinh viên mặt mũi bám bụi bặm đen sì, Lục Phương Kỳ đi sau cùng, bế một người phụ nữ trên tay, mặt mũi cũng ám đầy muội than. Các nhân viên y tế lập tức tiến lên đón những người bị thương, kiểm tra sơ bộ.

Lục Phương Kỳ đi lại chỗ thầy hiệu trưởng, tức giận quát: “Không phải thầy bảo trong đó không có người sao?”

“Tôi… Tôi thật sự không biết.”

“Tôi thấy chết người rồi thì thầy mới biết.”

“…”

Đây là lần đầu tiên Cận Thời Xuyên thấy Lục Phương Kỳ như thế này, so với cái thằng suốt ngày nói cười hỉ hả thì cứ y như hai người vậy. Mặt cậu ta lầm lầm, trông cũng có uy ra phết, khiến ối kẻ sợ chùn chân rồi.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Cận Thời Xuyên hỏi Lục Phương Kỳ, cái gì cũng có nguyên nhân của nó hết.

“Giống với cố ý phóng hỏa, chờ cảnh sát xử lý thôi.” Lục Phương Kỳ nhìn thoáng qua chỗ người bị nạn được đặt lên cáng đẩy lên xe cứu thương, vừa tháo găng tay vừa nói với Cận Thời Xuyên, “Không đi nói mấy câu với chị dâu đi, người ta sắp lên xe cứu thương rồi kìa.”

https://thuviensach.vn

Từ Lai thấy Tang Thu được nhân viên y tế cáng ra, vội vàng đi theo, nghe người ta nói đánh giá nhanh là bị hít phải nhiều khói, để chậm thêm mấy phút nữa thì e rất nguy hiểm, giờ phải đến bệnh viện, hỏi cô có phải người nhà không, cô gật đầu bảo sẽ đi theo xe.

Cận Thời Xuyên nhìn về phía đó. Từ Lai đang chuẩn bị lên xe cũng nhìn về phía anh. Hai người bốn mắt nhìn nhau, cảnh vật và con người xung quanh dường như đứng lại, trong ánh mắt của hai người đều toát lên thần sắc ý muốn nói đối phương hãy yên tâm.

Giữa những kẻ yêu nhau, quả nhiên chỉ cần một ánh mắt là có thể đọc hiểu ý của đối phương. Dưới vành mũ bảo hộ, khóe môi anh cong lên, tay đưa lên xoa cằm một cái. Ở trên xe cứu thương, cô cũng mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Cận Thời Xuyên hạ lệnh thu quân. Lục Phương Kỳ đang trao đổi với thầy hiệu trưởng và cảnh sát về những điểm đáng nghi của đám cháy lần này. Sau khi xong xuôi hết thảy, chiếc xe cứu hỏa mới từ từ lăn bánh rời khỏi sân trường.

…

Buổi tối, Cận Thời Xuyên và Từ Lai nói chuyện điện thoại với nhau. Anh hỏi thăm tình hình của Tang Thu. Từ Lai đáp: “Bị bỏng nhẹ, ngoài da thôi, chủ yếu là hít phải quá nhiều khói, bác sĩ bảo phải nằm viện.”

Cận Thời Xuyên “ừ” nhẹ một tiếng, lặng lẽ đứng giữa màn đêm, “Thằng bé Uyển Tử An thì sao?”

“Không khóc không quấy, còn biết dỗ dành mẹ nữa, hệt như ông cụ non.” Từ Lai đứng trước cửa phòng bệnh, nhìn Uyển Tử An và Tang Thu rồi hỏi, “Em nghe chị Tang Thu bảo lúc Lục Phương Kỳ cứu chị ấy hình như bị cái gì đó đập phải, không sao đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

“Thằng oắt đấy chẳng thấy nói gì cả, đợi tí anh đi xem cậu ta xem thế nào.”

“Vâng.”

Hai người cùng im lặng trong phút chốc, đôi bên dường như có thể nghe thấy cả tiếng hít thở của đối phương và tiếng trái tim đập bình bịch trong lồng ngực….

“Sao không nói nữa?” Hai người đồng thanh.

Từ Lai dạo bước đến cuối hành lang, gió từ ngoài cửa sổ thổi vào như muốn thổi cả nỗi nhớ nhung của cô vào trong điện thoại, “Rõ ràng ở cùng một thành phố mà cứ y như yêu xa ấy.”

“Hối hận rồi à?” Cận Thời Xuyên châm thuốc xong rồi mới nói tiếp, “Hối hận cũng đành bó tay thôi, đồng ý là người của anh rồi, anh sẽ không thả ra đâu.”

“Đúng vậy, anh nhất định đừng có thả ra nhé.” Từ Lai cười khúc khích, “Dù thế nào em cũng phải dựa vào anh, đời này không có anh thì nhất định là không được rồi.”

Cận Thời Xuyên cười nhẹ một tiếng: “Cô giáo Từ, đêm khuya đừng trêu chọc anh chứ!”

“Đội trưởng Cận, em nhớ anh lắm.” Giọng nói quả thực có thể làm tan chảy trái tim của người nào đó.

“Ừ.” Chết tiệt, con bé này nguy hiểm quá, chỉ một câu nhớ anh mà cũng có thể khiến da đầu anh tê dại đi.

“Dạ?” Từ Lai dựa vào tường, ngón tay lơ đễnh gõ nhịp lên cửa sổ, chỉ ừ thôi hả? Không định đáp lại câu gì ư?

https://thuviensach.vn

“Từ Lai, em còn vậy nữa, khiến anh nhịn hỏng cả người thì sau này người đáng thương là em đấy.” Cận Thời Xuyên nghiến răng nghiến lợi bảo.

Từ Lai nghe thấy giọng nói kiềm chế và cảnh cáo ở trong điện thoại, chỉ vừa tưởng tượng đến vẻ mặt của anh giờ phút này là đã muốn cười: “Ôi chao, em thích là thích con người anh, thích tâm hồn anh, có phải vì muốn làm gì đó với anh đâu nhỉ?”

Cận Thời Xuyên nghiến răng trèo trẹo. Ái chà! Nói hiên ngang, lẫm liệt gớm! Định chơi trò tình yêu tinh thần với anh à? Mơ đi anh chơi nhé, chết cũng không chơi.

“Em không biết rằng cách để yêu một người là phải kết hợp cả thể xác và tinh thần à? Đàn ông và đàn bà ở bên nhau nhất định phải tuân theo bản năng nguyên thủy, hiểu chưa?” Nói cách khác chính là kết hợp ở trên giường, muốn ngừng mà không được.

Từ Lai lập tức đỏ mặt. Tại sao cô lại đi nói chuyện với anh về bản năng nguyên thủy của loài người chứ?

“Uyển Tử An tìm em, không nói với anh nữa đâu.” Bất kể nói thêm gì thì chắc chắn vẫn sẽ bị đội trưởng Cận chọc ghẹo.

“Lần tới anh được nghỉ, chúng ta có thể nghiên cứu, thảo luận chuyên sâu đề tài bản tính con người này.” Cận Thời Xuyên biết thừa Từ Lai thẹn thùng nhưng vẫn muốn trêu chọc cô.

Từ Lai khẽ hắng giọng, sao vẫn nói về nói vậy, cô chẳng nói nổi gì nữa, hai tai nóng rực lên: “Cúp, cúp đây.”

Cận Thời Xuyên nghe thấy tiếng cúp máy, hút một hơi thuốc thật dài cho tâm tình bình tĩnh lại, thả lỏng cơ thể suýt chút nữa thì bị thức tỉnh.

https://thuviensach.vn

Chú thích:

*tình yêu tinh thần hay còn gọi là Platonic love, là khái niệm thường dùng để chỉ kiểu tình yêu không tình dục, được đặt theo tên nhà triết học Plato.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Ánh trăng đơn thuần, lòng người đa đoan, làn khói mỏng và lớp bụi mờ quyện vào nhau trong bóng đêm.

Một cánh cửa đóng lại, giam kín những suy nghĩ xa xôi vô tận…

Cận Thời Xuyên cất bước đi về phía khu ký túc xá của cán bộ.

Lục Phương Kỳ để trần nửa người đang cố bôi thuốc lên lưng thì có tiếng gõ cửa.

“Ai thế?” Lục Phương Kỳ ngoái đầu lại hỏi.

“Tôi.” Cận Thời Xuyên đáp cực kỳ hờ hững.

Lục Phương Kỳ cất lọ thuốc, nhặt cái áo phông rằn ri nằm trên giường lên mặc đàng hoàng rồi mới ra mở cửa.

“Tắt đèn rồi còn chưa đi ngủ đi. Sao? Nhớ tôi hả?” Lục Phương Kỳ ra vẻ mặt dầy.

Cận Thời Xuyên vừa đi vào vừa trả lời Lục Phương Kỳ: “Phải đấy! Nhớ ông! Muốn ngủ với ông đấy!”

“Đại ca, ông trúng tà à?”

“Cởi đồ ra.”

https://thuviensach.vn

Lục Phương Kỳ trợn mắt trộm sau lưng, giật nảy mình, hai tay che ngực, đầu lắc nguầy nguậy: “Đệt, ông có nhớ chị dâu cũng đừng có lôi tôi ra làm chứ. Đàn ông đàn ang ai lại chơi trò đó. Cho dù ông có đẹp trai bằng trời thì tôi đây cũng phải bảo vệ trinh tiết của mình.”

Cận Thời Xuyên xoay người lại ngó nghiêng điệu bộ của Lục Phương Kỳ rồi đùa cợt bảo: “Cả đời này ông đây chỉ yêu một người phụ nữ thôi. Ông ấy hả? Kiếp sau có đầu thai làm đàn bà cũng chẳng đến lượt đâu.”

“Thế đêm hôm khuya khoắt, không ngủ còn đến chỗ tôi đòi cởi đồ là cái vẹo gì, trời mà biết ông bị làm sao.” Lục Phương Kỳ thở hắt ra, đồ lão già sớm nắng chiều mưa, ai biết ông ta đang nghĩ gì.

“Từ Lai nói hôm nay lúc ông cứu người bị đập một cái, đến xem thử thôi.” Cận Thời Xuyên giải thích rõ mục đích đến.

“Thế à.” Lục Phương Kỳ xua tay, “Da thịt béo tốt, có gì đâu mà, không sao hết.”

Cận Thời Xuyên đưa mắt quan sát rồi khom lưng móc chai dầu thuốc dưới chân giường ra cầm trên tay: “Vừa vào phòng là đã thấy mùi rồi, cởi ra xem nào.”

“Không sao thật mà.” Lục Phương Kỳ vẫn cười khì khì.

“Đồng chí chính trị viên, thân thể là vốn quý của con người, không được phép cãi.” Tuy Cận Thời Xuyên vẫn giữ giọng nói hờ hững nhưng ánh mắt và vẻ mặt thì hết sức đanh thép.

Lục Phương Kỳ thở dài, kéo ghế, cởi áo, đặt mông ngồi xuống, xoay lưng về phía Cận Thời Xuyên: “Tôi biết ông nghĩ gì nhưng tôi có phải con nít nữa đâu. Tôi chỉ kém ông có mỗi một tuổi thôi mà.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên nhìn tấm lưng rộng của Lục Phương Kỳ, có một vệt máu bầm chạy từ trên xuống dưới đã sưng phồng lên.

Anh vặn nắp chai dầu thuốc, đổ vào lòng bàn tay, xoa hai tay với nhau, vỗ mạnh lên chỗ sưng để lưu thông khí huyết, tiêu viêm, giảm đau.

“Ối ối, ông làm nhẹ thôi.” Lục Phương Kỳ mặt nhăn như khỉ.

“Không phải chỉ nhỏ hơn tôi có mỗi một tuổi thôi à, không phải con nít nữa cơ mà, đau có tí này mà cũng không chịu được hả?”

“Ông vỗ mạnh thế bố ai chịu được.” Lục Phương Kỳ đột nhiên cười hề hả lái sang chuyện cô em Từ Lai da thịt mềm mại, “Chao ôi, sau này phải dịu dàng với chị dâu tôi một chút nhé.”

Vừa nói xong, Cận Thời Xuyên liền vỗ mạnh hơn: “Nói quàng nói xiên, sau này ông mà có vợ ấy, chẳng biết là ai chăm ai đâu.”

“Ông nói không muốn mà cuối cùng thực ra vẫn muốn. Một thân một mình nói chung là buồn nhỉ. Có điều đám lính cứu hỏa bọn mình không thể so với những người khác, một chữ thôi: Khó!” Lục Phương Kỳ bắt đầu buôn chuyện của người khác với Cận Thời Xuyên, “Đợt ông đi huấn luyện ấy, thằng Triệu Cương cũng mới chia tay bạn gái, cô bé kia bảo không muốn dây dưa với nó nữa, cứ đợi chờ hết năm này sang năm khác, cuối cùng cũng chia tay rồi.”

“Chẳng trách gần đây thấy thằng đấy tinh thần sa sút thế, sao chẳng thấy nói với tôi?”

“Chuyện tình cảm biết nói thế nào hả? Phải tự nghĩ lấy chứ. Nếu không muốn cởi bỏ quân phục thì đi tìm một cô gái ủng hộ nó giống Từ Lai đi. Vừa không muốn cởi bỏ quân phục lại không tìm được cô gái thông cảm với công việc của bọn mình, thế thì độc thân. Suy nghĩ cho lắm vào rồi ngày hôm sau mặt trời sẽ vẫn mọc, vẫn cần mẫn đi huấn luyện, hùng hục đi

https://thuviensach.vn

cứu hỏa, lúc cứu được người, được bà con vỗ tay hoan hô là lại thấy không có đàn bà cũng chẳng sao hết, ông đây được mặc bộ đồng phục này là vinh quang lớn lao nhất rồi.”

Gã Lục Phương Kỳ này ngang ngạnh từ ngày bé. Thủ trưởng Lục nhà anh ta cũng phải bó tay hết cách, đánh đã đánh rồi, mắng đã mắng rồi, vẫn cứ lồi lồi làm theo ý mình. Có điều, thằng cha này lại nghe lời Cận Thời Xuyên.

Hồi trẻ đứa nào chẳng hâm mộ ai đó, người đó được gọi là thần tượng, đi đến đâu là tỏa sáng đến đó. Cận Thời Xuyên chính là ngọn nguồn ánh sáng mà Lục Phương Kỳ theo đuổi.

Thế rồi, anh ta vẫn theo đuổi đến tận giờ.

Vào bộ đội như thép được tôi, thân thể trở nên rắn, trái tim trở nên sáng. Anh ta có bản chất là một người thông minh, hiểu sự đời, vấn đề là cứ cà lơ phất phơ, khiến người ta cảm thấy anh ta vẫn chưa trưởng thành.

Bình thường anh ta cũng không nói nhiều đâu, chỉ có trước mặt Cận Thời Xuyên là mới thao thao bất tuyệt, lại còn câu cú đâu ra đấy, khiến Cận Thời Xuyên phải bội phục rớt cả cằm.

“Chính trị viên đúng là chính trị viên, trình độ khua môi múa mép thật không phải dạng vừa.” Cận Thời Xuyên vỗ một cái lên lưng Lục Phương Kỳ, “Xong rồi.”

Lục Phương Kỳ lại bị đập một cái rõ đau, quay phắt lại trợn mắt với Cận Thời Xuyên: “Anh, nói phát xem nào, bữa trước em lên trên họp, lại nghe các sếp nhắc chuyện thi cử của anh kìa. Anh kiếm cớ cũng trốn được mấy năm rồi đấy, giờ đã có bạn gái, sau này kết hôn chẳng lẽ anh vẫn cứ ở mãi tuyến đầu, khổ thân chị dâu ra, tính toán mà chuyển chức vụ đi chứ?”

https://thuviensach.vn

Vấn đề này Cận Thời Xuyên đã từng nghĩ tới, cũng đã từng tính toán nghiêm túc, thi để thăng quân hàm, chuyển chức vụ là chuyện sớm muộn thôi, có điều giờ chưa phải lúc, còn bận tâm nhiều thứ lắm, không bỏ nổi.

“Tôi tự biết tính.” Cận Thời Xuyên đứng dậy, “Thôi, liệu mà đi ngủ cho sớm, đừng có quan tâm vớ vẩn nữa đi.”

Lục Phương Kỳ bó tay: “Ờ, tôi đúng là thừa hơi mà.”

“Rầm” một tiếng, cánh cửa bị Cận Thời Xuyên đóng chặt lại.

Mấy hôm sau, Cận Thời Xuyên và mọi người nhận được tin về vụ hỏa hoạn ở phòng thí nghiệm của Đại học Du Giang.

Ngọn lửa bắt nguồn từ một cậu sinh viên mắc bệnh tâm thần cố ý phóng hỏa, đã bị cảnh sát bắt giữ. Nguyên nhân được phía nhà trường xác nhận là do bị bắt nạt cộng thêm bệnh trầm cảm và có chứng hoang tưởng bị hại nên muốn một mồi lửa chấm dứt tất cả nhưng lơ ma lơ mơ kiểu gì lại đi vào tòa nhà thí nghiệm.

Mặt khác, vào lúc đó, Tang Thu và hai sinh viên khác đang làm nghiên cứu trong một phòng thí nghiệm thì phát hiện có khói xuất hiện ở khe cửa, mở cửa ra xem thì lửa đã bao vây tứ bề, không còn đường chạy, phòng của họ lại không có cửa sổ nên chỉ đành nhúng vải vào nước rồi nấp một góc chờ người tới cứu, không ngờ vì ở trong đó lâu nên đã hít phải quá nhiều khói độc.

May là cảnh sát cứu hỏa đã tới kịp, cứu được họ ra ngoài, không thì hậu quả khó mà nói được.

Sau vụ này, Cận Thời Xuyên có nhắc tới nó lúc gọi điện với Từ Lai. Từ Lai bảo cảnh sát cũng đã gọi Tang Thu và hai sinh viên kia lên lấy khẩu cung, kể chuyện xong lại càng thấy buồn rầu.

https://thuviensach.vn

Ngày nay, con người phải chịu áp lực tinh thần rất lớn, dễ bị trầm cảm, tâm thần hoang tưởng, tự hại mình, đôi khi còn hại cả người khác. Khoa học kỹ thuật phát triển, bản tính con người bị biến chất, đâu cần phải là thứ thấy được, sờ được, những kẻ anh hùng bàn phím trên mạng cũng có thể hại chết người, nói gì đến những người những việc tồn tại sờ sờ bên cạnh chúng ta.

Làm người thì nên cố sống cho tốt, thêm bạn, bớt thù, ai cũng nhận thức được như thế thì môi trường chúng ta sống mới có thể ngày càng tốt đẹp, ngày càng sạch sẽ.

“Cô giáo Từ đúng là người làm công tác văn hoá.” Cận Thời Xuyên đánh giá chốt lại toàn bộ bài phát biểu của Từ Lai.

Từ Lai cười: “Em làm công tác văn hoá, anh thì không chắc?”

“Anh là lính.” Cận Thời Xuyên đáp.

“Ồ, vậy thì đúng là tú tài gặp nhà binh rồi, nói lý mà người ta chẳng hiểu cho.” Từ Lai trêu chọc.

Cận Thời Xuyên cười khẽ: “Cái lý này nhất định phải nói cho kỳ hiểu mới được. Anh sắp đến ngày nghỉ rồi, chúng ta gặp nhau nói cho rõ nhé.”

Từ Lai nhẩm tính thời gian, hôm nay thứ Năm, thứ Sáu Cận Thời Xuyên rời đơn vị, chiều Chủ Nhật quay về, mai có thể gặp nhau rồi. Bỗng dưng nhớ đến mấy chuyện nói với nhau hôm trước, mặt thấy hơi nóng.

“Sao, sợ à?” Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai không lên tiếng thì phì cười, “Cô giáo Từ không sợ trời không sợ đất của chúng ta biết sợ rồi à?”

“Em có gì phải sợ.” Cô hắng giọng một cái, đổi sang tông dịu dàng, “Chúng ta đúng là lâu lắm không gặp nhau rồi đó!”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng, giọng anh cũng trở nên ấm áp cực kỳ: “Hai ngày tới đều cho em tất, tùy em sắp xếp, được chứ?”

“Được đó!” Từ Lai cười sung sướng, bỗng nhiên nghĩ ra bèn bổ sung, “Dẫn em đi gặp Bình An đi.”

“Theo ý em luôn.” Hay lắm, anh còn phải tranh giành tình cảm với cả Bình An.

Hai người trò chuyện thêm một lát rồi cúp máy. Cận Thời Xuyên qua chỗ chuồng chó thăm Bình An.

Cu cậu vừa thấy Cận Thời Xuyên tới liền ngoáy tít cái đuôi, đứng thẳng hai chân bám lên lồng sắt.

Cận Thời Xuyên mở cửa đi vào, Bình An nhào ngay lên người anh. Anh vừa cười vừa xoa đầu Bình An rồi rủ: “Ra ngoài lượn phát không?”

“Gâu gâu.” Bình An sủa hai tiếng, ngậm cái dây dắt chó lên, ngồi ngoan ngoãn dưới nền nhà, ngoe nguẩy đuôi nhìn Cận Thời Xuyên.

…

Hôm sau

Đại học Du Giang hôm nay náo nhiệt lạ thường, hội trường lớn ngập tiếng người náo nức, bởi vì hôm nay có một người nổi tiếng xuất thân từ Đại học Du Giang về trường nói chuyện vào lúc ba giờ chiều.

Lúc Hoắc Nham Tông xuất hiện trước mặt Từ Lai, cô ngạc nhiên hỏi: “Anh Nham Tông, anh về rồi à?”

Hoắc Nham Tông gật đầu. Anh ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn nửa tháng, vừa khéo về đúng ngay hôm tổ chức tọa đàm. Cô nàng này biết anh

https://thuviensach.vn

đi công tác nhưng lại chưa biết anh về.

“Ừ, lên máy bay về sớm.”

“Anh tới tìm em à?” Từ Lai không xem diễn đàn sinh viên, không nghe chuyện mọi người bàn luận trong trường, biết có người về trường nói chuyện nhưng không biết là Hoắc Nham Tông, cộng thêm gần đây có ít tiết dạy, còn phải tranh thủ tạt qua bệnh viện nên coi như là kẻ ngoài cuộc với chuyện trong trường.

Cô lập tức cười: “Gọi điện là được rồi mà, anh không sợ mệt à?”

Hoắc Nham Tông ngắm nhìn vẻ rạng rỡ, lúc nói chuyện luôn nở nụ cười của Từ Lai, cảm thấy có điều gì đó khác lạ nhưng không nói ra ngay được.

Anh cũng cười: “Không biết là hôm nay anh đến dự tọa đàm hả?”

“Dạ?” Từ Lai tròn mắt mất mấy giây, “Hóa ra anh chính là người nổi tiếng của Đại học Du Giang mà mọi người bàn tán sôi nổi đấy á?”

“Em quên anh học Đại học Du Giang ra à?”

“Đúng nhỉ, thế mà em quên mất đấy.” Từ Lai sực nghĩ ra.

Hoắc Nham Tông cười đầy bất đắc dĩ: “Buổi tối ăn cùng nhau bữa cơm nhé.”

“Được ạ!”

Từ Lai vốn không định đến hội trường lớn nhưng vì anh Nham Tông nên cô quyết định đi xem thử một tí. Người trong hội trường đông nghìn nghịt, kẻ ngồi người đứng, chật kín hai tầng khán đài.

https://thuviensach.vn

Dọc đường tới đây, có thể bắt gặp rất nhiều nhóm sinh viên hứng thú kể chuyện về anh, nào là thiên tài bẩm sinh, nào là đẹp trai lồng lộng, dáng người siêu mẫu rồi cả hiểu nhiều biết rộng, kỳ tài trong giới làm ăn…

Cô lén cười. Các em chắc là không tài nào biết, con cá sấu của giới làm ăn này, trước khi trở thành thương nhân, đã từng ước mơ được cống hiến cho quốc gia, trở thành một người lính, vì nước quên thân.

Buổi tọa đàm bắt đầu. Hoắc Nham Tông mặc áo sơ mi cài kín cúc và quần tây đồng màu đen, thoải mái đứng trên sân khấu, mắt sáng như ngọn đuốc, từng hành động cử chỉ đều rất sang trọng. Các em gái ngồi dưới rì rầm bàn tán, gò má đỏ hây hây. Các cậu con trai thì dán mắt vào nhìn.

Tiếng vỗ tay liên tục nổi lên. Người đàn ông trên sân khấu khẽ mỉm cười, trả lời xong câu hỏi cuối cùng thì nhìn ngay tới một góc khán đài, Từ Lai vốn đứng ở đó đã không còn thấy bóng dáng đâu.

Từ Lai nhận cuộc gọi của Cận Thời Xuyên, trong hội trường quá ồn nên cô trở ra ngoài: “A lô?”

“Đang đâu thế?” Cận Thời Xuyên hỏi.

“Ở trường ạ!” Từ Lai trả lời thành thật.

“Đang trên lớp hả?”

“Không ạ.”

“Thế ra đi.”

“Á?” Từ Lai vui vẻ từ trong bụng, giọng nói không giấu nổi cảm xúc, “Anh tới rồi hả?”

“Ừ.”

https://thuviensach.vn

“Anh chờ em một chút.”

“Đừng vội, anh chờ em.”

Từ Lai cúp máy, quay lại nhìn, hình như buổi nói chuyện đã kết thúc. Cô vừa ra về vừa gọi điện thoại cho Hoắc Nham Tông.

“Anh Nham Tông.” Điện thoại vừa có người nghe máy, Từ Lai đã gọi ngay.

“Chờ anh một tí rồi chúng ta đi ăn cơm.” Hoắc Nham Tông vừa di chuyển sau cánh gà vừa nói với Từ Lai.

Từ Lai hắng giọng một cái: “Chắc em phải cho anh leo cây thôi.”

“Em có việc à?” Hoắc Nham Tông ngừng bước chân.

“Vâng, chuyện đột xuất.”

“Thế em đi làm việc của em đi, rảnh nói tiếp.”

“Vâng.”

Từ Lai cúp máy rồi đi ra ngay phía cổng trường, bước chân vội vã, khuôn mặt phơi phới gió xuân.

Ra đến cổng, một chiếc xe việt dã màu đen đang đậu ở bên kia đường, cửa ghế lái mở, người đàn ông đẹp trai ngời ngời bước xuống xe, đóng cửa xe lại bằng một tay, tay kia để trong túi đầy thoải mái, đám con gái đi ngang qua đều phải ngoái lại nhìn.

Cận Thời Xuyên đứng ở đó, nhếch môi cười, con ngươi đen nhánh đầy ấm áp. Anh giơ tay phải lên vẫy gọi Từ Lai.

https://thuviensach.vn

Từ Lai cười dịu dàng chạy về phía Cận Thời Xuyên, nhào vào trong lòng anh.

Ở đằng kia, người đàn ông ngồi trong một chiếc xe hơi màu đen chăm chú nhìn đôi nam nữ ôm nhau rồi hờ hững ra lệnh cho tài xế lái xe: “Đi thôi.”

Chú thích:

*Hoang tưởng bị hại là một trong những nội dung hoang tưởng thường gặp nhất ở bệnh nhân tâm thần phân liệt. Bệnh nhân tin rằng họ bị hành hạ, bị tra tấn, đầu độc, sẽ bị giết bởi một người hoặc một thế lực nào đó

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Cả khu tập thể ai cũng biết con trai nhà họ Từ và nhà họ Hoắc rất tuấn tú. Sau này nhà họ Từ có thêm một cô con gái. Hoắc Nham Tông năm năm tuổi thấy đứa bé trắng trẻo được dì bế trên tay cười toe toét rất đáng yêu.

Từ lúc ấy, người lớn xung quanh luôn bảo cậu ta và Từ Úc phải bảo vệ em gái nhỏ thật tốt. Cậu ta liền nghe theo.

Thuở nhỏ, cách các cu cậu đối xử với em gái hầu hết đều là do người lớn dạy: em gái nhỏ hơn các anh, các anh không được bắt nạt em, phải bảo vệ em cẩn thận…

Thuở đó, thật sự coi em như em gái ruột để yêu thương, bảo vệ và giữ làm của riêng.

Thuở đó, là anh ruột của Từ Lai, Từ Úc không ít lần đánh nhau với Hoắc Nham Tông, một đứa bảo nó là em gái ruột của tao, đứa kia bảo tao là anh nuôi của nó. Tóm lại, vì tranh giành bé gái này, hai thằng đã sinh sự với nhau vô số phen.

Những người khác chỉ đứng xếp hàng hóng chuyện, hai thằng đó đều là đầu bò đầu bướu, không thể đắc tội đứa nào hết.

Thế là, cho đến năm mười tuổi, Từ Lai vui vẻ, hoạt bát luôn được các ông anh tranh nhau bảo vệ, sống một cuộc sống vô tư lự.

Mọi chuyện đều thay đổi toàn bộ kể từ năm mười một tuổi. Vì cha mẹ ly hôn, mẹ bỏ đi, cô bé trở nên lầm lì, ít nói, thậm chí nhiều chuyện Từ Lai

https://thuviensach.vn

còn tâm sự với Hoắc Nham Tông nhiều hơn Từ Úc.

Dần dần, Hoắc Nham Tông nhận ra tình cảm anh dành cho Từ Lai dường như không còn đơn giản là tình anh em, dường như là một thứ tình cảm nồng cháy khác.

Tuy nhiên, tuổi thiếu niên nông nổi, tự do, anh ta chẳng hề bận tâm vì thứ tình cảm này, cứ tưởng rằng em sẽ mãi mãi nép mình dưới sải cánh của anh cho đến ngày trưởng thành. Nếu thực sự là thứ tình cảm ấy, anh sẽ chờ em lớn lên.

Vào những ngày tháng dần trưởng thành, Từ Lai không hề có vẻ gì là xinh đẹp. Em như thể cố ý giấu giếm thứ ánh sáng của mình, cắt tóc ngắn, mặc đồng phục rộng lớn hơn một số, tính cách kiệm lời, ít nói.

Ngoài anh, Từ Úc và các anh em thì chỉ còn thấy em cười nói với Tô An Hi, phần lớn thời gian đều ngồi lặng lẽ đọc sách hoặc là cầm vở luyện đề thi.

Sau đấy, từ khi trở về từ trận động đất, mẹ em gặp nạn, cha em ngày càng lạnh lùng, Hoắc Nham Tông cũng càng yêu thương em hơn. Em rất giỏi giả vờ, cái gì cũng giấu ở trong lòng, không chia sẻ.

Em gái Từ Lai từ một cô bé ngây thơ, hoạt bát, vui vẻ, lương thiện dần dần trở nên như ngày hôm nay, thứ duy nhất không thay đổi là thành tích của em, luôn là số một toàn khóa.

Hoắc Nham Tông giảng giải cho em hiểu, trêu chọc cho em vui, nói chuyện phiếm với em, cũng được nghe em nói đến anh lính cứu hỏa đã cứu mình và một chú chó tìm kiếm cứu nạn tên là Truy Phong. Anh phát hiện ra rằng, chỉ cần nhắc đến anh lính cứu hỏa và chú chó tìm kiếm cứu nạn này là đôi mắt em sẽ lập tức trở nên lấp lánh, cũng nói nhiều hơn, trên người có một thứ khát vọng kỳ lạ mà anh không hiểu được.

https://thuviensach.vn

Anh đã quy kết nó là tình cảm của em dành cho ân nhân cứu mạng, không lường trước được rằng mọi chuyện sẽ phát triển đến mức như ngày hôm nay.

Hoắc Nham Tông ngồi trong chiếc xe Bentley chăm chú nhìn Từ Lai vui vẻ ôm chặt lấy gã đàn ông đang mỉm cười ấm áp. Anh cười trào phúng một tiếng. Từ đầu đến cuối, con bé vẫn luôn coi anh là anh trai, từ đầu đến cuối, tình cảm con bé dành cho gã lính cứu hỏa kia vẫn luôn là tình yêu.

Năm anh tiễn Từ Lai lên máy bay, anh đã hỏi cô: "Em có thích anh Nham Tông không?"

Từ Lai gật đầu: "Thích ạ."

Trong lòng anh đang vui sướng thì nghe thấy cô nói tiếp: "Thật ra em rất mong anh Nham Tông là anh ruột của em đấy. Anh đừng nói cho anh Từ Úc biết, anh ấy sẽ không vui đâu."

…

Chiếc xe nhanh chóng rời xa cổng trường. Tài xế lái xe nhìn ông chủ ngồi ở ghế sau thông qua gương chiếu hậu. Gương mặt ông chủ chẳng có cảm xúc gì, lãnh đạm đáng sợ, như một pho tượng đá.

Lát sau, một chiếc xe vượt qua chiếc Bentley, hất đuôi một cái vượt lên chạy trước mặt chiếc Bentley. Lái xe không phanh kịp nên xảy ra va chạm.

Lái xe hoảng hốt vội nhìn Hoắc Nham Tông: "Ông chủ không sao chứ ạ?"

Hoắc Nham Tông lắc đầu hờ hững: "Đi xem xem có chuyện gì."

https://thuviensach.vn

Lái xe gật đầu, hùng hùng hổ hổ mở cửa ra khỏi xe. Đúng lúc đó, cửa ghế lái của chiếc CRV đằng trước cũng mở ra, là một sinh viên nữ để tóc ngắn mặc đồ thể thao.

“Cô lái xe kiểu gì thế, đã có bằng chưa đấy? Lái xe chẳng cẩn thận gì hết! Cô… ấy này này ơ kìa… Cô làm gì đấy?”

Cửa sau của xe Bentley được mở thẳng ra. Khoảnh khắc Hoắc Nham Tông trông thấy cô sinh viên này, anh có phần giật mình. Chỉ trong nháy mắt, cô ta đã khom lưng chui vào trong xe của anh, thuận tay đóng cửa xe lại, gương mặt xinh xắn lạnh lùng nhìn anh.

“Anh chính là Hoắc Nham Tông, giám đốc Hoắc hả?” Giọng Bạch Hàn lạnh như tuyết Bắc Cực.

…

Cận Thời Xuyên ôm người con gái trong lòng, cúi đầu hôn một cái lên vành tai cô, thấy người ta có rúm lại thì cười khe khẽ: “Cô giáo Từ, chúng ta còn phải ôm bao lâu nữa?”

Từ Lai phì cười theo, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông mà cô ngày nhớ đêm mong, vòng tay quanh thắt lưng của anh: “Báo cáo đội trưởng Cận, ôm cả đời được không?”

“Được.” Cận Thời Xuyên yêu chiều đưa tay lên gãi sống mũi cao rất đẹp của Từ Lai, kéo tay cô đi vòng qua đầu xe, mở cửa xe ra: “Lên xe đi.”

“Ờm.” Từ Lai cười ngoan hiền rồi leo lên xe.

Cận Thời Xuyên đóng giúp cửa rồi mới vòng về phía ghế lái, mở cửa ra rồi thuận tay đóng lại, nhìn Từ Lai cười hì hì ngó nghiêng quan sát mình, thật chỉ muốn ấy ấy ngay tại chỗ.

https://thuviensach.vn

“Đừng tưởng chỗ này người đến người đi thì em có thể không cần kiêng nể gì cả nhé, cô giáo Từ.” Vừa rồi anh phát hiện ra những người đi qua đường đều hoặc cố tình hoặc vô tình nhìn vào hai người họ.

Đây là ở cổng trường, quả thực rất nổi bật.

Từ Lai hệt như đã ăn phải gan hùm mật gấu ấy, lúc chỉ có hai người ở bên nhau, cô ấy còn chẳng dám ngang nhiên như thế, không ngờ khi con sư tử ngủ say thức giấc, hậu quả lại ngoài sức tưởng tượng như vậy.

“Sao anh lại được rời đơn vị sớm thế?” Từ Lai nói sang chuyện khác.

Cận Thời Xuyên bất ngờ áp sát về phía Từ Lai, sau khi thấy cô nàng vô thức rụt người về sau thì duỗi cánh tay dài ra, thắt dây an toàn giúp cô, không vội lùi người về ngay, cứ để cho hơi thở hai người gần gũi nhau như vậy, giọng nói trầm trầm của anh phả gió ấm lên môi cô.

“Muốn gặp em sơm một chút, xin nghỉ phép đấy.” Nói xong, liền rời đi ngay, như thể cái gã vừa trêu đùa cô không phải là người đàn ông này.

Từ Lai vuốt trái tim nhỏ bé đang đập loạn, cắn nhẹ môi dưới. Người đàn ông này giỏi quyến rũ người khác chết đi được, cô hoàn toàn không cùng một trình độ với anh.

“Thế giờ chúng ta đi đâu đây?” Từ Lai hỏi trong luc Cận Thời Xuyên đang thắt dây an toàn.

Cận Thời Xuyên nhìn đồng hồ: “Ăn cơm.”

“Được đấy!”

Lúc chiếc xe việt dã chạy thẳng đến siêu thị, Từ Lai mới biết hóa ra Cận Thời Xuyên bảo ăn cơm là tự nấu. Một cặp tình nhân cùng ở nhà ăn

https://thuviensach.vn

một bữa cơm rồi ngồi trên sô pha xem phim, tiếp đó là liếc mắt đưa tình với đối phương, rồi thuận theo tự nhiên làm một trận mây mưa phải không?

Cận Thời Xuyên đi lấy xe đẩy về, thấy cô nàng đang đứng ngơ ra một chỗ, mặt đỏ bất thường, đoán ngay ra cô nàng lại đang suy nghĩ lung tung, lập tức anh đưa tay xoa đầu cô và trêu: "Cô giáo Từ đang tưởng tưởng mấy chuyện không hợp cho con nít xem phải không?"

Từ Lai hoàn hồn, mặt càng đỏ hơn, giơ tay lên gạt tay Cận Thời Xuyên đi, lườm anh: "Có đi hay không đây!" Nói xong liền tự đi trước một mình.

Cận Thời Xuyên cười thầm nhìn theo bóng lưng của Từ Lai, ngón tay đưa lên gại chóp mũi mấy cái rồi mới đuổi theo.

Từ Lai cảm giác bả vai được một cánh tay lớn ôm chặt, Cận Thời Xuyên đang đi ở bên, đẩy xe bỏ đồ bằng một tay, mắt nhìn thẳng, đôi môi cong cong cười. Cô nhìn cánh tay đang trên bờ vai mình rồi cũng cười theo.

Chà, cảm giác này… thật tuyệt.

Mua nguyên liệu nấu ăn xong, hai người đi tính tiền. Từ Lai kéo cánh tay Cận Thời Xuyên nói liến thoắng: "Mặc dù em không nấu ăn nhưng em có tài năng thiên bẩm đấy, để em trổ tài làm một đĩa cánh gà kho cô ca nhé…"

"Em biết làm cà cánh gà kho cô ca cơ à?" Cận Thời Xuyên nhịn cười trêu chọc.

Từ Lai véo nhẹ cánh tay Cận Thời Xuyên một cái, cứng như thanh sắt ấy.

"Coi thường em à." Cô giả bộ trợn mắt hung ác.

https://thuviensach.vn

“…” Anh chỉ cười cười không nói.

Thứ Sáu có đông người đến siêu thị mua đồ nên đội xếp hàng chờ thanh toán rất dài. Trong lúc đứng chờ, Từ Lai chẳng hề đứng chơi không, đôi mắt liếc một cái là thấy ngay hai cô gái ở hàng đối diện đang nhìn Cận Thời Xuyên, một người hình như còn lấy điện thoại ra chụp.

Cô ngẩng đầu nhìn lướt qua Cận Thời Xuyên: đường nét gò má tạo nên một góc nghiêng hết sức hoàn hảo, lại còn có cái mũi hếch cao lên trời, coi người bằng vung nữa chứ.

Từ Lai xoay người, vòng sang bên tay phải của Cận Thời Xuyên, khoác chặt tay, có thể chặn được chút nào hay chút ấy. Cô lại còn cố ý nhìn hai cô gái kia, cười mỉm một cái, tuyên bố chủ quyền.

Cận Thời Xuyên bị nhìn từ nhỏ quen rồi, chẳng hề chú ý. Ngược lại, đôi khi Từ Lai còn để ý hơn cả anh, tia phát là thấy, thật là giỏi nhìn.

Anh chú ý tới hành vi của Từ Lai: “Sao thế?”

“Không có gì.” Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên, cười giả vờ ngoài mặt, “Lần sau anh ra ngoài thì đội mũ vào đi nhé, đẹp quá đấy.”

Cận Thời Xuyên không bắt kịp được lối tư du của Từ Lai, đang nói chuyện nấu ăn vèo cái đã nhảy sang chuyện đội mũ? Đúng là con gái!

Đến lượt thanh toán, Cận Thời Xuyên bỏ hết đồ trong giỏ lên quầy thu ngân. Từ Lai thì tranh thủ nhìn mấy món đồ để trên giá.

Lúc Cận Thời Xuyên chuẩn bị trả tiền, anh đánh mắt một cái thấy Từ Lai đang nhìn chằm chằm một chỗ, ra chiều nghĩ ngợi. Anh cũng thuận mắt nhìn theo cô. Các loại bao được sắp xếp gọn gàng trên kệ theo từng nhãn hiệu, như bàn tay nhỏ bé nhiệt tình chào mời những đôi lứa đang cuồng nhiệt yêu đương.

https://thuviensach.vn

Anh phì cười, kéo Từ Lai, kề sát vào tai cô nói nhỏ: “Cô giáo Từ thật là háo sắc.”

Chú thích:

*Cánh gà kho cô ca可乐鸡翅 các bước làm món này cơ bản gồm: rán cánh gà lên và bỏ cô ca vào kho đến khi sánh lại màu cánh gián. Làm chi tiết và cầu kỳ hơn thì có thể đọc ởlinkhoặc là xem video dưới.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 49

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mặt Từ Lai lập tức đỏ bừng ngay khi nghe xong câu anh nói, cô muốn đáp lại nhưng Cận Thời Xuyên đã thanh toán xong và kéo thẳng cô ra ngoài.

Cận Thời Xuyên quay đầu lại bắt gặp vẻ ngập ngừng muốn nói của Từ Lai, cảm thấy như vậy thật hết sức đáng yêu. Anh nở nụ cười thoáng qua rồi nói với cô: “Không cần mua món đồ chơi ấy đâu.”

“Anh có rồi hả?” Từ Lai tròn mắt, giọng nói lập tức chuyển sang chất vấn, “Vì sao anh lại có?”

“Không có.” Cận Thời Xuyên cười bó tay với cô, gõ nhẹ một cái lên trán Từ Lai, “Đầu em cả ngày toàn nghĩ cái gì thế?”

“Đâu nghĩ gì đâu.” Từ Lai đi bên cạnh Cận Thời Xuyên, gắng lấy dũng khí nói tiếp, “Em chỉ là đang nghĩ xem có cần phòng ngừa rắc rối có thể phát sinh không thôi!”

Cận Thời Xuyên phát hiện hình như anh chưa thật hiểu cô nàng này cho lắm. Lúc nói chuyện điện thoại nói mấy câu bâng quơ thì cô đều vội vàng đánh trống lảng, giờ lại phóng khoáng trò chuyện với anh về đề tài phòng ngừa rắc rối có thể phát sinh.

Phải rồi, cô nàng này chắc chắn muốn hại chết anh đây mà.

https://thuviensach.vn

“Ồ? Vốn anh thực sự chưa nghĩ đến vấn đề ấy đấy, là do anh suy nghĩ không chu đáo rồi.” Anh nhìn Từ Lai đầy ẩn ý, “Em đã nói thế thì anh quay lại mua vậy.”

Từ Lai vội vàng giữ Cận Thời Xuyên lại, không cho anh quay về quầy thu ngân. Hóa ra, ban đầu cô chính là người nghĩ lung tung, mới ở nhà ăn một bữa cơm đã muốn lên giường hả, lý luận kiểu gì kỳ diệu quá vậy?

Trời đất, anh có cảm thấy là mình không thể chờ nổi nữa không? Đến chết mất.

“Không cần! Không cần! Không cần! Là em nghĩ nhiều! Em nghĩ nhiều thôi!” Từ Lai giữ nghiến lấy cánh tay Cận Thời Xuyên, cười nịnh nọt với anh.

Cận Thời Xuyên đứng lại, tỏ vẻ hết sức nghiêm túc: “Không được. Vì nhu cầu của bà xã, dù anh có phải xông pha lửa đạn cũng phải thỏa mãn cho bằng được chứ.”

Từ Lai thật sự muốn đào lỗ mà chui vào. Cô dằn cơn tức xuống, nhìn Cận Thời Xuyên bằng ánh mắt độc địa.

Giây lát sau, giọng nói lại hết sức năn nỉ ỉ ôi: “Báo cáo đội trưởng Cận, rất xin lỗi đồng chí, là do tôi suy nghĩ bậy bạ, tôi đã nghiêm khắc kiểm điểm sai lầm của bản thân, mong lãnh đạo và tổ chức tha lỗi cho tôi.”

Cận Thời Xuyên lắc đầu phì cười. Bản lĩnh làm nũng của cô nàng này ngày càng cao cường. Anh xoa đầu cô rồi gật gù: “Được, vậy tổ chức đành phải chấp nhận sự kiểm điểm của đồng chí.”

Từ Lai gật đầu như gà mổ thóc, cười hề hề: “Đi thôi.”

Cuối cùng, Cận Thời Xuyên lái xe về một khu chung cư nằm rất gần đại đội, chỉ cách một con đường.

https://thuviensach.vn

Cất xe vào bãi đỗ xong, Cận Thời Xuyên lôi đồ từ cốp xe ra, một tay xách túi lớn túi bé, tay kia dắt tay Từ Lai, đi về phía thang máy.

Cái chung cư này không mới, hồi Cận Thời Xuyên chọn mua nó cũng chỉ vì nó ở gần đơn vị, nghỉ phép không muốn về nhà thì ở lại đây.

Thực tế thì, tổng cộng số ngày anh ở đây chỉ đếm trên đầu ngón tay. Thỉnh thoảng trong đội có ai đó có người nhà đến mà không tiện ở lại trong đội, anh đều thoải mái cho họ mượn phòng dùng tạm.

Thang máy lên đến tầng 15, kêu "ting" một tiếng rồi từ từ mở cửa.

"Đến rồi." Cận Thời Xuyên dắt Từ Lai ra khỏi thang máy.

Vào phòng, Cận Thời Xuyên đặt tạm đồ lên tủ ngay cửa rồi lấy dép trong tủ giầy đưa cho Từ Lai, là một đôi dép nam.

"Nãy đi siêu thị quên mua cho em đôi dép lê mất rồi." Cận Thời Xuyên vừa thay giầy vừa nói chuyện, "Đi tạm nhé, lần sau sẽ nhớ mua cho em."

"Ờm."

Từ Lai vừa thay dép vừa thầm nghĩ không có dép con gái chứng tỏ anh chưa từng dẫn phụ nữ về nhà, mấy năm nay anh không có bạn gái thì cô biết sẵn rồi nhưng được nhìn thấy đôi dép đàn ông to đùng thì vẫn rất là vui vẻ.

Cận Thời Xuyên xách mấy túi ni lông lên rồi dặn: "Cứ tham quan tự nhiên đi." Nói xong anh liền xách đồ vào nhà bếp.

Từ Lai bỏ túi xuống ghế số pha rồi đi tham quan thật.

Căn nhà được bài trí khá giản dị, sử dụng các màu trắng, đen, xám, sạch sẽ, đơn giản, giống như người đàn ông này vậy, dáng vẻ gọn gàng, đâu

https://thuviensach.vn

ra đấy.

Cô nhìn quanh một vòng. Căn phòng được thu dọn rất sạch sẽ, đồ dùng trông vẫn còn mới, xem ra là rất ít khi có người ở.

Cô đi thẳng từ phòng khách ra ban công, phóng mắt nhìn xuống xuyên qua ô cửa sổ, vừa khéo có thể nhìn thấy thao trường của đội phòng cháy chữa cháy, tầm nhìn rất thoáng, có thể quan sát toàn bộ.

Cận Thời Xuyên trở ra phòng khách, thấy Từ Lai đứng trên ban công nhìn ra xa. Anh đi thẳng qua đó, vòng tay ôm cô nàng vào lòng.

Từ Lai cảm nhận được hơi thở và lồng ngực rắn chắc của đàn ông ở sau lưng. Cô đặt tay lên bàn tay vòng ra đằng trước người cô, nói với anh: "Từ chỗ này có thể nhìn thấy đơn vị của anh."

"Ừ." Cận Thời Xuyên thu tay về, mùi thơm dìu dịu của con gái ngập tràn trong mũi, giọng nói anh lại càng trầm hơn nữa, "Tầm nhìn của phòng này rất đẹp."

"Chung cư không mới lắm nhưng phòng anh lại rất mới, mua xong sửa lại à?" Từ Lai cười.

Cận Thời Xuyên cọ lên mái tóc của Từ Lai: "Lúc mua nghĩ là nó ở gần đơn vị, được nghỉ thì về ở. Một tháng có được mấy ngày nghỉ, hễ nghỉ là mẹ anh lại nhắc về nhà, cái phòng này trang trí xong để đó."

"Sao vẫn sạch sẽ vậy?" Từ Lai hỏi.

"Thỉnh thoảng anh em trong đội có người nhà đến chơi thì cho người ta mượn, bình thường anh vẫn thuê người tới dọn theo giờ mà."

"Ra vậy." Từ Lai gật đầu.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên nghiêng đầu hôn thái dương của Từ Lai: “Thủ trưởng còn muốn hỏi gì nữa không?”

Từ Lai phì cười: “Ai là thủ trưởng của anh, đừng có gọi bừa.”

“Thế gọi là… bà chủ nhé?” Cận Thời Xuyên nắm bả vai Từ Lai xoay người cô lại, đối diện với đôi con ngươi đen láy nồng nàn tình cảm.

“Ừm.” Từ Lai gật gật đầu, nụ cười rạng rỡ đầy mê hoặc, “Xưng hô đấy nghe có vẻ không tồi.”

Cặp mắt sắc sảo của Cận Thời Xuyên sâu thẳm thêm mấy phần. Anh ôm người con gái trong lòng, chăm chú nhìn cô, cảm giác có nhìn thế nào có lẽ cũng không đủ được: “Báo cáo.”

“Gì?” Từ Lai nheo đuôi mắt lại, lơ đãng toát ra vẻ dễ thương, mềm mại của con gái.

“Tiếp theo phải tiến hành ôn tập một nội dung huấn luyện.” Cận Thời Xuyên cúi đầu, cười khẽ, “Huấn luyện hôn môi.”

Nói xong anh đồng thời chiếm lấy đôi môi của người con gái trong lòng. Từ lần đầu tiên hôn cô, anh đã bắt đầu nhớ nhung cái cảm giác mềm mại này rồi. Đôi môi cô thơm mềm, co dãn, đầu lưỡi cô rất mềm. Mỗi lần nhìn thấy cái miệng nhỏ của cô khép mở khi nói là lại muốn hôn.

Thân hình 188 của Cận Thời Xuyên cứ thế dán lên cơ thể 167 của Từ Lai, chênh lệch rất rõ ràng, một người khom lưng cúi đầu mải miết hôn, một người rướn chân ngửa đầu tập trung đón nhận.

Người đàn ông ôm người phụ nữ vừa tiến lên vừa cạy mở hàm răng đối phương, luồn đầu lưỡi vào. Người phụ nữ vừa lùi về sau vừa quay cuồng đắm chìm vì thiếu dưỡng khí.

https://thuviensach.vn

Từ Lai ngả người về sau, tạm thời tách rời đôi môi người đàn ông, tranh thủ hít thở, giọng nói dịu dàng như nước chảy: “Nên đi nấu cơm thôi.”

Cận Thời Xuyên vẫn chưa hôn đủ mà! Anh cắn nhẹ chóp mũi của Từ Lai, dùng hai tay nhấc người cô ngồi lên chiếc bàn kê bên trái ban công.

Từ Lai ngồi, Cận Thời Xuyên đứng trước mặt cô, độ cao hoàn toàn phù hợp.

Người đàn ông tiến tới vòng tay trái ôm chiếc eo nhỏ bé của cô, tay phải giữ cằm, giọng nói hết sức êm tai: “Hôn thêm chút nữa nhé.”

Từ Lai bật cười, hai tay đang chống trên mặt bàn đưa lên vòng quanh cổ người đàn ông, áp sát lại gần, hơi thở hòa quyện: “Thêm chút nữa đi.”

Nói xong, cô chủ động dán môi mình lên, bốn cánh môi triền miên quấn quýt, hai chiếc lưỡi xoắn quyện, đùa bỡn.

Đây. Là tình yêu.

Cho đến khi cánh môi Từ Lai đã bị hôn đến mỏi nhừ, Cận Thời Xuyên mới lưu luyến rời khỏi thứ hương vị làm anh say đắm ấy. Cận Thời Xuyên bế cô nàng xuống, thơm nhẹ lên tóc cô rồi thở dài, giọng nói khàn khàn: “Nấu cơm thôi.”

Nói xong, Cận Thời Xuyên xoay người đi trước, lại còn bực bội vò đầu, mẹ kiếp, người có phản ứng rồi.

Từ Lai nãy có sơ ý cọ phải. Mặc dù cách lớp vải nhưng cô vẫn cảm nhận được nó. Trông dáng vẻ của anh, Từ Lai không nhịn được cười, đàn ông đi lính, bản lĩnh kiềm chế tuyệt vời đi đâu mất rồi.

https://thuviensach.vn

Chiến trường chuyển sang gian bếp. Từ Lai xem như được mở rộng tầm mắt. Không ngờ Cận Thời Xuyên nấu ăn rất ra dáng, cho dù là thái rau hay đảo thức ăn, động tác đều rất gọn gàng, dứt khoát, đẹp mắt, hệt như tốt nghiệp từ trường Đông Phương Mới ra vậy.

Từ Lai vừa ướp cánh gà vừa nhìn Cận Thời Xuyên thái thức ăn: "Kỹ thuật thái rau của anh chuyên nghiệp như đầu bếp ấy!"

Động tác tay của Cận Thời Xuyên vẫn không ngừng trong lúc trả lời: "Cũng tàm tạm. trước đây hay xuống chơi với mấy anh nuôi, năng làm thì quen."

"Quả là giỏi việc nước, đảm việc nhà." Từ Lai gật gù tán dương.

Cận Thời Xuyên lập tức nghiêng đầu, thằng nhỏ mới hạ hỏa đã lại muốn trêu chọc cô: "Còn giỏi cả việc trên giường nữa."

Quả nhiên, mặt cô nàng lập tức đỏ bừng.

"Đàn ông đi lính thật chẳng đứng đắn gì hết." Từ Lai lườm Cận Thời Xuyên, "Trông càng có vẻ đứng đắn thì thực chất càng không đứng đắn."

"Có câu danh ngôn, người đàn ông có thể đứng đắn với tất cả mọi người, chỉ không đứng đắn với người phụ nữ của mình, đấy mới là đàn ông đích thực."

"Xin hỏi là vị danh nhân nào nói ra câu danh ngôn ấy thế?" Từ Lai buồn cười hỏi lại.

"Lục Phương Kỳ." Ngay cả Cận Thời Xuyên cũng không nhịn cười nổi nữa.

"…"

https://thuviensach.vn

Hai người cùng chung tay làm việc, chẳng mấy mà hai món ăn một bát canh và đĩa chân gà cô ca Từ Lai tự nấu đã sẵn sàng nằm trên bàn cơm. Từ Lai ngậm đầu đũa, mắt mở to chăm chú nhìn người đàn ông ngồi đối diện.

"Sao?" Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên cắn một cái rồi mở miệng hỏi đánh giá.

Cận Thời Xuyên gật gù rất nể mặt: "Ừ, không tồi."

Từ Lai lập tức thỏa mãn, cũng bắt đầu ăn, để cho công bằng nên cũng khen một câu: "Ừm, anh cũng ngon lắm!"

Cận Thời Xuyên ngẩng đầu nhìn Từ Lai, hỏi một câu thâm thúy: "Vẫn chưa thử sao biết anh ngon?"

Câu này trắng trợn quá, Từ Lai suýt thì bị sắc, gò má đỏ bừng, mặt trợn lên nguýt Cận Thời Xuyên, ra lệnh: "Ăn cơm không được nói chuyện."

"Rõ." Cận Thời Xuyên hí hửng vì đã trêu được Từ Lai.

Ăn cơm xong, Từ Lai đi rửa bát. Cận Thời Xuyên rửa hoa quả xong thì đứng quấy rối, bị Từ Lai đuổi ra ngoài.

Lát sau, Từ Lai bê đĩa trái cây đã cắt gọt tử tế ra khỏi phòng bếp. Cận Thời Xuyên đang ngồi trên sô pha chọn phim.

Từ Lai đặt đĩa trái cây xuống bàn uống nước, Cận Thời Xuyên lập tức ôm lấy cô rồi hỏi: "Xem gì đây?"

"Phim kinh dị." Từ Lai liếc chiếc màn hinh ti vi tinh thể lỏng rồi nhìn sang Cận Thời Xuyên bằng dáng vẻ háo hức.

Cận Thời Xuyên bật cười: "Không sợ à?"

https://thuviensach.vn

Thực ra Từ Lai chẳng giỏi xem phim kinh dị chút nào. Hồi trước anh trai cùng xem phim "Sơn thôn lão thi" với cô, suýt thì cánh tay ông ấy bị cô nàng vặn trật. Từ đó về sau, Từ Úc kiên quyết không cho Từ Lai xem phim kinh dị.

Anh nói cô em gái nhà mình còn đáng sợ hơn phim kinh dị nhiều.

"Có anh ở đây mà, không sợ." Từ Lai gật gù, cười tít.

Cận Thời Xuyên nhìn dáng vẻ của cô nàng, nghe những lời cô nói, ôi chao, lại muốn hôn cô rồi, phải làm sao đây?

Cuối cùng, họ chọn xem một bộ phim xác sống của Hàn rất nổi tiếng. Từ Lai vẫn muốn xem nhưng chưa dám còn Cận Thời Xuyên thì cơ bản chẳng biết đến phim này.

Từ Lai xem rất chăm chú, vẻ mặt biến hóa phong phú nhưng nói chung Cận Thời Xuyên vẫn phải công nhận lá gan cô nàng này thật lớn, không có mấy cái cảnh ôm bạn trai khóc tu tu như những cô gái khác.

Anh vuốt mái tóc dài của Từ Lai và khen: "Lá gan của em khá là lớn đấy nhỉ."

"Vẫn biết thấy hơi ghê ghê mà."

Từ Lai nhìn về phía Cận Thời Xuyên đúng lúc anh cũng đang nhìn cô. Bốn mắt nhìn nhau, không khí dường như lập tức biến đổi.

Trong đôi mắt của người đàn ông che giấu một loại nguy hiểm mãnh liệt, Từ Lai vô thức lùi về sau, vừa mới lùi thì đã bị đối phương giữ lại, đè lên hôn. Nhịn lâu quá rồi vẫn không nhịn được.

Đúng lúc này, mặt đất đột ngột rung lên, tiếng cửa sổ đập ềnh ềnh, đen treo trên đầu lắc lư qua lại.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên lập tức kéo Từ Lai vào nhà vệ sinh.

Cơn rung chấn một lúc sau thì ngừng lại.

Hai người trở về phòng khách, vẻ mặt đều nặng nề.

Quả nhiên, chỉ ít phút sau, điện thoại Cận Thời Xuyên reo lên.

Chú thích:

*Nội thất trang trí bằng ba màu đen, trắng, xám thì sẽ có kết quả như thế này: (trông như ảnh đen trắng ấy nhỉ)

*Trường Phương Đông Mới tên đầy đủ là Trường dạy nấu ăn Đông Phương Mới (tên tiếng Trung:新东方烹饪学校, tên tiếng Anh: New East Cuisine School) là cơ sở dạy nghề nấu ăn thành lập từ năm 1988, đã đào tạo được hơn 700.000 đầu bếp tài năng, có hàng chục cơ sở tại nhiều tỉnh thành ở Trung Quốc, được đánh giá là cơ sở giáo dục dạy nghề hàng đầu cả nước, cung cấp phần lớn đầu bếp cho rất nhiều khách sạn cao cấp.

Phân biệt trường này với Tập đoàn Công nghệ và Giáo dục Đông Phương Mới, cũng là một cơ sở giáo dục nổi tiếng nhưng chuyên về đào tạo ngoại ngữ và các nội dung giáo dục khác (trường được nhắc đến trong chương “Chuyến đi đả kích ước mơ” của Koala Xiaowu viết trong cuốn “Săn học bổng” ấy).

*Phim Sơn thôn lão thi (山村老尸) là một phim kinh dị Hồng Kông được sản xuất năm 1999, từng một thời được mọi người truyền tay đua

https://thuviensach.vn

nhau xem. Có người đánh giá nó là: phim chỉ con nít xem mới sợ, lớn rồi xem chỉ thấy buồn cười.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Trong khi Cận Thời Xuyên nghe điện thoại, Từ Lai cũng cầm di động lên. Tín hiệu điện thoại bị chập chờn, gián đoạn liên tục, không lên được mạng. Cô đã từng trải qua động đất nên biết rất rõ có khả năng cơn động đất này rất lớn.

“Lệnh triệu tập khẩn cấp.” Cận Thời Xuyên cúp điện thoại, lại nói trước mặt Từ Lai.

Từ Lai nở nụ cười động viên: “Nhớ bình an trở về, em chờ anh quay lại.”

Một câu giản dị thay ngàn lời muốn nói. Cận Thời Xuyên gật đầu nhè nhẹ rồi vội vàng ra cửa đi giầy vào. Từ Lai cũng ra đó đứng nhìn anh chuẩn bị đi.

“Chìa khóa dự phòng ở trong ngăn kéo của tủ chè.” Cận Thời Xuyên vừa xỏ giầy vừa dặn.

“Vâng.” Từ Lai gật đầu.

Cận Thời Xuyên đứng dậy nhìn Từ Lai, nghiêm túc nói: “Anh đi đây.”

“Vâng.” Từ Lai tiếp tục gật đầu.

Cận Thời Xuyên biết trong lòng cô đang lo lắng nhưng chẳng có cách nào hết, đây là sứ mệnh của người lính.

https://thuviensach.vn

Anh xoay lưng đi được mấy bước lại thở dài, quay về ôm chặt lấy Từ Lai: “Có Bình An ở bên, anh cũng sẽ bình an.”

“Bảo vệ Bình An cẩn thận, tự chăm sóc mình cho tốt nhé.” Từ Lai ôm xiết lấy thắt lưng của Cận Thời Xuyên, nói bằng giọng dịu dàng mà vẫn kiên định. Ít nhất không thể để anh lo lắng cho cô, không thể trở thành điều khiến anh vướng bận.

“Tuân mệnh.” Cận Thời Xuyên buông Từ Lai ra, chạm môi cô một cái rồi xoay lưng đi, không chút chần chừ.

Từ Lai nhìn khung cửa trống huơ trống hoác một lúc rồi thò tay đóng cửa lại. Điện thoại đã có sóng trở lại, âm báo tin mới vang lên liên tục. Từ Lai lên mạng xem.

Huyện Ngọc Miên bị động đất nằm ngay trên đường đứt gãy. Trận động đất mạnh cấp 7, tâm chấn ở độ sâu 15 km…

Từ Lai cảm thấy căng thẳng. Huyện Ngọc Miên là một huyện thuộc Du Giang trước khi Du Giang trở thành thành phố, cách nội thành Du Giang chỉ hơn một trăm ki lô mét, giao thông và kinh tế đề không phát triển, là một thị trấn miền núi.

Cảnh động đất năm đó hiện rõ mồn một ra trường mắt. Dương Xuyên cũng là một huyện miền núi cho nên hậu quả mới khủng khiếp đến vậy.

Cô vội vã xem tin tức. Tất cả các hot search đều liên quan đến động đất ở huyện Ngọc Miên, hình ảnh và video được đăng tải lên khiến lòng bàn tay Từ Lai siết chặt lại, hết, hết rồi…

Tốc độ lan nhanh như vi rút, chỉ trong nhát mắt, toàn bộ các trang truyền thông và mạng xã hội đều đồng loạt là tin tức động đất ở huyện Ngọc Miên và những lời cầu nguyện bình an.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Từ Lai bỗng sực nhớ ra. Cô chạy đến thư phòng lấy chiếc ống nhòm ở trên ngăn tủ rồi quay trở ra ban công gần phòng khách.

Trung đoàn phòng cháy chữa cháy của Du Giang huy động tối đa khả năng, thành lập đội cứu nạn khẩn cấp, tổng cộng có 15 xe cộng thêm dụng cụ thăm dò, trang thiết bị cứu hộ và đội chó tìm kiếm cứu nạn đều tập trung chờ lệnh, có lệnh cái là sẽ xuất phát đến điểm gặp thảm họa ngay.

Qua kính ống nhòm, Từ Lai trông thấy giữa đoàn người đứng lặng trên thao trường, lá cờ tổ quốc tung bay trong màn đêm như một cách khích lệ thầm lặng không cần dùng lời nói.

Chỉ mất một chút thời gian, Từ Lai đã tìm ngay được bóng người mặc đồng phục cứu nạn cứu hộ màu da cam, Cận Thời Xuyên dắt Bình An trong tay, tất cả các đội viên đứng nghiêm trang trước mặt anh, là cả đội.

Trong bóng đêm, con ngươi đen nhánh của Cận Thời Xuyên nhìn các đồng đội và những chú chó tìm kiếm cứu nạn, anh ngẩng đầu lên phát lệnh:

“Đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt Du Giang, toàn thể đội viên đã có mặt. Nghiêm!”

Mọi người đồng loạt chụm thẳng hai chân, mười mấy chú chó tìm kiếm cứu nạn ngồi xổm bằng hai chân sau ngay sát bên người huấn luyện viên của mình.

Bình An nghển mặt lên nhìn Cận Thời Xuyên, thấy anh đưa tay phải lên nắm thành quyền, để sát huyệt thái dương, nó cũng giơ chân phải trước lên.

Các đội viên đứng dưới cũng nắm tay thành quyền, các chú chó thì học theo Bình An giơ chân phải trước.

https://thuviensach.vn

Đây là lễ tuyên thệ trước khi lên đường. Sau lưng anh là lá cờ Tổ quốc, trước mặt anh là 12 chữ vàng uy nghi, rạng rỡ viết trên dãy nhà: "Nghe đảng soi đường, đánh trận giỏi giang, tác phong chuẩn mực."

Cận Thời Xuyên hô: "Tôi xin thề."

Các chiến sĩ áo cam: "Tôi xin thề."

Cận Thời Xuyên: "Toàn lực hướng tới hiện trường gặp nạn."

Các chiến sĩ áo cam: "Toàn lực hướng tới hiện trường gặp nạn."

Cận Thời Xuyên: "Toàn lực cứu hộ nhân dân vùng gặp nạn."

Các chiến sĩ áo cam: "Toàn lực cứu hộ nhân dân vùng gặp nạn."

Cận Thời Xuyên: "Toàn tâm toàn ý vì nhân dân phục vụ."

Các chiến sĩ áo cam: "Toàn tâm toàn ý vì nhân dân phục vụ."

Cận Thời Xuyên: "Phục tùng mệnh lệnh, giữ nghiêm kỷ luật."

Các chiến sĩ áo cam: "Phục tùng mệnh lệnh, giữ nghiêm kỷ luật."

Giọng Cận Thời Xuyên sang sảng mạnh mẽ: "Chúng ta là tuyến đầu, chúng ta là tất thắng!"

Các chiến sĩ áo cam dõng dạc: "Chúng ta là tuyến đầu, chúng ta là tất thắng!"

Cận Thời Xuyên: "Người tuyên thệ, Cận Thời Xuyên."

Các chiến sĩ áo cam: "Người tuyên thệ, XXX…"

Chó tìm kiếm cứu hộ: "Gâu gâu gâu…"

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên: “Tất cả, nghiêm. Đằng sau, quay.”

Tất cả những người lính áo cam và đội chó tìm kiếm cứu nạn đồng loạt quay mặt hướng về phía quốc kỳ, sau lưng là tiếng hô dõng dạc của đội trưởng Cận: “Cúi chào.”

Từ Lai trông thấy tất cả các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy và những chú chó tìm kiếm cứu nạn hướng mặt lên lá cờ Tổ quốc đỏ rực đang lặng lẽ tung bay trong màn đêm, ngón trỏ tay phải khép lại, nghiêm trang cúi chào.

Các chú chó thì đứng thẳng, nâng chân phải trước lên thật cao, không nhúc nhích.

Từ Lai vui đến nỗi rưng rưng nước mắt, cố gắng giữ không cho lệ trào ra.

Cận Thời Xuyên hạ tay xuống: “Xuất phát.”

“Rõ.”

…

Các đội cứu viện đến từ bốn phương được trang bị đầy đủ, lặng lẽ tiến về khu vực bị thảm họa trong màn đêm mịt mù. Những ngọn đèn pha đang chiếu sáng chạy trên đường trong đêm đen này chính là ánh sáng hừng đông của nhân dân vùng gặp nạn.

Huyện Ngọc Miên được bao bọc bởi bốn bề núi dựng, đường sá xuống cấp, xe cứu hỏa to không vào tiếp được đường nhỏ, nhất là đường nhỏ này còn vừa trải qua một trận động đất tàn phá, gạch ngói vương vãi, ngổn ngang vật liệu xây dựng.

Mới đang trên đường tiếp cận khu vực bị thảm họa mà đã không ổn, khó có thể tưởng tượng khi tiếp cận được thì cảnh quan nơi ấy như thế nào.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh việc sử dụng xe để tiếp cận thì còn huy động cả lực lượng lính nhảy dù đến tiếp ứng, cứu người như cứu hỏa.

Nhóm Cận Thời Xuyên sau khi tiếp cận thành công vùng bị nạn thì nhìn thấy khắp nơi quanh họ là những đống hoang tàn, bất kỳ chỗ nào trong tầm nhìn đều đã bị san bằng thành bình địa, những người dân may mắn thoát nạn tụ tập ngồi quây quần lại với nhau trên bãi đất trống, có người khóc, có người ngây dại, có người tuyệt vọng.

Thị trấn như chìm vào bóng đêm của ngày tận thế. Con người sao chống lại được mẹ thiên nhiên. Bạn làm tổn thương nó năm này qua tháng nọ, nó chỉ cần trở mình một chút là đã phá hủy hết tất cả.

Những người lính nhảy dù mặc đồ rằn rì đã bắt đầu công tác cứu viện, người thì sơ tán dân chúng đến nơi an toàn, người thì tiếp cận các đống đổ nát để tìm kiếm, cứu người,…

Cận Thời Xuyên hạ lệnh, mọi người chia thành các tổ nhỏ, mang theo dụng cụ thăm dò và chó tìm kiếm cứu nạn, bắt đầu công tác tìm kiếm người sống sót.

“Ở đây có người.”

“Lại đây, giúp nâng cái này lên đi.”

“Cẩn thận, cẩn thận, chân mắc kẹt rồi…”

“Rút ra ngoài mau, có dư chấn…”

“Cẩn thận…”

Đội ngũ cứu viện ngày càng đông hơn. Có khi cứu được người lành lặn nhưng cũng có khi người bê bết máu me, lại có khi đã vội bỏ mạng, tính mệnh lâm nguy…

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, sau không biết bao nhiêu lần nghe tiếng khóc than và những đợt dư chấn, trời… đã sáng.

Bình An giống y như Truy Phong năm ấy, năng nổ không biết mệt, đánh hơi quanh các đống đổ nát. Tính từ đêm qua đến sáng nay, Bình An đã tìm được khá đông người sống sót, giờ nó đang ngồi trên một đống hoang tàn, liên tục sủa gọi nhóm Cận Thời Xuyên đến. Đây chính là tín hiệu báo phát hiện người con sống.

Nhóm Cận Thời Xuyên vội chạy tới. Đây là một nhà dân, không còn nhận ra hình ra dạng, nó đã bị san thành bình địa.

Mọi người bắt đầu dùng tay đào, xuyên qua các khoảng trống, có thể quan sát thấy có một người phụ nữ ở bên trong quỳ hai đầu gối, người nằm bò đổ về phía trước, hai tay chống người lên, giống như tư thế quỳ lạy hành lễ thời xa xưa.

Cận Thời Xuyên gọi với vào bên trong nhưng không nghe thấy tiếng đáp lại, e rằng đã… Anh ngẩng đầu lên, thấy ngay một nhân viên y tế, vội vàng vẫy tay gọi: “Bác sĩ, ở đây có người.”

Nhân viên y tế vội vàng chạy đến. Nữ bác sĩ ngồi xổm xuống cạnh chỗ Cận Thời Xuyên, nhìn theo khe hở vào trong rồi thở dài, giọng nói tỉnh táo: “Chết rồi.”

“Cô chắc chứ?” Cận Thời Xuyên nhận ra cô bác sĩ này có hơi quen quen.

Nữ bác sĩ gật đầu: “Thân thể nạn nhân đã bị đè ép biến hình, chỉ là tư thế thì có hơi.. quái dị.”

Cận Thời Xuyên quan sát qua đống đổ nát. Nếu là người sống thì phải huy động người bốc dỡ, nếu là người chết thì có thể dùng máy móc. Mặc

https://thuviensach.vn

dù bác sĩ kết luận là đã chết nhưng ít nhất thì cũng đào được thi thể ra, như ông bà ta thường nói, đấy là được mồ yên mả đẹp.

“Cần cẩu.” Cận Thời Xuyên ra lệnh.

“Rõ.” Đồng chí đội viên gật đầu, đứng dậy.

“Đợi chút.” Nữ bác sĩ tập trung nhìn, quỳ rạp cả người xuống nền đất, thò tay vào trong, mò mẫm dưới thi thể nạn nhân, hồi sau đứng dậy nói với nhóm Cận Thời Xuyên: “Có người, một đứa bé, mau lên, còn sống.”

Cận Thời Xuyên khẩn trương ra lệnh di dời vật cản, sau một hồi nỗ lực, mọi người đã nhìn thấy đứa bé nằm dưới thi thể người phụ nữ được bọc trong một cái chăn hoa li ti, tầm khoảng ba, bốn tháng tuổi, vì được mẹ che chở nên không hề bị thương.

Sau khi được bế ra cho bác sĩ kiểm tra, đứa bé vẫn ngủ say, có lẽ vì được nằm trong lòng mẹ nên mới ngoan như thế, khiến cho trái tim tất cả mọi người đều rung động.

Cuối cùng, nữ bác sĩ tìm thấy trong chăn của đứa bé một chiếc điện thoại di động. Cô vô tình làm sáng màn hình, mũi lập tức cay xè.

“Đây là của mẹ đứa trẻ viết cho con.” Nữ bác sĩ đưa điện thoại cho Cận Thời Xuyên, giọng nghẹn ngào.

Cận Thời Xuyên xem xong, lập tức nhìn lại di thể người mẹ đã khuất và đứa trẻ đang được bác sĩ bế, trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết phải tả thế nào.

Trên màn hình là một tin nhắn đã soạn xong: “Bé ngoan thân yêu, nếu con có thể sống tiếp, nhất định phải nhớ rằng mẹ yêu con.”

Chú thích:

https://thuviensach.vn

*Cường độ động đất: Trung Quốc sử dụng bảng thang đo cường độ động đất riêng. Có hai kiểu thang đo động đất là thang 12 cấp, phân loại dựa trên những thiệt hại nhìn thấy, được đánh số theo các số La Mã độ I, độ II, độ III, độ IV,… và thang độ lớn đo đạc bằng cách tính toán năng lượng trận động đất phát ra (ví dụ như động đất Tứ Xuyên là 7.8 độ, động đất Hiati là 7.0 độ). Ở đây tác giả dùng từ là "cấp 7" tức là đều không chuẩn theo cách gọi của cả hai thang đo trên. Động đất độ VII được miêu tả là sẽ gây thiệt hại nhỏ cho nhà cửa, kiến trúc, gây nên các vết nứt trên bề mặt. Nếu so sánh với miêu tả trong truyện thì có lẽ không phải dùng thang đo này. Tham khảo thêm về bảng thang đo ở Trung Quốc

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Mạng lưới điện và viễn thông ở khu vực tâm động đất đang được gấp rút tiến hành sửa chữa. Mất nước, mất điện, không thể liên lạc được với bên ngoài, bên ngoài cũng không thể liên lạc được với nơi đây, cùng với cảnh hoang tàn khắp nơi nơi, chẳng khác gì đã bị cô lập với thế giới.

Tin tức truyền hình và các mạng xã hội cập nhật tình hình mới nhất ở khu vực bị nạn theo từng phút. Bao nhiêu người gặp nạn, bao nhiêu người bị thương, bao nhiêu người bị thương nhẹ, bao nhiêu người mất tích…

Từ Lai trắng đêm không ngủ ngồi ôm ti vi xem bản tin đặc biệt hình ảnh trực tiếp gửi về từ hiện trường, gắng công tìm kiếm bóng dáng nhóm của Cận Thời Xuyên nhưng mà ở cảnh sát phòng cháy chữa cháy ở hiện trường đâu chỉ có một đội, ngoài ra còn có cảnh sát vũ trang, quân đội cùng phối hợp, muốn nhìn thấy người mình muốn thấy đúng là mò kim đáy bể.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, Từ Lai vội vàng nghe máy: “A lô?”

…

Giữa giờ giải lao, Cận Thời Xuyên đang cho Bình An uống nước. Cu cậu cũng vừa khát vừa mệt, lè lưỡi ra liếm nước trong lòng bàn tay Cận Thời Xuyên, uống hết hơn nửa chai nước khoáng mới khoan khoái ngồi dựa bên cạnh anh tận hưởng thời gian nghỉ ngắn ngủi.

Cận Thời Xuyên cho Bình An uống xong thì dốc gần nửa chai nước còn lại uống hết sạch, vặn nắp chai lại, xoa đầu Bình An, khen ngợi nó: “Bình An giỏi lắm, cố gắng lên nhé.”

https://thuviensach.vn

Bình An hé mắt nhìn Cận Thời Xuyên, uể oải kêu mấy tiếng: “Ử ử… Gâu gâu…”

“Cái con này nhà cậu giống y chó thành tinh ấy.” Giọng nói của một phụ nữ vang lên sau lưng.

Cận Thời Xuyên và Bình An đồng thời quay đầu lại, là nữ bác sĩ đã cùng họ cứu đứa bé kia ra.

“Chó tìm kiếm cứ nạn đã qua huấn luyện chuyên nghiệp mà.” Cận Thời Xuyên tỏ vẻ lạnh nhạt, thái độ nghiêm túc, thuận miệng hỏi thêm, “Đứa bé kia sao rồi?”

“Vừa may có một nữ cảnh sát đang trong thời kỳ cho con bú nên cho nó bú nhờ rồi.”

“Ừ.”

Lát sau, đối phương nhìn Cận Thời Xuyên rồi cười bảo: “Tôi từng thấy anh rồi.”

“Người từng gặp tôi nhiều lắm.” Cận Thời Xuyên là kẻ đã có vợ rồi thì đối phương có đẹp như tiên nữ anh ta cũng chẳng thèm ngó ngàng, hết sức lạnh lùng, giữ khoảng cách.

Quan Sam nhìn điệu bộ của anh lính cứu hỏa là biết ngay anh ta đã hiểu nhầm. Cô tươi cười bảo: “Tôi thực sự đã từng gặp anh rồi, không phải kiếm cớ bắt chuyện đâu, tôi có ông xã rồi.”

“…” Cận Thời Xuyên quay đầu lại nhìn thoáng qua vị nữ bác sĩ ngồi bên cạnh đang cong môi cười.

“Một năm trước, vụ hỏa hoạn ở khu công nghiệp thành phố Rong Yue, khoa cấp cứu bệnh viện Vân Hoa, anh đã bế một đứa bé đến.” Quan Sam

https://thuviensach.vn

mỉm cười nhìn Cận Thời Xuyên, “Hôm đó là ngày cưới của tôi.”

Nói đến đây, Cận Thời Xuyên mới sực nhớ, thì ra là vậy: “Vị bác sĩ mặc đồ cưới hả?”

Quan Sam nhún vai, gật đầu: “Hóa ra anh đúng là lính thật.”

“Trí nhớ của cô tốt đấy.” Cận Thời Xuyên vừa vuốt lông cho Bình An vừa nói chuyện.

“Từ trước đến nay, trai đẹp mà tôi đã thấy rồi thì tôi sẽ không quên.” Quan Sam tự nắn bóp cổ vai gáy của mình, thong thả nói tiếp, “Có điều nhất định đừng để ông xã tôi biết nhé, anh ấy hay ghen lắm.”

Cận Thời Xuyên nhếch môi cười, đứng dậy gọi các đội viên khác đang ngồi nghỉ: “Tiếp tục nào.”

Quan Sam cũng đứng dậy, phủi bụi đất bám trên người, tươi cười nhìn Bình An cũng đã đứng dậy rồi nói với Cận Thời Xuyên: “Đồng chí cảnh sát phòng cháy chữa cháy, tôi mong rằng lần gặp mặt tới của chúng ta không phải là ở phòng phẫu thuật. Chú ý an toàn đấy.”

“Cảm ơn đã nhắc nhở.” Cận Thời Xuyên xoa cằm rồi dắt theo Bình An, dẫn mọi người đi tiếp tục nhiệm vụ tìm kiếm.

…

Mấy người bộ đội mặc trang phục rằn ri trông thấy nhóm Cận Thời Xuyên đang lục soát tại một khối công trình sụp đổ lớn, nhìn mấy con chó tìm kiếm cứu nạn, ngẫm nghĩ một chút rồi lập tức chạy về phía họ.

“Thượng úy.” Đồng chí trung úy làm động tác chào Cận Thời Xuyên, “Có thể phải cần các anh hỗ trợ.”

Cận Thời Xuyên cũng giơ tay chào lại: “Chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

Vị trung úy đưa tay chỉ, nói với Cận Thời Xuyên: “Để tiết kiệm thời gian, vừa đi vừa nói.”

Cận Thời Xuyên gật đầu, ngoái đầu lại dặn Lưu Húc: “Lưu Húc, nhóm các đồng chí cứ tiếp tục tìm kiếm đi nhé, những người còn lại đi theo tôi.”

“Rõ.”

Cận Thời Xuyên đi theo trung úy đến chỗ một nhà dân đã bị đổ sụp có thể nhìn thấy từ đằng xa.

Đồng chí trung úy vừa đi vừa nói: “Chỗ cái nhà bị sập kia có một con chó đứng chặn ở đấy. Bọn tôi mà tiến lại gần là nó liền nhe năng, trợn mắt, gầm gừ, dữ lắm, các anh có cách gì không?”

“Để xem đã.” Cận Thời Xuyên vừa rảo bước thật nhanh vừa đáp.

“Nếu như các anh mà cũng không làm được gì thì chỉ còn nước dùng biện pháp mạnh.”

Thoắt cái mọi người đã đến được chỗ căn nhà bị sập đấy. Một con chó quê màu vàng đang nằm sấp trên đống đổ nát, thấy người tới là lập tức ngồi dậy, nhe nanh, trợn mắt, gầm gừ y như một con sói.

“Đây là trạng thái phòng bị, với còn bị hoảng sợ nữa nên nó mới như vậy.”

Cận Thời Xuyên quan sát biểu hiện của con chó vàng. Mặc dù trông nó rất nguy hiểm nhưng hai móng chân thì đỏ lòe máu, có vết thương ở mõm. Anh nhìn căn nhà sập, liệu có phải dưới đó có chủ của nó chăng?

Nếu như có, mặc kệ sống hay chết, việc này không thể chậm trễ.

Trung úy nhìn Cận Thời Xuyên: “Giờ làm sao đây? Con chó này cứ đứng ở đó, bọn tôi không thể tìm kiếm được. Anh nhìn cái dáng vẻ muốn

https://thuviensach.vn

ăn thịt người của nó kìa, mà lấy dây thừng trói nó lại được là xong hết mọi chuyện.”

Trung úy sai một anh lính đi tìm sợi dây thừng. Cận Thời Xuyên ngồi xổm xuống hỏi Bình An: “Mày đi nhé?”

Bình An nhìn Cận Thời Xuyên, lát sau nó sủa “gâu gâu” hai tiếng coi như là trả lời.

Cận Thời Xuyên gật đầu, thả dây dắt chó ra, BinhfAn liền chạy đi.

Trung úy sững sờ: “Thượng úy, đồng chí để chó tìm kiếm cứu nạn của mình đi làm chuyên gia đàm phán hả?”

“Chó cũng có ngôn ngữ riêng của chúng, chi bằng cứ thử một lần.” Cận Thời Xuyên nói xong thì cẩn thận đi theo sau Bình An.

Con chó vàng thấy một con chó to hơn nó lại gần thì đứng bật dậy lao lên trước, đuôi dựng lên, đằng trước thấp xuống, đằng sau vểnh lên, tư thế sẵn sàng tấn công, nhìn Bình An trừng trừng, dường như chỉ giây sau thôi sẽ lao thẳng vào Bình An.

Bình An hoàn toàn không sợ, nó đi đến chỗ nhà sập hít hít mũi rồi lại chạy sang một mặt khác, con chó vàng cũng chạy theo sủa.

Tóm lại, Bình An chạy tới phía nào, con chó vàng liền sủa về phía đó.

Cận Thời Xuyên nói với đồng chí trung úy và các đội viên: “Chó của tôi chắc là đánh hơi được gì đó rồi, đợi lát các anh chớp thời cơ hành động nhé.”

“Nghĩa là sao?” Ngay tích tắc sau, vị trúng úy đã phải tròn mắt nhìn.

Bình An cũng ở trong tư thế sẵn sàng tấn công, sủa liên tục với con chó vàng kia, con chó vàng cũng sủa rất dữ, hai con như chuẩn bị lao vào

https://thuviensach.vn

cắn nhau thật.

Thình lình, Bình An quay đầu bỏ chạy, con chó vàng nhảy khỏi đống đổ nát đuổi theo Bình An.

“Báo cáo đại đội trưởng, sợi dây thừng ạ.” Anh lính đưa sợi dây thừng ra.

Cận Thời Xuyên cầm lấy, nhanh chóng thắt một cái nút thòng lòng rồi gọi to: “Bình An.”

Thoắt cái, Bình An đã xuất hiện, con chó vàng kia vẫn bám theo sát.

“Tất cả tránh ra.” Cận Thời Xuyên quát tất cả mọi người.

Mọi người nhanh chóng tản ra. Bình An chạy về hướng Cận Thời Xuyên, sau khi chạy vượt qua chỗ anh đứng thì dừng, quay ngược lại chuẩn bị tấn công con chó vàng. Con chó vàng cũng dừng lại, chuẩn bị tấn công.

Đúng lúc này, một cái thòng lọng chuẩn xác tròng vào cổ con chó vàng.

Vừa xiết vừa kéo đi, con chó vàng bị tóm cổ cho vào bì, giãy giụa lồng lộn nhưng không làm gì được, cuối cùng đành phải nằm xuống rên lên ăng ẳng ử ử.

“Dương Dương, Giang Đường.” Cận Thời Xuyên gọi hai người, “Tìm kiếm.”

“Rõ.”

Người bên phía đồng chí trung úy cũng bắt đầu công việc tìm kiếm.

Bình An ngay từ đầu đã đánh hơi được mùi, nó chạy thẳng đến chỗ đó. Tiểu Hổ và Liệt Hỏa cũng đang dốc sức tìm kiếm. Con chó vàng cứ rên mãi

https://thuviensach.vn

không ngừng, nghe rất đau lòng.

Bình An ngồi xuống một chỗ rồi sủa liên tục. Tiểu Hổ cũng ngồi xuống sủa. Con chó vàng gắng sức giằng dây chạy về phía đống đổ nát, sủa inh ỏi.

Cận Thời Xuyên thấy biểu hiện của con chó vàng, vừa đưa ra suy đoán thì sau lưng có giọng một người đàn ông: “Hoa Hoa.”

“Chó của chú à?” Cận Thời Xuyên hỏi.

Người đàn ông gật đầu: “Vâng, vâng. Là chó của tôi, chó của tôi đấy.”

“Người nhà chú còn trong đó à?” Cận Thời Xuyên nặng nề hỏi.

“Người nhà tôi đã chạy ra cả rồi.” Người đàn ông lắc đầu, chỉ vào Hoa Hoa, “Hoa Hoa cũng thế!”

“Thế tại sao…”

Cận Thời Xuyên còn chưa dứt lời thì đã nghe tiếng Dương Dương gọi: “Đội trưởng Cận.”

Anh nhìn sang hướng ấy. Dương Dương đang bế trên tay hai con chó con. Giang Đường cũng móc được một con chó con ra.

Hoa Hoa lại kích động, giằng lên, muốn thoát khỏi sợi dây thừng. Anh nhìn sang chủ của Hoa Hoa, nói rất chắc chắn: “Đó là con của Hoa Hoa.”

Chủ của Hoa Hoa gật đầu: “Bọn tôi đã tập trung ở chỗ an toan rồi, ngờ đâu vợ tôi lại bảo không thấy Hoa Hoa đâu, tôi đoán là nó chạy về nhà nên…”

Chủ của Hoa Hoa kể lại đầu đuôi câu chuyện.

https://thuviensach.vn

Trước khi có động đất, Hoa Hoa cứ sủa mãi không ngừng, nó sủa kinh lắm nhưng mọi người đều không biết tại sao. Hàng xóm sang nhà ông ta gọi cửa bảo ông bảo Hoa Hoa im đi. Chủ của Hoa Hoa hiểu tính nó, linh cảm là có vấn đề nên cũng nói với vợ không biết có phải có chuyện gì thật rồi không.

Đúng lúc đó thì Hoa Hoa cắn ống quần ông ta kéo ra ngoài, mắt ầng ậng nước. Chó khóc tang. Bọn tôi đột nhiên nhớ ra chó mèo có thể biết trước được thiên tai, không phải là sắp động đất chứ?

Hai vợ chồng vội vàng đi mách hàng xóm. Bất kể có phải hay không, cứ chạy trước phòng dư còn hơn. Nào đâu vừa mới chạy ra thì mọi thứ rung lên. Hoa Hoa ngậm được một con chó con chạy ra rồi được chủ vác lên. Tiếp đó ngôi nhà sập luôn.

Hoa Hoa đã cứu được vài chục hộ gia đình nhưng cuối cùng lại không cứu được con mình cho nên nó cứ cố sống cố chết canh ở đó là muốn đào con mình lên chăng?

Nghe chủ của Hoa Hoa kể đến đây, tất cả mọi người đều quay sang nhìn nó. Ba con chó con nằm im lìm trên nền đất. Hoa Hoa vừa liếm láp mấy đứa con đã chết của mình vừa rên lên ư ử.

Tiếng kêu đau lòng, khiến người nghe rơi lệ.

Ở ngoài kia, Từ Lai đi cùng đội cứu viện LT đã đến được thị trấn bên cạnh. Cảnh tượng hoang tàn ở khắp nơi. Cô trông thấy gia đình một nhà quây quanh con chó núi màu trắng khóc rất buồn bã.

Cũng giống như Hoa Hoa, con chó trắng này cũng biết trước được sắp có động đất nên đã báo động cho người nhà. Trong nhà có một người chân cẳng đi lại không tiện nên đi rất chậm, nó luôn đi theo sau lưng người đó.

https://thuviensach.vn

Người đi đứng bất tiện ấy chạy được rồi nhưng có lẽ vì nó đi ở sau nên cuối cùng không chạy được.

Tất cả mọi người đều bảo, nếu như nó không vì đảm bảo tất cả mọi người trong nhà đều chạy thoát thì nó đã không phải chết.

Nhưng mà, có người đối mặt với thiên tai, ngay cả chó cũng chẳng bằng…

Chú thích:

*Mình có tìm thấy 1 giai thoại khá cảm động về chú chó mẹ Mari đã tự nuôi nấng những đứa con mới sinh của mình suốt hai tuần sau trận động đất. Mọi người có thể đọc nó ở đây

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 52

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khổng Tử nói: “Nhân chi sơ, tính bản thiện”. Tuân Tử nói: “Nhân chi tính ác, kỳ thiện ngụy dã”. Cuộc tranh luận giữa tính thiện và tính ác vốn dĩ không có đáp án nhưng trong tim mỗi người chúng ta đều tự tin tưởng mình là tính thiện.

Khi gặp phải thiên tai, một con ngựa đau, cả tàu bỏ cỏ, những kẻ ngày thường thù ghét nhau vào giờ phút này cũng có thể bình tâm cùng ngồi một chỗ hỏi thăm người kia một câu “Không sao chứ?”.

Đây chính là nhân tính, đối diện với sinh tử, tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Con người mà, sống dẫu kiếm được những gì, chết cũng chẳng thể mang theo.

Tuy nhiên, không phải ai ai cũng đều hiểu được như thế.

Mọi người vừa mới thoát chết, lúc bình tĩnh lại đều sẽ có rất nhiều việc phải nghĩ. Có một loại người tỉnh táo lại tranh thủ dịp này để làm một thứ chuyện tên là: cháy nhà hôi của.

Trong khu vực bị nạn, ngoài cảnh sát phòng cháy chữa cháy, bộ đội, nhân viên y tế, tổ chức cứu trợ tư nhân, các đơn vị từ thiện từ bên ngoài tới còn có một số người tình nguyện đến một cách tự phát, người vận chuyển

https://thuviensach.vn

vật tư, nhu yếu phẩm. Giúp đỡ người khác là chuyện đáng khen nhưng cũng có người lợi dụng danh nghĩa này để làm chuyện khiến lòng người phẫn nộ.

Hôm nay là ngày thứ ba kể từ khi động đất xảy ra. Giờ vàng 72 tiếng sắp hết, các đội tìm kiếm cứu nạn vẫn đang nỗ lực hết sức.

Các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy đã ba ngày liên tục không ngủ, không nghỉ, mắt người nào người nấy đều đỏ như mắt thỏ nhưng mỗi ngày đều chỉ giải lao một chút rồi lại tiếp tục đi thực hiện công tác tìm kiếm.

Các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy xưa nay có tiếng là những người vạn năng đúc bằng sắt, từ nhỏ như chuyện mở khóa đến lớn như cứu hỏa, từ trước đến nay luôn làm tận tâm tận lực, tranh thủ từng phút giây. Những gì họ thể hiện tại hiện trường cứu nạn sau động đất cũng vẫn chuyên nghiệp như vậy. Ba ngày qua, các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy đã cứu được vô số người bị nạn.

Bình An, Tiểu Hổ và những chú chó khác đều đã thấm mệt nhưng vẫn không ngừng lùng sục khắp các nơi để tìm kiếm.

Ngay trước một tòa nhà trung tâm thương mại bị sập, Cận Thời Xuyên trông thấy một người đàn ông cõng một cái túi trên người đi ra, bước chân thoăn thoắt.

Lúc ấy anh cũng không để tâm, vẫn tiếp tục cùng mọi người tìm kiếm người sống sót.

Nào đâu dư chấn bất ngờ tới nữa, nhóm Cận Thời Xuyên vội vàng gọi chó của mình quay về, rồi chạy tới khu vực an toàn. Bức tường ngả nghiêng sắp đổ trong phút chốc ngã sập, tình cờ đè trúng hai người chạy cuối.

Dư chấn kết thúc. Cận Thời Xuyên vội vàng hô: “Cứu người.”

https://thuviensach.vn

Các đội viên chạy như bay tới, chuyền tay nhau chuyển gạch đá đi.

Mặc dù cứu được người ra nhưng hai người họ đã ngừng thở, qua đời.

Cùng lúc đó, họ trông thấy miệng túi nằm cạnh hai người này mở ra, bên trong có mấy món đồ vàng bạc, đá quý, trang sức, dăm thứ đồ dùng hằng ngày và một ít tiền nằm ngổn ngang trong túi.

Mấy cái bóng màu cam ngồi xổm trên nền đất cùng lặng đi một lát, thật là ngu ngốc.

“Mấy người này thật là, mẹ kiếp, khốn khiếp quá.” Lưu Húc đứng dậy, bức xúc mắng.

“Thật là loại người gì cũng có, chết cũng đáng đời.” Giang Đường cũng chửi theo.

Đúng vậy, họ đang liều mạng cứu người còn mấy kẻ này thì đang liều mạng vơ vét của cải. Có câu, người chết vì tiền, chẳng sai chút nào.

Cận Thời Xuyên cũng đứng dậy, chẳng còn lòng dạ nào: “Thôi, nên làm gì thì làm, mặc kệ đó là ai, chúng ta đều phải cứu, đừng để cảm xúc cá nhân ảnh hưởng đến công việc chung. Rõ chưa?”

“Rõ.” Mọi người mặc dù tức giận, bất bình, nhưng thế giới rộng lớn, thiếu gì chuyện lạ, lòng người thế nào, có gì phải ngạc nhiên.

Mọi người vội sấp vội ngửa đến tận trưa, giữa giờ nghỉ giải lao, Cận Thời Xuyên gặp được Cố Nghiêu. Quần áo cậu ta bám đầy bụi bặm, đất cát nhưng vẫn đẹp trai, phong độ như cũ.

Hai người ăn ý ra một chỗ vắng người để ngồi. Những dãy núi xa xăm trông qua có vẻ hơi tiêu điều nhưng mặc bao tang thương, nó vẫn xanh ngút ngàn không đổi.

https://thuviensach.vn

“Tôi cứ bảo sao không trông thấy ông, hóa ra là ngồi đây hả?” Cố Nghiêu đi đến vỗ lưng Cận Thời Xuyên.

Cận Thời Xuyên bị đập rõ đau, cau có quay lại nhìn, không nói gì.

Cố Nghiêu nhìn lại: “Bị thương à?”

“Bị đập một cái chứ chẳng sao hết.” Cận Thời Xuyên hỏi ngược lại Cố Nghiêu, “Bộ đội đặc công các ông mà cũng bị điều tới à?”

Cố Nghiêu móc bao thuốc lá ra, rút một điếu đưa cho Cận Thời Xuyên rồi cúi đầu cắn một điếu thuốc lên miệng, vừa mò bật lửa vừa nói lè nhè: “Vội cứu người đâu thèm quan tâm quân chủng nào chứ, ông đây đang nghỉ phép mà cũng bị triệu tập.”

Cận Thời Xuyên châm điếu thuốc, rít một hơi, cái mệt nhọc trong người như giảm bớt, anh cười: “Ông có thể chọn không đến mà.”

“Ông đây là quân nhân.” Cố Nghiêu dở khóc dở cười.

“Đúng vậy, nhân dân cần chúng ta.” Cận Thời Xuyên quay đầu lại nhìn lướt qua Bình An. Cu cậu đang nằm song song bên cạnh Tiểu Hổ, nhắm mắt hưởng thụ phút giây nghỉ ngơi hiếm có.

Cố Nghiêu bỗng nói với Cận Thời Xuyên: “Ôi chao, hôm qua tôi trông thấy một người ở thị trấn bên cạnh giống chị dâu lắm.”

“Nhìn nhầm rồi!” Cận Thời Xuyên dừng một chút rồi mới nói, “Người ta đang ở Du Giang.”

“Chắc vậy!” Cố Nghiêu gật đầu. Anh ta cũng chỉ nhìn thoáng qua chứ không giáp mặt thật, “Tôi thấy ông chắc không chỉ bị thương ở lưng đâu nhỉ?”

https://thuviensach.vn

“Thương nhiều thương ít cũng chẳng sao, chỉ cần giữ lại cái mạng này, đừng có chết là được.”

Cố Nghiêu lập tức nhìn Cận Thời Xuyên đầy hứng thú, thằng cha này vốn có biết sợ chết là gì: “Giờ biết sợ chết rồi à?”

Cận Thời Xuyên nhả một hơi khói thuốc, đôi mắt vằn đầy tia máu, ngẩng đầu nhìn dãy núi xanh trập trùng lởm chởm những vết thương, cười một tiếng mệt mỏi và thờ ơ. Giọng nói ấy rất nhẹ nhưng dường như đã tốn hết sức lực để nói ra.

Anh nói: ” Cái mạng này là để dành cho cô ấy, tuyệt đối không thể vứt lung tung đâu đó được.”

“Từ Lai hả?” Cố Nghiêu nghe là biết ngay cô ấy trong miệng thằng cha này là ai, anh ta cười khề khà, “Yêu người ta vậy cơ à.”

Cận Thời Xuyên gật đầu, liếc nhìn Cố Nghiêu, khóe miệng biểu lộ một chút ấm áp lạ lẫm: “Yêu. Yêu đến mức rất sợ chết, yêu đến mức đời này không thể không có cô ấy.”

…

Lúc Từ Lai biết đội cứu viện của đội phòng cháy chữa cháy Du Giang hiện không ở thị trấn này thì có hơi thất vọng, càng lo lắng nhiều hơn mỗi lần nhìn thấy chiến sĩ phòng cháy chữa cháy và bộ đội bị khiêng vào lều khám bệnh dã chiến.

Dư chấn có thể tới bất kỳ lúc nào khiến cô càng lo lắng hơn nhưng chỉ có thể giữ trong lòng. Cô đến đây không phải để tìm người thân. Cô tới để cứu viện.

Đội cứu viện LT cử hai nhóm tới đây. Một nhóm là đội chó tìm kiếm cứu nạn, một nhóm là đội cứu trợ.

https://thuviensach.vn

Từ Lai là người bên đội cứu trợ. Cô từng tham gia hoạt động cứu trợ ở nước ngoại, có kinh nghiệm phong phú, lúc mới về, lão Phan xếp cô vào đội chó tìm kiếm cứu nạn nhưng ngờ đâu, chỉ sau hai tháng ngắn ngủi, Bình An đã gia nhập lực lượng phòng cháy chữa cháy, trở thành chó cảnh sát, thuộc về quân đội.

Tuy nhiên, Từ Lai không chỉ rành mỗi về chó tìm kiếm cứu nạn, những mặt khác kinh nghiệm của cô cũng không thua kém gì những người chuyên nghiệp.

Công tác tìm kiếm người bị nạn trong đống đổ nát không tới phiên đội cứu trợ làm, công việc của họ là phân phát vật tư, nhu yếu phẩm, hỗ trợ sơ tán nhân dân và trấn an người bệnh.

Riêng Từ Lai còn kiêm thêm công tác thăm dò địa chất và giải tỏa căng thẳng tâm lý cho chó tìm kiếm cứu nạn.

Từ Lai sẽ cùng đội viên đội cứu trợ quốc tế nghiên cứu xem nên bắt đầu đào bới mỗi tòa nhà từ hướng nào để nó không sập thêm lần hai, hỗ trợ một chút kỹ thuật trong quá trình cứu nạn của cảnh sát phòng cháy chữa cháy và tiến hành liệu pháp giải tỏa căng thẳng cho những chú chó tìm kiếm cứu nạn bị mệt mỏi.

Cô gái mặc đồng phục của tổ chức cứu trợ LT này ngược xuôi qua lại trước mặt mọi người, đi tới chỗ những người bị nạn, vì thái độ nghiêm túc và vẻ ngoài xinh xắn nên chẳng bao lâu sau mọi người đều biết trong đội cứu trợ LT có một nữ tình nguyện viên xinh đẹp không sợ khó, không sợ khổ, hết lòng vì nhân dân vùng thiên tai.

Đêm xuống, Từ Lai ngồi bên chiếc bàn kê bên ngoài điểm khám bệnh, ngẩng đầu nhìn bầu trời, không trăng, không sao, màn đêm thuần khiết và lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

Chiếc điện thoại cô nắm trong tay, góc trên bên trái của nó vẫn báo "không có sóng" như thế.

Muốn biết tin tức của anh, muốn biết anh có an toàn không, muốn biết anh có bị thương không nhưng tất cả đều bị ba chữ nhỏ bé này ngăn cách.

Nỗi nhớ nhung và lo lắng nằm trong lòng như nặng nề thêm trong bóng đêm của thị trấn miền núi, càng ngày càng trĩu nặng.

Cũng dưới bầu trời đen như mực ấy, nhóm Cận Thời Xuyên đang gắng sức giải cứu một người đàn ông chẳng hiểu vì đâu lại chạy vào một nhà xưởng rồi bị chôn dưới đó khi tòa nhà sụp đổ lần thứ hai. Tiếng kêu cứu của người đàn ông vẫn đang văng vẳng vọng ra ngoài.

"Dùng máy khoan đá đi!" Cố Nghiêu chạy đến gặp nhóm Cận Thời Xuyên đang mướt mải đào.

Cận Thời Xuyên vứt xẻng đi, vần tảng đã vỡ, vừa làm vừa nói: "Không được, kết cấu này quá yếu, bọn tôi vẫn chưa xác định được tình hình bên trong."

Nhóm Dương Dương đang giúp chuyển đá ra ngoài, đội Lục Phương Kỳ cũng đến giúp sức.

Không biết ai hắt xì một cái, lực tay trùng xuống, cả tảng đá lớn đập thẳng vào lưng Cận Thời Xuyên. Người đàn ông kêu lên đau đớn, gắng sức chống lại.

"Thời Xuyên." Cố Nghiêu giúp đẩy một tay, nhìn sang hỏi Cận Thời Xuyên, "Không sao chứ?"

"Không chết được." Nhờ Cố Nghiêu và sức của tất cả mọi người, cuối cùng đã chuyển được khối đá đi.

https://thuviensach.vn

Trán Cận Thời Xuyên vã đầy mồ hôi, chẳng biết là đau hay là mệt. Bình An ngồi dưới chân theo lệnh sủa gâu gâu lên mấy tiếng. Anh cười với Bình An, bảo với cu cậu: “Bình An, không có chuyện gì đâu, ngoan nào.”

Cố Nghiêu phì cười: “Cứ như dỗ vợ ấy.”

“Chó vợ tôi giao cho tôi, tất nhiên phải dỗ dành rồi.” Cận Thời Xuyên nhếch môi cười với Cố Nghiêu rồi tiếp tục công việc.

Cố Nghiêu nhìn Cận Thời Xuyên rồi lại nhìn con chó béc giê. Mẹ kiếp, chẳng lẽ lại là chó se tơ hồng hả?

Lục Phương Kỳ đến cạnh chỗ Cố Nghiêu đứng, bật cười, vỗ vai anh ta, cười mà không nói, tất cả đều không cần nói.

…

Từ Lai bị một người đàn ông bắt chuyện. Người đàn ông cũng xách một cái ghế ra ngồi ngoài này. Quần áo anh ta mặc cho thấy người này thuộc giới thượng lưu.

“Này.” Người đàn ông cười lấy lòng, “Hôm nay tôi thấy cô nói chuyện với mấy người bên đội tìm kiếm cứu nạn rất rạch ròi, chuyên nghiệp, giỏi đấy!”

“…”

“Ôi chao, cô đẹp thế này, để cô đi làm tình nguyện viên, bạn trai cô không lo lắng sao?”

“…”

“Cô thật thú vị.” Người đàn ông thấy Từ Lai phớt lờ mình thì bật cười ha hả rồi lại tiếp tục lẩm bẩm, “Này, cô biết tôi chứ?”

https://thuviensach.vn

“Biết, cậu ấm của tập đoàn Tưởng Thị.” Từ Lai liếc Tưởng Thành Trạch một cái, giọng nói lạnh lùng, “Sát thủ gái đẹp của Du Giang, hân hạnh được gặp mặt.”

Tưởng Thành Trạch bật cười ha ha, đôi mắt đào hoa nheo lại: “Cô biết tôi, vậy tốt rồi, tôi cũng không cầu kỳ gì, mặc kệ cô có đàn ông hay chưa, tôi vừa ý cô rồi đấy, đi với tôi đi.”

Từ Lai chỉ cười ngoài mặt, nhìn thẳng Tưởng Thành Trạch đáp: “Dựa vào đâu anh cảm thấy tôi sẽ đi với anh? Dựa vào vẻ ngoài anh tuấn của anh hay là dựa vào gia thế hùng hậu?”

“Cả hai luôn cũng được.” Tưởng Thành Trạch chắp hai tay lại, “Tôi sẽ nhanh chóng làm cô thích thôi.”

“Hỏi anh một chuyện.” Từ Lai mở lời.

“Vinh hạnh, mời.”

Từ Lai nghe phát buồn nôn nhưng vẫn nhịn lại để nói: “Anh không làm sát thủ gái đẹp lại đến đây chịu tội, rảnh lắm chăng?”

“Kiếm chút tiếng tăm, cô không hiểu đâu.” Tưởng Thành Trạch nháy mắt với Từ Lai mấy cái, cười rất vô tư.

“Vậy à?”

“Tất nhiên rồi!” Tưởng Thành Trạch gật đầu, “Nhà họ Tưởng chúng tôi dù gì cũng nổi tiếng là nhà từ thiện, chuyện tốt này phải làm chứ.”

Từ Lai lắc đầu, mỉm cười, không đáp lại.

Giờ đến lượt Tưởng Thành Trạch thắc mắc: “Cô cười gì?”

https://thuviensach.vn

Từ Lai thôi cười, thoải mái nhìn sang Tưởng Thành Trạch, vỗ vai anh ta như một người từng trải, thu tay về rồi nói: “Tôi là người sống sót sau động đất Dương Xuyên. Năm ngoái tôi có về một chuyến. Tình cờ trông thấy một người đàn ông ngồi xổm trước một tấm bia mộ, nói với chủ nhân tấm bia những lời cực kỳ sâu nặng thế này, “Vợ ơi, anh đã vô liêm sỉ đến thế, sao em không quay về quản lý anh đi”,” cô dừng một chút, nhìn về phía màn đêm vô tận, “Phải rồi, nghe nói đại thiếu gia nhà họ Tưởng đã vô liêm sỉ sắp tròn chục năm rồi nhỉ?”

Khuôn mặt tươi cười của Tưởng Thành Trạch căng cứng. Anh nghẹn họng nhìn sang phía Từ Lai, mãi không nói nên lời.

Từ Lai thở dài, cười đầy bất đắc dĩ: “Tôi vẫn chưa gặp chị gái ấy nhưng nghe nói chị ấy gửi một tin nhắn cho bạn trai mình, nói là, nếu như có thể sống sót thì sẽ gả cho anh ta, nếu tôi đoán không sai thì là anh nhỉ!”

“…”

“Chỉ cần có động đất thì sẽ thấy tập đoàn Tưởng Thị quyên góp tiền. Anh làm xằng làm bậy cũng chỉ vì anh yêu cái người ngụ trong tim anh mà thôi…”

Từ Lai đứng dậy, khẽ cúi chào Tưởng Thành Trạch, nói với anh ta lời sau cuối: “Tưởng tiên sinh, chuyện cũ đã qua, tôi tin chị ấy cũng không muốn thấy anh như bây giờ.”

Dứt lời, cô xoay người rời đi.

Mọi người luôn đeo một cái mặt nạ ngụy trang trên khuôn mặt mình nhưng nếu có một người nào đó tháo nó ra và nhìn thấy những vết thương chằng chịt trên gò má bạn, bạn mới ý thức được, thì ra đã nhiều năm như thế mà miệng vết thương vẫn chưa hề khép lại, chỉ là nó được che đậy kỹ càng, lừa mình dối người mà thôi.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, mặt đất lại bắt đầu rung lắc. Dư chấn lần này kéo dài hơi lâu, chấn động cũng khá mạnh. Trong lòng Từ Lai có linh cảm xấu.

Mấy tiếng đồng hồ sau, có người ở thị trấn bên kia sang hỏi: “Nghe nói bên chỗ mọi người có chuyên gia huấn luyện chó LT phải không?”

Từ Lai đang ở gần đó, trông thấy mọi người tụ tập, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đó xem, trông thấy ngay hai chiếc áo phòng cháy chữa cháy màu cam.

“Lục Phương Kỳ?” Cô tròn mắt gọi to.

Lục Phương Kỳ cũng giật nảy mình khi thấy Từ Lai: “Từ Lai?”

Từ Lai thấy sắc mặt Lục Phương Kỳ kỳ lạ, lòng đâm hoảng hốt. Cô nghiêm túc hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Thế, cô phải bình tĩnh đấy nhé.” Lục Phương Kỳ cất đi vẻ cà lơ phất phơ của ngày thường, nghiêm túc báo với Từ Lai: “Anh Xuyên xảy ra chuyện rồi, Bình An đang phát điên.”

Chú thích:

*Câu của Khổng Tử nghĩa là bản tính con người ban đầu là tốt. Câu của Tuân Tử nghĩa là bản tính con người là xấu, nếu có tốt đẹp thì đó là do con người đặt ra. Ở câu của Tuân Tử, tác giả viết thiếu 1 chữ “giả”, có thể là do nhớ nhầm. Câu đầy đủ là “Nhân chi tính ác, kỳ thiện giả ngụy dã” (人之性恶，其善者伪也). Vào thời Bách Gia Tranh Minh, Khổng Tử, Mạnh Tử đại diện cho Nho gia cho rằng “theo tự nhiên, con người vốn đã có tính thiện, một vị vua không thể cai trị nếu không có sự đồng ý của người dân, và rằng sự trừng phạt dành cho sự cai trị không được lòng dân và bạo ngược chính là để mất “thiên mệnh”. Tuân Tử đại diện cho Pháp gia thì cho rằng “con người bẩm sinh là ích kỷ và xấu xa (tính ác); tính thiện chỉ có được thông qua giáo dục và hành động phù hợp với hoàn cảnh của mỗi

https://thuviensach.vn

người, hình thức chính phủ tuyệt vời nhất là dựa trên sự kiểm soát độc đoán, và rằng đạo đức là không liên quan tới việc cai trị một cách hiệu quả; vì thế, cách duy nhất để giữ trật tự xã hội là áp đặt kỷ luật từ bên trên và tăng cường pháp luật một cách chặt chẽ. Phái Pháp gia đề cao nhà nước trên mọi thứ khác, coi sự thịnh vượng và quyền lực quân sự của nhà nước quan trọng hơn hạnh phúc của người dân.” Nguồn:Wiki Bách Gia Chư Tử.

*Máy khoan đá:còn được gọi là búa khoan đá, máy phá đá… chuyên dùng để vỡ các khối đá lớn thành những khối có kích cỡ nhỏ hơn hoặc hỗ trợ phá huỷ các tảng đá nguyên khối để phục vụ các mục đích đào hầm, mở đường… Đọc thêm:link

*Một số hình ảnh chụp tại động đất Tứ Xuyên 2008

Chiếc xe taxi bị đè bẹp dưới tảng đá khổng lồ

Một người bị thương được gùi đến nơi sơ tán

Người chồng cố an ủi vợ bên xác đứa con đã mất vì sập trường

Một em bé 3 tuổi được cứu sống sau 40 giờ vùi lấp

Cụ già không còn nước mắt để khóc đứa cháu đã mất

https://thuviensach.vn

Không một ngôi nhà nào còn tồn tại

Bức ảnh cưới sót lại

Hai nhân viên cứu hộ kiệt sức nằm vật bên hè đường

Cứu một em bé ra khỏi đống đổ nát

Chiếc đồng hồ dừng lại ở 14h28p, thời điểm xảy ra động đất

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Gió núi buổi đêm thổi rát mặt, trái tim Từ Lai như rơi vào hố băng, toàn thân như bị điểm huyệt, đứng ngây ra nhìn Lục Phương Kỳ, giọng nói cố gắng kiềm chế run rẩy: “Anh nói phát điên là sao cơ?”

Lục Phương Kỳ không ngờ Từ Lai cũng có mặt ở đây, nhìn đồng phục cô đang mặc liền hiểu ra ngay: “Cứu người quan trọng hơn. Từ Lai, cô đi cùng bọn tôi. Chuyên gia huấn luyện chó trong đội các cô là ai, cũng đi cùng bọn tôi luôn.”

Lão Phan chỉ sang Từ Lai: “Chính là Từ Lai.”

Lục Phương Kỳ giật mình nhưng không thể hiện gì, anh ta gật đầu: “Việc này không thể chậm trễ, vừa đi vừa nói.”

Từ Lai gật đầu, chân dù đã mềm nhũn nhưng vẫn cố gắng trao đổi với lão Phan mấy câu rồi leo lên xe đi với Lục Phương Kỳ.

Trong đêm, trời đổ sương trắng, chiếc đèn pha chiếu sáng con đường đi về phía anh.

Sự bình tĩnh của Từ Lai khiến người ta phải kinh ngạc. Về lý thì con gái mà nghe thấy người đàn ông của mình xảy ra chuyện sẽ không tỉnh táo được như vậy, không gào khóc thì sẽ ngất luôn. Tình trạng như hiện tại là lần đầu tiên Lục Phương Kỳ thấy.

Anh ta bảo cô bình tĩnh, cô ấy bình tĩnh thật.

https://thuviensach.vn

Thật ra, khi con người buồn bã hay đau khổ mà giải tỏa ra được thì mới tốt, cái kiểu giữ trong lòng như Từ Lai rất dễ sinh bệnh, không khéo là hỏng.

“Nói đi.” Từ Lai nhìn sang Lục Phương Kỳ. Chiếc xe đang lao đi vun vút, chỉ có lúc này mới có thời gian để tìm hiểu đầu đuôi sự việc.

Lục Phương Kỳ gật đầu: “Nhóm chúng tôi đang giải cứu một người đàn ông bị vùi dưới nhà xưởng, vị trí khá là sâu. Chỗ đó rất nguy hiểm, nguy cơ sập đổ cao. Nhận thấy không thể tập trung nhiều người tại đấy nên anh Xuyên bảo chúng tôi rút lui còn anh ấy được thả dây xuống đó cứu người. Anh Xuyên trước đó đã bị thương, quá thời gian dự tính khá lâu mới thấy nạn nhân được đưa lên. Bọn tôi đang chuẩn bị thả dây thừng xuống lại thì có dư chấn…”

“Cận Thời Xuyên bị vùi dưới đó à?” Từ Lai bóp cổ tay mình, cố gắng không khóc. Cô phải kiên cường, anh đã nhận lời cô, cô tin anh sẽ không sao.

“Không biết tình hình dưới đó thế nào nữa, bộ đàm không liên lạc được. Chúng tôi hỏi người đàn ông được cứu lên xem đã xảy ra chuyện gì nhưng hình như anh ta bị hoảng sợ quá độ, cái gì cũng bảo không biết.”

“Thế chuyện Bình An phát điên là sao?”

“Không biết tại sao nữa, Bình An trông thấy người đàn ông được cứu lên kia liền xông tới cắn, chúng tôi lôi mãi mới tách được Bình An ra. Người đàn ông đó bị Bình An cắn bị thương nhiều chỗ, liên mồm la chó tìm kiếm cứu hộ cắn người, phải đem đi giết.” Lục Phương Kỳ dừng một chút rồi tiếp tục, “Hiện giờ Bình An đang canh giữ ở lối anh Xuyên đi xuống, không ai tiếp cận được. Một đồng chí thiếu tá đề nghị dùng súng, Cố Nghiêu ngăn lại rồi, giờ cậu ta vẫn đang ở đó, nghe nói ở thị trấn bên

https://thuviensach.vn

cạnh có chuyên gia về chó của LT nên bảo tôi mau sang mời người tới, ai biết hóa ra lại là cô.”

Từ Lai ngẫm nghĩ một lát rồi nói rất chắc chắn: “Bình An sẽ không vô cớ cắn người, nhất định là người đàn ông kia có vấn đề.”

“Đúng thế, Bình An là cô đưa cho anh Xuyên, về lý thì cô phải hiểu nó nhất rồi.” Lục Phương Kỳ từng tiếp xúc với Bình An, cu cậu rất ngoan ngoãn, thông minh, nhìn kiểu gì cũng không giống chó dại cắn người. Tuy nhiên, chuyện vừa nãy mọi người đều tận mắt trông thấy, không phải tin đồn!

Anh ta suy nghĩ rồi nói: “Có phải là vì anh Xuyên xảy ra chuyện, Bình An bị hoảng loạn nên mới như vậy không?”

Từ Lai lắc đầu, nói chắc nịch: “Bình An đã được huấn luyện chuyên nghiệp, về lý là không thể.”

“Nhỡ đâu thì sao?” Lục Phương Kỳ nhìn sang Từ Lai, “Dù sao tình cảm giữa nó và anh Xuyên cũng sâu sắc lắm.”

“Xem thực tế cái đã.” Trong lòng Từ Lai hiện giờ rối tinh rối mù. Sự bình tĩnh cô thể hiện ra ngoài là để che giấu sự yếu đuối của bản thân. Với cô, Cận Thời Xuyên và Bình An là quan trọng nhất. Nếu họ gặp chuyện không may, cô thật không biết sẽ thế nào nữa, dường như cả hít thở cũng thấy đau đớn.

Sau hơn một tiếng đồng hồ, xe mới sang đến thị trấn bên cạnh. Lục Phương Kỳ đưa thẳng Từ Lai đến địa điểm gặp nạn. Suốt dọc đường đi, tình hình ở đây trầm trọng hơn hẳn, hầu như không còn gian nhà nào nguyên vẹn.

Có rất đông người ồn ào ở khu vực nhà xưởng giữa buổi đêm yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Lực lượng phòng cháy chữa cháy, bộ đội, cảnh sát, bác sĩ và dăm ba người dân. Trên đống đổ nát đối diện với họ, một đôi mắt u tịch cảnh giác quan sát đám đông xung quanh. Sau khi mọi người lùi cả lại, nó tiếp tục dùng móng đào bới đống đổ nát.

“Bình An, ngoan, xuống đây, Tiểu Hổ đang ở đây này.” Dương Dương ngồi xổm xuống ra hiệu cho Tiểu Hổ, Tiểu Hổ sủa mấy tiếng gọi Bình An.

Bình An ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Hổ rồi lại tiếp tục đào bới không ngừng chân.

“Bình An à, mày thế này, bọn tao làm sao cứu đội trưởng Cận được, mày mau xuống đây đi.”

“…”

Lưu Húc, Giang Đường và mọi người đều thử gọi nhưng hễ có người lại gần là Bình An liền gầm gừ cảnh cáo, sẵn sàng tấn công.

Cố Nghiêu quan sát phản ứng của Bình An, cái con này thật đúng là chó thành tinh. Anh ta bảo nhóm Dương Dương ngừng kích thích Bình An: “Không được đâu, cái con đó giờ chỉ có đội trưởng Cận của các cậu thôi, ai nói gì nó cũng không nghe đâu.”

“Nhưng cứ như thế thì chúng tôi làm sao cứu đội trưởng Cận được ạ?” Dương Dương sốt ruột lắm rồi!

“Đội trưởng Cận của các cậu nhất định sẽ không sao đâu, chờ một chút, chuyên gia sắp đến rồi.”

Đúng lúc này, người đàn ông bị Bình An cắn được băng bó xong lại xông tới kiếm chuyện: “Cái con chó điên đó mấy người còn chờ gì nữa, chờ nó cắn chết hết mọi người à? Chó tìm kiếm cứu nạn là để cứu người,

https://thuviensach.vn

cái con chó này là đi giết người, mấy người nhìn xem tôi bị cắn ra nông nỗi nào đi này…”

“Đúng thế, bọn tôi đã khổ lắm rồi, đúng là chó cắn áo rách…”

“Phải đó, giết nó đi, đừng để nó sống hại người.”

“Đồng chí giải phóng quân, các đồng chí đừng đứng mãi thế, bắn một phát đi đời nhà nó đi, chúng tôi đỡ phải sợ!”

“…”

Mọi người thi nhau nói, mặc kệ những lời giải thích của nhóm người Lưu Húc, Dương Dương, Giang Đường, đám đông một khi đã phẫn nộ thì rất khó bình tĩnh lại được.

Chuyện Bình An cắn người, mọi người đều trông thấy cả, trạng thái hiện giờ đúng y như chó điên, giờ nó mà xuống đây, dễ chừng sẽ bị đám người này giết chết ngay.

Thiếu tá nhìn sang Cố Nghiêu: “Lão Cố, cứ để con chó tìm kiếm cứu nạn kia đứng mãi đấy cũng không được, chẳng bằng…”

“Chẳng bằng để tôi thử xem.” Từ Lai chẳng biết đã đến đây từ khi nào.

Vị thiếu tá nhìn sang cô gái vừa nói: “Cô là…”

Từ Lai nhìn tới chỗ Bình An còn đang liều mạng dùng móng lật những tảng đá cứng lên, càng nhìn càng đau lòng. Cô hít sâu một hơi, biết mình có thể nói chuyện bình thường được liền vẫy tay ra hiệu với Bình An: “Bình An, lại đây.”

Bình An ngẩng phắt đầu lên nhìn về phía có tiếng gọi, giữa nhiều người như vậy mà nó nhận ra Từ Lai ngay. Nó xoay vòng vòng tại chỗ hai

https://thuviensach.vn

vòng rồi kêu ẳng lên, rời khỏi đống đổ nát, chạy thẳng đến chỗ Từ Lai.

Mọi người thấy con chó lao về phía mình liền nhanh chóng lùi cả lại. Người đàn ông bị Bình An cắn bị thương quát lên: “Nhìn kìa, con chó đó lại định cắn người nữa đấy, mọi người cẩn thận!”

Ngờ đâu, mọi người từ sợ hãi lại chuyển sang ngạc nhiên, con chó béc-giê hung dữ chạy thẳng đến chỗ cô gái vừa ra khẩu hiệu, dụi dụi đầu vào chân cô ta, như là đang… làm nũng, lại còn liên tục kêu ẳng ẳng như thể tiếng khóc.

Vậy là, chuyện gì thế này?

Từ Lai thở hắt ra, ngồi xổm xuống vuốt lưng Bình An để dỗ dành nó.

Bình An gác cằm lên vai Từ Lai, vẫn còn đang rên lên khe khẽ, như kiểu rất là tủi thân.

Những lời vừa rồi mọi người nói nó đều nghe thấy hết. Cô ngẩng đầu lên nhìn những người đứng xem, cười gằn: “Nếu như không phải nhờ mấy con chó tìm kiếm cứu nạn này liều mạng tìm kiếm người sống sót, mấy người nghĩ người nhà với bạn bè của chính mấy người có còn sống nổi không?”

Trong đám đông này quả thực có người sống được là nhờ có chó tìm kiếm cứu nạn tìm thấy, cũng có người nhà hoặc bạn bè được chó tìm kiếm cứu nạn tìm thấy, nghe cô gái này nói thế thì cũng chẳng cãi lại được.

Lục Phương Kỳ nhìn diễn biến tình hình trước mắt, thở phào nhẹ nhõm. Từ Lai quay lại nói với anh ta: “Lục Phương Kỳ, xin anh, nhất định phải cứu anh ấy ra.”

“Yên tâm, đó cũng là anh tôi.” Lục Phương Kỳ trông dáng vẻ nghiêm túc dặn dò của Từ Lai, mũi anh ta cay xè, quay đầu đi chỗ khác.

https://thuviensach.vn

Cố Nghiêu vỗ vai Lục Phương Kỳ: “Đi nào, đi cứu người anh em của chúng ta thôi.”

Lục Phương Kỳ gật đầu: “Toàn thể đội viên đại đội đặc biệt Du Giang.”

“Có.”

“Tập trung cứu đội trưởng Cận, nhất định phải cứu được người ra.”

“Rõ.”

Tiếng nói đáp lại to, rõ, vang rền như tiếng sấm rạch ngang trời.

Bị sập lần hai đồng nghĩa với việc vị trí Cận Thời Xuyên bị vùi lấp sâu hơn chỗ người đàn ông vừa được cứu, căn nhà đó còn không chịu tải được cho nên không thể dùng biện pháp mạnh.

Nhóm Tiểu Hổ đang dốc sức tìm kiếm, các đội viên chuyển bớt gạch đá đi. Bình An trông thấy cũng hăng lên muốn làm nhưng Từ Lai thấy móng chân nó đã đỏ lừ máu nên không chịu cho nó đi. Tuy nhiên ánh mắt khát khao của cu cậu khiến Từ Lai phải mềm lòng. Cô gật đầu, vỗ nhẹ đầu nó: “Đi nào.”

Bình An gia nhập, bọn Tiểu Hổ càng thêm hăng hái, như thể có đại ca ở đây, tụi nó được tiếp thêm sức mạnh.

“Chao ôi, mấy người to gan quá thể, còn dám để con chó cắn người kia đi!” Người đàn ông nói, tỏ vẻ khinh thường ra mặt.

Việc Từ Lai hiện giờ có thể làm được chỉ là chờ đợi. Trong lúc chờ, ngại gì mà không làm chút chuyện chứ.

Cô nhìn sang chỗ người đàn ông: “Tôi nói lại lần nữa, chó tìm kiếm cứu nạn không cắn người.”

https://thuviensach.vn

“Cô gái à, cô có quen con chó đó thì cũng không thể nói dối trắng trợn vậy chứ. Cô không thấy vết thương đầy trên người tôi đây à!”

“Cái con chó tìm kiếm cứu nạn cắn người kia, trước khi trở thành chó tìm kiếm cứu nạn, nó còn được huấn luyện những nội dung khác nữa, khứu giác của nó rất nhạy đấy. Cho nên, nếu nó tấn công anh, vậy thì phải chăng anh đã làm chuyện gì đấy khiến nó hiểu hoặc là trên người anh có đồ vật nguy hiểm gì chăng, cũng có thể là nó đánh hơi ra anh là người xấu đấy.”

Người đàn ông cười ha hả: “Cô tưởng con chó kia là Hạo Thiên Khuyển à, làm như cái gì cũng biết, cô gái à, đừng có nói liều chữa tội cho con chó đó như vậy.”

“Có phải hay không thì cứ chờ xem.”

Từ Lai tin người đàn ông này có vấn đề nhưng vấn đề là gì thì hiện tại cô chưa biết. Thế nên, cô nói xong liền quay người nhìn về phía lực lượng cứu hộ cứu nạn ở trên đống đổ nát, lẩm nhẩm cầu nguyện: “Cận Thời Xuyên, anh phải gắng lên, còn phải gặp em và đòi lại công bằng cho Bình An nữa.”

Ở trên đống đổ nát, bộ đàm của Lục Phương Kỳ thu được tín hiệu, anh ta kích động gọi: “Đội trưởng Cận, đội trưởng Cận, anh sao rồi?”

Đầu bên kia, mãi sau mới có tiếng trả lời của Cận Thời Xuyên, giọng khò khè hụt hơi, phải ho khan mấy tiếng rồi mới nói được: “Không sao, chưa chết.”

Lục Phương Kỳ thở phảo: “Lúc nào cũng nói câu này, chẳng mới mẻ gì cả.”

Cố Nghiêu cũng lại gần nói với vào bộ đàm: “Ông nhất định đừng có chết đấy, giờ ông sợ chết lắm mà.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên ở đầu bên kia nhọc nhằn cười hà hà: “Ông đây nhất định sẽ chết sau ông, yên tâm đi.”

Từ Lai trông thấy Lục Phương Kỳ và Cố Nghiêu nói chuyện với bộ đàm, những người khác cũng tỏ vẻ vui mừng ra mặt, cô chạy tới, mắt mở to, giọng nói run run: “Được không ạ?”

Cố Nghiêu gật đầu, đưa bộ đàm cho Từ Lai.

Từ Lai run run đưa tay ray ra nhận, nghe thấy tiếng hít thở ở đầu bên kia, đôi mắt nhòe đi, cô khịt mũi hỏi: “Cận Thời Xuyên, anh đã đồng ý gì với em?”

Cận Thời Xuyên rõ ràng bị giật mình, không khí như lắng lại, mãi sau anh mới dịu dàng hỏi: “Con bé này, sao em lại tới đây?”

“Em đến xem anh chết chưa.” Từ Lai nghẹn ngào, nước mắt rơi từng giọt từng giọt.

Cận Thời Xuyên xuýt xoa một tiếng vì đau, nghe thấy tiếng khóc của người mình thương lại càng thêm đau lòng.

“Báo cáo lãnh đạo, chưa có sự cho phép của đồng chí, tôi không dám chết.”

Từ Lai dùng mu bàn tay chùi nước mắt: “Không được nói dối, có bị thương không?”

“Có bị thương, không nặng.”

“Anh cứ giấu đi, đợi em thấy anh mà biết anh dám lừa em, em liền đòi lại Bình An rồi gả cho người khác đấy.”

Cận Thời Xuyên bị cô nàng Từ Lai chọc cười, cười rồi lại ho: “Bình An là của quốc gia.”

https://thuviensach.vn

“Vậy mình em gả cho người khác.”

Người ở bên kia ngập ngừng một chút, giọng nói hờ hững nhưng rõ ràng là uy hiếp: “Em là của anh, em dám.”

Cố Nghiêu và Lục Phương Kỳ đánh mắt nhìn nhau.

Tiếng lòng oán thán của Cố Nghiêu: Mẹ kiếp, lúc này rồi mà còn tán gái được, thật quá cmn đáng.

Tiếng lòng ai oán của Lục Phương Kỳ: Bỗng dưng chẳng muốn cứu người ra nữa là sao nhỉ?

Từ Lai nín khóc, mỉm cười: “Cận Thời Xuyên, anh mau mau quay về với em, em gả cho anh.”

“Được.” Giọng Cận Thời Xuyên cũng rất mực dịu dàng, “Chờ anh.”

“Em chờ anh.”

Tất cả đồng bào đứng xem bỗng chốc ngu người, sao tự dưng lại chuyển sang nói chuyện có lấy chồng hay không thế, mẹ mẹ mẹ kiếp…

Lát sau, Cận Thời Xuyên hỏi: “Cố Nghiêu còn đó không?”

Từ Lai nhìn về phía Cố Nghiêu, Cố Nghiêu nhìn bộ đàm, Từ Lai đáp: “Anh ấy đang ở đây.”

“Giao cái người tôi mới cứu ra đấy cho cảnh sát, trên người anh ta có ma túy.” Cận Thời Xuyên bảo.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Cố Nghiêu đứng dậy, chống hông nhìn về phía đám đông vây xem. Từ Lai và Lục Phương Kỳ cũng nhìn sang. Người đàn ông treo cánh tay đứng trong đám người không có chút gì là chột dạ, dường như đang quan sát gì đấy.

"Được, giao cho tôi." Cố Nghiêu nói vào bộ đàm rồi quay sang nhìn Lục Phương Kỳ, "Các ông tiếp tục đi, tôi đi xử lý."

Lục Phương Kỳ gật đầu: "Dính vào thuốc toàn là dân liều mạng, cẩn thận đấy."

Cố Nghiêu cười sảng khoái: "Ông đây xuất thân là ai chứ, một thằng nghiện bị chó cắn tả tơi thì làm được trò gì?"

"Thưa thủ trưởng Cố, vâng ạ."

Cố Nghiêu phì cười một tiếng, ánh mắt thình lình đổi sắc, một đôi mắt sắc như dao, như con sói ẩn mình trong màn đêm, mà không cười thì thật đúng là đáng sợ, thái độ đấy là: mẹ mày đừng có chọc vào tao.

Từ Lai thấy Cố Nghiêu đi về phía đám đông, cô rời mắt, tiếp tục nói chuyện với Cận Thời Xuyên qua bộ đàm: "Tình hình quanh chỗ anh thế nào?"

Chân Cận Thời Xuyên bị đè không động cựa được. Anh móc đèn trong túi ra soi, một khối bê tông cốt thép nâng toàn bộ không gian hẹp này,

https://thuviensach.vn

qua một đợt dư chấn mạnh, anh biết rõ mình đang ở trong hoàn cảnh ngặt nghèo thế nào, kết cấu khu vực này không thể chịu được thêm tác động.

“Tàm tạm, không tệ lắm.” Cận Thời Xuyên cố gắng trả lời bằng giọng điệu thoải mái rồi hỏi lại, “Em đang ở trên đống đổ nát à?”

“Vâng, cùng với Lục Phương Kỳ và mọi người ạ.”

“Xuống chỗ an toàn chờ đi, em không phải nhân viên cứu hộ chuyên nghiệp, đừng để các anh em của anh còn phải chăm sóc thêm em chứ.” Cận Thời Xuyên bỏ bộ đàm dịch ra xa, ho lên khù khụ, mùi máu tanh xộc lên trong cuống họng.

Từ Lai nhìn nhóm Lục Phương Kỳ, mọi người bị mấy tảng đá lớn cản trở, đang dừng lại thảo luận đối sách.

“Em có thể đưa ra đề nghị cứu hộ chuyên nghiệp, em có kinh nghiệm mà.”

“Ngoan, nghe lời nào, đây không phải lĩnh vực của em.”

Mặc dù không muốn rời đi nhưng thấy nhóm Lục Phương Kỳ đang sứt đầu mẻ trán, cân nhắc lời của Cận Thời Xuyên, cô quả thực không muốn mọi người phải phân tâm lo lắng cho an toàn của mình.

“Vâng.” Từ Lai gật đầu, “Em đi đây.”

Cận Thời Xuyên cười nhẹ nhàng: “Ngoan lắm, đưa bộ đàm cho Lục Phương Kỳ đi, để anh nói chuyện với cậu ta.”

“Vâng.” Từ Lai đứng dậy, đi đến chỗ Lục Phương Kỳ, đưa bộ đàm cho anh ta, “Giao cho anh đấy.”

Lục Phương Kỳ giật mình rồi đưa tay ra cầm, đầu gật gật: “Yên tâm đi.”

https://thuviensach.vn

Từ Lai quay người đi xuống chỗ an toàn gần đó. Cô không đi xa nhưng cô sẽ nghe lời, ở đây chờ các anh em của anh cứu anh ra.

“Đội trưởng Cận à.” Lục Phương Kỳ nói vào bộ đàm.

Cận Thời Xuyên áng chừng thời gian trong đầu rồi mới hỏi: “Từ Lai đi chưa?”

Lục Phương Kỳ liếc qua bóng dáng mảnh dẻ cách đó không xa, gật đầu một cái: “Đến chỗ an toàn rồi.”

“Ừ.” Cận Thời Xuyên thở dài, đụng phải vết thương, lại hít sâu một hơi. Anh hỏi: “Tình hình bên ngoài thế nào?”

“Lối vào duy nhất bị tảng đá lớn bít mất rồi.” Lục Phương Kỳ thuật lại sơ lược tình hình bên ngoài với Cận Thời Xuyên.

Đầu bên kia im lặng chốc lát rồi mới lên tiếng: “Nếu như có dư chấn thêm lần nữa thì các ông cứ kệ tôi, tôi xác định là không sống nổi rồi…”

“Nói vớ vẩn.” Lục Phương Kỳ nóng nảy ngắt lời Cận Thời Xuyên, thấy mọi người bỗng dưng đều nhìn cả vào mình, anh ta quay lưng đi rồi mới nói tiếp: “Ông quên ông đã đồng ý gì với chị dâu rồi à? Ông nhất định phải sống đấy, nghe chưa hả?”

Cận Thời Xuyên cười rồi lại ho: “Người anh em, tôi nói thật với ông nhé, tình hình của tôi không hay lắm đâu, tôi nói thế chỉ để an ủi Từ Lai thôi. Tôi bị thằng cha kia đâm lén một dao, giờ mệt lắm rồi, chân còn đang bị đè nữa, có cứu ra được cũng mất nửa cái mạng, đó là còn chưa nói đến chuyện mấy ông liệu có cách cứu tôi ra hay không.”

Cổ họng Lục Phương Kỳ nghèn nghẹn, bàn tay trái xiết chặt: “Anh ơi, bất kể thế nào, em nhất định sẽ cứu anh ra bằng được.”

https://thuviensach.vn

“Hành động theo cảm tính.” Cận Thời Xuyên hơi cáu, “Ông là chính trị viên, phải biết phân biệt nặng nhẹ chứ, công tác nhiều năm thế rồi còn không hiểu à?”

“…” Lục Phương Kỳ len lén chùi khóe mắt, không lên tiếng.

Cận Thời Xuyên thở hắt ra, tiếp tục dặn: “Nếu tôi chết, cha mẹ tôi giao cho ông, nói với họ con trai tuy bất hiếu nhưng đã tận trung. Với nữa là, bảo với Từ Lai, tôi rất xin lỗi, bảo cô ấy quên tôi đi, tìm một người đàn ông tốt. Ông liệu liệu giữ mình đấy, không được tán cô ấy, tôi có thể chấp nhận một thằng tôi không biết có được cô ấy nhưng anh em của tôi thì không được…”

Lục Phương Kỳ nghe “lời trăn trối” này xong liền đốp lại: “Ông đây không có nghĩa vụ làm con trai, anh trai gì hết, chuyện của mình thì tự đi mà nói, tự đi mà làm lấy.”

Nói xong, anh ta ra lệnh: “Chèn thêm túi đệm khí vào lối vào, ông đây không tin không làm gì được cái của nợ này, mẹ nó chứ.”

Những đội viên khác tuy không biết chính trị viên Lục tại sao tự dưng lại kích động, thế nhưng, trước mắt, có lẽ cũng không còn cách nào khác.

“Rõ, chính trị viên.” Mọi người đồng tâm hiệp lực, bắt đầu hành động.

Ở đằng kia, Cố Nghiêu yêu cầu cảnh sát khám người gã đàn ông nhưng trên người hắn không có gì cả. Gã ta hùng hùng hổ hổ đòi tố cáo Cố Nghiêu, chửi rất nhiều câu khó nghe.

Từ Lai quan sát thấy tình huống của họ ở đằng đó nên lại hỏi Cố Nghiêu: “Sao thế?”

Cố Nghiêu lắc đầu: “Khám người, không thấy.”

https://thuviensach.vn

Gã đàn ông kia vẫn đang to họng, Cố Nghiêu nóng tính chỉ muốn xông lên giã hắn một trận, nếu mà là lính của anh ta thì đã ra bã rồi chứ lấy đâu ra có chuyện cho gã còn cơ hội lắm mồm nữa.

"Cận Thời Xuyên nếu đã nói thế thì nhất định là có." Từ Lai nhìn về phía Cố Nghiêu, "Anh ấy không nói chuyện mình không chắc đâu."

Cố Nghiêu tán thành: "Đúng thế, anh em của tôi, tôi biết mà, ông ta không đời nào ăn ốc nói mò."

"Thế thì nó ở đâu nhỉ?"

Từ Lai nhìn Cố Nghiêu, Cố Nghiêu nhìn gã đàn ông trừng trừng. Từ Lai cũng nhìn về phía gã đàn ông. Gã đàn ông bị một cảnh sát ghì chắc không động cựa được. Hai người cùng nhìn gã ta.

"Bác sĩ." Cả hai đồng thanh.

Gã đàn ông biến sắc, cứng miệng bảo: "Đồ điên, con bà chúng mày đều là lũ điên, con chó kia cũng điên nốt, tao phải kiện chúng mày, kiện chết mẹ chúng mày đi."

"Xin phép, làm phiền chút." Một nữ bác sĩ xinh đẹp đeo hòm thuốc xuất hiện trước mặt mọi người.

Gã đàn ông nhìn thấy cô bác sĩ này liền vùng vằng lên tính bỏ chạy. Cố Nghiêu chạy vài bước là tới, giáng cho gã béo đó một cú không hề nương tay rồi xách cổ áo lôi dậy.

Nữ bác sĩ bật cười ha ha, nói với gã đàn ông: "Tôi còn chưa nói, anh chạy gì hả?"

Cô gái để hòm thuốc xuống đất, mở nó ra, tay đeo găng y tế, lấy túi bột màu trắng trong đó ra, nói với mọi người: "Tôi đoán là có thể xét

https://thuviensach.vn

nghiệm dấu vân tay, phải vậy chứ?”

Tất cả đều đã rõ ràng. Gã đàn ông có tật giật mình và Bình An tấn công gã, cho dù ra sức giấu giếm, nhất định gói ma túy vẫn phải để lại dấu vết gì đấy, chỉ cần đem về xét nghiệm thì chắc chắn là hết đường chối cãi.

Từ Lai cảm thấy cô bác sĩ này hơi quen quen, gật đầu cảm ơn người ta rồi nói với mọi người: “Tôi đã nói là chó tìm kiếm cứu nạn sẽ không cắn người mà, hóa ra là do nó đánh hơi được mùi trên người tên kia.”

Vừa rồi, lúc Cố Nghiêu bắt gã đàn ông, có chút lòng riêng nên không hề nương tay, đánh rất sướng. Anh ta cười tươi rói: “May mà thằng oắt Thời Xuyên không lừa ông.”

Gã đàn ông mặt mũi hằm hằm, bỗng nhiên cười phá lên: “Chúng mày chớ có vội mừng, thằng lính chữa cháy kia bị tao đâm một nhát, từ nãy đến giờ rồi, chết là cái chắc, tao đây cũng kéo được đứa chết cùng, ha ha ha ha…”

“Khốn nạn.”

Cố Nghiêu đang chực xông lên thì cô bác sĩ đã nhanh chân đến trước, vung một bạt tai, là người luyện võ, anh ta có thể đánh giá được lực tay của nữ bác sĩ này, rất mạnh mẽ.

“Bác sĩ ơi, cô không thể như thế được.” Viên cảnh sát thấy nữ bác sĩ động tay, vội ngăn lại.

Cô bác sĩ thoải mái đưa tay vuốt tóc mái, cười nhếch mép: “Ờ, thiếu chút nữa thì tôi bị hắn hãm hại tội tàng trữ ma túy rồi, đánh một cái thì đã sao, đang còn nhẹ đấy.”

Vụ việc kết thúc khi cảnh sát áp giải người đi. Từ Lai lặng lẽ đứng một chỗ, không nói tiếng nào, nhìn dãy nhà xưởng hoang tàn, hai tay nắm

https://thuviensach.vn

chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không biết đau là gì.

“Yên tâm, nhất định sẽ không sao.” Cố Nghiêu an ủi Từ Lai.

Từ Lai im lặng như một pho tượng.

Cận Thời Xuyên, anh lừa em, anh nói anh không sao, anh lừa em…

…

Sau rất nhiều nỗ lực, cuối cùng nhóm Lục Phương Kỳ cũng khai thông được lối vào nhưng nó rất nhỏ, chỉ vừa một người chui lọt, hơn nữa không thể đảm bảo vào rồi có còn mạng ra nữa hay không.

Đây là một vụ đánh bạc, lấy tính mạng ra đặt cược.

Lục Phương Kỳ nhìn Bình An: “Đi cứu đội trưởng Cận với tao không?”

Bình An ngoáy tít đuôi: “Gâu gâu…”

“Chính trị viên, tôi và Tiểu Hổ đi.” Dương Dương nói.

“Có thể sẽ chết trong đó đấy.” Lục Phương Kỳ nhìn về phía Dương Dương.

Dương Dương gật đầu chắc nịch: “Làm việc nghĩa không được chùn bước.”

Lục Phương Kỳ nở nụ cười: “Hay!”

“Tôi cũng đi…”

“Tôi cũng đi…”

“…”

https://thuviensach.vn

Mọi người đều muốn đi, Lục Phương Kỳ ngăn lại: “Được rồi, tôi với Dương Dương vào, những người khác ở bên ngoài đợi lệnh.”

Lưu Húc mở miệng: “Chính trị viên ơi, nhưng mà…”

Lục Phương Kỳ đanh mặt, giọng sang sảng: “Đây là mệnh lệnh.”

“Rõ.”

Lục Phương Kỳ và Dương Dương đưa mắt nhìn nhau: “Xuất phát.”

Dương Dương làm quân lễ: “Rõ.”

Lưu Húc hô: “Tất cả, nghiêm.”

Các đội viên đứng thẳng tắp người.

Lưu Húc tiếp tục: “Chào.”

Mọi người đưa tay phải lên, chào theo đúng nghi thức.

Lục Phương Kỳ và Dương Dương nâng tay chào lại. Những chú chó tìm kiếm cứu nạn cũng đứng thẳng chào Bình An và Tiểu Hổ, lại còn sủa tập thể nữa.

Cảnh tượng này khiến mọi người đứng xem đều hết sức kính nể và cảm động. Một người vỗ tay, tất cả cùng vỗ tay theo.

Đúng lúc Lục Phương Kỳ và Dương Dương chuẩn bị vào, một giọng nói con gái vang lên sau lưng: “Tôi nghĩ có lẽ các anh còn cần một bác sĩ nữa.”

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Sau trận động đất, cơn mưa đầu tiên đến như đã hẹn, tầm tã trút xuống.

Dưới gầm trời đen kịt lác đác ánh đèn sáng rực, nước mưa trút xuống rào rào. Dưới mặt đất, còn chưa tai qua, trên trời cao, đã lại giáng thêm đòn mới.

Người chờ ở bên ngoài vẫn đứng yên ở chỗ cũ, nhìn đăm đăm vào lối ra vào bé ti ti, hai tay ôm bắp tay, từng cơn gió thổi đến lạnh cả sống lưng, những hạt mưa to bằng hạt đậu đập đồm độp vào người.

Cô vẫn quật cường, không nao núng, không nhúc nhích.

Lục Phương Kỳ đi kèm Bình An, Dương Dương đi với Tiểu Hổ cộng thêm vị nữ bác sĩ và Cố Nghiêu đều đã vào trong đó. Tất cả đều không đoán được, không biết được.

Lưu Húc nhìn Từ Lai đứng ngay bên cạnh, thấy cô cứ đứng lặng ở đó, để mặc cho nước mưa xối ướt hết tóc tai, mặt mũi, vẫn cố chấp chờ đợi.

“Cô giáo Từ, cô mau đi trú mưa đi.” Anh ta qua bảo Từ Lai.

Giang Đường đi theo cùng Lưu Húc cũng nói: “Đúng đấy, cô giáo ạ, giờ tình hình thế này không thể để bị ốm được.”

Từ Lai tất nhiên hiểu ý của họ. Sau động đất mà gặp trời mưa thì tiếp theo đây, nhiều khả năng sẽ xuất hiện bệnh dịch. Nếu mà đang bị bệnh thì

https://thuviensach.vn

lại càng không ổn.

Thế nhưng, cô không thể, cô không muốn đi. Hai mắt Từ Lai vẫn nhìn trân trân lối vào nho nhỏ đó, bình tĩnh hỏi: “Có ô không?”

“Để tôi đi tìm.” Giang Đường lập tức chạy về phía đám đông đứng xem rồi nhanh chóng cầm một cái ô quay về, “Cô giáo Từ, ô đây.”

Từ Lai lắc đầu, bảo Giang Đường: “Đưa cho Vương Tuấn đi, đừng để máy móc bị dính nước mưa.”

Giang Đường nhìn lại, Vương Tuấn đang trùm áo che chiếc máy tìm kiếm, theo dõi màn hình hết sức cẩn thận, chỉ sợ bỏ sót tín hiệu.

“Ừ.” Giang Đường cầm ô chạy sang chỗ Vương Tuấn.

Nước mưa tiếp tục phả lên mặt Từ Lai, bám vào sợi tóc đen trên trán. Cô dùng tay chùi mắt cho đỡ nhòe, không biết là nhòe do nước mưa hay là nước mắt.

Đúng lúc này, một cái ô màu đen xuất hiện che trên đỉnh đầu cô. Người đàn ông cầm ô đứng bên cạnh rất cao ráo, cũng phải xấp xỉ cao ngang Cận Thời Xuyên.

Từ Lai quay sang nhìn, áo sơ mi trắng, quần đen, giầy da đen, anh tuấn, sáng sủa, nghiêm nghị, mắt đen và sâu, anh ta cũng đang nhìn chăm chú vào lối vào.

Đây đích thực là người đàn ông hoàn mỹ mà phụ nữ tranh cướp nhau muốn có. Mặc dù không biết tại sao anh ta lại che ô cho mình nhưng trong lòng cô chỉ có Cận Thời Xuyên, tránh xa một chút vẫn tốt hơn.

Cô dịch người đi một chút, giữ khoảng cách hợp lý.

https://thuviensach.vn

Cái ô lại xích gần tới, che cho cô. Cô thở dài, quay sang định nói với người đàn ông kia thì đã nghe tiếng nói ấm áp của anh ta vang lên: “Đừng hiểu lầm, tôi cũng đang chờ người, tiện thể thôi.”

“Dạ?” Từ Lai không hiểu.

“Cô bác sĩ mới vào trong đó là bà xã tôi.” Cách nói của anh ta rất hờ hững, nghe thẳng đơ như một câu trần thuật.

Từ Lai lén thở phào một cái, xem ra là do mình nghĩ nhiều rồi.

“Người bà xã anh vào cứu là bạn trai tôi.” Từ Lai nhìn về phía lối vào.

Hai người lại tiếp tục im lặng, chờ đợi chính là một thứ ngôn ngữ không tiếng nói.

Bên trong tòa nhà, Bình An và Tiểu Hổ đi tiên phong. Không gian rất tối. Tất cả mọi người đều phải đi sát nhau, tuyệt đối không được tách đoàn.

Không biết đã đi bao lâu, Bình An bất ngờ ngồi xuống sủa ở đoạn đường phía trước. Tiểu Hổ cũng chạy tới đánh hơi rồi cùng ngồi xuống sủa với Bình An.

Lục Phương Kỳ mừng ra mặt: “Tìm được rồi.”

Mọi người vội vàng chạy tới. Chỗ Bình An và Tiểu Hổ chỉ điểm bị một tảng đá lớn đè lên. Lục Phương Kỳ đưa đèn cho cô bác sĩ: “Phiền cô cầm giúp.”

Sau đó, ba người đàn ông cùng hợp sức vần tảng đá đi chỗ khác, bên dưới là một cái hố. Ba người quỳ rạp xuống nền, rọi đèn pin vào, chắc đây là tầng trệt rồi.

Lục Phương Kỳ hỏi Bình An: “Bình An, dưới này hả?”

https://thuviensach.vn

“Gâu gâu…” Bình An sủa nhặng lên, cuống quýt đòi nhảy xuống đó. Lục Phương Kỳ vội vàng giữ nó lại.

“Đội trưởng Cận, đội trưởng Cận…” Lục Phương Kỳ gọi vào trong bộ đàm.

Bộ đàm kêu rẹt rẹt mãi mới có người đáp lại: “Hét cái gì mà hét, chưa chết đâu.”

Lục Phương Kỳ len lén thở phào một hơi rồi hỏi: “Bọn tôi đã ở gần chỗ ông rồi, giờ tôi dùng đèn rọi, ông xem có thấy ánh sáng không và từ hướng nào tới nhé?”

“Ừ.” Cận Thời Xuyên tắt đèn pin của mình đi rồi cẩn thận quan sát, bất ngờ anh thấy một tia sáng ở bên trên cách chỗ mình không xa, “Thấy rồi, từ chỗ tôi nhìn là góc đồng hồ một giờ.”

“Thế là được rồi.” Cố Nghiêu ném dây thừng xuống, “Tôi xuống đây.”

“Tôi cũng xuống.” Lục Phương Kỳ lập tức nói tiếp.

“Tôi cũng xuống nữa.” Dương Dương cũng la lên.

“Để hai người ở trên, hai người xuống.” Cố Nghiêu phân chia, “Tôi và Lục Phương Kỳ xuống, bác sĩ và cậu ở lại trên này.”

“Rõ.” Dương Dương tuân theo mệnh lệnh.

“Thống nhất vậy nhé.” Lục Phương Kỳ vừa nói vừa bắt đầu tìm vật nặng để cột dây thừng.

Khi tất cả đều đã sẵn sàng, Cố Nghiêu đang chuẩn bị đu dây xuống thì cô bác sĩ đột nhiên bảo: “Hai anh để một người ở lại trên đây đi, tôi xuống.”

https://thuviensach.vn

“Bác sĩ à, cô cứ ở lại trên đây đi!” Lục Phương Kỳ nói.

Nữ bác sĩ cười nhếch mép, tự cột dây thừng vào người rồi nhìn ba tay đàn ông: “Sợ chó, không muốn ở lại.”

Nói xong cô ta liền đu xuống. Cô Nghiêu nhìn sang Lục Phương Kỳ: “Thế ông trông đi, tôi xuống.”

Sau khi Cố Nghiêu xuống rồi, Lục Phương Kỳ mới ngớ ra: “Đi suốt từ nãy đến giờ, giờ mới nói là sợ chó hả?”

Hai người bên dưới sau khi tiếp đất liền tìm kiếm Cận Thời Xuyên theo phương hướng đã xác định được.

“Cận Thời Xuyên, Thời Xuyên…” Cố Nghiêu vừa gọi vừa tiến lên trước, nữ bác sĩ im lặng theo sau lưng, gãi gãi tai.

Ít phút sau, họ trông thấy có ánh đèn lóe lên, hai người lập tức bước vội về góc đó.

“Thời Xuyên.” Cố Nghiêu ngồi xổm xuống cạnh chỗ Cận Thời Xuyên nằm, hỏi ngay, “Sao, chịu được chứ?”

Cận Thời Xuyên nhăn nhó gạt cái đèn pin của Cố Nghiêu đi, thều thào bảo: “Lấy ra, chói.”

“Đội trưởng Cận, xem ra anh nhất định phải lên bàn mổ của tôi rồi.”

Cận Thời Xuyên trông thấy nữ bác sĩ ngồi xổm xuống, bỏ túi thuốc trên lưng, nhanh chóng lấy đồ trong đó ra, không hề chần chừ một phút nào. Anh nhếch môi cười: “Bác sĩ Quan à, khéo thật.”

Quan Sam cười khì khì: “Đừng có kiếm cớ làm quen, tôi nói rồi đấy, ông xã tôi hay ghen lắm.”

https://thuviensach.vn

“Không dám.” Cận Thời Xuyên ho khù khụ rồi mới nói tiếp được, “Bạn gái tôi cũng sẽ ghen nữa.”

Quan Sam truyền nước biển cho Cận Thời Xuyên, động tác nhanh nhẹn, chính xác, làm xong xuôi mới nhìn mặt anh đội trưởng đẹp trai nói chuyện: “Bạn gái anh đẹp đấy, cũng rất dũng cảm, đừng làm người ta lo lắng nhé.”

“Vậy thì phải phiền bác sĩ Quan rồi.”

“Nghe nói anh bị đâm một nhát hả?”

“Sau lưng.” Cận Thời Xuyên đáp.

Quan Sam nói với Cố Nghiêu: “Nào, giúp tôi bỏ cái của nợ trên chân này ra đi.”

Cố Nghiêu thấy tảng đá này cũng không hề nhỏ hơn tảng đá mới vần đi ở trên kia bao nhiêu. Hồi nãy, ba người đàn ông còn phải dạng chân dạng cẳng mới chuyển đi được, lần này chỉ có anh ta và một người phụ nữ và một tên thương binh không thể nhúc nhích…

“Hai chúng ta hả?” Anh ta dở khóc dở cười, nghiêng ngó nhìn Quan Sam, “Thôi, Thời Xuyên, đưa bộ đàm cho tôi, tôi gọi Lục Phương Kỳ xuống.”

Quan Sam ngăn lại: “Coi thường phụ nữ hả?”

Cố Nghiêu không thèm đôi co, anh ta nghiêm túc nóivới Quan Sam: “Cô là bác sĩ Quan phải không? Lỡ như hai chúng ta không khiêng nổi nó thì người anh em của tôi sẽ bị thương lần hai đấy.”

“Chờ người anh em của anh ở trên kia xuống thì cái chân này tôi không giữ được nữa đâu, giờ mà cấp cứu kịp thì còn có thể năm mươi, năm

https://thuviensach.vn

mươi.” Quan Sam cũng nghiêm túc nhìn Cố Nghiêu, “Tiện thể nói thêm, chân mà tôi đã không cứu được thì cả thế giới này cũng chẳng ai cứu nổi đâu.”

“Nhưng mà…”

“Không nhưng nhị gì hết.” Quan Sam đứng dậy, xắn ống tay áo, “Đánh nhau với tôi chưa chắc anh đã thắng nổi đâu, anh chỉ cần nghĩ là không thể để chân người anh em mình bị què là sẽ làm được thôi.”

Cố Nghiêu nhìn cô bác sĩ. Người phụ nữ này thật nói mà không biết ngượng, có điều vậy cũng rất có cá tính, tiếc là đã có chồng rồi.

Anh ta đứng dậy, gật đầu ra hiệu: “Được, làm thôi.”

Tiềm năng của con người quả thực là vô cùng tận. Không ai có thể nói trước được giới hạn của bản thân. Một khi được kích thích và động viên hợp lý, thứ tiềm lực ấy sẽ được bộc phát.

Giống như trường hợp một người mẹ vì muốn cứu đứa con kẹt dưới gầm xe mà có thể một mình nâng cả cái xe ô tô ấy lên hay một ông cụ già bảy, tám mươi tuổi có thể chạy trối chết một mạch từ tầng hai mươi xuống, còn nhanh hơn cả người trẻ tuổi thời nay…

Hai người dựa vào nghị lực và tiềm lực của bản thân cuối cùng cũng đã giành lại được tự do cho chân của Cận Thời Xuyên.

Tiếp đó, Quan San bắt đầu đánh giá thương tích của Cận Thời Xuyên: “Vết chém ngang lưng không nguy hiểm nhưng mà sâu, phải khâu lại. Mất máu quá nhiều cũng là một vấn đề. Vết thương trên đùi thì khỏi phải nói rồi, bị đè lâu như vậy, nhất định là phải mổ, có điều chớ lo lắng gì, tay nghề của tôi không tồi đâu, đừng lo về di chứng.”

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn bác sĩ Quan.” ” Cận Thời Xuyên nói rồi ho lên, ho ra cả máu.

Cố Nghiêu đỡ Cận Thời Xuyên, hết sức lo lắng: “Sao lại ho ra máu thế?”

Quan Sam thở dài: “Chà, xem ra nội tạng cũng bị tổn thương rồi, đi thôi, ra ngoài rồi xem.”

Cố Nghiêu cuối cùng cũng hiểu vì sao bác sĩ Quan nhất định đòi xuống. Bởi vì cô là bác sĩ, có thể đưa ra đề nghị cứu chữa và tiến hành sơ cấp cứu cho nạn nhân, mặc dù ăn nói chẳng ra làm sao nhưng lại có một tấm lòng nhân nghĩa khó ai bì kịp.

…

Mưa bên ngoài nhỏ dần rồi tạnh hẳn. Cái ô đen được người đàn ông thu lại.

Hai bóng lưng một nam một nữ phơi ra trước mắt mọi người, thật là xứng đôi.

Tuy nhiên, những người thấy họ xứng đôi không biết rằng, thực ra hai người đó đều đang lặng lẽ chờ đợi người thương của riêng mình.

Thời gian không phải là điều đáng để tâm lúc này, điều quan tâm nhất lúc này là kỳ vọng được sớm thấy cái lối vào nho nhỏ kia có một chút động tĩnh.

Bất ngờ, một con Labrador chạy từ bên trong ra, theo sát phía sau là một con béc-giê, Dương Dương, Lục Phương Kỳ. Từ Lai xiết chặt miếng vải quần, không dám tiến lên.

https://thuviensach.vn

Sau đó, cô trông thấy một bàn tay. Nó đã từng hay vuốt tóc cô, xoa mặt cô, cầm tay cô. Giờ dù cho nó bẩn thỉu lấm lem thì vẫn đẹp vô cùng.

Lục Phương Kỳ lùi người về sau, nhường lối đi, Cố Nghiêu cõng Cận Thời Xuyên trên lưng, ba người đàn ông như một cái bánh quy kẹp, lần lượt di chuyển ra ngoài.

Lưu Húc quát vội: “Mau, cáng.”

Cùng lúc đó, tiếng vỗ tay của bà con đứng xem vang lên rầm rập, dội khắp bốn bề tăm tối.

Giang Đường và Đỗ Thành mang cáng tới. Cố Nghiêu và Lục Phương Kỳ đặt người lên băng ca rồi tránh ra. Từ Lai giờ mới có thể trông thấy khuôn mặt mà cô ngày nhớ đêm mong đã bao bữa nay.

Giây phút ấy, dường như mọi âm thanh bên tai đều tắt ngấm.

Khuôn mặt bụi bặm ấy nhìn về phía cô, đôi con ngươi đen và sâu thẳm đầy dịu dàng, cứ thế nhìn thẳng vào cô, không hề giấu giếm.

Hai người xa xa nhìn nhau, cô đã quên cả bước chân.

Thật ra, cô chẳng bước nổi. Khoảnh khắc ấy, tim đập nhanh hơn bất kỳ lúc nào khác, hai chân vì trước đó cố vờ bình tĩnh, vừa nhìn thấy anh liền vội run lên.

Quan Sam ra sau cùng, không để ý đến phía Từ Lai đứng, vừa ra liền bảo ngay với Giang Đường: “Đừng giằng dai, mau đưa đi mổ.”

“Không lại à?” Người đàn ông đứng kế bên hỏi Từ Lai.

Từ Lai gật đầu, nhìn anh ta: “Anh cũng không lại à?”

https://thuviensach.vn

Người đàn ông nhếch môi cười, trong đôi mắt nghiêm nghị có một vẻ gì đó ta không hiểu được: “Đang định lại đây.”

Sau khi được người đàn ông nhắc nhở, Từ Lai mới lôi cặp giò của mình đi về phía anh. Bình An đứng canh bên người Cận Thời Xuyên, trông thấy Từ Lai đi về phía nó, nó liền chủ động chạy đến chỗ Từ Lai.

Từ Lai xoa đầu Bình An, khen ngợi nó rồi lập tức đến bên Cận Thời Xuyên. Giang Đường tạm dừng cáng lại.

Cận Thời Xuyên chìa tay nắm cổ tay Từ Lai, nó lạnh đến nỗi khiến anh đau lòng. Anh khàn khàn hỏi: “Khóc à?”

“…” Từ Lai không đáp, mặc kệ anh thích túm cổ tay thì cứ túm.

Thấy cô nàng đang dỗi, anh liền chơi bài đểu, lắc nhẹ cổ tay Từ Lai: “Lai Lai, anh đau.”

Mọi người tròn mắt không sao tin nổi nhìn đội trưởng ác ma nhà mình nũng nũng nũng… nịu, lại còn lấy vết thương ra để làm làm làm… nũng…

Từ Lai lườm nguýt, lí nhí bảo: “Về rồi biết tay em.”

Quan Sam cười hì hì, trông thấy người đàn ông đi sau Từ Lai, vội vàng chạy đến chỗ anh ta, hơi hơi chột dạ hỏi: “Tam ca, sao anh lại đến đây?”

Mạnh Khâm nhếch mép, mắt nhìn thẳng tới người thương binh trên băng ca, cười khẩy một tiếng: “Cứu người trước, về rồi biết tay anh.”

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Trong gian phòng mổ đơn sơ, các nhân viên y tế đang tập trung xử lý vết thương. Bên ngoài phòng, chỉ còn Từ Lai và Mạnh Khâm, các đồng chí cảnh sát phòng cháy chữa cháy không thể nán lại, vẫn phải tiếp tục đi làm nhiệm vụ.

Là lính cứu hỏa, họ là những người trọng tình anh em. Tuy nhiên, sau khi đảm bảo chiến hữu của mình không bị nguy hiểm tính mạng, họ lại tự đem mình đặt vào một tình cảnh nguy hiểm khác, không vì gì ngoài vì không phụ chiếc áo lính này, không phụ sự ủy thác của quốc gia, không phụ lòng nhân dân tin tưởng.

Chỉ vì… cứu được nhiều người.

Người đàn ông đang nằm trên bàn mổ này, vừa nãy gặp được mặt bạn gái xong liền bất tỉnh. Quan San nhìn thân thể chằng chịt những vết thương cả cũ lẫn mới của anh ta, lòng lặng lẽ thở dài. Mấy gã lính cứu hỏa này thật chẳng tự coi mình cũng là người mà.

Y tá nghiêm túc đứng bên hỗ trợ. Quan San không hề cười đùa một câu, tỉnh táo, cẩn thận xử lý vết thương.

Quần áo Từ Lai đã được gió lạnh hong khô. Cô khoanh hai tay trước ngực, người rét run nhưng cô chẳng thèm để ý, chốc chốc lại liếc nhìn rèm cửa phòng mổ sơ sài màu trắng tinh.

Cô cười mệt mỏi, khác hẳn dáng vẻ giận dỗi, chẳng thèm quan tâm khi nãy.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông ở cách đó không xa đút một tay trong túi quần, tay kia lần sờ chiếc bật lửa màu vàng kim, rõ ràng là một người trí thức phong độ nhưng lại bất giác khiến người ta cảm thấy nhiệt huyết tuổi trẻ nhiều hoài bão, xem ra là một người không tầm thường.

Chốc lát sau, một y tá vén rèm đi ra. Từ Lai lập tức luống cuống lại hỏi: “Sao vậy ạ?”

“Chị nhóm máu gì?” Y tá quan sát xung quanh chỉ có vài người lèo tèo, quay lại hỏi Từ Lai trước.

Từ Lai hoảng hốt, gần như đã hiểu được vấn đề, lập tức trả lời ngay: “Nhóm O ạ, tôi có thể hiến máu.”

Y tá gật đầu: “Được, chị vào với tôi.”

Y tá làm xét nghiệm máu nhanh cho từ Lai rồi dẫn cô vào phòng mổ.

Mùi máu tanh ngập trong từng hơi thở. Từ Lai trông thấy Cận Thời Xuyên nằm trên bàn mổ, hai mắt nhắm nghiền như đã chết. Cô bỗng giật mình, không chịu nổi, quay lưng đi đưa tay lên chùi.

Quan Sam tình cờ ngẩng đầu lên nhìn động tác tay của Từ Lai rồi bảo: “Nằm lên cái giường bên kia.”

Từ Lai làm theo, y tá đẩy giường lại nằm song song với bàn mổ, cách một lối đi. Cô nghiêng đầu là có thể trông thấy khuôn mặt của Cận Thời Xuyên. Thật là đẹp trai, tuy có hơi bẩn một tí. Cô muốn chìa tay ra chùi cho anh nhưng không thể được.

Y tá tóm tắt quá trình lấy máu cho Từ Lai biết rồi cầm một cây kim to và dài đến chỗ Từ Lai. Quan Sam ngẩng đầu lên hỏi: “Sợ không?”

https://thuviensach.vn

Từ Lai nằm yên như cá nằm trên thớt, mặc kệ cho y tá đâm kim vào mạch máu. Cô cười khe khẽ: “Có thể cứu anh ấy, có lấy hết máu của tôi cũng được.”

“Xem ra cô rất yêu anh ta.” Quan Sam nói chuyện với Từ Lai nhưng động tác tay vẫn không ngừng lại.

“Ừ.” Từ Lai ngắm nhìn khuôn mặt của Cận Thời Xuyên, “Rất yêu.”

Quan Sam nhìn thoáng qua Từ Lai. Tình yêu của cô cũng đã từng trải qua sinh tử, ánh mắt này không giả được. Mặc dù không biết chuyện tình của hai người nhưng chỉ với ít phút ngắn ngủi khi người được đưa ra khỏi đống đổ nát, cô có thể thấy rõ tình cảm chân thật anh lính cứu hỏa này giành cho cô gái, lâu lắm mới thấy có một đôi tình sâu nghĩa nặng như vậy.

“Làm vợ lính khổ lắm hả?” Quan Sam hỏi.

Từ Lai hiện giờ vẫn chưa là vợ lính nhưng cô đã chọn anh rồi, xem như là vợ lính dự bị cũng được.

“Khổ chứ, nhưng cam tâm tình nguyện.” Từ Lai ngập ngừng một chút rồi nhìn Quan Sam, “Bác sĩ à, cô nghiêm túc chút đi, đừng tám chuyện với tôi nữa.”

Quan Sam bật cười, động tác vẫn làm rất chắc tay: “Yên tâm đi, tôi còn từng mệt quá, nhảy khiêu vũ trong phòng mổ cơ. Cứ yên trí!”

“…” Từ Lai hoàn toàn khô lời. Đây chắc chắn là người bác sĩ không giống bác sĩ nhất mà cô từng gặp đấy.

“Mặc dù tôi cũng rất kính trọng người lính nhưng tôi không chịu nổi mấy chuyện này đâu. Thế nên là, tôi rất phục mấy cô đấy.” Quan Sam thấy Từ Lai không đáp thì lại cười rồi nói tiếp, “Tôi thì, ích kỷ, tôi yêu ai là tôi bám dính lắm, anh ấy giữ tôi cũng ghê.”

https://thuviensach.vn

“Không.” Từ Lai dừng một chút, “Cô là bác sĩ mà, bàn tay nhân ái, tấm lòng cao cả.”

Quan Sam cười khúc khích: “Được rồi, đừng tâng bốc tôi nữa, tôi sẽ cứu người đàn ông của cô, cứ yên tâm đi.”

“Tôi nói thật đó, bạn tôi cũng là bác sĩ, tôi biết các bác sĩ đã cống hiến cho xã hội chúng ta nhiều thế nào mà. Mặc dù cũng có vài con sâu làm rầu nồi canh nhưng hầu hết đều rất đáng kính trọng.”

“Tôi chẳng có khát vọng cao xa gì đâu. Đôi tay này cứu được ai thì cố cứu người đó. Hy vọng đời tôi có thể may mắn nhìn thấy thế giới hòa bình là được rồi.” Quan Sam khẽ mỉm cười với Từ Lai.

“Tôi nhớ ra rồi.” Bảo sao Từ Lai cứ thấy cô bác sĩ này quen quen, cái từ “thế giới hòa bình” đã nhắc cô nhớ ra, “Cô là cái cô bác sĩ xuất hiện ở cuối phim MSF.”

Quan Sam nhướn mày: “Ồ, cô xem phim đó rồi à?”

Các y tá đứng bên cười: “Bác sĩ Quan à, phim đó hot lắm, bọn tôi xem đi xem lại cơ đấy.”

“Vậy à?” Quan Sam tập trung mổ, hoàn thành bước quan trọng rồi mới nói tiếp, “Biên kịch phim đó là bạn tôi, cứ nhất quyết bắt tôi ra làm gương, tôi lên phim không xấu quá chứ?”

“Bác sĩ Quan làm bác sĩ thật là phí, nhan sắc của cô phải vào showbiz mới phải.” Người hỗ trợ đứng bên trêu, thay túi máu rồi quay sang nói với Từ Lai, “Bỗng dưng tôi thấy điểm bình quân nhan sắc trong phòng này cải thiện cao hẳn lên, hai cô đẹp hơn ối ngôi sao bây giờ nhiều.”

Quan Sam phá lên cười: “Showbiz hả? Tôi mà rúc vào đó, ông xã tôi kiểu gì cũng sẽ lôi cổ ra ngay thôi.”

https://thuviensach.vn

Từ Lai cho máu xong thì hơi chóng mặt, đợi bình thường trở lại mới nói chuyện: “Bác sĩ Quan ơi, phim đó là làm lại từ người thật việc thật à?”

“Ừ, chuyện tôi trải qua đấy.” Quan Sam không ngẩng đầu lên, mãi lâu sau mới thở phào, lắc đầu, bẻ cổ, “Xong rồi, khâu lại thôi, hoàn mỹ.”

“Cảm ơn.” Từ Lai nói trịnh trọng.

Quan Sam bỏ khẩu trang xuống, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra: “Bạn trai cô ngoài bị thương thì còn lao lực do làm việc quá sức nữa, thời gian tỉnh lại chắc hơi lâu, với cả, cô hiến nhiều máu đấy, phải nghỉ ngơi cẩn thận.”

Dặn xong, Quan Sam vén rèm bỏ ra ngoài. Từ Lai cảm thấy cô bác sĩ này thật giống một nữ hiệp.

Vị nữ hiệp mới ra khỏi phòng đã chạm trán với một cặp mắt đen sâu thăm thẳm. Cô nàng cười hềnh hệch nịnh nọt một tiếng. Người đàn ông đã đi về phía cô.

“Chuyện bất ngờ, anh ở nước ngoài, em không kịp báo.” Quan Sam chống hai tay trước ngực người đàn ông, ngập ngừng giải thích, “Em thề, không hề xúc động.”

Mạnh Khâm nhếch môi cười, để yên cho đôi bàn tay nằm trên ngực mình, cúi đầu nhìn xuống người con gái, đôi mắt đầy nguy hiểm: “Ồ, thời gian gửi cái tin nhắn cũng không có, bác sĩ Quan thật là biết nhiều khổ nhiều mà.”

Quan Sam không phải là không có thời gian mà là vì Mạnh Khâm sẽ không đồng ý cho đi nên nhân lúc anh đi vắng, cô liền xung phong đi công tác ở khu vực bị động đất, ai ngờ vẫn bị túm cổ.

“Ôi chao, anh cũng thấy hơn một ngày nay em vội thế nào mà, phải không?”

https://thuviensach.vn

“Vội xong chưa?”

“Xong rồi ạ!”

Mạnh Khâm liền dắt Quan Sam đi luôn.

“Ấy, ấy, anh đi chậm thôi, đi đâu vậy ạ?”

“Đi về tính sổ.”

“Dạ?”

“Anh nói cho em biết tay không phải nói đùa đâu nhé.”

“Tam ca, ôi ôi ôi… Ông xã… Xin tha tội…”

“…”

Hôm sau, mưa ngớt hẳn. Ánh nắng từ từ ló ra sau lưng núi, tỏa sáng cái thị trấn như đang trong những ngày tận thế, phóng mắt nhìn bất kể nơi nào cũng đều tiêu điều, tan nát…

Chiếc đèn duy nhất trong gian phòng bệnh dã chiến chiếu sáng một chiếc giường bệnh. Người đàn ông nằm trên đó hít thở đều đều, gương mặt trầm tĩnh. Cô gái nằm bên cạnh giường đang ngủ say. Chú chó béc-giê nằm dưới chân cô gái cũng đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hình ảnh yên bình này khiến những người đi qua đều bất giác thả nhẹ bước chân hơn. Tất cả đều biết người lính cứu hỏa trên giường bệnh và chú chó đang nằm trên nền nhà đó đã cứu rất nhiều mạng người, suýt nữa thì mất mạng.

Cô gái xinh đẹp túc trực bên giường bệnh là vợ anh lính, đã thức trắng đêm, giờ mới thiếp đi được một lát.

https://thuviensach.vn

Rèm cửa bị vén lên. Cố Nghiêu mệt bơ phờ bước vào phòng, trông thấy một cặp đôi siêu đẹp và một con chó thành tinh, cảnh tượng đẹp như tranh vẽ, thật không nỡ quấy rầy.

Ai ngờ anh ta vừa tới gần, Bình An đã biết ngay. Nó đứng dậy nhìn Cố Nghiêu, vẫy đuôi mấy cái rồi uể oải nằm xuống lại.

Ừm, đây là ân nhân.

Hành động của Bình An khiến Từ Lai thức giấc. Cô ngẩng lên thấy Cố Nghiêu đến, xoa xoa cái gáy, khụt khịt cái mũi.

“Chưa tỉnh à?” Cố Nghiêu tự xách một cái ghế để ngồi.

Từ Lai gật đầu: “Vâng, sáng nay bác sĩ Quan mới qua xem, nói là phải đợi, không đáng lo.”

“Vậy là tốt rồi.” Cố Nghiêu gật đầu, cũng đã một đêm không ngủ, mệt mỏi và căng thẳng nhưng vẫn tranh thủ đến thăm Cận Thời Xuyên.

“Phải rồi, vẫn chưa cảm ơn anh đã cứu anh ấy.” Từ Lai cười một tiếng với Cố Nghiêu.

Cố Nghiêu bật cười, lắc lắc đầu: “Là ông ta sợ chết quá, tự mình cứu mình thôi.”

“Dạ? Sợ chết ạ?” Từ Lai không hiểu ý, Cận Thời Xuyên sao có thể thể sợ chết được.

“Bữa trước ông ta bảo với tôi là giờ biết sợ chết rồi, vì cô đấy, phải đem cái mạng này về cho cô, không thể vứt bừa ở chỗ khác được.” Cố Nghiêu nói tỉnh khô như đang tường thuật bản tin nhưng lời anh ta nói thì thật là ngược cmn đãi lũ chó độc thân.

https://thuviensach.vn

Từ Lai trước nay chưa từng nghĩ Cận Thời Xuyên sẽ nói những câu như vậy với người khác. Trong lòng cô, Cận Thời Xuyên cũng giống cô, thậm chí còn giỏi giấu kín tâm tư hơn cô nhiều. Thế nên chuyện anh nói với Cố Nghiêu những lời như vậy thật sự là rất đáng ngạc nhiên.

"Cố Nghiêu à, cảm ơn anh." Từ Lai nhìn Cố Nghiêu, "Tiếng cám ơn này, là cảm ơn anh đã nói cho em biết."

"Tôi chỉ mong sao lão độc thân đã ngàn năm này hạnh phúc. Bên cứu hỏa bọn họ khó tìm vợ hơn chúng tôi nhiều. May mắn được một cô gái xinh đẹp như cô để mắt đến, có thế nào cũng phải giúp người anh em giữ bằng được chứ." Cố Nghiêu nói xong thì đứng dậy, "Tôi đi đánh giấc đây, Thời Xuyên đành phiền cô vậy."

Từ Lai gật đầu, nhìn Cố Nghiêu đi rồi, cô mới quay sang dịu dàng nói với Cận Thời Xuyên: "Anh có những người anh em như thế, thật không uổng đời này."

"Anh có người vợ như em mới là thật không uổng đời này."

Người đàn ông nằm trên giường bệnh vẫn nhắm mắt nhưng đôi môi thì đang mấp máy nói, hơi thở mong manh đến nỗi khiến Từ Lai tưởng là mình nghe nhầm.

Giây lát sau, cặp mắt luôn luôn sâu thẳm của anh từ từ hé ra, chớp chớp mấy cái rồi nhìn Từ Lai không rời, đôi môi cong lên, tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay mình, lưu luyến ngắm người con gái anh yêu.

Giây phút ấy, đến ánh mặt trời cũng thật khéo thay, không nóng bỏng, không chói chang, từng luồng nắng ấm áp, dịu dàng phủ lên đôi bàn tay đang nắm chặt lấy nhau và lên cái đốm lông đen trên lưng của Bình An.

Nếu như cứ vậy mãi cho đến già, có lẽ cũng tuyệt lắm.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Công tác tìm kiếm cứu nạn vẫn được tiến hành liên tục như trước, chuyện mạng người không thể chậm trễ một phút một giây nào.

Có điều, anh thương binh Cận Thời Xuyên không thể tham gia hoạt động tìm kiếm cứu nạn dường như đã trở thành người rảnh rỗi duy nhất ở đây. Bốn chân Bình An bị thương được bác sĩ Quan băng bó lại thành một cục tròn vo, ngày ngày cu cậu chẳng có chuyện gì làm, nằm sấp bên cửa giật băng vải quấn.

Cận Thời Xuyên gặp lại vài chiến hữu từng tham gia cứu viện ở Dương Xuyên ngày trước, ngồi xúc động nhắc lại với nhau chuyện năm xưa, đương nhiên, ai nấy đều phải ngạc nhiên khi nhìn thấy Bình An, quả thực rất giống Truy Phong, sao có thể khéo đến thế chứ?

Mấy người chiến hữu cũ của anh cũng đồng thời phát hiện ra một chuyện, lão Cận này quả thực đã thay đổi rồi. Trước kia đi cứu nạn bạt mạng, cho dù bị thương cũng vẫn dẫn Truy Phong đi tìm không ngừng nghỉ. Hồi đó, tất cả mọi người đều thương thay cho Truy Phong gặp phải một tay chủ quái thai như thế.

Bây giờ nhìn thấy Bình An nhàn nhã nằm dưỡng thương, gã bạt mạng cũng không còn bạt mạng nữa, thật cứ như nhìn thấy mặt trời mọc đằng Tây.

Sau khi gặp Từ Lai thì mọi người mới hiểu. Không phải do mặt trời mọc đằng Tây mà là vì gốc vạn tuế này đã nở hoa, một đóa hoa mỹ nhân đẹp hoàn hảo, không tỳ vết.

https://thuviensach.vn

Thằng cha này trưởng thành rồi, hiểu chuyện rồi, biết thương người thương mình, biết thương chó, biết rất nhiều việc không phải cứ liều mạng là xong.

Không chỉ vui mừng mà còn thấy hâm mộ, ghen tị nữa!

…

Thoắt cái, mấy ngày liền đã trôi qua. Cận Thời Xuyên có thể xuống giường đi lại nhưng bắt buộc phải có gậy chống.

Cái chân của anh lúc đó được một hòn đá khác che cho nên nhìn qua thì giống như bị cả một tảng đá lớn đè nghiến lên nhưng thực tế thì xương cốt không bị thương nặng, vấn đề chủ yếu lại là do chảy máu trong.

Tuy nhiên, nhờ gặp được bác sĩ Quan tài giỏi nên ca mổ rất thành công, chỉ cần điều dưỡng tốt là sẽ khỏi hẳn.

Từ Lai nhân thể trong lúc đang ở trung tâm chữa bệnh thì cũng tiện tay giúp đỡ bệnh viện vài chuyện nhỏ, xong xuôi quay về thì đã thấy Cận Thời Xuyên chống gậy định ra ngoài. Cô vội lại dìu anh: “Muốn đi vệ sinh à?”

Cận Thời Xuyên để Từ Lai đỡ mình, thấy cô nàng hỏi rất thật lòng, bèn cúi đầu ghé sát vào tai nói nhỏ: “Lần này làm giúp anh nhé?”

Từ Lai lập tức đỏ bừng mặt, ngẩng mặt lên lườm Cận Thời Xuyên: “Đừng đùa nữa, đứng đắn tí đi.”

Chuyện đi vệ sinh thì là thế này. Mấy hôm trước, Cận Thời Xuyên đi đứng vẫn chưa tiện, muốn đi vệ sinh thì nhất định phải có người theo giúp. Từ Lai cũng muốn giúp nhưng cô nàng vẫn chưa nếm mùi đời nên hẵng còn thẹn thùng.

https://thuviensach.vn

Thế là lần nào cũng phải túm một người đàn ông ở trong bệnh viện đến giúp. Từ đó, mỗi lần cô nàng thấy Cận Thời Xuyên có vẻ muốn đi vệ sinh là liền chạy vội ra ngoài bắt một người đàn ông về, khiến cho gã bệnh nhân trên giường kia phải dở khóc dở cười.

Thật ra Cận Thời Xuyên có thể tự giải quyết lấy từ lâu rồi nhưng có vẻ như Từ Lai vẫn chưa biết.

“Anh muốn ra ngoài đi dạo, đi với anh đi.” Cận Thời Xuyên đưa một tay cho Từ Lai.

Từ Lai gật đầu, khoác chặt tay Cận Thời Xuyên, nhìn xuống Bình An còn đang nằm chiến đấu với mấy miếng băng gạc gọi: “Bình An, đi.”

Bình An lập tức đứng bật dậy, khó chịu nhìn mấy cái chân trắng tinh của mình rồi cũng bó tay, đi theo hai người.

Cửa trung tâm chữa bệnh có dân chúng ra vào không ngớt, người khiêng cáng chạy qua chạy lại, thỉnh thoảng lại có tiếng khóc thất thanh của người nhà người bị nạn.

Quanh chỗ này có vài điểm tập trung người tị nạn, cách đó không xa, các tính nguyện viên đang giúp đỡ phân phát nhu yếu phẩm, hàng cứu tế, còn có cả rất nhiều các bạn nhỏ đang giúp chuyển nước khoáng từ trong thùng xe tải mới chở tới xuống.

Các bạn nhỏ này rất chịu khó, đoàn kết. Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai xem chăm chú bèn hỏi: “Muốn lại giúp lắm à?”

Từ Lai lắc lắc đầu, cười với Cận Thời Xuyên: “Thôi, đây là thế giới của các em, hãy để các em ấy tự làm.”

Chỉ một lát sau, một cậu nhóc trong tốp các em trông thấy anh chiến sĩ đi đứng không tiện đứng cạnh một chị gái và một con chó to mặc áo tìm

https://thuviensach.vn

kiếm cứu nạn. Cậu nhóc liền cầm một chai nước khoáng chạy về phía họ.

“Chào chú ạ. Cái này cho chú.” Thằng bé đưa chai nước khoáng cho Cận Thời Xuyên, nụ cười hồn nhiên nở trên khuôn mặt.

Cận Thời Xuyên chìa tay ra xin rồi cười nói với cậu nhóc: “Cảm ơn cháu.”

Thằng bé xua tay, vẻ rất tự hào: “Không cần cám ơn đâu ạ, thầy dạy chúng cháu là muốn trở thành học sinh xuất sắc thì phải làm việc tốt.”

“Thầy các cháu có những học sinh thế này chắc là tự hào lắm nhỉ?” Từ Lai nói với cậu nhóc.

Nụ cười tươi rói của cu cậu bỗng dưng méo xệch, mãi sau thằng bé mới nói, giọng nghẹn ngào: “Thầy Dương chủ nhiệm lớn chúng cháu đã… mất rồi ạ.”

Thầy Dương ư? Trong lòng Từ Lai bỗng thấy chua xót. Chắc chính là người thầy giáo anh hùng được mọi người truyền nhau kể lại rằng thầy đã chạy thoát được rồi mà lại còn quay về cứu học trò của mình.

Cận Thời Xuyên xoa đầu thằng bé và bảo: “Dù vậy thầy Dương nhất định sẽ vẫn tự hào về các cháu. Các cháu là những đứa trẻ dũng cảm.”

Cậu bé được cổ vũ, gật gật đầu, cảm thấy rất thích anh lính siêu ngầu này. Nó khịt mũi một cái rồi ngẩng đầu lên hỏi: “Anh ơi, anh là lính gì thế?”

“Anh là lính cứu hỏa.” Cận Thời Xuyên đáp ngay.

“Kia là chó cứu hỏa ạ?” Cậu bé nhìn Bình An, Bình An nhìn chằm chằm đôi tất trắng, cứ như là có oán có thù với nó.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên gật đầu: “Chính xác thì người ta gọi nó là chó tìm kiếm cứu nạn.”

Cậu bé cảm thấy con chó to này trông rất oai vệ, bèn hỏi thử: “Cháu sờ nó được không?”

“Được.” Cận Thời Xuyên ra lệnh cho Bình An, “Bình An, ngồi.”

Bình An tuân lệnh ngồi xuống. Cận Thời Xuyên tiếp tục ra lệnh: “Tốt lắm, ngồi yên.”

Cậu bé thấy chú chó này rất biết nghe lời, bảo làm gì nó liền làm theo y như thế. Cu cậu thò tay chạm thử đầu Bình An rồi quay sang nói với Cận Thời Xuyên: “Lớn lên cháu cũng muốn làm chiến sĩ, cũng muốn huấn luyện một con chó tìm kiếm cứu nạn.”

Cận Thời Xuyên vui vẻ gật đầu với cậu nhóc: “Vậy cháu phải học tập thật giỏi, phấn đấu mỗi ngày mới được.”

“Vâng ạ.”

Cậu bé làm động tác chào kiểu bộ đội không được chuẩn lắm chào Cận Thời Xuyên. Cận Thời Xuyên tự đứng một mình, đưa chai nước khoáng cho Từ Lai rồi cũng chào lại theo quân lễ.

Từ Lai không nhịn được cười trước hai kẻ một lớn một nhỏ. Đối mặt với thiên tai, sẽ luôn luôn xuất hiện rất nhiều những con người hết sức đáng yêu, không phải trước mắt đã có ngay hai cái người này chính là ví dụ đấy sao?

Cậu bé quay lại vị trí làm nhiệm vụ của mình. Từ Lai dìu Cận Thời Xuyên đi chầm chậm, tập tà tập tễnh.

“Sao ai anh cũng nói câu đó cả thế.” Từ Lai vừa đi vừa trò chuyện.

https://thuviensach.vn

“Câu nào?” Cận Thời Xuyên liếc sang hỏi.

“Cố gắng học tập, phấn đấu mỗi ngày ấy!” Ngày xưa cũng nói câu đó với cô.

Cận Thời Xuyên “à” một tiếng rồi bảo: “Anh toàn nói câu đó với trẻ con.”

“Hóa ra hồi đầu anh coi em là trẻ con hả?”

“Từ Lai này.” Cận Thời Xuyên đứng lại nhìn cô nàng, “Anh phát hiện ra em thù rất dai nhé!”

Từ Lai lườm anh một cái sắc lẹm: “Thế đã là gì, em sẽ nhớ cả đời cho mà biết.”

Cận Thời Xuyên gật đầu: “Cũng được thôi, dù sao em cũng nói sẽ gả cho anh rồi, đừng có nuốt lời nhé.”

“Câu đó không tính.” Từ Lai lắc đầu, “Đó chỉ là để… động viên anh thôi.”

“Vậy làm sao được nhỉ? Các anh em của anh đều biết cả rồi.” Cận Thời Xuyên tỏ ra vô tội hết sức.

Từ Lai cười khúc khích: “Đó là chuyện của anh.”

“Gì kia?” Cận Thời Xuyên cười nhếch mép, trông rất vô lại, cúi đầu hôn Từ Lai chụt một cái, “Chuyện của ai cơ?”

Từ Lai cứng miệng: “Chuyện của anh, chuyện… hừ…”

Miệng lại bị chặn. Từ Lai không dám đẩy anh thật nhưng đang giữa ban ngày ban mặt, hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào nhìn, cách đó không xa còn có các bạn nhỏ, hình tượng người lính anh để ở đâu rồi hả?

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên buông cô ra rồi hỏi lại: “Nói lại lần nữa xem, chuyện của ai nào?” Cứ vờ vịt nữa đi.

Từ Lai ngó nghiêng xung quanh. May là chỗ này hơi khuất nẻo, không gây sự chú ý lắm. Cô liếc xéo Cận Thời Xuyên: “Đội trưởng Cận, hình tượng!”

“Vợ anh không thừa nhận là vợ của anh, hình tượng còn giữ mà làm gì.” Nói xong anh lại cúi đầu xuống hôn đôi môi ngọt ngào kia.

Từ Lai vội vàng che miệng, cuống quýt đáp: “Chuyện của chúng ta, chuyện của chúng ta…”

Cận Thời Xuyên gật đầu hài lòng, cười một tiếng, ôm Từ Lai bằng một tay, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô nàng và bảo: “Không cho phép đổi ý.”

“Cận đại ca.” Từ Lai ngước mắt nhìn Cận Thời Xuyên.

“Ơi?” Đôi mắt Cận Thời Xuyên ăm ắp chiều chuộng, biết bao lâu rồi không được nghe cô gọi anh như thế.

“Đời này, anh thật sự không thể thiếu em hả?” Từ Lai nhớ tới lời Cố Nghiêu nói.

“Cố Nghiêu nói cho em hả?”

“Vâng.” Từ Lai gật đầu.

“Đâu chỉ đời này.” Cận Thời Xuyên nhìn Từ Lai chăm chú, nở nụ cười trong veo, “Nếu như có kiếp sau thì sẽ vẫn không thể thiếu em.”

Bình An ngẩng đầu nhìn hai người, tạm thời tha cho miếng băng vải trắng trên chân, nội tâm của cu cậu chỉ có một nguyện vọng: “Kiếp sau, phiền hai vị đừng dẫn tôi theo nữa, thức ăn cho chó ăn nhiều cũng giắt răng.

https://thuviensach.vn

…

Mười ngày sau, đội cứu nạn đợt đầu đến khu vực gặp nạn phải rời đi. Hơn mười ngày qua, có rung động lòng người, có trách trời thương dân, có nước mắt lưng tròng, cũng có nhân gian hữu tình.

Từng tốp bộ đội, nhóm cứu viện, đội ngũ khám chữa bệnh lần lượt rút hết, bàn giao công việc lại cho đội cứu viện đợt hai.

Từ Lai không về cùng Cận Thời Xuyên mà đi chung xe của đội cứu trợ LT. Hai người không nói với nhau nhiều vì dù sao về Du Giang là sẽ gặp lại.

Trước đó, Bình An cuối cùng đã kháng chiến thành công với miếng băng vải, được bỏ ra rồi là liền không chịu ngồi yên, lúc nào cũng hăng hái đi làm việc với đám Tiểu Hổ. Từ Lai cứ cười nó là đứa cuồng làm việc bẩm sinh.

Lúc đi ngang qua đội ngũ khám chữa bệnh, Từ Lai trông thấy bác sĩ Quan, đang định chạy lại chào thì cô ấy đã lên một chiếc xe việt dã đi mất.

Sau khi đường dây liên lạc được thông tín hiệu, Hoắc Nham Tông có gọi cho Từ Lai một cuộc, biết cô đang ở tâm động đất liền định qua đây đón cô về. Cô vội từ chối ngay, mặc dù không nói rõ nguyên nhân.

Sau, Hoắc Nham Tông biết tay lính cứu hỏa kia đang đi cứu nạn ở đó, mới biết được vì sao Từ Lai không chịu về. Ngay hôm ấy, anh ủy quyền cho trợ lý quyên góp một khoản tiền lớn cho khu vực bị ảnh hưởng bởi động đất rồi ngồi say khướt một mình ở quán bar.

Người dân vùng bị nạn vui vẻ ra chào tiễn biệt các nhân viên cứu nạn, đưa tặng rất nhiều quà, cứ dúi tới tấp bắt cầm.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên yêu cầu mọi người không được lấy đồ của nhân dân nên cuối cùng tất cả đều bị trả lại hết.

Không cho được người, mọi người quay qua cho chó tìm kiếm cứu nạn ăn. Tình cảnh hỗn loạn, chân Cận Thời Xuyên còn đang đi đứng không tiện, cuối cùng đành phải dựa vào ba tấc lưỡi nói trơn tuồn tuột của Lục Phương Kỳ mới thoát thân được.

Bên phía nhóm của Từ Lai cũng không khác là bao. Họ không phải bộ đội, cảnh sát nên cuối cùng xin nhận một giỏ trứng gà gọi là.

Chiếc xe chở đội ngũ cứu viện từ từ lăn bánh. Lúc đội xe cứu hỏa đi ngang qua điểm tập trung người tị nạn, cả đám trẻ con chạy ùa ra đứng ở ven đường vẫy tay chào họ, cái lưng nhỏ bé thẳng tưng, chào nghi thức quân đội đâu ra đấy, đưa mắt tiễn đoàn xe đi.

“Mấy đứa trẻ này…” Giang Đường đỏ cả mắt, lén dùi dụi rồi mới nói nốt, “Thật đáng yêu chết mất.”

“Chào.” Cận Thời Xuyên hô. Tất cả mọi người giơ tay phải lên chào, quay ra phía cửa sổ cho các em nhỏ xem.

Từ Lai đi sau, xe vừa mới đi liền nghe thấy phía sau có tiếng hát. Cô thò đầu ra nhìn.

Đằng sau, cách đó không xa, không biết là ai đứng ra tổ chức cho bà con hát tập thể, tiếng hát ấy du dương, cảm động, vang khắp mảnh đất này.

“Thật lòng cảm ơn,”

“Cảm ơn vì có bạn,”

“Bên tôi suốt một đời,”

“Cho tôi dũng khí làm chính mình.”

https://thuviensach.vn

“Thật lòng cảm ơn,”

“Cảm ơn số phận,”

“Hoa nở hoa tàn,”

“Tôi đều sẽ quý trọng…”

Cảm động xưa nay đâu chỉ là ngôn ngữ, có lẽ nó là từ trái tim trở thành hành động.

Cảm ơn xưa nay đâu chỉ là hình thức, có lẽ nó là từ trái tim trở thành ánh mắt.

Chú thích:

*Bài hát cuối chương là bài “Thật lòng cảm ơn” (tên tiếng Trung:感恩的心). Hiện mình chưa tìm được bản vietsub nên mọi người nghe tạm bản này. Đây là bản cover lại năm 2006 của Chen Hong từ bản gốc phát hành năm 1999 của Âu Dương Phỉ Phỉ. (Từ đoạn mà mọi người nghe thấy chữ gì đó na ná như cảm ơn, càn ưn thì đó chính là khúc được hát ở trên)

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Nhiệt độ ở Du Giang cao hơn ở vùng bị động đất vài độ. Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống nhân gian, chiếu cả vào trong lòng những con người đang trên đường trở về, sảng khoái, dịu êm.

Từ Lai vừa về tới nhà liền gọi điện ngay cho Cận Thời Xuyên nhưng anh không nghe máy. Cô biết các anh mà về tới thì kiểu gì cũng sẽ có màn thăm hỏi của trung đoàn, chắc là chẳng có thời gian để nghe điện thoại nên nhắn cho anh một tin báo bình an rồi tắm rửa, đi ngủ.

Đánh một giấc từ lúc mặt trời treo trên cao cho đến khi bóng đêm bao phủ, cô mới thức giấc vì quá đói.

Từ Lai xoay người, sờ điện thoại để trên tủ đầu giường kiểm tra, có tin nhắn của Cận Thời Xuyên.

Cận đại ca: Ngủ dậy thì gọi lại cho anh.

Từ Lai cắn môi cười, lập tức gọi lại ngay. Điện thoại mới tút hai tiếng đã có người nghe máy ngay.

“Thánh lười nhà anh giỏi ngủ nhỉ.” Giọng Cận Thời Xuyên nghe như tiếng gió thổi qua khung cửa sổ, dịu dàng, trầm lắng và có một chút vui vẻ.

Từ Lai vừa trèo xuống giường, đi vào bếp rót nước uống vừa vui vẻ nói chuyện điện thoại với Cận Thời Xuyên: “Tạm thời chưa phải là nhà anh đâu nhé!”

https://thuviensach.vn

“Được, vậy đi đăng ký kết hôn luôn đi.” Cận Thời Xuyên đáp rất ung dung.

Ngụm nước Từ Lai mới uống tí thì phì ra hết cả. Cô rút một tờ khăn giấy lau miệng rồi mới hỏi lại: “Anh vội lắm hả?”

Cận Thời Xuyên “ừ” luôn rồi bảo: “Em phải thấy may mắn là anh đang còn bị thương đấy.”

“Vì sao?” Từ Lai chưa kịp hiểu, bật thốt hỏi lại luôn.

“Muốn biết hả?” Giọng Cận Thời Xuyên bắt đầu khàn khàn.

“Vâng.”

“Đợi vết thương khá lên, sẽ dùng hành động thực tế nói cho em biết.”

Từ Lai giờ mới hiểu ra ẩn ý của anh, không khỏi thầm thở dài trong lòng. Nói chuyện với cái gã này thật hại não, cứ thích nói vòng nói vo mãi thôi.

“Này, anh đang làm gì thế?” Từ Lai vội vàng đánh trống lảng.

Cận Thời Xuyên biết tỏng cái kiểu đánh trống lảng trắng trợn của Từ Lai rồi. Anh cười khẽ một tiếng nghe như tiếng dây đàn xen-lô ngân rung trong màn đêm yên tĩnh.

“Ở nhà.” Anh dừng lời một chút rồi mới mời mọc rất tình tứ, “Nhà anh, đến không?”

“Không đến.” Từ Lai nói chắc nịch.

“Ơ.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên đang ngồi trên sô pha, một chân để trên nền nhà, chân kia gác trên tay vịn của sô pha. Anh bật người ngồi dậy, tay trái quẹt phải bàn trà, tay phải cầm điện thoại vung lên theo, chiếc cốc thủy tinh anh dũng nằm xuống nền nhà, bể thành bốn năm mảnh.

Từ Lai nghe thấy tiếng đồ vỡ, vội vàng hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì, làm vỡ cốc.” Cận Thời Xuyên nín cười, “Thôi nhé, không nói chuyện nữa, anh đi lau dọn một tí.”

Không đợi Từ Lai đáp, Cận Thời Xuyên liền cúp điện thoại ngay, cúi xuống nhìn cái cốc đã hy sinh thân mình. Anh ngả người lên sô pha, gương mặt vui vẻ, là cái kiểu vui vẻ rất xảo quyệt.

Mấy gã anh em nối khố của Cận Thời Xuyên nói đúng lắm. Anh đúng là cái thằng ranh ma giỏi giả đò, đắc tội anh ta là anh ta sẽ khiến bạn sống không được, chết chẳng xong ngay.

Từ Lai nghe thấy tiếng tút tút ngắt máy trong điện thoại, đầu óc lập tức tưởng tượng ra đủ thứ chuyện, Cận Thời Xuyên đi đứng không tiện, không phải có chuyện gì rồi chứ?

Nghĩ đến đây, cô liền gọi lại ngay. Điện thoại đổ chuông mãi mới có người bắt máy: “Sao lâu thế?”

“Vừa mới cầm chổi quét thì bị dính ít nước nên trượt chân, không để ý tiếng điện thoại kêu.” Cận Thời Xuyên lại còn xuýt xoa thêm một tiếng bồi vào.

“Bị thương ạ?” Từ Lai vội hỏi.

Cận Thời Xuyên cười: “Đâu có bị thương gì đâu, đừng lo lắng.”

https://thuviensach.vn

Từ Lai biết vết thương của Cận Thời Xuyên nặng thế nào, hơn nữa biết tính anh sẽ không nói dối nên nghĩ lại cũng thấy hơi hơi yên tâm một chút.

“Giờ em qua ngay đây, anh đừng động vào, để đó em dọn cho.”

“Ừ.”

Từ Lai cúp điện thoại xong cái liền cuống cuồng thay đồ, xách túi, nhét điện thoại và chìa khóa vào, ra cửa, thay giầy, mới vừa xỏ xong giầy thì chuông cửa reo lên.

Cô nhìn vào màn hình máy giám sát rồi mở cửa: “Anh Nham Tông ạ?”

Người Hoắc Nham Tông nồng nặc mùi rượu. Anh nhìn Từ Lai rồi bỗng dưng bật cười: “Sao về cũng chẳng báo anh một tiếng?”

“Sao anh uống nhiều rượu thế?”

Trong mắt Từ Lai, Hoắc Nham Tông là một người có phẩm chất cực kỳ tốt đẹp, không nghiện rượu, cũng chẳng uống đến say bao giờ. Thế nên cái kiểu chân đi liêu xiêu, áo quần xộc xệch, đầu tóc rối bù này hoàn toàn tương phản với người đàn ông cẩn thận, tỉ mỉ của mọi ngày.

Hoắc Nham Tông vịn tường đi vào nhà, bước đi loạng choạng, trông như có thể bổ sấp xuống nền nhà bất cứ lúc nào. Nếu thế thì Từ Lai cũng chẳng có cách nào lôi anh ấy dậy được.

Chưa kể, Cận Thời Xuyên vẫn đang còn đợi cô!

Thôi vậy, đỡ anh ấy ngồi xuống sô pha rồi gọi điện cho Hàn Phóng đến chăm cũng được.

“Ngồi vào sô pha đi ạ.” Từ Lai đỡ Hoắc Nham Tông đi đến chỗ sô pha.

https://thuviensach.vn

Dìu anh ngồi tử tế rồi cô vội chạy vào bếp bê một cốc nước mật ong ra đưa cho Hoắc Nham Tông: “Anh Nham Tông, uống nước mật ong đi cho tỉnh rượu.”

Hoắc Nham Tông uống một hơi hết sạch. Từ Lai bỏ cái cốc không xuống bàn trà rồi nói với người đàn ông đang ngồi trên ghế: “Em có việc gấp phải đi giờ đây, em nhờ anh Hàn Phóng qua đây đón anh, anh cứ ngồi nghỉ tạm đi.”

“Lai Lai.” Hoắc Nham Tông thấy Từ Lai xách túi quay lưng định đi liền đưa tay ra giữ tay cô lại, nói như cầu xin, “Đừng đi.”

Hoắc Nham Tông như đêm nay Từ Lai chưa từng thấy bao giờ. Cô nhìn anh hỏi: “Xảy ra chuyện gì hay sao ạ?”

Hoắc Nham Tông nhìn Từ Lai đắm đuối, bàn tay xiết càng thêm chặt khiến Từ Lai thấy đau nhưng không gỡ tay anh ra được.

“Em nói phải làm sao thì tim mới không đau, phải làm sao thì mới thôi nhớ nhung? Anh không khống chế nổi mình, anh không thể bắt mình ngừng yêu được…”

Từ Lai liền hiểu ra, thì ra là thất tình, cô còn cứ tưởng ông anh này là hòa thượng cơ đấy. Hóa ra đâu phải đâu…

Càng nghĩ thì càng thấy hiếu kỳ cô nàng nào có thể làm tổn trương trái tim của ông anh giỏi giang nổi danh thương trường này được. Một người đẹp trai, tài năng, lắm tiền mà cũng có thể bị đá hả? Thật muốn xem xem cô gái kia là thần thánh phương nào ghê.

“Anh Nham Tông à, trời đất bao la, ở đâu mà chẳng có cỏ thơm, điều kiện của anh tốt như thế, cô gái kia chắc chắn là bị mù rồi, sau này tha hồ mà hối hận.” Từ Lai vỗ vai Hoắc Nham Tông an ủi, “Anh là ai chứ? Vì một người phụ nữ không đáng mà say bí tỉ, bảo có ngốc không hả?”

https://thuviensach.vn

“Đáng chứ.” Đôi mắt Hoắc Nham Tông sáng lên như một con thú hoang ẩn mình trong bóng đêm. Anh kéo Từ Lai ôm vào lòng mình: “Chỉ cần em trở lại bên anh, tất cả đều đáng hết.”

Từ Lai mở to mắt, cả người cứng đờ, cái tình huống gì đây?

“Anh Nham Tông, anh say rồi đấy, anh nhận nhầm người rồi, em là Từ Lai, anh nhìn cho rõ đi.” Từ Lai giãy ra để Hoắc Nham Tông nhìn mình cho rõ.

Hoắc Nham Tông ấn Từ Lai xuống ghế sô pha, hai tay giữ nghiến cô lại, sức lực thật đáng sợ, giọng nói gầm lên không một chút dịu dàng: “Anh không nhận nhầm, người anh vẫn luôn thích chính là em, người anh yêu chính là em, Từ Lai à…”

Từ Lai bị Hoắc Nham Tông dọa sợ mất mật, hồn vía lên mây.

Rượu cồn có thể kích thích con người, phóng đại cảm xúc, cộng thêm bóng đêm mù mịt, bầu không khí trở nên cực kỳ không tốt đẹp.

Mặc kệ anh có phải người say nói lời thật hay không, cứ chờ tỉnh táo lại rồi mới nói chuyện được.

Còn giờ, cô nhìn thấy dục vọng và thái độ nguy hiểm trong đôi mắt anh, cô nhất định phải thoát thân trước đã.

“Hoắc Nham Tông.” Lần đầu tiên Từ Lai gọi đầy đủ cả họ lẫn tên anh đầy cảnh cáo, “Anh thả tay ra trước đi.”

“Lai Lai…” Hoắc Nham Tông ngắm nhìn người con gái anh ngày nhớ đêm mong, muốn hôn cô lại bị cô nghiêng đầu né tránh.

Cũng may Từ Lai không phải một cô gái chân yếu tay mềm. Hồi ở nước ngoài, vì muốn khỏe mạnh hơn nên cô từng tập võ, thường ngày vẫn

https://thuviensach.vn

thường xuyên rèn luyện cơ thể nên sức lực rõ ràng mạnh hơn những cô gái bình thường.

Mặc dù vậy thì Từ Lai vẫn phải cố hết sức bình sinh mới đẩy được người đàn ông ra rồi quỳ rạp xuống nền nhà, không chút chần chừ vì cơn đau, nhặt túi lên lập tức bỏ chạy khỏi căn nhà.

…

Cận Thời Xuyên đã kiểm tra đồng hồ đến lần thứ năm, theo tính toán thì đáng lẽ phải đến lâu rồi mới phải. Anh đang tính gọi điện thoại thử thì cửa nhà được người bên ngoài mở.

Anh đứng dậy ra xem: “Cô giáo Từ, có phải em quan niệm về thời gian của em có hơi…”

Lời còn chưa nói hết, anh đã trông thấy Từ Lai đứng ở cửa, quần áo dường như từng bị lôi kéo, cổ tay hằn vết đỏ, vẻ mặt cô lạnh tanh.

Từ Lai thấy Cận Thời Xuyên nhìn vào cổ tay mình thì vô thức giấu nó ra sau lưng rồi mới cười bảo: “Trên đường bị… tắc đường.”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Cận Thời Xuyên chất vấn nghiêm khắc. Nếu vì anh dụ cô đến đây mà trên đường xảy ra chuyện thì anh sẽ giết mình luôn.

Từ Lai trở tay đóng cửa lại, đến bên Cận Thời Xuyên, ôm chặt thắt lưng của anh, vành tai áp lên lồng ngực, nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của anh. Cô thở dài.

Sau khi hoảng hốt chạy xuống dưới nhà, lên được xe taxi rồi cô mới bắt đầu thấy sợ. Cô biết thực sự Hoắc Nham Tông sẽ không làm chuyện không phải với mình nhưng vẫn thấy sợ.

https://thuviensach.vn

Rồi gặp Cận Thời Xuyên, nhìn thấy lo lắng trong đôi mắt anh.

Ôm anh, cảm nhận được độ ấm của cơ thể và nghe thấy tiếng tim đập.

Thế là mới an tâm.

“Thực ra là sao?” Cận Thời Xuyên vòng tay ôm Từ Lai, xoa nhẹ lưng cô, giọng nói mềm nhũn.

Từ Lai ngẩng lên nhìn Cận Thời Xuyên, anh cũng cúi xuống nhìn cô: “Hoắc Nham Tông, ông anh mà lần trước cùng em về doanh trại huấn luyện ấy, anh còn nhớ chứ?”

“Anh ta làm sao?” Cận Thời Xuyên biết ngay cái gã mặt người dạ thú ấy chẳng có gì tốt đẹp mà.

“Anh ấy uống say.” Từ Lai ngập ngừng đôi chút, “Chạy đến nhà em, nói với em là…”

Cận Thời Xuyên hừ một tiếng: “Nói với em là anh ta thích em hả?”

“Sao anh biết?”

“Giữa tình địch với nhau luôn có một sự tương tác kỳ lạ, nhìn cái là biết ngay.” Hơn nữa họ còn từng nói chuyện với nhau, quá rõ ràng rồi.

“Anh không giận à?” Từ Lai quan sát thái độ của Cận Thời Xuyên.

Cận Thời Xuyên cầm cổ tay Từ Lai lên xem vết hằn, nhìn đi nhìn lại rồi mới nói: “Vụ này anh ghi sổ.”

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 59

"Chìa khóa dự phòng ở dưới thảm, vâng ạ, không sao ạ, chỉ là uống hơi nhiều…" Từ Lai đứng ngoài ban công gọi điện thoại, "Thôi nhé, anh Hàn Phóng, em cúp máy đây, bái bai."

Cúp máy, Từ Lai thở hắt ra một hơi. Nãy bình tĩnh lại, cuối cùng cô vẫn phải nhờ Hàn Phóng qua đón Hoắc Nham Tông.

Quay lưng lại vừa đúng lúc Cận Thời Xuyên bước tới: "Vào đây ăn gì đó đi."

Từ Lai mỉm cười, thoải mái để anh dắt mình vào phòng ăn.

Trên bàn có một bát mì đầy đủ sắc, hương, vị. Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên: "Anh không ăn à?"

"Ăn ở đơn vị rồi." Cận Thời Xuyên ấn Từ Lai xuống ghế ngồi rồi ngồi vào ghế kế bên nhìn cô ăn.

Từ Lai cầm đũa lên gắp một miếng. Mùi vị rất tuyệt. Nãy đang đói mà bị Hoắc Nham Tông làm giật mình quên béng mất, giờ lại mới biết thế nào là đói tới mức ngực dán vào lưng.

Cận Thời Xuyên nhìn Từ Lai ăn như rồng cuốn, đưa tay vén mấy sợi tóc xòa xuống giúp cô dắt ra sau vành tai trắng muốt, bất đắc dĩ phải bảo: "Ăn từ từ thôi, không ai cướp của em đâu mà vội."

https://thuviensach.vn

“Sao anh đến nấu mì cũng cao tay thế hả?” Từ Lai ngẩng lên nhìn Cận Thời Xuyên đầy ngưỡng mộ.

“Tại em đói đấy.” Cận Thời Xuyên vuốt tóc cô nàng rồi bảo, “Giờ có cho em ăn trứng gà luộc em cũng thấy ngon.”

Từ Lai cắn đầu đũa, ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ rồi bỏ đũa xuống nói với Cận Thời Xuyên: “Anh Nham Tông lớn lên bên em từ nhỏ, em luôn coi anh ấy như anh trai, có những chuyện em chỉ kể với anh ấy mà không kể với anh trai em, quan hệ của bọn em quả thực rất thân thiết. Anh trai em còn vì thế mà không được vui, giận dỗi bảo em sang nhận làm con nuôi nhà họ Hoắc luôn đi cũng được. Em chẳng biết có phải do mình đã vô tình bắn sai tín hiệu cho anh ấy không, cũng không biết anh ấy từ khi nào không còn coi em như em gái nữa. Có điều, em thề, em vẫn luôn coi anh ấy là anh trai, giống như anh ruột em vậy.”

Cô ngập ngừng một chút rồi đôi mắt nghiêm túc hẳn lên: “Em chỉ từng thích duy nhất một mình anh thôi đấy, thích từ tận mười năm trước kia…”

“Sợ anh hiểu nhầm hả? Hay sợ anh giận? Sợ anh không tin em à?” Tay Cận Thời Xuyên ôm gáy cô, cứ sau mỗi câu nói thì lại tiến sát lại gần hơn một chút, cuối cùng, khoảng cách giữa hai người chỉ còn cách nhau một hơi thở.

“Tất cả ạ.” Từ Lai trả lời trung thực.

Cận Thời Xuyên nhoẻn miệng cười, cái tay xoa xoa gáy cô rồi mới hỏi: “Còn sợ anh tìm anh ta kiếm chuyện nữa chứ hả?”

Từ Lai gật đầu. Nãy, lúc Cận Thời Xuyên kiểm tra cổ tay cô rồi bảo sẽ ghi sổ, cô thấy trong mắt anh có chút gì đó như là tàn nhẫn, có vẻ như anh không chỉ định nói suông.

https://thuviensach.vn

“Em lo cho anh mà. Anh là lính, đánh nhau vì phụ nữ thì thật không nên.”

Cận Thời Xuyên bị Từ Lai chọc cười. Anh cũng có định tìm Hoắc Nham Tông nói chuyện, không ngờ cô nàng này có thể tưởng tượng ra được kịch bản hay ho thế, đúng là du học sinh nước ngoài có khác.

“Muốn anh nguôi giận à?” Cận Thời Xuyên buông Từ Lai ra, chống một tay lên thái dương, nghoẹo đầu nhìn cô.

Từ Lai cười nịnh nọt: “Vâng ạ, tức giận không tốt cho quá trình bình phục của vết thương.”

Cận Thời Xuyên đá lông nheo, đánh mắt nhìn cái bát để trên bàn ra hiệu: “Không phải ăn khen ngon à? Ăn xong thì dọn đi, anh không làm đâu.”

“Em đã ăn xong đâu.” Từ Lai cười hì hì, cầm đũa lên ăn tiếp.

Cận Thời Xuyên chăm chú nhìn cô nàng ăn mì. Vết hằn trên cổ tay đập vào mắt anh nhưng cô thì chẳng để tâm chút nào, vui vẻ ngồi ăn.

Anh đưa tay nắm chiếc cằm mềm mại của Từ Lai. Cô nàng đang ăn dở, vội vàng nuốt cho xong rồi ngơ ngác hỏi: “Sao vậy ạ?”

“Nhìn ăn em ngon như thế, anh cũng thấy hơi đói.”

“Thế nấu thêm nhé?” Đôi môi nhỏ nhắn dính đầy dầu mỡ của Từ Lai hé ra đầy dụ dỗ.

Cận Thời Xuyên lắc lắc đầu: “Không kịp.”

“Sao lại không… ơ…”

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa nói hết, Cận Thời Xuyên đã đứng dậy khom lưng nuốt hết những con chữ dính đầy dầu mỡ ấy vào trong miệng, liếm đi liếm lại mùi vị trên môi cô, tiến vào vơ vét hương thơm nồng nàn bên trong, quấn lấy cái lưỡi mềm mại, kéo tất cả vào miệng mình.

Chiếc đũa rơi trên nền nhà kêu lên một tiếng đầy thẹn thùng.

Cận Thời Xuyên nhếch môi cười, rốt cuộc cũng phải công nhận mì mình nấu thật là ngon.

Từ Lai bị hôn đến quay cuồng đầu óc, trong lúc mơ màng bỗng dưng nhớ ra chân Cận Thời Xuyên vẫn chưa khỏi hẳn, bèn vội vàng vỗ người anh, líu ríu bảo: “Chân anh, chân…”

Cận Thời Xuyên buông cô nàng ra, tự liếm môi mình. Đôi môi dính dầu mỡ đầy gợi cảm khiến vành tai nhỏ nhắn trắng nõn của Từ Lai đỏ tưng bừng, sao bỗng dưng trông anh lại quyến rũ hẳn ra thế nhỉ?

“Em đi rửa bát.” Từ Lai đứng dậy, bê bát đi rửa.

Rửa một cái bát, một cái chảo chỉ hết mấy giây là xong xuôi. Lúc Từ Lai ném rác vào thùng tình cờ nhìn thấy trong đó có mảnh thủy tinh vỡ, ngẩng đầu ra nhìn Cận Thời Xuyên đang tựa người đứng ở khung cửa, giờ cô mới té ngửa ra mình bị lừa.

Cô lườm Cận Thời Xuyên một cái rồi đi kiểm tra xung quanh, rất sạch sẽ, chẳng có chỗ nào có nước đọng hết.

“Khai thật mau, có phải anh…”

“Phải.” Cận Thời Xuyên gật đầu. Anh biết thừa cô muốn hỏi gì rồi nên đáp rất hiên ngang lẫm liệt.

https://thuviensach.vn

“Anh dám chơi em hả?” Từ Lai cứ tưởng đây là đội trưởng Cận chính trực, thành thực, nghiêm túc chứ, hóa ra là một con cáo già.

Cận Thời Xuyên vươn tay kéo Từ Lai ôm vào lòng rồi cười: “Đó cũng là nhờ cô giáo Từ giỏi dạy, lúc trước em cũng chơi anh không ít lần đâu nhỉ?”

Từ Lai nghẹn lời, khụ khụ mấy tiếng: “Nói chuyện khác đi.”

“Đêm nay ngủ với anh nhé?”

“Em về nhà cũng được.”

“Anh ta đang ở nhà em, em nghĩ anh sẽ để cho em về à?” Cận Thời Xuyên nói rất oai.

“Em nhờ người tới đón rồi, không sao hết.” Từ Lai cười trấn an Cận Thời Xuyên.

Cận Thời Xuyên ôm chặt cô nàng trong lòng mình, giọng nói mềm như bún: “Anh muốn em ở lại mà, được chứ?”

“Sao em có cảm giác như đưa dê vào miệng cọp ấy nhỉ.”

“Yên tâm, anh đi đứng bất tiện.” Cận Thời Xuyên cười khẽ, lồng ngực rung rung bên tai cô nàng.

“…”

Cận Thời Xuyên tìm một bộ đồ ở nhà của mình đưa cho Từ Lai, để cô ngủ ở phòng ngủ chính, anh sang phòng bên.

Phòng tắm ở trong phòng ngủ chính. Từ Lai tắm xong, mặc bộ đồ ở nhà rộng thùng thình của Cận Thời Xuyên, xắn ống tay áo lên mấy nấc, kéo ống quần dài, vừa đi chân không ra khỏi phòng ngủ vừa lau tóc.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên cũng vừa mới tắm, đánh trần nửa người trên, bước ra từ nhà vệ sinh. Tay Từ Lai khựng lại, nhìn ngơ cả người.

Hôm chơi bóng rổ ở doanh trại huấn luyện mới được nhìn thấy thoáng qua một lần, mãi hôm nay mới được ngắm lại.

Khuôn mặt sáng sủa, đường nét sắc sảo được hơi nước xông cho mềm hẳn đi, trông lại càng đẹp trai hơn.

Trên làn da màu đồng cổ còn có những giọt nước chảy dài, yết hầu gợi cảm chuyển động lên xuống, hai cây xương đòn nâng bả vai rộng lớn, cơ ngực săn chắc vẽ nên những đường cong, khe rãnh mê hoặc, cơ bụng tám múi nằm ngay ngắn, chỉnh tề, không cần sờ cũng có thể tưởng tượng ra nó chắc khỏe nhường nào.

Hai đường nhân ngư chạy thẳng vào trong chiếc quần lót màu đen, đôi chân dài thẳng tắp, dàng người đầy sinh lực, còn cuốn hút hơn cả người mẫu.

“Sao ngơ ra thế?” Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai cứ đứng ngẩng tò te ở cửa phòng ngủ, không thể không hỏi.

Từ Lai len lén nuốt nước bọt, xấu hổ quá, chẳng lẽ lại thèm khát cơ thể đàn ông đến thế cơ à?

“Có máy sấy không ạ?” Từ Lai cố gắng kiểm soát con tim đang đập bùm bùm trong ngực, cố hết sức nói sao cho thật tự nhiên.

“Trong nhà vệ sinh, để anh lấy cho.”

Từ Lai vội vàng chen chạy lên trước Cận Thời Xuyên nhanh như thỏ, vừa chạy vừa hét: “Để em lấy, anh đi mặc quần áo đi.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên nhờ thế mới hiểu ra nguyên nhân làm cô nàng ngơ ngẩn, ra là vậy.

Anh cúi đầu, đưa tay xoa bụng rồi lại sờ chóp mũi, quay về phòng ngủ lấy đồ.

Từ Lai lấy được máy sấy tóc thì Cận Thời Xuyên cũng từ phòng ngủ ra. Dáng người tuyệt vời bị chiếc áo phông mặc nhà che đậy. Anh quan sát bộ quần áo thùng thình của cô nàng từ trên xuống dưới, cuối cùng nhìn chằm chằm vào đôi chân trần.

Anh lại gần, cướp máy sấy tóc của cô rồi ra lệnh: “Đi dép tử tế rồi quay lại đây.”

Đôi chân nhỏ của Từ Lai nhún trên nền nhà một cái rồi mới chịu gật đầu, quay về phòng ngủ đi dép.

Đi dép xong, Từ Lai tiện thể soi gương xem mình đã ăn mặc tử tế chưa rồi mới ra khỏi phòng.

Cận Thời Xuyên ngồi trên sô pha, trông thấy Từ Lai đi ra, anh vỗ tay vào chỗ trống bên cạnh: “Lại đây.”

“Ờm.” Từ Lai qua đó ngồi rồi lại nhìn Cận Thời Xuyên.

“Quay lưng lại.”

“Ớ?”

Cận Thời Xuyên cười, cầm máy sấy lên: “Để anh sấy tóc cho.”

“Để em tự làm.” Từ Laira vẻ muốn cướp lại.

“Ngoan nào.” Cận Thời Xuyên khủm nhẹ lên trán cô cảnh cáo.

https://thuviensach.vn

Từ Lai đành xoay ngược lại, ngồi thẳng người, đưa lưng về phía Cận Thời Xuyên. Hơi gió ấm và tiếng máy sấy ù ù lượn ngay trên mái tóc đen của cô.

Những ngón tay dài đưa xuyên qua từng sợi tóc của cô, dịu dàng, tỉ mỉ. Đầu ngón tay chốc chốc lại chạm vào làn da cổ nhẵn nhụi, cả người cô như có một luồng điện vừa xẹt qua nhưng chẳng mấy chốc đã được làn gió ấm thổi đi.

Vẻ mất tự nhiên của Từ Lai bị người đàn ông ngồi sau nhìn thấy hết. Anh thầm cười trong bụng. Tóc gần khô thì anh tắt máy sấy, bỏ nó xuống, dùng hai tay cào mái tóc dài ra sau, lại còn đến gần tai cô, thở nhè nhẹ vào vành tai trắng mịn.

“Vừa nãy em nhìn cơ thể anh không chớp mắt phải không?” Giọng người đàn ông trầm ấm, mê hoặc xen lẫn chút trêu ghẹo.

“Không hề.” Từ Lai phủ nhận chắc nịch.

Cận Thời Xuyên nắm bả vai, xoay người Từ Lai lại: “Em dám nhìn vào mắt anh nói lại lần nữa không?”

Từ Lai cắn môi, ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt đang cười của Cận Thời Xuyên, nói rất lẫm liệt: “Nhìn vào mắt anh nói lại lần nữa nhé, không hề.”

“Con bé này cứng miệng phết nhỉ.”

“Sự thật thôi.”

Cận Thời Xuyên cố ý thở dài, duỗi tay kéo Từ Lai hướng về phía mình, một tay ôm eo, một tay đỡ sau gáy, môi hôn lên.

https://thuviensach.vn

Trong lúc nghỉ lấy hơi, anh lại còn nói là: “Ờ, giờ miệng mềm hơn rồi.”

“Muốn hôn thì cứ nói thẳng, ơ… đâu ra… lắm… lý… quá…” Chữ “vậy” cuối cùng bị người đàn ông nuốt luôn vào miệng.

Bóng đêm lượn lờ, gió mát hây hây, vô cùng vô tận.

Ánh sáng kiều diễm, chiếc mành sát đất, tung bay phất phơ.

“Cận Thời Xuyên, anh sờ chỗ nào thế hả?”

“Cô giáo Từ, làm chính sự phải nghiêm túc một chút.”

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Cận Thời Xuyên hôn thật sâu người con gái trong lòng, bàn tay cũng bắt đầu không chịu yên, vết chai mỏng trên những đốt ngón tay chạm vào da thịt mềm mại. quả thực là đê mê như lửa và băng cùng hòa quyện.

Từ Lai bị hôn đến điên đảo quay cuồng, lúc sực tỉnh ra, cái tay kia hư hỏng kia liền bị cô đè lại.

“Cận Thời Xuyên, anh sờ chỗ nào thế hả?” Từ Lai nói không ra hơi, thở hổn hà hổn hển.

Từ lâu anh đã sớm biết cô nàng này là báu vật ẩn mình rồi, cái lần ở doanh trại huấn luyện, vì để ép anh nhận Bình An, cô đã phải trình diễn một màn, giờ được chạm vào đầy chân thực, thứ cảm giác này khiến anh thích chẳng nỡ rời tay luôn.

Điệu cười của Cận Thời Xuyên nghe thật biến chất: “Cô giáo Từ, làm chính sự phải nghiêm túc một chút.”

Nói xong không quên đùa nghịch thêm mấy cái, bàn tay cô giữ anh chẳng hề có chút tác dụng, anh nhanh chóng đi tìm lại hương vị ngọt ngào trên đôi môi cánh cung.

Từ Lai bị hôn sưng cả môi, lưỡi tê đi, đến lúc đó anh mới không đành lòng buộc phải buông ra, để cô chỉnh trang lại áo quần, anh ngả lưng dựa vào sô pha, điều hòa nhịp thở.

https://thuviensach.vn

Sự tình kết thúc quá đột ngột, khiến cô nàng cứ ngỡ anh sẽ tiến hành bước tiếp theo được một phen trố mắt nhìn.

Cận Thời Xuyên chỉ cần nhìn biểu cảm của Từ Lai là biết ngay cô tưởng mình sẽ làm tới. Anh bật cười rồi ôm Từ Lai vào lòng, giọng khàn cả đi: “Ngoan, chờ chút để anh bình tĩnh lại đã.”

Từ Lai được Cận Thời Xuyên ôm, tầm nhìn của cô vừa khéo rơi trúng đôi chân dài để trên nền nhà của anh, cái chỗ kia đã có phản ứng rất rõ ràng rồi.

“Này.” Từ Lai gõ nhẹ lên ngực Cận Thời Xuyên.

“Gì?”

“Hay là… làm đi!”

Đây thực ra chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Cô đâu phải trẻ con, cần gì phải giả vờ giả vịt, muốn bước qua cửa nhà anh thì sợ gì không dám giao mình cho anh chứ.

Chỉ có điều là anh đang bị thương, cô xót ruột lắm, lỡ đâu làm vết thương nặng ra thì mệt.

Thế nhưng, anh đã chịu đựng như vậy đâu chỉ mới ngày một ngày hai. Cô là người nghiên cứu động vật học, kiến thức cũng tương đối phong phú, như Cận Thời Xuyên từng nói trước đây đấy, nhịn mãi thế này dễ hư luôn lắm.

Tiếng cười ấm áp của Cận Thời Xuyên vang ngay trên đỉnh đầu. Anh thơm tóc cô mấy cái liền rồi hỏi: “Em muốn à?”

Nói cái gì vậy? Thật mất cả không khí…

https://thuviensach.vn

Từ Lai nhỏm dậy nhìn Cận Thời Xuyên, tức giận lườm anh một cái: “Đội trưởng Cận, thực ra là ai muốn?”

Cận Thời Xuyên nhìn Từ Lai chăm chú rồi anh cười, cười đến nỗi khiến cô sởn gai ốc khắp người rồi mới chịu nói: “Thôi được rồi, không đùa nữa, đợi một chút là anh ổn thôi.”

“Thôi thật à?” Từ Lai tỏ vẻ hoài nghi, lát sau, cô rất nghiêm túc nói với anh, “Em nói thật đó, nếu anh thấy vết thương không thành vấn đề thì em cũng không có vấn đề gì hết.”

“Lần sau.” Cận Thời Xuyên lại ôm Từ Lai vào lòng, ghì cằm lên đỉnh đầu cô, cười khe khẽ, “Thì đừng có khóc đấy.”

Từ Lai cười khúc khích: “Đừng có mạnh miệng, em nghe nói lần đầu tiên của đàn ông hầu hết đều…” Cô cố ý không nói hết, để lửng lơ đầy ẩn ý.

“Cô giáo Từ này, anh phát hiện bữa nay da mặt em dầy lắm đấy nhé.”

“Nghiên cứu học thuật thôi, rất vô tư.”

Cận Thời Xuyên ôm người con gái trong lòng thật chặt, nói quyết tâm như lời đảm bảo: “Được, có cơ hội anh sẽ cho em học hỏi, được chứ?”

Từ Lai đã tự đào hố chôn mình mà còn chưa biết.

“Vậy giờ anh làm sao hả?” Từ Lai hỏi.

“Muộn rồi đấy, em về phòng ngủ đi.” Cận Thời Xuyên đáp.

“Chưa đến mười một giờ mà.” Từ Lai nói lại.

“Cái con bé này, đừng có trêu anh nữa!” Cận Thời Xuyên buông Từ Lai ra cảnh cáo.

https://thuviensach.vn

Từ Lai đứng dậy, gật đầu, cười một tiếng, đi về phía phòng ngủ.

Cận Thời Xuyên bó tay nhìn theo bóng lưng cô, cầm bao thuốc để trên bàn rút một điếu, chầm chậm xoa dịu sự kích động, giam hãm con mãnh thú đang gầm gừ muốn sổ lồng.

Thực ra, dù cho có không bị thương thì anh cũng không định làm. Mặc dù ngày nay chuyện nam nữ nọ kia đã trở nên bình thường nhưng anh thì vẫn là một con người hết sức truyền thống như thế hệ trước, vẫn ôm khư khư những tư tưởng, quan niệm cũ, không thay đổi được.

Cho nên, đợi một chút, chờ một chút…

Ngày hôm sau, bầu trời xanh biếc xanh như vừa được tắm rửa.

Cận Thời Xuyên rửa mặt xong thì qua gõ cửa, Từ Lai ra mở cửa rồi quay lại giường gấp chăn, thành phẩm là một tấm chăn gấp vuông không chuẩn hình miếng đậu phụ lắm trình bày trước mắt anh.

“Em cố hết sức rồi.”

Hồi ở doanh trại huấn luyện, Từ Lai cũng chưa từng gấp thử nhưng hôm qua nhìn thấy tấm chăn vuông vức ở trên giường, cô liền muốn sáng mai mình cũng sẽ gấp được một cái như thế, ai mà biết nó lại khó đến vậy.

“Để anh dạy em.” Cận Thời Xuyên ôm Từ Lai vào lòng, cầm hai tay cô giũ chăn ra, cẩn thận dạy từng bước một. Hơi thở của anh ở ngay bên tai khiến cô ngứa phát điên.

Mới sáng ra đã trêu ghẹo cô rồi.

Một tấm chăn được gấp vuông vức hoàn mỹ hiện ra. Từ Lai cáu kỉnh nhìn Cận Thời Xuyên: “Ai lại dạy cái kiểu này hả?”

“Chăn hình miếng đậu phụ không phải là vừa ăn đậu phụ vừa gấp hả?”

https://thuviensach.vn

“…” Khô lời rồi.

Vệ sinh xong xuôi, Cận Thời Xuyên chở Từ Lai về nhà. Trong nhà mọi thứ đều bình thường, giống như lúc cô đi, chỉ là trên sô pha không còn Hoắc Nham Tông nằm đó nữa thôi.

Cô nhìn chằm chằm cái ghế sô pha mãi rồi cười khẽ: “Em đi thay đồ.”

Từ Lai về phòng ngủ thay quần áo. Cận Thời Xuyên kiểm tra lần lượt từng cái cửa sổ trong nhà. Sau khi đảm bảo mọi thứ đều ổn mới quay trở về phòng khách, vừa đúng lúc cô nàng thay đồ xong.

“Em dẫn anh đi ăn quán mì lần trước em kể nhé.” Từ Lai đề nghị.

“Ừ.” Cận Thời Xuyên kéo Từ Lai cùng ra ngoài.

Hai người ăn sáng xong thì bàn xem sẽ đi đâu tiếp.

“Hôm nay em phải về trường báo cáo.” Từ Lai nói cho Cận Thời Xuyên biết.

“Chiều nay có đại hội biểu dương.”

Cận Thời Xuyên nhớ hôm qua Văn Khánh Quốc đã dặn đi dặn lại là không được vắng mặt ở đại hội biểu dương, anh chỉ có thể gật đầu.

“Đúng nhỉ!” Từ Lai gật đầu, “Lần này đại đội bọn anh lập công lớn mà.”

“Em có đi không?”

Từ Lai lắc lắc đầu: “Chỉ có lão Phan phải đi thôi, em không cần.”

Cận Thời Xuyên liếc nhìn Từ Lai: “Xong việc qua chỗ anh nhé?”

https://thuviensach.vn

“Tối em phải về ăn cơm với cha, tiện thể báo tin bình an nữa.” Quả là đã quá lâu không về rồi.

“Mai anh về đơn vị.”

Từ Lai dừng chân lại nhìn anh: “Vết thương của anh vẫn chưa khỏi hẳn đã bắt anh về rồi hả?”

“Tạm thời không cần đi làm.” Cận Thời Xuyên thấy cô nàng căng thẳng thì trong lòng vô cùng sảng khoái, chẳng hiểu sao lại vui đến thế.

“Ờm.” Từ Lai ngẫm nghĩ giây lát, “Vậy chiều tối em qua chỗ anh, để mai về ăn cơm sau cũng được.”

Cận Thời Xuyên yêu chiều vuốt tóc Từ Lai: “Có gì đâu, em vừa nhắc anh đấy, anh cũng có thể về nhà.”

“Mai anh về đơn vị rồi.”

“Không nỡ xa anh à?”

“Vâng.” Từ Lai gật đầu, “Không nỡ đâu!”

Cận Thời Xuyên rất thích thú vì Từ Lai luôn thành thực nói thẳng suy nghĩ trong lòng mình, ít nhất là ở trước mặt anh, cô nhóc này luôn có sao nói vậy, chưa từng giấu giếm, hết lòng hết dạ với anh.

Bỗng nhiên lại nhớ đến một câu: Có người con gái như thế, còn mong cầu gì hơn nữa.

“Ngoan.” Cận Thời Xuyên nở một nụ cười rạng rỡ hiếm hoi, trái tim cực kỳ ấm áp.

…

https://thuviensach.vn

Đến dự đại hội biểu dương lần này có các đoàn thể bộ đội, cảnh sát phòng cháy chữa cháy, nhân viên y tế, đại biểu tổ chức cá nhân đã tham gia cứu viện đợt đầu. Tất cả tập trung tại lễ đường trang trọng, nghiêm túc.

Ủy ban nhân dân tỉnh, thành phố, quân khu đều có lãnh đạo đến dự.

Điệu múa của đoàn văn nghệ quân đội mở màn đại hội.

Sau đó, các lãnh đạo lần lượt lên phát biểu đôi lời, nhắc đến sự kiện động đất ở Ngọc Miên lần này với sự xúc động, khen ngợi trước những người lính, y bác sĩ, người tình nguyện đang ngồi dưới, coi họ là những tấm gương sáng, chiến sĩ ưu tú của nước nhà.

Lần lượt từng nhóm lên sân khấu nhận bằng khen, huy chương, cử đại diện phát biểu. Họ đều là những người đã thực sự trải nghiệm thực tế nên nói chuyện rất lay động lòng người.

Từ Lai bị lão Phan kéo vào đúng lúc nghe gọi đến tên đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt thành phố Du Giang. Cô bảo lão Phan cứ mặc cô rồi chui xuống cuối hàng ngồi.

Cận Thời Xuyên và đồng đội mặc đồng phục cảnh sát thông thường, đi bên cạnh những chú chó tìm kiếm cứu nạn ăn mặc chỉnh tề. Dù là người hay chó, ai nấy đều hùng dũng, hiên ngang, ngẩng cao đầu bước, thể hiện rõ tác phong người lính.

Họ đứng trên sân khâu như những gốc cây cổ thụ, mặc phong ba, mặc bão giông, vẫn hiên ngang đứng trên đất này, bảo vệ non sông gấm vóc, bảo vệ bình yên của thành phố này.

Sừng sững không ngã, kiên cường bất khuất…

Từ Lai lấy điện thoại ra, hướng thẳng về phía người lính và chú chó bắt mắt nhất trên sân khấu, nhấn nút tròn.

https://thuviensach.vn

Người chủ trì đại hội mời anh phát biểu. Anh chỉ nói một câu: “Nhiệm vụ của người lính là dốc sức vì nhiệm vụ, vì đất nước, vì nhân dân phục vụ…”

Tiếng vỗ tay to như sấm dậy, cậu đại đội trưởng con nhà nòi này giơ tay phải lên chào theo quân lễ, các đội viên cũng thực hiện theo, những chú chó cứu nạn đứng thẳng mình đầy tự hào.

Không nói những lời lẽ chấn động hay màu mè sáo rỗng nhưng Từ Lai vẫn mê tít.

Thật là vinh quang.

Đại hội biểu dương kết thúc. Cận Thời Xuyên bị mấy vị lãnh đạo giữ lại nói chuyện. Từ Lai đứng chờ dưới bậc thềm dài dưới bóng cây ngô đồng mọc bên tay trái, đá đá chân, nhìn người qua kẻ lại mãi vẫn không thấy bóng Cận Thời Xuyên trong đám người.

Lục Phương Kỳ dắt Bình An đi. Cu cậu vừa trông thấy Từ Lai liền chạy thẳng tới.

“Bình An, mày nể mặt tao chút được không, trước mặt mọi người…” Bị chó dắt mũi lôi đi.

Từ Lai trông thấy cậu chàng chạy phăm phăm về phía mình, cô ngồi xổm xuống, dang rộng hai tay, mặt cười tươi: “Bình An, lại đây.”

Lục Phương Kỳ đầu hàng, thả dây dắt chó, trơ mắt ếch nhìn Bình An hớn hở chạy đến chỗ Từ Lai.

Anh thở dài, cứ tưởng mình với Bình An cũng có chút tình cảm với nhau sau vụ động đất, không ngờ, chậc, xem ra là anh ta đơn phương rồi.

https://thuviensach.vn

Bình An nhào lên người Từ Lai, hai chân trước ấn lên vai cô, cái đuôi ngoe nguẩy khoái chí, lè lưỡi liếm lia lịa.

Từ Lai cười vui vẻ: “Thằng quỷ, mày bị đội trưởng Cận của mày dạy hư rồi.”

“Chị dâu.” Lục Phương Kỳ chào Từ Lai.

“Cận Thời Xuyên đâu?” Từ Lai hỏi Lục Phương Kỳ.

Lục Phương Kỳ cười: “Ái chà, lần này lập công lớn, biểu hiện của đội trưởng Cận rất tốt, thư cảm ơn, khen ngợi cứ gọi là đầy cả hòm thư của các sếp, xem ra lần này anh Xuyên chạy không thoát nổi rồi.”

Từ Lai thắc mắc hỏi lại: “Chạy không thoát cái gì?”

“Thăng hàm, chuyển chức.” Lục Phương Kỳ cười mờ ám, “Anh Xuyên mà cứ ở tuyến đầu thì chị dâu cũng không an tâm nổi nhỉ.”

Từ Lai cười, nhìn thấy thấp thoáng góc áo màu xanh ô liu ở chỗ cầu thang, cô xoa đầu Bình An rồi mỉm cười dịu dàng: “Anh ấy quyết định thế nào, tôi cũng đều ủng hộ hết.”

Lục Phương Kỳ nhìn Từ Lai, thầm cảm thán: Anh Xuyên thật quá có phúc, đúng là một cô gái đẹp hoàn mỹ!

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Cận Thời Xuyên không biết trước Từ Lai đến. Anh vừa ra liền trông thấy Lục Phương Kỳ rồi thấy Bình An đang ngoan ngoãn để cho một cô gái vuốt lông, ngay lập tức, môi anh bất giác nở nụ cười, bước từng bậc thang đi về phía họ.

"Đến lúc nào thế?" Cận Thời Xuyên đến bên Từ Lai, cúi xuống nói chuyện.

Từ Lai ngẩng đầu lên nhìn. Cận Thời Xuyên cao hơn Lục Phương Kỳ một chút, trông y như một cây đại thụ, khiến người ta có cảm giác được che chở.

"Ngay lúc anh lên nhận thưởng." Từ Lai rất đắc ý, "Em có chụp ảnh đấy."

Cận Thời Xuyên cười dịu dàng, kéo Từ Lai đứng dậy, giọng ngọt ngào: "Không phải nói là không đến cơ mà?"

"Ngạc nhiên không, bất ngờ không?" Từ Lai cười tinh nghịch.

"Ừm, ngạc nhiên, bất ngờ."

Lục Phương Kỳ ngạc nhiên ra mặt. Cái người này sao từ hồi yêu đương lại làm người ta ghét thế chứ.

Đội trưởng Cận à, anh có thể nhặt khí tiết, phẩm cách của mình lên được không?

https://thuviensach.vn

Lục Phương Kỳ đặt tay lên miệng ho khụ khụ mấy tiếng, nhắc nhở hai người: “Này, chú ý ảnh hưởng.”

“Ngại quá, quên mất ở đây còn có hai con chó độc thân.” Cận Thời Xuyên nhìn Lục Phương Kỳ một cái rồi lại nhìn Bình An một cái, vui vẻ ra mặt.

“Mẹ kiếp.” Lục Phương Kỳ trợn mắt, “Chị dâu đang ở đây, tôi không thèm chấp ông.”

Cận Thời Xuyên đứng cạnh Từ Lai, bên trái Từ Lai là Bình An, bên phải Từ Lai là Cận Thời Xuyên. Từ Lai nghe thấy anh đáp lại Lục Phương Kỳ: “Đừng khách sáo, chấp được cứ chấp đi.”

Lục Phương Kỳ cười gằn, hèn hạ, quá hèn hạ.

Từ Lai hăm hở nhìn Cận Thời Xuyên, dùng cùi chỏ huých anh: “Lục Phương Kỳ nói đúng đấy, chú ý ảnh hưởng nhé, đội trưởng Cận.”

“Chị dâu thật là tốt.”

Cận Thời Xuyên tung chân sút Lục Phương Kỳ: “Cút đi.”

“Chân bị thương mà còn khỏe thế.” Lục Phương Kỳ xoa xoa bắp chân của mình, “Ông có phải người không đấy?”

Cận Thời Xuyên lườm cháy mắt, Lục Phương Kỳ đầu hàng: “Thôi, tôi đi đây. Bình An, đi nào, mày làm chó độc thân nghiện luôn rồi hả?”

Từ Lai và Cận Thời Xuyên đều ở đây, sao Bình An có thể đi với Lục Phương Kỳ được. Cuối cùng, Cận Thời Xuyên phải ra lệnh cho Bình An, nó mới miễn cưỡng đi theo.

“Anh tìm đối tượng cho mày nhé…” Lục Phương Kỳ vừa lẩm bẩm vừa dắt Bình An đi mỗi lúc một xa.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta cũng đi thôi.” Cận Thời Xuyên nhìn sang Từ Lai.

“Vâng.”

Từ Lai ngại mọi người nên cố ý đi giữ khoảng cách với Cận Thời Xuyên. Anh thì cúi đầu cười.

Lên xe, Từ Lai quay sang ngắm Cận Thời Xuyên, nhìn anh mặc đồng phục ngày thường màu xanh ô liu, cực kỳ phong độ, cực kỳ nghiêm chỉnh.

“Chẳng trách đàn ông các anh hồi bé ai cũng mơ được làm lính.” Từ Lai bỗng nhiên bật thốt một câu.

Cận Thời Xuyên hỏi: “Sao lại nói vậy?”

Từ Lai đưa tay sờ cầu vai và quân hàm của Cận Thời Xuyên rồi đáp: “Ngầu quá.”

Cận Thời Xuyên cười khe khẽ: “Thời niên thiếu nghĩ rằng nó là một ước vọng. Sau khi nhập ngũ rồi mới hiểu, bộ quân trang này là trách nhiệm gánh trên vai, lá cờ Tổ quốc là tín ngưỡng của bọn anh. Một ngày là lính, cả đời là lính, dù cho giải ngũ, đổi nghề thì cũng không thể quên được dòng máu lính đang chảy trong người mình.”

“Nếu như không đi lính, anh có hối tiếc không?” Từ Lai hỏi Cận Thời Xuyên.

“Không có nếu như.” Cận Thời Xuyên thản nhiên đáp, “Anh không hối tiếc chuyện đã làm.”

Từ Lai bất ngờ bật cười. Cận Thời Xuyên cũng cười.

Không hối tiếc chuyện đã làm, nhất là yêu em.

…

https://thuviensach.vn

Từ Lai về ăn cơm thì thường sẽ báo trước với thư ký Đường một tiếng. Thư ký Đường cũng bó tay với con bé cứng đầu này. Rõ ràng là cha của mình mà lại cứ bắt người khác chuyển lời.

Trên bàn cơm, cuộc nói chuyện luôn là kiểu một hỏi một đáp. Nội dung cơ bản là về hoạt động cứu trợ động đất lần này và vài chuyện về công việc của cô. Từ Thừa Vận hờ hững hỏi, Từ Lai hờ hững đáp.

Ăn cơm xong, Từ Lai đi rửa bát, rửa bát xong đang định về thì Từ Thừa Vận đi từ phòng sách ra gọi lại.

“Đánh ván cờ đã.” Từ Thừa Vận nhìn về phía Từ Lai, vẫn hững hờ như cũ, nói xong liền quay lại phòng luôn.

Từ Lai nhìn sắc mặt cha rồi lại nhìn thư ký Đường, thư ký Đường nháy cô, cô mím môi, đi vào phòng sách.

Từ Thừa Vận thích đánh cờ. Cờ vây, cờ tướng đều chơi rất giỏi. Từ nhỏ ông đã dạy cho hai con chơi. Từ Lai biết tĩnh tâm, hợp chơi trò này hơn Từ Úc, có điều cũng đã rất lâu rồi không động tới.

Thư ký Đường hãm hai tách trà mang vào, lặng lẽ đứng im một bên xem hai cha con ngấm ngầm so tài.

“Dạo trước, chú Hoắc có nhắc với cha chuyện của con và Nham Tông.” Từ Thừa Vận ăn xe.

Từ Lai lấy lui làm tiến: “Chuyện gì ạ?”

“Hôn sự ấy.” Từ Thừa Vận qua sông.

Từ Lai bất chợt nhớ lại những lời Hoắc Nham Tông nói với mình, tay khựng lại, dửng dưng đáp: “Con luôn coi anh ấy là anh trai.”

https://thuviensach.vn

Từ Thừa Vận ưng ý Hoắc Nham Tông từ bé, chín chắn, biết cách chăm sóc người khác hơn con mình nhiều. Hồi trước có nói đùa muốn kết thông gia, ai ngờ bên nhà họ Hoắc lại coi là thật, nhưng kể cũng tốt, cậu con rể này quá tốt ấy chứ.

"Tình cảm có thể từ từ bồi đắp, thời nay khó tìm được tình yêu đích thực lắm, tìm người phù hợp sống qua ngày mới là quan trọng nhất." Từ Thừa Vận dừng lời một chút, "Thằng bé Nham Tông thì mặt nào của nó cũng tốt cả, thích hợp với con hơn ai hết."

"Thích hợp ạ?" Từ Lai cười khẩy một tiếng, "Cha với mẹ cũng là thích hợp đấy, rồi sao nào?"

Tay Từ Thừa Vận run lên, hơi giận: "Giờ đang nói chuyện của con."

"Chiếu tướng." Từ Lai lật ngược, thắng lại ván cờ, cười giả dối rồi đứng dậy, "Con có người trong lòng rồi, không phiền cha lo."

Sau khi Từ Lai về, Từ Thừa Vận nhìn trân trân ván cờ thắng bại đã định, nói với thư ký Đường đứng ở bên: "Điều tra xem người Từ Lai nói là ai."

"Vâng, thưa thủ trưởng."

…

Cận kề ngày Quốc khánh, đội cứu hỏa càng bận rộn hơn.

Sau vụ cháy tòa nhà thí nghiệm lần trước, phía Đại học Du Giang đã đặc biệt tìm lãnh đạo trung đoàn phòng cháy chữa cháy Du Giang để nói chuyện, muốn tổ chức một buổi tập huấn công tác phòng cháy chữa cháy để nâng cao hiểu biết và ý thức trách nhiệm cho thầy cô và các sinh viên của trường.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, nhiệm vụ đầy vinh quang này rơi xuống đầu Cận Thời Xuyên.

Anh viện cớ vết thương chưa bình phục để từ chối. Cái nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ này được nhường lại cho Lục Phương Kỳ. Văn Khánh Quốc lại tưởng vết thương của Cận Thời Xuyên chưa khỏi thật, còn dặn dò anh chớ hoạt động nhiều, đừng làm để lại di chứng.

Lục Phương Kỳ ha hả: Vết thương của con cáo già này đã không thành vấn đề từ lâu rồi, ngày nào cũng chạy bộ tập luyện với mọi người cơ mà.

Cận Thời Xuyên vỗ vai Lục Phương Kỳ: "Tôi cũng là phối hợp với ông thôi, thấy tôi nghĩa khí chưa?"

"Thôi đi." Lục Phương Kỳ gạt phăng bàn tay của Cận Thời Xuyên đi, "Đừng tưởng tôi không biết ông đang tính cái vẹo gì trong bụng, ông muốn đi gặp chị dâu chứ gì?"

"Thông minh." Cận Thời Xuyên tặng Lục Phương Kỳ một lời khen.

Lục Phương Kỳ nhìn bóng lưng Cận Thời Xuyên ra về, bỗng nhiên nhớ ra mới rồi cô giáo Tang có mời anh ta đi ăn cơm để cảm ơn. Anh chàng gãi đầu gãi tai rồi vội đuổi theo Cận Thời Xuyên.

Từ Lai biết đội Cận Thời Xuyên sẽ đến tập huấn công tác phòng cháy chữa cháy thì rất vui, tính ra họ cũng đã không gặp nhau mấy ngày rồi. Cô bận dạy bù cho đợt trước nghỉ, việc chẳng biết ở đâu ra cứ ùn ùn kéo tới.

Mấy ngày này toàn sống dựa vào điện thoại di động. Có điều, vậy cũng vui lắm. Cô chỉ cần nhìn thấy tin nhắn anh gửi đính kèm ảnh Bình An đang tập luyện hay chơi đùa là đã sướng rơn rồi.

https://thuviensach.vn

Còn về Hoắc Nham Tông, từ sau đêm đó thì không thấy đến tìm cô nữa. Cô cũng chưa biết phải làm thế nào, đôi khi, trốn tránh là một lựa chọn dễ dàng hơn đối mặt.

Hàn Phóng nhân lúc rảnh rỗi, tạt qua trả chìa khóa cho Từ Lai. Anh bảo sau hôm say rượu đó, Hoắc Nham Tông đã ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn rồi. Anh ta không khai thác được chút thông tin nào từ phía Hoắc Nham Tông, quay sang hỏi Từ Lai xem đã xảy ra chuyện gì, cô cũng không nói.

Thế là, chuyện cứ như vậy chìm xuống.

Cận Thời Xuyên trước nay không hề hỏi đến chuyện cô và Hoắc Nham Tông đã giải quyết thế nào rồi. Có đôi lần, Từ Lai cố ý hỏi: “Sao em cảm thấy anh chẳng hề ghen ghiếc gì hết vậy?”

“Sao không ghen? Ghen to ấy chứ.” Cận Thời Xuyên không cần suy nghĩ đã bật thốt ra ngoài miệng, lập tức nói chữa, “Có điều, anh tin em. Anh nghĩ em cũng muốn được tự giải quyết ổn thỏa chuyện này.”

Không thể phủ nhận, Cận Thời Xuyên hiểu cô. Anh tin cô như tin chính mình vậy.

Có điều anh vẫn nói thêm: “Nếu như hắn dám chạm vào một sợi tóc của em, ông đây sẽ xử tử hắn.”

“…” Được rồi, đây mới là anh thật sự.

Ngày 30, ngày tập huấn công tác phòng cháy chữa cháy, thời tiết rất tốt, trời xanh mây trắng, gió nhẹ nắng vàng.

Ngay từ đầu, tất cả các cặp mắt của mọi người đều dán lên người Cận Thời Xuyên, lần trước chưa kịp nhìn kỹ anh đẹp trai này, lần này nhất định phải xem cho thỏa.

https://thuviensach.vn

Mặc một bộ đồng phục tập luyện toàn thân đứng ở đó, trông vừa cao lớn vừa đẹp trai, rất đàn ông, không cần nhìn thật cũng biết bên dưới lớp quần áo là cơ bắp cuồn cuộn. Sinh viên nữ và các cô giáo ở bên dưới lấp lánh ánh mắt ngắm nhìn cơ thể của đồng chí đội trưởng.

Anh đội trưởng này nghiêm túc thật! Chẳng cười gì.

Trước khi bắt đầu buổi tập huấn, đại diện nhà trường lên phát biểu đôi lời. Tranh thủ lúc đó, các cô gái lại tiếp tục dò tìm trai đẹp. Ngoài đồng chí chính trị viên tuấn tú rất được mọi người ưu ái còn có vài anh lính cứu hỏa khác cũng trở thành tâm điểm thu hút sự chú ý.

“Mấy anh lính cứu hỏa này đều tuấn tú quá, thật ra dáng!”

“Tôi vẫn theo thuyền anh đội trưởng, đẹp trai ngất trời luôn.”

“Đâu chỉ ngoại hình.” Một giọng nói khác thì thầm to nhỏ, “Tôi cá chắc luôn, dáng vóc của đội trưởng tuyệt đối đẹp khiến bà phải xịt máu mũi luôn đấy.”

“+1 “

“Đồng ý.”

“…”

Từ Lai nghe thấy có nhiều người nhòm ngó vẻ ngoài và vóc dáng của anh đội trưởng nhà mình, cười bó tay hết cách, thật là một gã đàn ông tai hại.

Phát biểu xong, buổi tập huấn bắt đầu. Cận Thời Xuyên bàn giao lại cho Lục Phương Kỳ rồi trốn ra một góc nhắn tin cho Từ Lai.

Thực ra nội dung tập huấn phòng cháy chữa cháy cũng chỉ có mấy mục: phổ biến kỹ năng thoát hiểm, kiến thức phòng cháy, thực hành cách

https://thuviensach.vn

sử dụng các phương tiện chữa cháy tại chỗ và những điều nên biết trong đời sống hằng ngày.

Lục Phương Kỳ vốn là người hoạt ngôn, cách giảng bài của anh rất lôi cuốn, chưa kể anh vốn cũng rất bắt mắt, Cận Thời Xuyên không có ở đây thì anh là người đáng ngắm nhất.

Cận Thời Xuyên và Từ Lai hẹn gặp nhau. Từ Lai kéo anh ra một rừng cây nhỏ cực kỳ kín đáo. Anh thanh niên tì cô gái lên thân cây, toàn bộ nỗi nhớ nhung đều gửi trao vào trong nụ hôn sâu để người ngậm vào miệng.

Từ Lai bị hôn đến thở không ra hơi. Cô vùi đầu vào lồng ngực Cận Thời Xuyên, bật cười khúc khích: “Chúng ta bây giờ giống yêu đương vụng trộm nhỉ?”

“Yêu đương vụng trộm giữa ban ngày hả?” Cận Thời Xuyên cắn nhẹ một cái lên vành tai Từ Lai. Cô nàng rụt cổ lại.

“Yêu đương vụng trộm còn phải phân biệt ngày hay đêm à?”

“Thấy kích thích không?”

Từ Lai gật gật đầu, ôm cổ Cận Thời Xuyên, nhìn anh chăm chú: “Nhớ anh lắm.”

Cận Thời Xuyên bất kể lúc nào đều có thể bị một câu nói bất ngờ của cô nàng đoạt cái mạng già.

Không được rồi, nổ tung mất, cúi đầu xuống, lại hôn tiếp.

Hai người đến chừng thì thôi, chỉnh sửa lại quần áo của mình, nhìn nhau cười một cái rồi đánh lẻ từng người quay về chỗ làm.

Cứ y như làm tình báo vậy, đến không ai hay, đi không ai biết.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Buổi tập huấn của đội phòng cháy chữa cháy ở trường kết thúc tốt đẹp, nhận được nhiều lời khen ngợi.

Đồng thời, không rõ vì sao, thời gian gần đây, mọi người cứ có cảm giác hay có người đi ngang qua cổng đơn vị nhìn vào trong, mà phần lớn trong số đó là phụ nữ là chính, tất nhiên cũng có một số là đàn ông.

Cho dù các chiến sĩ trong đội đều thấy ngờ vực nhưng mọi chuyện thì vẫn trôi qua như mọi ngày, đến giờ tập luyện thì đi tập luyện, có chuông báo lại vội vã lên đường.

Nhiều ngày sau, họ mới được biết thì ra mình đã nổi danh trên mạng. Cái này là nhờ Từ Lai nói cho Cận Thời Xuyên trước, trêu ghẹo bảo bọn anh có thể chuyển nghề sang giới giải trí được rồi.

Tiếp đó, Cận Thời Xuyên đem chuyện kể lại cho mọi người nghe, nhắc nhở họ chú ý thân phận của mình, đừng vì bất ngờ nổi tiếng ở trên mạng mà ảo tưởng, họ là người lính chứ không phải người nổi tiếng.

Các anh em đều cảm thấy phấn khởi trong bụng nhưng cũng phải công nhận đội trưởng nói đúng, không còn lén lút đi xem các chị em hâm mộ mình nữa.

…

Chuyện này khởi nguồn là từ bản tin trên diễn đàn của trường Đại học Du Giang. Tấm hình cuối bài chụp các đồng chí lính cứu hỏa trở thành tâm

https://thuviensach.vn

điểm sự chú ý, nhất là đồng chí đội trưởng đẹp trai, lạnh lùng. Đội ngũ háo sắc đông đảo trên mạng nhao nhao đòi tìm cho ra weibo của anh đội trưởng.

Đám sinh viên share bài tích cực, tag @ tên của các người nổi tiếng, vì thế trở thành chủ đề nóng trên mạng.

Trong số những người nổi tiếng bị @, có một blogger tên là LAI hoạt động khá ẩn dật bỗng dưng lại trả lời lại.

LAI:Dành lời khen cho các chiến sĩ cứu hỏa của chúng ta! Có điều cũng mong xin chớ làm phiền họ [ôm quyền] [ôm quyền] [link đính kèm: Đại học Du Giang: Tập huấn phòng cháy chữa cháy tại trường, các đồng chí cứu hỏa siêu ngầu!!!]

Bài đăng mới nhất của LAI trên weibo từ tận cách đây một năm. Weibo này mấy năm trước rất chăm chỉ đăng bài, chủ yếu viết bằng tiếng Anh, rất ít khi dùng tiếng Trung.

Đây là một trong những blogger đầu tiên chuyên đăng các bài viết tập trung về chủ đề từ thiện công ích và truyền tải hơi ấm tình người. Trong khoảng thời gian weibo còn chưa thịnh hành, lượng người theo dõi của LAI vẫn tăng liên tục, đạt tới hàng triệu.

Hiện tại, weibo triệu người theo dõi đâu đâu cũng thấy nhưng vào thời đó thì sức ảnh hưởng của LAI quả thực rất lớn.

Nội dung chủ yếu của weibo liên quan đến việc cứu trợ chó hoang, không hề tiết lộ danh tính cũng như hình chụp cuộc sống cá nhân, chỉ biết đây là người Trung Quốc, nhưng nam hay nữ thì không rõ.

Sau này, càng ngày càng nhiều weibo học theo LAI, LAI cũng ít đăng bài hơn, từ phát đều đặn chuyển sang hằng tháng rồi cuối cùng là cả năm cũng chẳng thấy đăng một bài, ngày càng thần bí.

https://thuviensach.vn

Thế nên, bài đăng mới của LAI lập tức được trả lời ầm ầm.

Quạ trắng:Đệt! Đệt! tôi đang thấy gì thế này!@LAIxác chết vùng dậy kìa! [kinh ngạc] [kinh ngạc]

LAI là tình yêu đích thực của tôi:Chân tướng chỉ có một! L quả nhiên là đồng bào của chúng ta [khửa khửa] [khửa khửa]

Tôi là LA, chỉ ít hơn một chữ:Òa, L trả lời lại bài tag á? Đúng là chuyện lạ!!!

MIKE111:Không phải L là một thành viên của đội cứu hỏa đó đấy chứ???

Chim nho nhỏ:LAI với nữ thần nhà tôi có follow lẫn nhau kìa, không phải là có quen biết thật chứ [gian trá]

…

Cún shiba lông đen:OMG, hình như tôi đã phát hiện ra một chuyện hay ho rồi@hero cứu hộ, LAI không phải là người Du Giang thật đấy chứ? Phải chăng là người đẹp cứu hỏa lần trước? Hóa ra là người ở đây thật [kinh ngạc] [vui vẻ] vote up tôi mau!!!

>>Chó mực rất đen: Hình như là thật đấy, LAI chỉ follow vài người làm tình nguyện nổi tiếng và@hero cứu hộ,@LAIcầu chứng thực!

Từ Lai rất xúc động khi phát hiện mình được nổi lên đầu weibo. Vốn đang định xóa tài khoản nhưng có vẻ như lại lạy ông tôi ở bụi này, thật ra cũng chẳng có vấn đề gì lớn, có khi còn có chuyện để trêu ghẹo khi gọi điện tán gẫu với Cận Thời Xuyên.

Thế là, đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt Du Giang lên hot search, LAI chẳng rõ vì đâu cũng lên hot search.

https://thuviensach.vn

Sau khi vụ hot search này nguội xuống, Tết Trung thu đến hẹn lại tới.

Theo truyền thống tháng đoàn viên, cộng thêm nhu cầu kết hôn của anh em, phía trung đoàn đã thảo luận kỹ lưỡng với phía lãnh đạo Đại học Du Giang, cuối cùng quyết định tổ chức buổi giao lưu hữu nghị trung thu với đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt, có điều, vì tính chất đặc biệt của công việc phải luôn sẵn sàng trực chiến nên đành phải mời các cô giáo đến đội phòng cháy chữa cháy ăn tết.

Văn Khánh Quốc gọi Cận Thời Xuyên lên trung đoàn để nói về chuyện này. Vốn cứ đinh ninh là thằng oắt con này sẽ từ chối, còn chuẩn bị sẵn cả rổ lời để khuyên nhủ, khuyên không xong thì vẫn còn cách vừa đấm vừa xoa nữa.

Nào có ngờ thằng bé vui vẻ đồng ý luôn, chỉ thêm một yêu cầu là không được quay phim chụp ảnh, không được giở trò bịp bợm.

Quyết định xong xuôi, Cận Thời Xuyên quay về đơn vị mở cuộc họp. Mọi người tập trung trên bãi đất trống, tập trung nhìn đội trưởng Cận, chờ nghe anh phổ biến.

Cận Thời Xuyên đứng trước mọi người, bên cạnh là Lục Phương Kỳ. Anh thông báo: “Mai là Tết Trung thu, lãnh đạo thông cảm với mọi người không thể về nhà ăn tết nên đã tổ chức một buổi giao lưu hữu nghị với Đại học Du Giang.”

Nói đến đây, mấy anh em tràn trề nhiệt huyết phía dưới không kiềm nổi niềm vui sướng trong lòng, là xem mắt trá hình đây mà!

“Vui đủ chưa?” Cận Thời Xuyên liếc mắt nhìn mọi người, giọng nói sang sảng.

Mọi người lập tức đứng nghiêm, bớt bớt cười lại, tập trung nhìn Cận Thời Xuyên.

https://thuviensach.vn

“Mặc dù công tác thường ngày chúng ta đều luôn làm tốt nhưng mai vẫn cần phải cố gắng thể hiện tốt hơn một chút, cái gì cần làm sạch thì làm sạch ngay cho tôi, đừng để cả đại đội phải mất mặt đấy, rõ chưa?”

“Rõ.” Tinh thần của các anh em bốc lên hừng hực.

Cận Thời Xuyên nhìn lướt qua mọi người rồi tiếp tục nói: “Nghe nói các giáo viên bên phía Đại học Du Giang có chuẩn bị tiết mục để biểu diễn. Các đồng chí có sở trường gì thì nhớ thể hiện. Hết buổi tập luyện ngày hôm nay, mọi người quay về tự nghĩ cho mình một tiết mục. Con gái nhà người ta là giảng viên đại học cả, có kiến thức, có văn hóa, các anh em phải cố gắng lên nhé.”

“Rõ.”

“Tiểu đội trưởng.”

“Có.”

“Năm phút nữa tập hợp để tập luyện.”

“Rõ.”

“…”

Lưu Húc dẫn mọi người đi. Lục Phương Kỳ cười: “Đội trưởng Cận, anh đã có gia đình rồi còn căng thẳng gì nữa?”

“Căng thẳng hả?” Cận Thời Xuyên liếc Lục Phương Kỳ, cất bước đi về phía sân tập, vừa đi vừa nói, “Đồng chí chính trị viên này, nên căng thẳng là ông chứ nhỉ?”

Tim Lục Phương Kỳ thót lại, cố làm ra vẻ bình tĩnh: “Tôi có gì mà phải căng thẳng.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên nói đầy ẩn ý: “Ông… độc thân.”

Đệt…

…

Buổi tối, rửa mặt xong, Từ Lai và Cận Thời Xuyên nói chuyện điện thoại với nhau, tán gẫu về buổi giao lưu hữu nghị ngày mai.

Từ Lai: “Bật mí nhé, mai thấy các cô giáo còn độc thân của trường em thì đừng kích động quá nhé, nghe nói hôm nay mọi người đi dạo phố cả ngày đấy.”

Cận Thời Xuyên: “Đi dạo phố hả?”

“Mua quần áo đẹp ấy, ngốc thế.”

“Em thì sao?”

Từ Lai mở tủ quần áo ra ngắm nghía: “Anh muốn em mặc gì?”

Giọng Cận Thời Xuyên trầm ấm đầy mê hoặc: “Anh muốn em… không mặc gì cả.”

Từ Lai: “Đừng đùa, nói nghiêm túc xem.”

Cận Thời Xuyên: “Rất nghiêm túc, anh nói thật mà.”

Từ Lai đỏ mặt: “Mặc luôn bộ anh mua cho em nhé?”

Cận Thời Xuyên tựa người lên khung cửa sổ: “Ừ, trông rất đẹp.”

Anh nhìn lên bầu trời đêm mênh mông, những vì sao điểm xuyết trên tấm lụa đen. Trăng. Rất tròn.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn đăm đắm vào mặt trăng. Tai lắng nghe tiếng của người thương.

Từ Lai dịu dàng: “Vậy em ngủ đây, mai gặp nhé. Ngủ ngon ạ.”

“Ừm, ngủ ngon nhé.”

…

Chiều hôm sau, các chàng trai độc thân của đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt người nào người nấy đều phấn chấn tinh thần, đứng trên sân tập chào đón các cô giáo xinh đẹp.

Chỉ chốc lát sau đã trông thấy Lục Phương Kỳ dẫn các cô gái trẻ trung, tươi tắn đi về phía họ, mặt mày ai nấy đều rất rạng rỡ.

Lục Phương Kỳ giới thiệu qua về nội dung tập luyện tiếp theo của các đội viên rồi mời họ đứng một bên quan sát. Mọi người không trông thấy anh đội trưởng đẹp trai ở đây thì có hơi thất vọng một chút.

Có điều, chẳng mấy họ đã bị đội ngũ các anh lính cứu hỏa cơ bắp cuồn cuộn trước mặt hấp dẫn sự chú ý. Tiếp đó, các chú chó tìm kiếm cứu nạn vừa ngầu vừa đáng yêu được các huấn luyện viên dắt ra sân tập thì độ phấn khích càng tăng lên.

“Chị dâu.” Lục Phương Kỳ nhân lúc mọi người không chú ý, kéo Từ Lai sang một bên hỏi thăm, “Thế, sao không thấy cô giáo Tang Thu tới vậy?”

Từ Lai trả lời: “Người ta đã có con rồi, có thể thành đôi với mấy anh lính trẻ măng ở đây được chắc?”

“Không phải cô ấy đang độc thân sao?” Lục Phương Kỳ mất tự nhiên lầm bầm một câu, “Mới ba mươi tuổi, có gì mà già?”

https://thuviensach.vn

“Sao anh biết?” Từ Lai thấy Lục Phương Kỳ lúng túng, bỗng nhiên hiểu ra luôn, “Ồ, anh ấy hả?”

“Sao? Không được à?” Lục Phương Kỳ đáp rất hùng hồn.

Từ Lai có hơi bất ngờ: “Anh và chị Tang Thu hả? Chuyện từ khi nào thế?”

“Thì từng gặp mấy lần, có chút cảm tình.” Lục Phương Kỳ gãi tai, “Hay là, cô gọi cô ấy đến đi được không?”

“Được.” Từ Lai mỉm cười, gật đầu, “Có điều, Lục Phương Kỳ à, anh đừng đùa bỡn tình cảm của chị Tang Thu đấy.”

“Anh là loại người đó hả?”

“Anh tự biết là được.”

Từ Lai lấy điện thoại ra gọi, mở loa ngoài: “Chị Tang Thu à, không phải Tử An vẫn đòi đến đội cứu hỏa thăm quan đấy sao, bọn em đang ở đây cả này, chị đưa thằng bé sang luôn đi.”

Tang Thu ngẫm nghĩ: “Không được hay lắm nhỉ, ảnh hưởng người ta làm việc.”

Từ Lai: “Vậy để em hỏi chính trị viên xem sao nhé!”

Lục Phương Kỳ gật đầu lia lịa, Từ Lai dừng một chút rồi mới nói với Tang Thu: “Chính trị viên bảo không sao đâu.”

“Thế… để chị hỏi Tử An xem.”

“Vâng, chị hỏi luôn đi, em chờ máy.”

Đầu bên kia có giọng nói vui vẻ của trẻ con: “Có ạ, con muốn đi.”

https://thuviensach.vn

Giọng nói dịu dàng của Tang Thu vang lên: “Lai Lai à, thế đợi chị đưa Tử An qua nhé.”

“Vâng, đến nơi thì chị gọi cho em nhé, em ra đón.” Từ Lai nháy mắt với Lục Phương Kỳ, đã xong.

Có cô giáo để mắt thấy Từ Lai và Lục Phương Kỳ nói chuyện với nhau, bèn thì thầm với cô giáo đứng bên: “Cô giáo Từ và chính trị viên Lục có phải…”

“Hình như cũng hơi giông giống đấy.” Cô giáo bên cạnh cười vui vẻ, khe khẽ nói, “Thế là yên tâm rồi, tôi còn lo cô giáo Từ để ý đến đội trưởng đấy.”

“…”

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Từ Lai cất điện thoại, đang chuẩn bị quay về đứng cùng các cô giáo khác thì Bình An không biết chạy từ đâu tới, lao thẳng tới chỗ cô, theo thói quen, nhảy cao hai chân bổ nhào thẳng vào lòng Từ Lai.

Thế là, trên chiếc áo trắng của cô in ngay hai dấu chân đen sì như hai bông hoa trước ngực.

“Bình An, chờ đã.” Từ Lai túm hay chân Bình An như hai người đang khiêu vũ.

Hướng nhìn của các cô giáo đang đứng cách đó không xa trên sân tập lập tức đổ dồn nhìn về hướng người đàn ông đang đi về phía này. Trang phục tập luyện toàn thân, vóc người cao to, dưới chiếc mũ lưỡi trai là khuôn mặt tuấn tú, khôi ngô, bàn tay và một đoạn cổ tay ngắn lộ ra ngoài cũng có thể khiến trái tim các cô gái nổ bùm bùm.

“Đội trưởng đến bước đi cũng quyến rũ, đẹp trai ngất ngây.”

“Giữ ý chút chứ, cô Hoàng, chùi nước miếng đi kìa.”

“Chao ôi, lần trước tôi đi công tác, chưa được thấy người thật, háo sắc một tí cũng không được à?”

“Đấy chính là anh đội trưởng mọi người hay nhắc hả?”

Người hỏi là Vu Thi Thi, một mỹ nữ khác trong đội ngũ giảng viên của Đại học Du Giang. Dáng người cũng tình thơ ý họa y như cái tên,

https://thuviensach.vn

không phải kiểu khiến người khác phải thốt lên trầm trồ mà là kiểu đẹp từ trong ra ngoài, rất có thần thái, càng nhìn càng mê.

Cha mẹ của cô đều là giảng viên của Đại học Du Giang, tính cách hiền hòa, không hề ra vẻ, năm ngoái tốt nghiệp xong liền được giữ luôn lại làm công tác giảng dạy ở trường.

“Đúng vậy, mấy cô lần trước đi học ở tỉnh ngoài không tham gia tập huấn công tác phòng cháy chữa cháy nên không biết, anh đội trưởng này tuy trông hơi lạnh lùng một chút nhưng đích thực là đỉnh của đỉnh đấy.” Cô Hoàng nhìn đội trưởng cười ngu ngơ.

“Thượng úy à?” Vu Thi Thi trông thấy quân hàm ba sao một vạch của Cận Thời Xuyên.

“Ừ, nghe nói vẫn chưa đến ba mươi, tuổi trẻ triển vọng, tiền đồ rộng mở.”

“Vậy à.” Vu Thi Thi nhìn Cận Thời Xuyên, môi mỉm cười, mắt không rời bóng dáng cao ráo đó.

“…”

Trong khi các cô giáo thì thầm to nhỏ với nhau thì các anh em trong đội lại hướng ánh mắt căm phẫn về phía Cận Thời Xuyên, thi nhau oán thán.

“Đội trưởng Cận làm cái gì thế? Đi catwalk à?” Giang Đường thấy các cô gái đều nhìn về phía đó thì giọng điệu khó chịu hẳn ra.

“Ôi, đội trưởng Cận đến một cái là các cô giáo đều nhìn không chớp mắt, tức thật.” Lưu Húc cười méo xẹo.

https://thuviensach.vn

“Có gan nói trước mặt đội trưởng Cận không?” Đỗ Thành nhướn mày hỏi.

“Trời đất, đó là gương mặt đại diện cho toàn bộ đội cứ hỏa Du Giang này đấy, các anh em chấp nhận số phận đi!” Vương Tuấn tỏ vẻ hiểu biết, đội trưởng là thần tượng của anh ta mà!

“Tiểu đội trưởng!” Dương Dương không quan tâm đến các cô giáo, quay sang hỏi Lưu Húc, “Còn tập luyện tiếp không?”

Lưu Húc gật gật đầu: “Tập chứ, linh hồn nhỏ bé của các ông bị câu hết đi rồi phải không?”

Giang Đường cười ha hả: “Tiểu đội trưởng, nói như anh thì không ấy.”

“Hừ, thằng này, muốn ăn đập hả?”

“Đã nghe thấy chưa, tập luyện đi…” Giang Đường đánh trống lảng, lẫm liệt, hiên ngang gọi các anh em đi tập.

Thế là, mọi người tạm quên đi việc bị các cô nương phớt lờ, nghiêm túc quay về tập luyện.

Cận Thời Xuyên còn chưa đi tới chỗ Từ Lai đã bị các cô giáo vây lại.

“Đội trưởng Cận, chào anh!” Cô Hoàng háo sắc, trước nay luôn chủ động trước đàn ông, nhất là món hàng đỉnh như thế này.

“Chào các cô.” Cận Thời Xuyên nói chuyện trôi chảy bình thường, nói trắng ra là chẳng có chút cảm xúc nào.

Cô Hoàng hỏi: “Đội trưởng Cận có thể dẫn chúng tôi đi tham quan đội phòng cháy chữa cháy của các anh một chút được không?”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên quay sang phía các anh em đang tập luyện gọi: “Giang Đường, lại đây.”

Giang Đường và Liệt Hỏa vội vàng chạy tới, chào theo quân lễ: “Đội trưởng Cận.”

“Đồng chí đưa các cô giáo đi tham quan đi.” Cận Thời Xuyên phân phó.

“Rõ.” Giang Đường đứng nghiêm, “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

Hầu như tất cả các giáo viên đều bị ảnh hưởng bởi khí thế của Cận Thời Xuyên, không ai dám nói một lời. Trong lúc mọi người đang thầm tiếc vì đội trưởng Cận không dẫn mọi người đi, một giọng nói ngọt ngào vang lên.

“Đội trưởng, không phải anh nên đích thân dẫn chúng tôi đi tham quan hay sao?”

Mọi người đồng loạt quay về phía tiếng nói phát ra, là cô giáo Vu Thi Thi.

Cô giáo Chu đang chăm chắm ngắm Cận Thời Xuyên, trước còn thầm thấy may vì cô giáo Từ ưng ý anh chính trị viên, bớt đi được một đối thủ cạnh tranh, ai ngờ tính đi tính lại vẫn còn một cô giáo nữa.

“Chắc đội trưởng Cận còn có công chuyện, chúng ta không nên làm phiền người ta.” Cô giáo Chu đóng vai người dịu dàng, biết quan tâm.

Vu Thi Thi là người dám yêu dám hận, người theo đuổi cô rất nhiều nhưng sống đến nay đã 22 tuổi, đừng nói là người khiến cô trúng sét ái tình, đến người khiến cô hơi thích một chút cũng chưa từng thấy.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm nay, vừa trông thấy đội trưởng Cận, cô phải thừa nhận mình lập tức dính sét ngay. Buổi giao lưu hữu nghị vốn chính là nơi để tìm bạn trai. Cơ hội là thứ do chính mình tạo ra và nắm giữ.

“Có làm phiền anh không?” Vu Thi Thi nhìn về phía Cận Thời Xuyên, chất giọng lúc nào cũng ngọt ngào, “Đội trưởng Cận.”

Cận Thời Xuyên gật đầu, xuyên qua mọi người nhìn về phía Bình An đang chơi đùa với Từ Lai, trong dạ thầm cười nhưng giọng điệu thì vẫn nghiêm túc: “Chó của tôi hình như có chút chuyện, tôi đi xử lý, các cô cứ tự nhiên.”

Lúc này mọi người mới ngoái đầu lại, trông thấy cô giáo Từ bị một con chó béc giê to lớn cắn ống quần còn cô giáo Từ thì có vẻ như đã bó tay toàn tập, đồng chí chính trị viên không biết đã đi đâu mất hút.

“Thế…”

Vu Thi Thi muốn nói cô cũng nuôi chó, có thể giúp được nhưng căn bản Cận Thời Xuyên không cho cô có cơ hội nói, dặn Giang Đường một câu rồi đi luôn.

“Mời các cô giáo đi theo tôi.” Giang Đường đóng vai hướng dẫn viên du lịch, dắt theo Liệt Hỏa, bắt đầu giới thiệu với mọi người.

Vu Thi Thi đi cuối đoàn, còn ngoái đầu lại nhìn thoáng qua bóng lưng thẳng tắp của người đàn ông, dù muốn hay không cũng vẫn phải đi theo mọi người.

Từ Lai thấy Cận Thời Xuyên đi về phía mình rồi mới ra lệnh cho Bình An: “Bình An, nhả ra, ngồi xuống.”

Bình An lập tức ngồi xuống trước mặt Từ Lai, ngoe nguẩy cái đuôi, lưỡi lè ra, mặt mũi rất ngoan ngoãn.

https://thuviensach.vn

“Chào đội trưởng Cận.” Từ Lai đứng thẳng, chào theo quân lễ.

Cận Thời Xuyên liếc một cái liền thấy ngay dấu chân trên ngực Từ Lai, anh nhìn Bình An bảo: “Bình An, đứng lên, giữ nguyên.”

Mặt Bình An ngơ ngơ ngáo ngáo, mặc dù vẫn ngoan ngoãn đứng lên nhưng hoàn toàn không hiểu nổi tại sao tự dưng lại bắt nó làm vậy.

Từ Lai quay sang hỏi Cận Thời Xuyên: “Sao lại bắt Bình An đứng thẳng thế ạ?”

“Cái thằng này đến kỳ động dục, chân chó biết chọn chỗ đặt thật.” Cận Thời Xuyên nhìn ngực Từ Lai, thái độ khó chịu.

“Không phải chứ, Bình An mà anh cũng ghen được hả?” Từ Lai chẳng biết phải tỏ ra thế nào nữa, liếc nhìn sang phía các đồng chí trong đội, “Các anh em có biết đội trưởng của mình là người như vậy không?”

“Đi, dẫn em đi tắm rửa.”

“Ờm.”

Cận Thời Xuyên dẫn thẳng người về ký túc xá của cán bộ để tắm rửa, mở cửa phòng, nghiêng người cho Từ Lai vào trước.

Từ Lai dắt Bình An, nhìn Cận Thời Xuyên đứng ngay cửa: “Mọi người còn đang ở đây, em vào không hay lắm thì phải?”

“Địa bàn của anh, anh quyết.” Cận Thời Xuyên chẳng mấy khi mới oai được một lần.

Từ Lai cười khì khì, đi vào phòng, thả dây dắt Bình An, cu cậu tự nằm sấp xuống nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Căn phòng ngăn nắp có một giường, một tủ, một bàn học, đơn giản, sạch sẽ, gọn gàng, đúng là phong cách người lính của anh.

Sau lưng vang lên tiếng của Cận Thời Xuyên: “Cởi đồ ra.”

“Ớ?” Từ Lai xoay người lại, mặt đối mặt với Cận Thời Xuyên, má đỏ lên: “Cởi… đồ ạ?”

Cận Thời Xuyên lấy một bộ quân phục trong ngăn tủ ra đưa cho cô: “Thay đi, anh giặt sạch cho.”

“Dạ, cơ mà…” Từ Lai nháy Cận Thời Xuyên, “Anh ra ngoài trước đi.”

“Sờ hết cả rồi, còn ngại với anh hả?” Nói thì nói thế nhưng anh vẫn đi ra ngoài, khép cửa lại.

Từ Lai thay xong đồ mới mở cửa ra. Người đàn ông đứng tựa bên khung cửa nhìn từ trên xuống dưới rồi lại nhìn từ dưới lên trên, bỗng nhiên anh cười một tiếng đầy xấu xa, đưa tay kéo cái eo nhỏ của Từ Lai, kề sát bên tai cô nàng thủ thỉ: “Lần sau ở nhà thì mặc lại bộ này cho anh xem nhé?”

“Đội trưởng Cận, đây là đơn vị của các anh đấy, anh đứng đắn chút đi chứ.” Gã đàn ông này mặt trước là người, mặt sau là sói.

“Yên tâm, không có ai đến đâu.” Cận Thời Xuyên hôn vành tai Từ Lai một cái rồi buông ra.

Từ Lai đưa đồ cho anh rồi nguýt một cái: “Bình An cũng hiểu đấy.”

Cận Thời Xuyên tươi cười nhìn Bình An đang nhắm mắt nghỉ ngơi: “Bình An nhà chúng ta rất biết ý đấy.”

“…” Ế, thế mà có vẻ cũng có lý.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên vào nhà tắm giặt đồ giúp Từ Lai. Từ Lai rảnh rang ngồi trong ký túc xá chơi với Bình An chán rồi lại ngồi vào bàn học xem mấy quyển sách trên giá, chủ yếu là sách quân sự, có mấy quyển về địa lý được sắp xếp ngay ngắn y như tính cách của anh.

Cô tiện tay cầm một quyển sách nghiên cứu về địa chất đọc, đọc say sưa quá, có người vào cũng không biết.

Cận Thời Xuyên bỏ chiếc sơ mi trắng của cô xuống lưng ghế, vòng tay ôm cổ Từ Lai, giọng nói ấm áp: "Xem gì tập trung thế?"

"Ở nước ngoài em cũng từng nghiên cứu về địa chất nhưng chưa từng đọc cuốn này, cách nhìn độc đáo, viết rất hay." Từ Lai để kệ cho Cận Thời Xuyên ôm cô.

"Tài liệu nội bộ, tất nhiên em chưa đọc rồi." Cận Thời Xuyên hôn từ đỉnh đầu Từ Lai xuống đến vành tai, gò má, chiếc cổ, vạch cổ áo quân phục, môi trượt đến đầu vai.

Cả người Từ Lai tê tê, được người đàn ông ôm, chẳng biết làm thế nào mà đã ngồi lên đùi người ta, cái eo bị giữ chặt.

"Cửa, cửa…" Từ Lai bị người ta kéo vào lòng hôn vẫn không quên nhắc.

"Khóa trái rồi." Anh tiếp tục cắn môi, cuốn lưỡi.

"Bình An, Bình An." Từ Lai không kịp thở.

"Ngủ rồi." Anh tiếp tục hôn.

Bình An nhắm mắt, quay mông về phía hai cái người không biết xấu hổ kia, nội tâm sụp đổ.

https://thuviensach.vn

… Không nghĩ đến tâm trạng đang kỳ động dục của ông đây một chút được hả?

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Đến giờ cơm tối, đội trưởng Cận và chính trị viên Lục cùng nhau vào. Từ Lai đi cùng Tang Thu và Uyển Tử An. Mọi người tập trung đông đủ, có thể… làm bánh trung thu rồi!

Buổi giao lưu hữu nghị tất nhiên là phải nam nữ cùng nhau làm. Những người đã chọn được mục tiêu liền chủ động tấn công, người chưa có ai thì túm năm tụm ba lại với nhau, những người đã có người yêu thì tự giác cùng ngồi chung với nhau một bàn.

Ai cũng muốn được đội trưởng Cận hỗ trợ, chẳng biết sao người lại lạnh lùng đến thế, chính trị viên không ngồi cùng cô giáo Từ mà cùng đội trưởng Cận gia nhập bàn những người đã có người yêu.

Từ Lai ngồi làm bánh cùng Tang Thu và anh bạn nhỏ Uyển Tử An. Thằng bé còn vui vẻ hát bài hát được dạy ở nhà trẻ.

“Mười lăm tháng tám trăng tròn nhỉ,

Ông làm cho cháu bánh trung thu

Bánh trung thu tròn, ngọt và thơm

Một miếng bánh là một mảnh tình…”

Sau đó mọi người cũng hát theo, các anh lính cũng hòa ca, cả nhà ăn vang tiếng đàn ông hát sang sảng.

“Ông của cháu là cựu chiến binh

https://thuviensach.vn

Ông yêu cháu nhất ở trên đời

Cháu hát ông nghe bài ca dao

Dành tặng cho ông một mảnh yêu…”

Hát xong bài này, mọi người lại hát tiếp bài mới. Các anh em đi bộ đội đúng là hay hát thật, có điều hát chủ yếu là mấy bài về người lính.

“Lai Lai, ở đây có cô giáo hình như có ý với đội trưởng Cận đấy.”

Tang Thu tình cờ trông thấy Vu Thi Thi cứ nhìn Cận Thời Xuyên mãi, vừa giúp Uyển Tử An dùng khuôn đúc vừa nói cho Từ Lai biết.

Cô vốn là người nhạy cảm, lại đã từng trải nên về mặt tình cảm thì tinh hơn người khác nhiều.

Ví dụ như Lục Phương Kỳ, đối phương còn chưa bày tỏ rõ ràng tình cảm với cô mà cô còn có thể cảm nhận được, chứ nói gì đến cái kiểu nhìn lồ lộ như của Vu Thi Thi.

Từ Lai ngẩng đầu lên nhìn thử, em gái đó thật đúng là ruột để ngoài da, nhìn phát biết ngay.

Trông thấy Lục Phương Kỳ đang nói chuyện với Cận Thời Xuyên, Từ Lai bật cười: “Anh ấy thật đúng là giỏi gây họa.”

“Chị Lai Lai ơi, hôm nay chính trị viên Lục cho em ngồi xe cứu hỏa đấy, ngầu cực kỳ luôn.” Uyển Tử An kể cho Từ Lai nghe, tự hào ra mặt, đầy vẻ thích thú.

“Ồ, vậy em thấy chính trị viên Lục thế nào?” Từ Lai cúi xuống nhìn Uyển Tử An.

https://thuviensach.vn

Uyển Tử An ngẫm nghĩ một chút rồi trả lời: “Ừm, con người không tồi, cũng rất có đầu óc.”

Từ Lai bật cười: “Em đúng là ông cụ non, sao em biết người ta có đầu óc chứ?”

“Đàn ông với nhau, nói chuyện là biết có đầu óc hay không ngay.”

“Ồ, đàn ông cơ à?” Từ Lai dở khóc dở cười.

“Đương nhiên, em đường đường là nam tử hán đấy.”

“…”

Hai người ríu rít nói chuyện với nhau, cuối cùng, Uyển Tử An vác bánh trung thu mình làm xong đi khoe với Lục Phương Kỳ.

Từ Lai mỉm cười, nhìn sang phía Tang Thu: “Trên con đường trưởng thành của Tử An thực sự rất cần có một người cha, em thấy Lục…”

Tang Thu cắt lời: “Chị biết em muốn nói gì, nhưng mà, chị với anh ta không được đâu.”

“Chị vẫn chưa quên được người chồng đã khuất à?” Từ Lai hỏi.

“Cha thằng bé để lại di thư cho chị, bảo chị hãy tìm một người thật tốt với mình rồi tái giá,” Tang Thu cười chua chát, “Nhưng mà Lai Lai à, cứ coi như chị quên được thì chị với anh ta cũng không thể đến với nhau, đây là vấn đề thực tế, em có hiểu không?”

Nói đến đây, Từ Lai liếc nhìn Lục Phương Kỳ, anh ta đang tự tay dạy Uyển Tử An làm bánh trung thu.

“Vậy…” Từ Lai thôi không nhìn nữa, “Ăn tết mà! Không nói mấy chuyện đó nữa, mọi chuyện cứ để thuận theo tự nhiên thôi phải không chị?”

https://thuviensach.vn

“Ừ…”

…

Bánh trung thu tự làm ra có đủ kiểu dáng, mùi vị đã sẵn sàng để được nhâm nhi trong đêm trông trăng.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, chẳng mấy khi mới có buổi giao lưu hữu nghị ăn tết với nhau nên đã dặn trước để đồ ăn hôm nay thật ngon, để đoàn giáo viên ăn chơi cho vui vẻ.

Các anh chiến sĩ ăn cơm rất nhanh, ăn xong thì ngồi tại chỗ chờ các cô giáo ăn chậm hơn. Đợi mọi người ăn xong hết thì đứng dậy thu dọn bát đĩa rồi lần lượt rời khỏi nhà ăn.

Buổi hội diễn văn nghệ và ngắm trăng được tổ chức ở sân tập.

Thiết bị âm thanh được chuẩn bị tử tế. Sân khấu tuy vừa nhỏ vừa không chuyên nghiệp nhưng ít nhất có thể thấy các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy đã rất cố gắng.

Giang Đường là người dẫn chương trình, làm nóng không khí bằng vài trò chơi tập thể rồi mới bắt đầu các tiết mục biểu diễn.

Ca hát, nhảy múa không phải ai cũng giỏi. Dương Dương rất phong độ, một mình một đàn ghi-ta hát một bài dân ca xong bị mọi người nài ép nên đành phải hát thêm bài “Ánh trăng nói hộ lòng tôi” vốn không chuẩn bị trước.

Không có tài lẻ thì phải làm sao đây, lấy thịt bù vào thôi.

Các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy có thể không biết gì cả nhưng nhất định là có da có thịt, đây chính là lúc để phô trương sức quyến rũ của mình rồi.

https://thuviensach.vn

Năm, sáu người lên biểu diễn thoát y chống đẩy hít đất. Những khối cơ bắp cuồn cuộn khiến các cô giáo trong đoàn phải thầm hò reo trong bụng, trái tim nổ tưng bừng, “man” quá đi mất!

Tiếp đó, mọi người chơi các trò chơi chia nhóm, nam nữ phối hợp, hai người dùng trán giữ một cái cốc, xem đội nào về đích sớm nhất mà không đánh đổ nước, đội thua phải để con gái ngồi trên lưng rồi chống đẩy hít đất một trăm lần.

Còn chơi cả trò hai người ba chân giẫm bóng bay…

Nói tóm lại đều là các trò chơi nhằm xúc tiến tình cảm, người ở trên chơi thì đỏ mặt tía tai, người ở dưới xem thì khua chiêng gõ trống ầm ĩ.

Sau một hồi náo nhiệt thì cũng cần một chút lắng dịu.

Là giáo viên dạy múa, Vu Thi Thi biểu diễn điệu “Bay lên cung trăng”, cơ thể mềm mại kết hợp với nền nhạc cổ điển, thấp thoáng có bóng dáng của Hằng Nga tiên tử, chỉ chớp mắt một cái là sẽ bay lên cung trăng.

Mấy chàng trai ngồi dưới xem say mê, dăm ba cô giáo dù cho có khịt mũi coi thường thì cũng không thể không tán thưởng tài năng thực sự này.

Mỗi người một tâm tư, ai cũng theo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

Tiếng nhạc chậm lại rồi tắt hẳn, Vu Thi Thi nghiêng dần người rồi cuối cùng nằm hẳn xuống, điệu múa hòa quyện với điệu nhạc.

Cô từ từ đứng dậy, cúi chào cảm ơn xong nhưng chưa định xuống ngay, quay sang mỉm cười với Giang Đường: “Tôi có thể mượn mic một chút được không?”

“Tất nhiên rồi.” Giang Đường gật đầu, đưa mic qua.

https://thuviensach.vn

Vu Thi Thi mỉm cười cầm lấy rồi nhìn Cận Thời Xuyên ở bên dưới: “Ừm, tôi có một câu muốn hỏi đội trưởng Cận.”

Trong dũng khí có e ấp, trong e ấp lại chất chứa tình cảm, thằng ngốc cũng biết là sắp có vụ tỏ tình rồi!

Chị dâu đang ngồi ngay bên dưới, chơi cái kiểu gì đây?

Hôm qua, đội trưởng Cận đã dặn đi dặn lại là không được gọi Từ Lai là chị dâu, chứ không thì hôm nay mọi người đã í ới gọi vậy rồi.

Các anh em len lén quan sát Từ Lai, trông không có vẻ gì là giận dỗi cả, tiếng nói ngọt ngào trên sân khấu lại cất lên: “Đội trưởng Cận, em thích anh, chúng ta… có thể thử hẹn hò được không?”

Các cô giáo không biết chuyện lập tức ồ lên kinh ngạc, có người tỏ ra khinh thường, cũng có người chơi thân với Vu Thi Thi vỗ tay cổ vũ: “Đội trưởng Cận, cô giáo đã tỏ tình rồi, anh mau trả lời đi.”

Các anh em tò mò quan sát ba người Cận Thời Xuyên, Từ Lai và Vu Thi Thi: đội trưởng Cận vẫn bình tĩnh như không, chị dâu cười nhẹ nhàng, cô giáo ở trên đang nhìn đầy mong đợi.

“Bị bắt nạt ngay trước mặt mà không nói gì à?” Tang Thu kề sát vào tai Từ Lai thì thầm.

Mặc dù trong lòng Từ Lai biết chắc cô gái này không làm nên cơm cháo gì nhưng mà người đàn ông của mình được người phụ nữ khác tỏ tình.

Ừm, rất là khó chịu.

Có điều, ai bắt cô dặn anh không cho mọi người gọi linh tinh cơ, tự làm tự chịu rồi.

https://thuviensach.vn

“Ngại quá, tôi có bạn gái rồi.” Cận Thời Xuyên nói rất tự nhiên, còn người đứng trên sân khấu thì lạnh thấu vào tim.

Các cô giáo không kiềm nổi tiếng ồ kinh ngạc và thất vọng.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên kỳ lạ. Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên, trong lòng lóe lên một ý nghĩ liền muốn hành động luôn.

“Hay là tôi cũng góp vui một bài hát nhé?”

Các cô giáo không rõ sự tình lại tưởng là cô giáo Từ gỡ thế bí cho giáo viên trường mình.

Các đồng chí chiến sĩ thì biết rõ mười mươi mọi chuyện, thầm cảm thán, chị dâu muốn công khai chủ quyền đây mà!

Cận Thời Xuyên cong môi cười lặng lẽ.

“Được, cô giáo Từ hát một bài đi.”

“Hát một bài, hát một bài…”

Một người đều ồn ào, vỗ tay cổ vũ, đáng bất ngờ là đội trưởng Cận cũng vỗ tay hùa theo.

Vu Thi Thi trông thấy Từ Lai phóng khoáng đi tới, chẳng ai trong hai người cảm thấy xấu hổ, nhìn nhau, khẽ cười một tiếng rồi đổi mic.

Từ Lai ngồi ở mép sân khấu gọi với xuống dưới chỗ mọi người: “Dương Dương, mượn ghi-ta của cậu một tí đi.”

“Ừ.” Dương Dương trao lại cây guitar cho Từ Lai.

Từ Lai cầm đàn, đặt hẳn mông xuống sàn, chọn một tư thế ngồi thoải mái, hai chân bắt chéo, lắc lư giữa không trung, trông rất nghịch ngợm, tự

https://thuviensach.vn

do, nghiêng đầu gẩy đàn.

Tiếng hát hòa cùng với tiếng đàn tuôn chảy.

“Lòng thầm muốn, người ở bên cạnh em”

“Lòng thầm muốn, người trang điểm cho em”

“Làn gió đêm vỗ nhẹ qua trái tim này,”

“Mới xao xuyến làm sao, tình yêu của em”

“Em ở bên người, vọng ngóng ánh trăng xa”

“…”

Cận Thời Xuyên xem Từ Lai chơi đàn ghi-ta. Đôi mắt anh đen láy, đen hơn cả bầu trời đêm, còn cô gái kia tựa như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm tối tăm ấy, sáng rực rỡ.

Cô, cười duyên thật tươi, mắt xinh sáng ngời.

Anh, tình nồng chan chứa, sâu tựa biển khơi.

Cung đàn ngân lên, rung động tiếng lòng, giọng hát của người con gái du dương, tự tin…

“Đều tại cảnh sắc đêm này, sao quá đỗi say lòng”

“Đều tại tiếng ghi-ta này, sao mà quá thê lương”

“Người ơi, em muốn ca một khúc ca”

“Lặng lẽ gửi trao nhung nhớ này, tình yêu của em”

“Người ở bên em, đang ngắm bình minh chăng”

https://thuviensach.vn

“…”

Cuối cùng, những ngón tay thon dài chỉ còn gảy nhẹ dây đàn, âm thanh phát ra rất đỗi dịu dàng.

“Em ở bên người, vọng ngắm ánh trăng xa”

Từ Lai cố ý đổi “người ở phương nào” thành “người ở bên em” và đổi “em ở xứ xa” thành “em ở bên người”.

Người biết chuyện thì đều rõ là chị dâu đang thổ lộ đấy!

Ôi ôi ôi!! Thật tra tấn lũ chó độc thân mà, giết tôi đi, giết tôi đi a a a…

Mọi người quay qua nhìn đội trưởng của họ, ôi chao, hạnh phúc ngọt ngào ra mặt luôn, cười ngọt như mật ấy, chắc là ngọt đến tận xương luôn rồi!!

“Chị dâu hát hay quá.” Giang Đường quên béng mất, đổi míc lại liền thốt ngay một câu, lời dặn dò của đội trưởng Cận đã bị vứt tiệt đi đâu đó rồi.

Cả đội đồng loạt nhìn về phía Cận Thời Xuyên, trông thấy anh từ từ đứng dậy đi về phía sân khấu, cầm đàn ghi-ta để sang một bên, dang rộng đôi tay, mặt mày rất đỗi thương yêu, chiều chuộng.

Từ Lai không làm bộ làm tịch gì nữa, nắm đôi tay Cận Thời Xuyên để anh ôm cô xuống.

Tiếng ồn ào vang lên rầm rầm, đây đúng là cảnh tượng khiến người ta phấn khích nhất đêm nay.

“Chị dâu, chị dâu…” Mọi người nhịn mãi, giờ đội trưởng Cận đã thể hiện rất rõ ràng rồi, khỏi phải nhịn nữa, nhịn tiếp thì cũng đến nội thương mất thôi.

https://thuviensach.vn

“Hôn đi, hôn đi…”

Cận Thời Xuyên ôm vai Từ Lai, phóng con mắt sắc lẹm qua, tiếng ồn lập tức bặt tăm nhưng nụ cười trên khuôn mặt mọi người thì vẫn vô cùng… rạng rỡ.

“Thôi, tôi và chị dâu của mọi người đi tản bộ đây, mọi người cứ tiếp tục đi nhé.” Cận Thời Xuyên nói xong liền kéo luôn Từ Lai rời khỏi đám đông.

Mấy cô giáo thích thầm đội trưởng Cận lập tức hóa đá tại chỗ, có người còn ngạc nhiên đến nỗi đánh rơi cả bát hạt lựu mới tách được lên đầu, lên người cô giáo khác.

Cuối cùng, tay thõng ra, thịch, quả lựu rơi xuống đất.

“Vừa rồi tôi không nghe nhầm chứ? Thế có nghĩa là bạn gái mà đội trưởng Cận nói chính là cô giáo Từ à?” Giật mình muốn rớt cả cằm luôn rồi đấy.

“Tôi nghĩ tôi cũng cảm thấy giống cô thôi.”

“Cô giáo Từ giỏi thật, chẳng trách cả buổi chiều chẳng thấy người đâu, hóa ra là đi thổ lộ với đội trưởng Cận, còn thành công mới chết chứ.”

“Không đúng, không phải là với chính trị viên Lục à?”

Lục Phương Kỳ bị nhắc tên, sợ hết cả hồn, vội vàng đánh mắt nhìn Tang Thu, nôn nóng giải thích: “Các cô giáo à, cô giáo Từ làm chị dâu bọn tôi đã lâu rồi, đội trưởng Cận với cô giáo Từ đã quen nhau được chục năm rồi đấy.”

Cuộc khẩu chiến của mọi người lập tức ngưng hẳn.

“Tình cảm mười năm, ôi chao, thế thì thua hẳn rồi.”

https://thuviensach.vn

” Cô giáo Từ và đội trưởng Cận quả thực rất đẹp đôi.”

“Cũng phải, ôi…”

“…”

Trong lúc các cô giáo còn chưa hết đau lòng và giật mình thì trên sân khấu có một người vẫn đang ngại ngùng đứng ngẩn ra.

Ngay từ lúc cô giáo Từ hát câu hát đầu tiên, cô đã quan sát thấy nét mặt đội trưởng Cận, Vu Thi Thi đoán bạn gái mà anh nói có lẽ chính là cô ấy, không ngờ lần đầu tỏ tình, kết quả lại là như vậy.

Cô tự cười giễu mình một tiếng.

Dương Dương lên nhặt đàn ghi-ta, lúc ngang qua chỗ Vu Thi Thi đang đứng tẩn ngẩn tần ngần thì thản nhiên nói một câu: “Đội trưởng Cận và cô giáo Từ đã bên nhau lâu rồi, cô không biết nên cũng không coi là thua.” Nói xong xoay người đi luôn.

Vu Thi Thi nhìn qua người đàn ông đang cầm đàn ghi-ta bỏ đi ấy, đôi mắt đen láy không nhìn thấu được, quyết định đi theo chào hỏi lại.

…

Tang Thu xem đồng hồ, quả thực không còn sớm sủa nữa. Cô đứng dậy nói với Lục Phương Kỳ một tiếng để về trước rồi dắt Uyển Tử An đi.

“Để tôi tiễn hai người.” Lục Phương Kỳ đưa tay vẫy lại.

Tang Thu nhìn Uyển Tử An rồi mỉm cười hỏi anh: “Anh có thể rời đơn vị không?”

“Không thành vấn đề, xin cái phép là được.”

https://thuviensach.vn

Lục Phương Kỳ bảo Tang Thu ra bãi đỗ xe chờ anh, anh sẽ ra ngay. Tang Thu gật đầu, đồng ý.

Có mấy lời, nên nói sớm.

Có mấy việc, sớm sẽ tốt.

Chú thích:

*Bài “Mười lăm tháng tám trăng tròn”:

*Điệu múa “Bay lên cung trăng” (Bôn Nguyệt –奔月):

*Bài hát “Em cần anh” mà Từ Lai hát, video này là bản gốc, ost của phim “Lư Đắc Thủy” (驴得水 – phim này được đánh giá rất cao trên douban hồi năm 2016), ngoài ra còn có nhiều bản cover và chế lại khác, t thấy có cả ver đam mỹ nữa. Lời bài hát trong chương này lấy từ lời vietsub của video bên dưới.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Trăng tròn treo trên cao, nhìn ngắm người tri kỷ. Ánh đèn vàng hoe, bước chân nhẹ nhàng.

Cận Thời Xuyên và Từ Lai cùng sánh bước trên lối đi bộ ở khu vực cây xanh, thong thả thoải mái, khoan thai an nhàn.

“Đêm đẹp thế này, anh lại làm cho cô giáo người ta đau lòng.” Từ Lai bỗng bật cười, liếc mắt nhìn sườn mặt đẹp như tượng tạc của người đàn ông đang đi bên cạnh.

“Vậy à?” Cận Thời Xuyên cũng cười theo, “Chẳng biết là ai chạy lên hát tỏ tình ngay liền ấy.”

Từ Lai dùng móng tay gại gại lên các đốt ngón tay của Cận Thời Xuyên đồng thời lườm anh: “Cái mặt của anh đào hoa lắm đó, anh có biết không?”

“Cũng thường thôi.” Cận Thời Xuyên đáp rất thật thà, có lẽ là đã ngắm chán cái mặt mình từ nhỏ rồi nên không thèm để ý, cũng không cho là mình có gì đặc biệt lắm.

“Câu này anh đừng có mà nói với người khác đấy.”

“Làm sao?”

Từ Lai lắc đầu ngao ngán: “Ngố thế, người ta sẽ thấy anh đã điêu lại còn kiêu đấy.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên hơi chau mày, vòng tay ôm eo Từ Lai, cúi xuống nhìn, tay kia dịu dàng vuốt ve gò má của cô.

Giọng nói có đôi phần như là nghiến răng nghiến lợi: “Vậy em có biết khuôn mặt của mình đào hoa cỡ nào không?”

Từ Lai áp lên ngực Cận Thời Xuyên, ngó nghiêng nhìn bốn phía, xác định chắc chắn nơi này không một bóng người mới nở nụ cười: “Nhưng em chỉ trêu chọc mỗi bông hoa lạnh lùng, kiêu kỳ này thôi!”

“Anh cũng vậy.” Cận Thời Xuyên ôm Từ Lai bước lui dần về sau, cho đến khi lưng cô chạm vào thân cây, không thể lùi thêm nữa. Bàn tay anh trượt từ cánh má mềm mại xuống chiếc cằm, môi nở nụ cười: “Anh cũng chỉ bắt mỗi con bướm yêu hoa này thôi.”

“Cận đại ca à.” Đôi tay Từ Lai dịu dàng đặt lên ngực người đàng ông, nhẹ nhàng gọi một tiếng, đôi mắt sáng lấp lánh, “Cám ơn anh.”

Cám ơn anh đã đưa tay về phía em mười năm trước, cám ơn anh đã đồng ý cho em trêu ghẹo mười năm sau, cám ơn anh đã chọn yêu em.

Cận Thời Xuyên sáp lại gần thêm, hai trái tim đều vì người kia mà đập điên cuồng, hơi thở kề sát, hòa vào làm một, giọng anh trầm lắng: “Anh cũng phải cám ơn em.”

Cám ơn sự dũng cảm của em mười năm trước, cám ơn lòng kiên trì của em mười năm sau, cám ơn em vẫn không ngừng yêu anh.

Hai người trao cho nhau lời cám ơn mà không nói lý do.

Đơn giản vì hết thảy câu từ đều đã hòa vào trong ánh mắt gửi trao, hết thảy đều không cần nói.

https://thuviensach.vn

Nụ hôn từ từ buông xuống, ngay đúng khoảnh khắc chạm vào nhau, hai tiếng chuông điện thoại đồng loạt réo lên, phá tan bầu không khí đang thăng hoa.

Từ Lai bất đắc dĩ lấy điện thoại trong túi ra nghe: “Alo, chị Tang Thu à.”

Cận Thời Xuyên cũng lấy điện thoại ra, đưa lưng về phía Từ Lai, giọng điệu khó chịu: “Sao?”

Tang Thu báo với Từ Lai mình về trước còn cuộc gọi của Cận Thời Xuyên là từ Lục Phương Kỳ để xin cái phép nghỉ ngắn hạn.

“Được, về rồi bù sau.” Cận Thời Xuyên trả lời xong cúp máy luôn, quay người lại nhìn Từ Lai, cô cũng vừa mới cúp máy. “Nào, tiếp.”

Bầu không khí đã không còn, Từ Lai tươi cười đẩy anh ra: “Đừng nghịch, nói chuyện nghiêm túc đi.”

“Chuyện nghiêm túc gì?” Cận Thời Xuyên vẫn muốn tiếp tục nhưng Từ Lai lại đẩy ra lần nữa.

“Anh biết chuyện Lục Phương Kỳ thích chị Tang Thu không?” Từ Lai kéo Cận Thời Xuyên tiếp tục đi dạo. Vừa rồi, trong điện thoại, Tang Thu nói là Lục Phương Kỳ đưa chị ấy về.

Cận Thời Xuyên tỏ ra ngạc nhiên: “Lục Phương Kỳ và Tang Thu á?”

“Vâng.” Từ Lai gật gật đầu, nghe giọng Cận Thời Xuyên là biết anh không biết gì rồi, cô cố ý nhấn mạnh lại, “Tin tức chính xác đấy.”

“Tang Thu lớn tuổi hơn ông ta cơ mà?” Tư tưởng cổ lỗ sĩ của Cận Thời Xuyên lại vùng lên.

https://thuviensach.vn

Từ Lai tiện tay phát nhẹ cánh tay Cận Thời Xuyên một cái, liếc xéo anh: “Anh coi thường chuyện chị em yêu nhau đấy hả?”

“Không phải coi thường.” Cận Thời Xuyên gãi chiếc mũi đang hếch lên đầy kiêu hãnh của Từ Lai, cười tỏ vẻ bó tay, “Mà là anh sợ nhà chú Lục sẽ không chấp nhận đâu.”

“Ôi, thực ra em thấy chị Tang Thu không phải là không có chút cảm tình nào với Lục Phương Kỳ nhưng mà chị ấy cũng có nỗi khổ riêng, vấn đề của họ không phải chỉ là vấn đề của hai người. Nếu thật sự muốn đến với nhau, chắc sẽ vất vả lắm. Có điều, có đắng cay mới có ngọt bùi.” Từ Lai lặng lẽ thở dài, “Hy vọng cuối cùng rồi sẽ tốt.”

“Ừ, hy vọng thế.”

Thực ra, cả hai đều hiểu cặp đôi này muốn đơm hoa kết trái thì cái phải đối mặt đâu chỉ là một người, mà còn là cả gia đình, xã hội và miệng lưỡi thế gian.

Tang Thu là vợ liệt sĩ, lại còn có con trai, tái giá đâu phải là chuyện dễ. Chưa nói người nhà có ngăn cản gì không, đứa trẻ có chấp nhận hay không, đáng sợ nhất là những lời nói ra nói vào của người ngoài.

Về phía Lục Phương Kỳ e là cũng chẳng lạc quan gì. Lục Phương Kỳ là con một mấy đời độc đinh của gia đình, nhà ba đời đều đi lính, giờ muốn cưới một người lớn tuổi hơn lại còn là vợ liệt sĩ, có con riêng, nói không phải kỳ thị chứ cũng phải nghĩ nhiều mặt. Gia đình như nhà họ rất quan trọng chuyện sĩ diện, tiếng tăm. Chắc là sẽ khó mà đồng ý.

Nói chung, hai người họ nếu muốn ở bên nhau thì muôn trùng thử thách, sai một li là đi một dặm.

Lục Phương Kỳ có lẽ còn có thể dám nhưng Tang Thu thì rất khó.

https://thuviensach.vn

Câu chuyện của họ có lẽ sẽ dừng lại vào hôm nay, cũng có lẽ sẽ có một tương lai tốt đẹp.

Chẳng ai biết được ý của ông trời, rõ ràng không thắng nổi số mệnh nhưng hết lần này đến lần khác vẫn đương đầu chống lại nó.

Thắng hay thua, cứ thử một lần thì mới khỏi hối tiếc.

…

Sau mấy bận mưa thu, tiết trời se se lạnh đến như đã hẹn. Mọi người chuyển sang mặc áo len. Gió thu thổi tung đám lá rụng trên sân trường, cả một khoảnh trời vàng ruộm, trông thật mới lạ.

Lớp của Từ Lai vốn đã kín chỗ nhưng mấy hôm nay thì còn đông đến nỗi phải tự vác thêm ghế đến để ngồi.

Tất cả là do tấm ảnh một sinh viên chụp lúc cô đang trên lớp đăng lên weibo ghi là “Cô giáo xinh đẹp nhất của tôi”.

Đăng được một hôm đã có tới mấy chục nghìn lượt thích và bình luận tới tấp.

Thế vẫn chưa là gì. Cộng đồng mạng còn lần ra được nick của cô giáo xinh đẹp này, thì ra chính là LAI lần trước cùng lên hot search với đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt Du Giang.

Tất cả được xâu chuỗi lại. LAI, chủ weibo yêu chó là cô giảng viên xinh đẹp của đại học Du Giang, là tình nguyện viên của tổ chức cứu viện hero ở Mỹ, cũng chính là cô gái cứu hỏa ở Du Giang nổi tiếng mấy tháng trước.

Chuyện này khiến Từ Lai không muốn lên weibo nữa, đăng xuất luôn tài khoản cho đỡ phiền phức.

https://thuviensach.vn

Tuy vậy, cho dù mình có thể chọn không vào weibo nhưng đâu có thể đuổi hết những người tò mò đến xem đây?

Thế là, lời dạo đầu trước khi điểm danh mỗi tiết trở thành: “Không phải sinh viên môn Động vật học, mời tự giác ra khỏi lớp, cảm ơn.”

Nhờ thế lớp học mới dần bình thường trở lại. Lâu dần, ngoài vài người gan lì thì phần lớn mọi người đều tự giác không đến làm phiền cô giáo xinh đẹp nữa, để cho cô được yên.

Một hôm Từ Lai lên lớp thì phát hiện có một cụ già ngồi ở bàn cuối, tóc bạc hoa râm, thần thái quắc thước, lặng lẽ mỉm cười và quan sát mình rất chăm chú.

Từ Lai thầm nghĩ: Tuổi tác của người hâm mộ có vẻ hơi lớn một chút nhỉ?

Tuy nghĩ vậy nhưng nể cụ lớn tuổi, Từ Lai không tiện mời cụ về, đành phải cho qua, tiếp tục giảng bài.

Đến lúc cho các sinh viên đặt câu hỏi để mình giải thích và giao bài tập nữa là hết giờ.

Từ Lai tổng kết lại bài học, đang định cho sinh viên tan học thì ông cụ bỗng nhiên giơ tay phát biểu.

“Thưa cô, tôi có câu hỏi.”

Mọi người lập tức quay hết đầu lại nhìn, lòng thầm kêu ca ông cụ già cóc đế đại vương rồi mà còn học đòi bọn con nít đi xem người đẹp.

“Thưa cụ, cụ có câu hỏi gì ạ?” Từ Lai nghĩ là cũng hết giờ đến nơi rồi, thôi thì kính già yêu trẻ một chút.

https://thuviensach.vn

Ông cụ đứng dậy, cười rất mực hiền từ: “Năm nay cô giáo bao tuổi rồi?”

“…” Nụ cười của Từ Lai đơ ra, không biết có nên trả lời hay không.

“Cô giáo là con một hay còn có anh chị em?” Ông cụ lại hỏi tiếp.

“…” Từ Lai méo miệng.

“Trong nhà còn những ai?”

Từ Lai hít sâu một hơi rồi đáp: “Thưa cụ, về vấn đề riêng tư, cháu không thể trả lời được. Được rồi, cả lớp nghỉ đi.”

Đáp xong, Từ Lai cầm sách đi thẳng ra khỏi lớp.

Ai có thể tưởng tượng được một ông cụ tay chống gậy mà lại có thể đuổi theo nhanh đến thế.

Ông cụ vừa đuổi theo Từ Lai vừa gọi to: “Ơ kìa! Ơ kìa! Cháu dâu ơi! Cháu đừng có chạy, ông chưa nói xong mà!”

Từ Lai chẳng hiểu ra làm sao, sao thói đời bây giờ lại còn có cả chuyện các cụ nhận bừa một cô gái là cháu dâu chứ?

“Cháu dâu… Cháu dâu…”

Lối đi trong trường quanh co, khúc khuỷu. Từ Lai quẹo vào một ngã rẽ thì không còn nghe thấy tiếng gọi cháu dâu nữa.

Cô thở phào một hơi, đi về phía văn phòng, đúng lúc đi đến lối rẽ cầu thang lên tầng trên thì bị một người ôm chầm lấy từ đằng sau.

Từ Lai giật bắn mình, bất giác hét lên một tiếng, miệng lập tức bị một bàn tay to bịt lại luôn.

https://thuviensach.vn

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai. Trong tiếng nói trầm ấm có bất đắc dĩ, trong bất đắc dĩ lại ngập tràn nhớ nhung.

“Anh đây.”

Từ Lai đang định quay người lại nói chuyện thì bỗng dưng lại rùm beng cả lên.

“Cái thằng này, to gan thật, cháu dâu tôi mà cậu cũng dám bắt nạt.” Ông cụ cầm gậy phang túi bụi, vừa đánh vừa quát sang sảng, “Mà là ngày xưa thì ông đây nhất định đánh cho mày nằm liệt giường luôn.”

“Khoan đã… Khoan đã…”

Cận Thời Xuyên bị tập kích bất ngờ, lưng, đầu và cánh tay đều bị ăn gậy rõ đau, cuối cùng không nhẫn nhịn được nữa đành túm chặt cây gậy lại, nhìn đối tượng đánh lén, giật mình ra mặt.

“Ông nội ạ?”

Vụ hỗn loạn lập tức kết thúc.

Từ Lai nhìn qua nhìn lại Cận Thời Xuyên và ông cụ kỳ lạ, tròng mắt sắp rớt cả ra ngoài.

Lát sau, cô mới dám mở miệng hỏi thăm: “Cụ là… ông nội anh ấy ạ?”

Ông cụ giật cái gậy về, đứng thẳng người, gân cốt hẳng còn rắn rỏi. Cụ lại nở nụ cười hiền từ.

“Chứ còn gì nữa hả cháu dâu.”

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Mấy giảng viên cùng chung văn phòng khác hôm nay không có tiết nên không tới, một người có tới nhưng hết tiết đã về luôn. Từ Lai mời một già một trẻ vào phòng, dẫu sao cũng còn tốt hơn là đứng ở hành lang phải không?

Dẫu sao hai ông cháu nhà này quả thực có nhiều chuyện cần phải đóng cửa bảo nhau lắm.

Từ Lai hãm chén trà ngon đem ra mời, đứng song song với Cận Thời Xuyên, còn không quên lén lút lườm anh một cái.

Cận Thời Xuyên ra vẻ mình hoàn toàn không biết gì, mà quả thực đúng là anh chẳng biết gì hết.

“Dạ thưa.” Từ Lai nhìn về phía cụ Cận Học Nghĩa, mỉm cười lễ phép, “Ông ơi, cháu xin lỗi ạ, cháu thực sự không biết…”

Cụ Cận Học Nghĩa mới vừa uống một hớp trà, đặt chén xuống, xua xua tay, vẫn cười vui vẻ như ban nãy: “Không sao hết, ông chỉ định đến xem trộm cháu một tí, không ngờ lại dọa cháu sợ.”

Từ Lai vội vàng lắc đầu: “Không có đâu ạ, không sợ ạ.”

“Nhưng cháu thì sợ.” Cận Thời Xuyên cố ý chìa tay ra xoa xoa bắp tay bị đánh, ánh mắt rất đáng thương.

https://thuviensach.vn

Cụ Cận Học Nghĩa xách cái gậy chống lên gõ mấy cái rất nghiêm nghị: “Cận Thời Xuyên.”

Cận Thời Xuyên được ông rèn giũa từ nhỏ thành quen, vừa nghe cái lập tức đứng nghiêm: “Có.”

“Quên thân phận của mình rồi hả?”

“Báo cáo, không quên ạ.”

Cận Học Nghĩa đưa mắt cười với Từ Lai, quay sang Cận Thời Xuyên lại lập tức đanh mặt lại ngay được: “Cái thằng này, cháu là người lính, sao dám đùa giỡn đàn bà con gái giữa thanh thiên bạch nhật thế hả?”

Cận Thời Xuyên khóc không ra nước mắt, nhìn ông nội tỏ vẻ cực kỳ bất đắc dĩ: “Ông ơi, Từ Lai là bạn gái cháu, chuyện này khác mà.”

“Không báo cáo à?” Nói rồi lại gõ gõ cây gậy chống, “Bạn gái thì có thể ôm ấp bừa bãi hả?”

“Báo cáo.” Cận Thời Xuyên gật đầu, “Cháu cho là có thể.”

“Hừ, cái thằng này.” Cụ Cận Học Nghĩa trừng mắt thằng cháu rồi lập tức quay sang nói với Từ Lai, “Cháu dâu chớ có sợ, nói cho ông biết, thằng oắt này bình thường có hay bắt nạt cháu không?”

Từ Lai cảm thấy Cận Thời Xuyên rất mực kính trọng ông cụ. Đứng trước mặt ông, gã đội trưởng kiêu ngạo, lạnh lùng mọi ngày liền biến thành kẻ bị dạy dỗ, hơn nữa lại còn rất ngoan ngoãn nghe dạy dỗ. Cô nhìn mà cũng thấy thương thay cho Cận Thời Xuyên.

Cô mỉm cười, lắc lắc đầu: “Không ạ, Cận đại ca rất tốt với cháu, thật sự rất tốt ạ.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên nhăn mặt, hỏi lại ông cụ: “Cháu ông là người thế nào ông còn không biết chắc, cháu mà lại thế à?”

Cận Học Nghĩa nhìn điệu bộ của Cận Thời Xuyên, hừ một tiếng rồi bảo: “Xem cái mặt vênh váo chưa kìa.”

“Sự thật thôi ông ơi.” Cận Thời Xuyên giận dỗi như một đứa trẻ, “Không tin ông hỏi cháu dâu ông đi ạ.”

Từ Lai len lén huých cùi chỏ Cận Thời Xuyên một cái. Anh phớt lờ luôn. Cô quay sang cười với ông cụ. Ông cụ dường như có vẻ thật sự đang chờ câu trả lời của cô.

Ôi, đàn ông đi lính, đúng là đâu ra đấy.

“Ông ơi, thật đấy ạ.” Từ Lai gật đầu chắc nịch.

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Cụ Cận Học Nghĩa nắm tay Từ Lai, vỗ nhè nhẹ lên mu bàn tay cô, cười và bảo, “Sau này nó mà dám bắt nạt cháu, cháu cứ mách với ông, ông xả giận cho cháu.”

Từ Lai gật đầu: “Thưa ông, vâng ạ.”

Thế là cụ Cận Học Nghĩa liền bật cười sung sướng, ngẫm nghĩ một chốc rồi mới hỏi: “Cháu tên là Từ Lai nhỉ?”

Từ Lai gật gật đầu: “Vâng ạ, ông cứ gọi cháu là Lai Lai.”

“Hay, rất hay. Thanh phong từ lai, nghe rất khoan thai.” Cụ dừng lời đôi chút rồi mới tiếp, “Tên này hay, rất đẹp đôi với Thời Xuyên nhà ông.”

Cận Thời Xuyên đứng yên một góc không tiếp lời, lặng lẽ nhìn bậc bề trên mình kính trọng nhất và cô gái mình yêu thương nhất, lòng thấy mềm hẳn ra.

https://thuviensach.vn

Từ Lai hơi thẹn, chỉ còn biết gật đầu cười bẽn lẽn.

“Thôi, được rồi. Ông biết là cái lão già này ở đây chỉ tổ cản trở bọn trẻ các cháu hẹn hò yêu đương thôi.” Cụ Cận Học Nghĩa đứng dậy nói với Từ Lai, “Ông chỉ là tò mò cô gái nào có thể đả thông được tư tưởng của thằng cháu nhà ông thôi. Giờ gặp được rồi, đi về đây.”

“Ông ơi, để cháu chở ông về.” Cận Thời Xuyên nói.

Cụ Cận Học Nghĩa xua tay: “Không cần. Chẳng mấy khi cháu mới được nghỉ, ông hiểu mà. Chú Trương đã chờ sẵn dưới tầng rồi. Muốn làm gì thì mau đi làm đi.”

“Để cháu đưa ông xuống đó.” Cận Thời Xuyên nháy mắt với Từ Lai, thấy cô gật đầu rồi anh mới đi mở cửa.

“Lai Lai này, hôm nào bảo Thời Xuyên dẫn cháu về nhà chơi nhé.”

Từ Lai gật gật đầu: “Vâng ạ. Ông đi thong thả ạ.”

Cận Thời Xuyên đỡ ông cụ xuống dưới nhà, tiện thể hỏi: “Ông về khi nào vậy ạ?”

“Hôm qua.”

Thực ra, phần lớn thời gian, cụ Cận Học Nghĩa ở bên Can hưu sở, cùng vui thú với các đồng đội cũ ở đó, ngày lễ ngày tết mới về khu tập thể. Hôm qua vừa về một cái liền nghe được tin giật gân, cụ phấn khởi quyết hôm nay đến đây xem thử luôn.

“Thằng Lục Phương Kỳ mách ạ?”

Hai hôm trước, Lục Phương Kỳ được nghỉ phép, hôm qua mới về lại đơn vị, chắc chắn là gặp ông nội rồi, gừng càng già càng cay, thằng đó đấu sao nổi ông, chắc có gì lại khai ra hết rồi.

https://thuviensach.vn

“Không cần biết ai nói, đây là chuyện tốt, có cái gì mà phải giấu.” Cụ Cận Học Nghĩa gõ đầu Cận Thời Xuyên một cái. Cái thằng này cao quá, đánh nó cũng mệt, cụ bảo: “Ông nội cháu lúc còn trẻ có hạng người nào chưa từng thấy, Lai Lai là một cô gái tốt đấy, muốn rước về nhà thật thì nhanh tay lên. Đừng có để người ta chạy mất rồi lại chạy về nhà khóc với ông.”

Cận Thời Xuyên cười khì khì: “Cháu biết mà.”

“Cháu thì từ bé đã hiểu chuyện rồi, cũng rất có chính kiến, ông không lo. Có điều cháu ham việc quá, ý ông không phải bảo tâm huyết với nghề là sai, mà là, thế thì chỉ có người bên cạnh cháu khổ thôi.” Cụ Cận Học Nghĩa đã bước đến đầu hành lang, một cơn gió thổi tới, hồi ức lại ùa về.

Ông cụ thở dài, cười nhăn nhó: “Năm ấy, lúc bà cháu mất vẫn còn trách sao lại gả cho ông, cứ than thở mãi cả đời không lúc nào hết nơm nớp lo chỉ vì một anh lính vô tâm, thật là lỗ to.”

“Thỉnh thoảng trông Từ Lai lại hơi giống bà.” Dịu dàng mà cố chấp.

“Bà cháu lấy đâu ra đẹp được như cháu dâu.” Ông cụ bật cười.

Cận Thời Xuyên trêu: “Ông nói xấu bà, cẩn thận không khéo ban đêm bà đến tìm ông đấy.”

“Thằng ranh con.” Cụ Cận Học Nghĩa vươn tay cốc đầu thằng cháu rồi thở, “Mệt cả người.”

Cận Thời Xuyên bị đánh mà vẫn còn cười: “Không phải tại giống ông à.”

Cận Học Nghĩa cũng cười theo. Chú Trương đang đi về phía họ. Cụ dặn Cận Thời Xuyên: “Lúc nào dẫn người về nhà gặp mặt thưa chuyện đi chứ?”

https://thuviensach.vn

“Ông vẫn nhìn chưa đủ phải không ạ?”

“Lắm mồm.” Cận Học Nghĩa quát Cận Thời Xuyên một câu. Cái thằng này có bạn gái một cái là trông người hoạt bát hẳn ra, đúng là chuyện tốt.

Chú Trương đã đến chỗ hai người. Cận Thời Xuyên lễ phép nói: “Chú Trương ạ. Làm phiền chú phải chăm sóc cho ông cháu rồi.”

Ông cụ không chịu nhận mình già, sang sảng quát: “Ông cần à?”

Chú Trương nể mặt cụ, lắc đầu lia lịa.

Cận Thời Xuyên trông hai người đi xa dần, vẫn còn nghe thấy tiếng cụ dặn chú Trương: “Về tìm giúp tôi quyển lịch vạn niên, tôi phải xem ngày thử xem…”

Anh mỉm cười nhìn ông nội, người thường được gọi là tướng Cận Học Nghĩa. Nói ra thì tâm huyết với nghề của anh cũng là do học theo ông.

Còn nhớ năm mới tròn bốn tuổi, anh đã được ông cầm tay dạy viết chữ, câu đầu tiên viết bằng bút lông ông dạy là: Tinh tinh chi hỏa, khả dĩ liệu nguyên.

…

Trên xe, Từ Lai mới nhớ ra hỏi Cận Thời Xuyên: “Hôm qua, lúc nói chuyện điện thoại, đâu thấy anh nói nay được nghỉ đâu nhỉ!”

“Thì muốn cho em một niềm vui bất ngờ mà.” Cận Thời Xuyên xoa đầu Từ Lai, cười đầy bất đắc dĩ, “Hình như lại thành ra giật mình khiếp sợ rồi.”

“Nhưng sao mà ông nội biết mà tới nghe em giảng bài, còn biết cả em nữa nhỉ?”

https://thuviensach.vn

“Lục Phương Kỳ.”

“Ồ, hiểu rồi.” Từ Lai thấy mấy hôm nay có lẽ tâm trạng Lục Phương Kỳ không tốt lắm nên cũng không nỡ trách.

“Yên tâm đi, ông nội thích em lắm, em chắc chắn sẽ là cháu dâu của ông.” Cận Thời Xuyên nhếch môi cười, tiện tay sờ cằm cô nàng.

Từ Lai cười đắc ý: “Tất nhiên, ai gặp em mà chẳng thích, hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, người người mến yêu.”

“Phải phải.” Cận Thời Xuyên cưng chiều ra mặt, thấy cô nói gì cũng đúng hết.

“Ông nội còn nói gì về em không?”

“Không nói gì với anh.” Anh dừng một chút rồi mới nói, “tiếp tục, “Nhưng mà nói với chú Trương về phải đi xem lịch vạn niên.”

“Lịch vạn niên thì sao?”

“Chọn ngày lành tháng tốt.”

“Chọn…” Cô nàng tỉnh ra, “Anh đã cầu hôn chưa?”

“Không phải em đã cầu hôn anh rồi sao?”

“Cận Thời Xuyên.”

“Ơi.”

“Có đôi khi anh hơi bị khốn kiếp đấy.”

“Hả? Đấy là em vẫn chưa thấy lúc anh thật sự khốn kiếp đấy.”

“…” Không phản bác được, không phản bác được.

https://thuviensach.vn

…

Hình như chẳng còn mấy ngày nữa là Lập đông.

Tháng mười một, từng đợt không khí lạnh lặng lẽ tràn về.

Chiếc xe cứu hỏa chắc chắn sẽ chẳng vì thời tiết mà ngừng lại. Bay ở trên cao cũng có thể nghe thấy tiếng còi hụ đinh tai nhức óc của con quái vật đỏ khổng lồ và xe cảnh sát.

Từ Lai báo với Cận Thời Xuyên hôm nay phải về nhà ăn cơm. Hai người còn chưa kịp nói thêm mấy câu thì đã tiếng còi báo động đã lọt vào ống nghe.

Chuyện thế này đâu chỉ mới một lần. Còi vừa kêu, lập tức cô sẽ nghe thấy tiếng gió táp vù vù trong ống nghe, rồi tiếng đàn ông thở dốc: “Đi làm đây.”

“Bình an nhé.” Lần nào Từ Lai cũng chỉ biết nói câu này, ý rằng bình an đi, bình an về.

“Ừ.” Đây cũng là chữ duy nhất Cận Thời Xuyên đáp lại mỗi lần. Ừ, sẽ bình an.

Từ Lai về khu tập thể, vừa mở cửa nhà đã nghe thấy tiếng nói chuyện ở trong. Cô vào phòng khách, trông thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế sô pha thì có hơi chần chừ.

Tính từ vụ bữa đó, hình như đã sắp hai tháng rồi.

“Lai Lai, về rồi à?”

Hoắc Nham Tông nghe tiếng, quay đầu lại nhìn, vẫn thản nhiên, phong độ như mọi khi, nụ cười vẫn ấm áp giống mọi lần, như thể người đàn ông kích động làm càn đêm đó không phải anh ta.

https://thuviensach.vn

“Vâng, sao anh ở nhà em?”

Hoắc Nham Tông nhạy cảm phát hiện ra thái độ của Từ Lai với mình, cô không buồn gọi tên anh một tiếng, trong lòng buồn thương nhưng ngoài mặt anh vẫn tỏ ra thoải mái.

“Nham Tông, nào, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Từ Thừa Vận không phát giác được cơn sóng ngầm cuồn cuộn giữa hai người, có điều trông vẻ mặt ông cũng không giống như người không có việc gì.

Giáp mặt vẫn như cũ, lòng lại quằn từng cơn, ắt phải có ngọn nguồn.

Chú thích:

*Can hưu sở干休所 được hiểu là khu nhà dành riêng cho các cán bộ quân đội về hưu, thương binh bệnh binh, người nhà của quân nhân về hưu ở, được thành lập theo quyết định của Ủy ban quân sự trung ương Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, chủ tịch Hồ Cẩm Đào ký, có hiệu lực từ ngày 01 tháng 10 năm 2010. Đối tượng người được ở tại Can hưu sở bao gồm cán bộ quân đội từ cấp đoàn trở lên, tham gia cách mạng trước ngày 30 tháng 9 năm 1949; thương binh bệnh binh bị mất khả năng lao động do làm nhiệm vụ trong chiến tranh hoặc xây dựng quốc phòng; vợ có chồng là cựu chiến binh đã mất và các trường hợp khác theo quy định. Nguồn kinh phí của Can hưu sở do nhà nước tài trợ toàn bộ.

*Tinh tinh chi hỏa, khả dĩ liệu nguyên (星星之火，可以燎原) nghĩa là một đốm lửa nhỏ có thể thiêu cháy cả một cánh đồng, là một câu nói nổi tiếng của Mao Trạch Đông viết trong thư gửi Lâm Bưu năm 1930, trong hoàn cảnh tư tưởng nhụt chí, bi quan về tương lai của cách mạng đang nhen nhóm trong nội bộ đảng. Ý nói một thứ trông thì nhỏ bé, yếu ớt nhưng nếu đặt đúng lúc, đúng chỗ thì có thể làm nên chuyện lớn, không thể coi thường được.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Bữa cơm diễn ra như không có chuyện gì. Từ Lai cắm mặt ngồi ăn. Hoắc Nham Tông và Từ Thừa Vận ngồi đối diện thì lại có rất nhiều chủ đề để nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng lại nhắc đến cô, Từ Lai ừ hử qua quýt lại mấy câu.

Đây là bữa cơm dài nhất từ trước đến nay, mất đến một tiếng đồng hồ mới xong xuôi.

Từ Lai ăn xong ngồi một góc nghịch điện thoại, lên mạng đọc tin tức. Một trung tâm thương mại ở Du Giang đang trong quá trình thi công bị xảy ra hỏa hoạn, gần như bị sụp đổ hoàn toàn, có công nhân xây dựng bị mắc kẹt bên trong.

Hàng mày của cô cau chặt. Lại hỏa hoạn, lại sập nhà. Xem ra lại sắp có thêm một công trình bị rút ruột được phơi bày ra ánh sáng. Tiếp đây chắc sẽ còn nhiều chuyện để nói.

Kéo xuống dưới, có vài tấm ảnh do người dân gần đó chụp đăng lên, mở to lên nhìn, hình chụp cảnh các chiến sĩ chữa cháy mặc áo bảo hộ màu xanh tím than chạy về phía cửa ra vào của tòa nhà. Màu lửa đỏ bừng một góc trời như muốn tô điểm thêm đôi phần rực rỡ.

Ảnh kế tiếp là hình một nhóm chó tìm kiếm cứu nạn ngồi một góc chờ đợi. Cô nhận ra Bình An nhưng không trông thấy Cận Thời Xuyên, người đáng lẽ ra phải ở cạnh nó.

https://thuviensach.vn

Ảnh tiếp nữa. Cô trông thấy Cận Thời Xuyên rồi, anh vẫn là một người rất nổi bật, bức ảnh hơi mờ nhưng vẫn có thể nhận ra vẻ nghiêm túc của anh. Anh đang dìu một công nhân đi từ trong tòa nhà ra, mặt nạ thở của anh được nhường lại cho người bị nạn.

Nhấp vào xem thêm bình luận, chẳng lạ gì khi có rất nhiều người phát cuồng, vỗ tay khen anh lính cứu hỏa, đồng chí cảnh sát phòng cháy chữa cháy trâu bò, anh lính cứu hỏa tuyệt vời ông mặt trời,… Đợi chút!

Cái này là từ nửa tiếng trước, giờ không biết thế nào rồi nhỉ?

Từ Thừa Vận và Hoắc Nham Tông lần lượt đặt đũa xuống. Từ Lai cất điện thoại đi, đứng dậy bắt đầu thu dọn: “Hai người cứ nói chuyện tiếp đi, con đi rửa bát.”

“Để anh giúp em.” Hoắc Nham Tông vừa nói vừa bắt tay vào dọn, trông chẳng hợp với hình tượng của anh gì cả.

“Không cần đâu, chỉ có mấy cái bát thôi mà.” Từ Lai nói xong liền cầm luôn mấy cái đĩa trong tay Hoắc Nham Tông chồng gọn lại rồi bê hết vào bếp.

Từ Thừa Vận nhận ra sự khách sáo, lạnh nhạt giữa Hoắc Nham Tông và Từ Lai nhưng không biết được nguyên nhân bên trong, lại tưởng là do lần trước nhắc chuyện thông gia với nhà họ Hoắc khiến Từ Lai xa lánh Hoắc Nham Tông.

“Kệ nó đi.” Từ Thừa Vận bảo Hoắc Nham Tông.

Hoắc Nham Tông cho dù là người hô mưa gọi gió trong giới làm ăn nhưng đứng trước mặt người lớn vẫn luôn giữ thái độ nhũn nhặn. Anh mỉm cười rồi ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Từ Lai rửa bát xong quay trở ra, nói thẳng với Hoắc Nham Tông: “Anh Nham Tông chở em về nhé, tiện thể em có chút chuyện muốn nói với anh.”

Trong lúc rửa bát cô đã quyết định rồi, tình hình của họ hiện nay cực kỳ không ổn. Nói rõ ràng, giải quyết dứt khoát, nếu còn có thể làm anh em thì tốt, nếu không thể thì nên bớt qua lại đi.

“Ừ.” Hoắc Nham Tông gật đầu, quay sang nói với Từ Thừa Vận, “Chú Từ à, cháu chở Lai Lai về, chú cứ yên tâm ạ.”

“Nham Tông này, chờ một chút, chú có mấy câu muốn nói với Từ Lai.” Từ Thừa Vận lúc nào cũng quý Hoắc Nham Tông ra mặt.

“Không sao ạ, hai người cứ nói chuyện đi.”

Vào phòng sách, Từ Thừa Vận ngồi xuống ghế nhìn Từ Lai đứng đối diện bên kia bàn, rút một tấm ảnh cất trong ngăn kéo ra bỏ lên mặt bàn: “Lần trước con nói với cha con có người mình thích, thì ra là một tên lính cứu hỏa.”

“Vâng.” Từ Lai nhìn tấm ảnh, là ảnh hồ sơ cảnh sát của Cận Thời Xuyên.

“Cha không có thành kiến giai cấp hay kỳ thị nghề nghiệp. Có điều con là con gái cha, con yêu một cậu lính cứu hỏa thì cha không thể không lo được.” Từ Thừa Vận dừng một chút, “Cho nên, chuyện này cha không đồng ý.”

Từ Lai cười một cái rồi mới chậm rãi cất lời: “Nguyên nhân cha không đồng ý e là vì cha đã chọn Hoắc Nham Tông trước rồi mới phải, những người khác đều không vừa được mắt cha, con có yêu ai thì cha cũng đều ngứa mắt cả.”

https://thuviensach.vn

Quả nhiên là phụ nữ, nói một câu trúng ngay tim đen. Từ Thừa Vận không phủ nhận: “Con nói không sai, trong mắt cha, Nham Tông xét trên tất cả mọi mặt đều hoàn hảo, cha không nghĩ còn có ai có thể tốt hơn nó.”

“Đó là trong mắt cha thôi. Trong mắt con, người con thích mặt nào cũng tốt, anh ấy giỏi hơn Hoắc Nham Tông cả ngàn lần.” Từ Lai tuyệt đối không chấp nhận được ai đó nói Cận Thời Xuyên không tốt. Ai cũng thế. Với cô, anh đã tốt đến mức không từ ngữ nào diễn tả hết được rồi.

“Từ Lai, đây là chuyện lớn đời người của con.” Từ Thừa Vận kỳ thật rất hiếm khi dùng giọng điệu kiên quyết như lúc này khi nói chuyện với Từ Lai, “Cha chỉ có một câu thôi. Bỏ nó đi.”

Từ Lai cười gằn một tiếng: “Không thể bỏ, con chấm anh ấy rồi.”

“Con…” Từ Thừa Vận đập bàn.

“Mười năm trước nếu như không có anh ấy.” Từ Lai đứng dậy, nhìn thẳng Từ Thừa Vận, nói rõ từng tiếng một, “Nếu như không có anh ấy, con đã chết lâu rồi.”

Từ Thừa Vận biết Từ Lai nói mười năm trước là muốn chỉ chuyện gì, những ký ức xưa cũ đã bị chôn vùi lại được khơi dậy, ông nhìn thoáng qua bóng lưng Từ Lai đang xoay người mở cửa sắp đi, giọng nói nhẹ nhàng đi nhiều: “Nếu muốn trả ơn thì có rất nhiều cách.”

Tay vặn nắm đấm cửa của Từ Lai dừng lại, khuôn mặt lạnh tanh, đầu không quay lại, giọng nói trong veo đầy tin tưởng: “Không, con yêu anh ấy.”

Nắm đấm cửa xoay, cửa mở, Từ Lai rời đi không hề ngoảnh đầu nhìn lại.

https://thuviensach.vn

Hồi lâu sau, Từ Thừa Vận mới thôi sững sờ, mở ngăn kéo, lấy ra một khung ảnh nằm trong đó. Người con gái trong khung ảnh dịu dàng và xinh đẹp. Ông ngắm nhìn rồi bỗng dưng bật cười: "Năm đó em cũng quyết liệt y như thế, thế rồi sao?"

Sau khi Từ Lai và Hoắc Nham Tông ra khỏi nhà, cô mới nói: "Đêm đó anh say, em có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, anh vẫn là người anh mà em kính trọng nhất."

Một làn gió thổi bay tóc cô, bóng hai người dần dần đổ dài, im lặng rất lâu, dường như đến cả chiếc lá cũng không cựa nổi mình.

"Lai Lai à, lẽ nào em thật sự chỉ có tình cảm anh trai em gái với anh thôi hả?" Hoắc Nham Tông nhìn Từ Lai, "Cho dù chỉ là một chút động lòng cũng không ư?"

"Không ạ." Từ Lai đáp không cần suy nghĩ, khẳng định chắc chắn, "Một chút cũng không."

Bỗng dưng, Hoắc Nham Tông nở nụ cười. Trong mắt người ngoài, anh không phải người hay cười hay nói, có lẽ người ngoài cũng không biết anh giữ nụ cười này chỉ dành riêng cho cái con bé vô tâm này.

"Thôi được, anh đồng ý, cả đời này làm anh trai em." Thực ra anh cũng đã sớm có dự định này. Tính tình con bé này thế nào anh biết thừa, anh không muốn mất cô. Nếu làm anh trai mà có thể được tiếp tục ở bên cô vậy thì cứ thế đi.

Giờ đến lượt Từ Lai sững người. Cô còn chuẩn bị sẵn một lô một lốc lời để nói, không ngờ có thể quyết định xong xuôi nhanh như vậy.

"Anh nói thật chứ?" Cô hỏi.

https://thuviensach.vn

“Từ nhỏ đến lớn, anh đã từng lừa em bao giờ chưa?” Hoắc Nham Tông bỗng nhiên bật cười.

Từ Lai lắc lắc đầu, anh chưa từng lừa cô lần nào. Cô lặng lẽ thở phào: “Quả thực là chưa từng.”

Hoắc Nham Tông cất bước đi trước, Từ Lai đi theo, anh thong thả bảo: “Chuyện em với cậu lính cứu hỏa kia, chú Từ biết hết rồi.”

“Vâng, không đồng ý ạ.”

“Em thấy sao?”

“Anh thấy em có quan tâm à?”

Từ Lai nhìn về phía Hoắc Nham Tông, nụ cười tươi như vậy đã lâu lại mới thấy. Mặc dù vướng mắc giữa hai người chẳng thể lập tức biến mất nhưng còn có thể thoải mái nói những chuyện thế này thì cũng coi là tốt rồi.

Về đến nhà, Từ Lai cởi áo khoác, bật ti vi, vào bếp rót nước uống, sau đó nghe thấy tiếng người dẫn chương trình vang lên bên tai, cốc nước trên tay rơi xuống vỡ choang một tiếng, chân bị nước hắt ướt hết.

Cô vội sấp vội ngửa chạy ra ngoài lấy điện thoại để gọi, gọi đi gọi lại, không có ai nghe.

“Lục Phương Kỳ, Lục Phương Kỳ… nghe điện thoại đi… nghe điện thoại đi…” Cô gọi đi gọi lại cho Lục Phương Kỳ, vẫn không có ai nghe.

Gió bên ngoài thổi vào trong xe taxi rát cả mặt. Cô chỉ mặc một cái áo phông mỏng, giả vờ bình tĩnh, cả người đông cứng, bên tai liên tục văng vẳng tiếng người dẫn chương trình trực tiếp tại hiện trường: “Bên trong tòa nhà có một lượng lớn vật liệu dễ cháy nổ, lúc cảnh sát phòng cháy chữa cháy tiếp cận thì gặp phải vụ nổ, theo tin chuyển về từ hiện trường sự cố, có

https://thuviensach.vn

một đồng chí đại đội trưởng bị sóng xung kích đánh trúng, hiện đã được đưa đến bệnh viện thành phố cấp cứu…”

Trong bệnh viện thành phố đông nghẹt người. Công nhân, dân thường, lính cứu hỏa, nhân viên cứu hộ đi qua đi lại như mắc cửi. Chân Từ Lai mềm nhũn, mặt trắng bệch, cô len qua đám người, điên cuồng tìm kiếm bóng áo đồng phục cứu hỏa, trong đầu lặp đi lặp lại câu nói ấy, “đại đội trưởng bị sóng xung kích đánh trúng”, “đại đội trưởng bị sóng xung kích đánh trúng”,…

Cuối cùng, cô cũng tìm thấy vài chiến sĩ phòng cháy chữa cháy trước cửa phòng cấp cứu số 5. Họ lặng lẽ đứng ở đó, áo quần lấm lem lấm luốc, mặt đen nhẻm, chỉ thấy mỗi đôi mắt hấp háy.

Cảm giác thực quá xa lạ, xa lạ đến nỗi không nhận ra mặt ai, là thật sự không nhận ra ai hay không dám nhận ra, cô cũng không biết được nữa.

Nhưng là cái bầu không khí này, cô khó nhọc nuốt nước bọt, cổ họng đau đớn như bị bỏng cháy.

Thế là cô cứ đứng sững ra đó, không dám tiến lên, không bước nổi một bước, không, bước nửa bước thôi cũng còn thấy khó như lên trời.

Cửa phòng cấp cứu mở ra. Nhóm lính cứu hỏa tràn tới. Bác sĩ lắc đầu tiếc nuối rồi một chiếc giường phủ kín vải trắng đường đẩy ra từ bên trong.

Lần đầu tiên, Từ Lai cảm thấy tim mình ngừng đập. Giữa nơi người đến người đi, cô ngồi rạp xuống nền như một bãi bùn nhão, mắt nhìn đăm đăm chiếc giường đẩy.

Thực tế thì chưa đến nửa phút nhưng với cô gái ngồi trên nền nhà kia thì dài như cả đời, tận đến khi bên tai có giọng nói thân thuộc vang lên.

“Từ Lai à?” Tiếng gọi không chắc chắn lắm.

https://thuviensach.vn

Từ Lai quay lại nhìn lần lần theo nơi có tiếng nói, đôi mặt tự động gạt những người không quen biết ra, người đàn ông đang đi về phía cô, ngồi xổm xuống đưa tay dìu cô dậy: “Sao em lại tới thế?”

“Cận Thời Xuyên?” Từ Lai hoảng hốt nhìn anh, không biết người đàn ông này là người hay quỷ, “Anh chết chưa?”

Cận Thời Xuyên lắc lắc đầu, nắm chặt tay Từ Lai áp lên mặt mình, dịu dàng bảo: “Không phải vẫn tốt cả đây sao?”

Từ Lai véo thử khuôn mặt ấy, rất thật, hai tay đưa lên, vuốt thử mái tóc ngắn rồi đến trán, đôi mắt sâu, sống mũi cao, đôi môi mỏng, cuối cùng véo thử cái cằm: “Có cằm này.”

“Ừ.” Cận Thời Xuyên gật đầu, khẳng định lại một lần nữa.

Từ Lai ôm cứng lấy cổ Cận Thời Xuyên, siết anh thật chặt, cứ như sợ anh sẽ chạy mất, nước mắt vẫn cố nén liền ào ra như vỡ đê, không thể ngăn lại được: “Dọa em sợ gần chết, em còn tưởng không được gặp lại anh nữa chứ.”

Cổ Cận Thời Xuyên ướt nhem nhép. Anh đưa tay vuốt sống lưng cho cô nàng: “Ngoan, anh không sao. Đã nói rồi mà, không có em cho phép, anh đâu dám chết chứ!”

Từ Lai gật đầu thật lực, ôm Cận Thời Xuyên càng chặt hơn.

Bọn Lục Phương Kỳ cũng chạy tới, nhìn hai người ngồi trên nền nhà ôm nhau thì cũng đoán ra được ít nhiều, thầm thở dài, phất tay ra hiệu cho mọi người đừng làm phiền.

Cận Thời Xuyên buông Từ Lai ra. Cô nàng nước mắt nước mũi tèm nhem như một đứa trẻ, vẫn đang còn tiếp tục sụt sịt, thật là khóc khiến anh đau cả lòng, chẳng biết làm sao cho được.

https://thuviensach.vn

“Được rồi, anh phải đi làm vài việc, em ngồi nghỉ một lát nhé?” Cận Thời Xuyên nói như dỗ con nít.

Từ Lai biết chuyện Cận Thời Xuyên phải đi làm là chuyện gì, cô gật gật đầu, vịn tay Cận Thời Xuyên muốn đứng dậy nhưng không được.

“Chân nhũn mất rồi.” Từ Lai cười cho anh yên tâm, “Anh đi đi, em nghỉ một lát là ổn.”

Sau đó, cô chỉ thấy cả người bay lên, cuống quýt bám chặt lấy cổ anh. Anh bế cô lên, đặt ngồi xuống trên một chiếc ghế, dặn một câu “chờ anh” rồi sải bước đi mất.

Trước cửa nhà xác, tiếng khóc nức nở của phụ nữ và trẻ con khiến mỗi người đứng đây đều cảm thấy vô cùng đau lòng và bất lực.

Lúc Cận Thời Xuyên đến, người vẫn còn đang khóc.

Lần này, ngoài đại đội đặc biệt của họ còn có đại đội số hai và số ba. Người hy sinh là đại đội trưởng đội số hai.

Cận Thời Xuyên có chơi với đồng chí đại đội trưởng vừa hy sinh này, cũng có biết mặt chị dâu. Anh nhận đồng phục và mũ bảo hộ của người chiến hữu từ tay một đồng chí trong đội đặt lên trên giường đẩy.

Khẩu lệnh vang lên: “Tất cả, nghiêm.”

Mấy chục người đến từ các đội cứu hỏa khác nhau cùng nện chân rầm rập đứng nghiêm.

“Chào.” Tiếng hô vang vọng trong bầu không khí hết sức trang nghiêm lại càng trang nghiêm hơn.

Toàn bộ các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy đồng loạt chào người anh hùng, từ cậu lính mới tò te cho đến các cấp chỉ huy đều đứng tại chỗ, giơ

https://thuviensach.vn

tay phải lên.

Trân trọng, kính chào.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Đêm ấy, giữa sảnh cấp cứu kẻ đến người đi, lúc Cận Thời Xuyên đến tìm Từ Lai, cô nàng đã khoanh tay, tựa vào lưng ghế, hình như đã ngủ. Có gì đó bóp chặt khiến trái tim anh khó chịu. Anh từ từ đi về phía cô.

Từ Lai ngủ không say giấc, vừa bị ai đó ôm một cái liền tỉnh ngay. Cô mở mắt ra ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cận Thời Xuyên, thò tay xoa má anh, mỉm cười khe khẽ rồi ngồi ngay ngắn lại.

“Xin lỗi đã làm em phải lo lắng.” Cận Thời Xuyên nhìn và nói với Từ Lai.

Từ Lai lắc đầu, hỏi anh: “Anh có còn phải quay về đơn vị nữa không?”

Cận Thời Xuyên gật đầu: “Có, phải về.”

“Thế anh mau về đi, em không sao.” Từ Lai dừng một chút rồi nói thêm, “Em tự đón xe về.”

“Qua chỗ anh đi, anh đưa em về.” Cận Thời Xuyên dịu dàng hỏi ý Từ Lai.

Ngày mai Từ Lai không có tiết, chắc là được, hơn nữa chỗ đó ở gần đơn vị, ở gần anh.

“Vâng.” Từ Lai gật đầu, quả thực không muốn đi đi về về nhiều cho mệt.

https://thuviensach.vn

Thế là, đêm đó, Cận Thời Xuyên dùng xe cứu hỏa đưa Từ Lai về. Ban đầu các anh em trong xe thấy Từ Lai cũng lên xe thì có chút mông lung, sau đó liên mồm gọi Từ Lai là chị dâu, vẻ như thân thiết lắm.

…

Sáng hôm sau Từ Lai bị cảm, cuộn người trong chăn, xỏ dép lê, lết ra ban công đứng nhìn. Quả nhiên, trên sân tập, các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy đang chạy bộ. Cô căng mắt nhìn mãi mà không thấy bóng Cận Thời Xuyên đâu.

Còn đang thắc mắc thì ngoài cửa có tiếng động. Cô quay người lại liền thấy ngay Cận Thời Xuyên trong trang phục màu xanh ô-liu từ đầu đến chân đang đi về phía mình.

"Nhìn gì thế?" Cận Thời Xuyên ôm cả người lẫn chăn vào lòng, hỏi chuyện thì thầm.

Từ Lai khịt mũi một cái rồi đáp: "Nhìn đội cứu hỏa của các anh."

Cận Thời Xuyên trông thấy sắc mặt Từ Lai không khỏe lắm, đưa tay sờ trán kiểm tra, may mà không sốt: "Cảm à?"

"Hơi hơi." Từ Lai thật thà gật đầu, "À phải, sao tự dưng anh lại về?"

"Đi họp trên trung đoàn, tiện thể ghé thăm em một chút." Cận Thời Xuyên bế bổng cả Từ Lai và chăn về phòng ngủ, dịu dàng dạy dỗ: "Bị cảm mà cũng không biết đường nghỉ ngơi cho khỏe."

Từ Lai cười xòa: "Chỉ bị nhiễm lạnh một tí, lát đi mua thuốc, uống mấy viên là khỏi ngay."

Cận Thời Xuyên thả Từ Lai xuống giường, khom lưng, hai tay chống nệm, mặt đối mặt với Từ Lai, hai mắt sáng ngời: "Sao chẳng biết yêu quý

https://thuviensach.vn

cơ thể mình gì vậy?”

“Không sao thật mà.” Cảm vặt vớ vẩn đã là chuyện thường ngày với Từ Lai, quen lắm rồi. Ngược lại, cái tư thế của gã đàn ông này hiện tại mới là thứ khiến cô nàng cảm thấy khó thở. Cô thò tay đẩy anh ra: “Không phải anh bận đi họp à? Sao chưa đi đi?”

Cận Thời Xuyên mỉm cười, in môi lên trán Từ Lai rồi ngẩng đầu nhìn cô: “Trong tủ trong bếp có thuốc, lát nữa ăn sáng xong rồi nhớ uống nhé.”

Từ Lai gật đầu: “Vâng, biết rồi ạ.”

“Thế anh đi đây.” Giọng nói trầm ấm và êm ái của Cận Thời Xuyên ngọt đến tận xương, sao có thể nói dễ nghe đến thế được nhỉ?

Từ Lai ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, đi đi ạ.”

Cận Thời Xuyên đứng thẳng người dậy, nhìn cô gái nằm trên giường của mình đang nhìn mình đầy ngọt ngào, cái nhìn khiến đầu óc anh rối bời, chỉ bực nỗi không thể cởi quần áo ra nằm cùng.

Anh lại cúi người xuống, tấn công thẳng đôi môi cô, lại bị cô nhanh nhẹn dùng cả hai tay che lại, nói lúng búng: “Đang cảm, lây đấy.”

“Sức đề kháng của anh mạnh lắm.”

Cận Thời Xuyên không đạt được mục đích, kiên quyết không bỏ qua. Anh gỡ tay Từ Lai ra, áp môi mình lên, tất thảy yêu thương và dịu dàng đều chuyển hết thành một nụ hôn.

Từ Lai thích được Cận Thời Xuyên hôn. Nhờ sự dạy dỗ của anh, cô đã học được cách lấy hơi để thở, cũng học được cách làm thế nào để đáp lại, quấn quýt, triền miên, khiến người ta cảm thấy vui thích hơn bất kỳ lời nói ngọt nào.

https://thuviensach.vn

Anh buông cô ra, nhìn vào đôi mắt mơ màng của cô, giọng nói khàn đi thấy rõ: “Anh đi đây.”

“Vâng.”

…

Chuyến đi họp này có hai chuyện. Chuyện thứ nhất là về lễ truy điệu của đại đội trưởng đội số hai, chuyện thứ hai là về việc thi kiểm tra đánh giá.

Chuyện lễ truy điệu là chuyện lớn, được thảo luận tập thể tại cuộc họp. Chuyện thi kiểm tra đánh giá là chuyện nhỏ, được nói riêng ở phòng làm việc của Văn Khánh Quốc.

“Lần này còn định kiếm cớ gì nữa, nói chú nghe thử xem nào.”

Văn Khánh Quốc đã hoàn toàn cạn lời với đủ loại lí do của Cận Thời Xuyên. Lần trước, tại đại hội biểu dương, cấp trên giữ cậu ta lại nói chuyện là định điều cậu ta lên trên, cái thằng ranh này lại dám bảo bỗng dưng đùng phát cho mình làm quản lý thì không làm nổi, cứ để đi lên từ từ từng bước, thế là đi tong mất cơ hội, là cơ hội được về Bắc Kinh cơ đấy!

Tuy nhiên, nói cách khác thì ông cũng thấy rất vui vì không bị cướp mất người, dù sao đây cũng là đồ đệ được nhất của ông, bảo phải bỏ thì đâu có sung sướng gì.

Cho nên, lần này nhất định phải bắt cậu ta thi rồi điều lên trên trung đoàn.

“Không kiếm cớ gì cả ạ.” Cận Thời Xuyên trả lời gọn gàng.

Chén trà Văn Khánh Quốc cầm trên tay sánh nước ra ngoài, nước đổ vào quần. Ông đặt chén xuống, đang định rút khăn giấy thì Cận Thời

https://thuviensach.vn

Xuyên đã đưa tới trước.

Ông liếc cậu ta một cái, cầm lấy chùi qua loa rồi mới hỏi: “Giờ còn lười tới nỗi chẳng thèm kiếm cớ nữa hả?”

“Không phải ý đó ạ.” Cận Thời Xuyên cười khì khì, “Ý là cháu chấp nhận sự sắp xếp của tổ chức, thi ạ.”

Bàn tay đang lau quần của Văn Khánh Quốc khựng lại. Ông ngẩng đầu lên, sửng sốt nhìn Cận Thời Xuyên như thể gặp ma giữa ban ngày: “Ý là đồng ý hả?”

Cận Thời Xuyên gật đầu: “Cháu nghĩ khả năng diễn đạt của mình không có vấn đề gì.”

“Thằng quỷ.” Văn Khánh Quốc vứt tờ giấy vào sọt rác rồi hỏi, “Sao lần này dễ bảo thế?”

“Định lập gia đình, không muốn vợ cháu phải lo lắng, hãi hùng mỗi ngày ạ.” Cận Thời Xuyên hễ nghĩ đến dáng vẻ Từ Lai ngày hôm qua là lại cảm thấy quyết định này rất phải.

Thật ra, ngay từ lúc quyết định ở bên Từ Lai, anh đã bắt đầu tính toán chuyện đổi chức, cộng với chuyện hồi động đất và chuyện ngày hôm qua, anh càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình, sớm muốn gì cũng phải đổi thôi, vì em, anh tình nguyện.

Hơn nữa, tuy nói công tác cứu nạn cứu hộ ở tuyến đầu rất quan trọng nhưng việc phòng ngừa khi nó chưa xảy ra cũng quan trọng không kém. Nếu lên được trung đoàn, anh muốn trở thành hậu thuẫn vững chắc cho các anh em ở tuyến đầu.

Hôm nay có lẽ là một ngày bị giật mình nhiều nhất của Văn Khánh Quốc. Từ lúc Cận Thời Xuyên mở miệng nói chuyện, ông đã liên tục phải

https://thuviensach.vn

tròn mắt ngạc nhiên, cái thằng ranh này muốn lập gia đình, mặt trời mọc đằng Tây rồi chăng?

“Có bạn gái rồi hả?” Văn Khánh Quốc hỏi.

Cận Thời Xuyên gật đầu: “Báo trước với chú một tiếng, tránh đến bữa cháu cưới thật lại làm chú giật mình.”

“Cái thằng này thật là. Chuyện từ lúc nào thế, sao không báo cáo sớm hả?”

“Thật ra, chuyện này mà nói thì,” Cận Thời Xuyên dừng một chút, cười thầm rồi nhìn Văn Khánh Quốc, “chắc phải nói từ mười năm trước…”

Văn Khánh Quốc trợn muốn rớt cả tròng mắt, tỏ vẻ không thể tin nổi ra mặt.

…

Nhoắng một cái là hết một tháng. Một tháng qua, Cận Thời Xuyên hễ được nghỉ là lại ở nhà với Từ Lai, nấu cơm, dọn rửa, ôm ấp, sờ mó nhưng quyết không làm đến cùng.

Có những lúc Từ Lai nghĩ lần này chắc sẽ làm thật nhưng rồi anh lại đứng dậy đi tắm rồi quay về ôm cô, trùm chăn ngủ hết sức đơn thuần.

Từ Lai thậm chí cũng phải nghi ngờ gã đàn ông nhà mình không làm được. Cận Thời Xuyên nghe xong bật cười ha hả, buông lời hăm dọa: sẽ có một ngày anh khiến em phải quỳ trên giường xin tha.

Trừ lần đó ra, trong khoảng thời gian này, anh rất chăm chỉ đọc sách, hỏi anh đang làm gì thì anh chỉ trả lời lấp liếm là thi kiến thức an toàn phòng cháy chữa cháy.

https://thuviensach.vn

Từ Lai xem những tựa sách anh đọc, sao thấy chẳng đáng tin gì cả nhỉ?

Đêm Giáng sinh hôm nay, Cận Thời Xuyên thi xong, lúc về tiện đường qua đón Từ Lai, nói là biết cô nàng ở nước ngoài nhiều năm đều có Giáng sinh nhưng anh lại phải về đội làm nhiệm vụ nên chỉ có thể đón cô về chơi ở đơn vị.

“Vậy có sao không ạ?” Lên xe rồi Từ Lai mới hỏi Cận Thời Xuyên.

“Chút đặc quyền dẫn người nhà vào đơn vị thì anh phải có chứ.”

Cận Thời Xuyên nhìn Từ Lai, áo khoác cashmere màu trắng sữa, bên trong là áo len màu nhạt hơn màu trà sữa, trông rất dịu dàng, có điều một đoạn bắp chân trắng nõn lại để lộ ra ngoài khiến anh đau cả đầu, vừa nãy đi đón cô đã trông thấy rồi, hình như con gái thích mặc để lộ một chút như vậy, thật là khó hiểu.

“Trời lạnh thế này, em muốn bị viêm khớp à?” Anh bảo.

Từ Lai thấy Cận Thời Xuyên nhìn chân mình thì phì cười: “Con gái làm đẹp vì người mình thích, tại hôm nay gặp anh nên mới cố ý mặc đẹp một chút đó.”

Câu này Cận Thời Xuyên nghe rất bùi tai. Tính ra cũng phải gần nửa tháng không gặp nhau rồi, anh bận quá, nghe cô nói vậy, miệng liền nhoẻn cười: “Nhớ anh không?”

“Nhớ ạ!” Từ Lai quay hẳn sang nhìn Cận Thời Xuyên, bả vai tựa vào lưng ghế, ngắm rất say sưa, “Bạn trai em đẹp trai, dịu dàng lại biết quan tâm, có thể không muốn hay sao?”

(Chú thích: “Muốn” và “nhớ” đều là cùng một từ nên Từ Lai cố tình chơi chữ.)

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên cười càng tươi rói hơn, tiện tay véo cằm Từ Lai, cố ý cảnh cáo: “Lại trêu anh rồi, muốn được dạy dỗ hả?”

Từ Lai cũng cười theo, tại sao anh đội trưởng của cô buông lời hung ác mà trông cũng đẹp trai thế nhỉ?

Mùa đông tối sớm. Xe về đến đơn vị thì trời đã muộn. Cận Thời Xuyên dẫn Từ Lai đi ăn cơm ở nhà ăn. Không ngờ trong đó không thấy một ai.

Hai người vào bếp, cũng không thấy ai nốt. Từ Lai thắc mắc: “Sao không thấy ai nhỉ?”

Cận Thời Xuyên cởi áo khoác đưa Từ Lai cầm rồi xắn ống tay áo lên: “Tối nay có chiếu phim, mọi người đến hội trường cả rồi.”

Từ Lai đón lấy áo, đầu gật gù: “Ồ, chẳng trách nãy giờ không thấy một ai.”

“Giúp anh một tay chứ?” Cận Thời Xuyên cười với Từ Lai.

Từ Lai vui vẻ cởi áo khoác, cầm áo của cả hai bỏ xuống ghế, hí ha hí hửng xắn tay áo xông tới.

Cận Thời Xuyên trông thấy dáng vẻ của Từ Lai, môi nhoẻn cười, một nụ cười đầy yêu chiều.

Ăn cơm xong, Cận Thời Xuyên dẫn Từ Lai đi tản bộ trên sân tập, vừa đi vừa bảo: “Bắt em đi chơi Giáng sinh kiểu này thật tội cho em quá.”

“Em thấy vui lắm mà!” Từ Lai kéo người Cận Thời Xuyên, cười hì hì, “Được ở cùng anh thì ngày nào cũng là tết, mà đó là chưa kể, chúng ta là người Trung Quốc, chơi lễ Tây làm gì.”

“Nghĩ vậy thật hả?”

https://thuviensach.vn

“Vâng.”

Đúng lúc này, Giang Đường chạy tới, chào theo nghi thức: “Báo cáo. Ớ, cô giáo Từ ở đây à?”

Từ Lai cười chào Giang Đường. Cận Thời Xuyên hỏi Giang Đường: “Chuyện gì thế?”

Giang Đường đáp: “Đỗ Thành đánh nhau với Lương Bằng, không can ra được.”

“Mấy thằng này làm phản rồi, dám ngang nhiên đánh nhau trước mặt tôi.” Cận Thời Xuyên biến sắc, khí thế oai phong của người đội trưởng bộc lộ.

Chuyện này Từ Lai không tiện tham dự nên nói với Cận Thời Xuyên: “Thế anh mau đi đi.”

Cận Thời Xuyên dặn Từ Lai: “Ở đây chờ anh, anh sẽ về nhanh thôi.”

“Vâng, sẽ ở đây chờ anh, không đi đâu hết.” Từ Lai cười.

“Đi thôi.” Cận Thời Xuyên nói với Giang Đường.

Thế là, Từ Lai đưa mắt nhìn bóng lưng hai người rời đi, không khỏi cười một tiếng, xem ra nên lo lắng thay cho các anh em tham gia đánh nhau rồi, dù sao, anh đội trưởng này, ờm, rất máu lạnh.

Từ Lai rảnh rỗi lấy điện thoại ra chơi game. Một cơn gió lạnh thổi qua, cô dậm dậm chân mấy cái rồi lại chơi tiếp.

Không biết là bao lâu sau, một tiếng chó sủa làm cô giật mình. Từ Lai ngẩng đầu lên nhìn. Tiểu Hổ đang đủng đỉnh chạy về phía cô. Lúc nó chạy đến nơi cô mới phát hiện trong mõm nó đang ngậm một cái thiệp hình trái tim.

https://thuviensach.vn

Từ Lai cầm lên xem, có một chữ “Từ” cứng cáp, mạnh mẽ. Tiểu Hổ đi, Liệt Hỏa đến. Nó cũng ngậm một tấm thiệp giống của Tiểu Hổ, trên đó viết một chữ “Lai”.

Tiếp đó, từng chú chó tìm kiếm cứu nạn lần lượt xuất hiện. Từ Lai nhìn những tấm thiệp hình trái tim trên tay ngày càng nhiều, xếp liền lại là: “Từ Lai, em đồng ý gả cho anh chứ?”

Từ Lai thấy tay mình hơi run run, không biết là bởi mấy chữ này hay vì trời lạnh quá.

Sau đó, bốn bề đang tối om bỗng sáng lên những ngọn đèn màu nhấp nháy. Nhìn cảnh trước mắt, cô không biết mình nên tỏ ra thế nào mới phải.

Ngay phía trước, những chú chó tìm kiếm cứu nạn vừa nãy ngồi xếp thành hình trái tim, ngồi đầu là Bình An, đứng giữa là Cận Thời Xuyên.

Bình An ngậm thứ gì đó thong dong đi về phía cô. Cận Thời Xuyên đi theo sau Bình An bước từng bước một.

Anh đi đến trước mặt cô, khuôn mặt đẹp trai đầy nghiêm túc. Anh kéo tay cô, trong tiếng nói ấm áp có một chút thấp thỏm, một chút ngượng ngùng: “Vốn không định làm nhưng bọn nó nói mà không làm thì sau này em sẽ trách anh. Kể ra thì vấn đề không phải là em có trách hay không, chỉ là không muốn hai chúng ta có gì phải tiếc nuối…”

Nói đến đây, anh chầm chậm quỳ một gối xuống, lấy hộp nhẫn Bình An đang ngậm, mở nó ra, ngẩng đầu lên nhìn Từ Lai rồi nói tiếp: “Sau lưng em là cờ Tổ quốc, tín ngưỡng của anh, sau lưng anh là các anh em chiến hữu. Giờ, trước mặt họ, anh thề với em, anh sẽ yêu em suốt cuộc đời này, ở bên em đến lúc bạc đầu giai lão. Từ Lai, em đồng ý gả cho anh chứ?”

Các anh em đứng sau lưng bắt đầu hô to: “Gả đi, gả đi…”

https://thuviensach.vn

Từ Lai cứ tưởng như đang nằm mơ, không ngờ anh cũng cầu kỳ như vậy, trái tim cảm động đến rối tinh rối mù, quên béng mất có người đang quỳ trước mặt.

Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai cứ tròn mắt ra nhìn mình, đành phải nhắc: “Không đồng ý thì anh mất mặt lắm.”

Từ Lai bật cười khúc khích, lườm yêu một cái rồi lập tức gật đầu, đưa tay trái ra: “Em đồng ý.”

Chiếc nhẫn sáng lấp lánh ôm ngón tay giữa của Từ Lai. Sau lưng, tiếng vỗ tay nổ lên rào rào hòa cùng… tiếng chó sủa.

Cận Thời Xuyên đứng dậy, ôm Từ Lai vào lòng, kề gần bên tai, khe khẽ gọi: “Vợ ơi.”

Từ Lai hơi ngửa người ra sau, ngẩng đầu lên, nhìn Cận Thời Xuyên, ngọt ngào gọi: “Chồng à.”

Khoảnh khắc đó, lá cờ đó phấp phới bay trên bầu trời, các anh em đang reo hò ầm ĩ, trong vòng tay là cô gái anh yêu thương.

Thì ra đây chính là cảm giác hạnh phúc vì có được cả thế giới, thật là tuyệt!

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Các anh em quây hai người lại, vỗ tay không ngừng: “Chúc mừng đội trưởng Cận, chúc mừng chị dâu…”

Từ Lai buông Cận Thời Xuyên ra, trông mọi người nhiệt tình và vui vẻ như vậy lại thấy hơi xấu hổ.

Cô vỗ nhẹ vai Cận Thời Xuyên một cái, bắt đầu trở mặt tính sổ: “Thì ra anh với mọi người rủ nhau lừa em.”

Cận Thời Xuyên thoải mái để Từ Lai lườm mình, chỉ cười không nói.

“Chị dâu bất ngờ, vui mừng, kinh ngạc, hài lòng chứ?” Giang Đường dở hơi xông ra khoa tay múa chân, ai không biết lại tưởng anh ta mới là người được cầu hôn mất.

“Bất ngờ, vui mừng, kinh ngạc, hài lòng.” Từ Lai mỉm cười, gật đầu thừa nhận.

Mặc dù cô từng là thầy của họ nhưng sau đấy đã trở thành bạn bè.

Còn giờ, cô liếc Cận Thời Xuyên một cái, đôi môi nhoẻn cười.

Giờ, cô là chị dâu của họ.

Lưu Húc cũng cười: “Được thấy chị dâu và đội trưởng Cận hạnh phúc như thế, cũng bỏ công chúng tôi chuẩn bị bao lâu nay.”

“Phải, phải đấy…”

https://thuviensach.vn

“Chà, sau này tôi cũng muốn cầu hôn vợ mình như thế này…”

“Ông có vợ hả?”

“Tôi có. Tôi có. Hay là tranh thủ luôn nhỉ, đỡ lãng phí, tôi cũng gọi luôn cô ấy tới…”

“Ý hay đấy!”

“…”

Mọi người mồm năm miệng mười, càng nói càng lạc đề. Từ Lai nhìn mọi người đang phấn khởi, vui vẻ còn Cận Thời Xuyên thì nhìn cô vợ nhà mình mỉm cười thật tươi.

Chỉ là, mấy thằng này thật là… càng nói càng quá trớn.

Anh nghiêm giọng: “Tất cả tập hợp. Nghiêm. Nghỉ.”

Lính đúng là lính. Ngay khi có khẩu lệnh, mọi người lập tức tập hợp ngay lại thành hàng nghiêm chỉnh, trên mặt ai nấy đều đầy vẻ thắc mắc.

Không phải vừa mới nói chuyện rất hăng sao? Sao tự dưng lại tập hợp?

Từ Lai nghiêng đầu liếc nhìn Cận Thời Xuyên rồi lại cúi xuống nhìn Bình An đang đứng nghiêm dưới chân anh, không đoán ra anh định làm gì.

“Về sau các đồng chí muốn cầu hôn, được thôi, có điều…” Cận Thời Xuyên dừng một chút, “Cách của hôm nay, không cho phép dùng lại.”

Mọi người trợn to mắt như mắt lợn luộc, trái tim tan nát từng mảnh. Đội trưởng chuyên quyền quá lắm rồi, qua cầu rút ván, các điểm chính của vụ này dầu sao cũng là do mọi người cùng nhau nghĩ ra cơ mà.

https://thuviensach.vn

Thấy vẻ mặt méo xẹo của mọi người, anh bật cười: “Thôi được rồi, cả lũ làm cái vẻ mặt gì thế kia. Trăm ngàn lời muốn nói, tóm lại một câu, cảm ơn các anh em.”

Vừa nói xong câu này, vẻ mặt ấm ức của mọi người nháy mắt chuyển thành khiếp sợ. Đội trưởng trước nay là kiểu thích làm không thích nói, bỗng dưng ăn nói cảm động thế này thật là sướng quá không chịu nổi!

“Báo cáo.” Giang Đường hô.

“Nói đi.”

“Hạnh phúc của đội trưởng Cận chính là hạnh phúc của chúng tôi. Chúc đội trưởng Cận và chị dâu mãi mãi hạnh phúc.” Giang Đường nói như hát hay.

Lập tức, mọi người cùng đồng thanh: “Chúc đội trưởng Cận và chị dâu mãi mãi hạnh phúc.”

Từ Lai đứng bên Cận Thời Xuyên nhìn các chiến hữu cùng vào sinh ra tử với anh, trong lòng hết sức xúc động. Kiếp này có được mối thân tình như thế quả là phúc mấy đời.

Nhưng mà, Cận Thời Xuyên quả nhiên không phải người giỏi nói mấy lời cảm động. Anh khụ một tiếng rồi quét mắt nhìn mọi người, phẩy phẩy tay: “Mau đi đi, phải làm gì thì mau làm đi, đừng có phá hoại bầu không khí.”

Mọi người cười vang, đứng nghiêm chào đội trưởng Cận và chị dâu rồi tản đi luôn.

Lục Phương Kỳ tươi cười lại chỗ hai người, cúi xuống trêu chọc Bình An: “Ôi chao, đội trưởng nhà tao cuối cùng cũng đơm hoa kết trái rồi.”

https://thuviensach.vn

Từ Lai thấy mọi người đều đã đi xa, lập tức kéo Cận Thời Xuyên xích lại gần, công khai chủ quyền: “Lục Phương Kỳ, trước em không tiện nói, từ giờ xin hãy chú ý cách dùng từ của anh, của anh là thế nào, đây là của em.”

“Ồ, chị dâu à, máu ghen của chị dâu có phải hơi cao không nhỉ.” Lục Phương Kỳ lẳng lặng liếc cười trộm gã Cận Thời Xuyên đang không nói nổi câu nào.

“Không được à?” Từ Lai liếc Lục Phương Kỳ một cái, “Rảnh rỗi đi trêu chọc bọn tôi thì để sức đó mà nghĩ cách làm sao cưa được chị Tang Thu đi.”

Lục Phương Kỳ méo mặt: “Từ Lai à, tôi phát hiện cô chơi với ông anh nhà tôi nhiều quá đâm ra cũng hư hỏng theo rồi. Đừng có xát muối vào vết thương của người khác chứ!”

“Ồ, thì ra lâu thế rồi mà vẫn chưa theo đuổi được người ta hả?” Cận Thời Xuyên thủng thẳng mở miệng hỏi thăm.

Lục Phương Kỳ cười cười ngoài mặt nhìn hai người. Các người hạnh phúc thì cứ hạnh phúc đi, sao phải trêu chọc tôi mới chịu được?

Anh ta phẩy tay: “Đội trưởng Cận à, cầu hôn thế là xong rồi, chị dâu đã tóm chắc trong tay, mau đi tranh thủ đi, đừng có đứng đây trêu ngươi tôi nữa.”

Cận Thời Xuyên cúi xuống nhìn Từ Lai, dịu dàng hỏi: “Đi chứ?”

“Anh… có thể rời đơn vị hả?” Từ Lai hết nhìn Cận Thời Xuyên rồi lại nhìn Bình An.

Lục Phương Kỳ làm mặt đau khổ như bị người khác cướp người yêu: “Hôm nay với cả ngày mai, đại ca đều đã xin nghỉ hết rồi, chẳng qua vì định cầu hôn nên mới lừa chị dâu.”

https://thuviensach.vn

Từ Lai gật gật đầu, nhìn về phía Cận Thời Xuyên: “Vậy thì chúng ta đi thôi, có người sắp bùng nổ ngay tại trận rồi.”

“Chúc chị dâu ngủ ngon.” Lục Phương Kỳ nói xong lại quay ra nói với Cận Thời Xuyên, “Đội trưởng Cận cũng ngủ ngon nhé.”

Nói xong anh ta liền phẩy tay đuổi hai người như đuổi quỷ.

Từ Lai vẫy tay gọi Bình An: “Bình An, lại đây.”

Bình An lập tức hí hửng chạy đến bên Từ Lai cọ người vào chân, mắt ngước nhìn cô.

“Chúng ta đưa Bình An về chuồng chó chứ?” Từ Lai hỏi ý Cận Thời Xuyên.

Cận Thời Xuyên gật đầu, vợ anh nói gì cũng đúng: “Bình An, điểm đến, chuồng chó.”

“Gâu gâu…” Bình An sủa mấy tiếng rồi xoay mông chạy về phía chuồng chó.

Cận Thời Xuyên nắm bàn tay bé nhỏ của Từ Lai bao chặt lại trong tay mình rồi kéo cô đi theo sau lưng Bình An.

Lục Phương Kỳ nở nụ cười vô tư lự nhìn hai người một chó rời đi.

Những kẻ có tình được ở bên nhau, hạnh phúc chỉ vậy là đủ.

Anh lặng lẽ chúc phúc cho họ, vui vẻ, hạnh phúc đến đầu bạc răng long.

…

https://thuviensach.vn

Đưa Bình An về chuồng, ngồi chơi với nó một lát, thấy cũng đã muộn, Cận Thời Xuyên dẫn Từ Lai ra khỏi đơn vị.

Xe chạy vào bãi đỗ rồi dừng lại. Cận Thời Xuyên xuống xe, đi vòng qua đầu xe, chìa tay ra, Từ Lai mỉm cười đưa tay ra nắm thật chặt.

Trong thang máy, cô hỏi anh: "Thực ra anh không có tế bào lãng mạn như vậy đâu phải không? Khai thật đi, ý tưởng chính là của ai thế?"

"Dương Dương." Cận Thời Xuyên thoải mái đáp.

Từ Lai không ngờ là Dương Dương, cô bỗng cười: "Em cứ tưởng là Giang Đường cơ đấy."

"Trang trí các thứ là Giang Đường."

"Mấy cái đèn màu ấy ạ?"

"Ừ."

Thang máy lên đến tầng 15, "tinh" một tiếng, Cận Thời Xuyên dắt Từ Lai ra khỏi thang máy, lấy chìa khóa mở cửa, nhường Từ Lai vào trước.

Từ Lai đang định bật đèn lên thì bị một lực mạnh kéo ngược lại. Trong chớp mắt, cô đã tựa đè lên ván cánh cửa đã đóng chặt, không thể động cựa gì được.

Trong bóng tối, đôi tay người đàn ông ôm chặt eo người con gái, mềm mại và rắn chắc ma sát bắn ra tia lửa. Đôi môi in chuẩn xác lên đúng chỗ, điên cuồng và nồng nàn hôn lên cơ thể người con gái, càng lúc càng thêm phấn khích, càng lúc càng thêm nhiệt tình.

Từ Lai nhón chân, rướn cổ, cố gắng rút ngắn độ chênh chiều cao, bị hôn đến mức đầu óc quay cuồng, triền miên quấn quýt.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên dần dần buông đôi môi ngọt ngào ra, cơ thể áp sát lại gần thêm một chút. Dù đang giữa mùa đông, cách mấy lớp quần áo nhưng vẫn có thể cảm nhận được cậu nhỏ đã thức tỉnh.

Anh giữ cằm cô, bắt đầu hôn từ đôi mắt, cảm xúc dịu dàng như một dòng điện kích thích cơ thể.

Nụ hôn chuyển dần xuống tới xương quai xanh, cảm nhận được cơ thể Từ Lai rụt lại, anh cười khàn khàn, ngậm vành tai cô cắn một phát, hà hơi ấm bên tai.

“Lai Lai.” Tiếng nói trầm ấm của anh gợi cảm và dịu êm, “Anh có thể yêu em không?”

Từ Lai vốn sợ lạnh nhưng giờ cô chỉ cảm nhận thấy toàn thân mình từ trong ra ngoài đang chìm trong một ngọn lửa không tên, mặt nóng như thiêu như đốt.

Cô vùi vào cổ anh, gật đầu nhè nhẹ, âm thanh dịu dàng cất lên trong màn đêm yên tĩnh: “Có thể ạ.”

Lập tức, cô cảm thấy hai chân mình bay bổng lên không, vắt vẻo trên khuỷu tay rắn chắc, lưng được nâng lên, cả người được ôm trọn trong vòm ngực của người đàn ông.

Cô bất giác ôm cổ, tựa vào lồng ngực của anh, cảm nhận tiếng trái tim anh đập nhanh và mạnh mẽ.

Một chút ánh sáng chiếu vào phòng qua ô cửa cũng trở nên mập mờ và thẹn thùng.

Cận Thời Xuyên thả Từ Lai xuống giường. Cô ngồi bên giường, hai người nhìn nhau đắm đuối, trong đôi mắt mỗi người đều in hình bóng của đối phương.

https://thuviensach.vn

Anh quỳ nửa người trước mặt cô, bằng lòng khuất phục.

Cô khẽ cắn cánh môi, đưa tay ve vuốt gò má anh, bị anh bắt giữ, đặt ở trên môi và rồi hôn.

Cận Thời Xuyên thả tay Từ Lai ra, cởi giầy cho cô, bàn tay nắm lấy đôi chân lạnh buốt của cô, cười khe khẽ ghẹo: “Lạnh thế này, là do thiếu vận động.”

“Ngày nào em cũng chạy cả đấy.” Từ Lai nghiêm túc đáp lại.

Quá rõ ràng gã đàn ông trước mắt chẳng nghiêm túc gì. Anh thuận tay đi từ mắt cá chân vuốt lên trên cao, vừa ve vãn vừa nói: “Ý anh là vận động… giữa nam và nữ.”

Nói xong, anh cúi xuống hôn bắp chân trắng muốt của cô rồi cứ thế hướng dần lên trên, vừa ve vuốt vừa hôn khiến cô nổi da gà khắp cả người, hoàn toàn không chống đỡ nổi.

Người đàn ông này có sự ngang tàng, độc tài tận trong máu, may nhờ đi lính mới trở nên cẩn thận, tỉ mỉ, che giấu bớt góc hoang dã và ngang ngược ấy đi.

Còn giờ đây, con thú hoang đã sổ lồng chui ra, chẳng còn gì khiến nó phải e dè.

Trên làn da trắng ngần của Từ Lai in chằng chịt những dấu hôn của Cận Thời Xuyên, còn nước da màu đồng cổ của Cận Thời Xuyên thì ánh lên đầy vẻ gợi tình.

Cứng và mềm va chạm với nhau, dù là ai cũng không ngăn nổi, dù là ai cũng không muốn dừng lại.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên vừa hôn Từ Lai vừa khàn giọng hỏi cô: “Anh vào nhé, đau thì nói với anh.”

Từ Lai ôm cổ Cận Thời Xuyên, gật nhẹ đầu: “Anh nhẹ chút nhé.”

“Ừ.”

Khoảnh khắc anh đáp lời cũng là giây phút hai người hòa vào trong nhau. Dưới ánh sáng dìu dịu, hai cơ thể quấn quýt, xoắn quyện vào nhau như vợ chồng.

Ngoài cửa sổ, gió lạnh thổi vù vù, mưa rơi lộp độp.

Trong cửa sổ, mây mưa vô tận, mồ hôi thi nhau rơi.

Trên giường, tiếng thở nặng nề, mùi hương đắm say.

Chao ôi! Đây là… mùi vị của yêu…

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 70

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quá nửa đêm, Cận Thời Xuyên một lần nữa lại từ phòng tắm ra, chỉ mặc một chiếc quần đùi, phơi trần nửa người trên cho người nằm trên giường thưởng thức. Thế nhưng, người trên giường đã mệt chẳng ngóc đầu dậy nổi chứ nói gì đến thưởng thức nữa.

Từ Lai dám chắc mấy năm mình học động vật học đều uổng phí hết rồi. Vốn tưởng rằng đôi bên đều là lần đầu, không có kinh nghiệm cũng chưa quen với cơ thể đối phương, trong lần thăm dò đầu tiên chắc sẽ không quá lâu, không quá mệt.

Tuy nhiên, cô sai hết rồi, sai trăm phần trăm.

Cô quên mất Cận Thời Xuyên là một gã đàn ông đã già mà vẫn còn trinh, là một đội trưởng Cận thể lực bất phàm và khả năng lĩnh hội nhanh nhạy, là một gã khổng lồ bằng xương bằng thịt, là một người có thể cày cuốc không bao giờ biết mệt mỏi.

Lần đầu tiên còn tạm được, nửa giờ là xong, sau khi đỡ đau vẫn lết được người xuống giường đi tắm.

Đang tắm thì Cận Thời Xuyên vào. Thế là lại làm thêm một lần trong phòng tắm. Lần này không để ý thời gian nhưng cảm giác lâu hơn lần đầu và còn thay đổi tư thế nữa.

https://thuviensach.vn

Sau đấy thì chân mềm nhũn nên được bế ra khỏi phòng tắm. Cứ tưởng là có thể yên thân ngủ khỏe rồi.

Gã đàn ông lại lật người lên, lại nữa… lại nữa… xong lại tiếp…

Cuối cùng, Từ Lai bị làm suýt thì ngất, đến đầu ngón tay cũng chẳng muốn động đậy, chẳng buồn đi tắm nữa. Cận Thời Xuyên đã được thỏa mãn đi giúp cô lau người, dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán cô nàng rồi mới đi tắm.

Từ Lai nhìn tấm lưng uốn lượn của gã đàn ông, những đường cong gợi cảm, lưng hùm vai gấu, bờ mông cong cong, đôi chân dài mà mặc quần thì sẽ cực kỳ ưa nhìn.

Lại nhớ đến ít phút trước người này còn đang không biết mệt mỏi ở trên người mình, mặt cô đỏ lên, co người lại, chui vào trong chăn.

Chiếc giường lún xuống. Từ Lai quay lưng về phía Cận Thời Xuyên, đang mơ màng sắp ngủ thì cảm thấy có một cánh tay dài vươn tới kéo người mình, nhưng mệt quá rồi, không mở nổi mắt nữa rồi. Cơ thể chạm vào lồng ngực rắn rỏi của người đàn ông, hương sữa tắm ngập tràn trong mũi.

Cuối cùng, cô vẫn phải hé mắt ra nhìn Cận Thời Xuyên, xòe bàn tay trái có đeo nhẫn ra hỏi anh: “Cố ý chọn hay chọn đại vậy ạ?”

“Gì kia?” Cận Thời Xuyên kéo bàn tay cô, dịu dàng ve vuốt.

“Hai tay đan vào nhau là sẽ ra hình trái tim đấy.”

Vừa rồi lúc anh tắm cô đã xem kĩ rồi. Mặt kim cương nhìn qua thì chỉ là hình trái tim nhưng nếu để ý kỹ thì khi hai tay đan vào nhau sẽ xuất hiện một trái tim nữa. Kỹ thuật chế tác này tuy cô không biết cụ thể là thế nào nhưng chắc chắn nó rất kỳ công.

https://thuviensach.vn

“Đặt làm theo yêu cầu đấy.” Cận Thời Xuyên hôn tay cô rồi lại tiếp tục sờ, “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh đã đưa tay về phía em, em quên rồi à?”

Từ Lai lắc đầu, đôi mắt mở hắn ra, vẻ mặt rất ngọt ngào, giọng nói cực kỳ dịu dàng: “Không quên. Anh biết không, lúc anh đưa tay về phía em, dường như em đã nhìn thấy được tương lai, thì ra không phải là mơ, tất cả đều là thật.”

“Nếu như biết trước sẽ có ngày hôm nay.” Cận Thời Xuyên dừng một chút rồi mới nói tiếp được, “Anh sẽ không để em phải chờ tận mười năm.”

Từ Lai cựa mình, chuyển sang một tư thế tiện để hôn nhau nhất, mắt nhắm lại, luồn tay ra sau lưng ôm anh bằng cả hai tay như một con koala đánh đu trên người gã đàn ông.

“Cận Thời Xuyên.” Giọng cô êm như một làn gió mát, thổi từng con chữ khảm vào tim đối phương, “Em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em.” Cận Thời Xuyên cúi đầu ngậm môi Từ Lai, từ dịu dàng đến nồng nàn rồi từ từ buông ra. Cô nàng trong lòng đã ngủ mất rồi.

Anh nắm tay cô thật chặt, nhắm mắt lại, dịu dàng thủ thỉ: “Ngủ ngon nhé, cô gái của anh.”

Đêm Giáng sinh ấy, đêm Bình an không có tuyết rơi mà chỉ có tiếng mưa rơi đì độp, họ sẽ còn nhớ mãi.

Sẽ còn nhớ mãi cái đêm, khi hai người yêu nhau, yêu đến mức chỉ có thể dùng cách ấy mới diễn tả được, yêu đến mức ôm nhau mà tưởng như đã có được cả thế giới.

…

https://thuviensach.vn

Sáng Giáng sinh không có quà của ông già Noel cũng không thấy người đàn ông nằm cạnh mình đâu, Từ Lai cựa quậy cái cơ thể mỏi rã rời ngồi dậy.

Mắt đảo quanh không tìm thấy quần áo của mình đâu, cô mới nhớ ra đêm qua nó đã bị Cận Thời Xuyên làm rách mất, mặt tự dưng đỏ bừng.

Từ Lai quấn chăn, mở ngăn tủ quần áo, trông thấy chiếc áo quân phục của anh lại nhớ ra một chuyện, len lén cười trộm rồi cầm nó đi vào phòng tắm.

Tắm rửa sạch sẽ xong xuôi, lại trước gương nhìn thử, thật muốn khóc quá. Từ cổ đến mắt cá chân, chỗ nào cũng có dấu hôn.

Cô cũng chẳng làm gì được, mặc áo quân phục của Cận Thời Xuyên vào rồi ra khỏi phòng tắm.

Trong phòng rất ấm áp, Từ Lai không đi dép nữa, đi chân trần ra tìm người đàn ông của cô. Phòng khách có tiếng ti vi nhưng không có ai cả.

Có tiếng động vọng ra từ phòng bếp. Cô cào mái tóc ướt của mình rồi đi sang đó.

Quả nhiên, người ở phòng bếp đang xắn tay nấu canh cho cô.

Sự nhạy bén của người lính giúp Cận Thời Xuyên không cần quay đầu cũng biết là ai tới. Chiếc thìa trong tay anh vẫn đang quấy đều đồ trong nồi, giọng nói buổi sáng mờ ám hơn những lúc khác trong ngày một chút.

“Dậy rồi à?” Anh bỏ thìa xuống, đậy vung rồi quay lưng lại, câu hỏi muốn làm gì mắc lại trong cổ họng trước vẻ ngoài của cô.

Người con gái mặc áo quân phục trên người, vạt áo chỉ ngang bắp đùi, đôi chân dài trắng bóc, thẳng tắp, cổ áo không được cài đủ khuy, mái tóc

https://thuviensach.vn

ướt thấm vào vải, làm nổi bật lên chỗ nào đó.

Yết hầu của anh trượt lên rồi lại trượt xuống, mắt nhìn đăm đăm ngắm cô sáng ngời.

Đệt, chiếc áo quân phục đứng đắn, nghiêm chỉnh thế mà em ấy mặc vào một cái liền gợi tình ngay được.

Từ Lai đang tựa người liền đứng thẳng dậy, chân xếp ngay ngắn theo tư thế đứng nghiêm, tay phải đưa lên chào theo quân lễ: “Đội trưởng Cận, chào buổi sáng.”

“Chào cái con khỉ.”

Cận Thời Xuyên bước nhanh tới, bế cô đặt lên bệ bếp, kề sát vào hôn.

Từ Lai chỉ định trêu anh thôi, không ngờ lại chọc phải lửa. Chiếc áo bị kéo xuống nửa chừng, mắc lủng lẳng trên người. Cô vội đẩy anh ra: “Bữa sáng được rồi kìa, ăn đã.”

“Ăn em xong rồi mới ăn sáng.”

Cận Thời Xuyên thở loạn nhịp, lại sáp về phía Từ Lai, vào thêm lần nữa…

Sau khi xong xuôi, chân Từ Lai run run, quay về phòng tìm áo len và quần dài của anh để mặc, che kín người từ đầu đến chân, xỏ dép lê rồi quay ra đúng lúc bữa sáng được dọn ra bàn.

Cô nàng mới sáng ra đã tự tìm đường chết, bị người ta ăn sạch bách xong giờ đói mềm người, vừa thấy đồ liền xông vào ăn, thế là bị bỏng miệng.

“Em ăn chầm chậm thôi, không ai giành với em đâu mà.” Cận Thời Xuyên tươi cười đưa tay xoa miệng cô.

https://thuviensach.vn

Từ Lai nguýt anh một cái sắc lẹm: “Nếu không phải anh cứ ép em thì em sao lại đói thế chứ?”

Cận Thời Xuyên ăn một miếng rồi lại thản nhiên nói với Từ Lai: “Ồ, thế là nên trách anh không cho em ăn no nhỉ?”

“Trách em.” Từ Lai cố ý thở dài, “Trách em ngu ngốc mới sáng ra đã đi trêu ghẹo sói háo sắc.”

“Rất hoan nghênh em đến trêu ghẹo anh.” Cận Thời Xuyên cười rất vui vẻ, tinh thần có vẻ vô cùng sảng khoái.

Từ Lai không thèm để ý Cận Thời Xuyên nữa, cắm đầu cắm cổ ăn sáng.

Cận Thời Xuyên thấy dáng vẻ dễ thương của cô nàng, đâm ra lại rất muốn trêu ghẹo thêm. Thì ra, lời hồi trước các anh em cứ bảo ở nhà trêu ghẹo vợ là chuyện hạnh phúc nhất trên đời, giờ thì anh hiểu sâu sắc rồi, cực kỳ sâu sắc.

“Lai Lai này.” Cận Thời Xuyên gọi cô.

“Dạ.” Từ Lai thấy đồ Cận Thời Xuyên nấu thật sự ngon nên đang ăn rất nhiệt tình.

“Trước kia em từng học múa à?”

Tự dưng hỏi một câu không đầu không cuối, Từ Lai ngơ ngác nhìn Cận Thời Xuyên: “Đâu có học đâu ạ!”

Cận Thời Xuyên nhướn mày, nhìn cô từ trên xuống dưới rồi mới nói: “Thế sao mềm thế nhỉ?”

Mới đầu Từ Lai nghe không hiểu ngay, ngẫm đi ngẫm lại mới liếc xéo Cận Thời Xuyên và mắng: “Đồ lưu manh.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai đỏ bừng mặt thì phá lên cười khoái chí.

Ngày tháng thế này thật tuyệt, thật là tuyệt!

Ăn sáng xong đã hơn mười giờ. Bị vần vò mãi, ăn xong liền mệt rũ người. Từ Lai nhờ Cận Thời Xuyên về nhà mình lấy giúp ít quần áo còn mình thì về phòng đi ngủ.

Cô ngủ một mạch đến tận chiều. Cận Thời Xuyên kéo rèm cửa sổ cho cô nên phòng ngủ tối thui. Từ Lai ngồi ngẩn ra trên giường một lúc mời lề mề xuống giường.

Sang phòng bếp rót cốc nước xong thì nghe thấy tiếng mở cửa, Từ Lai vội chạy ra đón.

Sau đó, hóa đá.

Cận Thời Xuyên xách hai va li đồ vào, tiện tay đóng luôn cửa nhà lại, cản gió rét ở ngoài.

“Anh mang va li của em tới đây làm gì?” Từ Lai chẳng hiểu ra sao cả, hết nhìn Cận Thời Xuyên lại nhìn va li rồi lại nhìn Cận Thời Xuyên.

Cận Thời Xuyên vươn tay ôm Từ Lai. Cơ thể ấm áp của cô vợ khiến hơi lạnh bám trên người anh lập tức chạy biến.

Anh bảo: “Tạm thời mang mấy bộ đồ theo mùa treo trong tủ quần áo và giầy dép của em qua đây, với cả đồ dùng hàng ngày, mấy cái chai lọ để trên bàn trang điểm, chai lớn chai bé trong nhà tắm, anh cũng chẳng biết là gì nữa, cứ mang tuốt sang, à, với cả đồ lót của em cũng mang sang rồi, còn mấy thứ khác thì từ từ chuyển…”

Từ Lai bịt cái miệng nói liên tắng tắng của Cận Thời Xuyên lại, ngơ ngác hỏi: “Anh đang dọn nhà cho em đấy à?”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên gật đầu, để mặc Từ Lai bịt miệng mình thoải mái.

“Anh tiền trảm hậu tấu hay đây là âm mưu từ trước hả?” Chẳng trách nhờ anh về nhà lấy đồ cho mình, anh chẳng do dự chút nào đã đồng ý ngay.

Cận Thời Xuyên kéo tay cô từ miệng đặt xuống bên hông, cúi đầu nhìn từ Lai: “Cầu hôn đã cầu hôn rồi, ngủ cũng đã ngủ rồi, chẳng lẽ không nên ở cùng nhau à?”

Từ Lai lườm Cận Thời Xuyên một cái. Xem đấy, đội trưởng lại bắt đầu độc tài rồi đấy. Có điều, hình như cũng hơi hơi có lý.

“Giờ cùng lắm chỉ coi là ở chung thôi.” Cô nháy nháy mắt, “Vẫn chưa có giấy tờ nhậm chức nhé.”

Cận Thời Xuyên gật đầu, buông Từ Lai ra, quay lại ngăn tủ trước cửa cầm một túi hồ sơ rồi kéo Từ Lai đi vào nhà.

Vừa đi vừa nói với cô: “Vừa rồi, anh tiện đường qua phòng Công tác chính trị lấy mẫu đơn xin kết hôn rồi.”

“Anh có nhất thiết phải nôn nóng thế không hả?” Từ Lai dở khóc dở cười.

“Không phải em bảo là chưa có giấy tờ nhậm chức sao?”

Cận Thời Xuyên ngồi xuống ghế, kéo Từ Lai ngồi xuống đùi mình, lấy giấy tờ trong túi hồ sơ ra, đặt lên bàn, mở ngăn kéo lấy bút.

“Em đọc đi anh viết.” Anh vào tư thế sẵn sàng rồi nói với Từ Lai.

Từ Lai ngồi trên người Cận Thời Xuyên, tươi cười nhìn tờ giấy đặt trên bàn, cảm thấy mấy chữ “Bảng báo cáo đơn xin kết hôn” in thật to trên đó thật hết sức trang nghiêm.

https://thuviensach.vn

Cô đọc: “Tên, giới tính, nam, Cận Thời Xuyên, nữ, Từ Lai…”

Những nét bút cứng cáp anh đưa chỉ dài vài phân nhưng như thể chứa đựng cả cuộc đời tương lai, hàng mấy chục năm tươi đẹp.

Từ Lai nhìn chăm chú nét mực đen trên tờ giấy trắng, mắt đỏ hoe.

Cô thầm nguyện cầu trong lòng: Cận Thời Xuyên, anh nhất định phải bình an cả đời, ở bên em đến lúc bạc đầu.

Chú thích:

*Mẫu đơn xin kết hôn (申请结婚报告表): người trong quân đội, công an, cảnh sát khi muốn kết hôn thì phải điền đơn này. Ở Việt Nam mình cũng vậy. Nội dung cần điền cơ bản giống một bản sơ yếu lí lịch có tóm tắt thành phần gia đình và quá trình học tập, công tác.

*Koala hay còn gọi là gấu túi. Tư thế ôm kiểu koala:

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Sáng sớm ngày mồng một tháng một, trời vẫn còn tối mù tối mịt, mặt trời chưa thấy ló mình khỏi những đám mây, mọi âm thanh đều lắng xuống, bầu không khí yên bình.

Từ Lai được nghỉ Tết, Cận Thời Xuyên phải đi trực.

Bảy giờ, sương mù dày, đứng ở cửa sổ tầng 15 nhìn ra chỉ thấy trắng lốp một màu, toàn bộ đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt chìm trong màn sương.

Từ Lai vừa ăn sáng vừa mở sẵn CCTV trên mạng, đang chờ lát nữa xem trực tiếp lễ kéo cờ ở Thiên An môn thì điện thoại reo.

Vừa nhìn thấy tên người gọi đến, Từ Lai liền vui vẻ ra mặt: “A lô.”

“Dậy rồi à?” Tiếng Cận Thời Xuyên ở trong điện thoại nghe cực kỳ dịu dàng.

“Vâng.” Từ Lai khẽ cười, liếc mắt trông ra biển sương mù bên ngoài cửa sổ, “Sương dầy thế này, các anh có phải tập luyện không? Không tốt cho sức khỏe đâu.”

Cận Thời Xuyên cũng cười theo: “Không, chuẩn bị làm lễ thượng cờ.”

“Em cũng đang chờ xem trực tiếp lễ kéo cờ ở Thiên An môn đấy.” Từ Lai uống một hớp sữa rồi đáp.

“Thích xem cái này à?” Cận Thời Xuyên hỏi.

https://thuviensach.vn

“Thích chứ!”

Bên kia im lặng một chút rồi có tiếng của Cận Thời Xuyên: “Xuống đây đi, anh chờ em ở cổng.”

Từ Lai lập tức phấn khởi, nói ríu rít như chim sẻ: “Được chứ ạ? Có làm sao không?”

“Thôi, thế em cứ ở nhà xem lễ kéo cờ ở Thiên An môn đi.”

“Cho em mười phút.” Từ Lai nói xong lập tức ngắt máy, chạy lại tủ quần áo tìm đồ.

Cận Thời Xuyên đứng bên cửa sổ ký túc nở nụ cười. Em ấy lúc nào cũng thật đáng yêu.

Nhìn đám sương ngoài cửa sổ, gió rét thổi se se lạnh, anh đứng vững và thẳng như một cây thông, quay người lại cầm áo khoác quân phục, đội mũ chỉnh tề rồi đi xuống dưới nhà.

Lục Phương Kỳ đang đứng dưới hàng hiên của sảnh lớn chỉnh sửa lại bộ quân trang cho ngay ngắn. Cận Thời Xuyên lại gần gõ vào chiếc mũ anh ta đội ở trên đầu: “Đàn ông đàn ang đẹp lắm làm gì.”

“Ai quy định đàn ông thì không được đẹp.” Lục Phương Kỳ chỉnh lại mũ, vuốt phẳng tà áo, liếc Cận Thời Xuyên một cái, “Ông tưởng là ai cũng giống ông, mặc đại cái gì cũng đẹp chắc.”

“Tôi sẽ coi như là ông vừa khen tôi.” Cận Thời Xuyên vui vẻ đi ra ngoài.

Lục Phương Kỳ thính mũi lập tức đánh hơi được điều bất thường, vội vàng chạy theo: “Sao mới sáng ra đã tươi tỉnh thế, chắc không phải vì nữ đồng chí nhà báo đến quay video phỏng vấn đấy chứ?”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên khẽ nở nụ cười: “Vợ tôi muốn đến xem lễ thượng cờ.”

“Thôi, đáng ra tôi không nên hỏi.”

Lục Phương Kỳ mặt nhăn như khỉ. Lão già đang yêu đương đắm đuối sắp kết hôn thật là đáng ghét. Vẫn còn chưa làm thẩm tra chính trị cơ mà, giấy còn chưa có đã mở miệng nào là vợ tôi, nào là chị dâu cậu, chẳng có nghĩ cho tâm trạng người khác cái gì cả.

“Tên ông đặt thật không sai tí nào.” Cận Thời Xuyên liếc Lục Phương Kỳ, “Chuyện bốn phương đều thấy hiếu kỳ, quá xấu tính.”

Lục Phương Kỳ cười cười ngoài mặt: “Tôi đi xem bọn nó đã chuẩn bị ổn chưa.” Nói xong liền ấm ức bỏ đi.

Cận Thời Xuyên nhìn Lục Phương Kỳ, lặng lẽ lắc đầu rồi đi tiếp.

Lúc Từ Lai đến cổng đơn vị, Cận Thời Xuyên đã đứng ở cửa trạm gác chờ cô. Hôm nay anh mặc quân phục thường ngày, đội mũ tử tế, đôi mắt sáng dưới vành mũ đang nhìn cô, đôi môi nở nụ cười.

Cận Thời Xuyên cũng đang nhìn Từ Lai. Hôm nay cô nàng mặc một chiếc áo khoác màu đỏ, gương mặt hồng hào, xinh xắn, đôi mắt lanh lợi, nụ cười duyên dáng, thật sự nhìn rất thích mắt.

Cô vui vẻ đi lại chỗ anh, cậu lính ở trạm gác mặc lễ phục có giọng nói sang sảng: “Chào chị dâu.”

Từ Lai bối rối, vẫy tay chào lại: “Chào anh.”

“Đi thôi.” Cận Thời Xuyên cười đầy yêu chiều rồi vẫy tay gọi Từ Lai đi.

https://thuviensach.vn

Từ Lai đi theo bên cạnh Cận Thời Xuyên, ngẩng đầu lên hỏi: “Anh bảo người ta gọi linh tinh thế à?”

“Đâu phải.” Cận Thời Xuyên cười nhếch mép, “Người ta thông minh, hiểu chuyện đấy mà.”

Từ Lai bĩu môi, tặc lưỡi, xem anh vênh váo chưa kìa, không biết các anh em trong đội có biết cái bộ mặt thật này của anh không nhỉ?

…

Cận Thời Xuyên dẫn Từ Lai đến chỗ cột cờ. Bấy giờ cô mới phát hiện có phóng viên đang đứng đợi. Cô hỏi Cận Thời Xuyên: “Sao lại có phóng viên vậy ạ?”

“Quốc khánh và Tết năm nào cũng đến, thông lệ rồi.” Cận Thời Xuyên đáp nhẹ tênh.

“Em ở đây thật sự không ảnh hưởng gì chứ?” Từ Lai lại hỏi.

Cận Thời Xuyên ngại hoàn cảnh hiện tại không tiện ra tay nên đành phải gật đầu cười một cái: “Em ngoan một chút là sẽ chẳng có chuyện gì đâu.”

Từ Lai bó tay: “Em có lúc nào không ngoan chứ?”

“Rất nhiều lúc, đặc biệt là…” ở trên giường.

“Đặc biệt là gì?” Từ Lai ghét cái kiểu nói nửa chừng của anh.

“Để sau anh nói cho.”

“Ra vẻ bí hiểm.” Từ Lai liếc xéo đối phương một cái.

“Ơ, chị dâu đến à?”

https://thuviensach.vn

Các anh em trong đội lũ lượt ra sân, thấy Từ Lai thì cũng chào hỏi rất nhiệt tình.

Dương Dương dắt theo Tiểu Hổ và Bình An. Từ rất xa, Bình An đã nhận ra Cận Thời Xuyên và Từ Lai, hớn hở chạy đến chỗ họ, Dương Dương vất vả lắm mới ghìm nó lại được.

Tiểu Hổ nhìn Bình An, ánh mắt như muốn nói: Ông anh trật tự chút đi giùm cái!

Cận Thời Xuyên kiểm tra đồng hồ, 7 giờ 30 phút. Anh bảo Từ Lai: "Anh qua đó đây."

Từ Lai gật đầu: "Dạ, anh mau đi đi."

Người đàn ông sải bước đi về phía cột cờ. Cả đội tập hợp, xếp hàng chỉnh tề.

Cận Thời Xuyên và Lục Phương Kỳ đứng trên cùng, Bình An ngồi cạnh Cận Thời Xuyên.

Sương mù tan dần, cảnh tượng trang nghiêm.

7 giờ 35 phút. Tiếng quốc ca nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa vang lên. Lá cờ đỏ năm sao rực rỡ tung mình từ từ được kéo lên cao đón ánh bình minh. Những người lính đứng nghiêm, quân phục chỉnh tề, mắt sáng như những bó đuốc.

Từ Lai đứng ở một góc không phiền đến ai, lặng lẽ theo dõi toàn bộ lễ kéo cờ.

Anh hỏi cô thích xem lễ thượng cờ à? Cô đáp rằng thích.

Cô thích lá cờ đỏ năm sao đó, thích đất nước hòa bình, vững chãi này, thích bài quốc ca lay động lòng người, càng thích hơn cả là những người

https://thuviensach.vn

lính coi lá quốc kỳ là tín ngưỡng của mình.

Nghi thức thượng cờ kết thúc, mọi thứ trở lại bình thường.

Lục Phương Kỳ tiễn phóng viên về. Các anh em trong đội quay về thay trang phục huấn luyện. Từ Lai chơi với Bình An một lát rồi để Cận Thời Xuyên dắt nó và Tiểu Hổ về chuồng chó. Dương Dương chỉ huy đội hình.

Từ Lai thấy quan hệ hiện tại giữa Bình An với Dương Dương và Tiểu Hổ rất tốt, không khỏi hỏi Cận Thời Xuyên: “Hình như Bình An rất nghe lời Dương Dương.”

“Bình An chơi thân với Tiểu Hổ nên đương nhiên sẽ kính trọng huấn luyện viên của Tiểu Hổ.” Cận Thời Xuyên giải thích.

“Tiểu Hổ là chó đực.” Từ Lai giật giật khóe môi, “Bình An cũng thế.”

Cận Thời Xuyên dẫn Từ Lai đi bộ về ký túc, vừa đi vừa cười, “Tình anh em đấy. Thực ra Tiểu Hổ cũng bạt mạng chẳng kém gì Bình An cả, lại chắc khỏe hơn Bình An, ngoài mặt thì Bình An là con đầu đàn của đội chó nhưng thực tế thì là Tiểu Hổ.”

Từ Lai tròn mắt ngạc nhiên: “Bình An cũng rất giỏi mà, nó chịu hả?”

“Bình An vẫn luôn nổi tiếng là con đứng đầu các nội dung huấn luyện nhưng Tiểu Hổ biết chăm sóc đồng đội hơn. Giống cho Labrador này vốn có tính thân thiện mà.”

“Dạ, đây đúng là điểm mấu chốt rồi.” Từ Lai cười khúc khích, “Đội trưởng Cận ngày càng giống nhà động vật học rồi đấy.”

Hai người rẽ lên trên tầng, Cận Thời Xuyên lúc này mới dám nắm tay Từ Lai, động tác rất tự nhiên, anh đáp: “Kinh nghiệm luôn luôn chiến thắng

https://thuviensach.vn

lý thuyết suông, cô giáo Từ ạ.”

“Ngưng.” Lại vênh váo rồi.

Hai người vừa vào phòng, Từ Lai đang định nói chuyện tiếp thì đã bị Cận Thời Xuyên ép lên tấm ván cửa.

Từ Lai chống tay lên ngực người đàn ông rồi dần dần dịch lên trên vai, sờ lên chiếc quân hàm, bắt đầu thở gấp.

Cận Thời Xuyên ôm chặt eo người con gái, cắn khẽ lên đôi môi đỏ mọng, giọng nói trầm ấm bật ra giữa hai hàm răng: “Son môi đỏ, mùi sô cô la à?”

“Thích không?” Đôi mắt Từ Lai rất đáng yêu, sắc môi lại đỏ thắm, giọng nói ngọt ngào.

“Thích.” Giọng Cận Thời Xuyên khàn hẳn đi, cánh tay dài kéo khóa áo khoác xuống rồi luồn vào, “Em muốn biết lúc nào thì em không ngoan phải không?”

Cả người Từ Lai bị làm cho mềm hẳn ra, cô cắn môi gật đầu.

Cận Thời Xuyên nâng mông cô lên. Từ Lai vội vàng ôm chặt cổ anh, hai chân quấn chặt thắt lưng người đàn ông.

Nghe thấy tiếng anh cười khẽ: “Ví dụ như lúc này này, lúc em quấn lấy anh…”

“Thế, anh có thích không?” Từ Lai lại hỏi.

“Thích.” Cận Thời Xuyên nói xong lại hôn tiếp.

Cho dù có muốn làm thì chỗ này cũng không thể được, cũng không hẳn là không thể mà là không hay.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên cuối cùng đành phải thả Từ Lai xuống, đi hút một điếu thuốc cho bớt nóng.

Người đàn ông đứng bên cửa sổ hút thuốc, người con gái ngồi trên giường chỉnh trang lại áo quần, lưng đối lưng, không ai làm phiền ai.

Đôi bên đều hiểu chuyện.

Lát sau, Cận Thời Xuyên dập tắt đầu thuốc, quay người lại hỏi Từ Lai: "Lâu lắm rồi không tập luyện cùng nhau, tập thử không?"

Từ Lai gật như gà mổ thóc: "Có ạ!"

Cận Thời Xuyên cười khẽ, lại gần sửa giúp mấy sợi tóc rối ở trán cho cô rồi bảo: "Chờ anh được nghỉ, chúng ta cùng về nhà anh rồi qua nhà em nhé?"

"Đến nhà anh thì được, còn nhà em thì…" Từ Lai hơi ngập ngừng rồi vẫn nói, "Quan hệ giữa em và cha không được tốt lắm, khoan hãy nói vội. Cha không ủng hộ đâu, rất phản đối là đằng khác. Đừng đi nữa, em tự quyết được chuyện của mình."

"Lai Lai à." Cận Thời Xuyên ngồi xổm xuống ngang tầm mắt với Từ Lai, dịu dàng bảo, "Không được đông đủ mọi người chúc phúc, cuộc hôn nhân ấy sẽ rất buồn. Giao cho anh đi, anh nhất định sẽ thu phục được cha vợ tương lai."

Từ Lai sờ lòng bàn tay Cận Thời Xuyên, nhìn anh và nói: "Thực ra anh không cần vì em mà phải cố đi nịnh cha em làm gì. Em sợ cha sẽ nói lời làm tổn thương anh."

"Anh biết em và cha vì chuyện của mẹ mà nảy sinh khúc mắc nhưng rốt cuộc đó vẫn là người thân nhất của em, không có gì là không thể cả."

https://thuviensach.vn

“Lỡ như cha xem thường anh là lính cứu hỏa, so sánh anh với người khác, tỏ ra lạnh nhạt với anh…” Từ Lai không thể chấp nhận được người anh hùng trong trái tim mình lại bị cha mình đối xử như vậy.

Cận Thời Xuyên sờ cằm Từ Lai: “Anh đâu có yếu đuối đến vậy, để đó cho anh, có được không?”

Từ Lai gật đầu: “Nhưng nếu cha em mà quá đáng quá thì chúng ta mặc kệ luôn nhé.”

“Ừ.” Cận Thời Xuyên gật đầu đồng ý.

“Vậy chúng ta đi xuống đi.” Nói chuyện xong xuôi, Từ Lai coi như có thể thở phào nhẹ nhõm, cho dù cha có đồng ý hay không, cô nhất định sẽ vẫn gả cho Cận Thời Xuyên.

“Anh đi thay quần áo đã.” Cận Thời Xuyên đứng dậy cởi đồ.

Từ Lai thấy Cận Thời Xuyên cởi quần áo, len lén nuốt nước bọt rồi đứng dậy: “Em ra ngoài chờ đây.”

“Làm nhiều lần thế rồi vẫn thẹn à?” Cận Thời Xuyên kéo cổ tay Từ Lai, không cho cô đi.

“Giữa ban ngày, ở trong đơn vị, anh không giữ ý chút được à?” Từ Lai đưa lưng về phía Cận Thời Xuyên, không nhìn.

Cận Thời Xuyên buông Từ Lai ra, cởi quân phục, mặc áo phông, hỏi chuyện cô nàng đang quay lưng lại với mình: “Này, em bảo cha em sẽ so sánh anh với ai?”

“Anh Nham Tông ấy!” Cô buột miệng bất thốt ra, thôi xong rồi.

Từ Lai quay người lại cười làm lành, quả nhiên anh vẫn đang nhìn cô nãy giờ, hỏi rõ từng tiếng một: “Vì sao lại là anh ta?”

https://thuviensach.vn

“Không có gì, thuận miệng nói thế thôi.”

“Từ Lai à, em biết là em không lừa nổi anh mà.”

“Thì là, cha em và nhà họ Hoắc đều hy vọng em kết hôn với anh Nham Tông.” Càng nói giọng càng bé lại.

“Ồ, thì ra là vậy.” Cận Thời Xuyên cười một tiếng, “Chừng nào anh được nghỉ, chúng ta đi gặp cha em trước.”

Từ Lai không nén nổi, cười phá lên, đúng là đồ chúa hay ghen.

Chú thích:

*Lễ kéo cờ tại quảng trường Thiên An môn vào quốc khánh Trung Quốc: (có ý nghĩa tương tự như lễ thượng cờ tại Quảng trường Ba Đình của Việt Nam, nhạc của dàn kèn khi tiến vào lễ đài là bài Ca xướng Tổ quốc, chính là bài bé gái rất xinh hát mở màn Olympic Bắc Kinh từng nổi tiếng một thời). Lời bài hát tiếng Việt

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Trước khi Cận Thời Xuyên được nghỉ, Từ Lai vẫn về ăn cơm với Từ Thừa Vận như thường lệ, tiện thể dò hỏi trước.

Ai ngờ cô còn chưa nói gì, Từ Thừa Vận đã phát hiện ra.

Trên bàn ăn, Từ Thừa Vận phát hiện ra chiếc nhẫn kim cương trên tay trái của Từ Lai. Ông đặt đũa xuống bàn, mặt mày hơi khó coi.

“Cận Thời Xuyên cầu hôn con.” Từ Lai biết Từ Thừa Vận đã trông thấy chiếc nhẫn rồi nên vẫn đủng đỉnh ngồi ăn, nói thẳng tưng, “Con đồng ý rồi.”

“Thế nên giờ con quyết tâm chống đối cha rồi đấy có phải không?”

Từ Lai ăn no tàm tạm rồi bỏ bát xuống mới trả lời Từ Thừa Vận: “Trước nay con chưa từng định chống đối cha, khi xưa không, giờ cũng không.”

Từ Thừa Vận nghe trong lòng có đủ vị chua chát, đắng cay, ngọt bùi. Quả thực cô con gái này chưa từng chống đối ông. Nhiều năm qua, con bé sống độc lập, tự chủ, đi nước ngoài rồi thì cả năm khó gặp được một lần, có về gặp cũng khách sáo như với người ngoài.

Giờ cuối cùng cũng về đi làm ở đây, mỗi tuần về nhà ăn với ông được một bữa cơm, công việc tất bật, đến đi vội vàng, vẫn thích làm theo ý mình, tình cảm nhạt như nước.

https://thuviensach.vn

Ông nhịn. Dù sao ông cũng biết mấy năm qua trong lòng con gái có khúc mắc. Con bé trách ông không giữ mẹ ở lại, đổ cả cái chết của mẹ lên đầu ông. Ông biết hết.

Chỉ là, biết rồi để đó.

Đã nhiều năm vậy rồi, có một số việc cứ nên để mặc cho năm tháng chôn vùi thành cát bụi thôi!

Nói cho cùng, Từ Lai cứng đầu như thế cũng thật là giống tính ông.

Ông lặng lẽ thở dài rồi bảo: "Con không thích Nham Tông thì cha cũng không ép. Con chọn yêu đương với ai cha cũng không thích nói nhiều. Nhưng mà giờ con lại chọn một cậu lính cứu hỏa, là quân chủng có tính nguy hiểm cao nhất, vừa mệt vừa khổ mà còn chẳng được lấy một lời hay. Giờ con thích nó nhưng sau này cưới nhau thật rồi, chuyện bếp núc củi lửa rồi sinh con đẻ cái, chẳng thấy mặt mũi cậu ta đâu, ngày qua ngày rồi tình yêu của con sẽ biến thành oán hận hết thôi. Chớ nói gì đến chuyện lỡ như một ngày nào đó cậu ta nhận nhiệm vụ rồi một đi không trở về, bỏ lại vợ góa con côi thì con biết làm thế nào hả?"

"Có lẽ sẽ có rất nhiều người vì những chuyện thực tế cha nói mà lùi bước. Cho dù những chuyện cha vừa nói có xảy đến với con hay không, con đã chọn rồi thì sẽ cam tâm tình nguyện, quyết không oán, hối." Từ Lai dừng một chút rồi mới nói tiếp, "Mấy bữa nữa anh ấy được nghỉ sẽ qua đây thăm cha. Con biết cha không thích gặp, con đã nói không cần rồi nhưng anh ấy vẫn nhất quyết muốn tới. Anh ấy bảo cho dù cha nghĩ thế nào, nhận được lời đồng ý của cha vẫn hết sức quan trọng với anh ấy." Cô lại dừng một chút, "Mà con cũng đã nói với cha nhiều đến thế rồi, diễn đạt vô cùng rõ ràng rồi, cho dù cha có đồng ý hay không, có chúc phúc hay không, đời này con chỉ gả cho mỗi một mình Cận Thời Xuyên thôi."

https://thuviensach.vn

Từ Thừa Vận chưa bao giờ được trông thấy dáng vẻ kiên định như vậy ở Từ Lai. Trước giờ con bé cũng chưa từng nói nhiều như thế. Cuối cùng lại là vì một thằng con trai.

“Con thích cậu ta đến thế cơ à?” Ông hỏi.

Từ Lai gật đầu: “Vâng ạ.”

“Lúc nào đến?”

“Thứ bảy tuần này.”

Từ Thừa Vận bưng bát cơm lên, cầm đũa tiếp tục ăn, không nói thêm nữa.

…

Tối thứ Sáu, Cận Thời Xuyên vừa về tới nhà liền bế ngay Từ Lai lên giường, từ trước ra sau, từ trên xuống dưới, lăn qua lăn lại đủ mọi kiểu.

Cuối cùng, anh tỏ vẻ thỏa mãn ra mặt, ôm ấp cô vợ nhỏ nhà mình.

Từ Lai bị làm suýt thì ngất đang thầm công nhận câu nói của một ai đó rằng những gã đàn ông lạnh lùng, đứng đắn, một khi đã bắt đầu ăn mặn thì sẽ ăn bạn đến xương cũng chẳng chừa, vừa hành bạn chết đi sống lại vừa ăn nói bậy bạ.

Đây chính là kẻ mặt người dạ thú, quỷ háo sắc trong truyền thuyết.

Từ Lai để mặc cho Cận Thời Xuyên ôm, đắn đo mãi rồi mới nói: “Em đã báo trước với cha rồi, mai nhé.”

“Ừ.” Cận Thời Xuyên sửa lại mấy cọng tóc rối trên trán cho Từ Lai, giọng nói sau khi làm xong đầy vẻ lười nhạc, “Lo à?”

https://thuviensach.vn

“Không lo.” Ngón tay Từ Lai lướt qua xương quai xanh của người đàn ông, tiếng nói êm tai.

“Cũng có phải đi Tây Thiên thỉnh kinh phải vượt qua chín chín tám mốt kiếp nạn đâu. Giả như phải thì anh cũng vẫn sẽ vượt qua được.”

Từ Lai cười khúc khích, trêu ghẹo anh: “Trên đường đi Tây Thiên thỉnh kinh có nhiều quỷ quái yêu tinh lắm, anh làm được thật không?”

Cận Thời Xuyên vươn tay ôm ghì cơ thể mềm mại như rắn nước của cô, nói bằng giọng dọa dẫm: “Anh không được hả? Từ Lai, em nói lại lần nữa xem.”

“Ơ kìa, anh có thể đừng có lần nào cũng suy nghĩ theo hướng đen tối thế được không, em đang bảo yêu tinh cơ mà, yêu tinh…?”

“Yêu tinh đúng không?” Cận Thời Xuyên bóp eo Từ Lai, “Yêu tinh lợi hại nhất chẳng phải là em hay sao?”

“Hứ…” Từ Lai vỗ ngực Cận Thời Xuyên một cái rồi lườm anh, “Tiểu tiên nữ đàng hoàng ngoan ngoãn như em mà lại bị anh nói là yêu tinh à, anh đã thấy yêu tinh nào tràn ngập tiên khí như em chưa?”

“Phải, phải. Tiểu tiên nữ của anh ạ.” Cận Thời Xuyên lật người đè Từ Lai xuống, cợt nhả hỏi, “Nào, độ cho anh chút tiên khí đi.”

“Này, sao anh mãi không thấy đủ vậy hả?” Từ Lai cảm thấy dưới bụng dưới lại bị thứ gì đó chạm vào.

Cận Thời Xuyên vừa hôn vừa đáp: “Biết làm sao được, cứ trông thấy em là lại muốn.”

Từ Lai quả thực đã bị vần vò đến rụng rời. Lúc mới đầu còn thấy sung sướng.

https://thuviensach.vn

Giờ, xin lỗi chứ, đến nói chuyện cũng không nổi nữa rồi.

Cô vừa rên rỉ vừa cố nói: “Em thật sự không còn tí sức nào cả đâu, a a…”

“Lần này anh sẽ cố gắng làm nhanh một chút nhé?”

“Cận Thời Xuyên, anh là chó háo sắc đấy à? A… á…”

Bóng người nóng bỏng, đong đưa, nẩy lên, hạ xuống…

…

Hôm sau, thứ Bảy, ngày gặp cha vợ.

Từ Lai ngồi trên sô pha cắn hạt dưa. Cận Thời Xuyên đi từ phòng ngủ ra. Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xám. Đây là bộ thứ ba anh ướm thử trong ngày.

“Bộ này thì sao?” Cận Thời Xuyên hỏi Từ Lai.

Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên từ trên xuống dưới, đầu gật gù, bật ngón tay cái: “Đẹp.”

“Có thể nghiêm túc một chút được không?”

Từ Lai bỏ nắm hạt dưa lại vào đĩa, đứng dậy đi lại chỗ Cận Thời Xuyên chỉnh cà vạt giúp anh: “Đội trưởng Cận, anh căng thẳng kìa.”

Cận Thời Xuyên bị nói trúng tâm trạng liền ôm Từ Lai cảnh cáo: “Có tin anh lại xử em thêm lần nữa không?”

“Sai rồi. Em sai rồi.” Từ Lai đầu hàng, ôm Cận Thời Xuyên thủ thỉ: “Thật sự anh mặc bộ nào cũng đẹp hết đấy. Thực ra nếu anh không thích

https://thuviensach.vn

mặc đồ tây thì cũng không cần phải nghiêm chỉnh quá làm gì, cứ mặc như bình thường trông cũng rất đẹp mà!”

“Đi ra mắt người lớn, ấn tượng đầu tiên là hết sức quan trọng.” Cận Thời Xuyên buông Từ Lai ra, “Thôi được rồi, anh đổi lại chiếc đầu tiên vậy, trông có vẻ chững chạc.”

Anh bỏ Từ Lai lại rồi quay về phòng ngủ.

Từ Lai đứng nhìn ngắm tấm lưng to rộng khiến người ta yên lòng của người đàn ông, nụ cười trên môi cực kỳ rực rỡ.

Cuộc đời này có thể trở thành người anh yêu, thật may mắn và hạnh phúc biết bao.

…

Chuẩn bị xong xuôi đâu đấy, Cận Thời Xuyên chở cô vợ tương lai đi gặp cha vợ tương lai.

Lúc vào nhà, Từ Lai hỏi thư ký Đường xem cha đang ở đâu. Thư ký Đường cười vui vẻ, dùng tay chỉ: “Phòng bếp kia kìa!”

Từ Lai sợ hết hồn, thủ trưởng Từ đích thân vào bếp cơ á?

“Mới sáng sớm tinh mơ đã kêu thím Lý đi chợ rồi.” Thư ký Đường nháy mắt với Từ Lai, “Nói cho cùng thì chỉ có giỏi cứng miệng thôi.”

Từ Lai gật gù, giới thiệu với thư ký Đường: “Đây là Cận Thời Xuyên, đây là thư ký của cha em, thư ký Đường.”

Hai người chào hỏi nhau xong, Từ Thừa Vận cũng từ trong bếp đi ra, mặt lạnh như tiền.

https://thuviensach.vn

“Cha ạ.” Từ Lai gọi một tiếng hững hờ rồi kéo tay Cận Thời Xuyên, “Đây là Cận Thời Xuyên.”

Cận Thời Xuyên lễ phép bước lên trước: “Cháu chào bác ạ. Cháu là Cận Thời Xuyên. Nghe Từ Lai kể bác thích uống trà nên cháu có mang tới một ít lá trà biếu bác, không biết nó có hợp khẩu vị của bác không.”

“Ừ.” Từ Thừa Vận vẫn lạnh mặt như cũ, đáp một tiếng ra hiệu cho thư ký Đường nhận hộ.

Thư ký Đường nhìn thử. Ồ, hay lắm, lá trà này không phải cứ có tiền là mua được đâu. Thằng bé này không tranh thủ khoe ra lại còn khiêm tốn gọi nó là “mang tới một ít lá trà”, đúng là một người khéo léo.

Từ Thừa Vận coi như đã chào hỏi xong, lại định quay vào bếp. Từ Lai thấy cha định bỏ mặc người ta lại đây, đang định nói thì Cận Thời Xuyên ngăn lại.

“Bác ạ, để cháu làm giúp với.”

“Cậu hả?”

“Làm màu.”

“Còn đứng đực ra đó làm gì?”

Từ Thừa Vận nói xong liền đi thẳng vào bếp. Cận Thời Xuyên cười một cái cho Từ Lai yên tâm rồi cởi áo khoác đưa Từ Lai cầm giúp, vừa xắn cao ống tay áo lên vừa bảo với cô: “Đừng lo.”

“Nói không được thì bỏ luôn, chúng ta về.” Từ Lai thật sự rất lo lắng, cô không thể hiểu thấu được cha mình.

Cận Thời Xuyên cười: “Sau này con gái chúng ta mà cũng giống em thì anh sẽ đánh què cái cẳng chó của thằng con rể đấy luôn.”

https://thuviensach.vn

“Thôi được rồi, anh lại còn đùa được nữa.” Từ Lai lườm Cận Thời Xuyên một cái.

“Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng.” Cận Thời Xuyên an ủi cô.

Nói xong, anh đi luôn vào bếp. Từ Lai muốn đi rình trộm nhưng thư ký Đường gàn lại: “Đàn ông nói chuyện với nhau, cháu chớ có tham gia vào thì hơn.”

Từ Lai thở dài, đành phải đi lên trên phòng ngủ cất đồ cho Cận Thời Xuyên.

Vừa vào phòng ngủ, rất nhiều những kỷ niệm xưa liền ùa về, y như vừa mở ra cánh cửa hồi ức, khi ấy cả gia đình vẫn còn yên ấm, hòa thuận, rộn ràng tiếng nói cười.

Tuy nhiên, khi hồi tưởng lại, hương vị của chúng đều đã thay đổi, cảm thấy trống vắng, lạnh lẽo, cô quạnh.

Cô bước vào trong. Căn phòng không có bụi, vẫn y như ngày trước. Nghe thư ký Đường nói là thủ trưởng cho người đến quét dọn định kỳ.

Treo áo khoác lên giá rồi ngồi xuống trước bàn, cô cầm khung ảnh để trên mặt bàn lên xem.

Trong tấm hình, người đàn ông mặc quân phục phong độ ngời ngời, người phụ nữ cười mỉm dịu dàng, xinh đẹp, đôn hậu. Cậu bé đứng giữa hai người là anh Từ Úc, mới tí tuổi đầu đã rất đẹp trai rồi. Cô được người phụ nữ bế trong lòng, nở nụ cười hạnh phúc, rạng rỡ.

Từ Lai đưa tay vuốt ve mặt khung, cứ cầm mãi không nỡ đặt xuống.

…

https://thuviensach.vn

Trong phòng bếp, Từ Thừa Vận quan sát Cận Thời Xuyên thành thạo thái đồ. Ông hỏi: “Nghe nói trận động đất Dương Xuyên năm xưa là cậu cứu Từ Lai hả?”

“Vâng.” Cận Thời Xuyên trả lời.

“Tôi cũng tới đó mà chưa từng gặp cậu.” Từ Thừa Vận nói.

“Dạo đó bọn cháu phải liên tục đi rất nhiều nơi, có thể là đã bỏ lỡ mất ạ.” Cận Thời Xuyên xếp đồ thái xong vào đĩa.

Từ Thừa Vận đổ dầu vào chảo, trong lúc chờ dầu nóng lại tiếp tục: “Năm nay cậu bao nhiêu rồi?”

“Tuổi mụ là 29 ạ.”

“Sắp đầu ba đến nơi mà mới chỉ là một đại đội trưởng, vẫn còn làm cứu hỏa.” Từ Thừa Vận trút thịt vào chảo, thịt tiếp xúc với dầu reo lên xèo xèo, giọng ông còn to rõ hơn tiếng dầu kêu, “Cậu dựa vào đâu mà đòi cưới con gái tôi.”

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 73

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ Thừa Vận khoác áo lính trên mình đã được mấy thập kỷ. Lúc bằng tuổi Cận Thời Xuyên đã đeo lon quân hàm thiếu tá hai vạch một sao.

Tam thập nhi lập. Là một người lính, cấp bậc là minh chứng cho năng lực. Nếu đã tính theo nghiệp này cả đời thì vị trí hiện tại rõ ràng không thể nào đủ để khiến ông hài lòng được.

Tất nhiên, cho dù bỏ qua chuyện này thì cái khiến ông thực sự không thể chấp nhận được nhất chính là việc thằng bé này là lính cứu hỏa, liên can đến việc phải xông pha chiến đấu để cứu người.

Ông chẳng thể nào trơ mắt nhìn nửa đời sau của con gái mình sẽ phải sống trong nỗi lo lắng, hãi hùng, cuối cùng là ở góa.

Thế nên, từ khi ông biết Cận Thời Xuyên là đại đội trưởng đội cứu hỏa, ông liền phản đối ngay. Tuy vậy, ông cũng thấy rõ Từ Lai thích thằng bé này đến thế nào. Tính tình con gái ông, ông hiểu. Cho dù có trói nghiến nó lại, nó cũng sẽ không chịu thôi.

Việc đã đến nước này, vậy cứ thử xem thử một chút trước đã, xem xem Từ Lai có nhìn nhầm người không.

“Sao hả? Không trả lời được à?” Cái muôi vẫn đảo thức ăn đều tay, Từ Thừa Vận cười gằn một tiếng, “Chưa chuẩn bị sẵn câu trả lời mà cũng dám

https://thuviensach.vn

đến, thực ra là cậu quá tự tin vào bản thân hay là thấy Từ Lai dễ lừa quá hả?”

Nói dứt lời, ớt chuông đỏ được cho hết vào trong chảo. Cận Thời Xuyên hoàn toàn không bị mấy câu của Từ Thừa Vận làm lúng túng, vẫn tự nhiên vui vẻ cầm lấy cái muôi trong tay Từ Thừa Vận.

“Để cháu cho.”

Từ Thừa Vận đứng dịch sang bên, mặt vẫn khó đăm đăm như trước, lặng lẽ quan sát Cận Thời Xuyên xào đồ ăn rồi quay người đi xem nồi cá hấp.

“Bác cũng là người lính, chắc thừa sức hiểu người lính tuyệt đối không biết cầu xin ai, cũng không có tài nói lời hay ý đẹp hay rót mật vào tai.”

Động tác xào đồ ăn của Cận Thời Xuyên vẫn không ngừng, rất thành thạo. Anh nghiêng đầu nhìn Từ Thừa Vận: “Hứa hẹn thì ai cũng có thể mở miệng nói được nhưng cuối cùng thực sự không có quá nhiều người làm được. Cho nên, nếu cháu có nói thì cháu tin là bác cũng khinh thường, chẳng thèm nghe, có khi còn cảm thấy cháu dối trá. Đã vậy thì cháu cần gì phải nói nữa.”

Món thịt xào ớt chuông đỏ nóng hôi hổi đã ra lò. Anh bỏ chảo nóng vào chậu rửa xả nước rồi nói tiếp: “Cháu đi lính được hơn mười năm. Từ lúc mặc áo lính đã không dám nghĩ đến chuyện lập gia đình nữa, chỉ sợ làm lỡ dỡ người khác, cũng rất sợ câu nói việc nhà việc nước không thể vẹn cả đôi đường.”

“Cuộc đời lúc nào cũng có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn. Sự xuất hiện của Từ Lai chính là một chuyện ngoài ý muốn mà cháu không sao tính được.”

https://thuviensach.vn

“Sự xuất hiện của em ấy đã phá vỡ mọi quy tắc cố hữu của cháu. Cháu đã từng trăn trở rất nhiều, cũng đã thử lùi bước nhưng cuối cùng cháu chọn trung thành với trái tim của mình.”

“Cháu yêu Từ Lai, không cách nào thôi được. Cháu đến gặp bác là bởi thật lòng hy vọng được bác chấp thuận nhưng nếu bác thực sự không tài nào chấp nhận cháu thì cháu cũng không còn biết nói gì hơn.”

“Có điều, cháu nhất định phải cưới em ấy.”

“Mạnh miệng phết nhỉ.”

Từ Thừa Vận gật nhẹ đầu.

“Nói thật lòng thôi ạ.” Cận Thời Xuyên tỏ vẻ rất nghiêm túc, nói như tuyên thệ, “Mong bác không làm Từ Lai phải khó xử. Bởi vì, về mặt này, cháu tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.”

Từ Thừa Vận đánh giá Cận Thời Xuyên. Lúc trước xem ảnh đã thấy thằng bé này không tồi, khôi ngô, tuấn tú hiếm có, tiếc là trong lòng vẫn lấn cấn chuyện nghề nghiệp của cậu ta. Giờ nghe cậu ta nói vậy rồi, dù vẫn chưa hẳn đã xuôi nhưng dựa vào con mắt nhìn người bao năm qua của ông thì thằng bé này quả thực rất được.

“Từ Lai xưa nay chẳng nói chuyện với bác được mấy câu. Cộng hết tất cả những câu con bé từng nói với bác trước đây cũng không nhiều bằng lúc nó nói về cháu với bác. Bác biết nó rất thích cháu, bác cũng không muốn làm một người cha ác độc làm gì. Thôi thì muốn bác đồng ý cuộc hôn nhân của hai đứa cũng được nhưng bác có một yêu cầu.”

Cận Thời Xuyên lau khô tay, nghiêm túc nhìn Từ Thừa Vận: “Bác nói đi ạ.”

https://thuviensach.vn

Từ Thừa Vận thò tay tắt bếp bên chỗ nồi cá hấp kêu “tạch” một tiếng, đồng thời nói ra hai chữ: “Chuyển nghề.”

Cận Thời Xuyên nhìn Từ Thừa Vận, không nói một lời.

Từ Thừa Vận nói: “Bác không muốn cuộc sống sau này của Từ Lai luôn cứ phải lo lắng, sợ hãi. Hai đứa cứ nhất quyết phải lấy nhau thì cháu ít nhất cũng nên cho nó niềm tin về những ngày tháng sống yên ổn. Cháu chuyển nghề là cách tốt nhất. Có yêu nhau đủ nhiều hay không thì phải xem xem cháu có dám hy sinh vì nó không đã.”

Quả thực, lời Từ Thừa Vận nói rất có lý. Cận Thời Xuyên im lặng. Từ Lai đã từng phải lo lắng đâu chỉ một lần. Cho dù chuyển sang chỗ khác, dựa vào tính tình của mình, có lẽ anh vẫn sẽ chọn ở tuyến đầu.

Chuyển nghề đúng là cách hữu hiệu nhất nhưng bảo cởi áo lính thì anh…

Cận Thời Xuyên im lặng rất lâu, dường như đang hạ quyết tâm rất lớn và cũng có phần không cam lòng.

“Được ạ.”

“Không được.”

Hai giọng nói đồng thời vang lên. Tiếng “được ạ” là của Cận Thời Xuyên, “không được” là của Từ Lai.

Từ Lai đi đến trước mặt Cận Thời Xuyên nhìn chằm chằm vào anh: “Anh điên rồi à, điều kiện kiểu đó mà cũng chịu. Bảo anh cởi áo lính không phải là muốn mạng của anh hay sao?”

“Ừ, đúng là anh không nỡ cởi bỏ quân phục.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên cúi xuống nhìn Từ Lai: “Nhưng anh càng không nỡ từ bỏ em. Từ Lai à, cởi quân phục rồi thì vẫn còn máu người lính đang chảy, một ngày là lính, cả đời là lính, thật đấy, đừng buồn.”

Anh quay sang nói với Từ Thừa Vận: “Thưa bác, cháu có thể đồng ý với bác sẽ chuyển nghề nhưng cháu mong bác cho cháu chút thời gian. Dưới quyền cháu còn có vài anh em đã đến tuổi. Cháu muốn được tiễn họ giải ngũ.”

Vừa dứt lời, Cận Thời Xuyên liền trông thấy sự vui vẻ ánh lên từ đáy mắt Từ Thừa Vận, anh chắc chắn không nhìn nhầm.

Thế nghĩa là…

Từ Lai không chịu để yên, cô nói với Từ Thừa Vận: “Cha ơi, cha cũng là người lính cơ mà, bảo cha cởi áo lính cha có chịu không chứ? Cha bảo vậy đâu có phải là cho anh ấy chọn lựa gì đâu, cha đang ép anh ấy đấy chứ, cha muốn làm con phải đau lòng cả đời.”

“Từ Lai à, cha cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi. Nếu cậu ta không chịu làm nghề khác, cứ nhất quyết làm cứu hỏa thì khi người ta chạy khỏi chỗ nguy hiểm, cậu ta lại xông vào.” Từ Thừa Vận nói với Từ Lai.

“Con bằng lòng cơ mà. Cho dù có một ngày anh ấy thực sự hy sinh vì đất nước, con cũng chấp nhận.”

Từ Lai nói với Từ Thừa Vận xong liền ngẩng đầu nhìn Cận Thời Xuyên: “Cận Thời Xuyên, mặc dù em luôn miệng bảo muốn anh sống lâu trăm tuổi, ở bên em đến lúc bạc đầu, muốn anh tiếc mạng mình nhưng em không cần anh phải ruồng rẫy tín ngưỡng của bản thân.”

“Từ sau hôm ở bệnh viện mà em tưởng là anh đã mất, từ bữa đó em đã chuẩn bị tư tưởng sẵn sàng với chuyện bất cứ lúc nào anh cũng có thể sẽ

https://thuviensach.vn

không về được. Anh không cần phải nghĩ cho em. Anh vì nhân dân phục vụ. Em chờ đợi vì anh.”

“Hiểu chưa?”

“Từ Lai à.” Cận Thời Xuyên nhìn dáng vẻ kiên quyết của Từ Lai, bất đắc dĩ phải gọi, cô nàng kích động quá.

Từ Lai quả thực là kích động, nắm tay Cận Thời Xuyên, chẳng để ý đến ai, bắt đầu hờn giận: “Em đã bảo anh đừng đến rồi anh lại cứ đòi đến. Giờ bắt anh chuyển nghề rồi đó, anh vui chưa? Đi. Về thôi. Khỏi cần ăn cơm nữa…”

Vừa nói cô vừa túm Cận Thời Xuyên kéo đi, lại trông thấy anh đang cười vui vẻ bèn hỏi: “Anh cười cái gì chứ?”

“Lai Lai à, chờ chút nào.” Cận Thời Xuyên dịu dàng đổi cách gọi.

Không chỉ Cận Thời Xuyên mà đến Từ Thừa Vận cũng đang cười. Từ Lai ngơ ngác hẳn.

“Nhận ra khi nào thế hả?” Từ Thừa Vận hỏi Cận Thời Xuyên một câu không đầu không cuối.

Cận Thời Xuyên đáp: “Lúc cháu nói tiễn anh em đến tuổi giải ngũ, bác đã cười.”

Từ Lai càng nghe càng không hiểu: “Hai người có ý gì thế?”

Cận Thời Xuyên cười với Từ Lai: “Bác đang thử anh thôi, ai biết em tự dưng lại ở đâu chạy ra.”

“Cha.” Từ Lai nhìn về phía Từ Thừa Vận, “Cha bảo anh ấy chuyển nghề là… thử thôi hả?”

https://thuviensach.vn

“Ừ.” Từ Thừa Vận nhắc chuyện chuyển nghề chỉ là muốn xem thử xem thằng bé này có thể vì Từ Lai mà từ bỏ giấc mộng đời lính hay không thôi. Rõ ràng là con bé Từ Lai này đã không chọn lầm người, ông cũng không nhìn lầm người.

Ông thu vẻ tươi cười lại, nói với Từ Lai: “Thế có còn đi nữa không?”

Từ Lai lắc lắc đầu, bối rối khụ mấy tiếng: “Nhiều đồ ăn thế này, một mình cha không ăn hết nổi đâu, lãng phí lắm.” Cô chạy lại tủ để bát, “Con đi sắp bát đũa nhé.”

Nhìn theo cô con gái và bạn gái, Từ Thừa Vận và Cận Thời Xuyên nở nụ cười, ăn ý cùng nhau dọn thức ăn ra bàn.

Bầu không khí lúc ăn coi như dễ chịu. Ít nhất thì vẻ mặt của Từ Thừa Vận đã ôn hòa hơn, nói những chuyện thường ngày, tuy không nhiều lời, tối thiểu thì cũng coi như có ý vui vẻ, hòa thuận.

Ăn cơm xong, Từ Thừa Vận và Cận Thời Xuyên vào phòng sách chơi cờ. Từ Lai đi rửa bát.

Rửa bát xong, Từ Lai cũng vào phòng sách. Hai người đều đang ngồi im phăng phắc, mắt nhìn chăm chú vào bàn cờ quân đen quân trắng. Từ Thừa Vận là quân đen.

Từ Lai cũng là kỳ thủ lành nghề, ván cờ này đã đi đến giai đoạn quyết định, chỉ hơi thiếu cẩn thận thôi là sẽ thua cả ván.

Cận Thời Xuyên kẹp một quân trắng hướng đến một góc. Từ Lai khẽ nhíu mày. Muốn thắng ván này thì anh phải đặt nó phía trên điểm hết khí, không được đặt ở bên trái.

Quân trắng hạ xuống, nhìn tổng thể ván cờ, Từ Lai thầm cười trong lòng, hòa rồi.

https://thuviensach.vn

Không muốn thua cũng không thể thắng, đây đúng là cách tốt nhất, đúng là Cận Thời Xuyên!

Từ Thừa Vận cũng không ngờ cuối cùng lại hòa, mà thôi, thế cũng được.

Lát sau, Từ Thừa Vận nhận được cuộc gọi phải đi ra ngoài một lát. Từ Lai và Cận Thời Xuyên thu dọn bàn cờ, sau đó Từ Lai dẫn anh đi thăm phòng ngủ của mình, xem ảnh ngày xưa của cô rồi kể những chuyện gắn liền với những bức ảnh ấy.

"Thực ra chắc em cũng nhận ra là bác rất lo lắng, cũng rất quan tâm em." Cận Thời Xuyên nói với Từ Lai.

Từ Lai cười bớt tươi đi một chút, giọng nói không còn hăng hái như mới rồi nữa: "Em biết chứ. Thực ra em cũng biết chuyện của mẹ là sự cố ngoài ý muốn, là thiên tai nhưng mà mỗi lần gặp cha là em lại nhớ lại ngày mẹ bỏ đi, nỗi lòng vừa giận vừa trách lại trào lên, em đâu có kiểm soát được."

Cận Thời Xuyên ngồi xuống mép giường, kéo Từ Lai ngồi lên đùi mình, ôm chặt eo, tì cằm lên vai cô rồi mới thong thả nói: "Máu mủ tình thâm, cha em tuổi đã ngoài năm mươi, con trai con gái chẳng mấy khi ở bên, em không biết là mình tàn nhẫn lắm sao."

"Em…"

"Trăm hay lấy hiếu làm đầu. Sau này con em cũng thờ ơ với em, em sẽ thấy thế nào?" Cận Thời Xuyên cười khe khẽ, "Em chỉ được cái cứng miệng, trong lòng thực ra cũng không trách mà, chỉ là cứ không chịu thôi."

Từ Lai đưa tay xoa mái tóc ngắn của Cận Thời Xuyên, lườm anh một cái: "Anh nói như trải đời lắm ấy, lời lẽ hệt như ông già."

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên xiết chặt bàn tay, thủ thỉ dỗ dành: “Đối xử với cha thật tốt vào nhé?”

“Đã công nhận anh chưa?” Từ Lai dở khóc dở cười, “Cha cái gì.”

Cận Thời Xuyên chỉ lặng lẽ cười. Lúc nãy đánh cờ, anh đã nói với Từ Thừa Vận chuyện mình qua được kỳ thi, chờ thẩm tra chính trị xong, có quyết định thì sẽ chính thức chuyển đổi chức vụ.

Từ Thừa Vận đặt quân đen xuống, ung dung bảo: “Tôi giao con gái cho cậu, nhớ đối xử với nó cho tốt.”

Anh nghiêm túc đáp: “Nhất định, bác yên tâm ạ.”

“Cũng nên đổi xưng hô đi.”

“Vâng.” Cận Thời Xuyên đặt quân trắng xuống, ngẩng đầu lên nhìn Từ Thừa Vận, “Cha.”

Chú thích:

*Tam thập nhi lập: Khổng Tử nói: “Ngô thập hữu ngũ nhi chí vu học, tam thập nhi lập, tứ thập nhi bất hoặc, ngũ thập nhi tri thiên mệnh, lục thập nhi nhĩ thuận, thất thập nhi tùng tâm sở dục bất du củ.” Nghĩa là:Ta tới mười lăm tuổi chuyên chú vào việc học, ba mươi tuổi lập thân, lập nghiệp, bốn mươi tuổi không còn mê hoặc, năm mươi tuổi thì biết rõ sứ mệnh của mình, sáu mươi tuổi không còn chướng tai gai mắt, hiểu được mọi việc xảy ra quanh mình, bảy mươi tuổi mọi thứ đã thành bản năng nên có nói hay làm gì cũng đều hợp đạo, không ra ngoài khuôn khổ đạo lý. Vậy nên, ở tuổi 30 thìcon người cần phải có nghề nghiệp, đã ổn định, có khả năng nuôi sống bản thân và gia đình và đã xác định được vị trí của mình trong xã hội. (Nguồn:link)

*Thịt xào ớt chuông đỏ红椒炒肉

https://thuviensach.vn

*Điểm hết khí: Khi một quân cờ được đặt xuống bàn, nó có 4 khí khi nằm khoảng giữa bàn cờ, nằm trên biên thì có 3 khí, nằm ở góc có 2 khí. Khí là giao điểm nằm sát quân cờ theo đường ngang dọc. Điểm hết khí là giao điểm đã bị đối phương vây kín. Trong cờ vây, quân đen được đặt quân trước, việc tính toán để hòa cờ khá là khó khăn. Đọc thêm về cờ vây tạilink.

*Trăm hay lấy hiếu làm đầu: Câu gốc là百行孝为先 (bách hạnh hiếu vi tiên). Ở đây mình đã sử dụng câu thơ “Trăm hay lấy hiếu làm đầu” trong bài “Hiếu hạnh” thuộc tập Bạch Vân gia huấn của Nguyễn Bỉnh Khiêm để thay thế. Nguồn:thivien. Bài thơ có đoạn viết:

“Trăm hay lấy hiếu làm đầu,

Vạn điều ác cũng khơi mào từ dâm

Dành sách cho con cháu là quý

Nhưng dễ đâu họ đã đọc cho.

Dành vàng cho họ đầy kho,

Chắc đâu họ đã giữ cho lâu bền.

Chi bằng tích đức liền liền,

Mới là cái kế lâu bền về sau”

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 74

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Màn đêm buông xuống, gió rét căm căm.

Những cây ngô đồng trong khu tập thể bị gió mạnh xô đẩy những cành khô đang gào thét đến khản cả giọng. Vầng trăng và những vì sao đều nấp thật kĩ, để lại cả vòm trời đen kịt.

Cơm tối đã ăn xong từ lâu. Từ Thừa Vận về là lại kéo Cận Thời Xuyên đi đánh cờ tiếp. Ông có rất ít kỳ phùng địch thủ, ngoài Từ Lai, giờ thì có thêm Cận Thời Xuyên nữa, kể cũng thật là hay.

Từ Lai ngồi một bên quan sát cuộc chiến, thỉnh thoảng lại rót thêm một cốc trà nóng cho hai người.

Căn phòng chừng hai mươi mét vuông, ánh sáng dìu dịu, một bàn cờ hai quân đen trắng, hai người đàn ông ngồi tập trung bày mưu nghĩ kế.

Cô gái trẻ chống cằm ngồi xem, sẵn sàng tiếp thêm trà nóng.

Hơi trà nóng bốc lên, mùi thơm tỏa khắp bốn phía, quẩn quanh ở chóp mũi, một cảnh tượng ấm áp, giản dị như một bức tranh.

Đồng hồ trên tường tích tắc tích tắc, đến đúng giờ liền điểm chuông. Từ Lai xem thử, đã mười một giờ.

Vừa hay hết một ván, cô đứng dậy nói: “Được rồi, về đi.”

https://thuviensach.vn

Từ Thừa Vận đang thu nhặt quân cờ, nói mà không nhìn Từ Lai: "Muộn thế rồi, hai đứa ở lại đi."

"Không cần đâu ạ…" Từ Lai buột miệng.

"Gì mà không cần." Từ Thừa Vận cắt ngang lời Từ Lai nói, ngẩng lên nhìn con gái, "Đừng có bảo đây không phải nhà con đấy nhé?"

"Con đâu có ý đó." Từ Lai liếc Cận Thời Xuyên một cái, thấy anh vui vẻ gật đầu, cuối cùng đành thỏa hiệp, "Thế thì… vâng ạ."

Cận Thời Xuyên cất các quân cờ vào hộp, đứng dậy thưa với Từ Thừa Vận: "Cháu không tiện ở lại, sáng mai cháu sẽ đến đón Từ Lai."

"Cũng được." Từ Thừa Vận gật đầu, "Lái xe chú ý an toàn đấy."

"Vâng ạ. Bác đi nghỉ sớm đi ạ." Cận Thời Xuyên gật đầu, nhìn về phía Từ Lai, thấy cô nàng cứ ngập ngà ngập ngừng như có điều muốn nói, anh thầm bật cười trong bụng.

"Ừ, về đi."

Từ Lai đi theo Cận Thời Xuyên, lưu luyến không nỡ rời: "Thế để em tiễn anh."

Cận Thời Xuyên nhìn Từ Lai đầy yêu chiều: "Ừ."

Mặc áo khoác tử tế, Cận Thời Xuyên chào tạm biệt Từ Thừa Vận một lần nữa rồi đi ra cửa với Từ Lai.

Vừa bước ra khỏi cửa, Từ Lai liền giữ Cận Thời Xuyên lại hỏi: "Cha em đã bảo anh ở lại rồi, sao anh còn về làm gì!"

Cận Thời Xuyên nắm tay Từ Lai đút vào chung túi áo khoác bành tô, vừa đi vừa cười bảo: "Lần đầu tiên đến nhà bạn gái chơi đã ở lại ngủ thì

https://thuviensach.vn

không được hay. Ở khu tập thể không giống ở ngoài, người ra người vào đều biết nhau. Chúng ta vẫn chưa lấy giấy, chớ để người ta nói này nói nọ.”

Từ Lai lập tức hiểu ngay. Nói cho cùng thì hai người sống chung ở ngoài thế nào cũng được nhưng trước mặt người lớn thì phải nghiêm túc, giữ thể diện cho gia đình.

“Đội trưởng Cận lúc nào cũng suy nghĩ chu đáo thật đấy!”Cô trêu.

“Chu đáo cũng có cái dở, anh sắp phải một mình đằng đẵng suốt đêm trường đây, đáng thương quá.” Cận Thời Xuyên càng nói càng thấy mình đáng thương thật.

Từ Lai cố ý ra vẻ đầy tiếc nuối: “Cũng đành vậy, tự chơi ngu thì phải chịu thôi.”

Cận Thời Xuyên chỉ cười, không đáp lại. Anh bước nhanh về phía trước, đi đến bãi đỗ xe, tìm được chiếc xe việt dã to màu đen của mình, mở cửa ghế sau, đẩy Từ Lai vào.

Giữa màn đêm yên tĩnh, vắng lặng, Từ Lai có thể nghe thấy rõ tiếng hít thở của người đàn ông và tiếng tim đập của chính mình.

“Không phải anh muốn chơi trên xe đấy chứ?” Cô hỏi.

Cận Thời Xuyên cười gằn một tiếng, giữ gáy cô rồi hôn, vừa ôm vừa hôn rất nhiệt tình vừa đáp lại một câu: “Tự chơi ngu thì phải chịu thôi.”

Trong lúc bị hôn đến quay cuồng, Từ Lai chỉ còn biết thầm hối hận vô kể ở trong lòng. Cô quên béng mất không nên đi chọc gã đàn ông này đến thế nào.

Áo khoác hai người cởi ra được vứt lên băng ghế trước. Từ Lai được Cận Thời Xuyên bế ngồi dạng hai chân trên chân anh, bàn tay anh chọc

https://thuviensach.vn

ghẹo cơ thể người phụ nữ qua lớp áo len khiến cô thở gấp liên tục rồi lại bị anh nuốt vào hết.

Một luồng sáng thấp thoáng chiếu ở không xa. Từ Lai giật mình, ôm Cận Thời Xuyên không dám động cựa, thì thào ghé sát tai anh nói nhỏ: "Đội bảo vệ đi tuần."

Cận Thời Xuyên cười, nghiêng đầu thơm tai Từ Lai, giọng nói đầy quyến rũ: "Ngoan, xuống trước đã nào."

Tư thế đang sẵn sàng bùng cháy của hai người lập tức kết thúc. Từ Lai rón rén trèo xuống ngồi cạnh anh. Cả hai đều lặng lẽ điều hòa nhịp thở.

Lát sau, tiếng Từ Lai thắp sáng không khí mờ ám trong xe nhưng lại càng khiến người kia cảm thấy thiêu đốt hơn: "Cận Thời Xuyên, hình như anh, cứng kìa."

"Từ Lai, em giỏi thì cứ trêu anh nữa đi, anh mà không nhịn được nữa thì mặc mẹ đây là chỗ nào luôn, cứ xử em trước rồi tính sau đấy." Cận Thời Xuyên nói nghiến răng nghiến lợi. Chỉ có những lúc thế này anh mới nói tục trước mặt cô.

Từ Lai tất nhiên không dám ghẹo nữa. Còn nhớ có lần anh xót cô nên làm khá nhanh, cô trêu anh phải chăng đã cạn dầu, thế là bị lôi dậy dạy dỗ, từ đó xin thề không dám trêu anh nữa.

"Báo cáo đội trưởng, không trêu nữa đâu ạ."

Cận Thời Xuyên kiểm tra lại quần áo cho Từ Lai, giúp cô mặc áo khoác, chỉnh lại đầu tóc rồi mở cửa xuống xe.

Một luồng gió lạnh ùa tới, Từ Lai ngồi cạnh cửa xe run lên cầm cập, Cận Thời Xuyên bế giúp cô xuống xe.

https://thuviensach.vn

Đóng cửa xe xong, Từ Lai đẩy Cận Thời Xuyên đi lên đằng ghế trước. Trên người anh hiện chỉ đang mặc mỗi một chiếc áo sơ mi.

“Anh mau lên xe đi, rét lắm.”

Cận Thời Xuyên không những không thấy lạnh mà còn muốn để gió làm người anh nguội bớt đi. Anh gãi mũi Từ Lai rồi bảo: “Sáng mai anh đến đón em, qua bên nhà cha mẹ anh.”

Từ Lai gật đầu, trong lòng lúc này chỉ chăm chăm sợ anh bị lạnh, vừa đẩy anh về phía ghế lái vừa đáp: “Biết rồi, biết rồi, mau vào đi.”

“…”

Cận Thời Xuyên khẽ cười, mở cửa lên xe. Từ Lai đóng cửa lại giúp anh rồi nhìn anh cười hì hì: “Đi đường cẩn thận, về đến nhà thì gọi cho em.”

“Ừ.” Cận Thời Xuyên gác tay trên cửa sổ, thò đầu ra, chỉ vào miệng, “Quên à?”

Từ Lai thẹn thùng liếc gã đàn ông một cái, nhón chân lên, chạm môi anh một cái rồi bước lùi về sau, vẫy vẫy tay: “Được rồi đó, bái bai!”

Tiếng động cơ vang lên, đèn đầu xe sáng choang, Cận Thời Xuyên quay đầu nhếch môi cười với Từ Lai: “Đi nhé.”

“Về nhớ gọi cho em đấy.” Từ Lai mỉm cười, vẫy tay.

Xe đi hẳn rồi cô mới quay người trở về.

Vào trong nhà, Từ Thừa Vận đang ở phòng khách, Từ Lai ngập ngừng một chút rồi lại hỏi: “Cha chưa ngủ à?”

Từ Thừa Vận bảo Từ Lai: “Ngồi xuống đi.”

https://thuviensach.vn

Từ Lai ngồi xuống, nhìn về phía Từ Thừa Vận: “Cha định nói gì ạ?”

“Hai cha con ta lâu lắm rồi không ngồi cạnh nhau nói chuyện tử tế.” Từ Thừa Vận nhìn về phía Từ Lai, “Kể từ hồi mẹ con đi…”

“Cha.” Từ Lai cắt ngang lời Từ Thừa Vận định nói, “Cha có thể nói cho con biết sao năm đó lại ly hôn với mẹ không?”

Từ Thừa Vận thở dài: “Giờ con cũng đã gặp được người mình thích rồi, chắc cũng đã hiểu tình cảm là chuyện của hai người rồi nhỉ, cha với mẹ con không có tình cảm, ly hôn là cách tốt nhất.”

“Thực ra lâu nay con vẫn luôn trách cha chuyện này, nếu cha không để mẹ đi thì mẹ cũng không đi được, cũng đã không có chuyện gì cả.” Từ Lai dừng một chút, “Cận Thời Xuyên bảo con là, máu mủ tình thâm, thực ra con cũng thấy oán trách một người thật sự rất mệt mỏi. Cha… cho con chút thời gian đi.”

“Ừ.” Từ Thừa Vận gật đầu, một tiếng này thay ngàn lời muốn nói.

“Muộn rồi.” Cái khó nhất cuối cùng cũng nói ra được rồi, Từ Lai thở phào nhẹ nhõm, nói với Từ Thừa Vận, “Cha đi nghỉ sớm đi, con lên đây.”

“Đi đi.”

Từ Lai mỉm cười, gật đầu, đứng dậy, đi về phía cầu thang. Từ Thừa Vận liếc nhìn Từ Lai, nở một nụ cười khó hiểu. Cuối cùng người hòa giải quan hệ giữa cha con họ lại là cái cậu mà ngay từ đầu ông đã thấy ngứa mắt.

…

Sáng hôm sau, Cận Thời Xuyên dậy sớm mua bữa sáng rồi qua đón Từ Lai. Không ngờ mới tinh mơ mà Từ Thừa Vận đã đi vắng. Từ Lai vừa

https://thuviensach.vn

ăn bữa sáng vừa tán gẫu với Cận Thời Xuyên.

Ăn xong, hai người ra về, Từ Lai bảo Cận Thời Xuyên đưa mình về thay đồ. Ngược lại với hôm qua con rể gặp bố vợ thì hôm nay con dâu gặp mẹ chồng, lần này đến lượt cô bắt đầu căng thẳng.

Chọn một chiếc váy dịu dàng thục nữ dài đến đầu gối mặc cùng chiếc áo khoác cashmere màu hồng nhạt, trông Từ Lai cực kỳ duyên dáng, đến Cận Thời Xuyên cũng phải sáng cả mắt, khen lấy khen để.

Hôm nay Cận Thời Xuyên ăn mặc thoải mái hơn hẳn. Áo sơ mi mặc với áo len cổ tròn, quần dài màu đen, áo khoác màu xám, phong cách người mẫu đường phố.

Từ Lai hay nói là Cận Thời Xuyên có khứu giác nhạy bén về thời trang bẩm sinh. Một gã đàn ông suốt ngày mặc đồng phục quân đội nhưng không bao giờ ăn mặc lỗi mốt hết.

Cận Thời Xuyên lại bảo là mua đại thôi, bạn nói xem nghe có tức không cơ chứ.

Tuy nhiên, nói cho cùng thì người đẹp mặc gì cũng đẹp mà.

Chuẩn bị xong xuôi, Cận Thời Xuyên chở Từ Lai về nhà cha mẹ mình.

Vừa vào nhà, cha mẹ Cận Thời Xuyên đã nhiệt tình ra đón Từ Lai. Diêm Nguyệt Hàm đã được xem trước ảnh Từ Lai, người thật lại còn đẹp hơn cả trong ảnh, không thích không được, bảo là phải lên chùa lễ Phật tạ ơn trời đất.

Sau đó lại không ngừng khen con trai nhà mình tinh mắt, tìm được một cô gái xinh xắn như thế, ngoan ngoãn, lễ phép, chỉ trách duy nhất một chuyện là họ về nhà chơi quá muộn.

https://thuviensach.vn

Sự nhiệt tình này khiến Từ Lai đâm ngại ngùng, sự thấp thỏm lúc nãy đều bay biến hết.

Trước còn lo mẹ Cận Thời Xuyên không thích mình, giờ xem tình hình trước mắt thì đúng là lo thừa. Mối quan hệ như nước với lửa giữa con dâu và mẹ chồng trong truyền thuyết chắc chắn không phải là cảnh tượng này.

Còn trong tưởng tượng cả Từ Lai thì cha Cận Thời Xuyên ắt cũng là một người nghiêm túc, cẩn trọng giống cha mình, không ngờ thực ra bác Cận lại là một người rất gần gũi, tính tình ôn hòa, dễ nói chuyện.

Mặc dù trên khuôn mặt bác trai bác gái đã khắc ghi dấu vết của năm tháng nhưng vẫn có thể đoán được hồi trẻ họ chắc chắn là một đôi đẹp cả vợ lẫn chồng.

Cô nhìn Cận Thời Xuyên một cái, thầm bật cười, chẳng trách họ lại sinh được một anh con trai đẹp lồng lộng thế này, đây là vấn đề di truyền.

Bốn người ngồi nói chuyện cùng nhau, không khí vui vẻ, hòa thuận.

Trông bác trai và bác gái ngồi bên nhau đầy tình cảm, Từ Lai quay sang nhìn người đang ngồi nói chuyện với cha mẹ kế bên mình, cách một cái tay vịn.

Ừm, hy vọng sau này cô và anh cũng có thể như chưa mẹ anh bây giờ.

“Cháu dâu ông đến rồi đấy hả?”

Giọng nói sang sảng của một ông cụ từ khoảng cách không xa lắm vẳng đến. Từ Lai nhìn về phía Cận Thời Xuyên, cười một tiếng hiểu ý.

Cận Thời Xuyên kéo Từ Lai đứng dậy, vui vẻ nói với cô: “Ông nội đến.”

https://thuviensach.vn

Chú thích:

*bộ Cận Thời Xuyên mặc hôm nay đại khái trông như thế này, khác cái quần thôi:

còn bộ hôm qua thì tác giả không tả cụ thể lắm nhưng áo khoác bành tô với áo sơ mi thì tưởng tượng ra nó nghiêm trang kiểu kiểu này:

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 75

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyện ông nội của Cận Thời Xuyên lén đến Đại học Du Giang xem trộm Từ Lai từ lâu đã không còn là chuyện gì bí mật ở nhà.

Đơn giản là vì ông cụ vừa về đến nhà cái là liền kéo ngay con trai và con dâu lại nói liên tắng tắng, cũng y như lúc này đây, khiến hai vợ chồng Cận Khải Minh và Diêm Nguyệt Hàm vẫn chưa được gặp mặt con dâu tương lai nảy sinh lòng hiếu kỳ mãnh liệt.

Ông cụ thấy hai con hiếu kỳ bèn đưa ảnh cho họ xem. Từ Lai trong ảnh cười dịu dàng, rất xinh đẹp, trông thì có vẻ là một cô gái không tồi.

Lúc Cận Thời Xuyên thông báo chuyện làm đơn xin kết hôn với cha mẹ, hai vợ chồng vốn hiểu rõ tính tình của cậu con trai nhà mình không phải là đứa xốc nổi, cộng thêm những lời khen ngợi nhiệt tình của ông cụ, coi như là đã được đảm bảo nên họ cũng vui vẻ đồng ý.

Chỉ là muốn Cận Thời Xuyên hôm nào nghỉ thì dẫn người về cho cả nhà gặp mặt một cái, làm đăng ký kết hôn đến nơi rồi mà vẫn chưa được thấy con dâu tương lai thì thật khó coi.

Giờ thì, Cận Thời Xuyên trông ông cụ giữ rịt lấy vợ của anh để nói chuyện phiếm, còn thằng cháu mình thì lại chẳng thèm ngó ngàng, anh cười bó tay rồi đi vào bếp.

https://thuviensach.vn

“Mẹ ơi, cho con giúp với.”

“Bóc vỏ tôm đi.” Diêm Nguyệt Hàm đang nhặt rau, liếc nhìn Cận Thời Xuyên một cái rồi sai việc luôn.

Cận Thời Xuyên vừa xắn cao tay áo vừa đáp: “Vâng, thưa cô giáo Diêm.”

Diêm Nguyệt Hàm cười khẽ: “Sao không ngồi đó nói chuyện tiếp?”

“Bị ông nội chiếm mất rồi.” Cận Thời Xuyên giả bộ thở dài, ra chiều đáng thương lắm chứ thực ra đang lén cười trộm trong bụng.

“Ồ…” Diêm Nguyệt Hàm nói với giọng hơi mỉa mai, “Mẹ cứ bảo sao ngoan thế nào mà không thấy vào giúp mẹ một tay, hóa ra là vậy.”

Cận Thời Xuyên chạy lại vòng một tay ôm mẹ, cười và nói: “Ồ, mẹ của con ghen tị với vợ con đấy à?”

Diêm Nguyệt Hàm vỗ bàn tay vắt ngang trước mắt, vừa nói vừa đuổi: “Xê cái tay ra, tanh ngóm.”

“Không xê.” Cận Thời Xuyên cười, “Mẹ nói trước xem mẹ còn hài lòng với vợ con không nào?”

“Thế mẹ mà nói không hài lòng thì anh tính sao hả?”

“Còn sao nữa chứ? Mẹ mới quan trọng, vợ thì từ từ lại kiếm.”

Diêm Nguyệt Hàm phì cười: “Sắp lên đầu ba rồi mà vẫn như con nít ấy, nói năng chẳng suy nghĩ gì cả.”

Cận Thời Xuyên cũng cười: “Con trai mẹ lúc ở bên cạnh mẹ thì mãi mãi là một đứa trẻ ngoan, có sao nói đó ạ.”

https://thuviensach.vn

“Thôi, thôi.” Diêm Nguyệt Hàm gạt tay Cận Thời Xuyên ra, lườm anh, “Làm gì thì làm đi, còn nghịch nữa mẹ đuổi cổ ra ngoài đấy.”

Cận Thời Xuyên vui vẻ quay về vị trí làm việc, tiếp tục bóc tôm, nghe thấy mẹ bảo: “Chứ định lúc nào mới đi lấy giấy thế?”

“Hai đứa con thì sao cũng được hết, chờ thẩm tra chính trị xong thì lúc nào cũng được, chỉ xem xem nhà mình có muốn chọn ngày hay không thôi.”

Diêm Nguyệt Hàm thực ra cũng không phải người truyền thống lắm, có điều nhà còn có ông nội nữa: “Hỏi ý ông thử xem.”

Cận Thời Xuyên gật đầu: “Con cũng nghĩ vậy.”

“Cô bé Lai Lai này được đấy, đối xử với người ta cho tốt vào.”

“Con trai của mẹ cũng được lắm, là cô bé đấy gặp may chứ.”

Diêm Nguyệt Hàm quay lại gõ đầu Cận Thời Xuyên: “Bớt vênh váo đi cái.”

…

Cận Thời Xuyên hoàn thành nhiệm vụ làm chân sai vặt, cuối cùng bị Diêm Nguyệt Hàm đuổi ra ngoài.

Anh đành phải quay về phòng khách, thấy ông nội vẫn đang còn nói chuyện phiếm với Từ Lai, bèn sán lại hỏi: “Nói chuyện gì thế?”

“Weibo.” Từ Lai ngẩng đầu trả lời Cận Thời Xuyên, “Ông nội bảo nhất định phải follow weibo của em.”

“Ông nội còn chơi cả weibo cơ ạ?” Cận Thời Xuyên ngồi xuống cạnh Từ Lai, châu đầu vào nhìn.

https://thuviensach.vn

Cận Học Nghĩa cốc đầu Cận Thời Xuyên một cái: “Sao, xem thường ông nội cháu hả?”

Cận Thời Xuyên xoa xoa cái trán, lắc đầu nguầy nguậy: “Báo cáo, không dám ạ.”

Từ Lai phát hiện Cận Thời Xuyên hễ cứ ở trước mặt ông nội là chẳng còn chút dáng vẻ anh đội trưởng oai phong nào hết, đại vương hổ hóa thành con mèo nhỏ. May nhờ ông nội mà mới có thể thấy được dáng vẻ ngoan ngoãn khác hẳn ngày thường này của anh.

Trước mặt anh em thì nghiêm túc, biết quan tâm, trước mặt lãnh đạo thì chính trực, khiêm tốn, có quy củ, trước mặt cha cô thì lễ phép, thông minh, nhanh nhạy, vững vàng, trước mặt người nhà mình thì cười nói hồn nhiên, không có gì giấu giếm, còn trước mặt cô thì dịu dàng, chu đáo lại cả chuyên quyền, ngang ngạnh, không đứng đắn.

Nghĩ tới những điều này, Từ Lai không nhịn được cười. Cận Thời Xuyên nhà cô thật là tốt, tốt cực kỳ.

“Ông nội hiện đại lắm đấy, ngoài weibo, còn chơi cả Wechat, vừa mới thêm em làm bạn bè xong đấy.” Cô kể cho Cận Thời Xuyên biết.

“Ông nội siêu quá nhỉ!”

“Lại còn phải nói.”

Diêm Nguyệt Hàm đi sang gọi mọi người: “Được rồi, đừng chơi nữa, chuẩn bị ăn cơm thôi.”

“Bác à, để cháu giúp.” Từ Lai nở nụ cười với ông và Cận Thời Xuyên rồi đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Ngay từ đầu cô đã muốn đi giúp rồi, không ngờ lại bị ông giữ lại nói hết cái nọ đến cái kia, Cận Thời Xuyên cũng bảo cô đừng vào phá rối nên cô mới không vào. Giờ đến lúc dọn cơm thì chắc chắn là cô biết làm rồi.

Diêm Nguyệt Hàm thấy Từ Lai nhiệt tình giúp dọn cơm thì rất vui vẻ.

Lúc ăn cơm, mọi người nhắc đến chuyện để hai nhà gặp mặt, bàn chuyện hôn sự rồi hỏi xem Cận Thời Xuyên và Từ Lai quen nhau như thế nào. Sau khi biết được nguồn cơn từ mười năm trước và biết chuyện Từ Lai từng đi nước ngoài, hai vợ chồng đều bảo là con nhà mình có phúc, chờ được một cô gái tốt như thế, khiến cho Từ Lai thẹn đỏ cả má.

Bữa cơm kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ, mất hơn nửa tiếng chỉ để nói chuyện phiếm, tiếng cười không lúc nào ngớt.

Ăn cơm xong, Cận Thời Xuyên dẫn Từ Lai ra ngoài đi tản bộ. Các khu tập thể của quân đội thực ra đều na ná như nhau, chỉ có cái khác là đây là nơi anh lớn lên nên mới thấy khác.

Mỗi khi ngang qua một góc nào đó, anh sẽ kể cho cô nghe mấy chuyện thú vị từng xảy ra ở đó. Từ Lai nghiêm túc lắng nghe anh kể, còn quay lại trêu ghẹo, cười đùa.

Hễ gặp người trong khu tập thể, Cận Thời Xuyên liền chào hỏi người đó và giới thiệu Từ Lai cho họ làm quen, câu giới thiệu luôn luôn là: “Từ Lai, vợ sắp cưới của cháu.”

Người nào thân thân thì sẽ trêu rằng là: “Ôi, Thời Xuyên kiếm được cô gái đáng yêu thế này ở đâu thế?”

Anh dịu dàng nhìn Từ Lai một cái rồi mỉm cười đáp lại là: “Đào được trong đống đá đấy ạ.”

https://thuviensach.vn

Sau khi chào người ta đi rồi, Từ Lai vỗ người Cận Thời Xuyên: “Đào trong đống đá ra là cái gì hả?”

“Mười năm trước, không phải anh đã đào được cô nàng đáng yêu này ở dưới đống đổ nát sao?”

Từ Lai hờn dỗi cười một tiếng: “Cận Thời Xuyên, mời anh diễn tiếp đi.”

“…”

Cận Thời Xuyên cười vui vẻ, ôm Từ Lai đi dạo tiếp.

Quay về nhà họ Cận, ông cụ và thủ trưởng Cận đang luyện viết bút lông ở trong phòng sách. Ba đời nhà này, ai cũng rất giỏi viết thư pháp.

Ông cụ thấy hai người vào bèn gọi Từ Lai: “Cháu dâu, lại đây viết đi.”

Trước đây, Từ Lai đã từng tập viết nhưng lâu lắm rồi không sờ tới, cảm thấy bị ngượng tay nên đành xua tay chối: “Không cần đâu ông ạ, cháu viết xấu lắm.”

“Không sao, cứ thử đi.”

Từ Lai không chối được nữa, đành phải thể hiện tài năng. Trước đây cô luyện chữ thư pháp của Vương Hi Chi, giờ tuy đã quên gần sạch nhưng chữ viết ra cũng vẫn còn tạm chấp nhận được.

Cận Học Nghĩa xem xong bèn bật cười ha hả: “Tiểu Xuyên à, cháu dâu còn phải được dạy nhiều!”

Cận Thời Xuyên vui vẻ đáp: “Rõ, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

“Cháu lại viết một bức đi, ông xem xem có thụt lùi tí nào không nào.”

https://thuviensach.vn

“Vâng.” Cận Thời Xuyên thoải mái bước tới, Từ Lai đứng dịch sang bên xem.

Bàn tay dài và cứng cáp của anh khi cầm bút lông trông rất đẹp, một nét đưa bút đều hết sức nho nhã.

Đúng thế đấy, giữa bốn bề giấy mực, Cận Thời Xuyên quả thực có một vẻ nho nhã, ôn hòa, không giống anh bất cứ lúc nào trước đây.

Chẳng hiểu sao, cô bỗng nhiên lại nghĩ đến câu: “Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song”.

…

Thời gian không còn sớm, buổi tối Cận Thời Xuyên còn phải về đơn vị nên cũng đã đến lúc phải đi rồi.

Trước khi đi, ông cụ đưa cho Từ Lai một cái vòng ngọc và dặn: “Đây là của bà của Tiểu Xuyên, trước khi đi, bà dặn ông là nhất định phải tự tay giao nó lại cho cháu dâu tương lai.”

Từ Lai không hiểu về ngọc nhưng nhìn chiếc vòng màu xanh biếc trong suốt thì cũng áng chừng được giá trị quý báu của nó. Cô đành chối: “Ông ơi, cái này cháu không nhận được đâu, quý giá quá ạ.”

“Có cái gì mà quý, đây là đồ bà cho, nhất định phải nhận, không lúc xuống đó ông làm sao mà ăn nói với bà nó được.” Cận Học Nghĩa nhét lại vào tay Từ Lai, “Đừng có làm ông phải giận!”

Từ Lai khó xử ngẩng đầu nhìn Cận Thời Xuyên, thấy anh cũng gật đầu, cô đành phải cầm lấy: “Cảm ơn ông ạ.”

Cận Học Nghĩa cười ha ha: “Mau đo thử ông xem cái nào.”

Từ Lai lồng vòng vào cổ tay. Da Từ Lai trắng, đeo rất hợp.

https://thuviensach.vn

“Được đấy. Được đấy.” Ông nội gật gù, cười tủm tỉm.

“Vậy chúng con đi đây ạ.” Cận Thời Xuyên kéo người Từ Lai, nói với cả nhà.

“Ừ, đi đi.”

Chào mọi người xong, hai người ra khỏi cửa nhà.

Lúc lên xe, Diêm Nguyệt Hàm còn dặn dò: “Thời Xuyên à, lái xe chầm chậm thôi con nhé! Lai Lai ơi, rảnh thì đến dùng cơm với mọi người, biết chưa?”

Từ Lai vui vẻ gật đầu: “Thưa bác, vâng ạ. Bên ngoài lạnh lắm, bác vào đi ạ.”

“Ừ, bái bai.”

“Bái bai.”

“Con đi đây mẹ ạ.”

Trên đường đi, Từ Lai hỏi Cận Thời Xuyên: “Lúc nãy, ở phòng sách, em thấy anh có chụp một bức tranh chữ, em không kịp nhìn rõ, là gì thế ạ?”

“Ông nội bảo để dành nó treo trong phòng cưới của bọn mình.” Cận Thời Xuyên đáp.

“Là sao ạ?” Càng nói Từ Lai càng thấy tò mò, định mò tìm điện thoại của Cận Thời Xuyên, “Mau cho em xem thử tí đi, điện thoại đâu rồi?”

Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai hiếu kỳ, ngoài cười ra chẳng thể làm gì khác, cảnh cáo một câu: “Đừng có vớ vẩn nhé, túi quần của anh đấy, đàng hoàng chút coi.”

https://thuviensach.vn

Từ Lai quả thực không móc ra được, đành chớp chớp mắt, khum khum hai tay, nịnh nọt một chút: “Cận ca ca, cho em xem một chút đi mà.”

Tiếng gọi “Cận ca ca” khiến tay Cận Thời Xuyên run lên, xương cốt đều nổi rõ. Anh nhướn mày cười một tiếng: “Gọi lại lần nữa xem.”

“Cận… ca ca.” Từ Lai cố ý ngân thật dài, nũng na nũng nịu, khiến cho tâm trí người nào đó khó bề yên nổi.

Cận Thời Xuyên móc di động ra đưa cho Từ Lai. Trong lòng thầm thề, lần tới nhất định phải tính sổ đầy đủ trên giường, cái nàng yêu tinh này, thật là giỏi giày vò người ta.

Từ Lai thành công lấy được đồ, hoàn toàn không biết những suy nghĩ lưu manh trong đầu Cận Thời Xuyên, mở điện thoại lên tìm tấm ảnh, phóng lên nhìn, đôi môi nở nụ cười ngọt ngào.

“Chữ ông nội đẹp thật đó.”

Cận Thời Xuyên cong môi cười: “Mấy chữ này ông viết cũng đẹp hơn hẳn.”

Từ Lai gật đầu tán thành: “Vâng ạ.”

“Tên anh là ông nội đặt cho đấy.” Cận Thời Xuyên giải thích.

“Khéo thế, tên em và anh trai cũng là do ông nội đặt.” Từ Lai nở nụ cười.

Cận Thời Xuyên xoa tóc cô, cười bảo: “Xem ra duyên này là do các ông định rồi.”

Từ Lai chỉ cười suông, cúi đầu ngắm thêm lượt nữa.

https://thuviensach.vn

Trong tấm ảnh, chữ ông nội cứng cáp, nét chữ nét người, từng con chữ đến từ tấm lòng, sưởi ấm trái tim.

Thanh phong từ lai bất chỉ

Thời quang xuyên lưu bất tức

Chú thích:

*Thủ tục kết hôn với vợ hoặc chồng là quân nhân ở Trung Quốc:link.Tóm tắt: sau khi nộp mẫu đơn xin kết hôn đã điền ở chương trước lên ban chính trị thì họ sẽ cho người về địa phương đi điều tra, xác minh thông tin, gọi là thẩm tra chính trị, nếu ổn thì sau đó họ sẽ cấp cho 1 tờ giấy giới thiệu để đi đăng ký kết hôn. Tuổi kết hôn với người trong quân đội được khuyến khích là nam từ 25 tuổi, nữ từ 23 tuổi, sẽ được nghỉ phép kết hôn nhận nguyên lương nhiều hơn 7 ngày so với quy định chỉ 3 ngày, không kết hôn trong thời gian đang học hoặc đang làm nhiệm vụ.

*Vương Hi Chi là một bậc thầy về thư pháp của Trung Quốc, gọi là Thư thánh, sống ở thời Đông Tấn, chữ của ông được ca ngợi là "hùng dật như rồng múa ở Thiên Môn, như hổ chầu ở Phượng khuyết, vì vậy là bảo vật của muôn đời, mãi mãi là mẫu mực để người đời học tập". Đọc thêm:Wikipedia.

*Câu "Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song" (chữ Hán: 陌上人如玉，公子世无双) nghĩa là người ở trên đường đẹp như ngọc, các công tử trên đời không ai sánh bằng, là một câu thơ khuyết danh ở trên mạng, dùng để miêu tả người đàn ông thanh lịch, ôn hòa.

*Câu đối: "Thanh phong từ lai bất chỉ, thời quang xuyên lưu bất tức" nghĩa là gió thổi hây hây chẳng dừng, dòng sông thời gian chảy mãi không dứt. Cụm "thanh phong từ lai" lấy từ bài phú của Tô Đông Pha đã chú thích

https://thuviensach.vn

ở mục lục, cụm “xuyên lưu bất tức” lấy từ một câu của Khổng Tử. Câu đầu có lồng tên Từ Lai, vế đối lại có lồng tên của Thời Xuyên. Đây có thể coi như một câu chúc hai vợ chồng Từ Lai, Thời Xuyên luôn luôn bên nhau không chia lìa, mãi mãi êm đềm như ngọn gió mát lành.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Cuối tháng giêng, Du Giang chào đón trận tuyết đầu tiên của năm. Với những người dân của Du Giang hiếm khi được thấy tuyết, đợt tuyết muộn này quả là một niềm vui hiếm có.

Mở mắt thức dậy, cả thành phố đã khoác một lớp áo mới màu trắng, bỗng nhiên trông tinh khôi, đẹp đẽ hẳn ra.

Trên Wechat, mọi người thi nhau đăng ảnh, kiểu ấm áp, hài hước, văn nghệ đều có tất, mỗi người góp một chút khiến đề tài sôi nổi hẳn lên.

Trên đường đi làm, Từ Lai cũng chụp một tấm ảnh gửi cho Cận Thời Xuyên, tới lúc cô đến trường rồi mới nhận được tin nhắn trả lời của đối phương.

Cận ca ca: Ngoan, đang họp.

Từ Lai cười khẽ một tiếng, bó tay nhìn ba chữ "Cận ca ca", bĩu môi rồi cất điện thoại vào túi.

Hôm đó, trước khi về đơn vị bị bắt về nhà làm một trận. Anh ép cô ở trên giường gọi như thế, gọi mãi đến khản cả cổ cuối cùng anh còn độc tài ép cô đổi tên anh trong danh bạ và tất cả những thứ khác có liên quan đến anh thành ba chữ này.

Cô không chịu, bắt anh cũng phải đổi, ai ngờ anh cực kỳ vênh váo đưa điện thoại cho cô xem, đắc ý bảo: "Sửa lâu rồi nhé."

https://thuviensach.vn

Từ Lai xem thử rồi cắn môi cười, anh đổi thành là “Bà xã”.

Cận Thời Xuyên đang trong phòng họp ở trung đoàn. Các đại đội trưởng đến họp ngồi ngay ngắn. Nội dung cuộc họp là chuyện giải ngũ của các đồng chí đến tuổi, trước đây được sắp xếp vào tháng Mười Hai, vì các nguyên nhân khách quan đã được lùi lại vào cuối tháng Giêng, cũng đồng thời giúp các anh em đến tuổi giải ngũ năm nay có thể trở về ăn Tết cùng người nhà.

Kết thúc buổi họp, Văn Khánh Quốc giữ Cận Thời Xuyên lại hỏi: “Đội đặc biệt của các cậu năm nay cũng có vài người giải ngũ phải không?”

“Vâng ạ.” Cận Thời Xuyên gật đầu, “Mấy người Lưu Húc, Uông Bác ấy ạ.”

Văn Khánh Quốc vỗ vai Cận Thời Xuyên rồi thở dài: “Nói một câu cửa miệng thì là doanh trại vẫn ở đó, chỉ có lính ở trong đó là khác, lại thêm mấy người nữa đi rồi, cái cậu Lưu Húc kia là một tay giỏi đấy, nếu không nghỉ thì có thể thay cậu chỉ huy đội.”

“Đây là chuyện tốt mà, thủ trưởng cũng hiểu đấy, đi lính cứu hỏa sợ nhất không phải là sợ khổ.” Cận Thời Xuyên dừng một chút, tiếp tục nói, “Sợ nhất là khi vào đứng thẳng, khi ra lại nằm.”

Văn Khánh Quốc cũng là người đi lên từ đội ngũ tuyến đầu. Năm xưa đã từng tự tay tiễn đưa không ít liệt sĩ, cảm giác ấy đến nay vẫn rất khó quên. Nhìn gương mặt rầu rĩ của người nhà đồng chí mình, ngắm tấm hình đen trắng bày giữa lễ đường tang lễ, nỗi đau ấy khó mà nói ra được bằng lời.

“Ừ, giống như tên con chó cứu nạn của cậu đấy nhỉ, bình an là quan trọng nhất.” Văn Khánh Quốc nói.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên cười: “Vâng ạ. Bình an là quan trọng nhất.”

Văn Khánh Quốc trêu Cận Thời Xuyên: “Thế cậu thì sao đây, lúc nào mới mời chú uống rượu cưới hả?”

“Vẫn sớm mà.”

“Cái thằng này.” Văn Khánh Quốc nghiêm giọng bảo với Cận Thời Xuyên, “Sớm là sớm thế nào, thẩm tra chính trị rồi đấy, chẳng mấy nữa là sẽ có lệnh thuyên chuyển cho cậu rồi, còn bắt con gái người ta chờ nữa hả?”

Cận Thời Xuyên lắc đầu: “Đâu ạ.”

Hừ, cái thằng này lại dám nói nước đôi với ông, Văn Khánh Quốc lập tức dạy dỗ: “Chú nói trước nhé, đơn xin kết hôn đã nộp rồi, thẩm tra chính trị cũng thẩm tra rồi, cháu mà dám đùa giỡn con gái nhà người ta thì chú không bỏ qua cho đâu đấy.”

“Cháu biết mà, chú cứ nóng.” Cận Thời Xuyên nhìn dáng vẻ hùng hổ của Văn Khánh Quốc bèn cười khì khì, “Ông cháu xem ngày rồi, mùng sáu tháng sau mới đẹp ngày.”

“Ồ, là thế hả, cũng được đấy, sang tháng thì lệnh thuyên chuyển công tác cho cậu chắc cũng xuống đến rồi, song hỷ lâm môn luôn.”

Cận Thời Xuyên vui vẻ gật gù, chợt nhớ ra chuyện đại đội trưởng đội II hy sinh bèn hỏi luôn: “À phải rồi, chuyện tòa nhà bị sập lần trước ấy ạ, giờ thế nào rồi ạ?”

Chuyện đó thì nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, hầu như đã xong rồi. Có nhiều yếu tố bất khả kháng, chuyện ngoài ý muốn thì không thể trách được nhưng vì thế mà gây chết người lại còn khiến một đại đội trưởng hy sinh, nếu điều tra sâu thì có thể thành chuyện lớn.

https://thuviensach.vn

Thực ra, ngay lúc họ vào đó cứu người, Cận Thời Xuyên đã phát hiện ra kiến trúc của tòa nhà này có hơi khác so với bản vẽ thiết kế nhưng tình hình lúc đó không cho phép anh điều tra cẩn thận, cứu người là chuyện cấp bách hơn nhiều.

Sau đó, khi cảnh sát đến điều tra, anh cũng đã trình bày nghi vấn của mình cho phía cảnh sát biết.

Sau đó nữa, nghe nói là nhà thầu cắt xén vật liệu xây dựng, bỏ túi ăn tiền, có vài người bị bắt giữ, chuyện dần lắng xuống.

Có điều dù sao người mất cũng là đồng chí của mình, Cận Thời Xuyên vẫn chú ý tới chuyện này.

“Đã bắt người rồi, tội danh ra sao cũng đã định, còn thế nào nữa chứ?” Vẻ mặt Văn Khánh Quốc hơi nặng nề, “Chỉ tiếc cho đồng chí Tiểu Diệp.”

Cận Thời Xuyên lặng lẽ gật đầu.

…

Sáng sớm ngày ba mươi tháng Một, trời trong. Mặt trời mùa đông từ từ nhô lên. Có một loại tâm trạng đang ngấm ngầm lây lan trong đội nhưng không ai thể hiện ra ngoài.

Tuy nhiên, ngày hôm nay nhất định là một ngày đáng để kỷ niệm.

Cận Thời Xuyên đi đến bãi đỗ xe, từ xa đã trông thấy có hai người đang lau xe cứu hỏa. Anh bèn lại xem thử.

“Đội trưởng Cận.” Uông Bác và Trần Đại Bân thấy Cận Thời Xuyên tới bèn đứng nghiêm chào.

Cận Thời Xuyên gật đầu: “Lau xe à?” Đã biết rồi mà vẫn hỏi.

https://thuviensach.vn

Uông Bác cười rồi gật đầu: “Nhân lúc chưa làm lễ, muốn hầu hạ kỹ lưỡng vị đại gia này thêm một lần, sau này chắc không còn dịp nào nữa rồi.”

Trần Đại Bân bỏ vòi nước xuống, vỗ vào thân xe, cười rầu rầu: “Tao với mày đã cùng nhau vào sinh ra tử chín năm ròng, lúc nào cũng chê mày to xác quá, lau phát mệt cả người, lần nào cũng cằn nhằn. Giờ sắp không cần phải hầu hạ nữa rồi, ôi chao, tự dưng lại thấy không nỡ.”

Cận Thời Xuyên nhìn hai người. Lúc Uông Bác đến đội đặc biệt thì mới 20, người nhỏ nhỏ, gầy gầy. Cậu ta là lính do anh đích thân đến trại tân binh chọn, tuy các mục thể lực của cậu ta đều bình thường nhưng tinh thần bất khuất của chàng trai này thật đáng nể.

Người khác chạy mười cây, cậu ta chạy hẳn hai mươi cây. Người khác cõng ba mươi cân chạy đường trường, cậu ta cõng luôn bốn mươi cân. Cậu ta bị sợ độ cao, tối nào cũng leo lên trên tháp huấn luyện nhìn xuống rồi nôn.

Cuối cùng, thằng cha gầy gò, đen nhem nhẻm ngày đó giờ đã là tiểu đội trưởng đội một, người cơ bắp cuồn cuộn, còn giành cả cúp quán quân mỹ nam tử nữa chứ.

Trần Đại Bân là là hạ sĩ quan cấp hai, nhà có mở một hàng ăn làm ăn cũng được, gia đình muốn cậu ta về nhà cưới vợ, giờ sức khỏe cha cậu ta không được tốt nữa nên cậu ta mới quyết định giải ngũ, về nhà tận hiếu.

Còn nhớ như in có một năm lũ lụt, lúc đó Cận Thời Xuyên vẫn đang trong trường quân đội, họ làm đơn tình nguyện đi chống lũ.

Cũng chính lần đó, Cận Thời Xuyên đã quen Trần Đại Bân mới vừa nhập ngũ và Lưu Húc. Thuở ấy, mọi người cùng nhau khiêng bao cát, đánh thuyền đi cứu người, gặm cái bánh bao xong lại tiếp tục đi khiêng bao cát, cả đêm không dám ngủ, chỉ sợ vỡ đê.

https://thuviensach.vn

Có thôn, một cụ già ngồi trên nóc nhà chờ người tới cứu, thuyền không tiếp cận được. Trần Đại Bân và Lưu Húc bèn dùng dây thừng cột người lại rồi nhảy xuống nước. Lần ấy, Lưu Húc suýt tí thì bị nước cuốn mất, may mà Cận Thời Xuyên cố gắng giữ chặt dây không buông ra.

Lúc ấy, tất cả mọi người đều rất cảm ơn các đồng chí giải phóng quân, cảnh sát cứu hỏa và cảnh sát vũ trang.

Tuy nhiên, cũng có những chuyện khó chịu, cạn tàu ráo máng.

Trong số đó có chuyện một người con trai chỉ biết lo chạy lấy thân, bỏ mặc người cha già đang năm bệnh liệt giường của mình. May mà nhóm Cận Thời Xuyên tới kịp lúc, cõng người ra ngoài, chứ mà nằm đấy thêm lúc nữa, chẳng biết thế nào.

Ông cụ nằm trên lưng Trần Đại Bân khóc nức nở, miệng mếu máo: "Con cái bất hiếu, báo ứng, bị trời phạt…"

Sau đấy, Trần Đại Bân tìm được đứa con bất hiếu đó, cởi phăng áo ra định xông tới đánh nhưng Cận Thời Xuyên và Lưu Húc cản lại.

Cậu ta nhìn trừng trừng gã đàn ông đó, chửi ầm lên: "Đời này tao ghét nhất là những thằng bất hiếu. Mẹ mày nữa. Chỉ biết chạy lấy thân. Mẹ kiếp. Mày đúng là đồ cặn bã…"

Không đánh được người, lúc về còn bị phê bình cả lũ. Hôm ấy, mọi người mệt lử nằm vật xuống vũng nước bùn bẩn nhem nhép, Lưu Húc hỏi Trần Đại Bân có sợ về bị phạt không.

Trần Đại Bân cười ha ha: "Xử phạt có gì mà sợ, nếu tao không cứu được người thì đó mới sợ chứ."

Cận Thời Xuyên cũng cười: "Làm lính cứu hỏa là xác định khổ rồi, được khen, bị chửi rồi lại được ca ngợi, tất cả chỉ trong chớp mắt thôi. Tuy

https://thuviensach.vn

vậy, vẫn nhất định phải tin là thế giới này còn nhiều người tốt, có nhiều người biết cảm ơn người khác. Chúng ta cứ làm tốt việc của mình thôi, cần gì biết có đáng hay không, ít ra không thẹn với mình, với nhân dân, với lương tâm là đủ."

Trần Đại Bân đang mệt gần chết còn cố nhòm người ngồi dậy, nhìn cái tay cũng bẩn phát khiếp y chang mình kia bảo: "Cận Thời Xuyên đúng không? Đúng là người có văn hóa, nói chuyện khác hẳn. Sau này làm đội trưởng đi, tôi chơi với ông."

Cũng vì câu đó mà ngay sau khi Cận Thời Xuyên đến đội đặc biệt, điều đầu tiên muốn làm là gọi Trần Đại Bân và Lưu Húc cùng chuyển tới.

Có những kỷ niệm bình thường chẳng ai nhắc đến nhưng những người trong câu chuyện ấy thì vẫn luôn nhớ nó rõ mồn một như chuyện mới chỉ của ngày hôm qua mà thôi.

Thời gian chẳng tha một ai, ngày họ giải ngũ cuối cùng cũng tới rồi.

"Lát nữa lau xong, tập hợp ở phòng truyền thống nhé." Ngàn lời muốn nói, đến giờ phút này đây, anh lại chẳng nói ra nổi từ nào.

"Rõ."

Cận Thời Xuyên đi ngang qua sân huấn luyện, trông thấy Lưu Húc đang chơi với Đậu Đậu, trong lòng xốn xang, anh bước tới.

"Đội trưởng Cận." Lưu Húc thấy Cận Thời Xuyên tới bèn chào.

Đậu Đậu đang chơi bóng. Hai người đàn ông đứng sóng vai nhau. Cận Thời Xuyên mở lời: "Mới vừa gặp Trần Đại Bân và Uông Bác đang lau xe cứu hỏa."

"Một lần cuối cùng, sau này hết cơ hội rồi." Lưu Húc thở dài.

https://thuviensach.vn

“Ông thì sao, về rồi sau này tính làm gì?”

“Thì chăm mẹ cho tốt, cưới một cô vợ, cứ sống bình thường thôi.”

Cận Thời Xuyên vui vẻ nói: “Sống bình thường cũng là có phúc lắm đấy, đúng là chuyện tốt.”

“Đội trưởng.” Lưu Húc nhìn về phía Cận Thời Xuyên, “Mặc dù sắp cởi áo lính rồi nhưng mà tôi sẽ không bao giờ quên mình là một người lính hết, giống như ông nói đấy, chúng ta chảy cùng một dòng máu, đời này chỉ cần đất nước cần, nhất định sẽ có mặt.”

Cận Thời Xuyên lắc đầu: “Điều tôi mong mỏi nhất vẫn luôn là câu này thôi. Bình an đến, Bình an đi.”

“Rõ.” Lưu Húc nghiêm túc trả lời.

Cận Thời Xuyên gật đầu, vỗ vai Lưu Húc: “Đi thôi, đến phòng truyền thống nào.”

…

Trong phòng truyền thống của đại đội phòng cháy chữa cháy đặc biệt trưng bày toàn bộ huân huy chương chiến công, cờ thi đua, cúp giải thưởng, bằng khen, giấy khen và cả tên của những đồng chí đã hy sinh.

Lúc này đây, tất cả các chiến sĩ tập trung trong phòng truyền thống nhìn Cận Thời Xuyên và Lục Phương Kỳ.

Các đồng chí giải ngũ lần cuối bước vào căn phòng truyền thống của đội.

Cận Thời Xuyên nhìn về phía mọi người: “Đây là thành quả những năm qua chúng ta dùng máu và mồ hôi đổi được về. Chúng ta đã cùng nhau vượt qua nước lũ cuồn cuộn, dũng cảm chiến thắng biển lửa. Chúng ta đấu

https://thuviensach.vn

tranh với động đất, sạt lở đất, coi thường sống chết của bản thân, những vinh quang chúng ta nhận được đều đang được trưng bày ở đây. Cái này là bằng khen chiến công hạng hai chúng ta có được sau vụ hỏa họa tòa nhà mậu thương 12 năm trước, cái này là 13 năm…”

Mỗi một lần bước vào phòng truyền thống, tất cả mọi người đều có một cảm giác trang nghiêm đến lạ. Tất cả đều biết những vinh quang này đâu dễ có, đều là dùng mồ hôi, máu tươi, thậm chí là tính mạng để đánh đổi.

Cận Thời Xuyên nhắc những chuyện này với họ chỉ với hy vọng rằng mọi người sẽ không quên những ngày đã từng kề vai chiến đấu, những tháng năm không nề gian nguy, vất vả, cho dù phải tạm biệt nhau, tình đồng chí vẫn sẽ sống mãi trong tim mỗi người.

Bầu không khí trở nên hết sức nghiêm trang.

Cận Thời Xuyên nói với mọi người: “Hôm nay, sẽ có năm đồng chí tạm biệt chúng ta. Tôi không làm trễ thời gian thêm nữa, quay về thay quân trang, tám giờ sẽ cử hành nghi thức giải ngũ, không được đến trễ.”

Mọi người đứng nghiêm, tiếng hô sang sảng giữa phòng truyền thống: “Rõ.”

Cùng lúc đó, tiếng chuông báo động rú lên, vang khắp mọi ngóc ngách của đơn vị.

“Trung tâm thông tin khẩn cấp nhận được tin báo, tòa nhà Cẩm Huy, đường Vĩnh Ninh Bắc, thành phố Du Giang bốc cháy. Yêu cầu đại đội đặc biệt Du Giang huy động xe phun nước cao áp, máy nâng, phân đội dự trữ hậu bị, cảnh sát phòng cháy chữa cháy, đội chó tìm kiếm cứu nạn đến hiện trường sự cố…”

Chú thích:

https://thuviensach.vn

*mậu thương: cách nói tắt phổ biến của mậu dịch – thương mại

*hạ sĩ quan ở Việt Nam gồm 3 cấp: hạ sĩ, trung sĩ, thượng sĩ. Hạ sĩ quan ở Trung Quốc trước đây gồm 6 cấp, hiện nay là 7 cấp cao dần từ 1 đến 7. Trần Đại Bân trong truyện là cấp 2 tương đương với cấp hạ sĩ ở Việt Nam đồng thời là cấp cao nhất trong cấp hạ sĩ ở Trung Quốc. Chi tiết hơn về hạ sĩ quan cấp 2:

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Tiếng tổng đài viên vang lên rõ ràng, lặp đi lặp lại lời thông báo. Các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy lao về phía ga ra, cấp tốc thay đồng phục.

Cận Thời Xuyên vừa mặc đồ vừa nói với Lưu Húc và mấy người nữa: "Hôm nay các đồng chí giải ngũ rồi, không cần đi."

"Đội trưởng Cận, lần cuối cùng làm nhiệm vụ mà, để cho chúng tôi đi đi!" Lưu Húc vớ lấy chiếc mũ bảo hộ nhìn sang phía Cận Thời Xuyên.

"Đúng đấy, đội trưởng ơi, cho bọn tôi đi nhé." Mấy người khác cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cận Thời Xuyên gật đầu, bắt đầu phân phó: "Đội chó tìm kiếm cứu nạn đi theo sau, các chiến sĩ khác xuất phát ngay lập tức. Dương Dương nhớ dắt Bình An theo."

"Rõ." Các đội viên cùng đồng thanh đáp.

Chưa đến một phút, chiếc xe cứu hỏa đã ra khỏi cổng chính của đại đội, đi thẳng đến nơi xảy ra sự cố.

Giờ tắc đường buổi sáng, con đường đông đúc, hỗn loạn, những chiếc còi màu đỏ đang rú lên ầm ĩ. Cận Thời Xuyên nghe báo cáo tình hình xong, sắc mặt không tốt lắm.

Lục Phương Kỳ quay sang hỏi Cận Thời Xuyên: "Tình hình thế nào?"

"Thế lửa rất lớn, đến đó mới nói được."

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên cau mày. Vị trí của tòa nhà Cẩm Huy quá đặc biệt. Khu dân cư và nhà xưởng bao bọc bốn phía, giờ vẫn chưa nhìn thấy hiện trường thực tế, không thể nào dự đoán mức độ được.

Tòa nhà Cẩm Huy, khu nhà Hy Thành. Trong lòng Cận Thời Xuyên bỗng dâng lên một nỗi bất an lạ lùng nhưng không nghĩ ra là vì đâu.

“Đúng là vắng xe phát khiếp.” Cậu lái xe thở dài, “Thế quái nào lại đụng phải giờ tắc đường cơ chứ.”

“Gọi điện cho ban giao thông đi.” Cận Thời Xuyên nói.

Lục Phương Kỳ vội vàng lấy di động ra, đang định gọi điện thì bỗng phát hiện ra tình hình trên đường có thay đổi.

Dòng xe đang chen chúc nhau bỗng tách sang hai bên nhường ra lối đi ở giữa, xe cứu hỏa nhanh chóng đi qua được.

“Xem ra người dân thành phố Du Giang của chúng ta vẫn rất có tinh thần phối hợp nhỉ.” Lục Phương Kỳ cất điện thoại đi, nói một câu xoa dịu bầu không khí căng thẳng.

Lúc đến địa điểm xảy ra sự cố, có rất đông người hiếu kỳ đứng vây quanh chụp ảnh, quay video, đăng lên Wechat, lên Weibo, gọi điện thoại, nhiều khôn kể.

Đúng là cháy nhà hàng xóm, bình chân như vại.

Đại đội 3 tới trước đang dùng súng phun nước áp suất lớn phun nước dập lửa.

Tuy nhiên, thế lửa quá lớn, ngọn lửa nuốt chửng cả tòa nhà, đã từng phát sinh nổ một lần, ngọn lửa thiêu cả tòa nhà đỏ cháy, khói mịt mù đen sì một góc trời.

https://thuviensach.vn

Với tình trạng này thì phun nước từ bên ngoài vào không hề ăn thua một chút nào.

Cận Thời Xuyên nhảy xuống xe, ngẩng đầu lên nhìn, lập tức ra lệnh: "Trải ống phun nước, chuẩn bị trang bị."

Các đại đội khác cũng lần lượt tới nơi. Văn Khánh Quốc đại diện phía lãnh đạo của trung đoàn đã đến hiện trường từ trước, đang trong xe chỉ huy nghiên cứu chi tiết phương án dập lửa.

Cận Thời Xuyên nhảy lên xe chỉ huy, chào nghiêm theo quân lễ với các đồng chí lãnh đạo rồi hỏi: "Tình hình hiện giờ thế nào ạ?"

Đại đội trưởng đội một nói: "Điểm phát hỏa hiện tại chưa xác định được, có điều may là trước giờ làm việc, không có nhiều nhân viên trong tòa cao ốc, một số đã chạy ra, danh sách những người bị mắc kẹt vẫn chưa có, đội ba đã vào tòa nhà tìm kiếm người bị nạn rồi."

"Lửa bắt đầu cháy từ phòng máy." Văn Khánh Quốc chỉ lên bản vẽ trước mặt, "Việc này không chậm trễ được, cứu người trước đã."

"Rõ." Cận Thời Xuyên xem bản vẽ, dừng một chút, chỉ vào một điểm rồi nói, "Trước khi tới tôi đã nắm sơ bộ về địa hình. Mặt Tây Nam tòa nhà này là nhà xưởng, nếu lửa lan đến đó thì hậu quả khôn lường."

Anh dừng một chút, chỉ sang góc khác: "Hiện tại, nguy hiểm nhất là khu dân cư ở góc Đông Nam, giờ đang có gió hướng Đông Nam thổi…"

Văn Khánh Quốc gật đầu, nhìn mọi người, ra chỉ thị cuối cùng: "Nghe đây, nhiệm vụ hàng đầu của mọi người là cứu người. Đội một lập tức đến khu dân cư tiến hành di tản các hộ gia đình. Đội hai phụ trách liên lạc với người bên phía nhà xưởng, dùng thang nâng bắn súng phun nước yểm trợ. Đội đặc biệt chia tổ xâm nhập tòa nhà giải cứu người bị mắc kẹt. Rõ chưa?"

https://thuviensach.vn

“Rõ.”

“An toàn là trên hết.” Văn Khánh Quốc nghiêm túc nói.

“Rõ.”

Cận Thời Xuyên nhảy xuống xe chỉ huy, nhanh chóng đi đến chỗ các đội viên: “Tất cả, nghiêm.”

Hơn mười chiến sĩ phòng cháy chữa cháy đứng ngay ngắn trước mặt Cận Thời Xuyên, thân thẳng như cột nhà, mắt sáng như bó đuốc.

“Ba người một tổ, đeo mặt nạ thở, xâm nhập vào bằng lối đi cứu hỏa, ưu tiên cứu người, tất cả hành động theo mệnh lệnh.” Cận Thời Xuyên đưa mắt nhìn mọi người một lượt, nói nhanh.

“Rõ.”

“Tôi và các đồng chí sắp phải xông vào trong đám cháy này, an toàn là trên hết.” Cận Thời Xuyên dừng một chút, thái độ nghiêm túc, “Nhiệm vụ hoàn thành, tất cả các đồng chí phải báo cáo về cho tôi biết. Vẫn câu nói cũ, một người cũng không được thiếu.”

“Rõ.” Các chiến sĩ đồng thanh hô, “Không thiếu một người.”

Cận Thời Xuyên gật đầu, giọng sang sảng: “Thay trang bị, hành động, nhanh.”

Ở góc bên cạnh, có phóng viên báo đài đang tường thuật trực tiếp tại hiện trường tình cờ trông thấy đồng chí đội trưởng oai phong ở bên này đang động viên các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy bèn vội vàng chạy tới ghi lại.

Những bóng người màu tím than dần dần biến mất trong biển khói mù mịt, một chút ánh huỳnh quang còn lấp loáng rồi cùng cùng cũng mất hút.

https://thuviensach.vn

Ống kính máy quay đã kịp ghi lại cảnh những con người dũng cảm lao vao hiểm cảnh vì việc nghĩa, cuối cùng, phóng viên nói câu chốt lại: “Nhóm chiến sĩ phòng cháy chữa cháy thứ ba đã xâm nhập vào tòa nhà để làm công tác cứu nạn. Tin tức mới nhất sẽ được chúng tôi chuyển tới quý vị. Tôi là phóng viên XXX.”

Trong tòa cao ốc, biển khói dầy đặc có ở khắp mọi nơi, cản trở tầm nhìn, nước lênh láng đen ngòm, giầy bảo hộ giẫm vào vũng nước kêu òm ọp.

Nhóm Cận Thời Xuyên đi xuyên qua đám khói, tập trung quan sát, tiếp tục vào sâu bên trong.

“Các tổ, lên tầng, giữ liên lạc.” Cận Thời Xuyên ra lệnh.

Các tổ tản ra, lần lượt đi lên tầng trên, giữ liên lạc qua bộ đàm. Nhiệt độ càng cao, lửa cháy càng tợn, chiến sĩ cứu hỏa dùng bình chữa cháy dập lửa rồi tiếp tục tìm kiếm.

“Ở đây có người.” Có người hô.

“Hỗ trợ.”

Nhóm Cận Thời Xuyên và Lục Phương Kỳ đã lên tới tầng sáu. Lửa đang cháy sáng rực. Mới đi được một nửa, Cận Thời Xuyên giật mình kéo Đỗ Thành lùi lại, một thanh xà ngang đang cháy rơi xuống.

“Không sao chứ?” Lục Phương Kỳ kéo ngã hai người nằm xuống rồi hỏi.

“Không sao.” Cận Thời Xuyên nhanh chóng đứng dậy, hỏi Đỗ Thành: “Đỗ Thành, bị thương không?”

Đỗ Thành cũng lắc đầu: “Cảm ơn đội trưởng, tôi không sao.”

https://thuviensach.vn

Lục Phương Kỳ vỗ người Đỗ Thành: “Cẩn thận một chút.”

“Rõ.”

Ba người đi hết tầng thì hội hợp với nhóm Lưu Húc: “Thế nào?”

Lưu Húc trả lời: “Vừa rồi cứu được hai người, chuyển xuống rồi.”

“Tốt, đi.”

Mọi người tiếp tục lên tầng 7. Trên cầu thang có đồ chắn ngang, cản trở lối đi. Mọi người chuyển chúng đi, chuẩn bị mở cửa.

Nào ngờ tay Lưu Húc vừa mới chạm vào tay nắm cửa, mở hé ra một chút đã vội đóng sập lại.

Mồ hôi trên người mọi người bị rang khô hết, đúng là khiếp vía, may mà không sao.

“Uông Bác, Đỗ Thành, Vương Tuấn chuẩn bị tiến công.” Cận Thời Xuyên cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Rõ.” Uông Bác và Cận Thời Xuyên chia nhau mỗi người đứng một bên, cầm bình chữa cháy trong tay.

Lưu Húc và Lục Phương Kỳ cũng đứng mỗi người một bên, sáu người gật đầu ra hiệu cho nhau. Cửa vừa mở ra, bình chữa cháy lập tức phun thẳng về phía lối ra, khống chế ngọn lửa.

Sáu người tiếp cận tầng bảy thành công lập tức gọi to: “Có ai không? Có ai không?”

Bỗng có tiếng khóc đằng sau một cánh cửa: “Cứu với, khụ khụ, cứu…”

https://thuviensach.vn

Nhóm Cận Thời Xuyên nhanh chóng xác định vị trí căn phòng, dùng bình chữa cháy dập lửa, đá văng cửa. Phía sau bàn làm việc nhô lên một cái tay: “Tôi ở đây! Tôi ở đây!”

Bất thình lình, tầng trên có tiếng nổ, cả tòa nhà rung lên, tấm kính sau lưng người phụ nữ vỡ tan.

Cận Thời Xuyên nhanh tay xông tới kéo người phụ nữ lùi lại, đưa lưng ra cản các mảnh vụn thủy tinh.

“Đội trưởng.” Nhóm Lưu Húc chạy tới.

Cận Thời Xuyên giao người lại cho Đỗ Thành: “Chuyển xuống.”

Đỗ Thành dẫn người đi, Cận Thời Xuyên cười, lắc lắc đầu: “Không sao cả, đi.”

Mới đi thêm vài bước, Cận Thời Xuyên đã lại nghe thấy tiếp một âm thanh khác, không rõ lắm, có thể là tiếng gọi cũng có thể là tiếng động khác, hình như là đến từ tầng trên. Anh ngẩng đầu lên nhìn, lập tức phân phó: “Trần nhà đang giãn nỡ, tất cả phải chú ý cẩn thận.”

Vừa dứt lời, trần nhà bốc cháy rơi xuống, gạch và khối bê tông cốt thép cháy dở đập ềnh xuống nền, bụi tung mù mịt.

Trong phút chốc, một cái lỗ to như miệng giếng trời xuất hiện trước mắt mọi người. Đáng chú ý hơn cả là có người cũng rơi xuống theo.

“Cứu người.”

Cận Thời Xuyên xông tới, sử dụng bình chữa cháy. Mọi người cùng chung tay, lửa nhanh chóng tắt ngấm, người đã bị cháy đến biến dạng, nằm co quắp.

https://thuviensach.vn

Mấy chiến sĩ phòng cháy chữa cháy đứng ngây ra nhìn thi thể bị cháy đen sì, trong lòng chẳng biết là mùi vị gì nữa.

“Đi thôi.”

Cận Thời Xuyên quay lưng đi. Chuyện như thế này không phải lần đầu họ gặp. Còn nhớ lần đầu tiên đi cứu nạn, một nạn nhân cao đến một mét tám mà cũng bị thiêu trụi co lại, trông còn khiếp hơn người vừa rồi.

Mấy ngày liền sau đó anh chẳng thể ăn nổi cái gì, cứ nhắm mắt lại là hình ảnh thi thể người bị cháy nằm co quắp lại ấy lại hiện lên.

Sau đấy, chú tiểu đội trưởng nói với anh rằng, mọi người đều là con người, có rất nhiều chuyện khiến mình phải bất lực, hơi sức đâu mà ngồi buồn bã, mỗi một giây một phút đều đáng giá ngàn vàng.

Dần dần rồi anh cũng quen. Đây chính là công việc của các anh, không oán trách, không hối hận.

Lại thêm một lần nổ nữa. Lần này nhóm Cận Thời Xuyên bị dính chưởng, có mấy người chạy nhanh nhưng vẫn bị bắn ép lên tường, mãi không bò dậy được.

Trước mắt Cận Thời Xuyên tối om om. Anh chống tay xuống nền nhà, lắc đầu thật mạnh, đấm đấm lồng ngực, chầm chậm đứng dậy, đi lại lay Lục Phương Kỳ nằm ngay gần đó.

“Sao rồi?” Anh hỏi.

“Hơi choáng, để thở cái đã.” Lục Phương Kỳ chống người vào tường, há hốc miệng ra thở, mắt cay xè chảy cả nước mắt, cứ ho khụ khụ mãi.

Cận Thời Xuyên đi lay tiếp Vương Tuấn, Uông Bác và Lưu Húc.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc đến lay Lưu Húc thì người nằm dưới chân hắt xì một tiếng. Anh không dám động đậy, mồ hôi túa ra, mắt nhòe đi, nghiêm giọng quát: “Lưu Húc, nằm yên, không được cử động.”

Lưu Húc cũng cảm thấy nhiệt độ không bình thường, anh nhìn lên Cận Thời Xuyên: “Đội trưởng Cận, ông lùi lại đi, chỗ này sắp sập đấy.”

“Lục Phương Kỳ.” Cận Thời Xuyên hét lên, “Dây thừng thoát hiểm, nhanh lên.”

Lục Phương Kỳ lật đật chạy tới, quăng dây thừng tới, vừa kịp nhìn thì lập tức hoảng hốt, hét lên: “Mau.”

Cận Thời Xuyên nhanh chóng đưa dây thừng cho Lưu Húc: “Cột vào.”

Nào ngờ, Lưu Húc vừa mới cầm được dây thì uỳnh một tiếng, thanh xà đằng sau rơi xuống, đập thủng tạo thành một cái hố to, vết nứt trên nền nhà nhanh chóng lan tới đây. Lưu Húc chỉ mới kịp vòng dây thừng quanh bụng, chưa kịp thắt tử tế thì đã rơi xuống…

…

Khi nhóm Từ Lai đến được hiện trường, thế lửa đã mạnh hơn lúc nãy. Hơn chục chiếc xe màu đỏ nằm bên trong khu vực chăng giây cảnh giới. Chiến sĩ phòng cháy chữa cháy đứng trên thang nâng bị đám khói đen đặc như sương mù bao vây, không thấy rõ được đầu người.

Trên đường đến đây, tin tức liên tục cập nhật những thông tin mới nhất. Trung đoàn phòng cháy chữa cháy Du Giang huy động hơn một trăm chiến sĩ phòng cháy chữa cháy đến để dập lửa. Ngọn lửa đã lan đến khu dân cư Hy Thành, làm phát sinh nhiều vụ nổ.

Các xe cứu thương liên tục đến rồi đi. Trên cáng cứu thương có đủ người già người trẻ, đàn ông đàn bà, cũng có cả lính cứu hỏa. Những người

https://thuviensach.vn

đứng bên ngoài dây cảnh giới ngày càng sốt ruột.

Vu Thi Thi vác đôi mắt đỏ hoe đứng bên cạnh cô, nhìn tòa nhà vẫn đang bốc cháy, lẩm bẩm nói một mình: “Dương Dương, anh nhất định đừng xảy ra chuyện, anh đừng xảy ra chuyện gì đấy.”

Tang Thu đứng phía tay bên kia của Từ Lai, tỉnh táo theo dõi diến biến, không nói câu nào.

Từ Lai đứng giữa hai người. Tay cô lạnh toát, cố nắm chặt lại, móng tay bấm mạnh vào lòng bàn tay, cảm giác đau nói cho cô biết đây là sự thật.

Bỗng nhiên, một tiếng nổ vang lên, toàn bộ tấm kính bên ngoài tòa nhà ở tất cả các tầng đều bị rung vỡ. Trong khoảnh khắc, những nóc nhà thuộc khu Hy Thành gần tòa cao ốc nhất đổ sập xuống, mặt đất rung lên bần bật, khói bụi mù mịt.

Những người dân đứng xem bịt miệng hét lên, thầm cầu nguyện trong lòng.

Các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy đang ở bên ngoài đều chết sững.

“Đội trưởng, đội trưởng ở bên trong.”

“Đồng đội tôi đang còn trong đó, cứu người mau!”

“…”

Vu Thi Thi khóc rấm rứt, cả người run lên, hai tay vòng chặt trước ngực.

Tang Thu đứng ôm hai tay, gân xanh trên bàn tay gồ lên nhưng vẫn không nói lời nào giống như lúc nãy.

Từ Lai bặm chặt môi, đầu lưỡi nếm thấy mùi máu tanh tanh.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên, em lừa anh đấy, em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng đâu, anh đừng có xảy ra chuyện gì đấy được không?

Cận Thời Xuyên, anh nói lời nhất định phải giữ lời. Anh đã thề trước cờ Tổ quốc và các anh em rồi mà.

Cận Thời Xuyên, anh đã nói là em không cho anh chết thì anh không dám chết. Em không cho anh chết đâu, không cho, anh có nghe thấy không?

Cô nhìn đám khói đen sì sì đang bốc lên cao tít.

Ông trời ơi, trước nay cháu chưa hề xin ông điều gì, cho dù ông có nghe thấy hay không.

Xin ông, hãy phù hộ cho họ bình an trở về.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 78

"Lưu Húc, đội trưởng Cận…" Các anh em đứng cách đó không xa hét lên, lập tức lao tới.

Lưu Húc đã lọt hẳn xuống, Cận Thời Xuyên cũng rơi xuống nửa người, Lục Phương Kỳ quỳ rạp trên mặt đất cố ghìm chặt eo Cận Thời Xuyên lại, hổn hển gọi: "Dây thừng."

Không cần phải nói nhiều, Uông Bác nhanh chóng đi đến chỗ Lục Phương Kỳ, cầm dây cột chắc vào hông Cận Thời Xuyên, quăng đầu kia ra sau, gọi to: "Hỗ trợ."

Lúc này, Lưu Húc đang lơ lửng giữa không trung, bên dưới là cả một biển lửa, nếu rơi xuống đó thì chết chắc.

Cánh tay phải của Lưu Húc được Cận Thời Xuyên giữ chắc. Anh ta nhìn lên nói với đội trưởng: "Đội trưởng Cận, mau buông tay ra, cái sàn nhà này không chịu được đâu, ông đừng có vì cứu tôi…"

"Câm miệng đi." Cận Thời Xuyên vừa cố hết sức lùi về sau vừa quát, "Đây là lần làm nhiệm vụ cuối cùng trước khi giải ngũ của ông, nhất quyết không thể một đi không trở lại được. Lục Phương Kỳ, kéo đi…"

Cùng với tiếng quát ồm ồm, Lục Phương Kỳ, Vương Tuấn, Uông Bác cùng dốc toàn lực kéo cùng một lúc.

Găng tay bị cọ rách rồi tiếp tục cọ đến da, máu tứa ra cũng không dám lỏng tay. Cổ người nào người nấy đỏ lựng, mồ hôi ướt sũng người, không

https://thuviensach.vn

dám cả thở mạnh, cứ thế cùng nhau kéo lùi về sau.

Cuối cùng, nửa người rơi xuống dưới của Cận Thời Xuyên cũng được kéo lên.

Tuy trên mặt ai nấy đều vui mừng nhưng không dám lỏng tay, tiếp tục kéo. Cuối cùng cũng thấy được cánh tay mà đội trưởng Cận đang túm chặt.

Lưu Húc vừa được kéo lên, không một phút chần chừ, Cận Thời Xuyên dìu Lưu Húc và quay lại gọi các anh em: “Lùi về sau, chạy mau…”

Mọi người lập tức bỏ chạy ngay. Một tiếng rầm rất lớn vang lên, ngoái đầu lại nhìn, chỗ họ vừa đứng lúc nãy đã biến thành một cái giếng rộng toang hoác.

Năm người di chuyển đến chỗ an toàn, chống người lên vách tưởng thở dốc. Giờ mới bắt đầu cảm thấy đau nhừ cả người như da thịt bị xé rách.

Trong bộ đàm, có tiếng gọi đầy lo lắng của Văn Khánh Quốc: “Cận Thời Xuyên, trả lời chú, mẹ kiếp, mọi người có làm sao không hả?”

Trong xe chỉ huy, lòng bàn tay Văn Khánh Quốc ướt đẫm mồ hôi, nắm chặt chiếc bộ đàm trong tay, liên tục hỏi đi hỏi lại nhưng đầu bên kia không hề có một chút phản hồi nào. Đến mãi giờ, cuối cùng cũng nghe thấy được chút động tĩnh, tim ông suýt thì nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cận Thời Xuyên ấn bộ đàm, nói: “Báo cáo chỉ huy trưởng, không sao ạ, chưa có chết.”

“Thằng quỷ.” Văn Khánh Quốc thở hắt ra, nhịn mãi cuối cùng cũng xả được, “Mẹ kiếp, dọa chú sợ gần chết, cẩn thận một chút đi cho chú.”

“Rõ, xin chú cứ yên tâm.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên ngẩng đầu nhìn mọi người, “Các anh em, vẫn được nữa chứ?”

“Chiến sĩ đại đội đặc biệt, không có gì không được.” Lục Phương Kỳ nắm chặt quả đấm, nhìn về phía mọi người.

Giây phút này, năm con người lấm lem lấm luốc xiết chặt nắm đấm cụng lại với nhau, trao cho nhau sức mạnh.

“Đợi chút, sao có thể thiếu tôi được.” Trần Đại Bân tìm đến đúng lúc, bỏ thêm quả đấm của mình vào, nhìn những khuôn mặt bẩn nhem nhuốc nhưng mắt ai cũng sáng ngời, cười nhe răng.

Lục Phương Kỳ hô to một tiếng: “Các anh em, cụng.”

“Cụng.” Mọi người cùng hô, ai nấy giọng đều khàn đặc nhưng vẫn hết sức phấn chấn.

Tiếp tục tìm kiếm, tiếp tục dập lửa. Trong đám cháy, các chiến sĩ anh dũng liên tục cứu thêm được người bị mắc kẹt ra, mặc vết thương đầy người, mặc sức lực cạn kiệt, vẫn kiên cường, gắng gượng, không vì gì khác, chỉ vì cứu người.

Một tòa nhà đơn nguyên ở Hy Thành bị sập. Văn Khánh Quốc lập tức liên lạc với Cận Thời Xuyên: “Cận Thời Xuyên.”

“Có ạ. Xin chỉ thị.” Cận Thời Xuyên đang đứng cùng với Dương Dương và vài người nữa.

“Rút vài người ra đây.”

“Vẫn chưa tìm thấy hết người trong danh sách.” Cận Thời Xuyên không rõ có chuyện gì.

https://thuviensach.vn

Văn Khánh Quốc nói khàn cả giọng: “Đã triệu tập khẩn cấp hai đại đội tới tăng viện thêm rồi. Đại đội đặc biệt của các cậu lập tức rút ngay.”

Cận Thời Xuyên hiểu Văn Khánh Quốc, chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ yêu cầu họ rút, chẳng lẽ là…

Anh không còn thời gian để suy đoán nữa, trả lời Văn Khánh Quốc: “Rõ.”

Anh chuyển sang kênh bộ đàm của đại đội đặc biệt: “Tất cả các đồng chí thuộc đại đội đặc biệt rút về, lập tức thi hành.”

…

Từ Lai thấy có lính cứu hỏa chạy ra, tim thắt lại. Vu Thi Thi trông thấy Dương Dương ra ngoài, vừa khóc vừa cười: “Ra rồi. Ra rồi. Là Dương Dương.”

“Là Dương Dương.” Từ Lai nhìn kỹ lại, Vu Thi Thi không nhận lầm.

Cận Thời Xuyên dìu Lục Phương Kỳ đi đằng sau. Tang Thu liếc mắt trông thấy chân anh ta hình như bị thương, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Từ Lai, có phải Lục Phương Kỳ kia không? Chân anh ta bị thương à?”

Mắt Từ Lai vẫn luôn dán chặt trên người Cận Thời Xuyên, thấy anh đi lại không được bình thường, nghe Tang Thu hỏi vậy mới để ý là Lục Phương Kỳ bị thương thật.

Nhân viên y tế chạy tới, giúp Lục Phương Kỳ di chuyển. Cận Thời Xuyên nói với anh ta: “Tôi đi gặp chỉ huy trưởng, những chuyện khác cứ giao lại cho tôi.”

“Anh, em xin lỗi.” Lục Phương Kỳ bị thương nặng. Lúc cánh cửa hỏng rơi xuống, anh ta đẩy mọi người ra, còn mình thì lại bị đập trúng.

https://thuviensach.vn

“Xin lỗi cái gì, đồng chí chính trị viên, vết thương nhỏ đổi lại mạng sống, đáng giá lắm.” Cận Thời Xuyên vỗ vai Lục Phương Kỳ, “Thôi, không giằng dai nữa, đi đây.”

Lúc Cận Thời Xuyên nhảy lên xe chỉ huy có nhìn về phía nhóm Từ Lai đứng nhưng Từ Lai không dám chắc anh có nhìn thấy mình hay không.

Trong chớp mắt, người đã chui vào trong xe.

“Chị Tang Thu ơi, đi thôi.” Từ Lai nhìn về phía Tang Thu, khích lệ chị ấy, “Đừng để mình phải hối hận đấy.”

Tang Thu gật đầu, xoay người chạy về phía trung tâm y tế dã chiến.

“Đi theo tôi.” Vu Thi Thi kéo Từ Lai đi vòng qua dây cảnh giới.

Các chiến sĩ đại đội đặc biệt vừa mới ra ngoài đang tưới nước uống, mặt mũi bám đầy bụi, chẳng nhận ra là ai với ai.

Giang Đường mới bỏ chai nước xuống liền trông thấy Từ Lai và một cô giáo đang đứng cạnh xe cảnh sát. Anh ta hồ hởi chạy tới: “Chị dâu, sao mọi người lại đến đây?”

Từ Lai nở nụ cười tươi, nhìn về phía Giang Đường: “Các anh đều không sao cả chứ?”

Giang Đường lắc đầu: “Không sao. Đội trưởng Cận cũng không sao, chị dâu cứ yên tâm.”

Từ Lai lặng lẽ thở phào, trông thấy Vu Thi Thi nắm thẳng lấy cánh tay của Giang Đường: “Cho bọn tôi vào đi.”

“Không được, quá nguy hiểm.” Giang Đường vốn tính xởi lời, hay nói cười nhưng lúc quan trọng thì rất ra dáng, đâu vào đấy.

https://thuviensach.vn

Vu Thi Thi vốn đã khóc nhem nhuốc mặt mũi sẵn, bất chấp hết, nhượng bộ một chút: “Vậy anh gọi Dương Dương ra đây đi. Tôi nói với anh ta mấy câu.”

Giang Đường tò mò nhìn Vu Thi Thi rồi quay sang nhìn Từ Lai, có vẻ như đã hiểu ra, anh ta gật đầu: “Thế cô chờ một chút nhé.”

Nói xong, anh ta ba chân bốn cẳng chạy lại vỗ vai Dương Dương rồi chỉ tay về phía Vu Thi Thi.

Dương Dương đi tới, gật đầu chào Từ Lai rồi lại gần Vu Thi Thi: “Em tới đây làm gì?”

“À, không có gì, lỡ như anh có xảy ra chuyện chẳng lành thì em cũng có thể giúp một tay.” Vu Thi Thi không dám nhìn mặt Dương Dương, tiếng khóc nghèn nghẹn.

“Cũng hay đấy.” Dương Dương cười có vẻ hơi mệt rồi nhìn Vu Thi Thi, “Có điều, trông em bây giờ khiếp lắm.”

“Đẹp hơn cái mặt đen như bôi nhọ nồi của anh là được rồi!”

Từ Lai đứng dịch sang chỗ khác, không muốn làm bóng đèn. Giang Đường đi tới, len lén kéo vào trong, chỉ cho cô một chỗ khuất để đứng, dặn cô: “Chị dâu cứ đứng đây chờ thêm chút nữa nhé!”

“Giang Đường này, cảm ơn anh.”

Trong xe chỉ huy, Văn Khánh Quốc tóm tắt tình hình trước mắt cho Cận Thời Xuyên nghe một lượt rồi truyền đạt chỉ thị.

Phần lớn diện tích nhà đơn nguyên Hy Thành đã bị sập. Hai nóc nhà kề bên tòa nhà Cẩm Huy cũng đã bốc cháy, tình hình còn nghiêm trọng hơn bên Cẩm Huy. Đại đội một với hơn mười chiến sĩ, bao gồm cả đội trưởng

https://thuviensach.vn

và chính trị viên đều bị chôn vùi. Nay, yêu cầu đại đội đặc biệt của họ huy động lực lượng chó tìm kiếm cứu nạn, các chiến sĩ bộ binh, phân đội hậu cần, đội viên chuyên trách phòng cháy chữa cháy xí nghiệp liên hợp tiến hành hoạt động tìm kiếm cứu nạn.

Cận Thời Xuyên tuân lệnh, nhanh chóng nhảy xuống xe chỉ huy, tập trung các đội viên: “Tập hợp.”

Dương Dương chưa nói được mấy câu với Vu Thi Thi, nghe thấy lệnh tập hợp của Cận Thời Xuyên, vội vàng nói: “Đi nhé.”

“Dương Dương.” Vu Thi Thi biết anh lại sắp phải đi liều mạng nữa, bèn hét với theo sau lưng, “Anh bình an trở về, em sẽ làm bạn gái của anh.”

Dương Dương không quay đầu lại, đưa tay phải lên ra dấu OK rồi vội vàng trở về đội ngũ.

Cận Thời Xuyên nhìn về phía các đội viên: “Tin xấu đây. Phần lớn diện tích của Hy Thành bị sập rồi. Hơn mười đồng chí thuộc đại đội một hiện đang chưa rõ sống chết. Tất cả chiến sĩ đại đội đặc biệt, các huấn luyện viên dẫn theo chó tìm kiếm cứu nạn của mình, lập tức xuất phát.”

“Rõ.”

Cận Thời Xuyên vừa mới dắt Bình An ra đã được Giang Đường nháy mắt ra dấu: “Chị dâu ở đó đó.”

“Cảm ơn.” Cận Thời Xuyên nói xong liền dắt Bình An chạy vội đến chỗ Từ Lai.

“Cận Thời Xuyên.” Từ Lai trông thấy một người đàn ông bẩn lem luốc, mặt đen sì sì, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn mình.

https://thuviensach.vn

Cổ họng cô nghẹn lại, nước mắt không sao nén nổi trước mặt anh. Cô hỏi: “Anh có thể không…”

“Không thể.” Cận Thời Xuyên thấy đau nhức khắp mình mẩy, vết thương sau lưng đau rát, mặt cũng có chỗ đau nhưng tất cả đều không đau bằng trái tim đang quặn thắt lúc này.

Cho dù đau hơn nữa thì cũng không thể. Giọng anh khàn đi: “Từ Lai, trong đó là các anh em của anh, anh phải đi cứu họ. Đây là sứ mệnh đồng thời cũng là trách nhiệm.”

Nước mắt Từ Lai lã chã rơi, cô cắn môi gật đầu: “Em hiểu. Em hiểu hết mà. Bình an nhé.”

Bình An nghe thấy có tên mình, nó ngoe nguẩy cái đuôi nhảy lên người Từ Lai. Từ Lai xoa đầu nó, nói với nó cũng là nói với anh: “Cả hai đều phải bình anh nhé.”

“Chờ anh trở lại nhé. Bình An, đi thôi.” Cận Thời Xuyên cố mở to mắt cho nước mắt không chảy ra, sống mũi cay xè.

Anh không thể chần chừ thêm được nữa, cố nhìn Từ Lai cẩn thận một lần cuối rồi quay người đi. Trong khoảnh khắc xoay lưng đi ấy, nước mắt cũng đồng thời rơi xuống. Anh chạy băng băng một mạch hướng về phía các đồng đội, đầu không hề ngoảnh lại.

Từ Lai lần sờ chiếc nhẫn trên ngón giữa bàn tay trái, vuốt ve nó hết lần này đến lần khác. Đôi mắt đẫm lệ nhòe đi nhưng vẫn cố chấp nhìn theo bóng lưng hết sức bắt mắt của người chiến sĩ phòng cháy chữa cháy kia cho đến khi anh đi khuất hẳn.

Tình trạng của Hy Thành hiện tại rất hoang tàn. Nhà cửa đổ sập, lửa cháy bập bùng khắp nơi, khói bụi mù mịt, các thảm cây xanh đều đã hóa thành màu đen hòa vào với màu sắc chung của đống đổ nát.

https://thuviensach.vn

Có tòa nhà bị cháy đến nỗi xiêu vẹo kết cấu ban đầu, có thể sập xuống bất cứ lúc nào, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta khiếp vía.

Từng tốp chiến sĩ phòng cháy chữa cháy đi vào bên trong. Không ai dừng lại ngó nghiêng hay nghỉ chân, không có gì có thể ngăn bước tiến, bởi vì trong đó là các đồng đội của họ.

Khoảnh khắc ấy, đến các nhà báo cũng phải đưa tay quệt nước mắt, khóc không thành tiếng.

Trời đã tối. Công tác tìm kiếm cứu nạn ngày càng khó khăn hơn. May mắn là ngọn lửa bên tòa nhà Cẩm Huy đã được kiểm soát. Khói đen từ đó bốc lên tan vào trong màn đêm.

Điều xót xa là, bên phía Hy Thành, đã có di thể của năm chiến sĩ phòng cháy chữa cháy được chuyển ra.

Từ Lai vẫn đứng ở đó. Anh bảo cô chờ anh về. Cô sẽ chờ, cho dù sông cạn núi mòn cũng vẫn muốn tiếp tục chờ.

Cuối cùng, quá nửa đêm, người dân đứng phía ngoài dây cảnh giới dần tản đi hết. Những người mất nhà cửa dại người ngồi trong khu vực an toàn.

Cô trông thấy một tốp lính cứu hỏa đội mũ bảo hộ lê bước chân nặng nề đi ra.

Đi đến gần xe cứu hỏa, ngồi xổm xuống nền đất, uống vội mấy ngụm nước rồi tưới nước lạnh lên đầu sau đó nằm nhoài ra sân ngơ ngác như lạc mất hồn phách, nhắm mắt lại rồi khóc tướng lên giống như một đứa trẻ.

Họ đã quên hôm nay đang trong mùa đông buốt giá nhưng họ sẽ mãi mãi ghi lòng tạc dạ những mất mát của ngày hôm nay.

https://thuviensach.vn

Dần dần, cô trông thấy bóng dáng của đội chó tìm kiếm cứu nạn. Gò má của cô bị gió rét thổi đỏ rát, đau như bị dao rạch nhưng cô chẳng thèm để tâm.

Cô trông thấy Liệt Hỏa rồi, là nhóm Giang Đường.

Từ Lai hấp tấp chạy tới, đứng ở khúc đường về họ phải đi qua, nhìn một tốp người và chó đi ra, nghe họ lần lượt chào chị dâu. Cô lặng lẽ đếm số lượng chó tìm kiếm cứu nạn.

Tuy cô không biết đại đội đặc biệt có tất cả bao nhiêu chiến sĩ nhưng cô biết chắc đội chó cứu nạn có bao nhiêu con, bao nhiêu huấn luyện viên.

"13…" Từ Lai ngoái nhìn ra sau. Bình An và Tiểu Hổ không có ở đây, nghĩa là Cận Thời Xuyên và Dương Dương vẫn chưa ra.

Toàn bộ chiến sĩ và chó tìm kiếm cứu nạn thuộc đại đội đặc biệt đều đứng cạnh cô, chỉ thiếu Cận Thời Xuyên và Dương Dương, thiếu Bình An và Tiểu Hổ.

"Đội trưởng Cận của mọi người đâu rồi?" Từ Lai hỏi Lưu Húc.

"Chúng tôi chia nhau ra đi, không liên lạc được." Lưu Húc cúi thấp đầu, nói lí nhí.

Từ Lai nghe xong không kiềm nổi nước mắt lăn dài: "Họ có… bị thương không?"

Mọi người im lặng, không ai nói một lời, ai nấy đều cúi đầu. Đội trưởng Cận và Bình An đã từng cứu họ vô số lần nhưng giờ đây lại…

Vu Thi Thi cũng tìm được họ, nhìn lần lượt từng người nhưng không tìm thấy Dương Dương.

https://thuviensach.vn

Thấy Từ Lai khóc, trái tim thắt lại, cô kéo một người chiến sĩ, cẩn thận hỏi lại: “Dương Dương đâu rồi ạ? Xin anh nói cho em biết Dương Dương giờ đang ở đâu với.”

Đúng lúc Vu Thi Thi khóc lạc cả giọng thì một tiếng chó sủa xé toạc chân trời.

Mọi người đổ dồn mắt nhìn về phía đó. Bình An đi đầu tiên, đi sau nó là Cận Thời Xuyên, anh đang bế một đứa trẻ, Dương Dương bế Tiểu Hổ trên tay, đi về phía họ.

Trần Đại Bân chạy tới đón đứa trẻ từ tay Cận Thời Xuyên chạy về phía trạm xá.

Vu Thi Thi cũng đi tới. Vẻ mặt Dương Dương rất nặng nề. Anh ta nói với Cận Thời Xuyên: “Tôi đi tìm bác sĩ.”

Cận Thời Xuyên gật đầu: “Yên tâm, không sao đâu.”

“Vâng.” Dương Dương nhìn thoáng qua Vu Thi Thi, nói với cô, “Xin lỗi, anh phải cứu chó của anh trước đã.”

“Em đi với anh.” Vu Thi Thi nói rồi cùng Dương Dương bỏ đi.

Cận Thời Xuyên nhìn mọi người một lượt, thở dài nhẹ nhõm rồi sau đó mới nhìn sang Từ Lai. Ánh mắt của cô nàng đã liên tục nhìn anh nãy giờ.

Lưu Húc hô: “Giải tán.”

Mọi người thức thời tản đi.

“Bình An, đến đây.” Từ Lai ngồi xổm xuống gọi Bình An. Cu cậu cũng lấm lem đất cát khắp cả thân, móng chân bê bết máu. Nó thè lè lưỡi chạy tới bên Từ Lai.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên cũng lại gần, ngồi xổm xuống cạnh Từ Lai, không nói câu gì, chỉ nhìn cô chăm chú.

Xem cô vuốt ve Bình An, xem Bình An liếm tay cô. Sau đó anh trông thấy nước mắt cô rơi từng giọt từng giọt xuống lưng bàn tay.

Trái tim anh đau như thể bị kim châm, dao cứa.

Anh ôm chầm lấy Từ Lai, xiết thật chặt cô vào lòng mình, nước mắt từ khóe mắt lăn xuống, giọng nói mỏi mệt cất lên bên tai cô: “Xin lỗi, anh xin lỗi…”

Từ Lai vòng tay ôm chặt Cận Thời Xuyên. Giờ phút này đây, cuối cùng nỗi lòng cũng có thể xả ra được rồi, Từ Lai khóc như thể đứt ruột đứt gan.

Phía xa xa, một bé gái bị mất nhà ngẩng đầu lên nhìn trời, chắp tay trước ngực, giọng nói trong trẻo, lanh lảnh và hồn nhiên.

“Đêm tối trao cho tôi đôi mắt đen,

tôi lại dùng nó để kiếm tìm ánh sáng.”

Chú thích:

*”Đêm tối…. ánh sáng” là hai câu thơ trong bài thơ “Một thế hệ” (一代人) của nhà thơ người Trung Quốc, Cố Thành (Gu Cheng – 顾城). Bài thơ chỉ có duy nhất hai câu thơ này. Được viết năm 1979, nó là tác phẩm kinh điển viết về giai đoạn Cách mạng văn hóa của Trung Quốc, trong đó “đêm tối” ám chỉ cuộc cách mạng này còn tên bài thơ “một thế hệ” ám chỉ những người trưởng thành trong giai đoạn đó. Bài thơ lên án bản chất tăm tối của chính trị và khẳng định khát khao hướng tới ánh sáng của con người. Phân tích chi tiết về bài thơ

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Bởi vụ hỏa hoạn bất ngờ này, các chiến sĩ chuẩn bị giải ngũ lại phải lùi ngày giải ngũ thêm một lần nữa. Trong lúc mọi người đang cố gắng chuyển mình vượt qua mất mát, mặt trời vẫn tiếp tục mọc rồi lặn.

Tháng một cuối cùng cũng trôi qua…

Trong bệnh viện, nơi các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy đang nằm, lãnh đạo và người nhà đi lại không ngớt.

Cửa phòng bệnh Cận Thời Xuyên nằm cứ mở ra mở vào suốt, hiện giờ đằng sau cánh cửa đang diễn tiết mục cửu biệt trùng phùng, nhận người quen.

Từ Thừa Vận, cha Từ Lai, đến thăm Cận Thời Xuyên đúng lúc gặp ông nội và cha mẹ của Cận Thời Xuyên đều đang ở đây. Vừa trông thấy mặt nhau, cả hai bên đều giật nảy mình.

Hai đứa trẻ đã sắp kết hôn rồi mà người lớn hai nhà vẫn chưa kịp có dịp gặp mặt nhau.

Thế mà lại vô tình gặp nhau ở bệnh viện, đúng là vừa mừng vừa ngại.

“Chú Cận ạ?” Từ Thừa Vận trông thấy cụ Cận Học Nghĩa ngồi kế bên giường của Cận Thời Xuyên thì gọi thử một tiếng rồi đi cùng Từ Lai lại gần.

https://thuviensach.vn

Cụ Cận Học Nghĩa quay đầu lại nhìn Từ Thừa Vận, quan sát từ trên xuống dưới mấy lượt, trông rất là quen, bèn phải hỏi thăm: “Cậu là?”

“Cháu là Từ Thừa Vận ạ, con trai của Từ Thanh Viễn.”

Cụ Cận Học Nghĩa ngước lên nhìn lại, đôi mắt bỗng sáng ngời, giọng nói tràn ngập vui mừng, cứ chỉ vào Từ Thừa Vận nhắc mãi: “Thừa Vận, cháu là Thừa Vận.”

“Vâng, thưa chú, là cháu ạ.” Từ Thừa Vận lại gần hơn, nở một nụ cười hiếm hoi lắm mới thấy xuất hiện trên mặt, “Không ngờ lại gặp chú ở đây, sức khỏe chú vẫn tốt chứ ạ?”

“Còn cường tráng lắm!” Cụ Cận Học Nghĩa cười ha hả, trông thấy Từ Lai đứng cùng Từ Thừa Vận, phán một câu chuẩn ngay, “Lai Lai là con gái cháu à?”

Từ Thừa Vận gật đầu: “Vâng ạ!”

Cụ Cận Học Nghĩa cười tươi roi rói: “Thằng bé này là cháu nội chú đấy, khà khà, đúng là không phải người một nhà không vào cùng một cửa nhỉ!”

Cận Thời Xuyên và Từ Lai liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều tỏ ra không biết gì. Người lớn hai nhà cùng ngồi xuống ghế sô pha bắt đầu ôn chuyện ngày xưa, nói thao thao bất tuyệt hồi đó thế này hồi đó thế nọ.

Nhắc chuyện cũ như vậy, Cận Thời Xuyên và Từ Lai đều lập tức hiểu ngay, cũng hiểu vì sao ông nội lại nói là “không phải người một nhà không vào cùng một cửa”.

Thì ra ông nội của Cận Thời Xuyên và ông nội của Từ Lai năm xưa từng là chiến hữu cùng tham gia viện trợ Triều Tiên kháng chiến chống Mỹ, từng đánh chung một trận, có giao tình sinh tử.

https://thuviensach.vn

Hai người đã từng bàn nhau tương lai nếu sinh con một trai một gái thì sẽ kết thông gia. Không ngờ lại cùng sinh con trai cả. Sau này, vì điều động quân sự, hai người ở các quân khu khác nhau, cứ thế mất dần liên lạc.

Khi cụ Từ mất, cụ Cận cũng đang ốm nằm liệt giường sau khi vợ mất nên không thể đến dự được, vẫn cứ canh cánh ở trong lòng mãi.

Không ngờ, đúng là thật không ngờ, quả nhiên là ý trời. Ông trời trao lại duyên phận cho cháu trai cháu gái của họ.

“Ôi chao, Thừa Vận à, năm xưa gặp cháu, cháu mới học có tiểu học. Không ngờ chớp mắt một cái, con gái đã lớn thế này rồi, lại còn trở thành cháu dâu của chú nữa chứ, khà khà, duyên phận ơi là duyên phận!”

Cụ Cận cười không khép nổi miệng, chẳng trách lần đầu gặp Từ Lai đã thấy thân thiết thế, thì là là cháu gái của lão Từ.

Từ Thừa Vận cũng cười: “Đúng vậy đấy ạ, chớp mắt cái đã mấy chục năm trôi qua rồi. May là chú Cận gân cốt vẫn còn mạnh giỏi.”

“Ôi, bữa đám tang cha cháu, chú không thể đến nhìn ông ấy lần cuối, thật là đáng tiếc!” Cụ Cận Học Nghĩa nói xong liền thở dài, “Xem ra là được ông ấy ở dưới đó phù hộ. Phù hộ cho ông già này được trông thấy hai nhà chúng ta kết thông gia.”

“Vâng, vâng ạ. Chú nói phải.” Từ Thừa Vận gật đầu vâng dạ.

“…”

Người lớn hai nhà ngồi nói chuyện từ thời hạn tại ngũ của hai thủ trưởng, chuyện công việc rồi nói lan sang chuyện của hai đứa nhỏ, đề tài đúng là vô vàn, hoàn toàn bỏ rơi hai người trẻ tuổi ngồi với nhau.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên kéo tay Từ Lai cười dịu dàng: “Xem ra chúng ta đã được đính ước với nhau từ trong bụng mẹ rồi cơ.”

“Ai bảo, có ai đính ước từ trong bụng mẹ cho đời cháu chứ.” Từ Lai liếc Cận Thời Xuyện một cái rồi cười thật tươi, “Chúng ta thì gọi là… số mệnh đã định.”

“Số mệnh đã định nghe hay đấy.” Giọng cụ Cận Học Nghĩa nói sang sảng, nhìn đôi trẻ bên giường bệnh đang nắm tay nhau đầy mờ ám, phá lên cười ha hả, “Thừa Vận à, cái đám cưới này xem ra không thể đợi lâu thêm nữa rồi.”

Từ Thừa Vận gật đầu: “Vậy thì hết thảy nghe theo chú Cận sắp xếp ạ.”

“Được. Được.”

“Không được.” Từ Lai nhìn về phía mọi người.

Tất cả đều giật mình, ngay cả Cận Thời Xuyên cũng có vẻ ngỡ ngàng.

Từ Thừa Vận cảm thấy thật không hiểu nổi đứa con gái này, lúc đầu không phải chính nó cứ khăng khăng đòi gả sao, giờ bàn đến đám cưới lại bảo không được.

“Sao lại không được hả?” Từ Thừa Vận hỏi.

Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên: “Anh ấy đang như vậy, ít ra cũng phải tĩnh dưỡng một trăm tám mươi ngày. Con không thèm anh ấy vác cái người thế này đi làm đám cưới đâu. Khỏe hẳn đã rồi bàn tiếp.”

Mọi người cùng phá lên cười ha hả. Cái con bé này yêu cái đẹp, tất nhiên là muốn chồng mình phải phong độ cùng mình chụp ảnh dán lên giấy đăng ký kết hôn rồi. Hiểu, hiểu.

https://thuviensach.vn

Cụ Cận Học Nghĩa vui vẻ bảo: “Chuyện của bọn trẻ, để chúng nó tự quyết vậy!”

“…”

Vừa tiễn người lớn hai nhà về thì Văn Khánh Quốc lại tới thăm. Từ Lai biết hai người có chuyện chính sự cần trao đổi nên kiếm cớ sang thăm Lục Phương Kỳ rồi đi ra ngoài, khép cửa lại.

Văn Khánh Quốc đợi Từ Lai đi rồi ngồi xuống đối diện Cận Thời Xuyên, tươi cười bảo: “Cháu tìm được cô vợ được đấy.”

Cận Thời Xuyên gật đầu, hỏi Văn Khánh Quốc: “Trung đoàn trưởng, ở trên nói sao rồi?”

“Đang điều tra.” Vẻ mặt Văn Khánh Quốc cũng trở nên nghiêm túc hẳn, “Chúng ta mất sáu chiến sĩ, hơn mười dân thường, số người bị thương thì nhiều không đếm xuể. Vụ việc này đem lại hậu quả nặng nề. Bất kể là bên trên hay phía truyền thông đều hết sức quan tâm.”

“Tòa nhà Cẩm Huy và Hy Thành đều do tập đoàn Hoa Nguyên làm nhà phát triển bất động sản. Nếu cháu nhớ không nhầm thì tòa nhà Du Bắc bị sập dạo trước cũng thuộc tập đoàn này. Lần lão Diệp hy sinh, bọn họ đã tìm người chịu tội thay rồi, lần này, cháu không tin có ai dám đứng sau giúp đỡ họ nữa. Còn nữa…” Cận Thời Xuyên dừng một chút, nhìn Văn Khánh Quốc, lời lẽ lạnh lùng, “Hệ thống phòng cháy chữa cháy và lối đi thoát hiểm của tòa nhà Cẩm Huy đều có vấn đề. Ai là người chịu trách nhiệm kiểm tra, ai là người ký giấy chứng nhận, cháu nghĩ, đến hôm nay thì không cần cháu phải nói nhiều nữa, chắc chú cũng đã nắm chắc hết rồi nhỉ?”

Văn Khánh Quốc gật đầu, hàng mày cau lại: “Ừ, chú nắm được rồi.”

Lúc này, trong lòng Cận Thời Xuyên vừa đau khổ vừa tức giận. Anh ngồi thẳng người lên nhìn Văn Khánh Quốc, hốc mắt đỏ hoe, nói rõ từng từ

https://thuviensach.vn

từng chữ: “Trung đoàn trưởng ơi, các anh em bọn cháu không phải hy sinh trên chiến trường mà là chết trong tay chính đồng đội của mình. Việc này có nên ghi sổ hay không ạ?”

Sắc mặt Văn Khánh Quốc càng ngày càng khó coi. Dăm ngày nay ông đã mở rất nhiều cuộc họp, tham dự đủ các loại điều tra và đi trấn an thân nhân các liệt sĩ. Mọi chuyện càng rõ ràng hơn thì lại càng thấy đau lòng. Điều tra ra ông mới hay người đã từng là đồng chí kề vai chiến đấu với mình lại bắt tay ăn hối lộ của người bên phía doanh nghiệp, làm chuyện bẩn thỉu. Ông tức đến nỗi lật bàn ngay tại trận rồi sau đó lại thấy vô cùng đau đớn.

Cảm giác của Cận Thời Xuyên càng nặng nề, càng đau khổ hơn ông nhiều.

Tuy nhiên, ngày nay là xã hội pháp trị. Tất cả đều phải tuân theo trình tự pháp luật. Những người phải chịu trách nhiệm cho vụ hỏa hoạn số 130 lần này vẫn đang nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật phải bị pháp luật trừng trị, nhất định phải đòi lại công bằng cho những người vô tội đã hy sinh.

“Thời Xuyên à, trên trung ương đã phái tổ điều tra đặc biệt xuống rồi. Các nhân viên nội bộ có liên quan đều tạm thời đình chỉ chức vụ để phục vụ điều tra. Chuyện này nghiêm trọng hơn so với chúng ta tưởng tượng nhiều. Tiếp đây, người của tổ điều tra đặc biệt cũng sẽ tìm cháu nói chuyện đấy.” Ánh mắt Văn Khánh Quốc nhìn Cận Thời Xuyên hết sức kiên định. “Chú đảm bảo với cháu, các anh em đã hy sinh của chúng ta sẽ không hy sinh vô ích.”

Cận Thời Xuyên gật đầu, thở dài: “Chú Văn ạ, cháu xin lỗi, chuyện này với chú cũng rất khó khăn.”

Văn Khánh Quốc cười khổ sở: “Đất nước bồi dưỡng được một chiến sĩ phòng cháy chữa cháy đâu có dễ. Các cậu đều là lính của chú, chú sẽ không

https://thuviensach.vn

để đứa nào phải chịu uất ức hết.”

…

Lúc Từ Lai trở lại phòng bệnh, Văn Khánh Quốc đã ra về. Cận Thời Xuyên đang lên mạng xem tin tức, nghe thấy tiếng Từ Lai trách móc: “Bảo anh nghỉ ngơi cho khỏe, anh đúng là đồ ngồi không một phút cũng không chịu được.”

Cận Thời Xuyên bỏ máy tính bảng trong tay xuống, vẫy tay gọi Từ Lai: “Lại đây nào.”

Từ Lai hừ một tiếng, đi lại chỗ anh, tay nắm bàn tay Cận Thời Xuyên, ngồi bên giường vạch từng ngón tay lên lòng bàn tay đầy vết chai và vết thương của anh.

“Còn đau không?” Cô hỏi.

“Có tí này thì nhằm nhò gì.”

Từ Lai nhìn Cận Thời Xuyên, đặt tay lên lồng ngực bên trái của anh hỏi: “Em hỏi chỗ trong này này.”

Cận Thời Xuyên ấn bàn tay Từ Lai đang đặt trên trái tim mình, nhìn cô chăm chú và hỏi: “Vừa nãy em cố ý nói với ông nội và bố mẹ như vậy phải không?”

“Cố ý gì chứ, nói thật mà.” Từ Lai lườm Cận Thời Xuyên, “Bị thương khắp cả người, thật là khó coi.”

“Tấm lòng của em anh hiểu.” Cận Thời Xuyên nhìn Từ Lai đầy tình cảm, “Cảm ơn em.”

Cảm ơn em, vào lúc này, đã gác tình cảm trai gái sang một bên. Cảm ơn em đã thông cảm cho anh không thể nào kết hôn với em trong tang kỳ

https://thuviensach.vn

của đồng đội. Cảm ơn em đã suy tính chu đáo thay anh.

Từ Lai nheo mắt cười: “Cận Thời Xuyên, cảm ơn anh đã bình an trở về.”

“À phải, có một chuyện anh vẫn chưa nói cho em biết.” Cận Thời Xuyên bảo.

Từ Lai chớp mắt: “Chuyện gì ạ?”

“Anh sắp chuyển công tác rồi, không ở tuyến đầu nữa.” Cận Thời Xuyên dừng một chút mới tiếp tục, “Sau này, ngày nào anh cũng có thể về nhà. Em không cần phải lúc nào cũng lo lắng, sợ hãi nữa.”

“Đối với em, đây đích thực là một tin tốt. Nhưng mà, em không muốn anh không vui. Rời khỏi đại đội đặc biệt, anh có vui không?” Từ Lai nghiêm túc hỏi.

“Thực ra, đến tuổi của anh rồi thì sớm muộn đều phải rút khỏi tuyến đầu thôi. Trước đây anh cảm thấy dẫn dắt tốt anh em trong đội, khi vào đám cháy thì bảo vệ được mọi người, đảm bảo không thiếu một ai là trách nhiệm lớn nhất của người đội trưởng. Tuy nhiên, sau này anh đã hiểu ra. Kỳ thực, công tác dự phòng còn quan trọng hơn làm cứu hỏa nhiều. Làm tốt công tác phòng cháy mới có thể thực sự bảo đảm bình yên của thành phố, mới có thể giúp các anh em liều mạng ở tuyến đầu được bình an.”

“Lính cứu hỏa đi dập lửa nhưng ngọn lửa trong lòng thì nhất định phải luôn luôn bùng cháy.”

“Cận Thời Xuyên à.” Từ Lai dịu dàng gọi.

“Hả?”

https://thuviensach.vn

Từ Lai nhào lên người Cận Thời Xuyên, ôm cổ anh và bảo: “Anh thật là đẹp trai.”

Giây trước còn đang nghiêm túc nói chuyện công việc, giây sau đã ôm ôm ấp ấp. Cận Thời Xuyên ôm lại người con gái mềm mại và hỏi: “Như giờ đẹp hay cởi đồ ra đẹp?”

“Đồ già rồi mà không đứng đắn.” Từ Lai vỗ lưng Cận Thời Xuyên một cái.

“Ối, mưu sát chồng kìa!”

Từ Lai ngồi bật dậy, nhìn về phía Cận Thời Xuyên: “Ôi, em quên mất anh đang bị thương đấy.”

Cận Thời Xuyên cười ngọt ngào, bảo với cô: “Còn một lời nói thật nữa, muốn nghe không?”

“Gì ạ?”

“Quả thực là anh vì em nên mới quyết định chuyển công tác đấy.”

Trái tim Từ Lai đong đầy vị ngọt, môi chạm nhẹ vào môi anh. Cận Thời Xuyên bị tập kích bất ngờ, sững ra mấy giây rồi giữ chắc gáy của cô nàng để cho nụ hôn này sâu hơn.

…

Thông tin vụ hỏa hoạn số 130 ở Du Giang lan tràn với tốc độ tên lửa. Các cuộc điều tra chính thức và phi chính thức, bản tin trên báo chí và truyền hình, các bài viết lên án công khai trên diễn đàn xã hội ngày ngày đều đập vào mắt công chúng.

Những hình ảnh chằng chịt vết thương bày rõ mồn một trước mắt.

https://thuviensach.vn

Thân nhân của các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy hy sinh chạy từ quên lên gặp di thể của con, của cha, nhận được phong di thư mãi mãi hy vọng chăng bao giờ tới tay.

Có người nhà khóc rồi ngất, tỉnh dậy lại khóc tiếp, cũng có người nước mắt đã cạn khô, ngồi đờ ra như pho tượng gỗ.

Nghe rất đau lòng, rất cảm động.

Ngày mồng 5, Du Giang cử hành "Đại lễ truy điệu các anh hùng liệt sĩ hy sinh trong vụ hỏa hoạn số 130 tại Du Giang". Lễ truy điệu được tổ chức tại quảng trường nhân dân thành phố Du Giang. Lãnh đạo trung ương, lãnh đạo cấp tỉnh, thành phố, ban ngành lực lượng vũ trang, chiến sĩ các đại đội phòng cháy chữa cháy và hơn ba mươi nghìn người dân thành phố Du Giang đã tới tham dự.

Quang cảnh hoành tráng mà bi thương, trang nghiêm mà đau lòng.

Băng rôn, hoa trắng, toàn thể các chiến sĩ ngả mũ mặc niệm cho đồng đội mình yên nghỉ. Bầu không khí khiến người ta nghẹn ngào, khiến người ta rơi lệ.

Tối đến, nhân dân thành phố Du Giang tự phát tổ chức lễ cúng bảy ngày, đi tặng hoa cúc trắng cho các anh hùng liệt sĩ đã dũng cảm cứu người.

Ở bên ngoài đống đổ nát, từng đóa hoa cúc trắng được đặt xuống tượng trưng cho tấm lòng kính trọng trước những người lính cứu hỏa.

Mọi người không đốt nến, không hóa vàng bởi vì chính ngọn lửa đã đưa những anh hùng trẻ tuổi ấy đi.

Ngày hôm đó, LAI có viết mấy chữ giản dị trên blog: Những anh hùng tuyến đầu, tạm biệt!

https://thuviensach.vn

Nó nhanh chóng được chia sẻ lại hơn một vạn lần. Cư dân mạng cũng tự làm hoạt động tưởng niệm riêng.

Ngày hôm đó, mưa phùn lất phất bay. Ông trời dường như cũng có ý thương khóc cho những con người anh dũng đã hy sinh.

Sau khi lễ truy điệu kết thúc, người nhà các liệt sĩ quyết định cùng ký tên vào đơn kiện lên cấp trên yêu cầu khởi tố đơn vị phát triển các tòa nhà không đảm bảo chất lượng, yêu cầu trả lại công bằng cho thân nhân người đã khuất.

Đây là một câu chuyện về lòng kiên định, không lùi bước vì lời thề quyết không thất hứa.

Họ nói: “Đời này của chúng tôi chỉ làm một chuyện. Đấy là bắt những kẻ phát triển bất động sản vô lương tâm hại chết người nhà chúng tôi phải bị pháp luật trừng trị.”

Chú thích:

*Lễ cúng 7 ngày: theo phong tục Trung Quốc, người mất sau 7 ngày sẽ quay về thăm lại người nhà một lần trước khi đi hẳn. Vì vậy phải làm lễ cúng để tiễn đưa họ.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Năm mới sắp tới, nhà nhà náo nức, hân hoan.

Thứ ngày tháng năm, các đồng chí chính thức giải ngũ.

Lá cờ đỏ với năm ngôi sao đang bay trong không trung. Dưới cờ Tổ quốc, các anh em giải ngũ ngày hôm nay mặc quân phục phẳng phiu, đứng trang nghiêm.

Lục Phương Kỳ tuyên đọc quyết định. Khoảnh khắc mỗi người nghe thấy tên mình được xướng lên, đôi mắt đều đỏ hoe.

Rưng rưng đứng chào trước cờ Tổ quốc, quay lại chào doanh trại, chào các chiến hữu.

Giây phút tháo quân hàm xuống, nhìn bộ quân trang thân thuộc, nhớ lại đủ kỷ niệm đã từng trải qua, nước mắt tuôn rơi.

Biết bao lâu nay, trước những bài tập huấn luyện thể lực cường độ cao, mồ hôi tuôn như suối tắm, họ không khóc.

Biết bao lâu nay, trước ngọn lửa cháy rừng rực, trước những vụ nổ và sóng xung kích, trước hết thảy những gian khó hiểm nguy, họ không khóc.

Biết bao lâu nay, trước dòng nước lũ chảy cuồn cuộn, đất đá trôi ầm ầm, động đất khủng khiếp, họ phải làm việc liên tục suốt ngày đêm, bàn tay bàn chân bị chà rách, họ không khóc.

https://thuviensach.vn

Đến hôm nay, họ sắp phải vẫy tay chào tạm biệt, tạm biệt nơi đã tôi luyện họ thành những nam tử hán, tạm biệt những đồng chí đồng đội từng kề vai chiến đấu thì lại khóc không thành tiếng.

Đàn ông không phải không biết đổ lệ, chỉ là vì chưa đủ đau lòng.

Hôm nay, họ cởi bộ quân phục này ra, bước vào một hành trình cuộc đời mới, nước mắt chảy mãi không ngừng, là vì hạnh phúc, cũng là thay cho một lời chào tạm biệt.

Cận Thời Xuyên nhìn họ, sống mũi cay cay, cố gắng kiềm lòng để nói: "Các anh em, cởi áo lính rồi, máu lính vẫn còn chảy xuôi trong huyết quản, linh hồn người lính vẫn mãi mãi nơi đây."

"Ngày hôm nay chia ly là để gặp lại nhau vào ngày mai tươi đẹp. Tôi tin tưởng các đồng chí sẽ đem theo phẩm chất của người lính tới nơi chốn mới, tiếp tục kiến công lập nghiệp."

"Cố gắng làm cho tốt. Chúng tôi chờ tin vui của các đồng chí. Chớ quên năng về thăm chỗ này, nơi đây cũng là nhà của các đồng chí."

Nói xong, Cận Thời Xuyên hô to: "Tất cả đội viên đại đội đặc biệt. Nghiêm. Chào các cựu chiến binh, chào."

Giây phút ấy, ánh mặt trời bỗng xuất hiện. Tất cả mọi người đều giơ tay phải lên. Những chú chó cứu hộ ngồi ngay ngắn, nâng chân trước lên chào.

Cận Thời Xuyên hô: "Người anh em, bảo trọng."

Các chiến sĩ cùng đồng thanh hô: "Người anh em, bảo trọng."

Lưu Húc chào lại họ theo quân lễ, nén nước mắt lại nói: "Báo cáo."

"Nói đi."

https://thuviensach.vn

“Chúng tôi có thể tuyên thệ lần cuối dưới quốc kỳ không?”

Cận Thời Xuyên gật đầu: “Được.”

Năm người cựu chiến binh đã tháo quân hàm cùng quay mặt hướng về cờ Tổ quốc, giơ tay tuyên thệ.

“Tôi, là cảnh sát phòng cháy chữa cháy. Nguyện vọng của tôi là…”

Những câu chữ này đưa họ trở về rất nhiều năm trước, lúc ấy họ là những tân binh tràn ngập hoài bão, nhiệt huyết, nghiêm trang lập lời thề dưới cờ Tổ quốc.

“Khi gặp tai nạn, quyết không chùn bước, vượt qua vụ nổ, đi xuyên qua lửa, nay xin tuyên thệ, dâng hiến cả đời tuyệt đối trung thành.”

“Người tuyên thệ, Lưu Húc.”

“Người tuyên thệ, Uông Bác.”

“Người tuyên thệ, Trần Đại Bân.”

“Người tuyên thệ, Đổng Minh Toàn.”

“Người tuyên thệ, Vương Lượng.”

Nhìn sống lưng thẳng tắp của họ, nhìn đôi vai run rẩy của họ, nhìn họ mãi không hạ tay xuống, không khí đằng sau họ hết sức im lặng.

Đến lúc phải đi, Lục Phương Kỳ định tiễn họ ra bến xe, Cận Thời Xuyên vỗ vai anh ta bảo là: “Chân ông đi lại không tiện, để tôi với Giang Đường đi cho.”

“Cũng được, tôi mau nước mắt lắm.” Lục Phương Kỳ cười méo xẹo rồi chạy đi chào tạm biệt các anh em.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên liếc nhìn Đậu Đậu ở bên Lưu Húc, dặn Lục Phương Kỳ: “Lát nữa xe chạy, nhớ giữ Đậu Đậu đấy.”

Lục Phương Kỳ gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Hai chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Các cựu binh vẫy tay chào.

Trong khoảnh khắc chiếc xe đi qua cổng lớn, tiếng chó sủa từng tràng ắng lên theo đuôi xe, Đậu Đậu đang đuổi theo xe.

Lục Phương Kỳ đuổi theo sau. Lưu Húc xuống xe, dừng ở đó. Vừa rồi Đậu Đậu giằng được dây ra liền chạy bạt mạng.

Đậu Đậu biết Lưu Húc sắp phải đi thật. Nó cắn ống quần không cho anh ta đi, rên lên ư ử nghe như đang khóc.

Lưu Húc ngồi xổm xuống ôm Đậu Đậu khóc sụt sùi rồi cuối cùng vẫn phải chùi nước mắt, đứng dậy, nhìn Đậu Đậu, ra mệnh lệnh cho nó lần cuối cùng.

“Đậu Đậu, ngồi yên.”

Đậu Đậu ngồi dưới đất ngoe nguẩy cái đuôi, há mõm thè lè lưỡi nhìn Lưu Húc.

Lưu Húc tiếp tục quát: “Đậu Đậu, ngồi yên.”

Sau đó, anh ta dứt khoát quay lại lên xe. Xe chạy ra khỏi cổng. Đậu Đậu ngồi dưới đất nhìn theo xe, khóc tru lên.

Cận Thời Xuyên vừa lái xe vừa liếc nhìn thử gương trong xe. Lưu Húc ngồi đằng sau đang bịt mắt lại khóc.

…

https://thuviensach.vn

Ở bến xe, Cận Thời Xuyên nhìn Lưu Húc và mọi người, cố nở một nụ cười: “Chúc trước mọi người một năm mới hạnh phúc nhé. Về nhà đón Tết vui vẻ. Cho tôi gửi lời hỏi thăm sức khỏe cả nhà.”

“Vâng.” Mọi người gật đầu, “Đội trưởng Cận với Giang Đường về đi ạ.”

Chia tay ở bến xe lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy bùi ngùi không dứt. Đôi bên ăn ý xoay người đi, năm người đi vào trong, hai người đi ra ngoài.

Lần này từ biệt, chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại nhau.

Các anh em, chúc mọi người thuận buồm xuôi gió!

Chúng tôi chỉ tiễn mọi người đến đây thôi.

…

Quay về đơn vị, Cận Thời Xuyên trông thấy Dương Dương đang chạy trên sân tập. Lục Phương Kỳ đứng xem ở một bên. Anh đi lại đó.

“Sao thế?” Cận Thời Xuyên hất cằm hỏi.

Lục Phương Kỳ thở dài: “Sau bữa Tiểu Hổ bị thương, cái thằng này hôm nào cũng đi tập thêm, không ai ngăn nổi.”

Cận Thời Xuyên nhìn về phía Dương Dương. Hôm đó, lúc Dương Dương cứu đứa trẻ kia, không để ý xà ngang trên đầu, Tiểu Hổ phát hiện, đẩy cậu ta ra nhưng xà ngang lại nện trúng chân nó. Vấn đề là chân Tiểu Hổ trước đây đã từng bị thương cho nên sức khỏe hiện tại của nó không cho phép nó tiếp tục công việc nữa.

Nói cách khác, Tiểu Hổ cần xuất ngũ sớm.

https://thuviensach.vn

Dương Dương vẫn luôn cảm thấy tự trách, mặc dù cậu ta không nói gì cả nhưng ai tinh ý thì đều thấy cả.

Trong khoảng thời gian này, ngày nào cậu ta cũng đi chăm Tiểu Hổ, con người cũng ít nói đi hẳn.

“Ông đi nghỉ đi, để tôi nói chuyện với cậu ta.” Cận Thời Xuyên nói xong liền đi qua đó.

Dương Dương đã chạy được mười vòng nhưng vẫn chưa định dừng. Cận Thời Xuyên gọi: “Dương Dương, lại đây.”

“Rõ.” Dương Dương ngừng chạy, đi đến trước mặt Cận Thời Xuyên, “Đội trưởng Cận có dặn dò gì ạ?”

Cận Thời Xuyên phẩy tay: “Tâm sự một chút.”

Sau đó hai người đi dạo trên sân tập.

“Tiểu Hổ phải xuất ngũ sớm, cậu biết rồi chứ?”

“Vâng ạ.” Dương Dương đã biết chuyện này đã chắc chắn rồi nên mới cảm thấy rất khó chịu.

Cận Thời Xuyên nói: “Trước kia tôi có huấn luyện một con giống Bình An y như đúc, tính cách cũng y vậy, tên nó là Truy Phong.”

“Tôi từng nghe chị dâu nhắc đến rồi.”

“Chuyện hồi đó cũng không khác chuyện của cậu bây giờ lắm. Hồi ấy tôi quá ham việc, Truy Phong vì cứu tôi nên mới hy sinh.” Cận Thời Xuyên nhìn Dương Dương, tiếp tục, “Mấy năm sau đó, tôi hoàn toàn không động đến chó cứu hộ. Cho đến khi chị dâu cậu xuất hiện, Bình An xuất hiện, cho đến khi trung đoàn trưởng muốn tôi gây dựng đội chó tìm kiếm cứu hộ, dần dần tôi đã suy nghĩ lại.”

https://thuviensach.vn

“…” Dương Dương im lặng, không nói gì hết.

Cận Thời Xuyên tiếp tục nói: “Chó là người bạn trung thành nhất của con người, đặc biệt là chó cảnh sát, chó quân đội. Cuộc đời ngắn ngủi của chúng đều dành để hiến dâng, phục vụ con người. Thông minh, dũng cảm, không sợ khó khăn, hiểm nguy, không sợ hy sinh. Tinh thần ấy, chưa chắc con người đã có nổi. Thế mà chúng làm được và còn làm suốt đời.”

“Chó tìm kiếm cứu hộ là những chiến hữu không thể thiếu trong công tác phòng cháy chữa cháy của chúng ta. Vai trò của chúng trong hoạt động cứu nạn cứu hộ hết sức quan trọng. Chúng ta không thể vì những sai lầm mình từng phạm phải mà lựa chọn trốn tránh, tự trách hay thậm chí từ bỏ. Dù thế nào thì chuyện như thế cũng đã xảy ra rồi. Chúng ta là con người chứ không phải thần thánh. Có rất nhiều việc mà chúng ta phải bất lực. Tuy nhiên, cậu phải hiểu rằng, là một người lính, với những chuyện không thể cứu chữa được nữa thì chỉ còn cách là phải dũng cảm đối diện, tự điều chỉnh tâm tính của bản thân. Hiểu chưa?”

“Tôi hiểu chứ.” Dương Dương nhìn Cận Thời Xuyên, “Nhưng tôi quả thực không phải một huấn luyện viên tốt.”

“Biết bản thân như thế nào là cậu đã tiến bộ rồi. Còn cậu có phải một huấn luyện viên tốt hay không không do cậu tự đánh giá được, hãy để cho mọi người nói.” Cận Thời Xuyên vỗ bả vai Dương Dương, “Tiểu Hổ thực sự đã được cậu huấn luyện rất tốt. Chuyện này quá rõ ràng rồi. Còn vấn đề về sức khỏe thì ai có thể làm gì được chứ.”

“Nó là chó tìm kiếm cứu hộ, xuất ngũ sẽ khiến nó sốc lắm.’

“Cái này thì cậu cứ yên tâm. Tiểu Hổ không làm chó tìm kiếm cứu hộ nữa thì vẫn còn công việc khác thích hợp với nó.”

Dương Dương không rõ: “Là sao ạ?”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên nhìn về phía Dương Dương: “Chừng nào Tiểu Hổ xuất ngũ, tôi định nhận nuôi nó. Không làm chó cứu nạn xuất sắc nữa thì làm thử cái khác vậy.”

Dương Dương mở to mắt ngạc nhiên nhưng câu tiếp theo còn làm cậu ta á khẩu luôn.

Cận Thời Xuyên nói: “Không phải cậu vẫn thích Bình An à? Nếu Bình An đồng ý đi với cậu, tôi có thể nghĩ cách.”

…

Đêm 30, nhà nhà sáng ánh đèn, người người đoàn viên.

Với những người làm phòng cháy chữa cháy, đây lại có thể là một ngày không tốt đẹp cho lắm. Càng những ngày này thì lại càng lo lắng. Tuy đã cấm đốt pháo nhưng lượng công việc vẫn rất lớn.

Đêm 30, số lượt xuất quân của mỗi trung đội tăng vọt hơn hẳn ngày thường.

Đêm 30, Cận Thời Xuyên đi trực, không về nhà được. Từ Úc cũng không về được. Từ Thừa Vận đi thăm hỏi cấp dưới. Từ Lai đến đơn vị, không chỉ đi mình cô mà còn cùng với các chị vợ lính và cha mẹ họ nữa. Mọi người ngồi quây quần với nhau làm vằn thắn, chờ xem Xuân Vãn.

Giang Đường và vài cậu lính trẻ tranh thủ cười đùa, hát hò trong nhà ăn nhân lúc chương trình Xuân Vãn chưa bắt đầu đầu khiến các anh em cười rộ lên.

Tết nhất, người đi lính rất khó về được nhà. Doanh trại cũng chính là một gia đình lớn, trong những ngày thế này mới nghe thấy tiếng cười nói rộn ràng, không khí vui vẻ, thoải mái.

https://thuviensach.vn

Ngồi chơi một lúc, không biết ai là người đầu têu kể chuyện đi cứu hỏa đêm giao thừa trước.

Có người nói: “Tôi nhớ năm đầu tiên đón giao thừa ở đây, nhớ chứ? Năm đó chúng ta ăn cỗ tất niên mì ăn liền trên xe cứu hỏa đấy.”

“Ha ha, nhớ chứ, nhớ chứ! Chuẩn bị cả bàn tiệc trong nhà ăn, chưa kịp cầm đũa thì chuông báo động đã reo rồi.”

Có người nói: “Tôi nhớ năm ngoái chúng ta phải làm nhiệm vụ ở trên chùa. Thấy có một cô gái không với tới chỗ thắp hương tôi mới lại cắm giúp, thế mà giờ đã thành bà xã rồi.”

Có người nói: “Tôi không nhớ là năm nào, đi cứu hỏa gặp một người đồng hương bị pháo hoa rơi trúng nhà. Dập lửa xong rồi, gã đó túm tôi lại không cho đi, ngồi khóc lóc kể lể mấy tiếng đồng hồ, cứ như tôi là cái thùng rác ấy, đến nhà có mấy cái nồi cũng kể.”

“Sao người ta không kể cho ông biết mật mã tài khoản tiền gửi là bao nhiêu nhỉ?”

“Biến đi…”

Có người nói: “Năm ngoái, viên dưỡng lão ở ngoại ô phía Tây bị cháy. Tôi với đội trưởng Cận đi vụ đó, thấy các ông cụ, bà cụ ngồi thui thủi với nhau, bỗng dưng cảm thấy cuộc đời thật là tàn nhẫn.”

Có người phụ họa: “Đúng. Đúng. Lần đó tôi cũng có đi. Một bà cụ kéo tôi lại, tưởng tôi là cháu của cụ. Nghĩ thấy thương quá.”

Mọi người thở dài, những cảnh đau lòng thế này họ đã từng gặp rất nhiều rồi.

https://thuviensach.vn

“Tôi kể một chuyện ấm lòng người nhé.” Một người khác lên tiếng, “Giao thừa năm ngoái có tuyết rơi. Cứu hỏa xong xuôi, bọn tôi mới thấy lành lạnh, ngồi quây lại với nhau. Một đôi vợ chồng cụ già bê ra cho hai mâm sủi cảo nóng hổi, nhất định phải ăn xong mới cho đi. Lúc đó cảm động lắm! Ai được ăn sủi cảo của dân rồi giơ tay xem.”

Cận Thời Xuyên cũng giơ tay. Từ Lai vừa nặn sủi cảo vừa quay sang hỏi: “Sao cảm giác như năm nào cũng có anh cả thế?”

“Trai độc thân, rảnh mà.” Cận Thời Xuyên trả lời trôi tuồn tuột.

“Thế á hả? Chứ không phải là đội trưởng tốt bụng nhường cho anh em về nhà à?”

Cận Thời Xuyên chỉ ngồi cười.

Ngồi một lát, thấy cái sủi cảo Từ Lai gói bị hở miệng, anh đành phải trực tiếp ra tay hướng dẫn, vừa dạy vừa trách: “Không phải con gái có năng khiếu nấu nướng à? Sao em đến cái bánh chẻo cũng không gói được thế?”

“Em không gói được đấy, làm sao?” Từ Lai tỏ ý không vui, nhét luôn cái sủi cảo đang làm dở vào tay Cận Thời Xuyên, phủi sạch bột mì trên tay, mặc kệ luôn.

Cận Thời Xuyên vội vàng sán mặt lại cười: “Được, được. Để anh làm. Sau này chuyện bếp núc cứ giao hết cho anh.”

“Ồ…” Cả lũ ồ lên đầy hâm mộ và ganh tị.

“Đội trưởng Cận với chị dâu công khai phát thức ăn cho chó chúng mày kìa!”

“Năm mới đã không được về nhà lại còn phải xem mấy đứa có người nhà đến bày trò tình cảm, khỏi phải ăn sủi cảo nữa cũng thấy no rồi.”

https://thuviensach.vn

“Chà chà, đội trưởng Cận của chúng ta hóa ra bị vợ quản hả?”

“Đội trưởng Cận vẫn chưa rước chị dâu về nhà cơ mà? Sau này làm sao mà lập uy được chứ?”

“Ha ha, phải đấy, phải đấy…”

“Cút đi, cút đi, đừng có mà chọc gậy bánh xe.” Cận Thời Xuyên chỉ vào cả đám vừa mới nhao nhao lên, tỏ vẻ cực kỳ đắc ý mà rằng, “Sau này có vợ rồi thì hiểu.”

“Xùy… ha ha ha…”

Lục Phương Kỳ từ bên ngoài vào, thấy mọi người đang cười vui vẻ bèn hỏi: “Cười gì thế?”

Giang Đường nhanh nhảu hớt lẻo với Lục Phương Kỳ: “Chính trị viên, đội trưởng Cận và chị dâu khoe tình cảm.”

Lục Phương Kỳ lập tức ra bộ sẽ đòi lại công bằng cho đám chó độc thân, phi thẳng đến chỗ Cận Thời Xuyên, vừa đi vừa nói: “Đội trưởng Cận, ông thật là quá phận.” Bỗng dưng ngoắt cái đổi giọng, cười hề hề, “May mà vừa rồi tôi không có ở đây.”

“Chính trị viên! Ông…” Giang Đường chỉ tay vào Lục Phương Kỳ, liên tục đi giật lùi về sau như diễn tuồng.

“Tôi sao hả?” Lục Phương Kỳ tỏ vẻ vô tội ra mặt, “Chính trị viên của các ông bình thường còn thảm hại hơn các ông nhiều. Hai cái người này, bất kể lúc nào cũng có thể khoe tình cảm trước mặt tôi luôn. Hôm nay cho các ông nếm mùi một chút cho biết, đau lòng không nói nên lời phải không?”

https://thuviensach.vn

Giang Đường đại diện mọi người giơ ngón tay cái like cho chính trị viên rồi thì thà thì thụt nói với nhau câu gì đó rồi đứng dậy dõng dạc nói với Lục Phương Kỳ: “Chính trị viên ơi, cô giáo Tang không tới ạ?”

Lục Phương Kỳ vừa mới nhúng tay vào bột mì, nghe câu này cái, tiện tay ném luôn bột mì tới: “Cút đi.”

“Ha ha ha…” Lại rộ lên một tràng cười.

Xuân Vãn bắt đầu. Màn múa uyển chuyển hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Tất cả đều dừng tay lại xem. Tiếp đó người dẫn chương trình lên sân khấu nói lời dạo đầu. Mặc dù nội dung các năm đều không khác nhau mấy nhưng năm nào cũng cảm thấy không giống năm trước.

Cận Thời Xuyên trông mọi người chăm chú ngồi xem Xuân Vãn, lặng lẽ cười một tiếng, ước gì giây phút bình yên, hạnh phúc này có thể là mãi mãi.

Tiểu phẩm về người lính, ban đầu thì khôi hài, sau đó lại sâu sắc.

Đều là những người lính, họ không khỏi xúc động lây. Từ Lai trông thấy có người lặng lẽ quệt nước mắt, trong lòng đong đầy cảm động.

Cô nhìn sang Cận Thời Xuyên, lặng lẽ thả bàn tay mình vào lòng bàn tay anh. Anh vốn đang xem ti vi, bị giật mình một chút rồi nhanh chóng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

“Ra ngoài đi dạo nhé?” Từ Lai đề nghị.

Cận Thời Xuyên kéo cô đứng dậy, chuồn êm khỏi nhà ăn.

Hai người đi rửa tay. Sau đó, Cận Thời Xuyên dắt tay Từ Lai dạo bước trên thao trường. Bàn tay khô và ấm của anh nắm bàn tay bé nhỏ của cô khiến cho người sợ lạnh như cô không còn cảm thấy rét nữa.

https://thuviensach.vn

“Hôm nay, Dương Dương hỏi em chuyện của Bình An, anh nói với cậu ta rồi à?” Từ Lai hỏi Cận Thời Xuyên.

Cận Thời Xuyên gật đầu: “Nói rồi, bảo là ý của em.”

Từ Lai bĩu môi: “Hồi đó em chỉ định giao nó cho anh thôi chứ đâu có muốn nó vào quân đội rồi ở lại luôn đó đâu. Anh sắp chuyển công tác rồi, không thể dẫn nó theo, thật hối hận chết mất.”

“Bình An là chó tìm kiếm cứu hộ chuyên nghiệp, khả năng thích ứng cao. Nó sẽ nhanh chóng làm quen với huấn luyện viên mới thôi. Với lại, có phải là vĩnh viễn không được gặp nữa đâu.” Cận Thời Xuyên cười, “Khả năng của Dương Dương rất tốt, Bình An cũng không có vẻ chống đối. Đợi đến lúc đấy xem cu cậu chọn thế nào.”

“Việc đã đến nước này, em còn biết nói gì được.” Từ Lai thở dài.

“Chuyện nhận nuôi Tiểu Hổ anh đã làm đơn gửi lên trên rồi. Người bạn làm bác sĩ thú y của em bảo sao hả?” Nói đến Bình An lại nhớ tới Tiểu Hổ.

“Với tuổi tác và tính tình của Tiểu Hổ thì xuất ngũ sau có thể thử làm chó bác sĩ xem sao.” Từ Lai nhìn sang Cận Thời Xuyên, “Nói với tư cách là huấn luyện viên thì đều là đi giúp người cả, nó sẽ thích thôi.”

“Ừ, em là chuyên gia mà, em quyết đi.”

“Ôi mà chẳng lẽ ngày trước Tết năm nào anh cũng ở đơn vị hả?” Từ Lai hỏi.

“Hầu như thế, có điều…” Cận Thời Xuyên dừng bước chân, ôm Từ Lai vào lòng, cúi xuống nhìn cô, “Năm nay anh có em rồi.”

https://thuviensach.vn

Từ Lai cũng ôm lại thắt lưng của Cận Thời Xuyên, ngẩng đầu lên nhìn anh. Trong mắt anh dường như có hai ngôi sao sáng ngời, trong mắt cô là ngọn lửa sáng: “Em cũng thế.”

“Lúc nào mới gả đây?”

“Lúc nào cũng được.”

Nói xong cô chìm vào trong vòng tay anh. Anh bật cười khe khẽ rồi xiết chặt hơn cái ôm.

Họ cứ thêm ôm nhau thật chặt, ngập tràn hạnh phúc, ngọt ngào.

Không lâu sau, chuông báo động réo lên. Cận Thời Xuyên buông Từ Lai ra, cực kỳ bất đắc dĩ, cũng rất là xin lỗi: “Đi nhé.”

“Nấu sủi cảo xong sẽ chờ anh, bình an nhé.”

“Ừ.”

Trong một đêm đặc biệt như vậy, chiếc xe cứu hỏa lại tiếp tục hành trình của mình.”

…

Chương trình Xuân Vãn bắt đầu đếm ngược. Người nhà của các chiến sĩ ngồi trong nhà ăn quây quần lại với nhau. Trên mặt bàn bày sủi cảo vừa nấu xong.

“10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1…”

Tiếng chuông mừng năm mới vang lên.

“Chúc mừng năm mới…”

https://thuviensach.vn

Tiếng người dẫn chương trình trong ti vi vang lên cùng lúc với tiếng mở cửa. Mọi người lập tức đứng dậy, quay lại nhìn. Nụ cười tươi rói dần hiện trên gương mặt.

Các chiến sĩ trở về, chưa kịp thay quần áo, chưa rửa sạch bụi đất bám trên người đã vội vàng chạy về với những người họ yêu thương.

Chồng ôm vợ, cha mẹ ôm con trai…

Cận Thời Xuyên cười dịu dàng, chìa tay ra nhìn Từ Lai.

Từ Lai vui vẻ đi từng bước một về phía Cận Thời Xuyên.

Cô đặt tay anh trong tay mình, nắm thật chặt, dịu dàng nói với anh: “Chúc mừng năm mới.”

Anh kéo cô vào lòng, thơm lên mái tóc mềm, thì thầm khe khẽ: “Chúc mừng năm mới.”

…

Năm mười tám tuổi, anh duỗi tay về phía cô, bộ đồ màu cam cũng như hôm nay.

Năm mười lăm tuổi, cô nằm dưới đống đổ nát, nắm chặt tay anh, tấm lòng kiên định cũng như hôm nay.

Thời gian như hẹn sẵn, năm tháng dần xóa nhòa.

Điều duy nhất không thay đổi là em vĩnh viễn luôn nhớ rằng, khi em tuyệt vọng nhất, anh đã đem ánh sáng và hy vọng đến, đưa tay cho em, để cho chúng ta từ đấy… Số mệnh đã định.

…

https://thuviensach.vn

“Thế em tên là gì?”

“Em là Từ Lai, “từ lai” trong “thanh phong từ lai” ạ…”

“Anh là Cận Thời Xuyên…”

Chú thích:

*Bánh chẻo và sủi cảo là một (饺子). Xuân Vãn là chương trình đêm giao thừa thường niên của đài truyền hình trung ương Trung Quốc.

https://thuviensach.vn

THỜI GIAN NHƯ HẸN

Tiểu Lộ

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Ngoại Truyện

Tối trước hôm đi lĩnh giấy đăng ký kết hôn, đáng lẽ Cận Thời Xuyên sẽ xin nghỉ phép để về nhưng lại bất ngờ có còi báo động, thế là anh liền đi theo xe cứu hỏa luôn. Trên đường đi, anh nhắn tin báo rõ lại tình hình cho Từ Lai biết. Từ Lai dặn anh đừng phân tâm, chú ý an toàn, chuyện đi lĩnh giấy không có gì phải vội.

Sáng hôm sau, xong nhiệm vụ quay về đơn vị, xe vừa mới vào ga-ra, còn chưa kịp xuống, nhìn qua kính chắn gió đã trông thấy cụ Cận Học Nghĩa đứng chờ sẵn, đứng bên cạnh cụ là Văn Khánh Quốc và Lục Phương Kỳ không biết đã chờ từ lúc nào.

Lục Phương Kỳ ra sức nháy mắt ra hiệu cho anh ta nhưng Cận Thời Xuyên không đoán được ý, nhảy xuống xe, chạy đến chỗ cụ Cận Học Nghĩa chào hỏi: “Ông nội sao lại đến đây thế ạ?”

Cụ Cận Học Nghĩa trông thấy Cận Thời Xuyên bụi bặm đen sì từ đầu đến chân thì tức mình không biết nói sao cho bớt tức, vung luôn cái gậy chống lên đánh, vừa đánh vừa quát: “Đi cứu hỏa này, cứu hỏa này, làm như đội phòng cháy chữa cháy thiếu mày thì không làm được gì không bằng. Mày không đi thì không ai dám đi cứu hỏa có phải không hả? Cái ngày này rồi mà còn muốn người ta phải lo lắng cho mày hả, thằng quỷ, mày làm ông tức chết mất…”

“Ông ơi, cuối cùng là sao vậy ạ?” Cận Thời Xuyên bỗng dưng bị đánh mà chẳng rõ đầu cua tai nheo gì.

https://thuviensach.vn

“Mày còn hỏi ông là sao à?” Cụ Cận Học Nghĩa lại càng tức hơn, đập càng đau, “Hôm nay ngày bao nhiêu rồi hả? Tối qua ông mà không phát hiện ra Lai Lai đi tản bộ với ông mà lại cứ sốt ruột, bồn chồn, ông mà không mò ra được cái sự tình này thì đúng là không biết mày gan to thế nào đấy. Trước hôm kết hôn một ngày mà còn dám đi cứu hỏa… Ai bắt mày dọa cháu dâu của ông lo lắng, sợ hãi thế hả, cái thằng ranh con này…”

“Ông ơi, chúng ta vào văn phòng rồi cả nói nhé.” Cận Thời Xuyên lườm Lục Phương Kỳ, cái thằng kia, mau giúp với.

Lục Phương Kỳ cười hề hề, nói với cụ Cận Học Nghĩa: “Ông ơi ông, ông chớ có đánh thằng cháu này trước mặt lính của cậu ta chứ. Sau này không ai chịu phục uy của cậu ta nữa thì sao ạ?”

Các anh em trong đội đứng sau lưng hóng chuyện tập thể đáng sốc muốn rớt cả cằm xuống đất, đội trưởng Cận oai phong, bất khuất của họ bỗng dưng lại bị một ông cụ đánh.

“Tiểu đội trưởng ơi, chuyện gì thế?” Có người hỏi, “Trung đoàn trưởng cũng đến cùng kìa, ông cụ kia là ai thế?”

Tiểu đội trưởng vừa cởi áo bảo hộ vừa cười: “Đó là ông nội của đội trưởng Cận, lão tướng chiến công lừng lẫy lắm đấy, muốn đánh ai chẳng được.”

“Chẳng trách. Chẳng trách.”

“Đừng có hóng chuyện linh tinh nữa, lát về coi chừng đội trưởng Cận gô cổ mấy cậu lại đấy.”

“…”

Cụ Cận Học Nghĩa nghe Lục Phương Kỳ nói vậy thì dừng lại nhìn. Quả nhiên mấy thằng nhóc mới đi về đang đứng nhìn thật. Cụ bỏ cái gậy

https://thuviensach.vn

chống xuống, thở phì phò: “Về văn phòng làm cái gì. Mau về tắm rửa rồi đi lĩnh giấy đi cho ông. Tối nay ông mà không nhìn thấy giấy đăng ký kết hôn thì sau này đừng có gọi ông là ông nội nữa.”

“Rõ.” Cận Thời Xuyên giơ tay chào theo quân lễ rồi cười hì gì.

“Còn chưa cút đi à?” Cụ Cận Học Nghĩa trợn mắt lên quát.

“Cút ngay đây ạ.” Cận Thời Xuyên vừa nói vừa nhanh chóng rút lui.

Văn Khánh Quốc nhìn Cận Thời Xuyên bằng ánh mắt tội nghiệp rồi dìu cụ Cận Học Nghĩa, cười cười nói nói: “Chú Cận ạ, thôi, để cháu đứa chú về ạ.”

“Ừ.” Cụ Cận Học Nghĩa vừa đi vừa nói chuyện với Văn Khánh Quốc, “Khánh Quốc à, chú còn chưa nói cháu đấy, không phải Thời Xuyên đáng lẽ phải lên trung đoàn rồi hay sao? Sao vẫn còn ở đây hả?”

“Quyết định chính thức vẫn chưa thấy xuống ạ. Thế nên vẫn tạm thời ở lại đơn vị chờ.” Văn Khánh Quốc giải thích.

“Chú thấy giờ hiệu suất làm việc của bọn cháu thật sự là không so được với hồi bọn chú đánh trận.”

“Vâng ạ.”

Cận Thời Xuyên về đến nhà, mở cửa phòng ngủ trông thấy cô nàng đang nằm trên giường thở đều đều bèn hí hửng cởi quần áo, chui vào trong chăn, vươn cánh tay dài ôm người vào lòng.

Một tiếng trước, Từ Lai nhận được tin nhắn báo xong việc, đang chuẩn bị về của Cận Thời Xuyên nên mới yên tâm nằm ngủ, ngủ không say.

https://thuviensach.vn

Mơ mơ màng màng cảm giác có hơi thở của đàn ông, cô hé mắt ra chớp chớp mấy cái cho đỡ mệt rồi nũng nịu hỏi: “Về rồi ạ?”

“Ừ.” Cận Thời Xuyên hôn môi Từ Lai một cái rồi dịu dàng hỏi, “Mới ngủ à?”

Từ Lai cựa người nằm trong lòng Cận Thời Xuyên sao cho thoải mái rồi ừ khẽ một tiếng: “Anh cũng không ngủ cả đêm rồi, ngủ một lát nhé?”

“Ừ, lát dậy chúng ta đi lĩnh giấy.”

Cận Thời Xuyên cựa người, ôm Từ Lai chặt hơn, thơm lên trán cô rồi ngoan ngoãn nhắm mắt lại, cùng cô gái trong lòng chìm vào mộng đẹp.

Họ ngủ một mạch đến trưa. Từ Lai bị sờ tỉnh cả ngủ, mắt nhắm mắt mở bảo: “Đừng sờ linh tinh nữa.”

Bên tai, tiếng đàn ông khàn khàn: “Vợ ơi, làm một lần thôi.”

“Không làm, dậy đánh răng rửa mặt đi rồi ăn cơm còn đi cục dân chính nữa, đừng có lộn xộn.”

“Làm thì tinh thần mới tốt, chụp ảnh mới đẹp.” Cận Thời Xuyên tiếp tục trêu chọc món đồ ngủ trên người Từ Lai.

Từ Lai mở mắt ra, giữ tay Cận Thời Xuyên lại, lườm anh: “Cái kiểu lý luận ở đâu ra thế hả?”

Cận Thời Xuyên lật người đè Từ Lai xuống rồi cười: “Lý luận ông xã em tự nghĩ ra đấy.”

“Lưu manh.”

…

https://thuviensach.vn

Hai người kết thúc một cuộc ác chiến rồi rời giường đi rửa mặt.

Trong phòng tắm, Từ Lai sờ thử cằm của Cận Thời Xuyên rồi bảo: "Cạo sạch sẽ một chút nhé, ngứa lắm."

Cận Thời Xuyên cười cười, bế Từ Lai ngồi lên thành bệ rửa mặt, đưa dao cạo cho cô, hất cao cằm bảo: "Em cạo cho anh đi."

Từ Lai đành phải cầm lấy dao cạo cạo râu giúp Cận Thời Xuyên. Vậy mà gã đàn ông này còn cứ sờ soạn, máy mó lung tung.

"Anh đừng có vớ vẩn nhé!" Từ Lai cạo rất cẩn thận, chỉ sợ làm xước da.

"Em làm việc của em, anh làm việc cả anh. Chúng ta không làm phiền nhau."

"Lưu manh."

…

Hai người là cặp đôi cuối cùng trong cục dân chính ngày hôm nay. Sau khi nhận được lời chúc phúc của nhân viên trao giấy, họ đi ra cổng chính.

Từ Lai vui vẻ ngắm nhìn quyển sổ đỏ. Cận Thời Xuyên ôm cô nàng, tươi cười bảo: "Giờ thì chính thức nhận chức rồi!"

"Còn nói nữa hả?" Từ Lai ngẩng đầu lên nhìn Cận Thời Xuyên, "Tại anh cứ làm bậy ở nhà mà thiếu chút nữa là không làm được rồi."

"Vợ à, chồng em là lính đấy nhé." Cận Thời Xuyên dừng một chút rồi tiếp tục nói, "Người lính coi trọng nhất điều gì nào? Chính là đúng giờ."

"Vâng, em thì coi trọng nhất ông chồng coi trọng đúng giờ này đấy."

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên cười đắc ý rồi dắt Từ Lai ra bãi đỗ xe: “Đi nào, báo cáo kết quả với ông nội thôi.”

Trên đường đi, Từ Lai đăng một bài trên weibo.

LAI:Giấy chứng nhận nhậm chức vợ lính, cần cố gắng. Kèm theo hình hai quyển sổ đỏ.

Người hâm mộ lập tức nhảy vào bình luận, tới tấp chúc mừng.

LAI Nữ thần của tôi:Quào quào, hâm mộ, ghen tị quá, chúc nữ thần hạnh phúc [hoa hồng] [hoa hồng]

Tôi là mèo đen:Chúc mừng cô giáo xinh đẹp tìm được hạnh phúc, trăm năm hòa hợp [vỗ tay]

Tiểu nhị lang tính hào sảng:Cô giáo xinh đẹp của tui lấy chồng rồi, vì sao tui không biết gì hết vậy [khóc lớn] có điều vẫn phải chúc mừng ạ ❤

quserty:Vợ lính á! Muốn xem anh rể ghê!

Bái bái bai bai:@qusertytôi từng thấy anh rể rồi này, đẹp trai chất ngất luôn nhé, cực kỳ nam tính, đội trưởng siêu ngầu, tiểu tỷ tỷ nhất định rất có phúc chuyện chăn gối nha [thịt] [thịt]

Diễn đàn sinh viên Đại học Du Giang:@LAIcô giáo đẹp nhất của chúng ta, cô vợ lính đẹp nhất, chúc cô và đội trưởng trăm năm hòa hợp, trọn đời gắn bó ❤ [hoa hồng]

…

Lại một lần nữa, LAI lên hot search, những người yêu quý cô đều chân thành gửi lời chúc phúc.

…

https://thuviensach.vn

Tiết thanh minh đi tảo mộ các anh em xong, Cận Thời Xuyên dắt Bình An đi đón Từ Lai cùng đi thăm Truy Phong.

Vẫn là con đường đó, vẫn gặp cậu bé mãi chẳng thấy thuộc bài thơ nọ.

Lần này, cậu nhóc không học thuộc thơ mà đứng đực ra nhìn hai anh chị và hai con chó đứng đối diện.

“Không nhận ra anh chị à?” Từ Lai vẫn nở nụ cười trong sáng như ngày nào.

Cậu nhóc gật đầu: “Nhận ra chứ ạ. Chị là chị gái lần nào cũng nhắc thơ giúp em còn anh là anh lính lần nào cũng cho em kẹo.”

Cận Thời Xuyên cười: “Trí nhớ của nhóc con được đấy.”

“Hai người đã quen nhau sao lần nào cũng đi riêng thế ạ?” Cậu bé thắc mắc.

Từ Lai cười, liếc xéo Cận Thời Xuyên một cái: “Vì hồi đó bọn chị chưa chung đường!”

Thằng bé hiểu ra, đầu gật gù: “Thế nên thầy giáo mới hay bảo với bọn em là phải đi đúng giờ, nếu không sẽ không đi cùng nhau được!”

Hai người lớn nhìn nhau, lặng lẽ cười một tiếng, chắc thằng bé chưa hiểu rồi.

Từ Lai móc viên kẹo trong túi ra cho cu cậu: “Đọc thuộc lại bài thơ đấy chị nghe thử xem nào.”

Cậu nhóc nhận viên kẹo rồi thở dài y như người lớn: “Tưởng em vẫn chưa thuộc à! Thanh minh thời tiết vũ phân phân, Lộ thượng hành nhân dục đoạn hồn…”

https://thuviensach.vn

Cùng với tiếng đọc lanh lảnh của con trẻ, Cận Thời Xuyên dắt Tiểu Hổ, Từ Lai dắt Bình An đi lên núi.

Truy Phong, anh chị cùng đến thăm mày đây.

…

Tháng Năm, chó tìm kiếm cứu hộ cả nước mở hội thi đua. Dưới sự chỉ đạo của phó tham mưu trưởng, trung đoàn trưởng Văn Khánh Quốc, Cận Thời Xuyên chịu trách nhiệm dẫn đội, chọn lựa sáu chú chó cứu hộ từ đội chó cứu hộ của đại đội đặc biệt để đại diện cho ngành phòng cháy chữa cháy Du Giang tham gia cuộc thi.

150 huấn luyện viên và chó tìm kiếm cứu nạn của mình đến từ khắp các tỉnh thành trên cả nước tham gia các nội dung thi bao gồm đánh hơi vết máu, tìm kiếm thi thể, vượt chướng ngại vật, truy tìm dấu vết trong thực tế và tìm kiếm cứu nạn dưới đống đổ nát.

Trải qua bốn ngày thi đấu căng thẳng, các chú chó xuất sắc đến từ các tỉnh thành khác nhau dựa vào sự phối hợp ăn ý giữa chó tìm kiếm cứu hộ và huấn luyện viên, ý chí chiến đấu, bản lĩnh kiên cường, bạo dạn, cầu tiến đã có những màn thể hiện xuất sắc.

Không phụ sự tin tưởng, Bình An đạt tổng điểm cao nhất, giành ngôi quán quân và danh hiệu vua chó.

Cận Thời Xuyên đứng bên dưới nhìn Dương Dương dắt Bình An lên bục nhận giải, trông Bình An đứng thẳng, oai vệ, khí thế coi trời bằng vung, dường như anh lại trở về nhiều năm trước đây.

Khi đó, anh dắt Truy Phong cũng hăng hái y như vậy đấy.

Trời xanh, mây trắng, gió nhẹ, một cọng cỏ đuôi chó được gió mang đến thả xuống bên chân anh.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn về phía Bình An rồi lại cúi xuống nhìn cọng cỏ đuôi chó bên chân. Trong nháy mắt, dường như anh lại trông thấy Truy Phong ngồi bên chân anh, thè lè lưỡi, hếch mõm lên nhìn, đôi mắt sáng trong.

…

Hôn lễ cuối cùng được chọn tổ chức vào dịp nghỉ Quốc khánh và chụp ảnh cưới ở doanh trại đại đội đặc biệt.

Cận Thời Xuyên mặc lễ phục cảnh sát đẹp ngời ngời. Từ Lai mặc váy cô dâu màu trắng trông như tiên nữ giáng trần.

Hai người lượn qua lượn lại chụp ảnh trước mặt mọi người. Đám anh em đến để giúp đỡ nhân thể hóng chuyện bị tống cho ăn một đống thức ăn cho chó.

Từ Lai ngồi trên xe cứu hỏa, cửa xe để mở, cô cúi đầu, mỉm cười nhìn Cận Thời Xuyên.

Cận Thời Xuyên đứng bên cạnh xe, đưa tay nắm tay Từ Lai, nhìn cô đầy trìu mến như đang ngắm nhìn người con gái mình yêu thương nhất.

Cả hai nhìn nhau, vứt bỏ biển người, vượt qua nhưng bụi cây, cuối cùng trong mắt chỉ còn có đối phương.

Thợ ảnh nhấn nút bấm, bắt được đúng cảnh đẹp xuất thần ấy.

Thứ đẹp nhất trên đời này là quân phục và váy cưới.

Trong cảnh tượng rực rỡ này thì chính là lấy nó để thề, sẽ có nhau trọn đời.

…

Cuối tháng Chín, trước hôn lễ vài ngày.

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên đưa Từ Lai về khu tập thể. Xe vừa dừng thì gặp Hoắc Nham Tông mới đánh xe đi tới đầu đường.

Từ Lai vui vẻ vẫy tay chào, chờ xe tới gần, Cận Thời Xuyên đứng bên khịt mũi khinh khỉnh.

“Này, sao anh hẹp hòi thế?” Từ Lai trêu Cận Thời Xuyên.

“Thôi đi.” Cận Thời Xuyên cười gằn một tiếng, “Em tưởng anh hẹp hòi như vậy sao?”

Từ Lai nghiêm túc gật đầu, cười khúc khích rồi lại tiếp tục ngóng.

Hoắc Nham Tông ra khỏi ghế lái, sau đó cửa ghế trước mở ra, chiếc quần màu xanh lá cây đập ngay vào mắt, một đôi chân dài xuất hiện, tiếp đấy là một khuôn mặt anh tuấn xuất hiện trước mặt họ.

Người đàn ông mặc thường phục của cảnh sát vũ trang làm nổi bật dáng người cao ráo, đẹp tuyệt đối, độc nhất vô nhị, đến Cận Thời Xuyên cũng muốn nhìn kĩ thêm mấy lần.

Người đàn ông trở tay đóng cửa ghế trước lại, mỉm cười nhìn về phía Từ Lai, tiện tay đưa mũ bộ đội cho Hoắc Nham Tông cầm, nện từng bước chân rắn rỏi đi về phía Từ Lai.

“Ai đây?” Cận Thời Xuyên hỏi.

Từ Lai cười vui vẻ, bỏ mặc ông chồng nhà mình, chạy qua đó, ôm chặt đối phương: “Cuối cùng anh cũng chịu về rồi.”

Người đàn ông dịu dàng xoa đầu Từ Lai, nhìn Cận Thời Xuyên rồi bật cười, thả cô ra.

“Xin chào.” Người đàn ông chìa tay về phía Cận Thời Xuyên, “Tôi là Từ Úc, anh của Lai Lai.”

https://thuviensach.vn

Cận Thời Xuyên nở nụ cười, đưa tay ra bắt: “Xin chào, tôi là Cận Thời Xuyên.”

“Xem ra hôm nay có thể làm một trận bóng rổ rồi đây.” Hoắc Nham Tông đi lại trêu.

“Đi thôi.” Từ Úc nở nụ cười tươi, “Xem xem em rể anh có đủ tư cách không nào.”

Ba người đàn ông nhìn nhau cười, không cần nói nhiều đã tự hiểu rõ trong lòng.

Từ Lai nhìn ba người đàn ông, trời xanh thật là ưu ái cho ba người.

Có điều nghĩ kĩ thì không phải vậy, là trời xanh ưu ái cô.

Ba người, một người là chồng, hai người là anh, còn ai có phúc hơn được nữa?

…

Sáng sớm ngày mồng Một tháng Mười, xung quanh quảng trường Thiên An môn tụ tập rất đông người. Gần một trăm nghìn người dân đang chờ đợi lễ kéo cờ ở quảng trường.

6h10, lá cờ đỏ với năm ngôi sao từ từ bay lên cùng ánh nắng mặt trời. Một vạn chú chim tượng trưng cho hòa bình cùng cất cánh thay cho những lời chúc mừng tốt đẹp nhất.

Chúc mừng sinh nhật của Tổ quốc, chúc đất nước phồn vinh, nhân dân hạnh phúc!

Cận Thời Xuyên thấy Từ Lai cứ vui mãi cũng cảm thấy công chờ đợi từ tối qua tới giờ thật đáng giá.

https://thuviensach.vn

Người dân đứng xem xung quanh đều thi nhau hoan hô. Từ Lai áp lại gần Cận Thời Xuyên thì thầm một câu.

Cận Thời Xuyên sững người, một tấc da tấc thịt toàn thân đều run lên, anh nhìn Từ Lai, đôi mắt sâu thẳm ngập tràn niềm vui.

Từ Lai kéo tay Cận Thời Xuyên đặt lên bụng mình rồi gật đầu khẳng định.

Cận Thời Xuyên kích động ôm nghiến Từ Lai vào lòng, nói bên tai cô: "Anh yêu hai người."

Anh yêu hai người, xin thề trước lòng trung thành và tín ngưỡng của anh.

[Bonus]

Hôm làm lễ cưới, hoa Từ Lai ném bị Bình An đón được. Mọi người đều dùng ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa quái dị nhìn Bình An công bó hoa chạy tới chỗ một con béc giê khác, đặt bó hoa trước mặt nó như tặng thứ gì đó ghê gớm lắm rồi chăm chú nhìn đối phương.

Từ Úc cười đểu một tiếng, bảo với Cận Thời Xuyên: "Cậu cướp em gái tôi giờ chó cậu lại trêu ghẹo chó tôi nữa hả?"

"Anh chớ có đổ oan cho em chứ, Bình An là em gái anh cho em đấy. Giờ nó là chó của đồng đội em, nói kiểu gì thì kiểu cũng không thể đổ thừa cho em được phải không?" Cận Thời Xuyên lý luận đâu ra đấy.

"Ờ." Từ Úc cong môi cười, vỗ tay gọi, "Hỷ lạc, đến đây."

Cận Thời Xuyên đứng cười một chỗ, đây đúng là duyên định mệnh rồi.

Bình an hỷ lạc, cả đời vô lo.

https://thuviensach.vn

Chú thích:

*Hỷ lạc: vui vẻ

*Một bài báo ngắn liên quan đến huấn luyện chó tìm kiếm cứu nạn bằng tiếng Trung cho ai quan tâm

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1+1: Mở Đầu
Chương 1+2
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27

https://thuviensach.vn

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59

https://thuviensach.vn

Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81: Ngoại Truyện

https://thuviensach.vn